SZIKRA

AZ SZKP KÖZPONTI BIZOTTSÁGA MELLETT MŰKÖDŐ
MARX—ENGELS—LENIN—SZTÁLIN INTÉZET

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJA

KONGRESSZUSAINAK, KONFERENCIÁINAK ÉS KÖZPONTI BIZOTTSÁGI PLÉNUMAINAK

HATÁROZATAI

1898—1954

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJA

KONGRESSZUSAINAK, KONFERENCIÁINAK ÉS KÖZPONTI BIZOTTSÁGI PLÉNUMAINAK

HATÁROZATAI

III. RÉSZ

1930—1954

SZIKRA BUDAPEST 1954

Az orosz eredeti címe:

КПСС

В РЕЗОЛЮЦИЯХ И РЕШЕНИЯХ
СЪЕЗДОВ, КОНФЕРЕНЦИЙ И ПЛЕНУМОВ ЦК

ИЗДАНИЕ СЕДЬМОЕ

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО
ПОЛИТИЧЕСКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ
1954

Felelős kiadó a Szikra Könyvkiadó vezérigazgatója

1930—1954

AZ ÖK(b)P TIZENHATODIK KONGRESSZUSA

Moszkva. 1930 június 26—július 13

A kongresszuson 1 268 szavazati joggal és 891 tanácskozási joggal rendelkező küldött vett részt, akik 1 260 874 párttagot és 711 609 tagjelöltet képviseltek.

A kongresszus napirendje: 1. A Központi Bizottság politikai beszámolója; 2. A Központi Bizottság szervezeti beszámolója; 3. A Központi Revíziós Bizottság beszámolója; 4. A Központi Ellenőrző Bizottság beszámolója; 5. Az ÖK(b)P-t a KIVB-ben képviselő küldöttség beszámolója; 6. Az ipar ötéves tervének teljesítése; 7. A kolhozmozgalom és a mezőgazdaság fellendülése; 8. A szakszervezetek feladatai az újjáalakítási időszakban; 9. A központi pártszervek megválasztása.

A XV. kongresszustól a XVI. kongresszusig eltelt időszak fordulópontot jelentett mind a tőkés országok, mindpedig a Szovjetunió életében. Csakhogy a tőkés országok és a Szovjetunió helyzetében beállott változások között gyökeres különbség volt. Míg a Szovjetunió népgazdasága a szakadatlan gazdasági fellendülés útján haladt előre, addig a tőkés országok gazdaságát mélyreható gazdasági válság fojtogatta.

1929 végén a szovjet hatalom a kulákság korlátozásának politikájáról áttért a kulákság mint osztály felszámolásának — a teljes kollektivizálás alapján történő felszámolásának politikájára.

A szocialista iparosítás terén elértük, hogy az egész népgazdaságon belül az ipar részesedése túlsúlyba jutott a mezőgazdaság részesedésével szemben. De a szocialista ipar fejlődésének páratlanul gyors üteme ellenére országunk az ipari termelés színvonala tekintetében még messze elmaradt a legfejlettebb kapitalista országok mögött.

Továbbra is gyorsítani kellett iparunk fejlesztésének ütemét, és a legerélyesebb harcot kellett folytatni az opportunisták ellen, akik ennek az ütemnek a lassítására törekedtek.

A XVI. kongresszus Sztálin elvtárs beszámolója alapján hozott határozatában jóváhagyta az ÖK(b)P KB politikai irányvonalát és munkáját, s megbízta a KB-t, hogy „továbbra is biztosítsa a szocialista építés *harcos bolsevik ütemét*, érje el, hogy *az ötéves tervet* valóban *négy év alatt teljesítsék*". A kongresszus utasítást adott a nehézipar erőteljes fejlesztésére és egy új szén- és kohászati bázis létesítésére a Szovjetunió keleti részén.

A mezőgazdaság terén a XVI. kongresszus rámutatott arra, hogy tovább kell fejleszteni a kolhozépítést. A kongresszus jóváhagyta a Központi Bizottságnak „A kollektivizálás üteméről és a kolhozépítés állami támogatásával kapcsolatos intézkedésekről" hozott 1930 január 5-i határozatát.

A kapitalista elemek elleni szocialista támadás még szorosabban tömörítette a szovjet népet a Kommunista Párt körül, s még szorosabbra fűzte a munkásosztály és a parasztság szövetségét. A kolhozparasztság, mint a XVI. pártkongresszus leszögezte, „a szovjet hatalom igazi és szilárd támasza" lett. A párt szétzúzta a kulákok ellenállását és a jobboldali kapitulánsoknak azt a kísérletét, hogy feltartóztassák a szocialista támadást, s leleplezte a jobboldali elhajlás kulák mivoltát. A XVI. pártkongresszus a jobboldaliak nézeteit az ÖK(b)P-hez tartozással összeférhetetlennek nyilvánította, és felhívta a pártot, hogy a legkíméletlenebbül harcoljon minden néven nevezendő opportunizmus ellen.

A XVI. kongresszus úgy vonult be pártunk történetébe, mint a szocializmus általános, az egész frontra kiterjedő támadásának kongresszusa.

A kongresszus megválasztotta a központi pártszerveket: a 71 tagból és 67 póttagból álló Központi Bizottságot, a 13 tagú Központi Revíziós Bizottságot és a 187 tagból álló Központi Ellenőrző Bizottságot.

A megválasztott Központi Bizottság tagja lett: I. V. Sztálin, V. M. Molotov, M. I. Kalinyin, K. J. Vorosilov, L. M. Kaganovics, V. V. Kujbisev, Sz. M. Kirov, V. R. Menzsinszkij, A. A. Andrejev, A. I. Mikojan, A. A. Zsdanov, N. M. Svernyik, A. J. Badajev, N. K. Krupszkaja és mások.

1930 július 13-án az ÖK(b)P-nek a XVI. kongresszuson megválasztott Központi Bizottsága teljes ülést tartott. A teljes ülés megválasztotta a KB végrehajtó szerveit: a Politikai Irodát, a Szervező Irodát és a Titkárságot.

A KONGRESSZUS HATÁROZATAI

AZ ÖK(b)P KB BESZÁMOLÓJÁHOZ

(Egyhangúlag elfogadva)

Az ÖK(b)P XVI. kongresszusa teljes egészében jóváhagyja az ÖK(b)P Központi Bizottságának politikai irányvonalát és munkáját.

A beszámolóban tárgyalt időszak fordulópontot jelentett mind a tőkés országok, mindpedig a Szovjetunió életében. A Szovjetunióban ez az időszak a helyreállítási időszakról az újjáalakítási időszakra való átmenetet és a szocialista építés hatalmas arányú kibontakozását jelentette; a tőkés országokban a végbement fordulat azt jelentette, hogy a gazdasági hanyatlás útjára léptek.

A kongresszus megelégedéssel állapítja meg, hogy az ÖK(b)P KB helyes lenini politikája nyomán nemzetközi viszonylatban tovább növekedett a Szovjetunió ereje, hatalmas eredmények születtek az ország szocialista iparosítása terén, bensőségesebbé vált a Szovjetunió népeinek a lenini nemzetiségi politikán alapuló testvéri együttműködése, teljesítettük és túlteljesítettük az ötéves terv első kétévi programmját, a középparaszt tömegek határozottan a szocializmus felé fordultak, ami lehetővé tette, hogy a párt a kulákság korlátozásának és kiszorításának jelszaváról áttérjen *a kulákság mint osztály felszámolásának — a teljes kollektivizálás alapján történő felszámolásának* jelszavára.

I

A kongresszus megállapítja, hogy a beszámolási időszak tényei teljes egészében igazolták mindazt, amit a KB a nemzetközi helyzet értékelésével kapcsolatban leszögezett, hiszen a nemzetközi helyzetet éppen a kapitalizmus részleges stabilizációjának további, fokozottabb megingása, az imperialista rendszer valamennyi ellentmondásának kiéleződése, az újabb imperialista háborúk veszélyének fokozódása, a munkásosztály és

általában a dolgozó tömegek helyzetének az egész tőkés világban bekövetkezett romlása, a polgári demokratikus állam fasizálódása és a szociáldemokráciának a munkáselnyomás nyilt eszközévé válása jellemzi.

A kapitalizmus nagyon súlyos válságos helyzetének legkirívóbb tünete a világválsággá fejlődött amerikai gazdasági válság volt. Ez a válság azzal, hogy a világ újrafelosztásáért folyó elkeseredett harc újabb időszakát nyitotta meg, hogy erősen meggyorsította a munkásosztályt sujtó tőkés racionalizálást, és hogy fokozta a gyarmati országok kizsákmányolását imperialista leigázóik részéről — mindenki számára nyilvánvalóan szétzúzza a „szervezett kapitalizmusnak" a jobboldali opportunisták által felkapott szociáldemokrata elméletét, és azt jelenti, hogy a kapitalizmus részleges stabilizációja vége felé közeledik. Ez a válság a tőkés és a gyarmati országokban fokozza a forradalmi fellendülést, s számos országban elkerülhetetlenül politikai válsággá fog fejlődni.

A kibontakozó forradalmi fellendülés megnyilvánulásai a következők: a gazdasági sztrájkharc egyre nagyobb arányokat ölt, élesedik, és politikai harccá fejlődik; a kommunista pártok és a forradalmi szakszervezetek sikeresen alkalmazzák a sztrájkok önálló vezetésének taktikáját; a munkanélküliek hatalmas arányú mozgalmat indítanak majdnem minden tőkés országban; számos forradalmi megmozdulásra kerül sor a gyarmatokon; a kínai parasztság forradalmi harcot vív, s a kuomintangista burzsoá ellenforradalommal szemben megalakult a Vörös Hadsereg; erősödik az imperializmusellenes nemzeti-forradalmi harc Indiában, Indokínában, Indonéziában és Afrikában; *erősödnek Európa és Amerika kommunista pártjai, erősödik a kommunista párt Kínában, s ezek a pártok megtisztítják soraikat a rothadt opportunista elemektől.*

A kongresszus megelégedéssel állapítja meg, hogy az ÖK(b)P-nek és Központi Bizottságának hatalmas szerepe van a Kominternszekcióinak bolsevizálásában és az opportunista elemektől való megtisztításukban.

Az imperialista rendszer valamennyi ellentmondásának kiéleződése együtt jár *a Szovjetunió és a környező tőkés világ közötti ellentétek kiéleződésével.* A nemzetközi burzsoázia gyűlöli a világ egyetlen proletárdiktatúráját, s a proletárdiktatúra állama és forradalmasító hatása láttán érzett gyűlölete gazdasági blokád szervezésére irányuló kísérletekben, a szovjet kivitel elleni harcban, az egyház szovjetellenes kampányában, a burzsoá és a szociáldemokrata sajtó bősz rágalomhadjáratában

és a Szovjetunió elleni fokozott ütemű háborús készülődésben jut kifejezésre.

A szovjetellenes kampányban különösen nagy szerepet játszik *a fasizálódó szociáldemokrácia,* amely a legreakciósabb burzsoá csoportokkal egy sorban rendszerint az ilyen kampányok kezdeményezőjeként lép fel, s emellett a szociáldemokrácia szekértolóinak minőségében egyre szemmelláthatóbban tevékenykednek a kommunizmus jobboldali és „baloldali" renegátjai. A Szovjetunió növekvő gazdasági ereje azonban azzal, hogy a Szovjetunió elleni intervenciót a burzsoáziára nézve, különösen a jelenlegi válság és a kibontakozó forradalmi fellendülés közepette, egyre veszélyesebbé és kockázatosabbá teszi, arra kényszeríti a burzsoázia egyes csoportjait, hogy rátérjenek a Szovjetunióval való gazdasági kapcsolatok fejlesztésének, erősítésének útjára.

Az, hogy a Szovjetunió nemzetközi viszonylatban megerősödött, az ÖK(b)P KB helyes külpolitikájának köszönhető. Csakis ennek a politikának köszönhető, hogy a szovjet kormány meg tudta őrizni a békét, ami pedig igen fontos feltétele annak, hogy győzelemre vigyük a szocialista építést, és jelentősen növeljük a Szovjetunió nemzetközi tekintélyét. A szovjet kormány következetes és szilárd politikája Angliával a diplomáciai kapcsolatok újrafelvételére, továbbá a nemzetközi imperializmus által ránk kényszerített Kínai Keleti Vasút konfliktus felszámolására vezetett.

A kongresszus megbízza a KB-t, hogy a jövőben is *szilárdan, határozottan* folytassa *a békepolitikát, s a Szovjetunió munkássága és egész dolgozó népe, meg a tőkés országok és a gyarmatok munkássága és egész dolgozó népe közötti baráti kapcsolatok és szolidaritás bensőségesebbé tételének politikáját.*

A kongresszus szükségesnek tartja a Szovjetunió és a tőkés világ közötti gazdasági kapcsolatoknak a *külkereskedelmi monopólium* változatlan fenntartásán alapuló továbbfejlesztését, és a fejlett tőkés országok technikájának legmesszebbmenő felhasználását a Szovjetunió iparosításának meggyorsítása érdekében, s ugyanakkor hangsúlyozza a szocialista iparosítás bolsevik ütemének óriási jelentőségét a Szovjetunió *gazdasági önállóságának* biztosítása, a proletárállam védelmi képességének erősítése és a nemzetközi imperializmus bármi néven nevezendő intervenciós kísérletének visszaverése szempontjából.

A kongresszus ugyanakkor, amikor megelégedéssel állapítja meg, hogy Vörös Hadseregünk újból bebizonyította erejét és harcképességét, egyben nagy nyomatékkal mutat rá arra, hogy

a pártnak minden figyelmét összpontosítania kell a Szovjetunió *védelmi képességének* erősítésére, a Vörös Hadsereg, a Hajóhad és a Légi Flotta erejének és harcképességének növelésére, még fokozottabb mértékben kell mozgósítania ennek érdekében a munkásosztályt meg a szegény- és középparasztság tömegeit.

II

A Szovjetunió a beszámolási időszak folyamán a *szocialista építés hatalmas arányú kibontakozásának* szakaszába lépett. A KB helyes lenini politikája biztosította a szocialista ipar hatalmas fejlődését, óriási munkalelkesedést váltott ki a munkástömegekben, ami lehetővé tette a pártnak, hogy kitűzze maga elé az ötéves terv négy év alatti teljesítésének feladatát. A szocialista építésnek a párt által elért üteme lehetővé teszi, hogy a Szovjet Szövetség történelmi viszonylatban egészen rövid idő alatt technikai és gazdasági tekintetben utólérje és túlszárnyalja a fejlett tőkés országokat.

Az iparosítás gyors üteme megteremtette az alapot *a mezőgazdaság szocialista átalakításához*. A gabonatermelő szovhozoknak már ebben az évben több mint 100 millió pud árugabonát kell adniok. A kolhozok ötéves tervét a folyó gazdasági évben túlteljesítettük. A kolhozoknak már ebben az évben több mint félmilliárd pud árugabonát kell szolgáltatniok. A jobboldali opportunisták pánikhangulatból fakadó állítása ellenére, amely szerint a mezőgazdaság visszafejlődik, az igazság az, hogy a párt a szocialista ipar vezető szerepe, az elmaradott és szétforgácsolt kisparasztgazdaságok kolhozokba tömörítése és az egyénileg dolgozó szegény- és középparasztgazdaságoknak nyujtott segítség alapján általában megoldotta a gabonaproblémát. A gabonafélék vetésterülete az idén először túlszárnyalta a háború előtti méreteket. Jelentős mértékben növeltük az ipari szántóföldi növények vetésterületét. A párt már hozzákezdett az állattenyésztés problémájának megoldásához.

Az ország szocialista iparosításának hatalmas üteme együtt járt *a munkásosztály* jelentős számbeli *növekedésével*, anyagi és kulturális színvonalának emelkedésével, a reálbér növekedésével, a hétórás munkanapra való áttéréssel, a megszakítás nélküli ötnapos munkahét bevezetésével, a munkanélküliség rohamos csökkenésével.

Az a tény, hogy teljes mértékben megvalósítottuk az ország gazdasági rajonozását, jelentős mértékben meggyorsítja a korábban elmaradott kerületek, határvidékek és nemzetiségi köztár-

saságok iparosítását, új ipari és proletárközpontokat hív életre ezeken a vidékeken, és megkönnyíti az ipar és a mezőgazdaság helyesebb és célszerűbb elosztását a Szovjetunió egész területén.

Ezeket az eredményeket a párt a szocialista építés útjában álló nehézségek elleni harc, és e nehézségek leküzdése során érte el. Ezek a nehézségek, a tőkés országok nehézségeitől eltérően, a növekedés, és nem a hanyatlás nehézségei voltak. Ezek a nehézségek abból adódnak, hogy gyökeresen át kell alakítanunk, új technikai alapra kell helyeznünk és korszerű technikával kell felszerelnünk az ipart és a mezőgazdaságot. Ez a feladat különösen bonyolult a mezőgazdaság terén, ahol a technikai bázis újjászervezésével egyidejűleg a mezőgazdaság szociális és gazdasági szerkezetét is át kell alakítanunk, a szétforgácsolt kis- és törpegazdaságokat kolhozokba kell tömörítenünk, és ki kell irtanunk a kapitalizmus gyökereit. Az ipar és a mezőgazdaság szocialista átalakítására irányuló munka bonyolultságát még jobban fokozza a kulákságnak, a burzsoá értelmiségnek és az államapparátus bürokratikus elemeinek elkeseredett ellenállása (kártevés, szabotázs stb.).

E nehézségek sikeres és mielőbbi leküzdésének legfőbb feltétele a szocialista építés ütemének meggyorsítása, és a kapitalista elemek elleni általános, az egész frontra kiterjedő támadás. Ha a tőkés és kulák elemek kedvéért csak valamelyest is lassítanánk ezt az ütemet, ha csak valamelyest is gyengítenénk az ellenük irányuló támadást, az valójában nem csökkentené, hanem növelné a nehézségeket, és erősítené a proletárdiktatúra osztályellenségeinek pozícióit.

A jobboldali opportunistáknak az a lényegében kulák-kapitalista csoportok érdekei diktálta kapituláns irányvonala, hogy lassítani kell az iparosítás ütemét, a kapitalizmus restaurációjára vezetne.

A párt és a munkásosztály kíméletlenül visszaverte, és a jövőben is vissza fogja verni a jobboldaliak opportunista kapituláns mesterkedését, amely valójában *a munkásosztály érdekeinek elárulását* jelenti.

A kongresszus megbízza a KB-t, hogy a Szovjetunió szocialista iparosítására irányuló további munkája során a következő fő feladatok megoldására összpontosítsa a párt erőfeszítését:

1) A szocialista építés fő bázisát jelentő *nehézipar* (a vas- és színesfémkohászat, a villamosenergia-termelés, a fűtőanyagtermelés, a gépgyártás, a vegyiipar) erőteljes fejlesztése, *új ha-*

talmas szén- és kohászati bázis létesítése a legközelebbi időben *az Ural—Kuznyeck-medencei kombinát létrehozása formájában.*

2) A *közlekedés,* különösen a szocialista gazdaság egyik legszűkebb keresztmetszetévé váló vasúti és víziközlekedés fejlesztése és újjászervezése.

3) A *tömegfogyasztási* cikkeket gyártó iparágak (a könnyűipar) fokozottabb fejlesztése, továbbá a nyersanyagbázis fejlesztése.

4) A *kivitel* erőteljes növelése az ipar és a mezőgazdaság kivitelre dolgozó ágainak fokozott fejlesztése útján.

5) Az ipari és pénzügyi tervek feltétlen teljesítése, *az önköltségcsökkentéssel és a termékek minőségének javításával* kapcsolatos tervfeladatok legpontosabb teljesítése, a racionalizálás erélyesebb és tervszerűbb végrehajtása, a selejt és a termelési veszteségek elleni harc, *a munka termelékenységének* emelése és a számos iparágban észlelhető üzemzavarok kiküszöbölése.

6) *A mezőgazdaság gépesítésének és traktorosításának* erőteljes előbbrevitele, a szovhozépítés ötéves tervének három év alatti teljesítése, szilárd gép- és traktorbázis létesítése, amely elősegíti a parasztgazdaságok teljes kollektivizálását a Szovjetunió egész területén.

7) Gyors gondoskodás az *állattenyésztés* helyreállításáról és fejlesztéséről, továbbá az élelmiszeriparnak a mezőgazdaság megfelelő ágai alapján történő fejlesztéséről.

8) A *reálbér* tervbevett *emelkedésének* megvalósítása, az ellátóhálózat, különösen a fogyasztási szövetkezetek munkájának megjavítása.

Döntő jelentősége van a *vezető gazdasági és műszaki káderek* problémájának, amelyet a KB teljes élességében felvetett, s amely szocialista építésünk központi problémájává válik. Az ország szocialista iparosításának bolsevik ütemét csak akkor tudjuk továbbra is biztosítani, ha még nagyobb arányokban mozgósítjuk az egész párt és a munkásosztály erőit az új munkáskáderek nevelésével összefüggő feladatok megoldására, s ha határozott előrehaladást érünk el ezen a téren.

III

Az ország szocialista iparosításának gyors üteme, amelyet a KB a XV. pártkongresszus irányelvei alapján valósított meg, mélyreható változásokat idéz elő az ország osztályerőviszonyai terén. Ezeket a változásokat a munkásosztály gyors számbeli növekedése mellett mindenekelőtt az jellemzi, hogy *növekszik a*

munkásosztály vezető szerepe a szegény- és középparasztság irányában. *A munkásosztály és a parasztság zöme közötti gazdasági összefogás túlnyomórészt termelési jelleget öltött.* A pártnak és Központi Bizottságának politikája biztosította az elmaradott és szétforgácsolt kisparaszti gazdaságok sikeres áttérését a nagyüzemi szocialista mezőgazdaság útjára, a *teljes kollektivizálás* kibontakozását, *és az áttérést a kulákság mint osztály felszámolása jelszó gyakorlati megvalósítására.* A beszámolási időszakban rohamosan csökkent a magántőke szerepe, és tovább folyik kiszorítása. Az ország egész népgazdaságában határozottan megnövekedett a szovjet állam tervező és szabályozó szerepe, amely nemcsak az iparban, hanem a mezőgazdaságban is egyre nagyobb területen érvényesül. Megvalósul a Lenin által kitűzött feladat, „a «nep» Oroszországa" „szocialista Oroszországgá" lesz[1].

A szocialista építés előrehaladása, a tőkés elemek elleni támadás erősödése elkerülhetetlenül *az országon belüli osztályharcnak* a kulák és tőkés elemek általi *kiélezésére* és ezeknek az elemeknek kétségbeesett ellenállási kísérleteire vezetett. A párt, a mezőgazdasági munkások és a szegényparasztok tömegeinek egyre növekvő aktivitására támaszkodva és a középparasztsággal való szövetséget szorosabbra fűzve — megtörte az ellenforradalmi szabotázst és a kulákság ellenállását, sikeresen bonyolította le a gabonabegyüjtést, és jelentős gabonatartalékot halmozott fel. Azt, hogy *a középparaszt tömegek* pártunk helyes politikája nyomán *határozottan a szocializmus felé fordultak,* legszembetűnőbben a hatalmas kolhozmozgalom juttatta kifejezésre, amely 1929 végén a parasztgazdaságok millióit ölelte fel, *az országon belül új osztályerőviszonyokat* hozott létre, a kolhozba belépő középparasztot a szovjet hatalom támaszává változtatta, megteremtette a kulák gabonatermelésnek a szovhozok és kolhozok termelésével való helyettesítéséhez szükséges feltételeket, és lehetővé tette a pártnak, hogy *a kulákság korlátozásának és kiszorításának jelszaváról áttérjen a kulákság mint osztály felszámolásának — a teljes kollektivizálás alapján történő felszámolásának jelszavára.*

A kongresszus hangsúlyozza, hogy ez óriási történelmi jelentőségű jelszó, amely azt jelenti, hogy a munkásosztály rohamra indul *a tőkés kizsákmányolásnak az országon belüli utolsó bástyája ellen.*

A kongresszus teljes mértékben helyeseknek tartja a KB január 5-i irányelveit, amelyek meghatározzák, hogy a Szovjetunió

[1] *Lenin* Művei. 33. köt. Szikra 1953. 443. old. — *Szerk.*

különböző kerületeiben és területein milyen ütemben kell végrehajtani a középparasztsággal való szilárd szövetség alapján a kollektivizálást, meghatározzák továbbá az ezzel kapcsolatban a kulákság mint osztály felszámolására irányuló rendszabályokat[1].

A kongresszus azonban megállapítja, hogy a területi és helyi szervezetek sokhelyütt durván megsértették a KB irányelveit (a XVI. konferencia és a novemberi plénum határozatai, a január 5-i határozat, Sztálin elvtárs „A nagy fordulat éve" című cikke), és arra törekedtek, hogy saját területükön már az 1930-as tavaszi kampány során megvalósítsák a kollektivizálást (holott a KB határozatában két-három vagy több évről volt szó). Ez a törekvés különösen megengedhetetlen és káros volt a fogyasztó övezetekben és az elmaradott nemzetiségi köztársaságok viszonylatában.

Ennek a helytelen és káros törekvésnek elkerülhetetlenül arra kellett vezetnie, hogy a középparaszt irányában követett leninі politikát hovatovább az adminisztratív kényszerítésnek a leninizmussal szöges ellentétben álló politikája váltotta fel.

A *KB* számos határozatban és Sztálin elvtárs cikkeiben *kellő időben megadott erélyes és határozott útmutatásai* gátat vetettek a túlkapásoknak, s arra késztették a fékevesztett túlzókat, hogy visszatérjenek a leninizmus álláspontjára.

A kongresszus határozottan visszautasítja a jobboldali elhajlók és a „baloldali" túlzók rágalmazó kijelentéseit, amelyek szerint a középparasztellenes túlkapások helyrehozása azt jelenti, hogy a párt eltér fő irányvonalától.

A kongresszus teljes egészében jóváhagyja *a KB-nak a kolhozok számára biztosított kedvezményekről szóló határozatát,* amely jelentősen hozzájárult a kolhozok megerősödéséhez, és a vetési kampány sikeres lebonyolításához, amiben a kolhozszektor döntő szerepet játszott.

A pártnak továbbra is kíméletlen harcot kell folytatnia a „baloldali" középparasztellenes túlkapások ellen, amelyek, ma még inkább, mint bármikor ezelőtt, a kulákság és a jobboldali opportunizmus malmára hajtják a vizet.

A jobboldali opportunisták, akik határozottan szembehelyezkedtek a kollektivizálással, megpróbálták kihasználni a kolhozmozgalom nehézségeit és a középparasztellenes túlkapásokat arra, hogy újabb rohamot indítsanak a Központi Bizottság és politikája ellen. Az utóbbi időben számos újabb kirohanást

[1] Lásd ebben a kiadványban. II. rész. 768—771. old. — *Szerk.*

figyelhettünk meg a csődbejutott jobboldali opportunisták részéről, akik kísérletet tettek arra, hogy diszkreditálják a pártnak a kollektivizálás és a kulákság mint osztály ezzel összefüggő felszámolására irányuló rendszabályok terén végzett egész munkáját, a kolhozmozgalom terén az automatizmus elméletét hirdették, s likvidátor nézeteket prédikáltak a pártnak a szocialista építés jelenlegi szakaszában kiadott fő jelszavával, a teljes kollektivizálás és a kulákság mint osztály felszámolása jelszóval szemben.

A párt szétzúzta a jobboldali opportunistákat, és nagyszerű eredményeket ért el a kolhozmozgalomban. A párt a jövőben is megsemmisítő csapásokat fog mérni a jobboldali opportunisták minden olyan kísérletére, hogy meghiúsítsák a kollektivizálást, s hogy erre a célra kihasználják a kolhozépítés nehézségeit.

Most a párt munkája szempontjából döntő jelentőségű az a feladat, hogy az önkéntesség elve alapján további szegény- és középparaszt gazdaságokat vonjanak be a kolhozokba, továbbá döntő jelentőségűek az olyan problémák mint a munka *megszervezése* a kolhozokban, a termés elosztása a kolhozon belül, a kolhoz számára szükséges káderek képzése, a kolhoztömegek kulturális színvonalának emelése, a kolhozokon belül észlelhető kispolgári ingadozások leküzdése, *a kolhozoknak*, a falusi szocialista építés támaszpontjainak minden lehető módon való *erősítése*.

A pártnak ugyanakkor, amikor egész falusi gyakorlati munkájában a *„támaszkodjunk a kolhozparasztra"* jelszót követi, egyszersmind határozottan harcolnia kell az egyéni szegény- és középparaszt gazdaság semmibevevésének vagy lebecsülésének bármi néven nevezendő tendenciája ellen, segítenie kell a szegény- és középparaszt gazdaságot, erősítenie kell a szovjetekben, a szövetkezetben, a kolhozmozgalom alsóbb láncszemeiben a szegényparasztság önálló szervezetét, széleskörű munkát kell végeznie az egyénileg gazdálkodó parasztok körében, és be kell vonnia őket a kolhozokba.

IV

A pártnak az iparban és a mezőgazdaságban folyó szocialista építés terén elért óriási eredményei csak *a munkásosztály* és a nyomában haladó egész dolgozó nép *hatalmas aktivitása* folytán váltak lehetővé, amely a munkások között széles körben kifejlődött szocialista versenyben és rohammunka mozgalomban, továbbá abban jut kifejezésre, hogy a proletárdiktatúra vala-

mennyi szerve, minden párt-, szakszervezeti, szovjet- és szövetkezeti szervezet megkezdte munkája átszervezését, azzal a jelszóval, hogy *mozgósítani kell a tömegeket az ország szocialista újjáalakításának bolsevik üteméért,* a nehézségek leküzdéséért, a szakszervezeteknek arccal a termelés, a szovjeteknek arccal a kolhozépítés felé fordulásáért.

A párt a szakszervezeti munka átszervezése során ellenállásra talált az ÖKSzT *régi vezetőségénél,* amely a szakszervezeti apparátuson belül a politikamentesség, a párttal való szakítás és a szocialista gazdaság építésétől való félreállás opportunista, tradeunionista irányzatát képviselte, s megpróbált támaszpontot teremteni a szakszervezeti mozgalomban a jobboldali opportunista elemek számára — a párt fő irányvonala és lenini Központi Bizottsága elleni harcukban.

A kongresszus teljes egészében jóváhagyja a KB-nak *a szakszervezeti mozgalom lenini bolsevik vezetésének megerősítése* érdekében hozott intézkedéseit. A párt és az ÖKSzT új vezetősége előtt az a feladat áll, hogy folytassák és befejezzék a fordulatot a szakszervezeti munka terén, olyan értelemben, hogy a szakszervezetek arccal a termelés felé forduljanak, vegyenek aktívan részt a szocialista gazdaság építésében, küzdjék le a munkásosztály elmaradottabb rétegeiben tapasztalható kispolgári ingadozást, és ezt az egész munkát kapcsolják össze a legszorosabban a munkásellátás javítására és a munkavédelemre irányuló tevékenység fokozásával, s az állami és gazdasági szervekben meg a szakszervezeti apparátusban észlelhető bürokrácia elleni harccal.

A párt és a szakszervezetek igen fontos feladata, hogy magasabb fokra emeljék *a szocialista munkaversenyt* és a *rohammunka mozgalmat,* ezt a mozgalmat valóban a munkástömegek osztálynevelésének iskolájává változtassák, megjavítsák az irányítását, s az üzemekben dolgozó kommunistákat és komszomolistákat a legrövidebb időn belül egy szálig bevonják a szocialista munkaversenybe és a rohammunka mozgalomba, fokozzák a kommunisták szakképzettségét, s a párt- és szakszervezeti munka súlypontját valóban áthelyezzék az üzemekbe és a munkabrigádokba.

A XV. kongresszus minden tekintetben helyesen vetette fel az újjáalakítási időszak egyik legfontosabb problémáját — *a kultúrforradalom* problémáját. Országunkban azonban a kulturális építés kibontakozásának üteme még egyáltalán nem kielégítő. A kongresszus felhívja a figyelmet arra, hogy ezt az ütemet fokozni kell. A legközelebbi időszakban az általános, köte-

lező elemiiskolai oktatás bevezetésének és az írástudatlanság felszámolásának a párt harci feladatává kell lennie. A pártnak állandósítania kell és tovább kell fejlesztenie a tömegeknek a vallás reakciós befolyása alóli felszabadítása terén elért jelentős eredményeket. A kongresszus ugyanakkor, amikor megállapítja, hogy a sajtó, a tömegek szocialista építőmunkára mozgósításának eszköze, jelentős mértékben megerősödött és megjavult, egyben megbízza a KB-t, hogy gondoskodjék a sajtó további javításáról és a szocialista támadás kifejlesztése terén betöltött szerepének növeléséről.

Az országon belüli osztályharc kiéleződése szükségszerűen arra vezetett, hogy az államapparátusban megbúvó szovjetellenes elemek aktivizálódtak.

A kongresszus jóváhagyja a KB-nak és a KEB-nek az államapparátus megtisztítására és megjavítására irányuló valamennyi intézkedését, és kimondja, hogy *fokozni kell a harcot mindennemű bürokratizmus ellen,* az önbírálat további kibontakozáshoz segítése, a kiemelt munkások messzemenőbb bevonása, a proletárdiktatúra valamennyi szerve részére történő nagyarányú káderképzés, továbbá a munkásoknak az államigazgatásba való bevonása terén kialakult új formák továbbfejlesztése (a szovjetek munkájának további javítása stb.) alapján.

A kongresszus megelégedéssel állapítja meg, hogy a párt *mennyiségileg és minőségileg* tovább fejlődött, jelentős mértékben javult a szociális összetétele, fokozott mértékben lépnek be a pártba a termelésben dolgozó munkások (egész műhelyek és üzemek lépnek be a pártba), emelkedik a pártkáderek és a párttagság széles rétegeinek ideológiai színvonala, és javul a pártmunka: tovább erősödik a pártonbelüli demokrácia, eredményesen halad előre a proletár önkritika kibontakozása a párt minden láncszemében, eredményesen folyik a párt megtisztítása az idegen, korrupt és törleszkedő elemektől.

A pártkáderek jelentős részének ideológiai és politikai színvonala azonban még mindig nem kielégítő, amit megmutatott a nagy számban előfordult középparasztellenes túlkapások ténye. Teljes jelentőségében áll előttünk az a feladat, hogy erősítsük a párt kádereit, és újakat neveljünk, különösen a falu számára. A pártnak a különböző szervezetek és üzemek munkásainak belépése révén történő növekedése még mindig nem kielégítő. Fokozottabb mértékben kell bevonni a pártba munkásokat, különösen nagyüzemi munkásokat.

A nők és az ifjúság szerepe a termelésben egyre nő, ennek ellenére mindeddig a nők és a fiatalság közötti munkára nem

fordítanak kellő figyelmet. Gyenge lábon áll a falusi nők közötti munka, ami világosan megmutatkozott a kollektivizálás során. A kongresszus kötelezi a párt-, szakszervezeti, szovjet- és más szervezeteket, hogy fokozottabb mértékben mozgósítsák a dolgozó nők nagy tömegeit, különösen a falvakban, a szocialista építés előbbre vitelére. A kongresszus ugyanakkor, amikor megállapítja, hogy a komszomol eredményesen munkálkodott a szocialista munkaverseny és a rohammunka mozgalom fejlesztésén, egyben leszögezi, hogy a fiatalság, a komszomol- és pionirszervezetek növekvő jelentősége megköveteli a pártszervezetek fokozott figyelmét és segítségét. Az önbírálat, a pártmunkának ez a szerves része, állandó módszere, még nem minden pártszervezetnél fejlődött ki kellő mértékben. Még előfordulnak olyan esetek, hogy elfojtják és eltorzítják az önbírálatot. Az ilyen esetek ellen feltétlenül erélyesen harcolni kell, s nagyarányú kibontakozáshoz kell segíteni a bolsevik önkritikát — a pártkáderek és a párttagság ideológiai színvonalának és bolsevik nevelésük színvonalának emelése, a pártvonal eltorzításának leleplezése, a gyakorlatban megnyilvánuló opportunizmus kipellengérezése és a pártonbelüli demokrácia továbbfejlesztése céljából.

A falu nagy arányokat öltött szocialista átalakulása különösen éles formában veti fel *a falusi pártszervezetek megerősítésének* feladatát. A mezőgazdaság szocialista átalakítása terén a párt eredményes munkájának elengedhetetlen feltételévé válik az, hogy mennyiségileg és minőségileg erősítsük a falusi pártszervezeteket, erős pártsejteket hozzunk létre a szovhozokban és a kolhozokban, a szovhozokat és a kolhozokat a falusi pártmunka támaszpontjaivá tegyük, bevonjuk a pártba a mezőgazdasági munkásokat, a földmunkásokat és a legjobb kolhozparasztokat, s kellő színvonalra emeljük a kolhozokban a szegényparasztok, a nők és a fiatalság közötti munkát.

A kongresszus teljes egészében jóváhagyja a KB-nak *a körzetek megszüntetésére* és a kerületnek mint a falvakban folyó szocialista építés fő láncszemének megerősítésére vonatkozó határozatát, aminek arra kell vezetnie, hogy a párt- és szovjetapparátus lényegesen közelebb kerül a faluhoz, a kolhozokhoz, a tömegekhez. Ennek a rendszabálynak rendkívül komoly jelentősége van a falusi pártszervezetek megerősítése, továbbá a KB és a területek vidéki kapcsolatainak megjavítása és egyszerűsítése szempontjából.

A kongresszus megbízza a KB-t, hogy a körzetek felszámolásával, valamint a kerületek és területek megerősítésével kapcsolatban tegye meg a szükséges gyakorlati intézkedéseket.

V

A párt a szocialista építés terén elért hatalmas eredményeket annak köszönheti, hogy következetesen érvényt szerzett a párt fő irányvonalának, kíméletlen és erélyes harcot vívott két fronton — a trockizmus és a trockizmus irányában megnyilvánulo békülékenység ellen, valamint a jelenlegi fő veszély, a jobboldali elhajlás és a jobboldali elhajlás irányában megnyilvánuló békülékenység ellen.

Csak a két fronton vívott harc vezetett az ellenforradalmi mensevik álláspontra menthetetlenül lecsúszott trockizmus teljes leleplezésére. A pártban azonban továbbra is észlelhető a trockizmus irányában békülékenység, ami mindenekelőtt a munkásosztály és a középparasztság szövetségének lebecsülésében nyilvánul meg. A párt a jövőben is erélyes harcot fog folytatni az ilyen megnyilvánulások ellen.

A párt a trockizmus szétzúzása után az opportunizmus újabb megnyilvánulásával találta szemközt magát: jobboldali elhajlással (Buharin csoportja). A jobboldali elhajlás a párt fő irányvonalával saját, nyiltan opportunista irányvonalát állította szembe. A jobboldali elhajlók irányvonala az ország kulák és tőkés elemei előtti kapitulációra vezetne. Ha megvalósulna az objektíve a kulákság ügynökségét jelentő jobboldali elhajlók irányvonala, az a szocializmus építésének meghiúsulását és a kapitalizmus országunkban való visszaállítását jelentené. A kapitalista elemek elleni általános, az egész frontra kiterjedő támadás időszakában a pártban a jobboldali elhajlás eddig is a fő veszély volt, és ezután is az lesz.

A kongresszus teljes egészében jóváhagyja a párt Központi Bizottságának a trockizmus és a jobboldali elhajlás elleni harccal kapcsolatos intézkedéseit, amelyek ténylegesen biztosították a pártegység megőrzését, a párt fő irányvonalának érvényre juttatását és a pártnak a leninizmus alapján való tömörülését.

A kongresszus az egész párt figyelmét felhívja arra, hogy a különböző árnyalatú opportunisták, különösen a jobboldaliak, újabb taktikát alkalmaznak, amely abban jut kifejezésre, hogy formálisan beismerik hibáikat, és formálisan egyetértenek a párt fő irányvonalával, de hibáik beismerését nem támasztják alá azzal, hogy dolgoznának és harcolnának a fő irányvonalért, ez pedig a valóságban semmi egyebet nem jelent, mint azt, hogy a nyilt pártellenes harcról áttértek a leplezett harcra, illetve várják azt a pillanatot, amely kedvezőbb arra, hogy újabb támadásokat indítsanak a párt ellen.

A pártnak kíméletlen harcot kell indítania az ilyen kétkulacsosság és megtévesztés ellen, s mindenkitől, aki hibáit beismeri, meg kell követelnie, hogy a párt fő irányvonalának aktív védelmével bizonyítsa be beismerésének őszinteségét. Aki nem tesz eleget ennek a követelménynek, azzal szemben a leghatározottabb szervezeti rendszabályokat kell alkalmazni.

A kongresszus a jobboldali ellenzék nézeteit összeférhetetlennek nyilvánítja az ÖK(b)P-hez tartozással.

A kongresszus az országban folyó osztályharc kiéleződésével kapcsolatban megállapítja, hogy a párt soraiban újból jelentkeznek a nagyhatalmi és a lokálsovinizmusban kifejezésre jutó *nemzeti elhajlások.*

A fő veszélyt most a *nagyhatalmi elhajlás* jelenti, amely megpróbálja revízió alá venni a lenini nemzetiségi politika alapelveit, és az internacionalizmus zászlajával leplezi az egykor uralmon levő nagyorosz nemzet önmagukat túlélt osztályainak azt a törekvését, hogy visszaszerezzék elvesztett kiváltságaikat.

Emellett újból jelentkezik a lokálnacionalizmusban kifejezésre jutó elhajlás, amely gyengíti a Szovjetunió népeinek egységét és az intervenció kezére játszik.

A pártnak fokoznia kell a harcot a nemzeti kérdésben mutatkozó mindkét elhajlás, valamint az ezek irányában tanúsított békülékenység ellen, s ugyanakkor fokozott figyelmet kell fordítania a lenini nemzetiségi politika gyakorlati megvalósítására, a nemzeti egyenlőtlenség elemeinek kiküszöbölésére és a Szovjetunióban élő népek nemzeti kultúrájának nagyarányú fejlesztésére.

A XVI. kongresszus azon a véleményen van, hogy pártunk Központi Bizottságának ugyanakkor, amikor új történelmi csatákra tömöríti a leninisták sorait, a jövőben is kíméletlenül vissza kell vernie *a párt vasfegyelmének és a lenini párt egységének megingatására és aláásására irányuló minden kísérletet.*

A XVI. kongresszus megbízza a párt Központi Bizottságát, hogy továbbra is biztosítsa a szocialista építés *harcos bolsevik ütemét,* érje el, hogy *az ötéves tervet valóban négy év alatt teljesítsék,* és a Szovjetunió egész területén megvalósított *teljes kollektivizálás* alapján következetesen hajtsa végre *a kulákság mint osztály felszámolását.*

A kongresszus annak a rendíthetetlen meggyőződésének ad kifejezést, hogy az ÖK(b)P a munkások és kolhozparasztok millióit a leninizmus zászlaja alatt tömörítve, és az osztályellenség ellenállását megtörve, *általános szocialista támadásra* vezeti a

tömegeket, és biztosítja *a szocializmus* teljes *győzelmét a Szovjetunióban.*

A kongresszus annak a rendíthetetlen meggyőződésének ad kifejezést, hogy az ÖK(b)P a Szovjetunió erejét növelve, s a tőkés és a gyarmati országok munkásaival és dolgozóival való testvéri kapcsolatokat szorosabbra fűzve biztosítani fogja a Szovjetuniónak, a nemzetközi proletárforradalom megdönthetetlen bástyájának *megszilárdulását.*

Éljen a szocializmus győzelme a Szovjetunióban!

Éljen a nemzetközi proletárforradalom győzelme!

A KÖZPONTI REVÍZIÓS BIZOTTSÁG BESZÁMOLÓJÁHOZ

A kongresszus a Központi Revíziós Bizottság beszámolóját jóváhagyja.

A KEB ÉS AZ MPF BESZÁMOLÓJÁHOZ

(Egyhangúlag elfogadva)

I

Az ÖK(b)P XVI. kongresszusa teljes egészében jóváhagyja a KEB és az MPF politikai irányvonalát és gyakorlati tevékenységét.

A KEB és az MPF a széles fronton kibontakozó szocialista támadás és az osztályellenség ellenállásának fokozódása közepette éberen őrködve óvták a párt sorainak lenini egységét, erélyesen harcoltak a párt fő irányvonalának érvényre juttatásáért, megvédték ezt az irányvonalat mind a „baloldali" elhajlók, mind a jobboldali opportunisták és békülékenyek minden torzítási kísérletével szemben, és már csírájában elfojtották a frakciós tevékenységre irányuló akár legcsekélyebb kísérleteket.

A kongresszus teljes egészében jóváhagyja a KEB-nek azt a munkáját, amelyet a párt sorainak a szociális és ideológiai szempontból idegen, törleszkedő, korrupt, elbürokratásodott és a szocialista támadás kibontakozását akadályozó elemektől való megtisztítása terén végzett. A kongresszus megállapítja, hogy a nagy arányokat öltött önkritika jegyében, a munkások és mezőgazdasági munkások tömegeinek s a falu szegény- és középparaszt rétegeinek aktív támogatásával végrehajtott párttisztítás a párt sorainak megerősödésére vezetett, harcképesebbé tette a pártot, és elősegítette az üzemi munkások újabb százezreinek bevonását a pártba.

A kongresszus külön kiemeli, hogy a KEB és az MPF az elmult időszakban nagy munkát végeztek a tervgazdálkodás és a dolgozó milliók kezdeményezése nyujtotta előnyöknek az ország gazdasági építésében való hasznosítása terén. A KEB és az MPF az iparosítás ütemének gyorsításáért vívott harc során igen helyesen a belső tartalékoknak a Szovjetunió népgazdaságában való maximális felhasználására összpontosították a figyelmet. A KEB és az MPF kitűzték és segítették végrehajtani a belső tartalékok mozgósításának feladatát a népgazdaság számos ágában (kohászat, ércbányászat, üzemanyag-, fa- és textilipar, hajóépítés, közlekedés, gyapottermelés stb.), s harcoltak a beruházások szabályozásáért és az építőipar megteremtéséért.

Különösen fontos a KEB-nek meg az MPF-nek a szovjet gépgyártás és a nehézipari felszerelések termelési ütemének gyorsítása terén idejében tanúsított arra irányuló kezdeményezése, hogy a legrövidebb időn belül megvalósítsuk a XIV. pártkongresszus irányelvét, mely szerint „a Szovjetuniót gépeket és berendezéseket importáló országból gépeket és berendezéseket előállító országgá kell változtatni, hogy ilymódon a Szovjetunió a kapitalista környezetben semmiképpen se válhasson a tőkés világgazdaság függvényévé, hanem olyan önálló gazdasági egység legyen, amely szocialista alapon épül"[1].

A KEB és az MPF a munkástömegek aktivitására támaszkodva hatalmas munkát végeztek számos fontos gazdasági ágban, és ezzel előbbre vitték a párt által kitűzött jelszónak, az „ötéves terv négy év alatt" jelszónak sikeres megvalósítását.

A kongresszus jóváhagyja a KEB-nek és az MPF-nek a szovjetapparátus egyszerűbbé és olcsóbbá tételére irányuló munkáját. Az iparigazgatásnak, a hitel- és adórendszernek, valamint a kereskedelmi, szövetkezeti, begyüjtési és külkereskedelmi szervezetek rendszerének egyszerűsítése lehetővé tette, hogy a szovjetapparátust jobban összehangoljuk az újjáalakítási időszak és az általános szocialista támadás szükségleteivel.

A kongresszus megállapítja, hogy a KEB és az MPF igen nagy szerepet játszottak a párt által az önbírálat nagyarányú fejlesztésére vonatkozóan kiadott jelszó megvalósításában, s egyben jóváhagyja a KEB-nek és az MPF-nek a szovjetapparátusban tapasztalható bürokratikus kinövések elleni harc fokozására, a szovjetapparátus fölötti állandó ellenőrzés megvalósítására és a munkástömegeknek az államigazgatásba való közvetlen bevonására irányuló intézkedéseit.

---

[1] Lásd ebben a kiadványban. II. rész. 227. old. — *Szerk.*

A kongresszus megállapítja, hogy a párt az utóbbi években nagy sikereket ért el a bürokrácia elleni harcban, s megelégedéssel mutat rá arra, hogy a szovjetapparátusnak a KEB és az MPF által, a munkástömegek tevőleges támogatásával lebonyolított megtisztítása igen komoly csapást mért a bürokráciára, s tízezrével kergette ki az apparátusból az alkalmatlan, osztályidegen és korrupt elemeket.

A KEB-nek és az MPF-nek ez az egész munkája, többek között az államapparátusban észlelhető bürokratizmus elleni harca is, annak a Lenin által kitűzött döntő fontosságú feladatnak megvalósítására irányult, hogy az államapparátust alkalmassá kell tenni a tömegek érdekeinek lehető legjobb szolgálatára, s a munkásosztály és a parasztság szövetségének az ország iparosításán és a mezőgazdaság szocialista átalakításán alapuló fenntartására és erősítésére. A KEB és az MPF ezt a munkát az ideológia területén és az állami meg a gazdasági szervezetek gyakorlati munkájában egyaránt észlelhető jobboldali elhajlás ellen vívott harcban sikeresen végezték, s ennek során szilárdan követték a Lenin által kijelölt utat, feltárták a hiányosságokat, és „személyekre való tekintet nélkül" megbüntették a bűnösöket.

A szocialista építéssel együttjáró hatalmas nehézségek jutnak kifejezésre osztályellenségeinknek a proletárdiktatúra leggyengébb láncszemeire gyakorolt befolyásában. Ez a befolyás az állami és gazdasági apparátus egyes elbürokratizálódott részlegeinek munkájában észlelhető kinövésekben mutatkozik meg. A szocialista építés további sikeres kibontakozása most különösen parancsolóan veti fel a KEB és az MPF előtt azt a feladatot, hogy erélyesen harcoljanak az állami és gazdasági apparátus megtisztításáért és egészségesebb alapokra helyezéséért, olyan viszonyok teremtéséért ezeken az apparátusokon belül, amelyek kizárják a kártevés és a kulák-nepman befolyás egyéb megnyilvánulásainak a lehetőségét.

II

A kongresszus az általános szocialista támadásnak és az egész népgazdaság újjászervezésének gigászi feladataival kapcsolatban a KEB és az MPF egyik legfontosabb feladatának azt tartja, hogy az iparosítás ütemének további gyorsítása, az ipar, a közlekedés és a mezőgazdaság termelési kapacitásának minden módon való növelése érdekében tárják fel és mozgósítsák az ország minden erőforrását, ezzel egyidejűleg gondoskodjanak az igazgatási apparátus egyszerűsítéséről, és irtsák ki belőle a bürokratizmus elemeit.

1. Az ipar és a közlekedés milliárdokra menő tartalékai, amelyek apparátusunk tunyasága és bürokratizmusa következtében kihasználatlanul hevernek, azt a feladatot róják a KEB-re és az MPF-re, hogy fáradhatatlanul ellenőrizzék az ezeknek a fejlődésünk ütemének gyorsítására alkalmas további erőforrásoknak feltárására és kiaknázására irányuló munkát. A KEB-nek és az MPF-nek rendszeresen ellenőrizniük kell a vállalatok észszerűsítésével és szakosításával, a vállalatok közötti tapasztalatcserével, továbbá a hazai és a külföldi technika vívmányainak felhasználásával kapcsolatos munka menetét. A KEB-nek és az MPF-nek ügyelniük kell arra, hogy a gazdasági vezetők, a szakszervezetek és a munkástömegek erőfeszítésével, a párt irányításával minden üzemet, teljes felszerelésükkel, a lehető legnagyobb mértékben kihasználjunk.

2. A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy továbbra is ellenőrizzék a beruházások menetét, s ennél különösen ügyeljenek a nagy beruházási létesítményekre, harcoljanak erélyesen az építkezés gyorsabb üteméért, olcsóbbá tételéért és a minőség fokozásáért, egyben pedig vigyék keresztül, hogy az ipar hasznosítsa a fejlett tőkés országok tapasztalatait. Ugyanakkor a beruházások területén küzdeni kell minden pazarlás ellen.

A KEB-nek és az MPF-nek ügyelniük kell arra, hogy a vállalatok a külföldről vagy az országban beszerzett új felszerelést minél hamarabb használatba vegyék, és termelési kapacitását a lehető legnagyobb mértékben kihasználják.

3. A kongresszus a második szén- és kohászati bázis — az Ural—Kuznyeck-medencei kombinát létrehozására vonatkozó határozattal összhangban megbízza a KEB-et és az MPF-et annak figyelemmel kísérésével, hogy a gazdasági és egyéb szervezetek valóban gondoskodnak-e ennek a határozatnak kellő időre történő végrehajtásáról.

4. A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy valamennyi népgazdasági ág újjászervezésének biztosítása céljából tanulmányozzák és ellenőrizzék a szovjet gépgyártásnak és a nehézipari gépek (előnyujtó sorok, hengerművek, elektrotechnikai felszerelés, vegyiipari felszerelés stb.) gyártásának fokozott ütemű fejlesztését szolgáló intézkedéseket, különösen azokat az ágakat illetően, amelyek feleslegessé tehetik a külföldi gépbehozatalt. A kongresszus felhívja a gazdasági vezetők és a szakszervezetek figyelmét ennek a feladatnak különösen nagy fontosságára, és kimondja, hogy minden helyi párt- és szakszervezetnek minden erejével elő kell segítenie e rendkívül fontos feladat megvalósítását. A kongresszus megbízza a KEB-et

és az MPF-et, hogy ügyeljenek különösen nagy gonddal a vaskohászat fejlesztési tervének teljesítésére, amely szerint termelését 1932/33-ig 17 millió tonnára kell emelni.

5. A kongresszus, abból a megfontolásból kiindulva, hogy az ipar munkájának leggyengébb területe a minőségi mutatószámokkal (az önköltségcsökkentéssel, az egy munkásra eső termeléssel és a minőséggel) kapcsolatos feladatok teljesítésének menete, utasítja a KEB-et és az MPF-et az önköltségcsökkentésért és a termékek jó minőségéért való harc megszervezésének ellenőrzésére. A KEB-re és az MPF-re az a feladat hárul, hogy a vállalati műszaki ellenőrzés megszervezésének ellenőrzése mellett, gondoskodjanak a termékeket illetően a minőség széleskörű társadalmi ellenőrzésének megszervezéséről, s ilyenformán a legrövidebb időn belül döntő fordulatot érjünk el ezen a területen. A KEB és az MPF harcoljanak kíméletlenül azok ellen, akik semmibe veszik ezt a rendkívül fontos feladatot.

6. A mezőgazdaság terén a KEB-nek és az MPF-nek kíméletlen harcot kell folytatniuk a kolhozépítésben követett pártirányvonal bárminemű eltorzítása ellen, amilyen például az önkéntesség elvének megsértése, a kollektív kezdeményezés helyett parancsolgatás, az a körülmény, hogy a kulákság mint osztály felszámolása — a teljes kollektivizálás alapján történő felszámolása során, s ugyanígy egyéb körzetekben a kapitalista elemek korlátozásának megvalósítása során nem folyik kellő harc a kulákelemek ellen, s ugyanakkor harcolniuk kell az egyéni parasztgazdaságok, a szegény- és a középparaszt tekintetében követett pártirányvonal kiforgatása ellen.

A KEB és az MPF ügyeljenek éberen arra, hogy a kolhozépítés során pontosan tartsák be a pártnak a középparaszt tekintetében követett irányvonalát, s ezzel biztosítsák mind a kolhozmozgalom további kibontakozásának meggyorsulását, mindpedig a már működő kolhozok megerősödését.

A kongresszus utasítja a KEB-et és az MPF-et, hogy összpontosítsák figyelmüket a szovhozépítés terén a gabonafélék termelésének, különösen pedig az állattenyésztésnek és az ipari növények termesztésének fejlesztésével kapcsolatos pártutasítások teljesítésének ellenőrzésére.

A KEB és az MPF ellenőrizzék a kolhoz- és szovhozmunka eredményessége és minőségének javítása érdekében folyó harc szervezését és menetét, törekedjenek az önköltség csökkentésére, a felszerelés teljes kihasználására, a munka helyes megszervezésére, termelékenységének emelésére és a szocialista verseny fejlesztésére.

7. A KEB-nek és az MPF-nek továbbra is ellenőrizniük kell a közlekedés újjászervezésére, további észszerűsítésére és belső tartalékainak, különösen a gördülőállomány felhasználásánál fellelhető, továbbá a fűtőanyag- és fémmegtakarításból eredő tartalékoknak mozgósítására irányuló munkát. Fordítson a KEB és az MPF különösen nagy figyelmet a folyami és tengeri szállítás fejlesztésére és kihasználására.

8. A kongresszus ugyanakkor, amikor megállapítja, hogy az állami és szövetkezeti kereskedelmi rendszer nem eléggé rugalmas és túlságosan nagy rezsivel dolgozik, egyben megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy folytassák az áruelosztó apparátus észszerűsítésére irányuló munkát, s törekedjenek a felesleges szervek teljes kiküszöbölésére. Különösen nagy figyelmet kell fordítani a szövetkezetek által az ország élelmiszertartalékainak növelése terén (tejgazdaságok, konyhakertészet stb.), és a meglevő készletek elosztása terén végzett munka tömegellenőrzésének megszervezésére. A külkereskedelem terén a külkereskedelmi szervezetek tevékenységének, s kipróbált és szakképzett káderek e szervezetek részére történő kiválasztásának fokozott ellenőrzése mellett a KEB-nek és az MPF-nek keményen kell folytatniuk az importáruk szovjet iparcikkekkel való helyettesítésére és újabb kiviteli források felkutatására irányuló harcot.

9. A kongresszus jóváhagyja a KEB-nek és az MPF-nek a készpénzkímélő elszámolások bevezetésével, különösen pedig a lakosság tömeges fizetéseinek készpénz nélküli lebonyolítására szolgáló elszámolások megszervezésével kapcsolatos intézkedéseit, s utasítja a KEB-et és az MPF-et, hogy törekedjenek az ilyen elszámolások minél nagyobb arányú elterjesztésére.

10. A KEB és az MPF által a hiányosságok feltárása terén végzett egész munkának elő kell segítenie — e hiányosságok figyelembevételével — a káderek jobb kiválasztását, a meglevő káderek nevelését, és munkájuk megjavítását. A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, ellenőrizzék rendszeresen az új szakképzett káderek kinevelésével és a gyakorlati munkában való felhasználásukkal kapcsolatban hozott párthatározat végrehajtását.

III

A kongresszus kimondja, hogy tovább kell folytatni az államapparátus gyökeres átalakítását és egyszerűsítését, mivel ez az apparátus nem használja ki eléggé a szocialista rendszer előnyeit a gazdasági és kulturális építés érdekében.

A kongresszus az apparátusok: a külkereskedelmi és iparigazgatási apparátus, a hitel-, vám- és adórendszer stb. apparátusának újjászervezése során elért sikerek tapasztalataiból kiindulva megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy vigyék keresztül erélyesen azoknak az intézményeknek és igazgatási formáknak a felszámolását, amelyeket mérlegelés nélkül átvettek a kapitalizmustól, s amelyek, ha volt is jelentőségük a szovjet hatalom első éveiben, most, amikor az ország gazdasági életében túlsúlyban vannak a szocialista elemek, elvesztették értelmüket (a nagyszámú adó, vám, részvénytársaság stb.). Éppolyan kíméletlenül kell harcolni a sok párhuzamos és felesleges intézmény egymásra halmozása ellen, s meg kell szüntetni az államapparátus párhuzamos, az új szakaszban feleslegessé vált szerveit. Ugyanígy véget kell vetni annak, hogy ugyanazokat a szervezeteket egyszerre több helyről is finanszírozzák.

1. A kongresszus azon a véleményen van, hogy a KEB-nek és az MPF-nek ugyanakkor, amikor folytatják az egész iparigazgatási apparátus olcsóbbá tételére és egyszerűsítésére irányuló munkájukat, főképpen arra kell törekedniük, hogy megjavítsák az ipar alapsejtjeinek (a vállalatoknak és üzemeknek) a tevékenységét.

A kongresszus utasítja a KEB-et és az MPF-et, hogy vigyék keresztül az egyszemélyi vezetés megvalósításával, az önálló gazdaságos elszámolás elvének fejlesztésével és a termelés tervezésének megjavításával kapcsolatos KB-irányelvek teljes megvalósítását.

Ugyanakkor a KEB-nek és az MPF-nek a vállalatoknál csírájában el kell fojtaniuk a munkások kezdeményezését gúzsba kötő és a szocialista verseny fejlődését akadályozó bürokrácia és kommunista gőg minden néven nevezendő megnyilvánulását, és minden lehető módon elő kell segíteniük az üzemi pártsejtek szerepének növekedését. A pártsejtek ne avatkozzanak be a részletkérdésekbe, és ne sajátítsák ki az igazgatóság munkakörét, hanem összpontosítsák figyelmüket a munkafegyelem javítására, a munka termelékenységének emelésére, s a rejtett belső tartalékok és termelési lehetőségek feltárására.

A KEB-nek és az MPF-nek azt is feladatul kell kitűzniük, hogy elősegítsék a vállalati nyilvántartás és adatszolgáltatás jobb megszervezését, és elérjék, hogy ezek ne csak az általános igazgatás és a műszaki vezetés céljait szolgálják, hanem formájuknál fogva érthetőek legyenek a munkások széles rétegei számára, és elősegítsék a szocialista munkaverseny meg a rohammunka

mozgalom szervezését és irányítását, valamint a vállalatok közötti tapasztalatcserét.

2. A kongresszus jóváhagyja a KEB-nek és az MPF-nek a szovjetapparátus csökkentése és olcsóbbátétele érdekében végzett munkáját, ugyanakkor azonban leszögezi, hogy az e téren, különösen a gazdasági, kereskedelmi és szovetkezeti szervezetek terén elért eredmények még mindig nem kielégítőek. A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy törekedjenek valamennyi apparátus létszámának jelentős csökkentésére és az apparátusok fenntartási költségeinek csökkentésére; ennek megvan a lehetősége, amit számos szervnek a szovjetapparátus megtisztításával kapcsolatban végrehajtott gyökeres átszervezése bizonyít (a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetsége létszámat 50%-kal, a Moszkvai Pénzügyi Osztályét 64%-kal, a Papíripari Szövetségét 51%-kal, az Uralterületi Mezőgazdasági Osztályét 56,7%-kal, a Textiltrösztét 50%-kal, a Fémimportét 40%-kal stb. csökkentették).

A kongresszus utasítja a KEB-et és az MPF-et, hogy tűzzék ki gyakorlati munkájuk egyik legfontosabb feladatául az adminisztratív-igazgatási költségek csökkentésének rendszeres ellenőrzését.

A kongresszus kötelezi a hivatalok, intézmények, gazdasági, kereskedelmi, szövetkezeti szervezetek és vállalatok vezetőit, állandóan ügyeljenek arra, hogy az adminisztratív-igazgatási költségek kiszámításánál szigorú normákat alkalmazzanak.

3. A kongresszus megállapítja, hogy a kolhoz- és szövetkezeti rendszer apparátusát mind a központban, mindpedig vidéken megengedhetetlen módon felduzzasztották, az apparátus sokba kerül, ami súlyos teherként nehezedik a kolhozokba tömörült parasztgazdaságokra, és gátolja a kolhozmozgalom növekedését, s ezért megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy hajtsák végre e rendszer tervbevett újjászervezését, érjék el az apparátus jelentős egyszerűsítését és költségeinek legalább 50%-os csökkentését, küszöböljék ki a szükséges mértéket meghaladó adatszolgáltatást és levelezést.

4. Azzal kapcsolatban, hogy a kollektivizálás előrehaladása egészen más módon veti fel a szovjet hatalom kerületi és falusi szerveinek, mint olyan szerveknek a szerepét, amelyek közvetlenül irányítják a falu szocialista átalakítását, a kongresszus kimondja, hogy minden lehető módon erősíteni kell a falusi szovjeteket, s gyökeresen meg kell változtatni munkájuk tartalmát és módszereit, mégpedig olyan értelemben, hogy ez a munka a falu gazdasági és kulturális átalakításának egyre több kérdé-

sét ölelje fel. Ugyanakkor a kerületnek valóban olyan szervvé kell válnia, ahol mint csomópontban összefutnak a párt által követett falusi politika gyakorlati megvalósításának szálai.

A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy ellenőrizzék különösen nagy gonddal a körzetek megszüntetésére vonatkozó határozatok gyakorlati végrehajtását, biztosítsák a körzetek operatív funkcióinak, jogainak és anyagi forrásainak átruházását a kerületre és a városi szovjetre, s gondoskodjanak arról, hogy a körzeti szervek dolgozóit áthelyezzék a kerületekbe.

A körzetek megszüntetésének és a funkciók újraelosztásának végrehajtása során biztosítani kell, hogy a nemzetiségi alakulatok (autonóm területek, nemzetiségi kerületek és szovjetek) teljes mértékben megtartsák a számukra biztosított jogokat.

5. A kongresszus a szovjetapparátus tisztogatásának első évében elért eredményekből kiindulva megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy az önbírálat alapján és a munkásság, a szegényparasztság és a kolhozparasztság nagy tömegeinek részvételével folytassák a tisztogatást, és terjesszék azt ki az egész igazgatási apparátusra: a szovjet-közigazgatási, gazdasági és szövetkezeti apparátusra.

A kongresszus hangsúlyozza, hogy a szovjet apparátus megtisztítása nemcsak az MPF feladata, hanem egyben az egész párté és az egész munkásosztályé, s minden egyes pártszervezet és minden egyes kommunista kötelességévé teszi, hogy minden lehető módon támogassák az Ellenőrző Bizottságot és az MPF-et ebben a munkában.

A kongresszus az egész párt figyelmét felhívja arra, hogy a pártsejtek és párttagok, mint azt a tisztogatás tapasztalatai és a kártevések tényei megmutatták, gyakran nem állnak az osztályirányvonal eltorzításai ellen folyó harc élén, uszálypolitikát folytatnak, és nem jelzik a pártnak ezeket a jelenségeket.

A kártevés, ami az osztályharc megnyilvánulása, nemcsak azért válik lehetővé és lényegesen könnyebbé, mert nem rendelkezünk kellő számban a szovjetrenddel feltétlenül együttérző káderekkel, hanem azért is, mert sok párttag, különösen pedig egyes intézmények és vállalatok élén álló kommunisták nem tanúsítanak kellő éberséget, sőt, néha gyakorlati munkájukban a kártevők befolyása, hatása alatt állnak.

A kongresszus kimondja, hogy fokozni kell a pártsejtek és a párttagok, különösen pedig a kommunista vezetők felelősségét a bürokratizmusért és a kártevésért.

A kongresszus hangsúlyozza, hogy minden kommunistának okvetlenül élen kell járnia a bürokratizmus elleni harcban, pél-

dát kell mutatnia, magával kell ragadnia a tömegeket, s meg kell értenie, hogy a bürokratizmus elleni harc az osztályharc frontjának rendkívül fontos szakasza.

6. A bürokratizmus elleni harc terén az egyik legnagyobb eredmény az alulról kiinduló munkásellenőrzés ujabb átfogo formája — a szovjetapparátus patronálása az üzemek által. Az üzemek patronázsmunkája és az, hogy az államapparátus egyes funkcióinak teljesítését átadják a munkásoknak, nagy lépés annak a lenini eszmének megvalósítása útján, amely szerint „célunk, hogy *minden* dolgozó a nyolcórás termelő munka «feladatának» elvégzése utan *fizetés nélkül* végezzen állami feladatokat"[1]. A hétórás munkanap újabb lehetőségeit tárja fel annak, hogy tettreváltsuk Lenin e szavait.

A patronázsmunka fő feladata az, hogy a patronáló üzemek naponta ellenőrizzék, hogyan hajtja végre az általuk patronált apparátus a fontosabb párt- és kormányutasításokat. A munkások mindennapos tevékenységük során megismerkednek az intézmények gyakorlati munkájával, s éppen ezáltal jönnek létre a szovjetapparátusban való állandó munkához szükséges új proletárkáderek hatalmas tartalékai.

A patronázsmunkát, ezt a szovjetapparátus munkájának megjavítására irányuló proletár tömegmozgalmat, minden szervezetnek a legmesszebbmenően támogatnia kell és elő kell mozdítania.

7. A pártszervezetek, különösen az üzemiek, tekintsék tömegmunkájuk egyik legfontosabb részének a patronázsmunkát. Az olyan szervezetek vezetői és az olyan intézmények pártsejtjei, amelyeket az üzemek patronálnak, kötelesek kedvező körülményeket teremteni a patronáló szerv munkájához, s felelősek azért, ha az apparátus akadályokat gördít a patronázsmunka kibontakozásának útjába.

A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy tanulmányozzák figyelmesen és terjesszék el üzemekben dolgozó munkásoknak az állam igazgatásába való bevonása, az államapparátus egyes funkcióinak munkásokra bízása terén szerzett tapasztalatokat.

8. A kongresszus szükségesnek tartja, hogy továbbra is merészen emeljenek ki a szovjetapparátus vezető tisztségeire üzemi munkásokat és parasztokat, különösen aktív kolhozparasztokat, valamint munkásnőket és kolhozparasztnőket. Különösen nagy figyelmet kell fordítani pártonkívüliek kiemelésére, továbbá

[1] *Lenin* Művei. 27. köt. Szikra 1952. 269. old. — *Szerk.*

arra, hogy a kiemeltek számára megfelelő előkészítő tanfolyamokat szervezzenek.

A kongresszus az intézmények vezetőit, a pártsejteket és a szakszervezeteket teszi felelőssé a kiemeltek munkájához szükséges kedvező feltételek megteremtéséért. Az apparátus munkásjellegének üzemi munkások kiemelése útján történő további fokozása mellett a legkomolyabb figyelmet kell fordítani arra, hogy munkásgyerekek külön előkészítésével és iskolai oktatásával messzemenően felfrissítsük a szovjetapparátus dolgozóinak összetételét.

IV

A szocialista építés hatalmas eredményei, a proletariátus kulturális és politikai fejlődése és a nagy tömegeknek az apparátus megtisztításába való bevonása során szerzett jó tapasztalatok lehetővé és szükségessé teszik, hogy a szovjetapparátus gyökeres átalakítása, továbbá a párt- és kormányutasítások végrehajtásának szigorú ellenőrzése alapján áttérjünk a fejlődésünk ütemét gúzsbakötő bürokratizmus elleni általános támadásra.

A pártnak és a munkásosztálynak most újabb lehetősége van arra, hogy újabb jelentős győzelmeket arasson a bürokrácia ellen vívott harcban. Ehhez az kell, hogy még nagyobb erővel, még következetesebben és még kitartóbban csapást csapás után mérjünk a bürokratizmusra a szocialista építés minden területén.

A jelenlegi fejlődési szakaszban a bürokratizmus elleni harc nem szorítkozhat a létszámcsökkentésre és az aktatologatás, a felekkel való durváskodás stb. elleni harcra. *„Ellenőrizni az embereket és ellenőrizni a tényleges végrehajtást* — ez és újra ez, csakis ez most a munkánk, egész politikánk lényege"[1]. Vlagyimir Iljicsnek ez az útmutatása most, az új szakaszban, különösen nagy jelentőségre tesz szert, s a bürokratizmus elleni harc központi feladatává válik. A felelőtlenség, a hivatalnoki önteltség, a párt- és kormányutasítások lelkiismeretlen és pontatlan teljesítése — mindez a bürokratizmus legveszélyesebb és legrosszabb formája. Annak a kíméletlen harcnak, amelyet ez ellen a tűrhetetlen rákfene ellen folytatunk, és a végrehajtás feltétlenül kötelező következetes ellenőrzésének, a bürokratizmus elleni harc fő célkitűzésének kell lennie.

A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy erős kézzel, származásukra, beosztásukra és a multban szerzett érde-

[1] *Lenin* Művei. 33. köt. Szikra 1953. 218. old. — *Szerk.*

meikre való tekintet nélkül, mozdítsák el tisztségükből azokat a funkcionáriusokat, akik nem teljesítik teljes pontossággal és lelkiismeretességgel a párt- és kormányutasításokat. A KEB-nek és az MPF-nek, amikor kíméletlenül megbüntetik a notórius bürokratákat, szem előtt kell tartaniok Leninnek azt az útmutatását, hogy „a Munkás-Paraszt Felügyelet feladata nem csak, sőt nem is annyira a «lefülelés», a «rábizonyítás» (ez a bíróság feladata, amelyhez a Munkás-Paraszt Felügyelet közel áll, de amellyel egyáltalán nem azonos), mint inkább az, hogy *tudjon javítani* a dolgokon.

A Munkás-Paraszt Felügyelet fő feladata éppen az, hogy idejében és hozzáértéssel javítson a dolgokon"[1].

V

A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy továbbra is ugyanolyan erélyesen és következetesen óvják a párt sorainak lenini egységét, mint eddig, fokozzák tovább a harcot az opportunizmus és a békülékenység minden formája, különösen a jobboldali elhajlás ellen, könyörtelenül, még csírájában fojtsanak el a párt vasfegyelmének bomlasztására irányuló bárminemű kísérletet.

A kongresszus hangsúlyozza, hogy a szocialista építéssel járó nagyszabású és fölöttébb bonyolult feladatok sikeres teljesítésének, továbbá a szovjetapparátus bürokratikus kinövései és a pártapparátusban feltalálható bürokratikus elemek elleni eredményes harcnak egyaránt fő feltétele a bolsevik önbírálat további bátor fejlesztése. A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy figyeljenek fel az önbírálat elfojtásának eseteire, s a bűnösöket vonják a legszigorúbban felelősségre.

A kongresszus megbízza a KEB-et és az MPF-et, hogy még erőteljesebben folytassák a tömegek mozgósítását, s ilyenformán, a tömegek harcra mozgósításával érjék el, hogy valamennyi állami, gazdasági és szövetkezeti szervezet pontosan és időben teljesítse a szocialista építés harcos bolsevik ütemének biztosításáról és az ötéves terv négy év alatti teljesítéséről hozott párthatározatokat.

A KEB és az MPF az előttük álló óriási feladatok megoldása során támaszkodjanak még fokozottabb mértékben a tömegeknek a bevonására. A munkások és parasztok újabb tíz- meg százezrei-

[1] *Lenin* Művei. 33. köt. Szikra 1953. 24. old. — *Szerk.*

nek az ellenőrzés és az államigazgatás különböző formáiba való bevonásával a KEB-nek és az MPF-nek még erőteljesebben és még következetesebben kell betölteniük a nagy tömegek szervezőjének szerepét, s ilyenformán meg kell valósítaniuk Lenin útmutatását, amely szerint „az *egész* dolgozó tömeggel, mind a férfiakkal, mindpedig *különösen a nőkkel* el kell végeztetni a Munkás-Paraszt Felügyeletben való részvétel iskoláját"[1].

A kongresszus teljesen meg van győződve arról, hogy a KEB és az MPF még szorosabban, még nagyobb mértékben összekapcsolják munkájukat a munkások és parasztok millióinak életével, biztosítják a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségének gazdasági megerősödését és a szocialista támadás kibontakozását az egész fronton, a szocializmus teljes győzelemre viteléért a Szovjetunióban.

AZ ÖK(b)P-T A KIVB-BEN KÉPVISELŐ KÜLDÖTTSÉG BESZÁMOLÓJÁRÓL

(Egyhangúlag elfogadva)

Az ÖK(b)P XVI. kongresszusa, miután meghallgatta és megvitatta Molotov elvtársnak az ÖK(b)P-t a Komintern Végrehajtó Bizottságában képviselő küldöttség munkájáról szóló beszámolóját, teljes egészében jóváhagyja a küldöttség politikai irányvonalát és tevékenységét.

A kapitalizmus általános válsága talaján kibontakozó gazdasági világválság, amely a legvégsőkig kiélezi a tőkés rendszer valamennyi alapvető ellentmondását, s amely a viszonylagos tőkés stabilizáció végének kezdetét jelenti, teljes egészében igazolta az ÖK(b)P XV. kongresszusának és a Komintern VI. világkongresszusának a tőkés stabilizáció egyre fokozódó összeomlásáról szóló elemzését. A gazdasági világválság halomra döntötte a jobboldali opportunisták nézeteit, akik a szociáldemokrata elméletet szajkózva „szervezett kapitalizmusról" (Buharin), a kapitalizmus belső ellentmondásainak a monopóliumok és a trösztök korszakában bekövetkező enyhüléséről, Amerika kivételes helyzetéről stb. fecsegtek, s akik a szociáldemokratákkal egyetemben ténylegesen a kapitalista stabilizáció nyílt védelmezőinek szerepében léptek fel. A jelenlegi válság fejlődése szemmelláthatóan megmutatta, hogy magából a stabilizációból „nő ki a világkapitalizmus legmélyebb és legélesebb válsága, amely új háborúkkal terhes és mindennemű stabilizációt létében

[1] *Lenin* Művei. 30. köt. Szikra 1953. 297. old. — *Szerk.*

fenyeget" (*Sztálin.* Az ÖK(b)P XV. kongresszusán tartott politikai beszámoló)[1].

A Szovjetuniónak az ország szocialista iparosítása és a mezőgazdaság kollektivizálása terén elért óriási sikereivel egyidejűleg kibontakozó gazdasági válság feltárja a világ nagy néptömegei előtt a fő ellentmondás — a szocializmust építő ország és a gazdasági válság által egyre jobban megingatott kapitalista rendszer közötti ellentmondás egész mélységét. A kapitalista országok gazdasági válsága és a Szovjetunió szocialista építésének hatalmas lendülete fokozza az imperialista klikk háborús agresszivitását a Szovjetunió ellen, ugyanakkor azonban meggyorsítja a tömegek forradalmasodását, tehát erősíti a proletárdiktatúra országát védelmező proletárerők szervezkedését. Egyfelől a piacokért folyó, s a válság hatására egyre élesedő harc körülményei közepette a finánctőke eszeveszett vámháborúba bonyolódik, amely rendkívüli módon meggyorsítja a világ újrafelosztását és a gyarmatok kirablását célzó nyílt fegyveres összeütközések kirobbanását; másfelől fokozza, mégpedig új, embertelenebb formákban a proletariátus életszínvonala elleni támadását (a szörnyű munkanélküliség, a munkabérek nagyfokú csökkentése, a munkanap meghosszabbítása, a társadalombiztosítás megszüntetése, az adóterhek növelése stb.). A burzsoá államgépezetnek ezzel párhuzamosan végbemenő fasizálódása és a szociáldemokráciának meg a reformista szakszervezeti bürokráciának a burzsoá államgépezettel való összenövése az osztályharc fokozódó élesedésével függ össze. A proletariátus a tőke támadására egyre erősödő sztrájkmozgalommal, munkanélküli megmozdulásokkal és politikai tüntetésekkel válaszol, s ilyenformán megtalálhatók az elemei annak, hogy a gazdasági harcok politikai harcokká fejlődjenek. A válság, mivel a világ munkásmozgalmának és a gyarmati dolgozó tömegek mozgalmának forradalmi fellendülése közepette bontakozik ki, magasabb színvonalra emeli a proletariátus ellentámadását, oda vezet, hogy a gazdasági válság egyes országokban politikai válsággá fejlődik, és meggyorsítja polgárháborúk kirobbanását a gyarmatokon.

A kongresszus megállapítja, hogy a XV. pártkongresszus és a VI. Világkongresszus helyesen elemezte a helyzetet, amikor leszögezte, hogy a kínai forradalom új alapon, mint a munkások, parasztok és a városi szegény néprétegek forradalma, a tanácsok zászlaja alatt és a munkásosztály hegemóniájával tovább fejlődik és elmélyül, az indiai nemzeti forradalmi mozgalom pedig

[1] *Sztálin* Művei. 10. köt. Szikra 1952. 294. old. — *Szerk.*

elkerülhetetlenül újból fellángol; ezt az elemzést a kínai és az indiai forradalmi fellendülés előrehaladása teljes mértékben igazolta. A gyarmatok (Indokína, Kongó, Haiti, a Fülöp-szigetek, Palesztina stb.) dolgozó tömegeinek forradalmi harca során megállapítható tények azt mutatják, hogy nő a nemzeti forradalmi mozgalom, s egyre jobban aláássa az imperializmus uralmát.

A kongresszus megállapítja, hogy a Komintern az ÖK(b)P-küldöttség tevőleges részvételével idejekorán számításba vette az erőknek az osztályellentétek kiéleződésével és a proletártömegek aktivitásának növekedésével összefüggő átcsoportosulását, kijelölte és következetesen alkalmazta a taktikát — az osztály osztály ellen jelszónak megfelelő taktikát, az osztályharc önálló vezetésének, s a fasizálódó szociáldemokrácia és a kommunista mozgalom soraiban megbújt ügynöksége — a jobboldali opportunista elhajlás elleni engesztelhetetlen harcnak a taktikáját.

A kongresszus megelégedéssel állapítja meg, hogy a beszámolási időszak alatt, amelyet a Komintern szekcióinak tevékenységében korábban túlsúlyban levő agitációs és propaganda munkamódszerekről a proletárosztályharc szervezésének és irányításának módszerére való áttérés jellemez, a Komintern jelentős sikereket ért el a Komintern-szekciók által a nagy munkástömegekre és a gyarmati dolgozókra gyakorolt befolyás kiszélesítése terén; ezek a sikerek abban jutottak kifejezésre, hogy sikerült a munkásosztály újabb rétegeit bevonni az aktív harcba, több országban, ahol még nem volt, szekció alakult, a Komintern szekcióiban erősödött a harcos nemzetközi proletárszolidaritás, s szervezett nemzetközi megmozdulásokra került sor a háború és a munkanélküliség ellen.

A Komintern szekcióinak e helyes lenini politika nyomán sikerült újabb eredményeket elérni a forradalmasodó tömegek mozgalmának irányítása, számos gazdasági és politikai sztrájk levezetése és a hatalmas munkanélküli tömegek mozgalmának megszervezése terén. A Komintern szekcióinak sikerült megélénkíteni a Vörös Szakszervezeti Internacionále egyes szekcióinak tevékenységét, sikerült jelentős előrehaladást elérni a reformista szakszervezeteken belüli forradalmi szakszervezeti ellenzék elemeinek szervezeti egyesítése terén, sikerült megszabadulni a munkájukban tapasztalt számos szociáldemokrata csökevénytől, s jelentős mértékben megtisztítani soraikat az opportunista elemektől, sikerült növelni saját harcképességüket, és további lépést tenni előre a bolsevizálás útján. A Komintern szekciói a

Komintern fő politikai irányvonalától való elhajlások elleni kíméletlen harcban szétzúzták az ellenforradalmi trockizmust és a saját soraikban jelentkező jobboldali opportunista elhajlást, elérték a békülékeny elemek egy részének kapitulálását, a másik, nyiltan a jobboldali renegátok táborába átállt részét pedig leleplezték. A kongresszus teljes egészében jóváhagyja a Kominternnek a jobb- és „baloldali" opportunistákkal szemben alkalmazott szervezeti rendszabályait, közöttük a kommunista pártoknak a nyilvánvalóan opportunista elemektől való megtisztításával kapcsolatos intézkedéseket is, mint olyanokat, amelyek erősítik a Komintern szekcióinak a harcképességét. A Komintern szekciói két fronton, egyrészt a fő veszélyt jelentő nyilt jobboldali opportunizmus, másrészt az ezt az opportunizmust erősítő „baloldali" elhajlók ellen vívott harcuk során a helyes lenini irányvonal alapján nevelték és megedzették kádereiket, elérték soraik egységének erősödését és bolsevik összekovácsolódását, s több országban a tömegharcok során kipróbált legjobb forradalmi proletárokkal frissítették fel a párt vezetőségét.

Az ÖK(b)P XVI. kongresszusa ugyanakkor, amikor megelégedéssel mutat rá mindezekre az eredményekre, egyszersmind megbízza az ÖK(b)P-t a Komintern Végrehajtó Bizottságában képviselő küldöttséget, hogy összpontosítsa figyelmét a Komintern szekcióinak a szociál-fasizmus, különösen annak „baloldali" szárnya, továbbá a nemzeti-fasizmusnak a munkásosztály egyes rétegeire gyakorolt befolyása ellen vívott harcára. A kongresszus nyomatékosan hangsúlyozza, hogy le kell küzdeni a Komintern szekcióinak az egyre növekvő eszmei és politikai befolyásuktól való szervezeti elmaradását, mégpedig olymódon, hogy a pártmunka súlypontját az üzemekbe helyezik át; a tömegszervezetekben, különösen a szakszervezetekben fokozzák a munkát és erősítik az ezekben a szervezetekben működő kommunista frakciók pártirányítását; rendszeresen és önállóan szervezik és irányítják a munkások sztrájkmozgalmát, s ennek során leküzdik azt a pártszervezetekben és a szakszervezeti funkcionáriusok körében észlelhető és a legkárosabb opportunizmus gyakorlati megnyilvánulását jelentő beállítottságot, amely szerint a mozgalom uszályában kell kullogni; rendszeresen küzdenek azért, hogy az alulról kiinduló egységfront taktikájának bolsevik módon való megvalósítása alapján nemcsak a pártonkívüli, hanem a szociáldemokrata munkásokat is a maguk oldalára állítsák. Az ÖK(b)P kongresszusa elengedhetetlennek tartja a legkíméletlenebb harcot a gyakorlati opportunizmus ellen, amely legtöbbnyire abban nyilvánul meg, hogy hívei ténylegesen nem al-

kalmazzák az „osztály osztály ellen" jelszón alapuló forradalmi taktikát, a szociáldemokráciával való paktálás útjára lépnek, saját politikájukat alárendelik a reformista szakszervezeti legalizmusnak, s „baloldali" frázisok leple alatt elutasítják a tömegek érdekeit szolgáló aprómunkát és mindennapi harcot. A Kommunista Internacionále szekciói csak akkor érik majd el a forradalmi munkásmozgalom fellendülése nyomán mindinkább növekvő tömegbefolyásuk szervezeti megszilárdítását, ha valóban eleget tesznek az említett forradalmi taktikából fakadó követelményeknek. Csak a Kommunista Internacionále szekcióinak ideológiai és szervezeti erősödése, s egyben az ÖK(b)P lenini vezetősége vitathatatlan tekintélyének növekedése biztosítja majd még fokozottabb mértékben a Kommunista Internacionále egyes szekcióinak összeforrottságát egy egységes kommunista világpártban, a Kommunista Internacionále egységes programmja alapján, amely hatalmas fegyver a proletár világforradalomért vívott harcban.

A kongresszus megbízza az ÖK(b)P Központi Bizottságát, hogy dolgozza át a párt programmját — a Kommunista Internacionále VI. Világkongresszusán elfogadott programm és a Szovjetunióban folyó szocialista építés eredményei alapján.

Éljen a Kommunista Internacionále!

Éljen a proletár világforradalom!

AZ IPAR ÖTÉVES TERVÉNEK TELJESÍTÉSÉRŐL

(Egyhangúlag elfogadva)

I. Az ipar ötéves tervének teljesítése során elért eredmények

A szocialista társadalom sikeres felépítése szempontjából elsőrendű fontosságú feladat, hogy megteremtsük a népgazdaság szocialista újjáalakításának alapját jelentő szocialista nagyipart, amely újjá tudja szervezni a mezőgazdaságot, fokozni tudja a proletárdiktatúra országának védelmi képességét, és ki tudja szabadítani a Szovjetunió népgazdaságát a kapitalista országok függőségéből:

„Az erőforrások biztosításának, a szocialista társadalom megteremtésének valóságos és egyetlen alapja csakis a nagyipar" (*Lenin*, XVIII. köt. I. rész. 260. old.)[1].

A XV. kongresszus ezekből a szempontokból kiindulva elfogadta „Az ötéves népgazdasági terv összeállításának irány-

[1] *Lenin* Művei. 32 köt. Szikra 1953. 439. old. — *Szerk.*

elveiről" szóló határozatot, s ezeknek az irányelveknek alapján a XVI. Összszövetségi Pártkonferencia jóváhagyta a népgazdaság fejlesztésének ötéves tervét.

Ezek a párthatározatok az egész ipar, s különösen a termelési eszközöket előállító iparágak fejlesztésének gyors ütemét írták elő. Az iparosításnak a párt által elfogadott gyors ütemét az elmúlt két év alatt nemcsak teljesítettük, hanem túl is teljesítettük, s ez annak köszönhető, hogy egyre nagyobb munkástömegeket mozgósítottunk a kitűzött feladatok megvalósításáért vívott harcra, s hogy a KB biztosította az ipari terv egész gyakorlati megvalósításának helyes bolsevik irányítását.

Az ipar tervfeladatát (az 1927/28-ra előírt ellenőrző számokat) voltaképpen már 1927/28-ban túlszárnyaltuk mind az egész ipar, mindpedig különösen a termelési eszközöket előállító iparágak viszonylatában: a tervezésbe bekapcsolt egész ipar termelésének tényleges növekedése az előző évhez képest, az ellenőrző számokban megjelölt 24,5%-kal szemben, 26%, a nehézipar termelésének tényleges növekedése pedig az ellenőrző számokban megjelölt 21,3%-kal szemben 28,7% volt.

1928/29-nek — az ötéves terv első évének — eredményei azt mutatták, hogy a tervezésbe bekapcsolt ipar össztermelése meghaladta az ötéves terv előirányzatát (a termelés növekedése 24% volt az ötéves tervben előirányzott 21,4% helyett).

Az ötéves terv első évének ez az eredménye lehetővé tette, hogy 1929/30-ra jóval nagyobb feladatot tűzzünk az ipari termelés elé, és a termelés növekedését az ötéves tervben előirányzott 21,5%-kal szemben 31,3%-ban állapítsuk meg.

1929/30 első hónapjai azt mutatták, hogy noha az ipari termelés növekedése jelentősen túlszárnyalta az ötéves tervben kitűzött feladatot, a pártnak az ezévi tervszámokra vonatkozóan hozott határozatait nem hajtottuk végre teljes egészükben, s ez közvetlen meghiúsulással fenyegeti az ipar egész évi tervének teljesítését. A párt a KB vezetésével nagyarányú munkát fejtett ki, hogy harcra mozgósítsa a munkásosztály erőit az ipari terv teljesítéséért és az ezen a téren napvilágra került hiányosságok felszámolásáért, s kíméletlenül feltárta és ostorozta a gazdasági szervek, valamint a szakszervezetek és a pártszervezetek fogyatékosságait. A KB számos intézkedést tett (a KB 1930 január 25-i felhívása az ipari ellenőrző számok teljesítésével kapcsolatban, menetközben kimutatások közzététele a sajtóban, egyes trösztök és iparigazgatóságok munkájának ellenőrzése, KB-tagok kiküldése az iparvidékekre stb.), s mindeme intézkedések nyomán sikerült elérni bizonyos előrehaladást az ipari terv tel-

jesítése terén. Mindamellett még most sem értük el az ipar fejlesztésének erre az évre megállapított ütemét. 1929/30 első félévének eredményei azt mutatják, hogy az ipari össztermelés növekedése a mult évhez viszonyítva 29,4% volt, holott 31,3%-os növekedést kellett volna elérni. Elengedhetetlenül szükséges a párt és az egész munkásosztály erőinek további, mégpedig igazi bolsevik mozgósítása döntő harcra az ezévi ipari terv megvalósításáért, annak teljesítéséért és túlteljesítéséért.

A kongresszus megállapítja, hogy az ezévi terv teljesítése biztosítani fogja, először, a tervezésbe bekapcsolt állami ipar össztermelésének 65%-os növekedését az ötéves terv első két évében, az ötéves tervben előirányzott 47,5% helyett, és másodszor, az 1929/30-as ipari fejlődés ütemének jelentős fokozódását az 1928/29-es évhez képest.

Ami a Szovjetunió egész nagyiparát illeti (a tervezésbe bekapcsolt és be nem kapcsolt ipart együttesen véve), az össztermelés ez alatt a két év alatt mintegy 59%-kal nő az ötéves tervben előírt 43% helyett. Ennek következtében a nagyipar termelése a háború előtti nagyipar termelésének már ebben az évben a kétszerese lesz.

Annak a szilárdan követett irányvonalnak megfelelően, hogy elsősorban kell fejleszteni a termelési eszközöket előállító iparágakat, a nehézipar különböző ágainak össztermelése ez alatt a két év alatt (a tervezésbe bekapcsolt iparban) 88%-kal növekszik az ötéves tervben előirányzott 58,4% helyett. Ennek következtében a nehézipar részaránya a tervezésbe bekapcsolt egész iparon belül az 1927/28. évi 42% helyett 1929/30-ban eléri a 48%-ot.

A nehézipar egyes igen fontos ágaiban a termelés növekedése a következőképpen alakul:

a Szovjetunió *gépgyártásának* termelése két év alatt több mint kétszeresére növekszik, s túlszárnyalja mind az egész ipar, mind a nehézipar különböző ágainak általános fejlődési ütemét;

az *elektrotechnikai ipar* termelése 1927/28-hoz viszonyítva 1929/30-ra az ötéves tervben előírt 1,8-szeres növekedés helyett 2,7-szeresére növekszik;

a *mezőgazdasági gépgyártás* az ötéves terv első két éve alatt az ötéves tervben előírt 171%-kal szemben 250%-kal növekszik, aminek következtében a mezőgazdasági gépgyártás 1929/30-ban a háború előtti termelésnek több mint hatszorosa lesz;

a *nyersvastermelés* az ötéves tervben előírt 51,5%-kal szemben 66,7%-kal növekszik, s 31%-kal túlszárnyalja a háború előtti termelést;

a *szénbányászat* termelése az ötéves terv első két éve alatt az ötéves tervben előírt 31,6%-kal szemben 45,8%-kal növekszik, s 78%-kal túlszárnyalja a háború előtti termelést;

az *ásványolajtermelés* az ötéves tervben előírt 26,5%-kal szemben 37,8%-kal emelkedik, s 74%-kal lesz nagyobb a háború előtti termelésnél;

a *cementgyártás* a tervben előírt 63,9% helyett 84,9%-kal nő, s 78,8%-kal szárnyalja túl a háború előtti termelést és így tovább.

Az ipari *beruházások* összege 1928/29-ben 1 800 milliárd rubel volt, s 1929/30-ban (a terv szerint) el kell érnie a 4 milliárd rubelt (két év alatt az ötéves tervben előírt 3 990 millió rubel helyett az 5 800 millió rubelt).

Az ipar állótőkéjének az első kétévi beruházások következtében 52%-kal kell növekednie, ezen belül a nehéziparban 75%-kal.

Ugyanakkor a szocialista racionalizálás, a folyamatos termelés bevezetése, s a műszakok számának bizonyos — bár még korántsem kielégítő — növekedése következtében fokozott mértékben használtuk fel az ipar meglevő alapjait. A folyamatosan termelő üzemek foglalkoztatják az ipari munkások kétharmadát. 1927/28-ban a műszakok számát az egész iparban az 1,49 arányszám fejezte ki, ezzel szemben ez az arányszám 1929/30 I. negyedében 1,6-ra emelkedik.

Az ipari termelés gyorsütemű fejlődésével egyidejűleg jelentős mértékben (a XV. kongresszus óta több mint 520 000-rel) nőtt a *munkásosztály* létszáma, és nemcsak viszonylag, hanem abszolút is csökkent a munkanélküliek száma.

Ugyanakkor, amikor száz- meg százezer új munkás kapcsolódott be a termelésbe, egyszersmind jelentősen megjavult a munkásosztály anyagi és kulturális helyzete, növekedett részesedése a nemzeti jövedelemben, és megjavult a nagy munkástömegek szociális ellátása, minthogy emelkedett a munkabér, igen sok vállalatnál bevezették a hétórás munkanapot, csökkent a munkanélküliség, növekedett a társadalombiztosítási költségvetés (amely ebben az évben meghaladja az 1,4 milliárd rubelt) és nagy beruházásokat eszközöltek munkáslakások építésére.

A szocialista ipar fejlődése, aminek következtében részesedése, szerepe és befolyása a népgazdaságon belül megnövekedett, egyszersmind a termelési viszonyok következetesen szocialista formáinak fejlődését, ezek befolyásának erősödését is jelentette, mérhetetlenül megerősítette a szocializmus állásait országunkban, s megteremtette a technikai és gazdasági alapot

ahhoz, hogy a szegény- és középparaszttömegek határozottan a mezőgazdaság szocialista szervezete felé forduljanak.

II. Hiányosságok és harc a minőségért

Az ipar munkájának mennyiségi mutatószámaival összefüggő tervfeladatok túlteljesítése azonban együtt járt a *minőségi* mutatószámok terén tapasztalható rendszeres lemaradással. A munka termelékenységével, az ipari termelés önköltségének csökkentésével és az építkezési költségek csökkentésével kapcsolatos feladatok teljesítése rendszeresen elmarad, s ez csökkenti az ipar munkájának általános eredményeit.

Különösen tűrhetetlen a helyzet az ipari termékek minőségét illetően, ami igen alacsony színvonalon áll, s egyes esetekben a további rosszabbodás tendenciáját mutatja. A kongresszus azon a véleményen van, hogy a termékek minőségéért a gazdasági szerveket ugyanúgy felelőssé kell tenni, mint a mennyiségi mutatószámok teljesítésének elmaradásáért, s egyben a tömegcikkeket gyártó fő iparágak termelési és pénzügyi terveinek elkészítése során előre meg kell határozni az egyes termékek minőségi mutatószámait. A kongresszus feladatul tűzi a gazdasági szervek, a szakszervezetek, a pártszervezetek, a komszomol, a sajtó és az egész munkásság elé, hogy vonják be a dolgozók nagy tömegeit a termékek minőségének messzemenő megjavítására irányuló munkába, és minél nagyobb arányokban használják fel erre a munka szervezésének olyan formáit, mint a szocialista munkaverseny és az élmunkásmozgalom.

A kongresszus megállapítja, hogy az *önköltségcsökkentéssel* kapcsolatos feladatokat 1928/29-ben nem teljesítették (a tervben előírt 7%-kal szemben 4,4%), továbbá, hogy az idei tervfeladat maradéktalan teljesítése némileg veszélyben forog (az első félévben a tervben előírt 11% helyett 6%), s ugyanakkor, amikor ezt megállapítja, egyben kimondja, hogy mivel az ipari termelés önköltségének csökkentése és az építkezési költségek csökkentése rendkívül nagy jelentőségű a szocialista építés ütemének meggyorsítása szempontjából, az ipar gyakorlati munkájában különösen nagy figyelmet kell fordítani a szocialista racionalizálás kérdéseire a termelés jobb megszervezéséért, a munka termelékenységének emeléséért, a nyersanyag, a segédanyagok, a fűtőanyag és a gépi berendezés legészszerűbb felhasználásáért folytatott harc terén, továbbá a termelésben és a forgalomban előforduló veszteségek elleni harc terén; mindennek biztosítania

kell az önköltséggel kapcsolatos tervfeladatok teljesítését, a termékek minőségének egyidejű feltétlen megjavításával.

A kongresszus megállapítja, hogy ami az ipari építkezéseket illeti, a *beruházások* terén az utóbbi évek folyamán elért bizonyos javulás ellenére mindezideig számos súlyos fogyatékosság tapasztalható. Ide sorolhatók: a tervező munka elmaradása és nem kielégítő állapota, az építkezési idény nem teljes kihasználása, túlsok építkezés egyidejű elkezdése és az építkezés lassú üteme, az építkezési munkálatok magas költsége és silány minősége, az építkezési költség mutatószámának csökkentésével kapcsolatos tervfeladatok teljesítésének elmaradása, az építkezéseknek a legfontosabb anyagokkal való rendszertelen ellátása, az építkezés befejezésének és a gépi felszerelés megérkezésének határideje közti eltérés, a geológiai kutatómunka elégtelen megszervezése, a tudományos kutatómunka nem kielégítő állapota stb. Az ipari beruházások terén észlelhető mindeme hiányosságok elleni harc álljon a munkásosztály valamennyi szervezete figyelmének középpontjában.

III. Az iparfejlesztés legfontosabb feladatai

Az ötéves iparfejlesztési terv megvalósítása során kitűnt, hogy számos nehézség merül fel, számos szűk keresztmetszet van, s a pártnak ezek leküzdésére kell összpontosítania a figyelmét:

a) Az ipar és az egész népgazdaság fokozott ütemű fejlesztésének rendkívül fontos feltétele, hogy a Szovjetunió energetikai bázisát megerősítsük és olyan arányban fejlesszük, amely az ország minden vidékén biztosítani tudja az ipar és a népgazdaság zavartalan fejlődését.

A kongresszus szükségesnek tartja, hogy már a legközelebbi időben elérjük az országban mutatkozó fűtőanyag-hiány teljes felszámolását. A kongresszus megbízza a KB-t, hogy gondoskodjék valamennyi fűtőanyagfajta termelésének jelentős növeléséről.

Tekintettel arra, hogy az új bányák építése terén a szénbányászattal szemben támasztott követelményekhez képest rendkívül nagy az elmaradás, a kongresszus kimondja, hogy fokozottabb mértékben kell építeni hatalmas bányaüzemeket, különösen nagy figyelmet kell fordítani a vágatkihajtás ütemének meggyorsítására, s ezen a téren el kell érni a legfejlettebb ipari országok színvonalát.

A fűtőanyaghiány enyhítése, majd teljes megszüntetése meg-

követeli, hogy a lehető legnagyobb mértékben növeljük a helyi fűtőanyagok (tőzeg, pala, helyi szénfajták, földgáz) termelését és felhasználását, s hogy mindenütt, ahol csak lehetséges, ezekkel helyettesítsük a messziről szállított fűtőanyagot. A kongresszus ugyanakkor intézkedéseket tart szükségesnek arra vonatkozóan, hogy a kiváló minőségű szénfajtákat, amelyeknek különösen nagy jelentőségük van a kokszolás és a vegyészet szempontjából, ne használják fűtésre. A kongresszus utasítja a KB-t, hogy az ilyenfajta fűtőanyagoknak az említett célokra való fenntartása érdekében léptessen életbe szigorú intézkedéseket.

Abból a megfontolásból kiindulva, hogy a fűtőanyagforrások és a villamosenergia észszerű felhasználásának óriási jelentősége van a fűtőanyagmérleg megjavítása szempontjából, a kongresszus utasítja a KB-t, hogy hozzon szigorú rendszabályokat az üzemek, vasutak stb. fűtőanyagfelhasználásának csökkentése céljából.

A kongresszus megállapítja, hogy számos igen fontos vidéken (Donyec-medence, Kuznyecki-medence, Leningrád, Moszkva, Nyizsnyij-Novgorod, Uralvidék) az ipari fejlődés és a villamosenergiaellátás között aránytalanság mutatkozik, s ezért szükségesnek tartja, hogy kibővítsük az épülő villamoserőművek hálózatát, és döntő fordulatot érjünk el az üzemek áramellátásában.

b) A kollektivizálás gyors üteme azt a feladatot tűzi a kolhozokba tömörült parasztgazdaságok termelési szükségleteit kielégítő ipar elé, hogy biztosítsa a *traktorgyártás, a mezőgazdasági gépgyártás, a gépkocsiipar és a vegyiipar* olyan ütemű fejlődését, amely megfelel az átalakulás útját járó mezőgazdaság szükségleteinek. Éppen ezért óriási politikai jelentőségű feladat, hogy időben üzembehelyezzük a Sztálingrádi Traktorgyárat, hogy 1930/31-ben 25 000-re emeljük a „Krasznij Putyilovec"-ben gyártott traktorok számát, hogy 1930/31-ben befejezzük a Harkovi Traktorgyár építését, hogy fokozott ütemben építsük a Cseljabinszki Traktorgyárat, a zaporozsjei, szibériai és szaratovi kombájngyárakat, a moszkvai és nyizsnyijnovgorodi gépkocsigyárakat, a vegyikombinátokat és műtrágyagyárakat, s hogy újjászervezzük a mezőgazdasági gépgyárakat — a traktorgyártásnak és a mezőgazdasági gépek gyártásának lehető legnagyobb arányú növelése, és ezen a téren a behozatalnak a lehető legrövidebb időn belüli teljes megszüntetése céljából. A kongresszus utasítja a KB-t és az illetékes szovjet szerveket, hogy kísérjék állandó figyelemmel az említett építkezések menetét, és azt, hogy azok a kitűzött határidőre elkészüljenek.

c) A kongresszus szükségesnek tartja a vegyi eljárások rend-

szeres és következetes bevezetését a népgazdaság valamennyi ágában, nevezetesen a műtrágyagyártásnak és a mezőgazdasági kártevők elleni harchoz szükséges szerek előállításának — a kálisó- és nitrogénműtrágya-gyártásnak, a műrostgyártásnak, a falepárlásnak, a pala, a tőzeg és a vegyészeti szempontból értékes szénfajták feldolgozásának (szintétikus olaj, üzemanyag stb.), a festékek, építőanyagok stb. termelésének fokozott ütemű fejlesztését.

d) Az ország teherforgalmának az ötéves tervben előírt feladatokat jelentősen felülmúló általános növekedése megköveteli az ipartól a *valamennyi közlekedési ág* szükségleteit, többek között a rendkívül elmaradott víziközlekedés szükségleteit kielégítő termelési ágak olyan arányú fejlesztését, amely biztosítja, hogy a közlekedés a népgazdaság fejlődési ütemével összhangban fejlődjék.

e) Az évről évre növekvő ipari és egyéb népgazdasági beruházások az *építőanyagokat* (amilyen a fa, a cement, a tűzálló anyagok stb.) előállító állami és szövetkezeti ipartól olyan fejlődési ütemet követelnek, amely összhangban áll az iparosítás építőanyag-szükségleteivel. A beruházások egyre növekvő méretei és gyorsuló üteme megkövetelik, hogy szabványosítás, tipizálás, idejében történő tervezés, továbbá az építkezés maximális gépesítése, az egész évben folyó építkezésre való áttérés és az építőmunkások állandó seregének megteremtése útján jelentősen meggyorsítsuk az áttérést az építkezés nagyipari módszereire.

Nevezetesen, nagy figyelmet kell fordítani az újfajta építőanyagok gyártására.

f) A kongresszus, tekintetbe véve a nemfémes ásványok (ásványi nyersanyagok) kitermelésével foglalkozó ipar növekvő jelentőségét a népgazdaság, többek között a kivitel szempontjából, felhívja a figyelmet arra, hogy biztosítani kell ennek az iparágnak minden módon való fejlesztését.

g) Elsőrendű fontosságú feladat a Szovjetunió *védelmi képességét* növelő iparágak gyorsított ütemű fejlesztése.

h) Különösen nagy figyelmet kell fordítani az ipar *kivitelre dolgozó ágainak* a fejlesztésére, amelyek növelik valutaforrásainkat, s ezáltal további új lehetőségeket nyujtanak az ország iparosítási ütemének meggyorsítására.

j) Egyrészt a nagy munkás- és paraszttömegek szükségleteinek növekedése, s anyagi és kulturális színvonaluk rendszeres emelésének feladata, másrészt a mezőgazdasági nyersanyagbázis elégtelensége, ami korlátozza a könnyűipar fejlődési lehetőségeit, megköveteli, hogy a még hátralevő három év alatt alapjá-

ban elérjük a mezőgazdasági nyersanyagot feldolgozó ipar kiszabadulását a külföldi piac függőségéből, és a szovjet ipar nyersanyagbázisának olyan színvonalra emelését, amely biztosítja az ötéves terv maradéktalan teljesítését és a könnyűipar megfelelő ágaiban a gépi berendezés lehető legmesszebbmenő kihasználását.

A XVI. kongresszus utasítja az ÖK(b)P Központi Bizottságát, hogy ezeknek az általános irányelveknek az alapján a legrövidebb időn belül dolgozza ki a mezőgazdasági nyersanyagbázis fejlesztésének konkrét tervét, és az e terv megvalósítását biztosító intézkedések tervét.

k) Megfelelően gyors fejlődési ütemet kell biztosítani a nagy tömegek élelmezését szolgáló ipar számára.

l) Különösen nagy figyelmet kell fordítani a kulturális építés termelési-technikai bázisát alkotó iparágaknak (a papíripar, nyomdászat, a tan- és tudományos felszerelést, mozigépeket és rádiókészülékeket stb. előállító ipar), továbbá a gépgyártás megfelelő ágainak a fejlesztésére.

m) Mindeme feladatok megoldása, a többi népgazdasági és iparág technikai újjáalakításával összefüggő feladatok megoldásával együtt csak azzal a feltétellel és csak azon az alapon lehetséges, ha erősen fokozott ütemben fejlesztjük a *gépgyártást*, különösen a nehézipari gépgyártást (kivált a kohó-, bánya- és építőipari gépekét), a szerszámgép és szerszámgyártást, az elektrotechnikai gépgyártást, a kazán- és turbinagyártást, a Dieselmotorok, mélyfúróberendezések stb. gyártását. Egyébként a gyors fejlődési ütem ellenére a népgazdaságon belül a gépgyártás jelenti a legszűkebb keresztmetszetet, s ez korlátozza mind magának az iparnak, mindpedig az egész népgazdaságnak a fejlődési lehetőségeit.

A XVI. kongresszus szükségesnek tartja a gépgyártási terv felülvizsgálását abból a szempontból, hogy az ipart és az egész népgazdaságot véglegesen kiszabadítsuk a külföldtől való függő helyzetből, és biztosítsuk a népgazdaság gépipari termékekben mutatkozó legfontosabb szükségleteit.

n) A gépgyártás, az elektrotechnikai, gépkocsi- és traktoripar, továbbá a mezőgazdasági gépgyártás alapja a vas- és színesfém*kohászat*. Sőt mi több, a vas- és színesfémkohászat fejlődése szabja meg a beruházások ütemét és a népgazdaság többi ágának (közlekedés, községgazdálkodás, honvédelem stb.) fejlődési ütemét is. A kongresszus jóváhagyja az ÖK(b)P Központi Bizottságának azt a határozatát, amely kimondja, hogy a nyersvastermelést 1932/1933-ig legalább 17 millió tonnára kell emelni, s

ezt a feladatot elsőrendű fontosságú népgazdasági feladatként tűzi valamennyi pártszervezet, szakszervezet és tömegszervezet elé. A meglevő vas- és színesfémkohászati üzemek újjáalakítási tervének teljesítése, a magnyitogorszki, a kuznyecki és a zaporozsjei gyár fokozott ütemű építése, az Uralvidéken a nyizsnyijtagili és a bakali gyár építésének időben való elkezdése, színesfémkohászati üzemek építése az Uralban, Kazahsztánban és Szibériában — elsőrendű fontosságú feladatok, s az illetékes párt-, szovjet-, gazdasági és szakmai szervezetek összpontosítsák minden figyelmüket ezekre a feladatokra.

A kongresszus megbízza a KB-t és az illetékes gazdasági szerveket, hogy kísérjék éber figyelemmel ezeket az építkezéseket, és gondoskodjanak minden körülmények között a megállapított határidők betartásáról.

A XVI. kongresszus jóváhagyja a KB-nak az Uralra vonatkozóan hozott 1930 május 15-i határozatát, megerősíti, hogy —

„az ország iparosítása a jövőben nem támaszkodhat egyedül a déli szén- és kohászati bázisra. Az ország gyors iparosításának létfontosságú feltétele, hogy Keleten megteremtsük a Szovjetunió második alapvető szén- és kohászati központját az Ural és Szibéria rendkívül gazdag szén és érclelőhelyeinek kiaknázása révén" (A KB 1930 május 15-i határozata).

Ugyanakkor a kongresszus szükségesnek tartja, hogy a keleti területeken (Ural, Szibéria, Kazahsztán, Közép-Ázsia) igen gyors ütemben fejlesszenek ki a helyi nyersanyagforrásokra támaszkodó más iparágakat is (színesfémkohászat, textilipar stb.).

o) A népgazdaság fejlődésének biztosítása szükségessé teszi, hogy a geológiai kutatómunkát olyan ütemben fejlesszük, amely szükségképpen jóval meghaladja az ipar fejlődési ütemét, hogy kellő időben gondoskodni lehessen az ásványi nyersanyagról. Ehhez döntő fordulatot kell végrehajtani a geológiai kutatómunka terén, teljes mértékben biztosítani kell számára az anyagi bázist, s ebből a szempontból felül kell vizsgálni a geológiai kutatómunka ötéves tervét.

IV. Az ötéves iparfejlesztési terv teljesítésének feltételei

1. Az ötéves terv megvalósítása terén a párt politikájának végrehajtása a munkásosztály nagy tömegeit magával ragadó hatalmas munkalendületre és alkotó lelkesedésre támaszkodott; ez a munka megszervezésének új, szocialista formáira — a szocialista építés terén új korszakot nyitó *szocialista munkaver-*

senyre és *élmunkásmozgalomra* való tömeges áttérésben jutott kifejezésre.

A pártnak továbbra is itt kell keresnie a fő erőforrást az ötéves terv teljesítése során felmerülő nehézségek leküzdésére és a szocialista építés ütemének meggyorsítására.

2. Az ötéves terv teljesítésének elengedhetetlen előfeltétele a *káder*kérdés megoldása, ami megköveteli az ipari káderek kinevelése és szakképzettségük emelése terén végzett gyakorlati munka mielőbbi messzemenő kiterjesztését és megjavítását.

a) Tekintettel arra, hogy a fejlődésnek az ötéves tervet túlszárnyaló üteme folytán rendkívül megnövekedett a szakképzett munkaerőben mutatkozó szükséglet, jelentősen bővíteni kell az üzemi iskolák és a legelterjedtebb ipari szakmákra oktató iskolák hálózatát, és jelentősen növelni kell az oktatásban részesülők számát.

A serdülők szakmunkásokká nevelésének fő formáját jelentő üzemi iskolák hálózatának bővítése mellett a következő években nagymértékben fejleszteni kell a munkaerőképzés és átképzés rövid tanfolyamszerű formáit (a Központi Munkaintézet tanfolyamai és tanműhelyei, üzemi csoportos oktatás, a munkanélküliek szakmai továbbképző és átképző tanfolyamai stb.), de az ilyen oktatási formák keretében kiképzett munkások szakmai, műszaki, kulturális és politikai színvonalát a továbbiak folyamán okvetlenül emelni kell.

A termelés újjáalakításának körülményei között különösen nagyfontosságú feladat új, magasképzettségű munkáskáderek (szerelők, brigádvezetők, műszerészek, előmunkások stb.), továbbá alap- és középfokú képzettséggel rendelkező műszaki személyzet (művezetők, brigádvezetők, ellenőrök) nevelése.

A nagy munkástömegek, az adminisztrációs és műszaki személyzet, különösen a kiemelt munkások műszaki ismereteinek messzemenő fejlesztése céljából az évi könyvkiadási tervekben jelentős százalékot kell fenntartani a műszaki kiadványoknak (könyvek, brosúrák, folyóiratok), törekedni kell ezek minőségének javítására, s mindent el kell követni annak érdekében, hogy az Európában és Amerikában megjelenő legjobb műszaki könyveket és cikkeket fordításban a lehető leggyorsabban hozzáférhetővé tegyük.

b) A kongresszus teljes egészükben jóváhagyja a KB 1928 júliusi és 1929 novemberi plénumának határozatait, valamint a KB-nak a főiskolák újjászervezéséről szóló későbbi határozatait, és kimondja, hogy különösen nagy gonddal kell ügyelni e határozatok végrehajtására, meg kell szervezni végrehajtásuk külön ellenőrzését, s a legrövidebb időn belül gyökeres fordulatot kell

elérni ebben a döntő fontosságú kérdésben. A gazdasági szervekben előforduló ellenforradalmi kártevés elleni kíméletlen harccal egyidejűleg a jövőben is figyelmesnek és megértőnek kell lenni a szocialista gazdaság fejlesztésén odaadóan munkálkodó szakemberek irányában.

c) A kongresszus az ipar vezető kádereinek megerősítése terén elért eredményeket nem tartja kielégítőnek azokhoz a követelményekhez képest, amelyeket a népgazdaság újjáalakításának jelenlegi időszakában a káderekkel szemben támasztani kell, s ezért igen fontos feladatként tűzi az ipar vezető funkcionáriusai elé a megfelelő termelési ágak terén felhalmozódott műszaki ismeretek elsajátítását.

A kongresszus kimondja, hogy merészebben kell kiemelni vezető munkakörökbe szervező káderekét az ügyhöz hű szakemberek, fiatal mérnökök és technikusok, különösen pedig a termelési értekezletek, az ideiglenes ellenőrző bizottságok és a rohambrigádok munkája során kitűnt munkások közül.

3. A további előrehaladásnak és a szocialista fejlődés meggyorsításának igen fontos tartaléka az ipar meglevő *felszerelésének* — amelyet most egyáltalán nem használnak ki kellőképpen — a lehető legmesszebbmenő kihasználása és az *új technika* bevezetése.

a) Figyelembe véve, hogy a megszakítás nélküli munkahét bevezetése és a műszakok számának növelése jelentősen fokozza az üzemi berendezés kihasználásának lehetőségét, növeli a vállalatok kapacitását, elősegíti a tőke forgási sebességének meggyorsítását, az össztermelés növelését és az önköltség csökkentését, figyelembe véve továbbá, hogy a megszakítás nélküli munkahét eredményei az elmúlt időszakban megmutatták, hogy a megszakítás nélküli munkahét az 1929/30-as ipari és pénzügyi terv teljesítésének lényeges tényezője volt — a kongresszus kimondja, hogy a következő évben minden fő iparágban át kell térni a megszakítás nélküli munkahétre, s ugyanakkor mindent el kell követni annak érdekében, hogy az üzemekben növeljék a műszakok számát.

b) A kongresszus kimondja, hogy nagyobb számban kell kiküldeni külföldre munkásokat és szakembereket, s meghívni a Szovjetunióba külföldi mérnököket, művezetőket és szakmunkásokat, egyszersmind pedig biztosítani kell tapasztalataik és ismereteik teljes hasznosítását a Szovjetunió gyáraiban.

Ki kell használni a már meglevő műszaki segítségnyujtási szerződéseket, külföldi segítséget kell igénybevenni az ipar újjáalakításához és új termelési ágak létesítéséhez, s ezen a téren

olyan ütemet kell elérni, amely lehetővé teszi, hogy iparunk a legrövidebb időn belül általánosan alkalmazza a korszerű technika legjobb tapasztalatait és legfontosabb vívmányait.

c) Ugyanakkor nagy arányokban kell megszervezni az észszerűsítés során szerzett tapasztalatok kicserélését a Szovjetunió állami vállalatai között. Az apparátusnak a tapasztalatcserét illetően tanúsított maradi, bürokratikus magatartása és a tapasztalatok eltitkolása elleni harcba be kell vonni a nagy munkástömegeket. Meg kell szervezni a legjobb vállalatok műszaki vívmányainak nyilvántartását, és ezeket a vívmányokat más vállalatoknál is alkalmazni kell. Az élenjáró vállalatok gondoskodjanak minél szélesebb körben a lemaradó vállalatok patronálásáról.

d) A kongresszus kimondja, hogy a szocialista racionalizálásnak, ami a hatalmas rejtett tartalékok mozgósításának és az önköltség csökkentésének a legjobb módja, az egész adminisztratív és műszaki személyzet gyakorlati munkájának elválaszthatatlan részévé kell válnia, s a vállalatok műszaki és termelőmunkájának középpontjában kell állnia. Ezért az iparban az egész vonalon meg kell erősíteni a racionalizálást irányító szerveket.

Az észszerűsítés terén végzett munkát a lehető legszorosabban össze kell kapcsolni a szocialista munkaversennyel és az élmunkásmozgalommal, s messzemenően kell támaszkodni a munkások javaslataira és a munkás-feltalálók újításaira.

Nagy arányokban kell fejleszteni mind az iparban felhasznált anyagoknak és nyersanyagoknak, mind a termékeknek és alkatrészeiknek szabványosítására irányuló munkát.

A kongresszus az észszerűsítés legfontosabb irányának a vállalatok szakosítását, az általuk előállított termékek választékának ezzel párhuzamos csökkentését, továbbá a tömeggyártás és a szakosított vállalatok közötti kooperáció megszervezését tartja.

e) Erélyes intézkedéseket kell tenni a műszaki propaganda kiterjesztésére, olyan külön társadalmi szervezetek létesítésére, amelyek révén a munkástömegek bekapcsolódnak az új technika meghonosításába, s az ipar technikai újjászervezése céljából fel kell karolni a tömegek alkotó kezdeményezését.

f) A meglevő termelési lehetőségek fokozottabb kihasználása szempontjából meg kell teremteni a kölcsönös kapcsolatot egyfelől az állami nagyipar, másfelől a kisipar, a helyiipar és a háziipar között. A helyi kis- és háziiparnak, különösen a szövetkezeti iparnak, amellett, hogy fejleszti a piaci cikkek termelését, egyben ki kell egészítenie a nagyipart, a nagyipar megrendelésére különféle alkatrészeket és félkésztermékeket kell előállítania, hogy ezáltal mentesítse a nagyipar gépi felszerelését az

olyan termelési műveletektől, amelyeket kis háziipari és kézművesipari üzemekben is el lehet végezni.

4. Az ipar elé tűzött feladatok megoldása érdekében mielőbb be kell fejezni az ipar *igazgatási rendszerének* újjászervezését, mégpedig a következő alapelvekből kiindulva:

a) az ipar minden szervében biztosítani kell az egyszemélyi vezetés rendszerét;

b) az iparvállalatoknak a tervfeladatok teljesítése terén biztosítani kell a lehető legmesszebbmenő önállóságot és kezdeményezést;

c) erősíteni kell a vállalatok munkájának műszaki vezetését;

d) ki kell küszöbölni a gazdasági szervek munkájában előforduló káros párhuzamosságot, és egyszerűsíteni kell az ipar tervezésének és igazgatásának egész rendszerét.

A kongresszus jóváhagyja a termelés igazgatásának rendezéséről, az egyszemélyi vezetés megvalósításáról és az ipar igazgatásának újjászervezéséről szóló KB-határozatokat, és megköveteli azok következetes végrehajtását. Ugyanakkor a kongresszus megállapítja, hogy az ipar igazgatásának újjászervezésére irányuló munka nem halad elég gyorsan és erőteljesen, s hogy e munka során számos hibát követtek el: sok esetben még máig sem valósították meg az önálló gazdaságos elszámolás elvét, nem minden vállalatnál vezették be az egyszemélyi vezetést, bizonyos esetekben az egyszerűsítés helyett az egyes ipari szervek közötti kapcsolat még bonyolultabbá vált, az adminisztratív-gazdasági apparátus csökkentése helyett ez az apparátus egyes esetekben még jobban megnövekedett. A kongresszus megbízza a KB-t, hogy gondoskodjék az említett hiányosságok mielőbbi kiküszöböléséről, az ipar újjászervezésére irányuló munkának a lehető legrövidebb időn belüli befejezéséről, az igazgatási apparátus csökkentéséről és az egyszemélyi vezetés szigorú megvalósításáról a termelésben.

* *
*

A szocialista építés sikerei, az ötéves terv sikerei annyira nyilvánvalóak, hogy a kapitalista világ, akarva, nemakarva, kénytelen elismerni ezeket a sikereket. Szertefoszlott a világburzsoáziának az a reménye, hogy az ötéves terv pénzügyileg meghiúsul. Szertefoszlottak a kulturális elmaradottságunkra és a káderhiányra alapozott remények. Szertefoszlott az a remény, hogy az éhség csontkeze meghiúsítja a terv teljesítését. Szertefoszlottak a proletariátus és a középparasztság szövetségének felbomlására alapozott remények.

A Szovjetunió példátlan gyorsasággal alakul át elmaradott országból, agrárországból élenjáró országgá, a nagyipar országává. Megváltozóban van és már meg is változott a Szovjetuniónak a világ gazdaságában elfoglalt helye. Az ötéves terv abból indult ki, hogy a Szovjetunió 1932/33-ban a világ széntermelésében az ötödik helyről a negyedikre kerül. A valóságban ezt a helyet már jövőre elérjük. A nyersvastermelésben a Szovjetuniónak a negyedik helyet 1932/33-ban kellett volna elfoglalnia. Valójában a vaskohászat fejlődési ütemének meggyorsulása folytán ezt a helyet 1931/32-ben foglaljuk el.

Számos igen fontos iparágban — a szénbányászat, az ásványolajipar, a mezőgazdasági gépgyártás, az általános gépgyártás és az építőanyagipar terén — a Szovjetkongresszus által elfogadott ötéves tervvel kapcsolatos feladatokat már az első három évben teljesítjük.

Az ipar fejlesztését szolgáló ötéves terv teljesítésének sikeres előrehaladása, az a körülmény, hogy a szegény- és középparaszttömegek határozottan a szocializmus felé fordultak, a kapitalista elemek elleni támadás fokozása és az áttérés a kulákság mint osztály felszámolásának — a teljes kollektivizálás alapján történő felszámolásának politikájára, kiélezte az osztályharcot az országon belül, s a világimperializmusnak és szociálfasiszta szekértolóinak a Szovjetunió ellen irányuló újabb eszeveszett uszítóhadjáratát váltotta ki.

Ilyen körülmények között az ország iparosítása terén a párt és a munkásosztály előtt álló hatalmas, történelmi fontosságú és jelentőségű feladatok megoldása a gazdasági építés kérdéseiben különösen szilárd és pontos bolsevik irányvonalat követel, és megköveteli, hogy erélyes harcot folytassunk mindennemű opportunista torzítás, a párt fő irányvonalától való mindennemű elhajlás ellen.

A XV. kongresszus óta eltelt időszakban a proletárok és parasztok milliós tömegeire támaszkodó bolsevik párt szüntelenül harcolt az iparosításnak általa alapul vett gyors üteméért, mindenekelőtt pedig az egész népgazdaság szocialista átalakításának alapját létrehozó nehézipar fejlesztéséért és a gazdasági fejlődés nehézségeinek leküzdéséért, amelyek útjában állnak a szocializmus győzelmes építésének.

A párt nemcsak az ötéves terv teljesítését, hanem annak túlteljesítését is elérte, az egész frontra kiterjedő támadást indított a város és falu kapitalista elemei ellen, a párt egyes rétegeinek a kispolgári elemek befolyására fokozódó nyílt opportunista ingadozása ellenére, ami a jobboldali elhajlók arra irányuló kísér-

leteiben jutott kifejezésre, hogy nyilt támadást intézzenek a párt irányvonala ellen.

A jobboldali elhajlók az alapvető, döntő kérdésben — az iparosítás gyors ütemének kérdésében támadták a párt irányvonalát. A jobboldali elhajlás irányvonalának érvényesülése a párt által megvalósított iparosítási ütem csökkenésére, s ennek folytán az ország kapitalista elemeinek erősödésére vezetett volna. A jobboldali elhajlás politikája valójában a kapitalista elemek előtti kapitulációt jelentette.

A jobboldali elhajlók az egész népgazdaság szocialista újjáalakításának alapját jelentő nehézipar fokozott fejlesztésének kérdésében támadták a párt irányvonalát. A jobboldali elhajlás ebben a kérdésben követett irányvonalának érvényesülése az ország szocialista átalakításának élén haladó proletariátus vezető szerepének megrendülését vonta volna maga után. Igy tehát a jobboldali elhajlás irányvonala a szocialista fejlődési útért folytatott harcról való lemondást jelentette.

A jobboldali elhajlók a szocialista ipar fejlesztésének kérdésében azzal az ürüggyel támadták a párt irányvonalát, hogy a „szűk keresztmetszetekhez" kell igazodni. Ennek az irányvonalnak érvényesülése a tömegeknek a nehézségek leküzdése terén tanúsított fokozott aktivitása helyett a tömegek demobilizálására vezetett volna. Ezzel maradéktalanul lelepleződött a jobboldali elhajlás kapituláns mivolta.

A párt csak a jobboldali opportunistákkal vívott engesztelhetetlen harc árán tudott elérni és ért el óriási sikereket az ötéves terv teljesítésében. A szocialista építés további sikerei csak abban az esetben lehetségesek, ha folytatjuk a harcot a párton belül a fő veszélyt jelentő jobboldali elhajlás és az irányában megnyilvánuló békülékenység ellen.

Ugyanakkor egyaránt teljes határozottsággal kell harcolni a trockizmus maradványai, minden néven nevezendő túlzás és az ultraindusztrializáláshoz hasonló „baloldali" esztelenségek ellen. A „baloldali" opportunista esztelenségek leleplezése és leküzdése elengedhetetlen feltétele annak, hogy sikeresen harcolhassunk a pártunkban a fő veszélyt jelentő jobboldali opportunista elhajlás ellen.

A párt az opportunista ingadozások és elhajlások leküzdésével, a szocialista építés lenini politikájának következetes megvalósítása alapján a munkásosztálynak és a falu dolgozóinak egyre hatalmasabb tömegeit sorakoztatja fel zászlaja alá, és erősíti a nemzetközi proletariátus pozícióit a kommunizmusért folytatott harcban.

A KOLHOZMOZGALOMRÓL ÉS A MEZŐGAZDASÁG FELLENDÜLÉSÉRŐL

(Egyhangúlag elfogadva)

I. A kolhozmozgalom eredményei

A XV. pártkongresszus óta eltelt 2½ év a hatalmas fordulat időszaka volt a Szovjetunió mezőgazdaságának fejlődésében.

Ezt a fordulatot az jellemzi, hogy 1930 május 1-én a főleg mezőgazdasági területek fő gabonatermelő körzeteiben a kollektivizálás az 1928 tavaszi 2—3% helyett a parasztgazdaságok 40—50%-át ölelte fel, a kolhozok vetésterülete pedig a Szovjetunió egész területén az 1928 tavaszi 1,5 millió hektárról, mint ahogy azt az ÖK(b)P Központi Bizottságának január 5-i határozata elő is írta, 1930 tavaszán mintegy 30—35 millió hektárra emelkedik, nem számítva az őszi vetésterületet. Ennek következtében a kolhozok a szovhozokkal együtt már 1930-ban az árugabona *zömét* szolgáltatják, a XV. kongresszus és a XVI. konferencia időszakától eltérően, amikor az árugabona túlnyomó részét az egyéni parasztgazdaságok termelték, a kulákgazdaságokat is beleértve. Ilyenformán a párt valóban megoldja a mezőgazdaság alapvető és legnehezebb problémáját — a gabonaproblémát.

A Szovjetunió fejlődésében végbement fordulat világtörténelmi jelentősége a következőkben foglalható össze:

1. A legfontosabb gabonatermelő körzetek *középparaszttömegének* jelentős része a szegényparasztok nyomán felismerte a nagyüzemi közös gazdálkodás előnyeit, önkéntesen kolhozokba tömörült, kollektív földeken végezte el a vetést, és *rátért* a szocialista útra. Ezzel immár nemcsak elméletben van bebizonyítva, hanem millió meg millió ember tapasztalatai alapján is beigazolódott, hogy a proletariátus diktatúrája esetén megvan a lehetősége a *közvetlen áttérésnek* az egyénileg dolgozó parasztok elmaradott, csekély hozamú kis- és törpegazdaságáról a nagyüzemi, nagyhozamú, kollektív gazdaságra.

2. A Szovjetunió számos vidékén kibontakozott teljes kollektivizálás alapján a párt az előbbi politikáról, a falusi kapitalista elemek korlátozásának és kiszorításának politikájáról *áttért* az új politikára — *a kulákság mint osztály felszámolásának* politikájára, s ezt a politikát a maguk a szegény- és középparaszttömegek által végrehajtott teljes kollektivizálás elválaszthatatlan, szerves részeként valósítja meg.

3. A kolhozok és szovhozok hatalmas arányú fejlődése és a kulákság megkezdődött felszámolása nyomán *megváltozik a kü-*

lönböző gazdasági formák aránya a Szovjetunió gazdaságában, mert az ipar által képviselt szocialista forma mellett a Szovjetunió mezőgazdaságában kialakul a szocialista gazdasági forma, amely kiszorítja a kapitalista gazdasági formát.

4. A szocialista viszonyok a Szovjetunióban, amelyek mindezideig majdnem kizárólag a szocialista iparra támaszkodtak, *mostantól fogva a mezőgazdaság gyorsan fejlődő szocialista szektorára* (nagyüzemi termelés a kolhozok és a szovhozok formájában) *is kezdenek támaszkodni.* Ezzel megnyílt annak a lehetősége, hogy leküzdjük a proletárforradalom egyik legnagyobb nehézségét, amely abban rejlik, hogy a proletárhatalom „kész" szocialista „viszonyokat nem kap, hacsak nem számítjuk a kapitalizmus legfejlettebb formáit, amelyek, lényegében, csak az ipar kis felső rétegére terjedtek ki, a mezőgazdaságot pedig még egészen csekély mértékben érintették". (*Lenin* Művei. XXVII. köt. A VII. pártkongresszus. Előadói beszéd a háborúról és a békéről, 316. old.)[1].

5. Mindennek megfelelően most *új formában* merül fel a szovjet hatalom falusi támaszának kérdése. *Mostantól fogva* a Szovjetunió legfontosabb gabonatermelő körzeteiben *a falu két fő részre oszlik: kolhozparasztokra, akik a szovjet hatalom tényleges és megbízható támaszát alkotják,* és kolhozokba nem tartozó szegény- és középparasztokra, akik egyelőre még nem kívánnak belépni a kolhozokba, de akiket a kolhozok bőséges tapasztalatai aránylag rövid idő alatt kétségtelenül meggyőznek majd arról, hogy a kollektivizálás útjára kell lépniük.

A kongresszus szükségesnek tartja annak megállapítását, hogy a pártnak csakis a következő körülmények folytán sikerült elérnie ezt a Szovjetunió mezőgazdaságában bekövetkezett fordulatot:

a) a mezőgazdaság kollektív alapon történő átalakításának kulcsát jelentő ipar fejlődésének gyors üteme;

b) a szövetkezeti mozgalom hatalmas arányú kibontakozása, a gép- és traktorállomások megszervezése és a szovhozok fejlődése;

c) a falu kapitalista elemei (a kulákság) elleni támadás, a középparaszttal kötött, s ezidőszerint a kolhozépítés alapját képező szövetségre támaszkodva;

d) a szegényparasztság és a mezőgazdasági munkások megszervezésére irányuló munka;

e) az ellenforradalmi trockizmus és a jobboldali elhajlás szétzúzása.

[1] *Lenin* Művei. 27. köt. Szikra 1952. 77. old. — *Szerk.*

II. A kolhozmozgalom alapjainak megerősítése és a hibák elleni harc

A kollektivizálás terén elért sikerek megszilárdítása és ezen az alapon a kollektivizálás további előrehaladása csak azzal a feltétellel lehetséges, ha következetesen alkalmazzuk a gyakorlatban a *kolhozmozgalom* alapvető *marxi-lenini elveit;* az eltérés ezektől az alább következő elvektől halálos bűn a proletariátus diktatúrája ellen.

1. A kolhozok csak *az önkéntesség alapján* épülhetnek fel. Mindennemű erőszak vagy közigazgatási kényszer alkalmazásának kísérlete a szegény- és középparaszttömegekkel szemben abból a célból, hogy a kollektív gazdaságokba való belépésre bírják őket — a párt irányvonalának durva megsértése és visszaélés a hatalommal.

2. A fejlődés jelenlegi szakaszában *a kolhoz fő formája a mezőgazdasági artel.* Azt követelni, hogy a parasztok, amikor az artelbe belépnek, azonnal mondjanak le mindennemű egyéni szokásukról és érdekükről, arról a lehetőségről, hogy a közös gazdálkodás mellett kiegészítésül egyéni gazdálkodást is folytassanak (tehenet, juhot, baromfit tartsanak, háztáji konyhakertjük legyen), hogy mellékkeresetüket magukra fordítsák stb. azt jelenti, hogy elfelejtjük a marxizmus-leninizmus ábécéjét.

3. A kolhoz formájának összhangban kell lennie a *vidék* gazdasági sajátosságaival és gazdasági ágaival. Az artel mellett egyes *nem gabonatermelő* jellegű vidékeken, továbbá a keleti nemzetiségi vidékeken eleinte *tömegesen* elterjedhet *a föld közös megművelésére társult csoport* mint az artelhez vezető átmeneti forma.

4. A kolhozmozgalom a magasabbrendű formához — *a kommunához* — annak arányában emelkedik fel, ahogy fejlődik a technikai bázis, fejlődnek a kolhozkáderek és emelkedik a kolhozparasztok kulturális színvonala, s azzal az elengedhetetlen feltétellel, hogy maguk a parasztok elismerjék az Alapszabályzatba beiktatott megfelelő módosításokat, és azokat alulról kiindulva megvalósítsák.

5. A munka magasabb termelékenységének eléréséhez szükséges új társadalmi fegyelem megteremtése a kolhozokban csak akkor érhető el, ha a kolhozparasztok és a kolhozparasztnők igazi öntevékenységet fejtenek ki, és aktívan részt vesznek a közös gazdaság igazgatásában.

6. Az áttérés a kollektív mezőgazdaságra, mint Lenin ismételten hangoztatta, csak azzal a feltétellel valósulhat meg, ha a

szovjet állam szervezeti, anyagi és pénzügyi téren messzemenő *támogatást* nyujt a kolhozoknak.

„Minden társadalmi rendszer csakis egy bizonyos osztály pénzügyi támogatásával jön létre" (*Lenin*, XVIII. köt. 2. rész. A szövetkezetekről, 141. old.)[1].

7. Leninellenesnek kell minősíteni a szovhozigazgatás szervezeti rendszerének a kolhozokba való átvitelére irányuló minden kísérletet, mert *a szovhoztól eltérően*, amely az állam eszközeiből létrehozott *állami* vállalat, a kolhoz a parasztok önkéntes társadalmi egyesülése, amely *maguknak a parasztoknak az eszközeiből* jött létre, az ebből eredő összes következményekkel.

8. Az áttérés az egyéni gazdaságról a kollektív gazdaságra csak a munkásosztálynak és a szegényparasztságnak a középparaszttal kötött szövetsége alapján valósulhat meg, ami kötelezővé teszi *a középparasztok* rendszeres bevonását *a kolhozvezetőségbe.*

Mindebből kiindulva a kongresszus különösen fontosnak tartja, hogy minden párttag világosan lássa azoknak a hibáknak és a pártirányvonal azon eltorzításainak a jellegét, amelyek ez év tavaszán fordultak elő a kollektivizálás során.

Ezek a hibák és torzítások abban nyilvánultak meg, hogy a kolhozépítés során a kényszerítés meg az erőszak eszközét alkalmazták középparasztokkal és szegényparasztokkal szemben; közös tulajdonnak nyilvánították az arteltagok fogyasztási szükségleteit szolgáló aprójószágot és teheneket; a nem gabonatermelő körzetekre is kiterjesztették a kollektivizálásnak azt az ütemét, amely a gyakorlatban csak a gabonatermelő körzetekben vált be, és amelyet a KB határozatai csak ezekre a körzetekre vonatkozóan irányoztak elő; elhamarkodva, megfelelő anyagi és szervezeti előkészítés nélkül, kommunákat létesítettek; „óriás"-kolhozok formájában a parancsolás elvén alapuló, életképtelen, bürokratikus szervezeteket hoztak létre; visszatartották a kormány által a kolhozoknak szánt hiteleket, és megfosztották a kolhozparasztokat a kormány által biztosított kedvezményektől; durva adminisztratív módszereket alkalmaztak a kolhozokkal és a kolhozparasztokkal szemben, s a választás elvét a kinevezés elvével, a felülről való parancsolgatással helyettesítették; háttérbe szorították a középparasztot, nem hasznosították gazdasági tapasztalatait; a középparasztra is alkalmazták a kulák elleni harc eszközeit (a „kuláktalanítás", a választójogtól való megfosztás stb.).

[1] *Lenin* Művei. 33. köt. Szikra 1953. 469. old. — *Szerk.*

E hibáknak és a pártirányvonal e legfőbb eltorzításainak lényegét, amelyek különösen a fogyasztó övezet több kerületében, a nemzetiségi köztársaságokban és a Szovjetunió keleti területein fordultak elő, a Központi Bizottság április 2-i felhívásában a következőképpen határozta meg:

„A középparaszttal való szövetség erősítésének, a szegényparasztságra való támaszkodásnak és a kulákság elleni kíméletlen harcnak a politikáját a leninizmussal homlokegyenest ellenkező politikával, a középparasztnak való parancsolgatás politikájával kezdték helyettesíteni" (A KB 1930 április 2-i felhívása).

E hibák számos vidéken kolhozellenes megmozdulásokra vezettek, sőt ezek egyes esetekben a kulákság befolyására szovjetellenes megmozdulásokká fajultak, s ennél a legaggasztóbb az a tény volt, hogy —

„... a pártszervezetek nem egy esetben megkísérelték leplezni a kialakult helyzetet, s a munkában előforduló hibák és hiányosságok beismerése és jóvátétele helyett megpróbáltak mindent a középparaszt ingadozására kenni" (ugyanott).

Ha a Központi Bizottság nem javította volna ki idejében ezeket a hibákat (a KB február 20-i, március 10-i, március 15-i, április 2-i határozatai, továbbá Sztálin elvtárs „Akiknek a siker fejükbe szállt" és „Válasz a kolhozparaszt elvtársaknak" című cikkei), akkor az a veszély *fenyegetett* volna, hogy meghiúsul a mezőgazdaság kollektivizálása, *megrendül* maga a Szovjetállam *alapja* — a munkásosztály szövetsége a parasztsággal.

A Központi Bizottságnak a kollektivizálás gyakorlati megvalósítása során elkövetett hibák jóvátétele érdekében hozott intézkedései végeredményben mind a középparaszthoz való — számos vidéken megsértett — helyes lenini viszony *helyreállítására*, a kolhozmozgalom vívmányainak megszilárdítására és a kulákság mint osztály felszámolását — a teljes kollektivizálás alapján és a középparaszttal szövetségben történő felszámolását szem előtt tartó politika megvalósítására irányultak.

A párt- és szovjetszervek által elkövetett hibák kijavításának eredménye az a tény, hogy a döntő fontosságú gabonatermelő körzetekben a vetés *zömét* a kolhozok végezték, a nem gabonatermelő körzetekben pedig az egyéni gazdálkodók teljes erővel végzik a vetést, s ugyanakkor bizonyos számban itt is fennmaradtak a legerősebb kolhozok, és ezek e körzetek parasztjtömegeinek zöme számára a jövendő kolhozmozgalom magvává válhatnak.

III. A kollektivizálás üteméről és a mezőgazdaság átalakításának feladatairól

Az 1930-as tavaszi vetés menete azt mutatja, hogy a pártnak a kollektivizálás és szovhozok létesítése alapján sikerül elérnie az igen nehéz gabonaprobléma megoldását. A gabonaprobléma megoldása viszont a továbbiak során megkönnyíti az ipari növények termesztésének és az állattenyésztésnek a fejlődését, sőt ezen túlmenően azt a kérdést is megoldja, hogyan lehet a kollektív és az állami gazdaság fejlesztése révén a mezőgazdaság többi ágát kivezetni azokból a nehézségekből, amelyek leküzdhetetlenek a csekélyhozamú kis- és törpegazdaság számára.

A gabonatermelés további fejlődésének lehetséges ütemét és az állattenyésztés válságának leküzdését a termelőerők fejlődésének azok az óriási lehetőségei határozzák meg, amelyek a kolhozokban rejlenek.

Már ezen a tavaszon nemcsak a több falut ellátó gép- és traktorállomások meg a régi kolhozok *tudták* jelentősen *növelni* vetésterületüket és művelés alá venni a parlag- és szűzföldeket, hanem az új kolhozok is, amelyek úgy jöttek létre, hogy a parasztok egyszerűen összeadták felszerelésüket, s amelyek még nem rendelkeznek kellő szervezési és gazdasági tapasztalattal. Ezenkívül a szovhozok fejlődése nyomán feltáruló lehetőségekre jellemző az a tény, hogy csupán a szovhozok (a régiek és az újak) már ebben az évben körülbelül 100 millió pud árugabonát adnak, a jövő évben pedig legalább 250 millió pudot fognak adni. Ez azt mutatja, hogy a párt *a kollektivizálás, a gép- és traktorállomások fejlesztése és szovhozok létesítése alapján megkezdheti annak a jelszónak megvalósítását, amely szerint „utól kell érni és túl kell szárnyalni" a világ kapitalista országait, mégpedig nemcsak az ipar terén,* ahol a nagyüzem előnyei már régen óriási erővel megmutatkoztak, *hanem a mezőgazdaság terén is,* amelynek fejlődési ütemét eddig a rendkívül csekélyhozamú kis- és törpegazdaság túltengése határozta meg, most pedig a gazdaságnak az emberiség történetében eddig ismeretlen, először a Szovjetunió gazdasági építése terén szerzett tapasztalatok alapján kialakult új típusát képviselő kolhozok és szovhozok gyorsított fejlődése fogja meghatározni.

Ennek megfelelően a kongresszus szükségesnek tartja a következőket:

1. *Gyökeresen felül kell vizsgálni a mezőgazdaság fejlesztésének ötéves tervét,* s ennél a kollektivizálásnak a Központi Bizottság január 5-i határozatában előirányzott, és a tapaszta-

lat által teljes mértékben igazolt ütemeiből kell kiindulni, azzal, hogy ezen az alapon a gabonafélék és az ipari növények termelésének gyorsított fejlődése mellett biztosítani kell *az állattenyésztés* talpraállását és *fokozott fejlődését*, mindenekelőtt a gabonatermelő szovhozokhoz hasonló, külön állattenyésztő szovhozok szervezése, sok árut termelő kolhoz állattenyésztő gazdaságok tömeges létesítése és a takarmánybázis gyors fejlesztése útján.

2. A kolhozoknak és a kolhozparasztoknak a párthatározatok által előírt kedvezmények következetes biztosítása mellett 1930/31-ben az idei kétszeresére, vagyis 1 milliárd rubelre kell növelni a kolhozoknak nyujtott hiteleket.

3. A Gabonatrösztnek biztosítania kell legalább $4^1/_2$ millió hektár bevetését a jövő évben, és 9 millió hektár vetés előkészítését 1932-re.

4. A Sertéstenyésztő Trösztnek biztosítania kell 1930/31-ben legalább 400 000, 1931/32-ben legalább 3 millió, 1932/33-ban pedig legalább 7 millió darab árusertés szállítását.

5. A „Szarvasmarhatenyésztő" gulyáinak állományát 1930/31-ben 3,2 millióra, 1931/32-ben 5,5 millióra, 1932/33-ban 9—10 millióra kell emelni.

6. Fejleszteni kell a kolhoz-állattenyésztés különböző ágait a kolhozokban, s a mezőgazdasági hitel jelentős részét erre a célra kell fordítani.

7. Tekintettel arra, hogy a traktorokkal együtt még sok éven át lovakat is fel fognak használni mezei munkákra, kímélni kell a lóállományt, és a megfelelő kerületekben külön lótenyésztő szovhozokat és szövetkezeteket kell létesíteni.

8. Meg kell bízni a Lenin Mezőgazdasági Akadémiát, hogy dolgozza ki a következő kérdéseket: a mezőgazdaság észszerű felosztása a Szovjetunió területén művelési ágak és növényfajták szerint; a kevésbbé kifizetődő kultúrák helyett jobban kifizetődő kultúrák meghonosítása; a Szovjetuniónak a legfontosabb tápnövényekkel és ipari növényekkel való önálló ellátása; a helyi energiaforrások legteljesebb kihasználásának lehetősége a mezőgazdaságban.

A Lenin Mezőgazdasági Akadémiára háruló feladatoknak megfelelően az Akadémia munkája számára meg kell teremteni a tudomány legújabb eredményeinek színvonalán álló technikai alapot, és biztosítani kell az Akadémia megerősítését kommunista káderekkel.

9. Fejleszteni kell a Kolhozügyi Intézet munkáját, hogy ez a munka biztosítsa a kolhozépítés formáinak és módszereinek ide-

jében történő tudományos-operatív kidolgozását és a helyi tapasztalatok elméleti általánosítását.

10. Biztosítani kell a traktor- és kombájngyártás tervének, továbbá a tartalékalkatrészek és a traktorvontatású gépek gyártási tervének teljes végrehajtását, a KB határozataiban megszabott méretekben, valamint a műtrágya és különösen a növényi kártevők elleni harchoz szükséges szerek gyártásának fokozását.

Ugyanakkor különösen nagy figyelmet kell fordítani a traktorok minőségének megjavítására.

IV. A hatalmas arányú kolhozmozgalom előkészítése a nem gabonatermelő körzetekben

A kongresszus felhívja a Szovjetunió nem gabonatermelő körzeteiben, keleti köztársaságaiban és területein működő pártszervezetek figyelmét arra, hogy végezzenek ezeken a vidékeken nagy munkát hatalmas arányú kolhozmozgalom előkészítése érdekében.

Ennek az előkészítő munkának mindenekelőtt a következőkből kell állnia:

1) a szegény- és középparasztok szövetkezeti szervezeteinek fejlesztése, kezdve a falusi szövetkezeteken és a speciális termelő- és értékesítési szövetkezeteken;

2) a föld közös megművelésére társult csoportok mint a kolhoz legegyszerűbb, az artelhez vezető formájának tömeges elterjesztése;

3) a már meglevő kolhozok minden lehető módon való erősítése, s a gép- és traktorállomások hálózatának fejlesztése;

4) szovhozok, különösen gyapottermesztő, tejtermelő, konyhakertészeti, lentermesztő, sertéstenyésztő és juhtenyésztő szovhozok létesítése;

5) a kulákság elleni fokozott támadás, kizsákmányoló törekvéseinek és gyarapodásának további korlátozása céljából, s ugyanakkor a szegényparasztság és a mezőgazdasági munkások szervezeteinek minden lehető módon való fejlesztése;

6) a nagyüzemi gazdaság típusának kidolgozására irányuló munka fokozása azokban a termelési ágakban, amelyek jellegzetesek az említett vidékekre, továbbá a nagyüzemi gazdaság létrehozását elősegítő gépek gyártásának megszervezése (a len, kender és gyapot vetésére, ápolására és betakarítására, a burgonya ültetésére és ápolására szolgáló gépek, kertészeti gépek, a nagy tejtermelő gazdaságok számára szükséges gépek stb.).

A kongresszus külön felhívja az úgynevezett „fogyasztó övezet" pártszervezeteinek figyelmét arra, hogy a pártnak a szovhozok és kolhozok fejlesztése alapján már a legközelebbi években ki kell fejlesztenie a fogyasztó övezet mezőgazdaságát, s ezt az övezetet igen fontos tejtermelő, kertészeti, sertéstenyésztő és lentermesztő vidékké kell változtatnia.

Különösen nagy nyomatékkal hívja fel a kongresszus a figyelmet arra, hogy teljesen megengedhetetlen *az ezeken a vidékeken levő kolhozok lebecsülése* csupán azért, mert az ezelőtt papíron szerepelt sok százalék helyett ez év tavaszán a gazdaságok 7—8%-át tömörítik. A kongresszus megengedhetetlennek tartja e kolhozok figyelmen kívül hagyását, s amikor ezt leszögezi, a gabonatermelő körzetek kollektivizálásának előrehaladása során szerzett tapasztalatokat tartja szem előtt, ahol tavaly a kolhozok száma nem haladta meg a fogyasztó övezet kolhozainak jelenlegi számát, s ahol ez a kisszámú kolhoz rendkívül fontos szerepet játszott az egész kolhozmozgalom továbbfejlesztésében; a kolhozok ugyanis mintaképül szolgáltak és jó példával jártak elől a kolhozokon kívül álló egész paraszttömeg számára, továbbá a kolhozokban kikovácsolódtak azok a káderek, akikből a később kibontakozó kolhozmozgalom során a hatalmas arányú kollektivizálás szervezői lettek.

V. A kolhozok és az egyéni gazdálkodók kölcsönös viszonya

Figyelembe véve annak a legközelebbi években ránk váró feladatnak egész bonyolultságát, hogy az egyéni kisgazdaságról teljesen át kell térni a nagyüzemi kollektív gazdaságra, s különösen, hogy olyan körülmények között kell áttérni, amikor a Szovjetunió keleti részén óriási területeken még megvan a kapitalizmus előtti gazdasági forma, s még minden nem gabonatermelő körzetben hiányoznak a nagyüzemi gazdálkodás tömeges példaképei — mindezt figyelembe véve *a kongresszus óva inti a pártszervezeteket attól, hogy bármiképpen is figyelmen kívül hagyják az egyéni gazdaságot, amely az ország számos vidékén még viszonylag hosszú ideig fenn fog maradni.*

Az egyéni gazdasághoz való olyan helyes viszony kialakítása, amely a továbbiak során megkönnyíti a kollektivizálást, jelentős mértékben a kolhozparasztok és az egyéni gazdálkodók közötti kölcsönös viszony kérdésévé válik. Ez év tavaszán számos helyen, annak következtében, hogy egyesek kiléptek a kolhozokból, s a legaktívabb, a kollektivizálás ügye iránt legodaadóbb kolhozparasztok keményen küzdöttek a kolhozok fenn-

maradásáért, kiéleződött a viszony a kolhozparasztok és az egyéni gazdálkodók között, ami akadályozza a további kollektivizálást. Ezért a kongresszus valamennyi pártszervezet kötelességévé teszi annak elérését, hogy a kolhozparasztok és az egyénileg gazdálkodó parasztok egymáshoz való viszonyában érvényesüljön ez a szabály: *ne üldözd az egyéni gazdálkodókat, hanem segíts nekik, és mindenképpen igyekezz őket bevonni a kolhozokba.*

A kongresszus határozottan elítéli az olyan, bizony szép számmal előforduló eseteket, hogy *figyelmen kívül hagyják* az egyénileg gazdálkodó szegény- és középparasztok *szövetkezeti típusú szervezeteit,* amelyek fejlődése a kolhozokra való fokozatos áttérés egyik legfontosabb feltétele. A kongresszus kirívóan helytelennek tartja azt, hogy számos vidéken, ahol a kolhozmozgalom gyenge lábon áll, ténylegesen felszámolják a legegyszerűbb típusú szövetkezeti szervezeteket (a falusi szövetkezeteket és a speciális és különleges termelő- és értékesítési szövetkezeteket). s utasítja a pártszervezeteket, hogy haladéktalanul gondoskodjanak a szövetkezeti szervezetek helyreállításáról és további fejlődéséről, s nyujtsanak számukra megfelelő szervezeti és pénzügyi támogatást.

VI. A kolhozmozgalom szervezeti kérdései

1. A kolhozmozgalom egyik legfontosabb feltétele megfelelő *kolhozkáderek kialakítása.* A kolhozkáderek kialakítására irányuló munkának azon kell alapulnia, hogy maguknak a kolhozparasztoknak a tömegeiből emeljenek ki új kádereket. Éppen ez a kolhozokba munkára küldött 25 000 munkás legfontosabb feladata, akik közül sokan máris a kolhozgazdaság kiváló szervezőinek bizonyultak, és tekintélyt vívtak ki maguknak a kolhozparasztok körében, különösen olyan esetekben, amikor azt tekintették fő feladatuknak, hogy segítsenek új kádereket kinevelni maguk a kolhozparasztok közül. A párt abból indul ki, hogy a következő egy-két évben a kolhozparasztok tömegéből az élenjáró munkások befolyására feltétlenül tízezerszámra kerülnek majd felszínre valóban tehetséges szervezők, akik a mezőgazdaságban a szocializmus igazi építőivé válnak.

A fő feladatok ezen a téren a következők:

a) meg kell szervezni azt, hogy maguk a kolhozparasztok közül emeljenek ki kádereket vezető munkára;

b) a kolhozkáderek előkészítésére rövid tömegtanfolyamokat kell szervezni a szovhozokban, a parasztfiatalság iskoláiban, a

főiskolákon, a mezőgazdasági technikumokon, a középiskolákban, valamint a gép- és traktorállomásokon;

c) a kolhozfiatalságot nagyobb számban kell bevonni a mezőgazdasági főiskolákra és technikumokra;

d) a kolhozokban szélesebb alapokra kell fektetni a politikai-felvilágosító tömegmunkát;

e) a kolhozok egész munkájában ki kell fejleszteni a szocialista versenyt, rendszeresíteni kell a termelési értekezleteket és a kolhozküldöttek gyűléseit;

f) meg kell szervezni a kolhozokban a kolhozparasztnők küldöttgyűléseit. Ezek munkáját úgy kell megszervezni, hogy biztosítva legyen női kolhozkáderek kinevelése és előléptetése.

2. *Tűrhetetlen* az a jelenlegi helyzet, hogy a *szövetkezeti* szervezetek a szövetkezeti apparátussal együtt *nem törődnek az egyénileg gazdálkodók tömegének szükségleteivel, s ugyanakkor semmit sem tesznek annak érdekében, hogy szervezeti téren és a termelés terén megfelelően tudják irányítani a kolhozokat.* Ezzel kapcsolatban a kongresszus halaszthatatlanul szükségesnek tartja a kolhozokat és szövetkezeteket irányító szervek egész szervezeti felépítésének gyökeres *felülvizsgálását,* amihez a következőkre van szükség:

a) a kolhozok szervezeti téren és a termelés terén (káderek, munkaszervezés, technikai bázis) való irányításának funkcióit a kerületen belül a kerület valamennyi kolhozát illetően *egyetlen kerületi kolhozszövetségben* kell összpontosítani. Az egyéni gazdaságok és a legegyszerűbb típusú szövetkezetek termelési szükségleteinek kielégítésével és irányításával kapcsolatos funkciókat, valamint a begyüjtési funkciókat a különböző típusokhoz tartozó valamennyi gazdaságot illetően a kerületi mezőgazdasági szövetkezeti szövetségben kell koncentrálni. E rendszabályok megvalósítását azokon a határterületeken, területeken és azokban a kerületekben kell megkezdeni, ahol jelentős a kollektivizálás százalékaránya;

b) *meg kell szüntetni a kolhozokat és szövetkezeteket irányító szervek közbeeső körzeti láncszemeit,* s helyettük lényegesen meg kell erősíteni a kolhozokat és szövetkezeteket irányító alsóbb szerveket;

c) felül kell vizsgálni a külön központok számát, s az egyes szövetkezeti típusok külön központjait csak a mezőgazdaság fontosabb ágainak viszonylatában kell meghagyni;

d) erősen csökkenteni kell a szövetkezetek adminisztrációs apparátusát, a legerélyesebb intézkedésekkel *véget kell vetni* a kolhozapparátus *felduzzasztásának,* s a kolhozok adminisztrá-

ciós funkcióinak teljesítését elvileg a kolhozparasztok közül választott emberekre kell bízni.

3. A legegyszerűbb típusú kollektív gazdaságokban a szegényparaszt-csoportok munkáját meg kell javítani és meg kell erősíteni, mert csak a szegényparasztságra támaszkodva biztosíthatjuk az áttérést a legegyszerűbb szövetkezetekről a kollektivizálás magasabb fokára. A kolhozpártszervezetek biztosítsák a szegényparaszt-csoportok munkájának olyan megszervezését, hogy azok ne csak a szegényparasztság közvetlen érdekeit védelmezzék, hanem egyszersmind a munkásosztály és a szegényparasztság meg a középparasztok közötti szövetség erősödését is előmozdítsák.

4. A Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatába az artel munkájának gyakorlati tanulságai és tapasztalatai alapján be kell iktatni a szükséges módosításokat.

5. Ki kell dolgozni *a föld közös megművelésére társult csoport és a kommúna mintaalapszabályzatát.*

A föld közös megművelésére társult csoport mintaalapszabályzatának a vetés és betakarítás idejét illetően *a csoporttagok társas munkáján,* továbbá azon kell alapulnia, hogy a csoport jövedelméből nagygépeket és más termelési eszközöket szereznek be közös birtoklásra és közös használatra.

A kommúna mintaalapszabályzatának kivétel nélkül valamennyi termelési eszköz teljes *társadalmasításán,* továbbá azon kell alapulnia, hogy fokozatosan meg kell teremteni a kolhozparasztok szükségleteinek kielégítésére szolgáló intézményeket és üzemeket (étkező, közös lakóházak stb.), de ezeket a feladatokat semmiesetre sem szabad helyettesíteni az életformát érintő szükségtelen, káros és kicsinyes társadalmasítási törekvésekkel.

* *
*

A pártnak a XV. és a XVI. kongresszus között eltelt időszakban sikerült döntő fordulatot elérnie a mezőgazdaság kollektivizálása terén.

A földbirtokosok földjének elkobzása az Októberi Forradalom *első* lépése volt a faluban; a kolhozokra való áttérés a *második,* méghozzá döntő lépés, amely rendkívül fontos szakaszt jelent azon a téren, hogy a Szovjetunióban lerakjuk a szocialista társadalom fundamentumát.

Érthető, hogy az emberek tízmillióinak életében végbemenő olyan hatalmas fordulat, mint az egyéni kisparasztgazdaságról a nagyüzemi közös gazdaságra való áttérés — elkerülhetetlenül

egy sereg óriási nehézséggel jár együtt, mégpedig annak következtében, hogy az országon belül éles formát ölt osztályellenségeink ellenállása, kívül pedig fennáll a kapitalista környezet. Ezért csak bürokraták, csinovnyikok gondolhatják, hogy egy ilyen nagyjelentőségű fordulat, amely óriási tömegek gazdálkodási módjának és életének az alapjait érinti, megvalósítható nehézségek nélkül, az osztályharc kiéleződése és a középparaszt ezzel összefüggő ingadozása nélkül; forradalmárok ilyesmit nem gondolhatnak.

A kulák még nincs legyőzve, és dühödt ellenállást fog tanúsítani a kollektivizálás diadalmas előrehaladásával szemben. A kulákság mint osztály felszámolása *hosszantartó, szívós* harcot követel a kulák ellen, megköveteli, hogy rendszeresen munkálkodjunk a kollektivizálás megvalósításán, s ennek a harcnak a teljes kollektivizálás megvalósításával összhangban, annak elválaszthatatlan részeként kell kibontakoznia.

Az artelekben nem fejeződik be, hanem csak megkezdődik az új társadalmi fegyelem kialakítása, a parasztok megtanítása a szocialista építésre. A kolhozokban a parasztok a kistulajdonosokra jellemző gondolkodásmódtól, a kis magántulajdonosok nemzedékeitől örökölt szerzési vágytól csak annak az éveken át tartó szívós munkának a következményeként szabadulnak majd meg véglegesen, amely a kolhozok nagyüzemi gépesített gazdaságának megalapozása, a kolhozparasztok közül kikerülő káderek nevelése és az egész kolhozparasztság kulturális színvonalának emelése terén folyik.

A párt azért ért el döntő fordulatot a kollektivizálás terén, mert szétzúzta mind az ellenforradalmi trockizmust, melynek politikája elkerülhetetlenül a parasztság zömével való összefogás felborulására vezetett volna, mindpedig a jobboldali elhajlókat, akiknek a politikája elutasította az országnak a párt által folytatott iparosítását, a szovhozszervezést és a kolhozok fejlesztését, akiknek a *politikája* a kulákság előtti kapitulációt jelentette.

A párt úgy ért el döntő fordulatot a kollektivizálás terén, hogy következetesen érvényesítette az ország iparosításának politikáját, s ezzel megteremtette a parasztsággal való összefogás termelési formáinak fejlesztéséhez szükséges feltételeket, és szorosabbra fűzte a munkásosztály meg a szegényparasztság szövetségét a középparaszttal.

Csak ezen az úton teremthette meg a párt a kolhozépítés elengedhetetlen feltételeit. Csak ezen az úton vívja majd ki a

párt nemcsak az elért eredmények megszilárdulását, *hanem egyszersmind a kollektivizálás befejezését is, s ezzel lerakja a szocialista társadalom fundamentumát.*

A SZAKSZERVEZETEK FELADATAI AZ ÚJJÁALAKÍTÁSI IDŐSZAKBAN

(Egyhangúlag elfogadva)

I. A szakszervezetek az új szakaszban

A szakszervezetek szerepe és jelentősége a proletárállamban, Lenin meghatározása alapján, pontos megállapítást nyert a X., a XI. és a XIV. pártkongresszus határozataiban; ezek a határozatok a proletárdiktatúrának az egyes időszakokban támasztott követelményeivel összhangban megszabták a szakszervezetek soronlevő feladatait.

A szocialista építés jelenlegi, újjáalakítási időszaka, amely együtt jár a szocializmusnak a kapitalista elemek ellen az egész frontra kiterjedően indított támadásával, abban különbözik az előző időszakoktól, hogy feladatul tűzi ki valamennyi proletár tömegszervezet, különösen pedig a szakszervezetek, az egész munkásosztályt átfogó, a legnagyobb tömegeket felölelő szervezetek munkájának messzemenő átszervezését.

Az újjáalakítási időszak óriási mértékben kiszélesítette, s a mezőgazdálkodás kollektív formái révén a falura is kiterjesztette a szocializmus gazdasági alapját. Ez megteremtette a feltételeket ahhoz, hogy a párt a korlátozás politikájáról áttérjen a kulákság mint osztály felszámolásának — a teljes kollektivizálás alapján történő felszámolásának politikájára. Ez növelte a proletárállam szabályozó szerepét az ország egész népgazdasági életén belül. Ez növelte a tervszerű irányítás jelentőségét olymódon, hogy a tervszerű irányítást kiterjesztette az egész népgazdaságra.

A szocialista támadás, amely együtt jár a kapitalizmus gyökereinek kiirtásával, elkerülhetetlenül kiélezi az osztályharcot (a kulákság ellenállása, kártevés). Ugyanakkor növekszik a nagy proletártömegek aktivitása és osztálytudatossága. A pártba való tömeges belépés arról tanúskodik, hogy a munkásság beláthatatlan tömegei egyre jobban bíznak élcsapatukban — a Kommunista Pártban. A gyárak és szovhozok munkásainak millióit felölelő, hatalmas mozgalommá szélesedett szocialista munkaverseny és élmunkásmozgalom már a szocialista társadalom építésének igen fontos előrelendítő tényezőjévé vált. Erő-

södnek a kommunista munka sarjai — a rohambrigádok stb. Fejlődik a munkásoknak a kultúra és a műszaki ismeretek elsajátítására irányuló mozgalma. Az a tény, hogy az üzemi munkások a termelőmunka végeztével egyre több és több különféle állami és társadalmi munkát végeznek (állami intézmények patronálása, falujáró brigádok, társadalmi munkatársak), komoly tényezővé válik az állami és gazdasági apparátus bürokratikus kinövései ellen folytatott harcban.

A kibontakozó szocialista támadás megköveteli, hogy az élenjáró proletárok tíz- meg százezrei még aktívabban és közvetlenebbül vegyenek részt a gazdasági építőmunka irányításában, s hogy a munkásosztály milliós tömegei és a kolhozokba tömörült szegény- és középparaszttömegek bekapcsolódjanak a szocializmus építésére irányuló gyakorlati munkába. Ahogy az Októberi Forradalom első időszakában és a polgárháború időszakában a szakszervezetek élenjáró sorai, az októberi vívmányokért harcra kelve, a lenini párt zászlaja alatt az egész szakszervezeti tagságot magukkal ragadták a forradalom előretolt állásaiba, ugyanúgy most a rohambrigádok és az élmunkások — a munkának ezek a hősei — azok az élenjáró sorok, amelyekre támaszkodva a pártnak és a szakszervezeteknek az egész munkásságot be kell vonniuk a gazdaság szocialista átszervezéséért, az ipar újjáalakításáért, a kapitalizmus gyökereinek teljes kiirtásáért folytatott harcba.

Elsősorban a szakszervezetekre mint a legnagyobb tömegeket felölelő proletárszervezetekre hárul az a feladat, hogy a tömegeket mozgósítsák és megszervezzék a szocialista társadalom építésével kapcsolatos feladatok teljesítésére, mert a szocialista társadalmat csak a dolgozók millióinak erőfeszítése árán lehet megteremteni és megszilárdítani.

„A szakszervezetek legyenek a legközelebbi és feltétlen munkatársai annak az államhatalomnak, amelynek egész politikai és gazdasági tevékenységét a munkásosztály öntudatos élcsapata, a kommunista párt vezeti. A szakszervezeteknek, lévén általában a kommunizmus iskolái, többek között a szocialista ipar (majd fokozatosan a mezőgazdaság) igazgatásának iskolájául kell szolgálniok a munkások egész tömege, majd valamennyi dolgozó számára"[1].

Leninnek ezt a XI. pártkongresszus határozatában megfogalmazott útmutatását éppen most kell teljes határozottsággal hangsúlyozni, amikor sikeresen halad előre a szocializmus téma-

[1] *Lenin* Művei. 33. köt. Szikra 1953. 179. old. — *Szerk.*

dása, fejlődnek a népgazdaság szocialista formái, és fokozódik a munkástömegek aktivitása és tudatossága.

Mindez módosítja a szakszervezetek feladatait, megköveteli, hogy nagyobb aktivitást tanúsítsanak, és közvetlenül vegyenek részt a gazdasági építésben, hogy arccal forduljanak a termelés felé.

A népgazdaság újjáalakítása a proletárállamban együtt jár a munkások anyagi helyzetének és szociális viszonyainak a megjavulásával. Éppen ezért a szakszervezetek azzal kapcsolatos munkája, hogy emeljék a munkások anyagi életszínvonalát, nem csökken, hanem ellenkezőleg, növekszik, s ennek a munkának egyre nagyobb arányokban kell folynia olymódon, hogy a szakszervezetek részt vesznek az igazgatás és a tervezés szerveiben, hogy harcolnak e szervek bürokratikus kinövései és a munkások közvetlen szükségleteinek elhanyagolása ellen.

A szakszervezeteknek, ugyanakkor, amikor harcolnak az állami és gazdasági apparátus bürokratikus kinövései ellen, s az élenjáró proletároknak egyre újabb és újabb ezreit meg tízezreit emelik ki és nevelik a szocialista gazdaság szervezőivé — a munkások anyagi helyzetének megjavítására irányuló munkájukat a lehető legszorosabban egybe kell kapcsolniuk a termelési feladatokkal, és meg kell magyarázniuk a sokmilliós munkástömegeknek, hogy az ország iparosításának gyors üteme és a mezőgazdaság szocialista átalakítása az az egyetlen helyes út, amelyen haladva gyökeresen megjavíthatjuk a munkásosztály és az egész dolgozó nép anyagi helyzetét.

A szakszervezetek a XI. és a XIV. pártkongresszus határozatai alapján a helyreállítási időszakban jelentős eredményeket értek el munkájukban: áttértek az önkéntes egyéni tagságra, komoly lépéseket tettek a proletárdemokrácia fejlesztése terén, részt vettek a gazdaság helyreállításában, bevonták a tömegeket a szocialista építésbe stb.

Ugyanakkor tradeunionista opportunista elemek kezdik felütni a fejüket a szakszervezetekben. Éppen ezért az újjáalakítási időszakban a szakszervezetek eddig nem álltak a párt által eléjük tűzött új feladatok magaslatán.

A régi ÖKSzT opportunista vezető csoportja képtelen volt megérteni az újjáalakítási időszakban a proletárdiktatúrára háruló feladatokat és a szakszervezeti mozgalomnak ezekből következő feladatait, sőt ezen túlmenően még szembe is szállt a párttal a szakszervezetek munkájának átszervezése és a szakszervezeteken belül észlelt nagy hiányosságok kiküszöbölése kérdésében, ami világosan megnyilvánult a szocialista támadás

kibontakozásának időpontjában. Az ÖKSzT opportunista vezetősége eltorzította a pártnak a szakszervezetekben követett irányvonalát, s az új időszakban a szakszervezeti mozgalom minden alapvető fontosságú kérdésében leninellenes — jobboldali elhajló — álláspontra helyezkedett.

Az ÖKSzT opportunista vezetősége tradeunionista tendenciákat árult el, s ténylegesen arra törekedett, hogy gyengítse a szakszervezeti mozgalom pártirányítását, azt az igen veszélyes leninellenes irányvonalat követte, hogy a szakszervezeteket szembe igyekezett állítani a párttal.

Ezt az álláspontot a párt Központi Bizottsága és a szakszervezeti mozgalom kommunista funkcionáriusainak túlnyomó többsége (a VIII. szakszervezeti kongresszus kommunista frakciója, az ÖKSzT plénumának kommunista frakciója, az egyes szakszervezetek KB-plénumainak, a helyi szakszervezeti szerveknek kommunista frakciói stb.) igen helyesen, lenini szellemben elítélte, s valamennyien még szorosabban tömörültek bolsevik Központi Bizottságuk köré.

A szakszervezetek, miután leváltották a csődbejutott vezetőket, a párt vezetésével erélyes harcot indítottak a tradeunionizmusnak és az opportunizmusnak a szakszervezeti mozgalomban észlelhető elemei ellen.

A XVI. kongresszus szükségesnek tartja, hogy továbbra is erélyesen küzdjenek a szakszervezeti mozgalom tradeunionista és opportunista elemei ellen, s ugyanakkor verjék vissza az anarcho-szindikalista és féltrockista elhajlásokat.

Ezt a harcot nem lehet befejezettnek tekinteni, mert elkerülhetetlenül

„éppen a szakszervezeteken belül aránylag szívósan tartják magukat azok a politikai befolyások, amelyek a kapitalizmus maradványainak és a kisüzemi termelésnek a felépítményei" (a XI. kongresszus határozatából)[1].

II. Arccal a termelés felé

1. A XVI. pártkongresszus nagy nyomatékkal hangsúlyozza, hogy az egész szakszervezeti munka felélénkítésének és megjavításának, valamint annak, hogy a nagy munkástömegeket be lehessen vonni a termelés igazgatásába — döntő, alapvető fontosságú tényezője a szocialista munkaverseny és szülötte: az élmunkásmozgalom, mint a proletariátus nagyszabású moz-

[1] Lásd ebben a kiadványban. I. rész. 713—714. old. — *Szerk.*

galma. Csak most kezd megvalósulni Leninnek a szocialista munkaversennyel kapcsolatban hangoztatott nagy eszméje.

„A szocializmus nemcsak nem fojtja el a versenyt, hanem ellenkezőleg, először teremti meg annak lehetőségét, hogy a versenyt valóban *széles*, valóban *tömeg*méretekben alkalmazzák, hogy valóban a dolgozók többségét vonják be az olyan munkába, ahol megmutathatják, hogy mit tudnak, ahol kifejleszthetik képességeiket, ahol megnyilvánulhatnak azok a tehetségek, amelyek a népben, e frissen buzogó forrásban megvannak, s amelyeket a kapitalizmus ezer meg ezer, millió meg millió esetben eltiport, elnyomott és elfojtott.

A mi feladatunk most, amikor szocialista kormány van hatalmon, az, hogy megszervezzük a versenyt" *(Lenin)*[1].

Ezért kell a szocialista munkaversenyen és a rohambrigádokon felépülnie annak az egész termelési tevékenységnek, amelyet a szakszervezetek az üzemekben és az egyes műhelyekben végeznek.

Ugyanakkor a szocialista munkaverseny még sok esetben maradisággal, bürokratizmussal és közönnyel találkozik mind a szakszervezeti szerveknél, mindpedig a gazdasági szerveknél, amelyek nem mérték fel kellőképpen a szocialista munkaverseny és az élmunkásmozgalom roppant történelmi jelentőségét a szocialista építésben.

A szakszervezetek feladata, hogy szervezzék, továbbfejlesszék és állandósítsák a szocialista munkaversenyt és az élmunkásmozgalmat, mozgósítsák a tömegeket minden rendű és rangú bürokraták ellen, akik arra törekednek, hogy ellaposítsák és elfojtsák a szocialista munkaversenyt, azok ellen, akik meghiúsítják a szocialista munkaversenyt, és végül, hogy felsorakoztassák a tömegeket a kispolgári beállítottságú

„munkásoknak azokkal a csapataival, csoportjaival, rétegeivel szemben, amelyek makacsul ragaszkodnak a kapitalizmus hagyományaihoz (szokásaihoz) és továbbra is a régi szemmel nézik a Szovjetállamot: mennél kevesebb és mennél rosszabb munkát adni «neki», — mennél több pénzt kipréselni «belőle»" *(Lenin)*[2].

A szakszervezeteknek, ugyanakkor, amikor termelési tevékenységük során arra törekednek, hogy mindenképpen buzdítsák és jutalmazzák az élenjáró munkásokat, egyszersmind elvtársi bíróságokat kell szervezniük a legjobb élmunkásokból

[1] *Lenin* Művei. 26. köt. Szikra 1952. 418. és 421. old. — *Szerk.*
[2] *Lenin* Művei. 28. köt. Szikra 1952. 89—90. old. — *Szerk.*

avégett, hogy a ráhatás ilyen eszközét alkalmazzák azokkal szemben, akik megszegik a munkafegyelmet és meghiúsítják a szocialista munkaversenyt. A szakszervezeteknek igen fontos feladatuk, hogy megértessék a munkástömegekkel:

„Az a tudat, hogy a munkások nem a tőkéseknek, hanem saját államuknak, saját osztályuknak dolgoznak, — ez a tudat iparunk fejlődésének és tökéletesedésének hatalmas hajtóereje" *(Sztálin)*[1].

2. A szocialista munkaverseny és az élmunkásmozgalom kibontakozása megköveteli a termelési értekezletek gyökeres átszervezését. Az alapsejtnek, amelynek révén a munkásokat a termelés igazgatásába bevonják, a rohambrigádnak kell lennie. Az élmunkásoknak kell alkotniuk a termelési értekezletek gerincét.

A kongresszus azon a véleményen van, hogy az üzemekben és az egyes üzemrészekben tartott termelési értekezleteknek elsősorban a rohambrigádokra kell támaszkodniuk. Ez nemcsak nem zárja ki, hanem ellenkezőleg, feltételezi, hogy a termelési értekezleteken részt vegyenek azok a munkások, akik még nem léptek be a rohambrigádokba.

A szakszervezeteknek ugyanakkor fel kell karolniuk a munkások mindennemű alkotó kezdeményezését, segítségben és támogatásban kell részesíteniük a munkás-feltalálókat.

A kongresszus szükségesnek tartja annak a gyakorlatnak további kiterjesztését, hogy a vállalati termelési értekezletek elnökeit a nagyüzemekben az igazgató helyettesévé nevezik ki. Az ideiglenes ellenőrző bizottságok munkáját szorosabban, szervesen egybe kell kapcsolni a termelési értekezletek munkájával, a szocialista munkaversennyel és az élmunkásmozgalommal. Az ideiglenes ellenőrző bizottságokat elsősorban élmunkásokból kell megalakítani.

3. A népgazdaság különböző elemeinek kölcsönös viszonyát hosszú időszakra meghatározó tervszerű irányítás egyre növekvő jelentősége a népgazdaságban, az építés üteme és a munkások anyagi helyzete megköveteli a szakszervezetektől az erőteljes, hatékony részvételt a gazdasági tervek elkészítésében. Ezen a téren maguknak a szakszervezeteknek is, a gazdasági és az állami szerveknek is határozottan változtatni kell eddigi magatartásukon, tudniillik azon, hogy a szakszervezeteknek a gazdasági terv elkészítésében való részvételét formálisan, bürokratikusan fogták fel. A szakszervezetek a gazdasági terv összeállí-

[1] *Sztálin* Művei. 10. köt. Szikra 1952. 130. old. — *Szerk.*

tása során — a munkástömegek és a szakszervezeti csoportok észrevételeinek és útmutatásainak figyelembevételével — tegyenek konkrét javaslatokat mind az egyes iparágak terveire, mind az egész tervre vonatkozóan.

4. A termelési munkában a szakszervezetek induljanak ki abból a feladatból, hogy „az Összszövetségi Kommunista Párt programmjának megfelelően növelni kell a szakszervezetek szerepét és részvételét az ipar igazgatásában" (Az ÖK(b)P határozata a Donyec-medence széniparának feladatairól).

A szakszervezetek ne engedjék meg, hogy a szakszervezeti szervek beavatkozzanak az üzemigazgatás operatív munkájába, s ugyanakkor harcoljanak az egyszemélyi vezetés elvének a gazdasági vezetők részéről megnyilvánuló helytelen, bürokratikus alkalmazása és eltorzítása ellen, ami kizárja, hogy a munkástömegek a termelés terén kezdeményezést és öntevékenységet tanúsítsanak.

A szakszervezeti csoportok fordítsanak nagy gondot arra, hogy vállalati igazgatónak, üzemvezetőnek, üzemvezető-helyettesnek, művezetőnek és csoportvezetőnek a termelésben kitűnt munkásokat és műszakiakat léptessenek elő, különösen élmunkásokat.

Ugyanakkor a szakszervezetek fordítsanak különösen nagy figyelmet a tömeges munkaerőképzésre, a serdülők szakmunkásokká nevelésének fő formáját jelentő üzemi iskolák hálózatának bővítése, a tömegszakmákra oktató iskolák szervezése révén, továbbá felhasználva a kiképzés rövid tanfolyamszerű formáit (a Központi Munkaintézet, rövid tanfolyamok, üzemi csoportos oktatás stb.). Emellett ügyeljenek különösen a nőknek a termelésbe való bevonására, s különféle iskolákban és tanfolyamokon való képzésükre, illetve átképzésükre.

A szakemberképzésben való aktív részvétel mellett a szakszervezetek előtt az a feladat áll, hogy proletár osztálynevelést nyujtsanak a meglevő szakkádereknek, mind a régieknek, mindpedig különösen a proletár környezetből származó fiatal, fejlődő mérnököknek és technikusoknak, s hogy megfelelő elvtársias környezetet teremtsenek a mérnökök és technikusok munkája számára.

III. A szakszervezetek és a mezőgazdaság szocialista átalakítása

Az újjáalakítási időszak megköveteli, hogy a szakszervezetek fokozottabban kapcsolódjanak be a mezőgazdaság szocialista átalakításába. A szakszervezetek munkájában a trade-

unionizmus többek között a proletariátusra a mezőgazdaság szocialista átalakítása terén háruló vezető szerep semmibe vevésében nyilvánult meg.

Ez a helytelen beállítottság a jobboldali elhajlók egész álláspontjából következett.

A XVI. pártkongresszus határozottan a szakszervezetek feladatává teszi a munkástömegek, elsősorban a faluval kapcsolatot tartó munkások mozgósítását arra, hogy gyakorlati segítséget nyujtsanak a mezőgazdaság kollektivizálásának végrehajtásához.

A kongresszus jóváhagyja azt az intézkedést, amelynek alapján 25 000 proletárt küldtek falura a kolhozépítés előmozdítása céljából, s azon a véleményen van, hogy a szakszervezeteknek további ezer meg ezer proletárt kell majd gondosan előkészíteniük és kijelölniük a kolhozépítés szervezésével és irányításával kapcsolatos munkakörökre.

A kongresszus megállapítja, hogy a mezőgazdasági munkások, különösen a szovhozmunkások szakszervezete egyre nagyobb szerepet játszik a mezőgazdaság szocialista átalakításában, s egyben valamennyi pártszervezet és szakszervezeti csoport feladatává teszi, hogy állandóan erősítsék ezt a szakszervezetet, s a szocialista gazdaság szervezése terén (szocialista munkaverseny, rohambrigádok) szerzett tapasztalatokat az élenjáró iparvállalatokból vigyék át a szovhozokba és a kolhozokba.

A szakszervezetek támogassák messzemenően a mezőgazdasági munkások szervezeteit, erősítsék a proletariátusnak a kolhoztömegekre gyakorolt befolyását, és tegyék bensőségesebbé kapcsolatát a kolhozok tagságával (patronálás, munkásbrigádok).

IV. A munkások anyagi helyzetének és szociális viszonyainak megjavítása

1. A kongresszus megelégedéssel állapítja meg, hogy a Szovjetunió munkásosztályának létszáma gyorsan növekszik (a munkások száma egyedül a Legfelsőbb Népgazdasági Tanácshoz tartozó iparban hat hónap alatt 250 000-rel növekedett), és hogy a munkanélküliség, az iparosításnak és a mezőgazdaság szocialista átalakításának gyors üteme folytán, erősen csökken (fél év alatt 40%-kal csökkent a munkanélküliek száma).

A kongresszus megállapítja, hogy a Szovjetunió munkásosztályának anyagi jóléte és kulturális színvonala szakadatlanul emelkedik. A legutóbbi öt év alatt a munkások bére több mint

79%-kal növekedett, s elérte a háború előtti reálbér 139%-át, a társadalombiztosítással és a nyereségből a munkások szociális viszonyainak megjavítását szolgáló alapba történő befizetésekkel együtt pedig 167%-át.

a) A kongresszus ugyanakkor, amikor megállapítja, hogy a társadalombiztosítás munkája óriási jelentőségű, rámutat arra, hogy a társadalombiztosítási költségvetés 1929/30-ban elérte az 1 400 millió rubelt, s hogy a társadalombiztosítás átmeneti munkaképtelenség esetén teljes egészében megtéríti a munkás keresetét, munkanélküliség, öregség, rokkantság esetén segélyt nyujt stb. — egyszersmind kimondja, hogy a szakszervezeteknek döntő fórumnak kell lenniük a társadalombiztosításra fordított óriási összegek észszerű felhasználása terén, s azon kell lenniük, hogy rendszeresen javítsák a társadalombiztosítási pénztárak munkáját, rendszeresen bővítsék és javítsák a kórházak, szanatóriumok, üdülők, rendelőintézetek stb. hálózatát.

b) A munkáslakásépítés, ami az utóbbi években különösen nagy méretekben bontakozott ki (a legutóbbi két évben munkáslakások építésére 1 330 millió rubelt irányoztak elő), az eddiginél jóval nagyobb figyelmet követel a szakszervezetektől. A szakszervezetek ügyeljenek arra, hogy helyesen és eredményesen használják fel a lakásépítésre előirányzott összegeket (a lakásépítés olcsóbbá tétele, szabványosítás stb.).

c) A kongresszus kimondja, hogy az ötéves tervben és minden új építkezés tervében feltétlenül elő kell írni lakások, kulturális és szociális rendeltetésű létesítmények (étkezők, klubok, bölcsődék, mosodák, fürdők stb.) építését, elsősorban a legfontosabb iparvidékeken, s erre a célra a terv által előirányzott összegeken felül egyben a munkások szociális viszonyainak megjavítását szolgáló alapot is igénybe kell venni, amelynek összege 1929/30-ban eléri a 220 millió rubelt (az 1928/29. évi 110 millió rubellel szemben).

2. A munkásosztály anyagi helyzetének további javulása, kulturális színvonalának további emelkedése elválaszthatatlanul összefügg az ország iparosítása és a mezőgazdaság szocialista átalakítása terén előírt ütem betartásával.

A szakszervezetek fokozzák minden lehető módon a munkástömegek szocialista nevelése terén végzett munkájukat, propagálják széles körben azt az igazságot, hogy a szovjet gyárak, bányák, vasutak és egyéb közlekedési utak szocialista típusú üzemek, hogy köztulajdonban vannak, hogy ezeknek az üzemeknek a fejlődésétől és virágzásától függ a munkástömegek jólétének növekedése, a munkásosztály politikai hatalmának erősö-

dése, a szocialista társadalom sikeres építése és a munkásosztály — a Szovjetunióban uralmon levő osztály — végső győzelme.

3. A szakszervezetek ugyanakkor, amikor a kollektív szerződések megkötésénél síkra szállnak a munkásság, elsősorban az ipari proletariátus anyagi, kulturális és szociális helyzetének javításáért, egyben tanulmányozzák figyelmesen az ipari trösztök, gazdasági szervezetek és vállalatok helyzetét, vegyék figyelembe annak a gazdasági szervezetnek a helyzetét, amellyel a kollektív szerződést megkötik, valamint a munkásállam gazdaságát képező egész népgazdaság fejlődésének érdekeit.

A kollektív szerződések megkötésénél a szakszervezetek küzdjék le erélyesen a gazdasági szervek részéről megnyilvánuló bürokratizmus elemeit, s ugyanúgy a szakszervezeti szervek részéről megnyilvánuló szűklátókörű szakmai soviniszta, tradeunionista tendenciákat.

A kollektív szerződést, amely a szakszervezetek és a gazdasági szervek kétoldalú kötelezettségvállalása, nemcsak a gazdasági szerveknek kell ténylegesen, minden pontban teljesíteni, hanem a szakszervezetekbe tömörült munkásoknak is.

4. A kongresszus megállapítja, hogy a szakszervezetek a legutóbbi időkig egyáltalán nem fordítottak kellő figyelmet a munkásellátás kérdéseire, az árleszállításért és a szövetkezetek munkájának megjavításáért folytatott harcra.

A reálbér szakadatlan emelkedésének biztosítása végett a szakszervezetek gondoskodjanak arról, hogy a nagy munkástömegek erőteljesen bekapcsolódjanak abba a munkába, amelyet a gazdasági szervek és a szövetkezetek végeznek az iparvidékek körüli kertészetek, tejgazdaságok és állattenyésztő szovhozok fejlesztése terén, továbbá az annak érdekében végzett munkába, hogy a szövetkezetek szerződést kössenek mezőgazdasági termékek termelésére.

A szakszervezetek törekedjenek határozottan a szövetkezetek munkájának átszervezésére, a szövetkezeti szervekben észlelhető és a munkások anyagi helyzetén erősen visszatükröződő súlyos hiányosságok gyökeres kiküszöbölésére, javítsák meg a szövetkezeti apparátust, és söpörjék ki belőle a bürokratizmust, munkásokat és munkáscsaládból származókat emeljenek ki a szövetkezeti apparátus különböző munkaterületeire, és helyezzék a szövetkezetek munkáját a munkások széleskörű társadalmi ellenőrzése alá.

A szakszervezetek törekedjenek az étkezők és üzemi konyhák hálózatának gyorsabb fejlesztésére, az üzemi étkezés olcsóbbá tételére és minőségének megjavítására.

5. A kongresszus szükségesnek tartja, hogy a Munkaügyi Népbiztosság és szervei, továbbá a gazdasági és szakszervezeti szervek megjavítsák az üzemi munkavédelmet, és egészségesebb munkafeltételeket teremtsenek (különösen a nehéziparban).

A szakszervezetek törekedjenek arra, hogy a beruházások keretében folyó átalakításoknál és új építkezéseknél, s a termelés észszerűsítése során is szem előtt tartsák a munkavédelem és a technikai biztonság, továbbá az egészséges munkafeltételek követelményeit.

6. A kongresszus megállapítja, hogy a hétórás munkanap és a megszakítás nélküli munkahét bevezetése a munkásosztály óriási politikai jelentőségű vívmánya, s egyben szükségesnek tartja, hogy a hétórás munkanapra való áttérést valamennyi ipari és közlekedési munkást illetően 1931/32-ben, a megszakítás nélküli munkahétre való áttérést pedig 1930/31-ben befejezzék. A kongresszus utasítja a gazdasági, szakszervezeti és pártszervezeteket, hogy erélyes beavatkozással hozzák helyre a hétórás munkanapra és a megszakítás nélküli munkahétre való áttérés rossz előkészítésével összefüggő hiányosságokat, javítsák meg ezekkel a rendkívül fontos intézkedésekkel kapcsolatban a munkástömegek kulturális és szociális ellátását, s gondoskodjanak arról, hogy a munkásoknak alkalmuk legyen pihenőnapjaik helyes felhasználására.

7. Az állami és a gazdasági apparátusban észlelhető bürokratizmus és aktatologatás elleni harcot a szakszervezetek munkájuk során tartsák az egyik legfontosabb feladatnak. A szakszervezeteknek fokozott aktivitással kell részt venniük az államapparátusnak az osztályidegen, elbürokratásodott elemektől való megtisztításában, és tízezerszámra kell kiemelniük munkásokat az államapparátusba — elsősorban a legjobb élmunkásokat. A szakszervezetek az uralkodó osztály szervezetei, s mint ilyeneknek ténylegesen mintegy hatalmas gyüjtőhelynek kell lenniük, ahonnan ezer meg ezer proletárkádert lehet kiemelni az állami és a szövetkezeti szervekbe, a gazdaság és az állam igazgatásában való közvetlen részvételre.

A szakszervezeteknek ezt a munkát, amely a KEB és az MPF tevőleges támogatását jelenti, ezekkel a szervekkel a legszorosabb kapcsolatban kell végezni.

8. Ami a magán- és a koncessziós vállalatoknál dolgozó munkásokat illeti, bár számuk jelentéktelen, a szakszervezeteknek a legkisebb mértékben sem szabad elhanyagolniuk érdekeik tényleges védelmét, s gondoskodniuk kell a magánvállalatoknál dolgozó munkások osztályharcának hathatós irányításáról.

V. A kultúrmunka és a tömegek politikai nevelése

1. Az ország gyökeres szocialista átalakítása megköveteli a munkástömegek kulturális és politikai színvonalának általános emelkedését. A kultúrforradalom egyik döntő előfeltétele az írástudatlanság megszüntetése, az általános, kötelező elemiiskolai oktatás bevezetése, az iskolareform és a politechnikai oktatás megvalósítása. A szakszervezetek a közoktatási szervekkel együttműködve, s a Közművelődési Szabadegyesületek és más szabadszervezetek bevonásával a legrövidebb időn belül számolják fel a szakszervezeti tagok, elsősorban az ipari és mezőgazdasági munkások között az írástudatlanságot. Az egész kultúrmunkában széles körben kell alkalmazni a kultúrhadjárat, a szocialista munkaverseny és a rohambrigádok módszereit.

A kongresszus úgy látja, hogy a szakszervezeti sajtónak a tömegek igazi szervezőjévé kell válnia a szakszervezeti munka átszervezése és a szakszervezeti mozgalom lenini vonaláért folytatott harc terén.

2. A kongresszus véleménye szerint a szakszervezetek egész politikai-felvilágosító és kultúrmunkájának elsősorban arra kell irányulnia, hogy a munkásokat a szocialista termelés tudatos szocialista harcosaivá nevelje.

A szakszervezetek fordítsanak különösen nagy figyelmet az új munkás- és munkásnőkáderek szocialista nevelésére, harcoljanak rendszeresen a kispolgári beállítottság, az előítéletek s a kapitalista multnak a munkások között még megtalálható mindennemű csökevénye ellen, szervezzék meg helyesen és fokozzák a vallásellenes propagandát, az antiszemitizmus, a sovinizmus, a nemzeti korlátoltság stb. elleni harcot.

A Szovjetunió proletariátusának különféle nemzetiségi csoportjai között végzett munkájuk során a szakszervezetek segítsék elő a legelmaradottabb proletárrétegek kulturális színvonalának emelését.

3. A XVI. kongresszus utasítja a pártszervezeteket és a szakszervezetek kommunista frakcióit, hogy a szakszervezetek egész kulturális-felvilágosító munkáját töltsék meg kommunista tartalommal, harcoljanak az olyan, akár legcsekélyebb kísérletek ellen, hogy ezt a munkát elszakítsák a szocialista építés feladataitól, s küzdjék le erélyesen e munka során a politikamentességre törekvés és a szűklátókörű, öncélú kultúrmunka elemeit.

4. A kongresszus kötelezi a pártszervezeteket és a szakszer-

vezetek kommunista frakcióit, hogy a szakszervezetek kulturális és politikai munkájának egész rendszerében fektessék szélesebb alapokra a leninizmus propagandáját, emeljék kellő elvi magaslatra a szakszervezeti mozgalom alapvető, legfontosabb kérdéseinek elméleti kidolgozását, s verjenek vissza erélyesen minden olyan revizionista és opportunista próbálkozást, melynek célja a szakszervezetekről szóló lenini tanítás meghamisítása.

VI. A szakszervezetek nemzetközi tevékenységéről

A szovjet szakszervezeteknek rendkívül fontos feladata, hogy még szorosabb kapcsolatot létesítsenek a Szovjetunió munkásosztálya, valamint a tőkés és gyarmati országok munkásosztályai között, szervezeti és politikai tapasztalataikkal segítsék a Vörös Szakszervezeti Internacionále gyengébb szekcióit, harcoljanak erélyesen azok ellen a hibák ellen, melyeket a régi, jobboldali elhajló vezetők követtek el a nemzetközi szakszervezeti mozgalomban. A szovjet szakszervezetek fokozzák a nagy munkástömegek internacionalista szellemben való nevelését, s rendszeresen ismertessék velük a tőkés és gyarmati országok munkásainak életét és harcait.

A XVI. kongresszus jóváhagyja az ÖKSzT új vezetőségének irányvonalát, melynek célja a Vörös Szakszervezeti Internacionále messzemenő támogatása és erősítése, s meghagyja az ÖKSzT-nek, hogy rendszeresen és a leghatékonyabban vegyen részt a Vörös Szakszervezeti Internacionále mindennapi munkájában.

A szovjet szakszervezetek a Vörös Szakszervezeti Internacionále, továbbá munkásküldöttségek révén erősítsék egyre nagyobb mértékben kapcsolataikat a kapitalista és a gyarmati országok munkásosztályával — a szakszervezeti mozgalmon belüli reformizmus (az amszterdami egyesülés) elleni kíméletlen harc és a forradalmi szakszervezeti világmozgalom erősítése céljából.

VII. A szakszervezeti munka átszervezése

1. Az újjáalakítási időszakban a szakszervezetek elé kitűzött feladatokat csak a szakszervezetek munkájának gyökeres átszervezése esetén lehet megoldani. A szakszervezetek átszervezésének legfőbb alapja az élmunkásmozgalom.

2. A szakszervezeti apparátus, amely évek során át alakult ki, s amely komoly érdemeket szerzett a munkástömegek meg-

szervezése körül, egyben számos negatív tulajdonságra is szert tett, amelyek ellen a szakszervezeti mozgalom régi vezetősége nem harcolt bolsevik határozottsággal. A szakszervezeti apparátus elégtelen bevonása az aktív politikai életbe, nem kielégítő kapcsolata a munkástömegekkel, sőt időnként az elszakadás a munkástömegektől és a bezárkózás a szűk szakmai érdekek körébe — mindez megteremtette a feltételeket ahhoz, hogy a szakszervezeti apparátuson belül lábrakapjon a politikamentesség irányzata, majd később — a VIII. szakszervezeti kongresszus idején — a szakszervezeti apparátusnak a párttal való szembeállítását célzó kísérletekre vezetett.

A szakszervezeti apparátus egyes láncszemeiben észlelhető opportunista és bürokratikus elfajulás elemei szükségessé tették, hogy teljes határozottsággal vessük fel a szakszervezeti apparátus megtisztításának, gyökeres megjavításának és a munkásosztály előtt álló rendkívül fontos feladatok végrehajtására való alkalmassá tételének a kérdését.

A kongresszus jóváhagyja a szakszervezeti apparátusnak az ÖKSzT határozata alapján a KEB és az MPF által végrehajtandó megtisztítását a maradi, bürokratikus, a tömegektől elszakadt elemektől, akik ellenállást tanúsítanak a munka tényleges átszervezésével szemben. A kongresszus úgy látja, hogy a tisztogatás csak abban az esetben hoz majd jó eredményeket, ha bátran emelünk ki munkásokat és munkásnőket a termelésből a szakszervezeti apparátusba. A kongresszus kötelezi a szakszervezeti csoportokat és a pártszervezeteket, hogy a legrövidebb időn belül frissítsék fel az apparátust a kiemelt élmunkások százaival és ezreivel.

A kongresszus úgy látja, hogy a szakszervezeti munka tényleges átszervezésének együtt kell járni a nagy munkástömegeknek a szakszervezeti munkába való bevonásával, továbbá önkéntes társadalmi munkatársaknak a szakszervezeti apparátus munkájába való merészebb bevonásával. A szakszervezeti csoportok vonják be mindennapi munkájukba a munkásfiatalság nagy tömegeit.

A komszomolnak mint a munkásfiatalság élenjáró részének fokozottabb mértékben kell részt vennie a szakszervezeti mozgalomban.

A szakszervezeti munka súlypontját át kell helyezni az alapszervezetekre — a rohambrigádokba, a munkacsapatokba, a műszakokba, az üzemekbe, a vállalatokba. A szakszervezeti munka átszervezésének sikeréhez elengedhetetlen egyik legfontosabb feltételnek a kongresszus az igazi szakszervezeti demo-

krácia biztosítását, a proletár önbírálat nagyarányú kibontakozását tartja, mert ez a legjobb eszköz a szakszervezeti apparátus és a szakszervezeti vezető káderek munkaképességének alulról jövő ellenőrzésére. Az önbírálat a szakszervezetekben mindezideig még nem bontakozott ki kellőképpen, és még mindig nem konkrét, még mindig nem hatékony. A szakszervezetek proletár önkritikájának elő kell segítenie a szakszervezetek munkájának rendszeres javítását, a szakszervezeti káderek nevelését, hibáik kijavítását, azt, hogy a szakszervezetek arccal a termelés felé forduljanak, s fokozott figyelmet fordítsanak a tömegek szükségleteire és igényeire.

3. Az új szakszervezeti vezető káderek kiválasztása és nevelése a szakszervezeti munka átszervezésének egyik döntő feladata.

A kongresszus meghagyja az ÖKSzT-nek, hogy a szakszervezeti mozgalom egyik leghalaszthatatlanabb harci feladataként kezelje az új szakszervezeti káderek kinevelésének kérdését. A kongresszus a kiemelések mellett rendkívül fontos pártfeladatnak tekinti a szakszervezeti mozgalom új vezető kádereinek kinevelését, aminek döntő jelentősége van a szakszervezetek átszervezése szempontjából.

4. A pártszervezetek javítsák meg és fokozzák a szakszervezeti csoportok munkájának konkrét irányítását, ismerjék meg a szakszervezeti munka lényegét, segítsenek a szakszervezeteknek a munka során előforduló hiányosságok és hibák helyrehozásában, s gondoskodjanak káderekkel való rendszeres erősítésükről.

A kongresszus jóváhagyja az ÖKSzT új vezetőségének irányvonalát és munkáját, s utasítja a pártszervezeteket, hogy adjanak meg az ÖKSzT-nek minden segítséget a szakszervezeti munkának a jelenlegi helyzetből adódó feladatokkal és a XVI. pártkongresszus határozataival összhangban álló, határozott átszervezésében.

A kongresszus szilárdan meg van győződve róla, hogy a szovjet szakszervezeti mozgalom, amely a szocialista forradalom minden szakaszában hatalmas történelmi szerepet játszott, a jelenlegi újjáalakítási időszakban a szocialista társadalom építésének még aktívabb és még döntőbb jelentőségű ereje lesz.

„Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt XVI. kongresszusa. Gyorsírói jegyzőkönyv." Moszkva—Leningrád. 1930

AZ ÖK(b)P KB ÉS A KEB EGYÜTTES PLÉNUMA

1930 december 17—21

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága és Központi Ellenőrző Bizottsága 1930 december 17—21-én együttes teljes ülést tartott. A teljes ülés a következő kérdéseket tárgyalta meg:

1. Az 1931. évi népgazdasági terv (az ellenőrző számok);

2. A Közellátási Népbiztosság beszámolója a hús- és zöldségellátásról, az MPF korreferátumával;

3. A Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségének beszámolója a fogyasztási szövetkezetek munkájáról, az MPF korreferátumával;

4. A szovjetek újjáválasztása;

A plénum idevágó határozatait lásd alább.

A plénum felmentette Rikovot az ÖK(b)P KB Politikai Irodájának tagsága alól.

Azzal kapcsolatban, hogy az SzKVB V. M. Molotov elvtársat a Szovjetunió Népbiztosai Tanácsának elnökévé nevezte ki, a plénum felmentette őt a KB titkári teendői és a KB Szervező Irodájának tagsága alól.

Mivel a KEB plénuma A. A. Andrejev elvtársat a KEB elnökévé nevezte ki, a plénum felmentette őt a Politikai Iroda póttagsága alól.

A plénum Ordzsonikidze elvtársat beiktatta a Politikai Iroda tagjai közé.

A PLÉNUM HATÁROZATAI

AZ 1931. ÉVI NÉPGAZDASÁGI TERVRŐL

(ELLENŐRZŐ SZÁMOK)

(Határozat Kujbisev elvtárs beszámolójával kapcsolatban, elfogadta az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma, 1930 december 19-én)

I.

Az elmúlt 1929/30-as gazdasági év — az ötéves terv második éve — a munkásosztály által a szocialista építés terén elért újabb hatalmas eredmények éve volt.

Az ötéves tervben megjelölt feladatokat minden fő mutatószám tekintetében jelentősen túlteljesítettük:

a) Az állami nagyipar, amely 1929/30-ban 25%-kal növelte termelését, az ötéves tervben erre az évre kitűzött feladatokat 5%-kal teljesítette túl, míg az ötéves terv első évében a növekedés az ötéves terv előirányzatához képest 3% volt. Ilyenformán a szocialista állami ipar az ötéves terv első két évében az ötéves tervben szereplő 29,3 milliárd rubel helyett 30,5 milliárd rubel értékű terméket adott a népgazdaságnak (változatlan árakban számítva).

Különösen jelentősek voltak a termelési eszközöket előállító iparágak sikerei: az ötéves terv első két éve alatt a nehézipar az ötéves tervben szereplő 12,5 milliárd rubel helyett 13,8 milliárd rubel értékű terméket adott az országnak.

Eszerint a Szovjetunió egész gyáriparának évi termelése 1929/30-ban a háború előtti évi termelés több mint kétszerese volt.

b) A szocialista ipar sikerei lehetővé tették a döntő fordulatot a mezőgazdaság szocialista fejlődése terén.

A vetésterület az 1928/29. évi 118 millió hektárról az elmúlt gazdasági évben 127,8 millió hektárra növekedett, és mind a kalászosok, mindpedig különösen az ipari növények (gyapot, cukorrépa stb.) tekintetében túlszárnyalta az ötéves terv előirányzatait.

Jelentősen megnövekedett a mezőgazdaság termelése. A kenyérgabona egész betakarított mennyisége 1930-ban az 1929. évi 71,7 millió tonnával szemben 87,4 millió tonna volt (a növekedés 21,8%). A teljes gyapottermés az 1929. évi 8,6 millió métermázsával szemben legalább 13,5 millió métermázsa lesz. A teljes cukorrépatermés a multévi 62,5 millió métermázsával szemben 151,7 millió métermázsa.

A mezőgazdaság komoly eredményei, az, hogy alapjában véve megoldottuk a gabonaproblémát, egyenes következménye a kolhoz- és szovhozépítés terén elért nagy sikereknek, továbbá annak, hogy a teljes kollektivizálás alapján következetesen valóra váltjuk a kulákság mint osztály felszámolását.

A kollektivizálás terén jóval túlszárnyaltuk az ötéves tervben kitűzött feladatokat. A kolhozokban, a Szovjetunió valamennyi körzetét és a mezőgazdaság valamennyi ágát (földművelés, állattenyésztés, halászat, vadászat) figyelembe véve, már 1930 december 1-én több mint 6,15 millió parasztgazdaság, vagyis a gazdaságok 24,1%-a volt tömörítve. A legfontosabb gabonatermelő vidékeken azonban a kollektivizálás aránya 49,3%-ra emelkedett.

A kolhozok bevetett szántóterülete 1930 tavaszán és őszén, az ötéves terv *utolsó évére* tervezett 20,6 millió hektárral szemben 43,4 millió hektár volt.

Ez azt jelenti, hogy az ötéves terv *első két éve alatt* máris sikerült kétszeresen túlteljesítenünk *az egész ötéves programmot*.

Ilyenformán az egész szocialista szektor vetésterülete (a szovhozokat is beleszámítva, amelyek vetésterülete 1930 tavaszán és őszén több mint 4,8 millió hektár volt) elérte a 48,2 millió hektárt.

A szocialista szektor részesedése az 1930-ban betakarított árugabonában, az ötéves tervben *az utolsó tervévre* előírt 43%-kal szemben az egész termelt árugabona körülbelül 50%-nak felelt meg.

Ugyanakkor az elmúlt évben óriási haladást értünk el a jószág kollektivizálása terén is. A szocialista szektor részesedése az igáslovakat illetően 1928-ban csak 0,8%, 1929-ben 1,7%, 1930-ban pedig már 17,2% volt; a tehénállományt illetően 0,4%, 0,8%, illetve 6,6%. Ez az állatállomány kollektivizálása terén elért haladás nagy állattenyésztő szovhozok egyidejű létesítésével („Szarvasmarhatenyésztő", „Sertéstenyésztő", „Juhtenyésztő") biztosítja az állattenyésztés problémájának gyors megoldását.

c) Jóval túlszárnyaltuk az ötéves terv előirányzatait a vasúti közlekedés terén is. A vasúti közlekedés teherforgalma, amely az elmúlt gazdasági évben elérte a 235 millió tonnát, több mint 1/4-del túlszárnyalta az ötéves tervnek a második tervévre szóló előirányzatait.

d) A népgazdaságnak ez a fejlődése biztosította a dolgozók anyagi és kulturális színvonalának további emelkedését. A munkások és alkalmazottak összlétszámát illetően jelentősen túlszárnyaltuk az ötéves terv előirányzatait. A munkások bére az

ötéves terv két éve alatt 12%-kal emelkedett. Az ötéves terv második évének végén az iparban foglalkoztatott munkásoknak már 45,5%-a tért át a hétórás munkanapra. A megszakítás nélküli termelési hétre (nyeprerivka) az elmúlt idő alatt az iparban foglalkoztatott munkások 67%-a tért át.

Mindennek eredményeként elértük, hogy alapjában megszünt a munkanélküliség.

Eszerint a szocialista építés terén elért hatalmas sikerek vitathatatlanok. Az ötéves tervben kitűzött feladatokat nemcsak teljesítjük, hanem *jelentősen* túl is teljesítjük, s ezzel biztosítjuk az egész ötéves terv négy év alatti teljesítését. E tények alapján egészen nyilvánvalóvá válik mind a jobb- és „baloldali" opportunista szempontok teljes kudarca és ideológiai csődje, mindpedig a burzsoá sajtóban az ötéves terv állítólagos kudarca körül csapott egész vásári lárma nevetséges volta, aminek elsősorban az a célja, hogy elterelje a figyelmet a tőkés országokban pusztító szörnyű gazdasági válságról.

A Szovjetuniónak ebben a gazdasági fellendülésében döntő szerepet játszott a párt helyes politikája, s a munkásosztály és a kolhozparasztok milliós tömegeinek óriási mértékben növekvő aktivitása és alkotó munkalelkesedése (szocialista munkaverseny, élmunkásmozgalom, ellentervek), amelynek jegyében az ötéves terv első két éve eltelt.

II

Az ötéves terv első két évének sikerei a küszöbön álló 1931. évben lehetővé teszik a szocialista építés kibontakozásának még gyorsabb ütemét.

Ebből kiindulva az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma határozatilag kimondja:

1. Az egész népgazdaságra vonatkozóan

a) A Szovjetunió 1931. évi hozzávetőleges nemzeti jövedelmét (1926/27-es árak alapul vételével) az ötéves terv *utolsó évére* (1933) tervezett 49,7 milliárd rubellel szemben 49 milliárd rubelben kell megszabni, úgy, hogy a nemzeti jövedelem 1931-ben (a nemzeti jövedelem 1930. évi 19%-os és az 1929. évi 11%-os növekedésével szemben) legalább 35%-kal növekedjen.

b) A nemzeti jövedelemnek ebből a növekedéséből kiindulva a népgazdaság (az ipar, a közlekedés, a mezőgazdaság stb.) szo-

cialista szektorába történő beruházásokat a multévi 10 milliárd rubellel szemben 17 milliárd rubelben kell megszabni.

c) A közszükségleti iparcikkek alapját 1931-re az 1930. évi 11,5 milliárd rubellel szemben 14,6 milliárd rubelben kell megállapítani (az évi növekedés az 1929. évi, 1928-hoz viszonyított 1 milliárdos növekedéssel szemben 3,1 milliárd rubel), aminek a mezőgazdasági cikkek alapjának növekedésével együtt a kiskereskedelmi áruforgalmat az előző évhez képest 25—30%-kal kell növelnie.

2. Az iparra és a villamosításra vonatkozóan

a) A szocialista ipar és a villamosítás (a kerületi villamoserőművek) beruházásainak összegét 1931-re 7 470 millió rubelben, ezen belül a villamosítását 850 millió rubelben, az LNT tervezésének keretébe tartozó iparét pedig 5 500 millió rubelben kell megállapítani (ebből 500 millió rubel az LNT tartalékkerete az ipar és a villamosítás számára).

Az építkezési költségek csökkentését 12%-ban kell megszabni.

b) Az egész (az LNT és a Közellátási Népbiztosság keretébe tartozó) állami ipar teljes termelésének növekedését 1930-hoz képest 45%-ban kell megállapítani, ami azt jelenti, hogy az egész ötéves tervet az ipari termelés terén az ötéves terv harmadik évében, vagyis 1931-ben 79%-ra, a nehézipar különböző ágai terén pedig 98%-ra teljesítjük.

c) 1931 végéig az üzemben levő villamoserőművek teljesítőképességét 4,5 millió kilowattra, a villamosenergia-termelést pedig, az 1930. évi 8,8 milliárd kilowattórával szemben, 12,7 milliárd kilowattórára kell emelni.

d) Az LNT tervezésének keretébe tartozó ipart illetően a munkások számának növekedését 10%-ban, a munka termelékenységének emelkedését 28%-ban, a termékek önköltségének csökkenését pedig 10%-ban kell megállapítani, a termékek minőségének kötelező megjavítása mellett. A Közellátási Népbiztosság tervezésének keretébe tartozó ipart illetően a munkások számának 16%-kal, a munka termelékenységének 35%-kal kell növekednie, az önköltségnek pedig 11%-kal kell csökkennie.

3. A mezőgazdaságra vonatkozóan

a) 1931-ben biztosítani kell, hogy a kollektív gazdaságok Ukrajnában (a sztyeppevidéken), Észak-Kaukázusban, az Alsó-Volgavidéken, a Közép-Volgavidéken (a Volgántúl) a paraszt-

gazdaságoknak átlag legalább 80%-át felöleljék, ami e vidékek számára azt jelenti, hogy alapjában véve befejeződik a teljes kollektivizálás és a kulákság mint osztály felszámolása. A többi gabonatermelő vidéken — a Központi Feketeföldű Területeken, Szibériában, az Uralvidéken, Ukrajnában (az erdős sztyeppevidéken), Kazahsztánban (a gabonatermelő vidékeken) biztosítani kell a parasztgazdaságok 50%-ának a kollektivizálását. A fogyasztó övezetben a gabonatermelő gazdaságok 20—25%-át kell kollektivizálni. A gyapot- és cukorrépatermelő vidékeken biztosítani kell, hogy a kollektív gazdaságok legalább a gazdaságok 50%-át felöleljék.

A Szovjetunió egész területén és a mezőgazdaság valamennyi ágában 1931-ben biztosítani kell átlagosan legalább a parasztgazdaságok felének a kollektivizálását.

b) Valamennyi szántóföldi növény együttes vetésterületét 1931-ben 143 millió hektárra (1931. évi tavaszi és őszi vetés) kell emelni.

A szovhozok vetésterületét 9,5 millió hektárban (ezen belül a Gabonatrösthöz tartozókét 5 millió hektárban), a kolhozokét legalább 66 millió hektárban, ebből (a kolhozokban) a tavasziak vetésterületét legalább 50 millió hektárban kell megállapítani.

c) A Traktorközpont gép- és traktorállomásainak számát az év végéig 1 400-ra kell emelni, olymódon, hogy a traktorok együttes kapacitása 980 000 lóerő legyen.

d) A „Szarvasmarhatenyésztő" gulyáinak marhaállományát 2 800 000-re, továbbá a „Sertéstenyésztő" kondáinak állományát 1 900 000-re, a „Juhtenyésztő" nyájainak állományát 4,4 millióra, a Tej- és Vajtröszt tehénállományát 110 000-re kell emelni.

e) A mezőgazdaság szocialista szektorába (szovhozok és kolhozok) történő beruházások összegét 3,8 milliárd rubelben kell megállapítani, ezen belül az állami szektor beruházásáét 2 055 millió rubelben, a kolhozok meg a gép- és traktorállomások beruházásáét 1 745 millió rubelben.

4. A közlekedésre és a hírközlésre vonatkozóan

a) A vasutak egész 1931. évi teherforgalmát, az ötéves terv *utolsó* évére előirányzott 281 millió tonnával szemben, 330 millió tonnában kell megállapítani.

b) A vasúti szállítás önköltségét illetően, 1931-ben biztosítani kell, az 1930. évi önköltséghez képest legalább 9%-os csökkenését.

c) A közlekedési beruházások összegét 3 185 millió rubelben kell megállapítani.

d) A polgári légiforgalom beruházásait 135 millió rubelben kell megállapítani (ezenkívül 15 millió üzemfenntartási beruházás).

e) A népi hírközlésbe történő beruházások összegét 1931-re állapítsák meg 260 millió rubelben.

5. A Közellátási Népbiztosságra és a fogyasztási szövetkezetekre vonatkozóan

Az alábbi beruházásokat kell megállapítani:

a) A Közellátási Népbiztosság keretében (nyersanyagbázis, gabonatárolók, hűtőházak, raktárak stb.) — 230 millió rubel (az ipar nélkül).

b) A fogyasztási szövetkezetek keretében (közös étkeztetés, városkörnyéki kertészetek, boltok építése stb.) — 365 millió rubel (az ipar nélkül).

6. A munkára és a kultúrára vonatkozóan

a) A munkások és alkalmazottak összlétszámát 1931-re, az 1930. évi 14 millióval szemben, 16 millióban kell megállapítani.

b) A munkabérek emelkedését 1931-re, 1930-hoz képest, az ipari munkásokat illetően 6%-ban, a vasúti közlekedésben dolgozó munkásokat illetően 8%-ban kell megszabni. Ennek megfelelően az évi béralapot 1931-re, az 1930. évi 12,5 milliárd rubellel szemben, 15,3 milliárd rubelben kell megállapítani.

c) A munkások és alkalmazottak évi társadalombiztosítási alapját 1931-re (az 1930. évi 1,6 milliárddal szemben) állapítsák meg 2 138 millió rubelben, ami túlszárnyalja az ötéves terv *utolsó évének* előirányzatát (1 950 millió rubel).

d) A munkások szociális viszonyainak javítására szolgáló alap összegét 1931-re, az 1930. évi 125 millió rubellel szemben, 285 millió rubelben kell megállapítani.

e) Ipari és közlekedési munkavédelemre irányozzanak elő 155 millió rubelt.

f) 1931 végéig biztosítani kell valamennyi vasúti munkás, az LNT tervezésének keretébe tartozó iparban foglalkoztatott munkások legalább 92%-a, és a Közellátási Népbiztosság tervezésének keretébe tartozó iparban foglalkoztatott munkások legalább 52%-a számára az áttérést a hétórás munkanapra.

g) 1931-ben biztosítani kell az LNT tervezésének keretébe tartozó ipar valamennyi munkása számára, a textilipar kivételével, és a Közellátási Népbiztosság tervezésének keretébe tartozó ipar munkásainak 98%-a számára az áttérést az ötnapos munkahétre (megszakítás nélküli termelési hét).

h) A lakásépítési beruházásokat a társadalmasított népgazdaság valamennyi ágát illetően állapítsák meg a multévi 582,5 millió rubellel szemben együttvéve 1,1 millárd rubelben.

i) A felvilágosító munka, a káderek, a tudomány, az egészségvédelem és a társadalombiztosítás finanszírozására szolgáló alap összegét, az 1930. évi 5 milliárd rubellel szemben, 6,5 milliárd rubelben kell megállapítani.

7. A pénzügyi tervre vonatkozóan

1. Az egységes pénzügyi terv bevételi részét (a költségvetés, a hitelrendszer és a gazdasági szervezetek saját eszközei) állapítsák meg 31,1 milliárd rubelben, a kiadási részét pedig 29,6 milliárd rubelben (ezen belül az állami költségvetés bevételi összegét 21,2 milliárd rubelben, kiadási összegét 19,7 milliárd rubelben), hogy ilymódon a bevételek felülmúlják a kiadásokat, és 1,5 milliárd rubel tartalék képződjön.

2. Figyelembe véve, hogy a) a szocialista tervgazdálkodás sikerei pénzügyi téren lehetővé tették az áttérést az egységes pénzügyi terv rendszerére, amely az országnak a beruházásokra, a társadalmasított gazdaság forgóeszközeinek kiegészítésére, a kultúrára, a közigazgatásra és a Szovjetunió védelmére fordított valamennyi eszközét felöleli; b) az egységes pénzügyi terv az egész nemzeti jövedelemnek körülbelül a kétharmad részét fogja át, és osztja el újra a szocialista építés céljára; c) a pénzügyi terv és a költségvetés sikeres teljesítése közvetlenül összefügg azzal, hogyan teljesítik a mennyiségi és minőségi mutatószámokat a népgazdasági építés valamennyi ágában; d) a pénzügyi terv szigorú teljesítése nélkül lehetetlen a kidolgozott gazdasági terv megvalósítása a népgazdaság valamennyi ágában — mindezt figyelembe véve a plénum szükségesnek tartja valamennyi pénzügyi szerv munkájának erőteljes fokozását, a legszigorúbb pénzügyi fegyelem bevezetését és a takarékoskodást, a bevételi tervfeladatok feltétlen teljesítését, minden egyes szervezet kiadásainak közvetlenül termelési és pénzügyi terveik teljesítésétől függő megállapítását, a cservonyec megszilárdítását és az erélyes harcot a pénzügyi terv szerepének és jelentőségének lebecsülése ellen a szocialista építés jelenlegi szakaszában.

III

Az 1931. évi népgazdasági terv által kitűzött hatalmas feladatok megoldását jelentős mértékben azok a komoly sikerek teszik lehetővé, amelyeket az ötéves terv első két évében, különösen pedig 1929/30-ban már elértünk. Bár az 1930. évi terv egyes pontjait nem teljesítettük, az ötéves tervben kitűzött feladatokat az elmúlt gazdasági évben jelentősen túlszárnyaltuk. Ezzel megteremtettük a feltételeit annak, hogy tovább gyorsítsuk a szocialista építés ütemét, az ország iparosításának és a mezőgazdaság kollektivizálásának ütemét.

Merőben helytelen lenne azonban azt gondolni, hogy ezek az óriási feladatok akkor is megoldhatók, ha „szabad folyást" engedünk a fejlődésnek, ha a „spontán fejlődésben" reménykedünk. E feladatok megoldásának útján nagy nehézségek tornyosulnak, s ezek leküzdéséhez igen nagy szervezettségre és fegyelemre van szükség, ehhez az szükséges, hogy messzemenően megjavítsuk az állami, gazdasági és szövetkezeti apparátus minden szervének a munkáját, erélyesen érvényesítsük a gazdasági fejlődésben a tervezés elvét és a tervfegyelmet, s hogy tovább növekedjen a sokmilliós dolgozó tömegek aktivitása és munkalendülete (szocialista munkaverseny, élmunkásmozgalom, ipari és pénzügyi ellenterv).

A küszöbön álló 1931-es év döntő év az „ötéves terv négy év alatt" jelszó megvalósítása szempontjából. Minden figyelmünket, minden erőnket összpontosítani kell arra, hogy a tervfeladatokat minden pontban, különösen pedig a minőségi mutatószámok tekintetében (az ipari termékek önköltségének csökkentése, az építkezési költségek csökkentése, a munka termelékenységének emelése, a terméshozam emelése, a közlekedés terén végzett munka mutatószámainak megjavítása, a termékek minőségének megjavítása stb.) feltétlenül teljesítsük.

A munkásosztálynak és pártjának különösen éber figyelemmel kell kísérnie a szénbányászat és a vaskohászat tervfeladatainak teljesítését, az állattenyésztés problémájának megoldását, és a népgazdaság egyik legszűkebb keresztmetszetét jelentő vasúti és vízi közlekedés hiányosságainak kiküszöbölését.

Országunk, ahol a szocialista szektor abszolút uralkodó szerephez jutott a népgazdaságban, az általános szocialista támadás időszakába, a szocializmus időszakába lépett. A küszöbön álló 1931-es év a szocializmus újabb eredményeinek, a kapitalizmus elleni harcában aratott újabb hatalmas sikereinek éve lesz. A kollektivizálás tervének teljesítése a falvakban abszolút túl-

súlyba juttatta a szocialista elemeket az egyéni gazdasági szektorral szemben, bensőségesebbé teszi a munkásosztály összefogását a parasztság dolgozó tömegeivel, és befejezi a szocialista gazdaság fundamentumának megépítését a Szovjetunióban. Ez világtörténeti jelentőségű győzelem lesz.

Szovjet Szövetségünk népgazdasága a szocializmus építését szolgáló nagyszabású munkaterv — az ötéves terv befejezésének küszöbén áll. A döntő győzelem kilátása természetesen még viharosabb lelkesedést kelt, még nagyobb munkalendületet vált ki a munkások és parasztok soraiban. Ugyanakkor azonban magától értetődően fokozza osztályellenségeink gyűlöletét és dühét. Éppen ezért tanúsítanak olyan elkeseredett ellenállást a kapitalizmus maradványai a Szovjetunión belül (a kulákok ellenállása, a kártevés stb.). Éppen ezért készülődik oly lázasan a nemzetközi kapitalizmus fegyveres intervencióra a Szovjetunió ellen. Ezek a körülmények, a kiéleződött osztályharc körülményei megkövetelik, hogy a lehető legnagyobb mértékben mozgósítsuk a munkásosztály, a kolhozparasztok és az egész dolgozó nép alkotó erőit a szocialista építés útján, az „ötéves terv négy év alatt" jelszó megvalósítása útján tornyosuló nehézségek leküzdésére. Éppen ezek a körülmények megkövetelik tőlünk, hogy a lehető legnagyobb mértékben megfeszítsük erőnket az ország iparosításának és a szocialista építésnek előbbrevitele, az ország védelmi képességének növelése érdekében.

A KÖZELLÁTÁSI NÉPBIZTOSSÁGNAK A HÚS- ÉS ZÖLDSÉGELLÁTÁSRÓL SZÓLÓ BESZÁMOLÓJÁHOZ

(Határozat Mikojan elvtárs beszámolójával kapcsolatban, elfogadta az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma, 1930 december 21-én)

I

1. A párt a gabonaprobléma sikeres megoldása nyomán a szocialista állattenyésztés szervezésében már kivívta az első sikereket.

A Központi Bizottságnak „A húsprobléma megoldásával kapcsolatos intézkedésekről" hozott 1929 december 20-i határozata óta eltelt időszakban a szocialista hústermelő gazdaságok külön hálózata jött létre (128 szovhoz a „Szarvasmarhatenyésztő" keretében, 1 012 000 szarvasmarhával, 116 szovhoz a „Juhtenyésztő" keretében, 2 680 000 juhból álló nyájakkal, 308 gazdaság a „Sertéstenyésztő" keretében 177 000 sertésből álló kondákkal, és a többi szovhoz, továbbá a munkásszövetkezetek

városkörnyéki gazdaságai, amelyek összesen 386 000 szarvasmarhát, 456 000 sertést és 218 000 juhot tartanak).

Ezek a sikerek lehetővé teszik, hogy nagy arányokban fejlesszük a kolhozok állattenyésztését, s hogy már 1931 végéig a „Szarvasmarhatenyésztő" marhaállományát 2 800 000-re, a „Sertéstenyésztő" sertésállományát 1 900 000-re, a „Juhtenyésztő" juhállományát 4 400 000-re, a munkásszövetkezetek állattenyésztő gazdaságaiban az anyakocák számát 130 000-re, a hízósertések számát pedig 1 200 000-re emeljük.

2. A XVI. pártkongresszus által kitűzött feladat, hogy tudniillik „egy év mulva ... módunkban lesz a hússal ... való ellátást teljesen biztosítani" (*Sztálin*, a KB politikai beszámolója)[1], és az a feladat, hogy minden meglevő lehetőség kihasználásával már ebben az évben megszervezzük a fő ipari központok zavartalan és jobb húsellátását — ezek a feladatok megkövetelik, hogy a párt és a munkásosztály ugyanúgy figyelmének és erőfeszítésének középpontjába állítsa a húsbegyűjtést, mint a párt a gabonabegyűjtéssel kapcsolatban tette.

Az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma, miután meghallgatta a Közellátási Népbiztosságnak a hús- és zöldségellátásról szóló beszámolóját, úgy látja, hogy a Közellátási Népbiztosságnak az Összszövetségi Húsértékesítő és az Összszövetségi Gyümölcs- és Zöldségértékesítő irányítása terén végzett munkája nem kielégítő.

A KB és a KEB úgy látja, hogy az Összszövetségi Húsértékesítő és az Összszövetségi Gyümölcs- és Zöldségértékesítő apparátusába osztályidegen, ellenséges és kártevő elemek furakodtak be (az Összszövetségi Húsértékesítő és az Összszövetségi Gyümölcs- és Zöldségértékesítő 48 kivégzett kártevője). Az e munkaterületeket közvetlenül irányító kommunisták nem tanulmányozták behatóan a hús- és zöldségellátás kérdését, beérték a bürokratikus körlevelekkel és „általános" utasításokkal.

Az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma azon a véleményen van, hogy e szervek munkáját alaposan át kell szervezni, kádereiket messzemenően fel kell frissíteni, a kártevő munka következményeit a legrövidebb időn belül maradéktalanul fel kell számolni; az osztályidegen elemeket erélyesen ki kell söpörni; át kell venni és a húsbegyűjtés során merészen kell alkalmazni a gabonabegyűjtés kipróbált módszereit; ugyanúgy, mint a gabonabegyűjtés terén, a húsbegyűjtés terén is erőteljes harcot kell folytatni a gyakorlatban megnyilvánuló opportuniz-

[1] *Sztálin* Művei. 12. köt. Szikra 1950. 353. old. — *Szerk.*

mus ellen, amely meghiúsítja a húsbegyűjtési terv sikeres teljesítését.

3. Az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma megerősíti a Politikai Irodának a szerződéses tenyésztés meg az élőállatbegyűjtés évi tervéről és módszereiről szóló november 5-i és november 20-i határozatát, s utasítja a pártszervezeteket, hogy biztosítsák az élőállatbegyűjtési terv maradéktalan teljesítését, aminek igen nagy jelentősége van a munkásellátás biztosítása és a mezőgazdaság kollektivizálásának előbbrevitele szempontjából.

A plénum kötelezi a Szovjetunió Közellátási Népbiztosságát és a helyi pártszervezeteket, hogy április 1-ig érjék el az élőállatbegyűjtési terv legalább 70%-os teljesítését, és haladéktalanul tegyenek meg minden szükséges intézkedést annak biztosítása érdekében, hogy a begyűjtés ilyen meggyorsított üteme mellett ne hulljanak el és ne betegedjenek meg az állatok, s ne álljon elő súlyveszteség; ebből a célból mozgósítsanak minden rendelkezésre álló eszközt a jószág átvételére, átmeneti elhelyezésére, szállítására és takarmányozására, s a takarmányozáshoz használják fel minél nagyobb mértékben az élelmiszeripar melléktermékeit.

4. A plénum megbízza a Politikai Irodát, hogy 1) mozgósítson 100 felelős funkcionáriust, továbbá mozgósítsa a KB és a KEB tagjainak egy csoportját 1—2 hónapos vidéki kiküldetésre a helyi pártszervezeteknek az élőállatbegyűjtés lebonyolításában nyujtandó segítség céljából, s hogy 2) a legrövidebb időn belül erősítse meg az Összszövetségi Húsértékesítő apparátusát és a szövetkezeti húsbegyűjtő szerveket bolsevik káderekkel, különösen olyan funkcionáriusokkal, akik aktívan részt vettek a gabonabegyűjtésben.

5. A plénum kötelezi az Állami Tervbizottságot és a Szovjetunió Közellátási Népbiztosságát, hogy három hónapon belül készítsék el a húsipari építkezés részletes tervét, s állapítsák meg a húskombinátok fő típusait és ezek körzetesítését a munkásellátás szükségleteinek és a haszonállattenyésztés fejlődési távlatainak megfelelően.

A két nagy húsipari kombinát, a moszkvai és a szemipalatyinszki, 1931-ben kezdődő építése szolgáljon alapul a Szovjetunió új húsiparának széleskörű kibontakozásához. A plénum azonban hangsúlyozza, hogy a Közellátási Népbiztosságnak a helyi szervezetek támogatásával egyszersmind gyökeresen meg kell javítania a már meglevő vágóhidak munkáját.

II

A KB és a KEB megállapítja, hogy a zöldségellátás terén jelenleg mutatkozó hiányosságok főként azzal magyarázhatók, hogy rendkívül gyenge a begyűjtési és elosztó apparátus, amely a legutóbbi időkig osztályidegen és ellenséges elemekkel volt megfertőzve, továbbá azzal magyarázhatók, hogy a zöldség átvételének, feldolgozásának, szállításának, tárolásának és elosztásának technikai bázisa rendkívül elmaradott, számos vidéken pedig teljesen hiányzik.

A szocialista szektor fejlődése és a burgonya, valamint a zöldségfélék vetésterületének növekedése már 1931 folyamán teljesen biztosíthatja a munkásellátást, meg az ipar zöldség- és burgonyaszükségletét.

A KB és a KEB együttes plénuma határozatilag kimondja:

1. Utasítja a Népbiztosok Tanácsát:

a) Biztosítsa a burgonya és az egyes zöldségfélék vetésterületének olyan területi elosztását, hogy az egyes körzetek szükségleteit ki lehessen elégíteni a városkörnyéki gazdaságok termékeivel és a közeli vidékekről felszállított termékekkel, s ilyenformán már 1931-ben teljesen megszűnjön a burgonya és a zöldség megengedhetetlenül nagy távolságra történő szállítása, ami mindezideig előfordult (többezer kilométeres burgonyaszállítások Közép-Ázsiába, Bakuba, a Távolkeletre stb.).

b) Dolgozza ki a szükséges ösztönző intézkedéseket annak érdekében, hogy az ipari központok körül 25 versztnyi körzetben növeljék a zöldségfélék vetésterületét, és kiszorítsák ebből az övezetből más növényfajták termesztését.

A területi végrehajtó bizottságokat és a városi szovjeteket felelőssé kell tenni ennek a határozatnak a végrehajtásáért.

c) Különösen nagy gonddal kell ellenőrizni, hogyan halad előre a városkörnyéki zöld övezetek létesítésének ügye, s biztosítani kell, hogy a munkásszövetkezetek teljesítsék erre vonatkozó 300 000 hektáros tervüket.

2. A plénum megbízza a Szovjetunió Közellátási Népbiztosságát, hogy szervezze át és erősítse meg új káderekkel az Összszövetségi Gyümölcs- és Zöldségértékesítő egész apparátusát, ilyenformán biztosítsa a zöldségfélék begyűjtése, feldolgozása és elosztása terén a mult évben felszínre került hiányosságok kiküszöbölését, s az Összszövetségi Gyümölcs- és Zöldségértékesítő munkáját összpontosítsa teljes egészében a begyűjtés és az elosztás centralizált tervének teljesítésére. Az Összszövetségi Gyümölcs- és Zöldségértékesítőnek begyűjtési munkája során a

lehető legnagyobb mértékben igénybe kell vennie a helyi mezőgazdasági és fogyasztási szövetkezeteket.

A plénum kötelezi a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségét és a Mezőgazdasági Szövetkezeti Szövetségek Szövetségét, hogy javítsák meg döntő módon a helyi szövetkezeti hálózat zöldségbegyűjtési és elosztási munkáját.

El kell érni, hogy a fogyasztó kerületek helyi szervezetei aktívabban vegyenek részt a begyűjtésben, s a zöldségfelhozatalra szoruló fontosabb ipari központokat egy-egy meghatározott termelőkerülethez kell beosztani, hogy ezáltal a minimumra lehessen csökkenteni azoknak a szerveknek a számát, amelyeken keresztül a zöldségfélék a fogyasztóhoz eljutnak.

3. A plénum megbízza a Szovjetunió Közellátási Népbiztosságát, hogy a) az új zöldségszezonig létesítsen a legfontosabb zöldségtermelő vidékeken megfelelően berendezett átvevő és tároló helyeket, feldolgozó telepeket, szárítókat és más hasznosító üzemeket — típusterv szerint, lehetőleg gépesítve; b) szüntesse meg a zöldségfélék átvételi árában mutatkozó egyenetlenségeket, és csökkentse a begyűjtési és elosztó apparátus általános költségeit a mult évhez képest legalább 20%-kal.

4. A plénum megbízza a Szovjetunió Közellátási Népbiztosságát és Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy gondoskodjék a zöldségfélék feldolgozásával foglalkozó régi és újonnan épülő konzervgyárak hiánytalan nyersanyagellátásáról, s a tavalyihoz képest már ebben az évben jelentősen hosszabbítsa meg a gyártási idényt ezeknél a vállalatoknál.

E konzervgyárak környékén külön övezeteket kell létesíteni, amelyeken belül a mezőgazdaság fejlesztésének irányát teljes egészében alá kell rendelni az említett vállalatok nyersanyagellátásának, s ezekben az övezetekben a szerződéses termeltetéssel és a begyűjtéssel kapcsolatos munkát a konzerviparra kell bízni.

5. A plénum kötelezi az LNT-t, hogy gondoskodjék a gyümölcs és zöldség szállításához szükséges göngyöleg gyártásának növeléséről; a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy különösen nagy gonddal ellenőrizze a zöldségfélék szállításának megjavításával összefüggő intézkedések végrehajtását (a vagonok napi átfutását növelni, a gyümölcs- és zöldségszállító vagonok felszerelése a szükséges szellőztető berendezéssel és a hűtőkocsik számának növelése).

6. A KB és a KEB együttes plénuma kötelezi a területi pártszerveket, hogy a következő két hónap folyamán vizsgálják felül a zöldségfélék begyűjtésével foglalkozó szervek, elsősorban az

Összszövetségi Gyümölcs- és Zöldségértékesítő egész vezetőségét, erősítsék meg ezeket a szerveket új káderekkel, és érjék el, hogy az erre a munkára irányított kommunisták ne érjék be az általános irányítással, hanem sajátítsák el a zöldségellátás lebonyolításával kapcsolatos konkrét ismereteket.

* *
*

A plénum megerősíti a Politikai Irodának a munkásellátásról hozott december 15-i határozatát, és kötelezi a Közellátási Népbiztosságot, a szövetkezeti szervezeteket, a szakszervezeteket és a helyi pártszervezeteket, hogy biztosítsák annak tényleges végrehajtását, nevezetesen gondoskodjanak a szigorú fegyelemről az ipari központok húsellátására vonatkozó rendelkezések teljesítése és az állami húskészletek terv szerinti felhasználása terén, s folytassanak erélyes harcot a szűk helyi szempontok érvényesülésének mindennemű megnyilvánulása ellen.

A FOGYASZTÁSI SZÖVETKEZETEK KÖZPONTI SZÖVETSÉGÉNEK A FOGYASZTÁSI SZÖVETKEZETEK MUNKÁJÁRÓL SZÓLÓ BESZÁMOLÓJÁHOZ

(Badajev elvtárs beszámolója és Zemljacska elvtársnő korreferátuma alapján az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénumán, 1930 december 21-én elfogadott határozat)

Az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma, miután meghallgatta a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségének beszámolóját a tevékenységéről, továbbá a KEB és a Munkás-Paraszt Felügyelet Népbiztosságának korreferátumát, megállapítja, hogy a szövetkezetek munkájukban elértek bizonyos eredményeket (a fogyasztási szövetkezetek forgalma 1930-ban 12 milliárd rubel volt, ami az ország egész áruforgalmának 66%-a, a részjegytulajdonosok száma 50 millió, előrehaladás van a közös étkeztetés terén; a szövetkezetek saját pénzeszközei meghaladják az 1,6 milliárd rubelt, a lakosság anyagi eszközeinek mozgósítása az 1928. évi 185 millió rubellel szemben ezidőszerint eléri a 996 millió rubelt; megkezdődött a városkörnyéki gazdaságok fejlesztése stb.), ugyanakkor azonban a plénum úgy látja, hogy a fogyasztási szövetkezetek még nem szervezték át munkájukat az újjáalakítási időszak új feladatainak megfelelően. A fogyasztási szövetkezetek terén még mind a mai napig számos kirívó hiányosság tapasztalható, amelyek akadályozzák a párt egyik igen fontos feladatának megvalósítását, a fejlődő ipar munkásainak és a kolhozparasztoknak a normális ellátását.

A fogyasztási szövetkezetek legfőbb hiányosságai a következők: munkájukban „bizonyos nepman szellem" észlelhető, továbbá megtalálhatók a spontanitás, a bürokratizmus és a gyakorlati opportunizmus elemei, ami oda vezet, hogy ugyanakkor, amikor áruhiány van, árut halmoznak fel, az apparátusba osztályidegen és kártevő elemek furakodnak be, nem folyik kellő munka a közös étkeztetés megszervezése és rendezése terén, a fogyasztási szövetkezetek tagsága nem vesz részt eléggé a fogyasztási szövetkezetek ellenőrzésének és vezetésének munkájában, s hiányzik a széleskörű önbírálat. Ezért az ÖK(b)P KB és a KEB úgy látja, hogy a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségének és a helyi fogyasztási szövetkezeti szerveknek a munkája nem kielégítő.

Ebből kiindulva a KB és a KEB határozatilag kimondja:

1. A pártszervezetek, a szakszervezeti csoportok és a szövetkezeti aktíva együttes erőfeszítésével a fogyasztási szövetkezetek munkájából száműzni kell a kupecszellemet. A KB és a KEB együttes plénuma teljes mértékben jóváhagyja a KEB és az MPF részéről a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségét irányító apparátusnak az osztályidegen és kártevő elemektől való megtisztítása érdekében tett intézkedéseket, s ugyanakkor kimondja, hogy a szövetkezeti apparátust meg kell tisztítani az ott meglapuló mensevik-eszer és bürokrata elemektől, s erőteljes harcot kell folytatni a gyakorlati munkában megnyilvánuló opportunizmus, a problémák maguktól való megoldására számítás és az ellátás munkájának a tömegektől és a szocialista termelés érdekeitől való elszakadása ellen, ami több szövetkezeti szervezetben tapasztalható. A fogyasztási szövetkezetek csak abban az esetben javíthatják meg döntő módon munkájukat, ha a tömegeknek a fő ellátási feladatok megoldására való társadalmi mozgósítása alapján messzemenően átszervezik egész munkájukat, és helyesen szervezik meg az elosztás szocialista formáit.

2. A fogyasztási szövetkezeteknek olymódon kell átszervezni munkájukat, hogy feltétlenül el tudják látni elsősorban a szocialista építés legfontosabb területeit, s hogy az ellátás ügyét összekapcsolják a termelési tervek teljesítésével, a munka termelékenységének emelésével, a munkaerővándorlás elleni harccal és a munkaszervezés szocialista formáinak ösztönzésével (szocialista munkaverseny, élmunkásmozgalom stb.). Igen nagy jelentőségre tesz szert az utóbbi időben kialakult külön üzemi elosztó hálózat, mint olyan új, s a gyakorlatban jól bevált szervezeti forma, amely a termékek elosztásánál figyelembe veszi

az osztályszempontokat. A párt-, szovjet-, szakszervezeti és szövetkezeti szervezetek kezeljék központi kérdésként a külön üzemi elosztók munkájának megjavítását, mert ezeknél még számos kirívó fogyatékosság észlelhető (nem kielégítő választék, sorbanállás, felduzzasztott személyzet stb.), s ezek a fogyatékosságok gyakran akadályozzák azt, hogy a munkás-fogyasztók felismerjék a munkásellátás eme új szervezeti formájában rejlő előnyöket.

A fogyasztási szövetkezetek a külön üzemi elosztók felállításával egyidejűleg gondoskodjanak az általános fogyasztási boltok munkájának jobb megszervezéséről, folytassanak erőteljesebb harcot a lopások ellen, akadályozzák meg azt, hogy a jegyre adott áruk nepmanok és általában idegen elemek kezébe kerüljenek, szüntessék meg a sorbanállásokat, a vásárlási könyvecskékkel való visszaéléseket, vessenek véget annak, hogy a vásárlók számát mindenféle mesterkedésekkel a ténylegesnél nagyobbnak tüntessék fel (a „holt lelkeket") stb. A KB és a KEB szükségesnek tartja a nagyvállalatok mellett külön önálló munkásszövetkezetek szervezését.

3. A fogyasztási szövetkezetek gondoskodjanak a falusi fogyasztási szövetkezeti hálózat helyzetének gyökeres megjavításáról. A KB és a KEB szükségesnek tartja, hogy azonnal állítsák vissza a választott vezetőséggel rendelkező szövetkezeteket azokban a falvakban, ahol a választott vezetőséggel rendelkező szövetkezetek helyébe kijelölt vezetőkkel működő boltokat állítottak fel, teremtsenek szorosabb kapcsolatot a falusi fogyasztási szövetkezeti hálózat munkája és a kolhozmozgalom meg a szovhozépítés fejlesztése között, nevezetesen fejlesszék a szovhozokban működő önálló munkásszövetkezetek hálózatát. Feltétlenül gondoskodni kell arról, hogy elsősorban a kolhozparasztokat lássák el iparcikkekkel, s az ellátást össze kell kapcsolni a termelési tervek eredményes teljesítésével és a beadással. A falusi szövetkezetek munkájában biztosítani kell a kolhozparasztok vezető szerepét. Gyökeresen meg kell változtatni a falu áruellátásának rendszerét, s azonnali intézkedésekkel erélyesen véget kell vetni azoknak a tömegesen megfigyelhető felháborító eseteknek, hogy olyan árut szállítanak falura, amely után ott nincs kereslet. A falu áruellátásánál szigorúan figyelembe kell venni az egyes vidékek sajátos szükségleteit.

4. A Szovjetunió gazdasági építése terén elért döntő eredmények, a tömegek kulturális fejlődése és a munkáscsaládok tagjainak a munkanélküliség teljes felszámolásával összefüggő bekapcsolódása a termelésbe — mindez azt a feladatot állítja a

fogyasztási szövetkezetek elé, hogy az egyéni ellátási formáról fokozatosan áttérjenek a közös étkeztetésre, mert ez az első feltétele „a kis egyéni háztartásról a nagy társadalmasított háztartásra való áttérésnek" (*Lenin,* XVIII. köt. 1. rész. 92. old.)[1]. Erélyes intézkedéseket kell tenni a közös étkeztetés ügyének rendezése érdekében, a szovjetek ellenőrizzék az étkezőket, s az ellenőrző munkába vonják be azokat, akik az étkezőket igénybe veszik. A szövetkezetek biztosítsák a városkörnyéki gazdaságoknak mint további élelmiszerforrásoknak a fejlődését.

5. A szövetkezetek gondoskodjanak arról, hogy az áruk gyorsan jussanak el az üzemi raktárakból a fogyasztóhoz, és szálljanak erélyesen síkra azért, hogy az ipar az áruválaszték tekintetében a legmesszebbmenően alkalmazkodjék a fogyasztótömegek igényeihez. Különösen nagy figyelmet fordítsanak a szövetkezetek az iparcikkek minőségének rendszeres javítására. Az ipar viszont a maga termelési programmját köteles összhangba hozni a szervezett fogyasztók igényeivel. A szakszervezeti csoportok, a szövetkezeti aktívával együtt, ellenőrizzék gondosan az említett kötelezettségek teljesítését, mégpedig az üzemen belüli ellenőrzés bevezetése, s olyan konferenciák összehívása útján, amelyeken megvitatják az áruválasztéknak, az áruk minőségének stb. kérdését.

6. A fogyasztási szövetkezetek általános megjavítása és pénzgazdálkodásuk megszilárdítása a legszigorúbb takarékosságot követeli. Kíméletlen harcot kell folytatni a lopások és sikkasztások, az áruknak az alkalmazottak általi felvásárlása, a természetesnél nagyobb súlyveszteség feltüntetése, a fogyasztónak a mérésnél való becsapása ellen, s az ilyen visszaélések esetében szigorúbb megtorló intézkedéseket kell alkalmazni. A fogyasztási szövetkezetek fordítsanak különösen nagy gondot minél több részjegy elhelyezésére és a hitelfegyelem megszilárdítására, s ebben a munkában támaszkodjanak a szövetkezetek élenjáró tagjainak aktív segítségére.

7. Az a körülmény, hogy a fogyasztási szövetkezetek apparátusába osztályidegen és a munkásosztállyal ellenségesen szembenálló elemek furakodtak be, igen éles formában veti fel a szövetkezeti káderek erőteljes felfrissítésének feladatát. Különösen nagy figyelmet kell fordítani fiatal proletár szövetkezeti szakemberek kinevelésére tanintézetek, valamint rövid elárusítói és vendéglátóipari tanfolyamok útján, s ezekre a tanfolyamokra minél nagyobb számban be kell vonni a munkások csa-

[1] *Lenin* Művei. 32. köt. Szikra 1953. 164. old. — *Szerk.*

ládtagjait. A Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetsége számára biztosítani kell a szakszervezetek által vezető munkára (a munkásszövetkezetek és a Munkásszövetkezeti Központ igazgatósági tagsági és vezetői tisztségeire) kiemelt 10 000 munkást. Határozottan, merészen kell előléptetni a szövetkezeti apparátusban dolgozó munkásokat a szövetkezetek felelősebb vezető tisztségeire.

8. A KB és a KEB együttes plénuma a pártszervezetek és a szakszervezeti csoportok figyelmét felhívja arra, hogy nem irányítják kellőképpen a fogyasztási szövetkezetek munkáját, különösen pedig arra, hogy a szakszervezetek nem eléggé aktívak a szövetkezetek munkája fölötti munkásellenőrzés megszervezése terén, s ugyanakkor utasítja a területi pártbizottságokat és az ÖKSzT kommunista frakcióját, hogy biztosítsák a párt Központi Bizottsága által eddig kiadott valamennyi utasítás tényleges végrehajtását. A plénum utasítja a területi pártbizottságokat, hogy egy hónapon belül vizsgálják felül a fogyasztási szövetkezetek vezető kádereinek összetételét, erősítsék azt meg és frissítsék fel olyanformán, hogy a párt-, szakszervezeti és társadalmi munka területéről tekintélyes funkcionáriusokat emelnek ki a fogyasztási szövetkezetekben végzendő munkára.

* * *

A párt és a munkásosztály által az ország iparosítása terén elért eredmények, a gabonaprobléma sikeres megoldása, az állattenyésztő szovhozok és kolhozok gyors ütemben előrehaladó fejlődése és a könnyűipar fokozott fejlődése biztosítja a XVI. pártkongresszus által kitűzött feladat feltétlen megoldását, „a reálbér tervbevett emelkedésének megvalósítását, az ellátóhálózat, különösen a fogyasztási szövetkezetek munkájának megjavítását"[1].

A SZOVJETEK ÚJJÁVÁLASZTÁSÁRÓL

(Határozat Kalinyin és Molotov elvtársak beszámolójához, elfogadta az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma, 1930 december 21-én)

1. Az új szovjetválasztások politikai jelentősége abban rejlik, hogy a mostani újjáválasztásoknak a szovjetek által végzett egész munka messzemenő tényleges *átszervezését,* az újjáalakítási időszak feladatainak megfelelő átszervezését szolgáló rend-

[1] Lásd ebben a kiadványban. 14. old. — *Szerk.*

kívül fontos eszköznek kell lenniök. Míg a szakszervezetek tekintetében, amelyek csak a proletariátust ölelik fel, a párt a feladat megvalósítása terén már ért el bizonyos, bár még egyáltalán nem kielégítő eredményeket, addig a szovjetek tekintetében, amelyek a munkások mellett a falu dolgozóit is felölelik, különösen nagy elmaradás mutatkozik munkájuknak a szocialista újjáalakítási időszak követelményeivel összhangban álló átszervezését illetően.

A szovjetek munkájának szükséges átszervezése viszont csak a szovjetek szerepének növelése alapján mehet végbe, abból a megfontolásból kiindulva, hogy a szovjetek a jobboldali és a „baloldali" opportunizmussal egyaránt engesztelhetetlenül szembenálló pártfőirányvonal közvetítői. A választási kampány fő politikai feladata tehát az, hogy növelje a szovjetek szerepét a párt lenini politikájának gyakorlati megvalósításában.

2. A legutóbbi hónapok eseményei, mindenekelőtt pedig az a tény, hogy a Szovjetunióban előre halad a szocialista építés, ugyanakkor, amikor a gazdasági világválság tovább mélyül, s a kapitalista országokban kiéleződnek az osztályellentétek — mindezek az események teljes mértékben igazolják a XVI. pártkongresszus határozatainak helyességét. Eredményesen váltjuk valóra az egész frontra kiterjedő általános szocialista támadásnak a pártkongresszus által jóváhagyott politikáját, egyre szorosabbra fűzzük a munkásosztály szövetségét a parasztsággal, amelynek zöme a kollektivizálás útjára lépett, s ugyanakkor egyre élesebb formákat ölt a kapitalista elemek (a kulákság, a nepmanok, a burzsoá értelmiség) ellenállása. Emellett, minél sikeresebben fejleszti tovább a Szovjetunió proletariátusa a szocialista támadást, annál inkább teszik fel az országon belüli ellenforradalmi elemek (Ramzintól és Kondratyevtől a mensevikekig, Gromanig és Szuhanovig terjedően) utolsó kártyájukat a külföldi imperialistáknak a Szovjetunió elleni intervenciójára. A munkásoknak és a parasztoknak a szovjetek országa elleni intervenciós készülődésekre a szocializmusnak az egész frontra kiterjedő még következetesebb és még erőteljesebb támadásával, s az ország védelmi képességének minden lehető módon való növelésével kell válaszolniok. Ennek a támadásnak a politikai tartalmát és harci *jelszavait* a XVI. pártkongresszus, s a KB és a KEB jelenlegi együttes plénuma jelölte meg. A párt e határozatainak jegyében kell lezajlaniok a szovjetek újjáválasztásainak.

3. A szovjetek újjáválasztása legyen nagyszabású próbája a lenini nemzetiségi politika megvalósulásának és továbbfejlődé-

sének, a Szovjetunió népeit egybefűző nemzetek közötti egység, proletárszolidaritás és együttműködés erősödésének, formáját tekintve nemzeti, tartalmát tekintve pedig proletár kultúrájuk fejlődésének.

4. A szocializmusnak a szovjetek országában folyó diadalmas építése az „ötéves terv négy év alatt" jelszó sikeres megvalósításában jut a legragyogóbban kifejezésre. Nemcsak az iparosításnak a párt által elfogadott gyors üteme valósul meg, hanem — és ez különösen fontos — a kulákság mint osztály felszámolásának, a parasztgazdaságok teljes kollektivizálása alapján történő felszámolásának politikája is valóra válik. Ezzel a Szovjetunió hatalmas lépést tesz előre az osztályok megszüntetésének útján, a szocializmus közvetlen építésének útján.

A kisüzemi termelés most végbemenő átalakulása, nagyüzemi kollektív gazdaságokkal való felváltása megteremti a szovjet hatalom új falusi termelési *bázisát*, a nagyüzemi gazdaság bázisát. A szovjetek, a nagy proletárközpontok szülöttei, csak most, a nemcsak a városokban, hanem a falvakban is gyorsan fejlődő nagyüzemi termelés alapján tudják teljes mértékben felszínre hozni a szocializmus győzelméért vívott harc terén a proletárdiktatúrában rejlő valamennyi belső és nemzetközi lehetőséget. Ez egyben azt is jelenti, hogy most a legnagyobb mértékben kialakultak a feltételei annak, hogy meggyorsítsuk az elmaradottabb vidékek, például a szovjet Kelet egyes nemzetiségi területeinek rátérését a szocialista fejlődés útjára.

Mindez parancsolóan írja elő, hogy a szovjeteket messzemenően és mielőbb átszervezzük a szocialista építés jelenlegi időszakában felmerült döntő fontosságú feladatoknak megfelelően.

5. Ennek az átszervezésnek a biztosítása érdekében a szovjeteknek egész munkájukban ténylegesen támaszkodniok kell a már kialakult *új* tömegaktívára, elsősorban az üzemek élmunkásaira és a falvak kolhozparasztjaira. Ez az új, és most már legfontosabb szovjetaktíva döntő erő lett a szocialista ipar fejlesztése és a mezőgazdaságnak a teljes kollektivizálás alapján történő fellendítése szempontjából, s a jelenlegi viszonyok között egyszersmind az egész államapparátus gyökeres megjavítása, elsősorban pedig a szovjet-szövetkezeti (élelmiszer és iparcikk) elosztó apparátus megjavítása terén a párt és a szovjetek támaszává kell válnia.

A szovjeteknek erre a szovjetaktívára támaszkodva, s az élmunkások és a kolhozparasztok közötti munkát, valamint a szegényparasztság megszervezésére irányuló munkát továbbfej-

lesztve, a párt vezetésével gondoskodniok kell arról, hogy minél szorosabbra fűzzék kapcsolataikat a tömegekkel, s a munkások és parasztok újabb millióit vonják be a szocializmus aktív építőinek soraiba. Ehhez az szükséges, hogy a szovjetek igazán arccal forduljanak az élmunkásmozgalom felé, a kolhozok felé.

6. A szovjetek munkájának messzemenő tényleges átszervezése érdekében biztosítani kell a párt lenini irányvonalának jobboldali és „baloldali" opportunista torzítások nélküli feltétlen érvényesítését a szovjetek gyakorlati munkájában, mindenekelőtt pedig a szovjetek *vezető* szerveinek gyakorlati munkájában.

Az általános szocialista támadás időszakában a párt különösen nem békélhet meg a szovjetszervek vezetésében a gyakorlati munka során észlelhető jobboldali opportunizmussal, mivel ez (a gyakorlati munka) nemcsak hogy nem biztosítja az építés alapul vett bolsevik ütemét és a bürokratizmus ellen a széleskörű proletár önkritika alapján folytatott következetes harcot, hanem valójában a párt legfontosabb irányelveinek szabotálását, sőt néha egyenes meghiúsítását jelenti. Ezért a jelenlegi körülmények között jobboldali opportunistáknak és elvtelen békülékenyeknek nem lehet helyük a szovjetek vezető szerveiben. Csakis a mostanáig még nem csupán a helyi szovjetekben, hanem részben az államapparátus központi szerveiben is gyakran előforduló jobboldali opportunista gyakorlati tevékenység elleni valóban engesztelhetetlen harc alapján lehet és kell is feltétlenül növelni a szovjetek szerepét a párt fő irányvonalának az egész szocialista építés területére kiterjedő gyakorlati megvalósításában.

7. A szovjetek újjáválasztásának gyökeresen meg kell javítania magát a szovjetek *összetételét*. A szovjetekben az első helyet a munkásközpontokban a legjobb élmunkásoknak, a falvakban az élenjáró kolhozparasztoknak, párttagoknak és pártonkívülieknek, kell elfoglalniok. A KB és a KEB emlékeztet Lenin szavaira, amelyeket a szovjeteknek komolyan meg kell szívlelniök: „Rosszul hajtjuk végre ezt a jelszót: emeljétek ki a pártonkívülieket, ellenőriztessétek pártonkívüliekkel a párttagok munkáját" (*Lenin*, XVIII. köt. 1. rész. 342. old.)[1].

A választások idején komoly előrehaladást kell elérnünk azon a téren, hogy pártonkívüli munkásokat és kolhozparasztokat, továbbá egyénileg gazdálkodó szegény- és középparasztokat, különösen pedig munkásnőket, parasztnőket és fiatalokat emel-

[1] *Lenin* Művei. 32. köt. Szikra 1953. 547. old. — *Szerk.*

jünk ki a szovjetekbe, s hogy a pártonkívülieknek mind a városi szovjetekben, mind pedig a kerületi végrehajtó bizottságokban teljes mértékben biztosítsuk az őket megillető helyet. Emellett érthető, hogy nem szabad előfordulni olyan eseteknek, amikor ötletszerűen olyan „pártonkívülieket" „emelnek ki", akik nemcsak hogy semmiféle támogatást nem élveznek a dolgozó tömegek részéről, hanem egyenesen osztályidegen elemek; az ilyen esetek csak azt bizonyítanák, hogy az illető pártszervezetek vezető szerveinek és a szovjeteknek nincs kielégítő kapcsolatuk a tömegekkel.

8. A jelenlegi szovjetválasztások különösen nagyjelentőségűek a *falu* szempontjából, mégpedig azért, mert az utóbbi hónapokban megszüntettük a körzeteket, s a párt és a szovjethatalom munkájának súlypontját a kerületekbe helyeztük át. Ezzel megteremtettük a legfontosabb előfeltételeit annak, hogy a párt- és szovjetapparátust közelebb vigyük a tömegekhez, a faluhoz, a kolhozokhoz, s hogy még inkább biztosítsuk a területi és központi szervektől leérkező utasítások idejekorán való ellenőrzését. A választásoknak el kell mélyíteniök a szovjetek és kerületi szerveik megerősítésével kapcsolatban tett intézkedéseket, s mivel az e téren eddig tett intézkedések nyilvánvalóan nem elegendőek, biztosítani kell a kerületi szervek további messzemenő megerősítését párt- és szovjetkáderekkel. A területi, köztársasági és összszövetségi szovjetszervek támogassák minél nagyobb mértékben a kerületeket, különösen a megfelelő kapcsolatok és a konkrét vezetés mègteremtése, valamint a kerületi munka anyagi és kulturális feltételeinek megjavítása terén.

9. A proletár *demokratizmus* fejlesztése terén a Szovjetállam jelentős eredményeket ért el. Így például a szocialista munkaverseny és az élmunkásmozgalom kibontakozása az üzemekben és a kolhozokban, továbbá a tömegek által elfogadott ipari és pénzügyi ellentervek a szovjet demokráciának új, méghozzá magasabbrendű formáit juttatják kifejezésre. Egyszersmind támogatni és minden eszközzel fejleszteni kell az államapparátus munkájának alulról, a munkások és parasztok által történő ellenőrzését (például, a szovjetszervek csoportos megvizsgálása az MPF vezetésével, munkásbrigádok alakítása arra, hogy megismerjék az intézmények munkáját), továbbá azokat az új formákat, amelyekben a munkások önkéntesen vállalják állami funkciók teljesítését (például, a milícia terén). Ugyanakkor a szovjetek munkájában törekedni kell arra, hogy szigorúan érvényesüljön a takarékosság az államapparátusban, s hogy foko-

zottabban törődjenek a dolgozók mindennapi szükségleteinek és kulturális igényeinek kielégítésével (ellátás, lakás, közszolgáltatások). Ennek érdekében, az állami szervek figyelmének és felelősségének növelése mellett még erélyesebben és még következetesebben kell harcolni a szovjetapparátusban észlelhető bürokrácia ellen, a proletár önkritika alapján. Az ezen a téren elért sikerek még egyáltalán nem kielégítők, s ezért a szovjetapparátusban észlelhető bürokrácia elleni harc, valamint a párt és a szovjet hatalom által hozott határozatok végrehajtásának tényleges ellenőrzése — a pártnak és a szocialista építés minden valóban aktív részvevőjének nagyon fontos feladata.

A szovjetválasztások, amelyek a munkások és a dolgozó parasztok egész tömegét bevonják a szovjet hatalom politikájának és egész gyakorlati munkájának ellenőrzésébe, az egyik legfontosabb eszközét jelentik annak, hogy tovább fejlesszük a szovjet demokratizmust, vagyis hogy tovább fokozzuk a tömegek aktivitását a szocialista építés minden területén. Különösen elengedhetetlen ez éppen most, amikor a munkásosztály nekigyürkőzik, hogy teljesítse az ötéves terv harmadik évének — az ötéves terv négy év alatti feltétlen teljesítése szempontjából döntő évnek a feladatait.

E feladatokkal annál sikeresebben birkózunk majd meg, minél aktívabban vesznek részt a munkások és a dolgozó parasztok, a munkásfeleségek, az alkalmazottak, a háztartási alkalmazottak, a kézművesek és mások *az utolsó szálig* az új szovjetválasztásokban. A proletariátus és az egész dolgozó nép valóban aktív részvétele a választásokban biztosítani fogja, hogy valóban elérjük a szükséges előrehaladást a szovjetek munkájának átszervezése terén, s ezzel igen fontos lépést jelent majd abban a tekintetben, hogy növeljük a szovjeteknek szerepét a párt lenini politikájának gyakorlati megvalósításában.

„Pravda" 351. sz. 1930 december 22

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1931 június 11—15

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága 1931 június 11—15-én teljes ülést tartott.

A teljes ülés a következő kérdéseket vizsgálta meg:

1. Az előzetes vetéseredmények és a betakarítási kampány feladatai;

2. A vasúti közlekedés és soronlévő feladatai;

3. A moszkvai városgazdálkodásról és a Szovjetunió városgazdálkodásának fejlesztéséről.

A teljes ülés megfelelő határozatait lásd alább.

A PLÉNUM HATÁROZATAI

AZ ELŐZETES VETÉSEREDMÉNYEK ÉS A BETAKARÍTÁSI KAMPÁNY FELADATAI

(Határozat, elfogadta az ÖK(b)P KB plénuma, 1931 június 12-én)

I

1. 1931 tavaszának eredményeit összegezve megállapítható, hogy a kollektivizálási mozgalom a Szovjetunió mezőgazdaságának fő ágaiban a legtöbb kerületben és területen *döntő* győzelmet aratott.

a) *Befejeződött* a kollektivizálás a fő gabonatermelő vidékeken (az ukrán sztyeppén, Észak-Kaukázusban, az Alsó-Volga vidékén, a Közép-Volgán túli vidéken, a krimi sztyeppén), ahol a kollektív gazdaságok a gazdaságoknak több mint 80%-át, a pa-

raszti vetésterületeknek és a mezőgazdasági termelési eszközöknek pedig több mint 90%-át egyesítik.

b) A többi gabonatermelő vidéken (a Központi Feketeföldű Területeken, Ukrajna erdőssztyeppés vidékén, a Közép-Volga jobbparti vidékén, Kazahsztán gabonatermelő vidékén, Nyugat-Szibériában, az Ural vidékén, Baskíriában, Távolkelet határterületen), meg a döntő fontosságú gyapot- és cukorrépatermelő vidékeken (Üzbegisztán, Kazahsztán, Turkmenisztán és Azerbajdzsán gyapottermelő vidékein, a Központi Feketeföldű Területek és Ukrajna cukorrépatermelő vidékein) a kollektív gazdaságoknak több mint 50%-át, a paraszti vetésterületeknek pedig több mint 60%-át egyesítik, ami lehetővé teszi, hogy ezeken a területeken *ebben az évben,* vagy mindenesetre legkésőbb 1932 tavaszán alapjában *befejezzék* a teljes kollektivizálást.

Mindez azt jelenti, hogy a kollektivizálásnak a párt Központi Bizottsága által hozott, 1930 január 5-i határozatban[1], a XVI. pártkongresszus határozatában és a VI. szovjetkongresszus határozatában megjelölt ütemét már *túlszárnyaltuk.*

c) Az 1931-es vetés újabb példákkal bizonyította az egyesített kollektív gazdaságok magas *termelékenységét:* az idén májusban öt nap alatt az egész Szovjetunióban lényegesen nagyobb területet vetettek be (9—10 millió hektárt), mint a múlt év májusában öt nap alatt (6 millió hektárt); a gép- és traktorállomások a tavaszi kolhozvetések több mint egyharmadát végezték el (több mint 20 millió hektárt vetettek be); az egy kolhozlóra számított vetés majdnem háromszorosa volt az egyénileg gazdálkodó paraszt egy lóra számított vetésének; az egy kolhozportára eső vetés két-háromszorosan múlta felül az egyénileg gazdálkodó parasztok portájára eső vetést; a kolhozokban javult a föld megmunkálásának minősége.

Ebből az következik, hogy a kolhozparasztság már a mezőgazdaság *központi alakjává* vált, a kolhozok lettek a *fő termelők* nemcsak a gabonafélék, hanem a legfontosabb mezőgazdasági nyersanyagok *(a gyapot, cukorrépa, napraforgómag* stb.) termelése terén is.

Az egyénileg dolgozó szegény- és középparaszt szerepe a mezőgazdasági termelésben másodrendű lett. Befejezéséhez közeledik a kulákság mint osztály felszámolása a Szovjetunió gabona- és nyersanyagtermelő vidékein.

2. A szovhozok vetésterülete 1930-hoz képest több mint *kétszeresére* növekedett: a Gabonatröszt, az állattenyésztő tröszt

[1] Lásd ebben a kiadványban, II rész. 768—771. old. — *Szerk.*

és az ipari növényeket termesztő szovhozok 1931 tavaszán az 1930. évi 3,2 millió hektár helyett több mint 8 millió hektár területet vetettek be, és ilymódon túlteljesítették a VI. szovjetkongresszus által kitűzött feladatot. A szovhozok a legtöbb kerületben 2—3 héttel előbb fejezték be a vetést, mint a kolhozok.

3. A szovhozok fejlődése és a dolgozó parasztság *többségének* a kollektivizálás útjára térése nyomán *országunk* a mezőgazdaság *nagyüzemi* jellegét tekintve a világ legelső országa *lett:* 1931 tavaszán *a 200 000 kollektív gazdaság* (amelyek 13 millió volt egyéni gazdaságot egyesítenek) *a 4 000 szovhozzal együtt a tavaszi vetésterületnek több mint kétharmadát vetette be,* míg a 12 millió egyéni parasztgazdaságra a tavaszi vetésterületnek csupán egyharmada jutott.

II

A múlt év tapasztalatai azonban azt mutatják, hogy ha megelégednénk a kollektivizálás és a vetési kampány eredményeivel, és lebecsülnénk a kolhozok erősítése meg a termés betakarítása terén felmerülő komoly feladatokat — óriási mértékben ártanánk a kollektivizálás ügyének.

Az a múlt évben gyakran előfordult eset, hogy *a jövedelmet nem a teljesített munka alapján, hanem lélekszám szerint osztották el,* és a nagyüzemi gazdálkodás terén hiányzott a kellő tapasztalat — oda vezetett, hogy a betakarítást sok esetben nem fejezték be, a kolhozokban a betakarítás során keletkezett veszteségek igen nagyok voltak, és az őszi szántóterületet egyáltalán nem növelték kellő mértékben.

A szovhozokban ugyanilyen negatív szerepet játszott a gépek rossz kihasználása, a személyi felelősség hiánya, az a tény, hogy a szovhozok vezető káderei lebecsülték a betakarítással kapcsolatos nehézségeket, és megfeledkeztek arról, hogy a szovhozok mint árutermelők nemcsak a vetési határidőket kötelesek betartani, hanem termékeiket is kötelesek átadni az államnak, mégpedig a megállapított határidőre és a megszabott mennyiségben.

E hiányosságok kiküszöbölése céljából a Központi Bizottság plénuma utasítja a pártszervezeteket, hogy biztosítsák a betakarítási kampánnyal kapcsolatban a következő rendszabályok végrehajtását:

1. A kolhozokban kivétel nélkül minden munkát *teljesítmény-javadalmazás* alapján kell elszámolni, mégpedig olyanformán, hogy a teljesítmény-javadalmazás formái a lehető legegysze-

rűbbek és minden egyes kolhozparaszt számára érthetőek legyenek, hogy a kolhozparaszt munkaegységeit bonyolult számítások nélkül lehessen bejegyezni a munkakönyvébe, s hogy ennél a végzett munkának nemcsak a mennyiségét, hanem a minőségét is figyelembe vegyék.

A szovhozoknak a teljesítmény-javadalmazás alkalmazása tekintetében ugyanúgy példát kell mutatniok a kolhozoknak, mint a termelés megszervezése és az új gépek alkalmazása terén.

2. A dolgozokat mindenféle munkánál *állandó munkára* kell a traktorok, a lovak és a gépek mellé *beosztani:* minden cséplőgéphez, minden traktorhoz, s ugyanígy a hozzájuk kapcsolt gépekhez állandó brigádot kell beosztani, állandó szekerescsapatot kell szervezni stb.

A nagy kolhozokban, valamint a nagykiterjedésű kapás- és ipari növény vetésterülettel rendelkező kolhozokban a brigádokat állandó munkára kell egy bizonyos betakarítási területre beosztani, hogy a betakarítási veszteségek nagyságától és a betakarítás gyorsaságától függően lehessen az egyes brigádoknak több vagy kevesebb munkaegységet megállapítani.

3. A pártszervezeteknek és a földművelesügyi szerveknek — a kolhozokkal kötött termelési szerződésekben és a szovhozok termelési tervében a termékbeadással kapcsolatban előirányzott kötelezettségek kellő idejű teljesítéséről való gondoskodás mellett — 1931 nyarán és őszén biztosítani kell 15 millió hektár *ugar* felszántását ősziek alá, 43 millió hektár bevetését *őszi ekkel,* ebből legalább 15 millió hektáron búza vetését, valamint 42 millió hektár *őszi mélyszántás* elvégzését, ebből 9 millió hektárt a szovhozokban, 31 millió hektárt pedig a kolhozokban. E feladat megvalósítása megköveteli, hogy az őszi munkákra helyesen osszák el az embereket, a traktorokat, a lovakat és a gépeket, s hogy az egész vonalon biztosítsák a lehető legnagyobb teljesítményt, amit mind előre meg kell állapítani minden egyes szovhoz és kolhoz *munkatervében.* Ne legyen egyetlen kolhoz sem, s még kevésbbé szovhoz, amelynek nincs az őszi munkákra ilyen terve.

4. A teljesítmény-javadalmazás megvalósíthatatlan az egyes kolhozparasztok által teljesített munkaegységek számának mindenkori pontos *nyilvántartása* nélkül. Mi több, ilyen nyilvántartás nélkül a kolhoz mint nagyüzemi gazdaság egyáltalán nem létezhet. Ami a nyilvántartásnak a kolhozokban való megszervezését illeti, a pártszervezetek tartsák magukat Lenin útmutatásaihoz: „a munka mennyiségének és a termékek elosztásának nyilvántartása és ellenőrzése —, ebben van a szocialista átala-

kulás *lényege*, ha egyszer a proletariátus politikai uralmát már megteremtettük és biztosítottuk". „A szocializmus — mindenekelőtt nyilvántartás"[1]. A KB utasítja a párt- és szovjetszervezeteket, hogy kivétel nélkül minden kolhozban biztosítsák az egyes kolhozparasztok által a vetési és növényápolási munkák idején teljesített munkaegységek kiszámításának a betakarítás megkezdése előtti befejezését.

5. A betakarítás eredményes lebonyolításának biztosítása érdekében a pártszervezetek fordítsanak különösen nagy gondot arra, hogy a kolhozok mindenkor helyesen és idejekorán *osszák el a jövedelmet* a kolhozparasztok között.

A Központi Bizottság plénuma utasítja a pártszervezeteket, hogy a jövedelemeloszlást illetően gondoskodjanak a kolhozokban a következő szabályok betartásáról:

a) a jövedelemelosztást a kolhozokban legkésőbb január 15—20-ig be kell fejezni;

b) a jövedelemelosztási terv jóváhagyása során minden egyes kolhoz tartalékolja az előirányzott beruházási költségek fedezéséhez szükséges eszközöket (oszthatatlan alap), mégpedig 10%-tól 15%-ig terjedő összegben, aszerint, hogy új kolhozról vagy pedig régi, már megerősödött kolhozról van-e szó;

c) a kolhozparasztoknak a jövedelem rájuk jutó természetbeni részét a kolhoz által megállapított időben kell kiadni;

d) a takarmány elosztásánál elsősorban a közös tulajdonban levő haszonállatállománynak (különösen a kolhoz állattenyésztő gazdaságának) és az igásjószágnak a szükségleteit kell biztosítani, a fennmaradó részt pedig a kolhozparasztok között a teljesített munkaegységek száma szerint kell elosztani, haszonállataik számának figyelembe vételével;

e) a kolhozoknak annyi vetőmagot kell a vetőmagalapokra félretenni, amely biztosítja a vetésterületnek a munkatervben előirányzott bővítését, s a kolhoz vezetőségének külön rendelkezésben kell megállapítania a vetőmagalapnak a vetőmag legjobb minőségét biztosító kiválogatási és tárolási rendjét;

f) a kolhozparasztok többségének határozata alapján az új kolhoztagok őszi vetését közös tulajdonba veszik, és betakarításuk kollektív munkával történik;

g) a teljes kollektivizálás körzeteiben a kolhozjövedelem előírt 5%-os levonását ajánlatos a következőképpen felhasználni: 2%-át osszák el a kolhozparasztok által közös tulajdonba adott vagyon szerint, $1^1/_2$%-át fordítsák a brigádvezetők és élenjáró

[1] *Lenin* Művei. 26. köt. Szikra 1952. 425. és 293. old. — *Szerk.*

kolhozparasztok jutalmazási alapjára, 1½%-át pedig a különböző tanfolyamokon részt vevő kolhozparasztok segélyalapjára.

6. A Központi Bizottság plénuma külön kiemeli a kolhozoknál nemcsak a műszaki bazis, hanem az egész gazdaság szervezőinek szerepét betöltő gép- és traktorállomásokra váró felelősségteljes feladatokat. Ez év nyarán és őszén a gép- és traktorállomásoknak 5 millió hektár ugart kell felszántaniok, 8 millió hektárt kell bevetniök őszikkel, 15 millió hektáron kell elvégezniök az őszi mélyszántást, s ugyanakkor el kell végezniök a hozzájuk tartozó kolhozok áruterményeinek az állam részére való *beadását (eladását)*, mégpedig nemcsak a gabonafélék, hanem *az ipari növények terén* is. A kolhozok áruterményeinek beadása a gép- és traktorállomások közvetlen termelési feladatává válik. A gép- és traktorállomásoknak, amelyek révén a Szovjetunió munkásosztálya a kolhozparasztság új technikával való ellátását végzi, a gabonafélék és az ipari növények betakarítása és beadása terén előttük álló feladatokat ugyanolyan eredményesen kell elvégezniök, mint ahogy a vetési feladatok teljesítését és túlteljesítését végezték.

7. A Központi Bizottság plénuma felhívja a pártszervezetek figyelmét arra, hogy 4,2 millió hektár termésének betakarítása, és legalább *160 millió pud* árutermény beadása *a gabonatermelő szovhozok* részéről — a betakarítási kampány egyik legfontosabb gazdasági-politikai feladata. A Gabonatrösztnek és a gabonatermelő szovhozoknak ebben az évben nemcsak a betakarítást kell határidőre és minimális szemveszteséggel biztosítaniok, hanem az árugabona idejekorán történő beadását is (az árugabona legalább 70%-át november 1-ig).

8. Nem kevésbbé fontos feladatok hárulnak *az állattenyésztő szovhozokra*. Termelési tervüknek megfelelően ezidén körülbelül *350 millió* pud szénát, *100 millió* pud zöldtakarmányt és *35 millió* pud szemestakarmányt kell betakarítaniok. A betakarítási kampányt az állattenyésztő szovhozokban megnehezíti a gépesítés alacsony színvonala, továbbá az, hogy ennek következtében a betakarítási munkák túlnyomó részét lovak és ökrök igénybevételével kell elvégezni.

Ez arra kötelezi az állattenyésztő szovhozokat, hogy a gépesítés messzemenő fejlesztése mellett fokozottabb figyelmet fordítsanak igásjószág (lovak, ökrök, tevék) beszerzésére. A KB utasítja a pártszervezeteket, hogy nyújtsanak segítséget a szovhozoknak a szükséges igásjószág és munkaerő előteremtésében, továbbá a takarmányszállításhoz szükséges helyi szállítóeszközök biztosításában; a KB a kerületi pártbizottságokat és a ke-

rületi végrehajtóbizottságokat felelőssé teszi ennek a segítségnek a megszervezéséért.

9. Az *ipari növények* betakarítása terén tavaly különösen nagy veszteségek voltak, amelyeket az idézett elő, hogy rosszul szervezték meg a betakarítási kampányt, és a betakarítás egyáltalán nem volt gépesítve. Ezidén, amikor valamennyi ipari növény árutermelése jelentősen növekszik, a munka oroszlánrészét ugyancsak kézi- és igaerővel fogják elvégezni, mivel az ipari növények betakarításának és elsődleges feldolgozásának a gépesítése éppen hogy elkezdődött. Ennek megfelelően a Központi Bizottság plénuma felhívja a pártszervezetek, a földművelésügyi szervek és a kolhozok figyelmét a következőkre:

a) gondosan kell megszervezni az egész betakarítási kampányt. ügyelni kell arra, hogy a kolhoztagság teljes egészében részt vegyen a betakarítási munkákban, és szigorúan érvényesüljön a teljesítmény szerinti javadalmazás;

b) különösen a lent és kendert illetően az elsődleges feldolgozó üzemek mellett a kolhozparasztok munkájának megkönnyítését szolgáló legegyszerűbb módszereket is alkalmazni kell;

c) a betakarítást és a terménybeadást a termelési szerződésben előírt határidőre és mennyiségben kell teljesíteni;

d) teljes egészében és határidőre le kell szállítani a KB-nak és a Népbiztosok Tanácsának a termelési szerződésről szóló felhívásában megjelölt gabona-, iparcikk-, olajpogácsa- és olajmennyiséget. A KB nyomatékosan mutat rá arra a feladatra, hogy a szovhozokban meg kell szervezni 230 millió pud cukorrépa betakarítását és átadását a „Cukorközpontnak", továbbá legalább 30 millió pud árugabona betakarítását és átadását a „Gabonaközpontnak" — s utasítja Ukrajna Kommunista Pártjának Központi Bizottságát és a Központi Feketeföldű Területek területi pártbizottságát, hogy adják meg a szovhozoknak az ehhez szükséges segítséget.

10. A KB utasítja a párt- és szovjetszervezeteket, hogy biztosítsák a betakarítási kampány lebonyolításának irányítását az egyéni gazdaságokban, s ezt a munkát kössék össze a kollektivizálás továbbfejlesztésével. A KB felhívja a pártszervezetek figyelmét arra, hogy tavasszal az egyénileg gazdálkodó parasztok számos helyen lemaradtak a vetéstervek teljesítésében (különösen a len, a kender és a dohány vetésében), mivel nem folyt közöttük kielégítő munka.

11. Ahhoz, hogy a szovhozok meg a gép- és traktorállomások sikeresen, minél nagyobb eredménnyel bonyolíthassák le a betakarítási kampányt, az iparnak idejekorán teljesítenie kell a

betakarításhoz szükséges gépek termelésének jóváhagyott tervét. Erre való tekintettel az LNT-nek biztosítania kell, hogy júniusban és júliusban a *mezőgazdasági gépgyárak gyártsák le* azokat a gépeket, amelyekkel az előző hónapokban adósak maradtak. A Központi Bizottság plénuma külön felhívja az alábbi üzemek munkásainak, gazdasági vezetőinek, adminisztrátorainak, mérnökeinek és technikusainak figyelmét arra, hogy *a betakarításhoz szükséges gépek határidőre való átadása a párt harci feladata:* a „Kommunár" (kombájnok), a ljuberci gyár (kévekötőgépek, szénakaszálógépek és lennyűvőgépek), a klimovi, az oreli és a Karl Marx gyár (a len és kender elsődleges feldolgozásához szükséges gépek), a Rosztovi Mezőgazdasági Gépgyár (kévekötőgépek, szénabetakarító felszerelés), a herszoni és a pervomajszki gyár (gyapotbetakarító gépek), a nyikolajevi gyár (cukorrépabetakarító gépek és búza-ekék), a Gomeli Mezőgazdasági Gépgyár (silózógépek), a rjazani gyár (burgonyakapálógépek), a „Sarló és Kalapács" (cséplőgépek).

A KB plénuma egyszersmind utasítja a LNT-t, hogy legkésőbb 1931 július közepéig fejezze be a mezőgazdasági gépgyárak 1932-es termelési programmjának megállapítását, s ennél induljon ki abból, hogy jövőre a gabonafélék betakarításának és feldolgozásának további gépesítése mellett biztosítani kell *a gyapot, a len és a cukorrépa betakarításának legalább 50%-os gépesítését, továbbá az állattenyésztő szovhozokban a takarmány termelésének és feldolgozásának teljes gépesítését.*

A VASÚTI KÖZLEKEDÉS ÉS SORONLÉVŐ FELADATAI

(Határozat a Közlekedésügyi Népbiztosság beszámolójához, elfogadta az ÖK(b)P KB plénuma, 1931 június 15-én)

1. Az ország iparosításának sikeres megvalósítása, valamennyi iparág gyors fejlődése, új üzemóriások, hatalmas kombinátok építése, a mezőgazdaság fokozódó fellendülése a kollektivizálás alapján, a szovhozépítés, az új, ásványi kincsekben gazdag kerületek rohamos fejlődése, a határvidékek messzemenő bevonása az ország gazdasági életébe — mindennek elmaradhatatlan velejárója a szocialista iparosítás elválaszthatatlan, szerves részét jelentő vasúti közlekedés munkájának hatalmas arányú növekedése.

Az ötéves terv első két évében a szovjet vasutak teherforgalma az 1913. évi 132 millió tonnával szemben 1929-ben 156 millió tonnára, 1930-ban pedig 238 millió tonnára növekedett, s ilyenformán 80%-kal szárnyalta túl a háború előtti színvonalat.

Ugyanakkor a személyforgalom is rohamosan növekszik. Tavaly, 1930-ban, a vasút az 1928. évi 291 millióval és az 1913. évi 185 millióval szemben 557 millió utast szállított.

A Szovjetunió, a vasutak teherforgalmi teljesítményét tekintve, az Északamerikai Egyesült Államok után a világon a második helyet foglalja el. 1930-ban a Szovjetunió vasutainak teljesítménye 133 milliárd tonnakilométer volt, Németország vasutainak 61 milliárd, Anglia vasutainak 29,2 milliárd és az Északamerikai Egyesült Államok vasutainak 565 milliárd tonnakilométer teljesítményével szemben.

A szállítások ilyen nagyarányú növekedése akkor, amikor viszonylag kevés új vasútvonal épült, azzal járt, hogy nagy mértékben fokozódott vonalaink üzemi teljesítménye. A szovjet vasutak 1 kilométerre jutó üzemi teljesítménye már a múlt évben, 1930-ban elérte az 1 738 000 tonnakilométert, míg ugyanakkor az Északamerikai Egyesült Államokban a vasúthálózat 1 kilométerre eső átlagos üzemi teljesítménye 1 608 000 tonnakilométer volt.

Összegezve — a Szovjetunió egész vasúti szállítása (áru- és személyszállítás) 1930-ban elérte a 185 milliárd képzett tonnakilométert, ami az 1913-as szállítás kétszerese, és csak 7%-kal alacsonyabb az ötéves terv 1932/33. évi, 198 milliárd képzett tonnakilométerben megállapított előirányzatánál.

Ugyanakkor, amikor a világválság elmélyülése folytán 1931-ben tovább csökken a kapitalista országok vasúti forgalma, a Szovjetunió vasutainak forgalma további jelentős növekedést mutat, s ezen a téren már 1931-ben túl fogjuk teljesíteni az ötéves tervet.

2. A vasúti forgalom említett növekedése egyaránt alapul a vasúti közlekedés anyagi és műszaki bázisának erősödésén és különösen a vasúti közlekedés belső tartalékainak jobb kihasználásán.

Az ország mozdonyállományának együttes vonóképessége 1913-tól 1930-ig 30%-kal növekedett, ugyanakkor egy mozdony átlagos vonóképessége az 1913. évi 8,4 millió tonna helyett 1930-ban 11 tonna volt. A kocsiállomány együttes hordképessége szintén 30%-kal növekedett.

A vasútvonalak átbocsátóképessége új forgalmi kitérők létesítésével, az állomások és csomópontok bővítésével jelentősen megnövekedett.

A szovjet hatalom fennállása alatt 1930-ig 12 800 km új vasútvonalat építettünk és adtunk át a forgalomnak (Turkszib, Boro-

voje—Akmolinszk—Karaganda; Trojick—Orszk; Merefa—Herszon stb.).

Az anyagi bázis e gyarapodásával együtt járt a vasúti szállítás minőségi mutatószámainak jelentős növekedése. A teherkocsik átlagos napi futása 1930-ban az 1913. évi 72 kilométerrel szemben 93,4 kilométer volt; a tehermozdonyoké 1930-ban az 1913. évi 119 kilométerrel szemben 153 kilométer.

A vasúti proletariátus leküzdötte a vasúti közlekedés régi, bürokratikus, maradi apparátusának ellenállását, szívós harcot folytatott a kártevők ellen, új vezető káderekét nevelt ki soraiból, s ilyenformán a világháború és az intervenció pusztító következményei ellenére jelentős sikereket ért el, és bebizonyította, hogy a szocialista tervgazdaság óriási előnyben van a kapitalista gazdasággal szemben.

3. Mindamellett a vasúti közlekedés fejlődése, a vasúti üzemi munka terén elért kétségtelen sikerek ellenére nincs összhangban az ország szocialista építésének fejlődési ütemével, s ennek következtében a közlekedés a népgazdaság szűk keresztmetszete lett.

Egyrészt a vasúti közlekedés technikai felszerelésének megújítása terén tapasztalható lemaradás, állótőkéjének jelentős elhasználtsága, az előző években nagy méreteket öltött kártevés, másrészt a közlekedés igazgatása terén észlelhető nagy szervezeti hiányosságok, főleg pedig az a körülmény, hogy a megfelelő műszaki bázis hiányában alkalmazásra került a nem névre szóló fordulók rendszere, s a vasúti közlekedésügy egyéb területein meghonosodott a felelőtlenség — mindez oda vezetett, hogy a mozdonyállomány leromlott, a munkafegyelem erősen meglazult, a munka termelékenysége csökkent, s 1930 második felében és 1931 első negyedében a vasúti közlekedés üzemi munkája általában jelentősen visszaesett.

4. A párt Központi Bizottsága idejében felhívta az egész párt figyelmét a közlekedés problémáira, és döntő fontosságú intézkedéseket hozott a vasútügy megjavítására.

A Párt Központi Bizottságának és a Népbiztosok Tanácsának határozatai alapján megszüntették a nem névre szóló fordulókat, és bevezették a két váltószemélyzetes fordulót, újjászervezték a vasúti közlekedés igazgatását, visszairányították a közlekedésbe a szakképzett káderekét, emelték a vasútügy döntő területein dolgozó káderek fizetését — s ezeknek az intézkedéseknek már jelentkeznek az eredményei.

A párt e fontos irányelvének megvalósítása már áprilisban az-

zal az eredménnyel járt, hogy nemcsak a mozdonyállomány tekintetében javult meg a helyzet, hanem az egész vasútügy helyzete is lényegesen megjavult.

5. Jóllehet a vasútügy helyzetében kedvező fordulat következett be, az e fordulatot előidéző fő tényezők állandósulásának üteme nem tekinthető kielégítőnek.

A gördülőanyag javítása és a gördülőanyag fölötti műszaki felügyelet nagyrészt még mindig nem kielégítő. A mozdonybrigádok beosztása nem eléggé állandó jellegű, az egyes mozdonyokhoz beosztott brigádokat gyakran változtatják.

A Közlekedésügyi Népbiztosság és az egyes vasútigazgatóságok igen gyatrán szervezték meg a forgalom irányítását: a menetirányítói központok munkája nem kielégítő, az előírt forgalmi mutatószámokat nem teljesítik, és nem tartják be a menetrendet, gyakoriak a „balesetek" és rossz az állomások üzemi munkája, a kocsik sokáig ácsorognak, gyakran előfordul a vonatok lemondása — mindez lerontja a minőségi mutatószámokat és napirendre tűzi azt a feladatot, hogy szívós harccal le kell küzdeni mindezeket a bajokat.

I. A közlekedés újjáalakításának feladatai

1. A forgalom óriási arányú megnövekedése az elmúlt években és az a kilátás, hogy az áruforgalom a szocialista építés rohamos kibontakozása következtében továbbra is erősen növekedni fog — napirendre tűzi a vasúti közlekedés gyökeres újjáalakításának feladatát.

Az újjáalakítás gyorsított ütemét az a tény írja elő, hogy a közlekedés anyagi és műszaki bázisa erősen elmarad a népgazdaság szükségletei mögött.

2. A plénum jóváhagyja a KB Politikai Irodájának a vasúti közlekedés újjáalakításával kapcsolatban hozott, 1931 május 25-i határozatát, és határozatilag kimondja, hogy egyetért a Közlekedésügyi Népbiztosság célkitűzéseivel, amelyek szerint a vasúti közlekedés újjáalakítását a következő irányban kell folytatni: a vasutak villamosítása, nagyteljesítményű gördülőanyag (gőzmozdonyok, villamos mozdonyok és motorosmozdonyok), 50—60 tonnás kocsik, önműködő kocsikapcsolók, önműködő légfékek, önműködő térközbiztosítás bevezetése, a felépítmény újjáépítése, a vontatási, a vízellátási, a távközlési berendezés műszaki felújítása, a be- és kirakási munkák gépesítése stb.

Az áruforgalom növekedésének megfelelően az említett újjáalakításokat elsősorban a legsűrűbb forgalmú vonalakon kell bevezetni.

3. A plénum jóváhagyja a Közlekedésügyi Népbiztosságnak azt a javaslatát, amely szerint az üzemben levő vasútvonalakat a pálya újjáalakítása szempontjából a forgalmi sűrűségtől függően három csoportra kell osztani:

a) Az első csoportba tartozó vonalak újjáalakítását, amelyeken ugyanis 23 tonnás tengelyterhelésű mozdonyok közlekedhetnek, 1932—1933 folyamán a következő vonalakon kell megvalósítani: Kuznyeck—Cseljabinszk; Cseljabinszk—Magnyitnaja; Jaszinovataja—Dolgincevo; Jaszinovataja—Jenakijevo—Makejevkai kerület; Groznij—Armavir; Kurgan—Szverdlovszk; Valujki—Liszki—Balasov—Penza; Vjatka—Buj—Leningrád; Prohladnaja—Beszlan.

b) A második csoportba tartozó vonalak újjáalakítását, amelyeken ugyanis „EU" típusú és 20 tonnás tengelyterhelésű mozdonyok közlekedhetnek, 1932—1933 folyamán a Kinyel—Orenburg—Kazalinszk—Urszatyevszkaja útvonalon kell végrehajtani.

c) A harmadik csoportba kell sorolni valamennyi többi útvonalat, amelyeken a pálya megerősítését műszaki újjáalakításuk egyik legfőbb feladatának kell tekinteni.

Legkésőbb két hónapon belül meg kell vizsgálni azt a kérdést, hogy milyen módon növelhető a murmanszki vasútvonal átbocsátóképessége.

4. A plénum kimondja, hogy a vasúti közlekedés újjáalakításának fő területe, várható fejlődését tekintve, a vasút villamosítása. Az 1932—1933-as időszakban összesen 3 690 kilométer hosszúságú vonalat kell villamosítani, s ebből 3 215 kilométert a tehervonati forgalom számára, a következő útvonalakon:

1) Permi vasút: Kizel—Csuszovaja—Kalino; Csuszovaja—Nyizsnyij-Tagil; Nyizsnyij-Tagil—Szverdlovszk; Magnyitogorszk—Ufa; Magnyitogorszk—Kartali.

2) Tomszki vasút: Uszjati—Belovo—Poliszajevo; Topki—Kemerovo; Uszjati—Kuznyeck; Topki—Kolcsugino—Poliszajevo; Anzserka—Kemerovo.

3) Jekatyerinoszlávi vasút: Dolgincevo—Zaporozsje; Zaporozsje—Csaplino; Jaszinovataja—Csaplino.

4) Déli vasút: Liman—Osznova; Gyebalcevo—Zverevo.

5) Délkeleti vasút: Lihaja—Sztálingrád.

6) Moszkva—Kurszki vasút: Moszkva—Ozserelje—Volovo.

7) Nyugat-Kaukázusi vasút: Sztálinszk—Zasztafoni; Navtlug—Sztálinszk; Zasztafoni—Szamtredi; Navtlug—Aksztafa.

A személyforgalom számára a legforgalmasabb vonalakon összesen 475 kilométer útvonalat kell villamosítani.

A plénum hangsúlyozza a vasutak villamosításának különösen nagy népgazdasági jelentőségét, és utasítja az LNT-t, hogy minden tekintetben biztosítsa az e terv teljesítésénél közreműködő iparágak fejlődését.

5. A plénum a vízellátási nehézségekkel küzdő vonalakon szükségesnek tartja motorosmozdonyok beállítását, s jóváhagyja azt a tervet, amely szerint 1932/33 folyamán a Krasznovodszk—Csardzsuj, Szalszk—Batajszk, Sztálingrád—Tyihoreckaja vonalakat motorosmozdonyos vontatásra kell átállítani.

II. Az új vasútépítés

1. Több hatalmas ipari kombinát létesítése, az Ural—Kuznyeck probléma, Közép-Ázsia összekapcsolása Szibériával, az a probléma, hogy Kazahsztánt összekössük az ország központjaival, továbbá a Szovjetunió határvidékeinek iparosítása, a fakitermelés jelentős kibontakozása, az északi erdős vidékek bevonása a fakitermelésbe, hatalmas szovhozok és kolhozok szervezése, az a körülmény, hogy továbbra is növelni kell az ország védelmi képességét — mindez hatalmas feladat elé állítja a vasúti közlekedést, új vasútvonalak építését és a meglevő vonalak átbocsátóképességének növelését teszi szükségessé.

2. Ugyanakkor az építési munkák menete és az új vasútvonalak üzembe helyezésének üteme lemarad az előirányzott tervektől. Mindmáig számos nagy hiányosság észlelhető (a munkaterv gyakori megváltoztatása, a vasúti pálya kijelölésével járó munka gyenge minősége, a gépesítés elégtelensége, a költségek növekedése, a felkészületlenség az új vasútvonalak üzembe helyezésére, az, hogy nem gondoskodnak kellőképpen az új vasútvonalakhoz szükséges káderek képzéséről stb.), s ezek a hiányosságok a beruházások ütemének erős meglassúbbodására, az építkezés elhúzódására és önköltségének növekedésére vezetnek.

A plénum leszögezi, hogy erőteljesen növelni kell az új vasútépítés anyagi fedezetét, s egyben utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot:

1) Gondoskodjék arról, hogy tényleges fordulat következzen be a közlekedési beruházások megszervezése, az építés gépesí-

tése, a jobb munkaszervezés, a káderképzés fokozása és az alsóbb építési szervek vezetésének megerősítése terén.

2) A lehető legnagyobb mértékben fejlessze a helyi nyersanyagok kihasználását szolgáló melléküzemeket.

3) A Szovjetunió Legfelsőbb Népgazdasági Tanácsával együtt legkésőbb július 15-ig dolgozza ki az új vasútépítkezés számára szükséges berendezések (ekszkavátorok, kompresszorok, vízelvezető berendezések, cölöpverő berendezések, kőzúzógépek stb.) elkészítésének tervét.

4) Utasítja a Szovjetunió Népbiztosainak Tanácsát, hogy három hónapon belül állítsa össze az 1932-ben okvetlenül felépítendő új vasútvonalak végleges jegyzékét.

III. Az őszi és téli szállítások

A KB plénuma, ugyanakkor, amikor megállapítja, hogy a vasúti közlekedés felkészülése az őszi és téli szállításokra egyáltalán nem kielégítő (állomások, csomópontok, kitérők bővítése, a sínprofilok enyhítése; a pálya megerősítése és javítása; a vízellátás; sín, talpfa, gördülőanyag, meg a vízellátáshoz szükséges csövek és berendezések nem kielégítő szállítása stb.), egyszersmind leszögezi, hogy az őszi és téli szállítások előkészítése a két váltószemélyzetes forduló szigorú betartása alapján — a gazdasági, párt- és szakszervezetek egyik legfontosabb feladata.

A KB plénuma útasítja az illetékeseket:

A. A vontatás terén

a) Biztosítsák teljes mértékben a mozdonyok és kocsik karbantartásának megjavítására és a javításra váró mozdonyok számának messzemenő csökkentésére irányuló terv végrehajtását, és ellenőrizzék rendszeresen ennek a tervnek a teljesítését.

b) Biztosítsák a fűtőházaknak — a vasúti közlekedés eme döntő fontosságú üzemrészlegének a pontos munkáját mind a javítás jobb megszervezése, mindpedig a munkatermelékenység emelése és a mozdonyok lehető legészszerűbb kihasználása terén.

c) Biztosítsák a honos- és fordulófűtőházak kellőidejű felépítését, illetve kibővítését, emeljék a fűtőházi javítás minőségének színvonalát, s ezzel egyidejűleg gondoskodjanak arról, hogy a mozdonybrigádok lelkiismeretesebben végezzék a mozdonyok rendbentartásával kapcsolatos munkájukat. Biztosítsák a meglevő fűtőházak rendbehozását, szervezésük, berendezésük, fűtésük, világításuk stb. megjavítása szempontjából.

d) Gondoskodjanak a főútvonalakon (a Donyec-medence, az Ural—Kuznyecki Kombinát, Szibéria stb. útvonalain) a főfűtőházaknak a javításhoz szükséges eszközökkel való fokozottabb ellátásáról, s biztosítsák részükre a szükséges munkásokat, mérnököket és technikusokat.

e) A plénum megállapítja, hogy a Közlekedésügyi Népbiztosság és a vasútigazgatóságok nem irányították kellőképpen a külföldi tapasztalatok és a külföldi technika felhasználását, s hogy majdnem teljesen mellőzték alkalmazásukat az üzemeltetésben, a fűtőházi szolgálat megszervezése és a Közlekedésügyi Népbiztosság rendelkezésére álló gördülőanyag javítása terén, s ezért kimondja, hogy a legrövidebb időn belül biztosítani kell a korszerű technika kellő felhasználását.

B. A forgalom terén

a) Tegyenek erélyes intézkedéseket a személyvonatok késéseinek megszüntetése és a tehervonatok menetrend szerinti közlekedése érdekében.

b) Biztosítsák a menetirányító központok és az állomások dolgozóinak továbbképzését és jobb kiválogatását.

c) Kötelezzék a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy állandó kocsirendező brigádokat osszon be az egyes vágánycsoportokra, az egyes állomásirányítói műszakokra, az egyes irányokhoz stb.

d) A nyár folyamán valósítsák meg a rendezőpályaudvarok, rendelkező- és középállomások munkájának megjavítására irányuló észszerűsítési intézkedéseket.

e) Az őszi és téli szállítások idejéig fejezzék be a vonatforgalom szabályozását és az állomások munkájának irányítását szolgáló menetirányítói és egyéb távközlő berendezések megerősítését, s fordítsanak különösen nagy figyelmet arra, hogy a nagy teherforgalmú vidékek (a Donyec-medence, az Uralvidék, Szibéria stb.) teljes mértékben el legyenek látva távközlési eszközökkel.

f) Biztosítsák a berakás és kirakás gépesítésére irányuló munkák kellő arányú kibontakozását, s valósítsák meg a be- és kirakás gépesítését elsősorban a legnagyobb csomópontokon, továbbá a Donyec-medence, az Uralvidék, a moszkvai és a leningrádi csomópontok elegyelosztó állomásain.

g) A KB plénuma rendellenesnek tartja azt a jelenleg fennálló helyzetet, hogy a mozdonyok és a vasúti kocsik a munkanapnak átlag körülbelül csak 30%-ában vannak üzemben úgy, hogy ténylegesen szállítást bonyolítanak le, s kötelezi a Köz-

lekedésügyi Népbiztosságot, léptessen életbe megfelelő intézkedéseket a legészszerűbb mozdonyfordulók bevezetése, továbbá annak érdekében, hogy csökkentsék a mozdonyok tartózkodási idejét a víz- és tüzelőanyagfelvételnél meg a javításnál, csökkentsék a kocsik tartózkodási idejét az állomásokon, a be- és kirakásnál stb.

C. Az átbocsátóképesség fokozása terén

1. A Közlekedésügyi Népbiztosság a KB 1931 május 25-i határozata értelmében és a kormány által kitűzött határidőre biztosítsa az átbocsátóképesség növelésére irányuló munkálatok teljesítését, s gondoskodjék a legjobban igénybevett vasútvonalakon végzett ilyenirányú munkák meggyorsításáról, második vágányok lefektetéséről, forgalmi kitérők létesítéséről, az állomások és csomópontok átbocsátóképességének fokozásáról, vontatási berendezések építéséről stb., annak szem előtt tartásával, hogy ezeket a munkákat legkésőbb 1931 október elsejéig be kell fejezni.

2. A síncsere végrehajtása során a nehéz folyómétersúlyú síneket a legsűrűbb forgalmú vonalakon kell összpontosítani, és ezeken a vonalakon nem szabad előfordulni többé annak, hogy a vágányban rendszertelen összevisszaságban különböző típusú sínek feküdjenek.

3. Meg kell szervezni a felépítmény gondosabb fenntartását, meg kell javítani a pálya karbantartását ellátó káderek kiválasztását és a szükséges eszközökkel és anyagokkal való ellátásukat, s ilyenformán biztosítani kell, hogy a pálya mindenütt a legjobb karban legyen.

D. A vízellátás terén

A vasúti közlekedés zavartalan munkája szempontjából különösen nagy jelentősége van a vízellátásnak, ami jelenleg a vasúti szervezeteknek ebben a kérdésben tanúsított végtelen gondatlansága, elegendő technikai eszközök hiánya, s a vízellátáshoz szükséges csövek és berendezések teljesen elégtelen szállítása következtében a vasutak egyik leggyengébb pontja.

a) A KB plénuma helyesnek véli, hogy elsősorban a Donyecmedence vonalain, az Ural-Kuznyecki Kombinát és a Turkszib vonalakon összpontosítsák a vízellátással összefüggő munkákat, és utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy különösen nagy gonddal ellenőrizze a vízellátásra irányuló munkák mene-

tét, s kövessen el minden lehetőt ezeknek a munkáknak az őszi és téli szállítások megindulásáig való befejezése érdekében.

b) A KB plénuma megállapítja, hogy egyáltalán nem kielégítő a csövek, csőkötőidomok, szivattyúk és vízellátási berendezésekhez szükséges egyéb alkatrészek gyártása, és utasítja az LNT-t, hogy biztosítsa ebben az évben a közlekedés részére összesen 46 300 tonna nyersvas- és vízvezetékcső szállítását, és a tervben a vízellátási berendezésekre vonatkozóan előirányzott valamennyi megrendelés teljesítését.

IV. A vasúti közlekedés műszaki-anyagi ellátása

A KB plénuma megállapítja, hogy a közlekedés elégtelen műszaki-anyagi ellátása folytán nem elég a gördülőanyag, és nyilvánvalóan nem kielégítő a vasutak helyzete (a sínállomány alacsony műszaki színvonala, nem elég a talpfa, elhanyagolt és rossz az ágyazat), s ezért a plénum, hangsúlyozva a vasúti közlekedés óriási jelentőségét a népgazdaság és a honvédelem szempontjából, utasítja a Szovjetunió Legfelsőbb Népgazdasági Tanácsát a következőkre:

a) Az előirányzott tervekkel teljes összhangban emelje a közlekedés műszaki-anyagi ellátásának színvonalát, és gondoskodjék a közlekedésnek szállított termékek minőségének messzemenő megjavításáról.

b) Különösen felelősségteljes feladatként tűzze ki a közlekedés ellátásával összefüggő üzemek azonnali kibővítését, ezek ellátását mind a termelés, mind a beruházások terén kezelje egyformán a sürgős építkezésekkel, s biztosítsa a közlekedési rendelések idejében történő teljesítését, mivel a közlekedésnek fel kell készülnie az őszi és a téli szállításokra.

c) Ebben az évben biztosítsa a közlekedés gördülőanyagra, nevezetesen 1 038 mozdonyra, 47 400 teher- és tartálykocsira (kéttengelyesre átszámítva) és 1 467 személykocsira tett megrendelésének maradéktalan teljesítését.

d) Szállíttasson a közlekedés részére összesen 597 000 tonna sínt, és gondoskodjék a sínlekötő szerekre, váltókra és keresztezésekre szóló megrendelések hiánytalan teljesítéséről.

e) Biztosítsa a mozdonyokhoz és kocsikhoz szükséges tartalékalkatrészekre tett megrendelések maradéktalan és kellőidejű teljesítését.

f) Tegyen meg minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy már ez idén ki lehessen küszöbölni a közlekedésnek szállított gyártmányoknál, különösen a síneknél és kerék-

abroncsoknál minden minőségi hibát, amihez a vasipari üzemekben fokozni kell a minőség ellenőrzését szolgáló műszaki ellenőrzést és laboratóriumi munkát, s ebből a célból hasznosítani kell a külföldi műszaki tapasztalatokat.

g) Gondoskodjék arról, hogy a vasúti közlekedés megkapja a kopott sínkötések gáz- és villamos öntőhegesztéséhez szükséges anyagokat és készülékeket.

h) Szállíttasson a vasúti közlekedés részére ebben az évben 22 millió darab talpfát.

i) Szervezze meg a már működő talpfatelítő üzemek kibővítéséhez és újak építéséhez szükséges berendezések gyártását.

j) Gondoskodjék haladéktalanul ágyazati kavicsot és zúzottkövet szállító üzemekhez szükséges berendezések készítéséről.

A KB plénuma utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy küzdjön erélyesen a közlekedésnél előforduló fémpocsékolás ellen, s egyben megbízza, hogy dolgozzon ki és léptessen életbe olyan gyakorlati intézkedéseket, melyek elősegítik a fémmel való takarékoskodást (a hulladék csökkentése a feldolgozás során, a hulladékhasznosító üzemrészek bővítése, a fémnek más, könnyebben beszerezhető anyagokkal való helyettesítése, a villamos és gázhegesztés széleskörű alkalmazása stb.).

V. A Javítóüzemek Országos Szervezetéhez tartozó üzemek tekintetében

A KB plénuma ugyanakkor, amikor megállapítja, hogy a Javítóüzemek Országos Szervezetéhez tartozó üzemekben a javítási munkák megszervezése nem kielégítő, a mozdonyok javítása rosszminőségű, nem teljesítették a KB-nak azt az utasítását, hogy az üzemeket június 1-től kezdve át kell állítani az önálló gazdaságos elszámolásra, s igen kis mértékben használják fel a külföldi tapasztalatokat, egyszersmind utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot a következőkre:

a) Biztosítsa a legrövidebb időn belül a kormány- és párthatározatok végrehajtását, amelyek értelmében a Javítóüzemek Országos Szervezetéhez tartozó üzemekben emelni kell a mozdonyjavítás minőségének színvonalát, messzemenően fel kell használni a javítás terén szerzett külföldi tapasztalatokat, s a javításnál csökkenteni kell az önköltséget és az állásidőt.

b) A külföldi javítási technika terén elért eredmények alapján gyorsítsa meg az üzemek betervezett újjáalakítását, s biztosítsa elsősorban azoknak az üzemeknek az újjáalakítását, amelyek a legnagyobb teherforgalmú vidékeket látják el.

c) 1931 folyamán készítse el a Javítóüzemek Országos Szer-

vezetének keretében már működő üzemek újjáalakításának és új üzemek építésének tervét (elsősorban az Uralvidéken, Szibériában és a Távolkeleten), hogy 1932-ben hozzáfoghassunk az üzemek újjáalakításához, illetve új üzemek építéséhez.

d) Kötelezni kell a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy különösen nagy gonddal ellenőrizze, hogyan teljesítik a Javítóüzemek Országos Szervezetéhez tartozó üzemek a közlekedés tartalékalkatrészekkel és berendezésekkel való ellátására vonatkozóan az 1931. évi tervben előirányzott megrendelések tervét.

VI. Az önálló gazdaságos elszámolás kérdése a közlekedésben

A plénum jóváhagyja a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának a pénzellátási rendszer megváltoztatásáról szóló rendeletét és a Közlekedésügyi Népbiztosságnak azt a határozatát, hogy július elsejétől fogva önálló gazdaságos elszámolásra állítja át a vasútigazgatóságokat, a vonalfőnökségeket, a fűtőházakat és egyéb alsóbb termelési egységeket, továbbá a közlekedés valamennyi építési és gazdasági szervét (a Közlekedésügyi Népbiztosság Építőszervezetét, az építési trösztöket, építési részlegeket, a Javítóüzemek Országos Szervezetét és a hozzá tartozó üzemeket, a Fafuvarozási Vállalatok Országos Egyesülését, a fafuvarozási vállalatokat és a szállítási vállalatokat), s ugyanakkor abból a megfontolásból kiindulva, hogy az önálló gazdaságos elszámolás bevezetésének a közlekedésben rendkívül nagy jelentősége van, utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot és annak valamennyi szervét, hogy a második félévben biztosítsa az önálló gazdaságos elszámolás tényleges bevezetését, s ezen az alapon a közlekedés önköltségének csökkentését és a közlekedés üzemi munkájának általános megjavítását.

Tekintettel arra, hogy az önálló gazdaságos elszámolás bevezetése megköveteli a közlekedési számvitel és adatszolgáltatás haladéktalan és határozott megjavítását, a plénum utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy a legrövidebb időn belül gondoskodjék a számvitel és az adatszolgáltatás megfelelő megszervezéséről.

VII. A szállítás tervezése és a közlekedésnek a fuvaroztató felekkel való kölcsönös kapcsolatai

A KB plénuma teljesen megengedhetetlennek tartja, hogy a gazdasági szervek és a szövetkezetek nem használják ki ész-

szerűen a közlekedés szállítóeszközeit: a szállítások keresztezik egymást, a gördülőanyag a be- és kirakáskor feleslegesen ácsorog, nem reálisak az igénylések, s ezzel kapcsolatban a berakásnál az átadott gördülőanyagot nem használják ki, a fuvaroztató felek a legkedvezőbb időszakot — a nyarat nem használják ki a tömegáruk (az érc, fűtőanyag, nyersanyag, iparcikkek) beszerzésére.

a) A KB plénuma jóváhagyja a Népbiztosok Tanácsának határozatát, amely szerint Szállítási Bizottságot létesít azzal a feladattal, hogy tervezze a szállításokat, biztosítsa a szállítóeszközök jobb kihasználását a fuvaroztató felek által, szigorú fegyelmet vezet be a fuvaroztató feleket illetően, s megszünteti a keresztszállításokat.

b) Kötelezi a nemzetiségi kommunista pártok Központi Bizottságait, a területi és határterületi pártbizottságokat, hogy kísérjék fokozott figyelemmel az előirányzott szállítási tervek (a kellőidejű berakás, kirakás, felfuvarozás, elvitel stb.) teljesítését, s a területi és kerületi szállítási tervek helyes és kellőidejű összeállítását.

c) Utasítja a Népbiztosok Tanácsát, hogy gondoskodjék olyan intézkedések életbeléptetéséről, amelyek fokozzák mind a gazdasági szervek, mindpedig a közlekedés és a felelős közlekedési funkcionáriusok anyagi, törvény előtti és adminisztratív felelősségét a megállapított szállítási tervek és a gördülőanyag-kihasználás feltételeinek megszegéséért.

d) Utasítja a Szállítási Bizottságot, hogy kísérje fokozott figyelemmel a nyári érc-, szén-, só-, mészkő-, fa- stb. szállításokat, és biztosítsa a Közép-Ázsiába és a Távolkeletre irányuló szállítások lebonyolítását.

e) Az LNT gondoskodjék az üzemen belüli szállítás és a mellékvágányok (különösen ami a Donyec-medencét, az Uralvidéket és a Kuznyecki-medencét illeti), továbbá a rakodóállomások javítási munkálatainak azonnali megindításáról, s ezeknek a termelés és a szállítások növekedésével való összhangba hozásáról.

VIII. A szervezeti felépítés terén

1. A plénum megállapítja, hogy a Közlekedésügyi Népbiztosság és a vasútigazgatóságok a közlekedés középső (a vonalfőnökségeknek) és alsó gazdasági szerveinek (a fűtőházaknak, állomásoknak és pályafenntartási főnökségeknek) megerősítése tekintetében még nem hajtották végre teljesen a Központi

Bizottságnak és a Népbiztosok Tanácsának a vasúti közlekedés újjászervezéséről szóló határozatát, s kötelezi a Közlekedésügyi Népbiztosságot meg a vasútigazgatóságokat, hogy hajtsák végre maradéktalanul ezt a határozatot, és további munkájukban induljanak ki abból, hogy a vonalfőnökségeket, mint a vasúti közlekedés rendszerének igen fontos gazdasági szerveit meg kell erősíteni.

2. A plénum, tekintettel arra, hogy a közlekedés területén igen nagy hiány van mérnökökben és technikusokban, utasítja a Népbiztosok Tanácsát, hogy az 1931. évre megállapított tervnek megfelelően teljes mértékben biztosítsa a káderképzés finanszírozását.

A plénum teljesen elégtelennek találja a főiskolák, technikumok es üzemi iskolák építésével kapcsolatos beruházási munkálatok előrehaladását, és utasítja a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsát, hogy biztosítsa e munkák számára a szükséges építőanyagokat.

3. Az újjászervezési munkák tervének megfelelően a plénum utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy dolgozza át a káderképzés programmját és tárgykörét valamennyi közlekedési műszaki főiskolán és technikumon.

4. A plénum kötelezi a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy az újjászervezési intézkedések minél sikeresebb végrehajtásának biztosítása céljából képezzen ki közlekedési kádereket: menetirányítókat, állomási személyzetet, a fűtőházak részére igazgatási és műszaki személyzetet, villamosvontatási dolgozókat, üzemeltető vontatási dolgozókat stb., s a meglevők szakmai tudásának fejlesztése érdekében gondoskodjék továbbképzésükről.

A KB plénuma utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy döntő módon javítsa meg a közlekedési apparátus valamennyi szervének, különösen a Közlekedésügyi Népbiztosság operatív igazgatóságainak operatív irányítását és munkáját, s erősítse meg a helyi személyes irányítást a Közlekedésügyi Népbiztosság, a vasútigazgatóságok és vonalfőnökségek vezető funkcionáriusainak rendszeres kiszállásai, a közlekedési apparátusban észlelhető maradiság és bürokratizmus elleni erélyes harc, az egyes vasútvonalak kérdéseinek gyors és konkrét megválaszolása, a vasúti közlekedés helyi szervei és egyes funkcionáriusai részéről a vasútügyre és a vasutak munkájának megjavítására vonatkozóan kiinduló kezdeményezések kellő idejű és teljes hasznosítása, valamint a közlekedéssel kapcsolatban hozott párt- és kormányhatározatok teljesítésének idejekorán történő ellenőrzése útján..

IX. A munkabér, a lakás- és szociális kérdés terén

A KB plénuma jóváhagyja a KB Politikai Irodája által a vasúti dolgozók legfontosabb csoportjainak béremelésével kapcsolatban hozott, 1931 január 10-i határozatot (ami átlagosan 13%-os béremelést jelent, a tervben előirányzott 8% helyett), jóváhagyja e határozatnak azt a pontját, amely szerint a béreket összhangba kell hozni a teljesített munka minőségével és a munka termelékenységének emelkedésével, jóváhagyja továbbá a vasúti dolgozók ellátásának javításával, a lakáskérdéssel és a szociális viszonyokkal kapcsolatban hozott határozatot, s kimondja a következőket:

1. A Közlekedésügyi Népbiztosság és a vasúti dolgozók Központi Bizottsága valósítsa meg maradéktalanul a Központi Bizottságnak azokat az irányelveit, melyek értelmében a vasúti közlekedés területén a lehető legmesszebbmenően kell alkalmazni a teljesítménybért, és a dolgozókat bőségesen kell jutalmazni a kiváló, példamutató munkáért.

2. A legrövidebb időn belül további rendszabályokat kell kidolgozni és életbe léptetni a határvidékek vasútvonalain (Szibéria, a Távolkelet, Közép-Ázsia vasutain és a murmanszki vasútvonalon) szolgálatot teljesítő magas szakképzettségű dolgozók anyagi és szociális viszonyainak megjavítása érdekében.

3. A közlekedési dolgozók lakásellátásának különösen komoly jelentőségére és a lakásépítés megállapítottan ki nem elégítő menetére való tekintettel kötelezni kell a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy biztosítsa az előirányzott lakásépítési terv teljesítését, s ennek érdekében a Népbiztosok Tanácsának gondoskodnia kell a III. negyedévben a szükséges anyagi alapokról és pénzkiutalásokról.

4. Kötelezni kell a Közellátási Népbiztosságot és a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségét, hogy gondoskodjanak a vasúti dolgozók ellátásának további javításáról, a közlekedési szövetkezetek munkájának gyökeres megjavításáról, s a közös étkeztetés messzemenő fejlesztéséről a közlekedés terén, alkalmazkodva a közlekedési dolgozók sajátos munkafeltételeihez (24 órás szolgálat).

X. A közlekedésben végzett szakszervezeti és pártmunkáról

A KB plénuma megállapítja, hogy a KB és a Népbiztosi Tanács 1913 január 15-én hozott határozatainak végrehajtásával kapcsolatban bizonyos javulás mutatkozik a párt- és szak-

szervezeti munka terén, fokozódott a párttagság és a munkástömegek mozgósítása ezeknek a vasútügy egeszségesebb alapokra fektetesére irányuló párthatározatoknak megvalósítása érdekében, s a plénum úgy látja, hogy a pártszervezetek és a szakszervezeti csoportok fo feladata csak egy lehet: a munkástömegek további harcra mozgósítása a munkaaktivitás növekedése, valamint a szocialista verseny és az élmunkásmozgalom fejlődése alapján — a közlekedési munka megjavításáért és a kártevés következményeinek felszámolásáért, a közlekedési apparátusba befurakodott és azt számos esetben megfertőző idegen elemek ellen, az osztályellenségnek és kulákelemeknek a közlekedési dolgozók közé való befurakodása ellen.

Különösen nagy figyelmet kell fordítani a párt- és szakszervezeti alapmunkaterület: az üzemrészleg, a munkacsoport, a brigád messzemenő megerősítésére. A plénum kötelezi az ÖKSzT kommunista frakcióját, a vasúti dolgozók Központi Bizottságát, a határterületi és kerületi pártbizottságokat, hogy tegyenek meg minden szükséges intézkedést a párt- és szakszervezeti munka megerősítésére, különösen ezeken a munkaterületeken.

A közlekedés elé kitűzött óriási feladatok megoldása csak abban az esetben lehetséges, ha erélyesen leküzdjük a közlekedési szervek munkájában észlelhető maradiságot és bürokratizmust, ha jobban megértetjük a helyi pártszervezetekkel és szakszervezeti csoportokkal a közlekedés igényeit és szükségleteit, ha jobban összekapcsoljuk a vasúti közlekedés gazdasági szerveit az egyes vidékek gazdasági fejlesztésének általános feladataival.

Ugyanakkor a plénum megállapítja, hogy a határterületi, területi és kerületi pártbizottságok nem hajtják végre kellőképpen azt a KB-utasítást, hogy fokozottabb munkát kell végezniök a közlekedés terén. A plénum a közlekedés területén végzett pártpolitikai munkáért a pártszervezők intézetét teszi felelőssé, ugyanakkor azonban hangsúlyozza, hogy ez a helyi területi pártszervezeteket a legkisebb mértékben sem mentesíti a közlekedés munkájáért viselt felelősség alól.

A plénum rámutat arra, hogy a közlekedés előtt álló hatalmas gazdasági feladatok megvalósítása parancsolóan írja elő a két váltószemélyzetes forduló következetes bevezetésének, az egyszemélyi vezetés megszilárdításának, a munkafegyelemért való erőteljes harcnak, a közlekedés irányítása terén észlelhető bürokratizmus leküzdésének, az őszi és téli szállításokra való azonnali nagyarányú felkészülésnek a figyelem középpontjába

állítását, parancsolóan írja elő, hogy központi feladatként és bolsevik módon váltsuk valóra a vasúti közlekedés műszaki-anyagi bázisának gyökeres újjáalakítását.

A közlekedés az ország szocialista iparosításának elválaszthatatlan része, s mint ilyennek, minden területen a szocialista építés általános kibontakozásával teljes összhangban kell fejlődnie.

A MOSZKVAI VÁROSGAZDÁLKODÁSRÓL ÉS A SZOVJETUNIÓ VÁROSGAZDÁLKODÁSÁNAK FEJLESZTÉSÉRŐL

(Határozat L. Kaganovics elvtárs beszámolójához, elfogadta az ÖK(b)P KB plénuma, 1931 június 15-én)

I. A szocialista építés sikerei és a városgazdálkodás

Az Októberi Forradalom, amely megsemmisítette a burzsoá-földesúri uralmat, a városgazdálkodást a munkástömegek további kizsákmányolásának eszközéből anyagi, kulturális és szociális szükségleteik kielégítésének szervezetévé változtatta.

A szovjet hatalom a proletariátus szolgálatába állította a városgazdálkodást. A szovjet hatalom „kisajátította és átadta a városi szovjeteknek a tőkés háztulajdonosok valamennyi házát; a munkások tömegeit költöztette át a külvárosokból a burzsoá házakba" (Az ÖK(b)P programmja)[1].

A proletárforradalom azzal, hogy megszüntette a régi városi dumákat, amelyekben burzsoák, kereskedők, háztulajdonosok ültek, véget vetett a városgazdálkodás terén űzött kizsákmányolási politikának. Ezt a politikát legelsősorban is az jellemezte, hogy a legnagyobb összegeket azoknak a negyedeknek szépítésére fordították, melyekben burzsoák, jómódú emberek laktak, míg a munkásnegyedeket és a peremvárosokat ellepte a piszok, ezeket nem látták el világítással, vízzel, csatornázással, útburkolattal, és még a legelemibb kényelmi berendezésektől is meg voltak fosztva, holott a városi adók fő terhe a dolgozó tömegekre nehezedett. A lakosság lakásellátása legnagyobbrészt magánvállalkozók kezében volt (a burzsoá országokban a mai napig is így van), s a lakosság dolgozó tömegeinek, különösen a proletariátus legszegényebb rétegeinek embertelen kizsákmányolására szolgált.

A burzsoá-földesúri Oroszország városgazdálkodása, amely végtelenül kezdetleges volt, és messze elmaradt az európai vá-

[1] Lásd ebben a kiadványban. I. rész. 497. old — *Szerk.*

rosoké mögött, mégjobban visszaesett az imperialista háború és az ellenforradalmi intervenció idején. A városgazdálkodásra az imperialista háború alatt nemcsak hogy semmiféle új befektetést sem fordítottak, hanem még a legszükségesebb javításokat sem végezték el. A házakat 1914-től kezdve nem tatarozták, egész negyedek voltak, amelyekben a házak valósággal düledeztek. A hazak, a vízvezetékek és a csatornahálózat jórésze hasznavehetetlenné vált, és általános javításra szorult. Az ellenforradalmi intervenció és a fehérgárdista tábornokoknak a szovjet hatalom ellen viselt háborúja további csapásokat mért a városgazdálkodásra. Az intervenció idején több város súlyos károkat szenvedett (Jaroszlavl, Kiev, Odessza, Dnyepropetrovszk, Rosztov, a Volgavidék, az Ural, Észak-Szibéria városai stb.).

Az intervenciósokon aratott győzelem és a polgárháború befejezése után a szovjet hatalomnak mindenekelőtt az ipart és a mezőgazdaságot kellett helyreállítani, s így a városgazdálkodás háttérbe szorult. A párt és a szovjet hatalom csak az utóbbi három év folyamán láthatott hozzá komolyan a városgazdálkodás rendbehozásához, helyreállításához és fejlesztéséhez, ami máris komoly kézzelfogható eredményeket hozott.

A városgazdálkodás általában befejezte a helyreállítási időszakot, s az újjáalakítási időszakba lép. Ezidőszerint ott, ahol még nem hozták teljesen rendbe a városgazdálkodást, a helyreállítás befejezésével egyidejűleg a fő feladat a városgazdálkodás bővítésére, átszervezésére és fejlesztésére irányuló munka olyan irányban való folytatása, hogy megfeleljen azoknak a követelményeknek, amelyeket most az iparosítás rohamos üteme, a városi lakosság gyarapodása és a nagy dolgozó tömegek szociális és kulturális szükségleteinek növekedése támaszt.

Az ország iparosítása, új ipari központok létrehozása a parasztok lakta vidékeken, az egész mezőgazdaság szocialista átalakítása nemcsak a régi városok egész lakosságának, mindenekelőtt pedig proletariátusának számszerű növekedésére, hanem egyszersmind új városok keletkezésére, az úgynevezett városi települések és a jelenlegi kerületi központok szocialista városokká fejlődésére vezet, amelyeknek biztosítaniok kell a nagy dolgozó tömegek kulturális fejlődését és egészségvédelmét, a munkatermelékenység emelését és a dolgozó nők megszabadítását a háztartás nyűgétől.

Abban a harcban, amely az ötéves tervért, a szocialista építés további sikereiért, a szocialista vállalatok felvirágoztatásáért, a dolgozók anyagi és szociális viszonyainak javításáért,

kulturális felemelkedésükért, egészségvédelmükért és a reálmunkabér állandó emeléséért folyik — a városgazdálkodás kérdései (a lakáskérdés, a vízellátás, világítás, fűtés, csatornázás, városi közlekedés, városszépítés, fürdők, mosodák, közétkeztetés) óriási jelentőségre tesznek szert.

Az ÖK(b)P KB plénuma azt a harci feladatot tűzi valamennyi párt-, szovjet-, szakszervezeti és gazdasági szerv elé, hogy a legrövidebb időn belül számolják fel a városgazdálkodásnak az általános fejlődés mögötti lemaradását, és érjenek el döntő fordulatot a városfejlesztés ütemében.

II. A moszkvai városgazdálkodás

Az ország általános gazdasági fejlődése és iparosítása alapján a párt jelentős sikereket ért el *a Szovjetunió városgazdálkodásának* fejlesztése terén. Az utóbbi években az ipari központokban, munkásnegyedekben és munkástelepüléseken nagymértékben fellendült a lakás- és községi építkezés.

Az egész Szovjetunióban új lakások építésére a legutóbbi öt év folyamán 3 500 millió rubelt fordítottak, amiből csak 1931-re 1 156 millió rubel jut. Befejeződött, illetve még ebben az évben befejeződik 29 millió négyzetméter lakóterület építése, amiből egyedül 1931-re 10 millió négyzetméter jut; az új házakba beköltözött munkáscsaládok száma meghaladja az egymilliót; csupán 1931-ben 600 000 munkáscsalád jut új lakáshoz. Számos város: Baku, Groznij, Sztálingrád, Novoszibirszk, Nyizsnyij-Novgorod stb. teljesen átépült. Számos új város és munkáslakótelep épült (Magnyitogorszk, Dnyeprosztroj, Kuznyeck, Dzerzsinszk és mások). A villamos-, vízvezeték- és csatornahálózat az utóbbi években jelentősen kibővült, új villamosvonalakat építettek Bakuban, Minszkben, Sztálingrádban, Szverdlovszkban, Permben és más városokban, s a villamos-, vízvezeték- és csatornahálózat majdnem valamennyi újonnan épült szakasza a munkásnegyedekben van.

A KB megállapítja, hogy a párt és a szovjet hatalom vívmányai alapján s a moszkvai pártszervezet helyes politikája és gyakorlati munkája nyomán a moszkvai városgazdálkodás is komoly sikereket ért el.

A forradalom éveiben a régi, minden kényelemmel ellátott házakba, melyekben a burzsoák, a jómódúak laktak, a pincékből és a szűk, odúszerű lakásokból több mint félmillió munkást és más dolgozó embert költöztettek át.

Moszkva lakásalapja a forradalom éveiben tetemesen megnövekedett. Csak az utóbbi öt év alatt 5 000 új házat építettek, melyeknek együttes lakótere több mint 2 millió négyzetméter, nem számítva a meglevő házakra felhúzott új emeleteket és a nem lakás céljára szolgáló helyiségek lakásokká való átalakítását. Az *új* lakóterületre több mint 450 000 lakó költözött, s ezek 70%-a jórészt az új és újjáalakított üzemekben dolgozó munkás. Egész munkásvároskák keletkeztek az uszacsevkai, malije-kocski, dangauerovkai, dubrovkai, trjohgorkai stb. kerületben.

A forradalom előtti időkhöz viszonyítva lényegesen megnövekedett a *villamoshálózat* (az egyvágányú vonalak hossza a munkáskerületek bekapcsolása révén az 1913. évi 262 km-ről 1931-ig 422 km-re nőtt: a növekedés 61%) és a villamoskocsik száma (816-ról 1 782-re: a gyarapodás 118%); autóbusz és taxiforgalom létesült számos olyan helyen, ahol azelőtt nem volt; megnövekedett a vízvezetékhálózat (537 km-ről 805 km-re: a növekedés 50%) és a vízszolgáltatás (napi 8,5 millió vederről 27 millióra: a növekedés 218%), a csatornahálózat — főleg a munkáskerületekben — 447 km-ről 627 km-re, vagyis 40%-kal, a világítási hálózat — a munkás peremvárosok bekapcsolása révén — 34%-kal, és az új, kövezett utak terjedelme mintegy 2 millió négyzetméterrel nőtt, amiből körülbelül 600 000 négyzetmétert a legmodernebb burkolattal (aszfalttal, kockakővel) újra követtek.

Jelentősen megnövekedett Moszkva munkásainak és egész dolgozó lakosságának *szociális és kulturális* ellátása: az elemi iskolákba az 1913. évi 81 000 gyerek helyett 1931-ben 166 000, vagyis 105%-kal több iskolásgyerek jár, a középiskolákba 30 700 helyett 85 200, vagyis 184%-kal több, az ipari és műszaki tanintézetekbe (technikumokra, tanfolyamokra, üzemi iskolákba) 15 000 helyett 155 000, vagyis több mint tízszer annyi, a főiskolákra 33 000 helyett 121 000, vagyis 267%-kal több. Igen kibővült a gyermekjátszóterek, napközi otthonok és bölcsődék hálózata (számuk 650, több mint 150 000 gyerekkel, nem számítva az Üdülő és Kultúrparkban meg a Szokolnyikiben létesített külön gyermekvárosokat, melyekben nyaranta többszázezer gyerek üdül). Minden nyáron mintegy 100 000 iskolásgyermeket visznek nyaralni egy-két hónapra, a moszkvai gyerekek 96%-a rendszeres orvosi vizsgálaton megy keresztül.

Lényegesen fejlődött *az orvosi ellátás:* kibővítették és átszervezték a kórházhálózatot, a kórházi ágyak száma több mint kétszeresére emelkedett; az ambulanciák és a vállalati rendelők

száma az 1913. évi 27-ről 1931-ig 475-re nőtt; új körzeti rendelőket szerveztek, 36 szanatóriumot és üdülőt építettek a munkások számára, és létrehozták a segélynyujtó és kórmegelőző intézmények (rendelőintézetek, orvosi tanácsadók stb.) széles hálózatát.

A moszkvai egészségügyi osztályhoz tartozó üdülőkben és szanatóriumokban 1930-ban több mint 100 000 munkás és egyéb dolgozó üdült vagy részesült ápolásban, nem számítva azokat a százezreket, akik a Krimben, a Kaukázusban és Moszkva területen kívül fekvő más helyeken gyógyíttatták magukat.

Ezeket az eredményeket legvilágosabban az érzékelteti, hogy csökkent általában Moszkva lakosainak halandósága, különösen pedig a gyermekhalandóság. 1910—1914-ben minden ezer lakos közül 25 halt meg, míg 1930-ban 13; 1910—1914-ben minden 100 egy éven aluli gyermek közül 27 halt meg, 1930-ban pedig 12.

A városgazdálkodás terén elért eredmények azonban nem elégítik ki az olyan sokmilliós lakosú, hatalmas főváros, mint Moszkva dolgozó tömegeinek óriási mértékben megnövekedett szociális igényeit és szükségleteit.

A forradalom éveiben kifejlődött és gyökeresen megváltozott Moszkva ipara. Ebben az időszakban több mint 50 új gyárat építettek és helyeztek üzembe, s 155 régi gyárat alakítottak újjá. Moszkva iparának össztermelése 1929/30-ban 1913-hoz képest háromszorosára nőtt. A munkások száma 140%-kal emelkedett.

Az ipar fejlődése nyomán Moszkva lakosainak száma rohamosan növekedett, s 1931-ben az 1912. évi 1 618 000-rel szemben elérte a 2 800 000-et, ami 73%-os növekedést jelent.

A moszkvai ipar további fejlődése és újjáalakítása, új iparágak rohamos ütemű kialakulása és a kulturális intézmények kibővítése az utóbbi években hatalmas mértékben növelte a városgazdálkodással szemben támasztott követelményeket.

Ugyanakkor a városgazdálkodás fejlődése lemarad a főváros munkásságának és egész dolgozó lakosságának számszerű növekedése és szükségleteinek növekedése mögött. Ez a lemaradás különösen érezhetővé vált a moszkvai városgazdálkodás munkájában tapasztalható nagy hiányosságok következtében. Éppen e hiányosságok következményei voltak a villamosközlekedésben előfordult fennakadások, a lakásgazdálkodás fogyatékosságai, az útépítési és a földalatti munkák rossz kivitelezése, a város egyáltalán nem kielégítő egészségügyi helyzete stb.

A KB plénuma minden tekintetben helyesnek tartja a KB Politikai Irodájának azt a határozatát, melynek értelmében Moszkva városát saját közigazgatási szervekkel és költségvetéssel rendelkező önálló közigazgatási, gazdasági és pártegységgé kell változtatni. Tekintettel arra, hogy Moszkva terület igen nagy ipari központ (amely a Szovjetunió teljes termelésének 25%-át összpontosítja), Moszkva önálló egységgé változtatása elengedhetetlen előfeltétele annak, hogy ténylegesen megvalósuljanak a városgazdálkodás megjavítását és fejlesztését szolgáló intézkedések.

A KB plénuma jóváhagyja a moszkvai pártbizottság és a moszkvai szovjet által kidolgozott, s a KB Politikai Irodája által felülvizsgált és megerősített konkrét intézkedéseket, melyek célja a városgazdálkodás megjavítása és fejlesztése, s harci feladatként állítja a moszkvai pártszervezet elé ezeknek az intézkedéseknek maradéktalan és tényleges valóraváltását, elsősorban a munka megjavítását a városgazdálkodásnak azokon a területein, amelyeken nincsen minden rendben (a villamosközlekedés, a lakásügyek, a fűtés, a város tisztántartása stb.).

A folyamatban levő intézkedésekkel és az ebben az évben végrehajtandó beruházások programmjának megvalósításával egyidejűleg okvetlenül meg kell kezdeni a moszkvai városgazdálkodás fejlesztési tervének valóban tudományos műszaki-gazdasági kidolgozását, s a városgazdálkodást a lehető legsürgősebben összhangba kell hozni az ipar és a lakosság rohamos növekedésével és Moszkva városának, a proletárállam szocialista fővárosának, megfelelő tervszerű rendezésével.

A KB plénuma utasítja a moszkvai pártbizottságot és a moszkvai szovjetet, hogy összpontosítsák minden figyelmüket a következő igen fontos intézkedések végrehajtására:

1. *A lakásügy.* A KB utasítja a moszkvai pártszervezetet és az Állami Tervbizottságot, hogy a Pénzügyi Népbiztossággal együtt dolgozzák ki Moszkva lakásépítkezésének és az építkezés finanszírozásának hároméves tervét, abból kiindulva, hogy e három év alatt a moszkvai szovjet és az ipar költségvetése alapján, a szövetkezeti és egyéb építkezéseken s az új emeletek felhúzásán kívül, legalább félmillió lakos számára kell építeni új lakást.

Utasítja a Szovjetunió és az OSzFSzK Legfelsőbb Népgazdasági Tanácsát, hogy az ipari építkezésekkel párhuzamosan fejlesszék a moszkvai lakásépítkezést, s gondoskodjanak a lakások olyan határidőre és olyan mennyiségben való elkészüléséről,

hogy az kielégítse az épülő vállalatok új munkás és műszaki kádereinek lakásigényét; munkájuk során induljanak ki abból, hogy a megfelelő gazdasági egyesüléseknek már ebben az építési szezonban ki kell bővíteniök és meg kell gyorsítaniok a lakásépítkezéseket az újonnan épülő és az újjáalakított üzemek számára („Golyóscsapágygyár", szerszámgyárak, szerszámgépgyárak stb.).

A KB plénuma utasítja a moszkvai városi pártbizottságot és a városi végrehajtó bizottságot, hogy az ezidei építési idényben biztosítsák a 80 millió rubel összegben előirányzott moszkvai hozzáépítési és új lakóházépítési programm maradéktalan teljesítését, s kötelezi a Szovjetunió Legfelsőbb Népgazdasági Tanácsát, meg a Városgazdálkodási Főigazgatóságot, hogy gondoskodjanak az építkezésnek a szükséges anyagokkal és felszereléssel való ellátásáról.

A KB plénumának nézete szerint a moszkvai pártszervezet elsőrendű, igen fontos feladata, hogy még ezen a nyáron gondoskodjék az egész lakásalap rendbehozásáról — a házak külső és belső renoválásáról, a fűtőberendezés megjavításáról stb. —, és olyan házkezelési rendszer teremtéséről, amely biztosítja a lakásalap épségét, azt, hogy a lakások egészségesek legyenek, továbbá a lakásszövetkezetek minden módon való fejlesztését és erősítését.

Ugyanakkor okvetlenül számításba kell venni a mindennapi szükségletekkel kapcsolatos új feladatokat. Fejleszteni kell a mosodaépítkezést az egyes nagyházak vagy háztömbök számára; 1932-ben legalább 15 ilyen közös mosodát kell építeni, és meg kell kezdeni két gépesített nagymosoda építését a közintézmények (kórházak, gyermekotthonok stb.) számára. Meg kell indítani az óvodák, gyermekjátszóterek és bölcsődék további hálózatának kiépítését, amelyek különösen nagy jelentőségre tesznek szert azzal kapcsolatban, hogy a nők egyre nagyobb tömegei kerülnek be a termelésbe. Az óvodák, gyermekjátszóterek és bölcsődék hálózatát olyan arányokban kell fejleszteni, hogy két éven belül valamennyi üzemi munkás gyermekeit befogadhassák.

Mivel Moszkvában a legtöbb bolt a város központi negyedeiben összpontosul, ami igen nagy mértékben megnehezíti a külön munkásszövetkezetek munkáját, a KB úgy látja, hogy a moszkvai szövetkezeteknek és a moszkvai szovjetnek a következő két évben elegendő számú boltot és hozzájuk tartozó raktárt kell építtetni a külvárosokban, a munkáskerületekben. A szövetkezeteknek ezt a munkájukat össze kell egyeztetniök

a moszkvai szovjet lakásépítkezésével, hogy a házak építésénél figyelembe lehessen venni a boltok, raktárak stb. elhelyezését.

2. *A közétkeztetés és a kenyérellátás.* A közétkeztetés szélesebb alapokra fektetése, s a munkások és általában a dolgozók nagy tömegeinek a közétkeztetésbe való bevonása céljából még ebben az évben meg kell kezdeni új éttermek, kávézók, teázók, falatozók széles hálózatának építését, és meg kell teremteni számukra a kellő termelőbázist (ételgyárak stb.).

A gyári kenyérsütés aránya, annak ellenére, hogy mostanáig Moszkvában 5 gépesített kenyérgyárat építettek, igen csekély, s a kenyér minősége nem kielégítő. A KB utasítja a moszkvai pártszervezetet és a szövetkezeteket, hogy október 1-ig gyorsított ütemben fejezzék be a már épülő két új kenyérgyár építését, és az 1932. évi tervbe vegyék fel újabb két kenyérgyár építését, hogy a kenyérsütés Moszkvában 1932 végére alapjában gépesítve legyen.

3. *Az energiagazdálkodás.* A KB a Moszkva város és Moszkva terület villamosenergia-bázisának kibővítése és újjászervezése terén elért óriási sikerek ellenére úgy látja, hogy a különböző gazdasági ágak, különösen pedig a moszkvai és a Moszkva-területi ipar villamosenergia-szükségletének gyors növekedése feszült helyzetet teremt Moszkva és a moszkvai ipar villamosenergia-ellátása terén.

Ugyanakkor a KB úgy látja, hogy mindezideig nem fordítottak kellő figyelmet Moszkva és Moszkva terület hőellátására, és hogy Moszkva hőellátását nem kötötték egybe a villanyszolgáltatással.

A KB ezért utasítja a Szovjetunió Legfelsőbb Népgazdasági Tanácsát, hogy dolgozzon ki olyan tervet Moszkva energiagazdálkodásának fejlesztésére, amely egyaránt kielégíti a város villamosenergia- és hőenergia-szükségletét.

A KB úgy látja, hogy Moszkva megnövekedett szükségleteinek teljes kielégítése és az új ipari vállalatoknak, valamint a lakosság mindennapi villamos- és hőenergiaszükségleteinek biztosítása céljából a város egész energiagazdálkodását a távfűtés irányában kell fejleszteni. A KB utasítja az LNT-t, hogy dolgozza ki nagyteljesítményű hőelektromos centrálék építési tervét, és siettesse a távfűtés problémájának gyakorlati megoldását, s ennek érdekében már ezidén kezdje meg a frunzei és a dangauerovói hőelektromos centrálé építését, továbbá az első hőelektromos centrálé (a TEZSE) kibővítését, és 1932 őszére fejezze be a Hőtechnikai Intézet hőelektromos centráléjának kibővítését, melynek teljesítőképességét 60 000 kilowattra kell

növelni. A KB plénuma kimondja, hogy ezeket az építkezéseket el kell látni a szükséges anyagi eszközökkel, anyagokkal és felszereléssel.

A KB plénuma megbízza a moszkvai pártszervezetet, hogy gondoskodjék a messziről szállított fűtőanyaggal dolgozó nagy kazánberendezéseknek helyi fűtőanyagra (tőzegre, moszkvakörnyéki szénre) való átállításáról, továbbá arról, hogy a város általános fűtőanyagmérlegében a lehető legnagyobb mértékben csökkentsék a tüzelőfa arányát.

A moszkvai pártszervezet külön harci feladata, hogy Moszkva ebben az évben el legyen látva a házak fűtésére szolgáló tüzelővel.

A KB nézete szerint az ország villamosításának további tervében a legmesszebbmenően figyelembe kell venni azt a feladatot, hogy nagy arányokban kell építeni hatalmas hőelektromos centrálékat, mégpedig elsősorban a nagy ipari központokban, a régiekben (Moszkva, Leningrád, Harkov stb.) és az újakban (Cseljabinszk, Sztálingrád stb.) egyaránt.

4. *A városi közlekedés.* A villamosközlekedés megjavítása terén folyó munka — a villamosközlekedés részleges újjászervezése és a villamoshálózat kibővítése — bizonyos fokig enyhíti ugyan a város jelenlegi közlekedési nehézségeit, de nem oldja meg egészében véve a moszkvai utasszállítás fejlesztésének általános problémáját.

A KB plénumának nézete szerint azonnal hozzá kell fogni a moszkvai metró, a gyors és olcsó utasszállítás problémáját megoldó legfőbb eszköz építésének előkészítő munkálataihoz, úgy, hogy 1932-ben már meg lehessen kezdeni a metró építését. Ezzel az építkezéssel össze kell kapcsolni a városi villamosvasút olyan további vonalainak építését, melyek az Északi, az Októberi és a Kurszki pályaudvart közvetlenül összekötik a város központjával. Emellett új villamos körvonalat kell létesíteni a Kamer-kollezsi sáncon, a villamoshálózatot a következő két év folyamán legalább 150 km-rel kell bővíteni, a kocsik számát 3 000-re kell növelni, nagy arányokban kell fejleszteni a személyautóbuszforgalmat, s az autóbuszok számát Moszkvában a következő három év alatt 2 000-re kell emelni.

5. *Az utak és mélyépítési létesítmények kérdése.* A KB plénuma jóváhagyja a moszkvai utcák újrakövezésének ezidei tervét (amely összesen 575 000 négyzetméternyi út újrakövezését írja elő), s megbízza a moszkvai pártbizottságot és a moszkvai szovjetet, hogy biztosítsák annak teljes megvalósítását.

Ezzel egyidejűleg konkrét tervet kell kidolgozni a moszkvai

körutakkal és a külvárosi műutakkal kapcsolatban, abból kiindulva, hogy a macskakőburkolatot Moszkva valamennyi jelentősebb utcáján és terén három év alatt korszerű burkolattal (aszfalt, kiskockakő, klinker) kell kicserélni, s mindezeket az utcákat vízlevezetővel kell ellátni.

Az útmunkák tervével összhangban ki kell dolgozni a mélyépítési létesítmények (csatorna- és vízvezetékhálózat, kábelek stb.) rendbehozásának tervét, abból kiindulva, hogy a földalatti hálózat kijavítását és rendbehozatalát az utcák korszerű burkolattal való ellátásáig el kell végezni. Ugyanakkor meg kell kezdeni a korszerű földalatti gyüjtőcsatornák építési munkálatait.

Mindezeknek a munkáknak biztosítása céljából a plénum megbízza az LNT-t, gondoskodjék, hogy 1932-ben hozzákezdjenek egy útépítési gépgyár építéséhez.

6. *A vízellátás.* Az eddig végrehajtott intézkedések, a vízvezetékhálózat bővítése terén elért eredmények ellenére, nem oldják meg gyökeresen Moszkva vízellátásának problémáját. Az a körülmény, hogy a Moszkva folyó vízállása most állandóan igen alacsony, már a következő öt évben veszélyeztetni fogja mind Moszkva vízellátását, mindpedig különösen a hajózást. A jelenlegi intézkedések végrehajtása mellett, melyek a legközelebbi két évre biztosítják a fokozottabb vízellátást, a KB szükségesnek tartja ennek a problémának gyökeres megoldását, a Moszkva folyó vízállásának emelését, mégpedig a Moszkva folyónak a Volga felső folyásával való egyesítése útján, s megbízza a moszkvai pártszervezetet, hogy az Állami Tervbizottsággal és a Vízgazdálkodási Népbiztossággal karöltve nyomban lásson hozzá e mű tervének kidolgozásához, abból kiindulva, hogy már 1932-ben meg lehessen kezdeni a Moszkva folyó és a Volga egyesítésének építési munkálatait.

Azonnal, a Moszkva folyó és a Volga egyesítési tervének és munkálatainak befejezését be nem várva, kezdjenek hozzá az e munkálatok szerves részét jelentő munkák elvégzéséhez, nevezetesen az Isztra folyó gátjának építéséhez, továbbá a rubljovkai állomás kiegészítésére szolgáló új vízszűrő állomás megépítéséhez. A KB plénuma azt a feladatot tűzi a moszkvai pártszervezet elé, hogy 1935-ig kettőzze meg az egy személyre jutó vízfogyasztást.

7. *A város egészségügyi helyzete.* A KB plénuma, tekintettel a csatornahálózat növekedésének a város növekedése mögötti nagy elmaradásra (a csatornahálózat 627 km, míg a város utcáinak együttes hossza több mint ezer km), megbízza a moszkvai

pártbizottságot és a moszkvai szovjetet az e téren végzett munka olyan ütemű folytatásával, hogy 1935-ben a csatornahálózat együttes hossza megfeleljen a vízvezetékhálózat hosszúságának. A KB utasítja a Népbiztosok Tanácsát és az LNT-t, hogy gondoskodjanak a csatornahálózat bővítési tervének teljesítéséhez szükséges csőmennyiségről.

A KB utasítja a moszkvai pártbizottságot és a moszkvai szovjetet, hogy gondoskodjanak 2—3 éven belül a város köztisztasági munkáinak teljes gépesítéséről. Megbízza az LNT-t, hogy a Szovjetunió üzemeiben szervezze meg a városgazdálkodás gépesítéséhez szükséges autók gyártását (a szállítás, locsolás, söprés, hóeltakarítás stb. céljaira).

Tekintettel arra, hogy Moszkvában a meglevő fürdők, jóllehet két új fürdőt építettek, és az üzemekben kibővítették a zuhanyozókat, egyáltalán nem elégítik ki a lakosság szükségletét, a plénum kötelezi a moszkvai szovjetet, hogy a meglevő fürdők rendbehozatala, megjavítása és korszerűsítése mellett lásson hozzá új fürdők építéséhez, mégpedig ebben az évben kezdje meg négy fürdő építését, 1932-ben pedig építtessen legalább 10 fürdőt a munkáskerületekben.

A KB kötelezi a moszkvai szervezeteket, hogy fejlesszék nagy arányokban a parkosítást, létesítsenek sétányokat és fásított tereket, különösen a munkáskerületekben, a városi nagyerdőket — Szokolnyikit, a Petrovszkij parkot, az Izmajlovói állatkertet stb. — pedig változtassák mintaszerű kultúr- és pihenőparkokká.

8. *Moszkva rendezési terve.* A KB plénuma egyáltalán nem tartja helyénvalónak, hogy Moszkvának nincs saját ötéves gazdaságfejlesztési terve, és hogy a moszkvai építkezések ötletszerűen, egységes városrendezési terv nélkül folytak. A KB plénuma kötelezi a moszkvai szervezeteket, hogy kezdjenek hozzá Moszkva város komoly, tudományosan megalapozott továbbfejlesztési és építkezési tervének kidolgozásához. Moszkvának mint szocialista városnak a rendezésénél, a kapitalista városokkal ellentétben, nem szabad megengedni, hogy kis területen túlságosan sok lakost, vállalatot, iskolát, kórházat, színházat, klubot, boltot, éttermet stb. zsúfoljanak össze.

III. A Szovjetunió városgazdálkodásának fejlesztése

A KB plénuma megállapítja, hogy a városgazdálkodás — a Szovjetunió akármelyik városát nézzük is — abban a helyzetben, amelyben most van, a jelentős eredmények ellenére nem tudja kielégíteni a tömegek növekvő szükségleteit.

Az utóbbi években rohamosan fejlődő régi ipari központokban (Moszkva, Leningrád, Harkov, Baku, Tula, Tver, Ivanovo-Voznyeszenszk, Nyizsnyij-Novgorod, Dnyepropetrovszk, Rosztov stb.) a városgazdálkodás fejlesztésének és átalakításának kérdése nemcsak a jelenleg ott élő dolgozó tömegekről való gondoskodás kérdése, hanem újabb százezernyi meg milliónyi új munkás elhelyezésének, áthelyezésének, anyagi és kulturális ellátásának kérdése is. A Donyec-medence, az Uralvidék, a Kuznyeckimedence, a Moszkvakörnyéki-medence stb. körzeteiben, a nemrég keletkezett új ipari központokról (Magnyitogorszk, Kuznyeck stb.) nem is beszélve, az a probléma, hogy hogyan alakítsák át a félig városi, félig falusi típusú településeket városokká, melyekben újonnan kell létrehozni a városgazdálkodást. Emellett a gép- és traktorállomások, nagy kolhozok és szovhozok szervezése, a körzetek megszüntetése és számos község kerületi központtá változtatása száz meg száz új város felépítését teszi szükségessé a volt falvak helyén.

Mindez együttvéve új módon veti fel a párt előtt az újjáalakítási időszakban a város problémáját, a régi városok átépítésének és új városok építésének problémáját.

Figyelembe véve, hogy az országban az ipari építkezések további kibontakozásának abban az irányban kell haladnia, hogy a paraszti kerületekben új ipari központok keletkezzenek, s ezáltal közelebb hozzuk a város és a falu közötti ellentét végleges megszüntetését, a KB plénuma célszerűtlennek tartja nagyszámú vállalatnak a jelenleg kialakult nagy városi központokban való összezsúfolását, és meghagyja, hogy ezekben a városokban a jövőben ne építsenek újabb ipari üzemeket, s ne építsenek elsősorban Moszkvában és Leningrádban, 1932-től kezdve.

Ezzel kapcsolatban a KB plénuma határozatilag kimondja:

1. Az ipari építés ütemével és terveivel összhangban meg kell gyorsítani a Szovjetunióban a városgazdálkodás és különösen a lakásgazdálkodás fejlesztésének ütemét, s a lakóház- és városépítkezési terv teljesítését olymódon kell intézni, hogy a beruházások zöme, külön jegyzék szerint, a legfontosabb ipari és városi központokra jusson, s hogy e városok építkezési tervének teljesítéséhez biztosítsák a szükséges anyagokat és felszerelést.

2. Rendszeresíteni kell azt, hogy a hiánycikkek helyett új építőanyagokat használjanak, s a lakásépítkezéseknél új, leegyszerűsített és szabványosított szerkezeteket alkalmazzanak.

Jóllehet már most is vannak tapasztalataink az új építőanyagoknak a lakásépítkezésben való alkalmazása terén (betonkő, fibrolit, üreges tégla, szilikát-organik stb.), ezeket az új anya-

gokat még ma sem vezették be az építőiparban. Ugyancsak rendkívül lassan vezetik be az egyszerűsített típusú házkonstrukciók alkalmazását.

A KB úgy látja, hogy az építőanyagok és a városgazdálkodáshoz szükséges egyes felszerelési kellékek termelése terén a városi szovjetek még mindig nem foglalják el azt a helyet, melyet elfoglalhatnának és el kellene foglalniok. A KB kötelezi a helyi pártszervezeteket és a városi szovjeteket, hogy az általános állami tervben megállapított mennyiségen felül fejlesszék a lehető legmesszebbmenően a helyi és új építőanyagok (cserép, klinker, salak, üreges tégla) termelését, a kőfejtést, a kavics- és homokbányászást és a legegyszerűbb berendezések (gázcsövek, kis vasöntvények) előállítását, s különösen, hogy a hiánycikkek közé tartozó kellékek, például a vascsövek helyett használjanak azbesztcement-, kerámia- és facsöveket, az öntöttvasradiátorokat pedig helyettesítsék vaslemezből préselt radiátorokkal és kerámiaradiátorokkal.

3. A KB plénuma, a városgazdálkodáshoz szükséges egyes felszerelési kellékek termelésének rendkívül nagy elmaradását figyelembe véve, utasítja az LNT-t, hogy dolgozza ki a városgazdálkodási felszerelési kellékek fokozottabb gyártásának programmját, nevezetesen

a) 1932-ben gondoskodjék a városgazdálkodás részére szükséges (locsoló-, szemetes- stb.) autók gyártásának fejlesztéséről, s az új autógyárakban építtessen megfelelő üzemeket;

b) gondoskodjék a különböző felszerelési kellékek, különösen a csövek, a vízvezetékhez, csatornázáshoz, központi fűtéshez és távfűtéshez szükséges speciális berendezések, továbbá a nagy- és kis-kenyérgyári berendezések gyártásának fokozásáról, s az 1931. évi, különösen pedig az 1932. évi programmba vegye fel a meglevő üzemek termelésének bővítését és új üzemek építését;

c) gondoskodjék a villamoskocsik (motor- és pótkocsik) gyártásának növeléséről, s 1932-ben kezdjen hozzá egy külön villamoskocsigyár építéséhez;

d) 1932-ben kezdjen hozzá két olyan gyár építéséhez, amelyek fürdő- és mosodaberendezéseket, mosógépeket, konyhaberendezést, gáztűzhelyeket, kádakat, WC-berendezéseket állítanak elő;

e) a Szovjetunió Legfelsőbb Népgazdasági Tanácsának keretében hozzon létre külön szervezetet a városgazdálkodási felszerelési kellékek gyártására, s helyezze ennek vezetése alá a megfelelő üzemeket.

4. Tekintettel arra, hogy a városgazdálkodási szervek pénzügyei rendezetlenek, s a városi vállalatoknál igen kis mértékben

valósult meg az önálló gazdaságos elszámolás, a plénum megbízza a Pénzügyi Népbiztosságot, hogy dolgozzon ki gyakorlati rendszabályokat a városi szovjetek pénzügyeinek megjavítása, továbbá annak érdekében, hogy a városi üzemeket és a lakásgazdálkodást valóban átállítsák az önálló gazdaságos elszámolásra; különösen nagy munkát kell kifejteni a városgazdálkodás belső tartalékainak mozgósítása terén.

5. A KB plénuma úgy látja, hogy mindeme feladatok teljesítése megköveteli az egész vonalon valamennyi városgazdálkodási szerv munkájának gyökeres megjavítását, megköveteli továbbá a városgazdálkodási szervek gyakorlati munkájában észlelhető jobboldali-opportunista torzítások elleni erélyes harcot, e szervek megtisztítását az osztályidegen és bürokratikus elemektől, s a kártevés maradványainak kiirtását.

A KB plénuma utasítja a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, s a határterületi és területi bizottságokat, hogy erősítsék meg a városgazdálkodási szerveket képzett vezető funkcionáriusokkal és műszaki káderekkel.

Ezzel egyidejűleg megbízza a szövetségi köztársaságok közoktatásügyi népbiztosságait és városgazdálkodási főigazgatóságait, hogy az 1931/32-es tanévben növeljék a meglevő főiskolákon a lakásügy és a városgazdálkodás fő területeire felvett hallgatók számát, és fokozzák az ilyen káderek képzését, 1932-ben pedig hozzák létre a városgazdálkodás külön műszaki főiskoláját.

A lakásügy és a városgazdálkodás tudományos kutatómunkájának megszervezése és vezető lakásügyi és városgazdálkodási káderek nevelése céljából az OSzFSzK Népbiztosainak Tanácsa mellett meg kell szervezni a Városgazdálkodási Akadémiát.

6. A városi szovjetek, mint a proletárhatalom városi szervei, olymódon szervezzék át munkájukat, hogy a városgazdálkodás minden területén elsősorban a szovjetek küldötteit vonják be a munkában való aktív részvételre.

A városi szovjetek osztályai valósítsák meg ténylegesen a munka állandó ellenőrzését és irányítását a városgazdálkodás minden területén. Legyen vége annak, hogy a városi szovjetek plénumai ünnepélyes díszülés jellegűek. A városi szovjetek plénumainak olyan központokká kell válniok, ahol a választók száz meg ezer észrevétele és javaslata alapján gyakorlatilag oldják meg a városgazdálkodás kérdéseit.

A pártbizottságok fordítsanak nagy figyelmet a városi szovjetek munkájára, és nyujtsanak ehhez segítséget. A városi szovjetek káderekkel való megerősítése, munkájuk átszervezése,

munkások százainak meg ezreinek, közöttük munkásasszonyoknak bevonása a városi szovjetek és gazdasági szerveik munkájába — mindez biztosítja a városgazdálkodás megjavítása és továbbfejlesztése terén felmerült új hatalmas feladatok megvalósítását. A városgazdálkodás fejlődése, az ezen a téren megoldásra váró hatalmas új feladatok parancsolóan írják elő a városi szovjet megerősítését, mert a városi szovjet a gazda, aki felel a városgazdálkodás minden ágáért.

7. A városgazdálkodás műszaki-gazdasági irányításának megjavítása céljából a meglevő városgazdálkodási főigazgatóságokat szövetségi köztársasági városgazdálkodási népbiztosságokká kell átszervezni. A plénum megbízza a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, hogy ezeket a népbiztosságokat alakítsák meg, és lássák el megfelelő káderekkel.

8. A lakásügy és a városgazdálkodás fő problémáinak kidolgozása, a finanszírozás, a felszereléssel és anyagokkal való ellátás, az új városok építésével, a régi városok újjáépítésével és a műszaki segítség igénybevételével kapcsolatos kérdések kidolgozása céljából az SzKVB mellett létre kell hozni a Város- és Lakásgazdálkodás Összszövetségi Tanácsát.

9. A KB a városgazdálkodás statisztikájának egyáltalán nem kielégítő helyzetére való tekintettel megbízza az Állami Tervbizottságot, hogy gondoskodjék a városgazdálkodás statisztikájának tudományos alapokon való megszervezéséről.

* *
*

A párt és a munkásosztály által az ország iparosításáért és [a mezőgazdaság] kollektivizálásáért folytatott harc terén elért sikerek megteremtették a városgazdálkodás döntő módon való megjavításának minden szükséges feltételét, márpedig a városgazdálkodás igen fontos alapul szolgál a milliós dolgozó tömegek életmódjának új, szocialista elvek szerinti átalakításához

Az új, szocialista életmód megteremtésének kérdéseiben erőteljes harcot kell folytatni a jobboldali opportunizmus ellen is, amely szembehelyezkedik a szocialista gazdaság fejlesztésének bolsevik ütemével, szembehelyezkedik a munkásság és a kolhozparasztság kulturális és szociális szükségleteiről való gondoskodás új alapokra helyezésével, s ugyanakkor harcolni kell a „baloldali" opportunista frázishősök elhajlásai ellen is, akik mindenféle hóbortos javaslatokkal állnak elő (a magánháztartások kényszerjellegű megszüntetése, kommunista közösségek alakításának elrendelése stb.).

A párt kemény csapást fog mérni mind a jobboldali opportunistákra, akik hátrafelé igyekeznek húzni bennünket, kísérletet tesznek arra, hogy meghiúsítsák építkezésünket, mindpedig a „baloldali" frázishősökre, akik nem számolnak a jelenlegi időszak konkrét viszonyaival, s valójában a jobboldaliaknak segítenek.

A párt a lenini fő irányvonal megvalósítása alapján sikereket ért el a városgazdálkodás helyreállítása és fejlesztése terén. Ugyanezen az alapon a párt keresztül fogja vinni a mostani városok kulturált, technikai és gazdasági szempontból fejlett proletárközpontokká változtatását, s az új, szocialista városok tucatjait meg százait építi majd fel.

„Pravda", 165. sz. 1931 június 17

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1931 október 28—31

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága 1931 október 28—31-én teljes ülést tartott.

A plénum a következő kérdéseket vizsgálta meg:

1. A Közlekedésügyi Népbiztosság beszámolója arról, hogyan hajtotta végre az ÖK(b)P Központi Bizottságának és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának a vasúti közlekedésről szóló határozatát.

2. A Közellátási Népbiztosságnak és a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségének beszámolója arról, hogyan hajtották végre az ÖK(b)P Központi Bizottságának és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának a szovjet kereskedelem fejlesztéséről és a munkásellátás megjavításáról szóló határozatait, a KEB és az MPF korreferátumával.

3. A folyó munka gyakorlati kérdései.

A plénum megfelelő határozatait alább közöljük.

A PLÉNUM HATÁROZATAI

A VASÚTI KÖZLEKEDÉSRŐL

(Határozat Andrejev elvtárs beszámolójához, elfogadta az ÖK(b)P KB plénuma, 1931 október 29-én)

1. A KB plénuma, miután a Közlekedésügyi Népbiztosság beszámolóját meghallgatta, helyesli a Politikai Irodának a vasúti közlekedés munkájával kapcsolatban f. é. október 5-én előterjesztett értékelését és következtetéseit, s többek között teljes

mértékben helyesli a Közlekedésügyi Népbiztosság vezetőségének leváltására vonatkozó döntést.

2. A plénum megállapítja, hogy a vasúti közlekedés munkájában továbbra is a következő fő fogyatékosságok észlelhetők: még korántsincs felszámolva, sőt a legalsóbb szervektől a Közlekedésügyi Népbiztosságig az egész vonalon tapasztalható a személyes felelősség hiánya, a felelőtlenség; nem folyik igazi bolsevik harc a két váltószemélyzetes mozdonyfordulók szabotálása ellen; nem értenek a közlekedés belső tartalékainak kihasználásához, s az eszközökkel és anyagokkal való szigorú takarékoskodáshoz.

A vasúti közlekedés terén a bérkérdésekben mindmáig jelentős mértékben fellelhető az egyenlősdi, a gazdasági szervek és a szakszervezetek pedig még nem láttak hozzá, hogy erélyes kézzel rendet teremtsenek a munkaszervezés, a bérezés, valamint az ellátás megjavítása kérdésében. A mozdonyok és kocsik javításának minősége a Javítóüzemek Országos Szervezetéhez tartozó üzemekben is, a fűtőházakban is még mindig rendkívül gyenge. A vasutak munkájának súlyos fogyatékossága az üzemeltetés rossz megszervezése is (a szállítás tervezése, a pályaudvarok, forgalomirányítók munkája stb.).

A közlekedésről hozott párthatározat végrehajtásában mutatkozó valamennyi felsorolt fogyatékosság oka jórészt a közlekedési apparátus maradisága és bürokratizmusa, továbbá az, hogy a vasút kommunista vezetői nem értenek az e maradiság és bürokratizmus elleni harchoz, nem tudják új módon megszervezni a munkát, és nem tudnak bolsevik ütemben dolgozni azért, hogy döntő fordulatot hozzanak létre a közlekedés egész munkájában.

A vasúti közlekedés e fogyatékosságok következtében, noha a mult évhez képest bizonyos mértékig javult a munkája, még mindig szűk keresztmetszet, s egyik komoly akadálya a népgazdasági terv sikeres teljesítésének.

3. A KB plénuma emellett megállapítja, hogy egyes ipari egyesülések és üzemek nem teljesítik kielégítően a közlekedés megrendeléseit, különösen a kocsik, a mozdonyok és a tartalékalkatrészek tekintetében.

4. Az ÖK(b)P KB plénuma annak érdekében, hogy az őszi és a téli szállítások idején biztosítva legyen a vasúti közlekedés zavartalan munkája, teljes egészükben jóváhagyja a Közlekedésügyi Népbiztosság új vezetőségének az alábbi feladatok megoldása céljából eddig életbeléptetett és tervbevett intézkedéseit:

a mozdony- és kocsipark rendbehozása, a nagyjavítás és a futójavítás minőségének gyökeres megjavítása; a fűtőházak teljes rendbehozása; a két váltószemélyzetes fordulók szabotálásának teljes felszámolása; a kocsik állagosítás szerinti felhasználásának megszüntetése, a vonatközlekedés megjavítása, az átbocsátóképesség növelése és a vízellátás megjavítása a teherforgalom valamennyi főbb útirányán; a bérezési egyenlősdi felszámolása a vasútügy egész területén; a progresszív teljesítménybér bevezetése; a Közlekedésügyi Népbiztosság és a vasútvonalak apparátusát illetően, ezek munkájának gyökeres megjavítása — a maradiság és a bürokratizmus elemeinek könyörtelen száműzése révén; szigorú fegyelem teremtése az egész vonalon minden egyes rendelkezés tényleges, nempedig csak papíron való teljesítésének a gondos ellenőrzés segítségével történő biztosítása révén.

5. A KB plénuma kötelezi a Szovjetunió Legfelsőbb Népgazdasági Tanácsát, hogy haladéktalanul gondoskodjék a vagon- és mozdonygyárak munkájának olyan arányú fejlesztéséről, amely biztosítja kapacitásuk teljes kihasználását, s ugyanakkor utasítja a Munka és Honvédelem Tanácsát, hogy legkésőbb december 1-ig állapítsa meg a vagon- és mozdonygyártás 1932. évi programmját. A KB plénuma utasítja a Szovjetunió Legfelsőbb Népgazdasági Tanácsát, hogy haladéktalanul gondoskodjék a mozdonygyárak szakosításáról, s adja át más üzemeknek az új mozdonyok gyártásával össze nem függő megrendeléseket; gondoskodjék arról, hogy a Közlekedésügyi Népbiztosság a IV. negyedben megkapja a sínek, alátétlemezek, hevederek, sínszegek stb. előirányzott mennyiségét, s tegye meg azonnal a szükséges intézkedéseket a síntermelésnek az 1932. évi felemelt programm teljesítéséhez szükséges növelése érdekében, gondoskodjék arról, hogy a Közlekedésügyi Népbiztosság megkapja a fontosabb csomópontok és útvonalak távíró- és telefonösszeköttetésének megjavításához szükséges villamosberendezéseket és anyagokat, s teljes mértékben biztosítsa a közlekedés számára azokat a vízellátási berendezéseket (tartályok, motorok, csövek), amelyek lehetővé teszik a vízellátási nehézségek kiküszöbölését a vasúti hálózatnak a vízellátás szempontjából leghátrányosabb helyzetben levő szakaszain.

6. A KB plénuma, a vasúti közlekedés tartalékalkatrészekkel való ellátásának rendkívül nagy jelentőségéből kiindulva, utasítja a Munka és Honvédelem Tanácsát és a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy sürgősen gondoskodjanak a Közlekedésügyi Népbiztosság üzemeinek és az iparnak tartalékalkatrészekre

adott megrendelések teljesítéséről, s biztosítsák teljes mértékben a tartalékalkatrészek előállításához szükséges fémet.

7. A KB plénuma úgy látja, hogy a vasutasok ellátására vonatkozó tervek teljesítése és a közlekedési szövetkezetek munkája még mindig nem kielégítő, s ezért utasítja a Közellátási Népbiztosságot és a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségét, hogy a kormány által megállapított élelmiszer- és iparcikkalap keretei között maradéktalanul és idejében biztosítsák a vasúti dolgozók ellátását. Egyben utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot és a vasutas szakszervezet Központi Bizottságát, hogy gyökeresen javítsák meg ezeknek az alapoknak az egyes vasutascsoportok közötti elosztását, s gondoskodjanak a közlekedési szövetkezetek munkájának fokozásáról.

8. A KB plénuma úgy látja, hogy a Közlekedésügyi Népbiztosság és az ipar egyáltalán nem kielégítő ütemben készíti elő a közlekedés újjáalakítását célzó intézkedéseknek a kitűzött határidőre való végrehajtását, s ezért utasítja a Munka és Honvédelem Tanácsát, hogy a KB és a Népbiztosok Tanácsa határozatainak megfelelően legkésőbb ez év december 1-ig vizsgálja meg a vasúti közlekedés újjáalakítási munkálataira vonatkozó egész 1932. évi tervet, s ennél induljon ki a következő szempontokból: meg kell indítani az Uralvidék, a Donyec-medence és a Kuznyecki-medence legfontosabb útvonalainak villamosítására irányuló munkákat, s 1932-ben kellő mennyiségű villamosmozdonyt kell gyártani; meg kell indítani a motorosmozdonyok gyártását a vízellátási nehézségekkel küzdő vonalak biztosítására, mégpedig elsősorban a kis motorosmozdonyok gyártását a tolatási és útkarbantartási munkák számára; fokozottabb ütemben kell folytatni a Luganszki Mozdonygyár újjáalakítását, hogy újfajta, nagyobb méretű mozdonyokat lehessen gyártani; meg kell erősíteni a legfontosabb irányokba, különösen a Donyec-medencébe és az Uralba vezető vonalakat; újjá kell alakítani a moszkvai, a leningrádi meg a nyizsnyij-novgorodi csomópontot; meg kell gyorsítani az új hidak építését a Volgán, az Okán és az Obon; gépesíteni kell a be- és kirakást; gyökeresen meg kell javítani a vasútvonalak távíró- és távbeszélő összeköttetését; a gördülőanyagot önműködő légfékkel, a zárt irányokon pedig önműködő kapcsolóberendezéssel kell ellátni; újjá kell alakítani a Közlekedésügyi Népbiztosság javítóüzemeit, s külön üzemcsoportokat kell kijelölni a tartalékalkatrészek és készülékek nagy arányokban történő gyártásának megszervezése céljából.

9. A KB plénuma, abból kiindulva, hogy a vasúti közlekedés-

nek égető szüksége van új káderekre és magas képzettségű, erős igazgatási apparátusra, utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy fokozza a káderképzést a műszaki főiskolák és technikumok, továbbá menetirányítók, forgalmi szolgálattevők, mozdonyvezetők, villamosmozdony-vezetők stb. átképzését szolgáló esti tanfolyamok útján.

10. A plénum a vasúti közlekedés munkájának gyökeres megjavítása terén a párt igen fontos feladatának tekinti az igazgatási apparátus egytől-egyig valamennyi szervének, különösen a forgalmi szolgálatnak kommunista káderekkel való megerősítését, és aktív, a munkában kitűnt kommunisták gazdasági munkára küldését állomásfőnöki és állomásfőnökhelyettesi, vonalszakasz- és fűtőházvezetői, illetve helyettes vezetői, osztály-, körzet-, útvonal- stb. vezető helyettesi minőségben. A Központi Bizottság merőben helytelennek és a párt érdekeivel ellentétesnek tartja azoknak a kommunistáknak a felfogását, akik pártmunkáról vagy más munkáról nem akarnak átmenni a vasúthoz kisebb beosztású gazdasági munkára.

A közlekedésben dolgozó kommunista tartsa becsületbeli ügyének a közlekedés technikájának tényleges elsajátítását, a szükséges ismeretek mielőbbi megszerzését, azt, hogy az apparátusban vagy a vasútvonalakon folyó munka egyik vagy másik ágának önálló vezetőjévé váljék.

A KB plénuma kötelezi a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait s a határterületi és a területi pártbizottságokat, hogy fokozzák a vonalfőnökségi és igazgatósági pártszervezők irányítását, akiknek a munkája nemcsak azért különösen nagy jelentőségű, mert tőlük függ a közlekedés területén folyó pártmunka erősítése, hanem azért is, mert ők készítik elő és állítják be a pártmunkásokat a közlekedés gazdasági apparátusába.

A KB plénuma jóváhagyja a Politikai Irodának azt a döntését, amely szerint jelentős számú közlekedési pártszervezőt gazdasági munkára kell átirányítani, és megbízza a Szervező Irodát, hogy küldje a pártfunkcionáriusok egy újabb csoportját a vasútvonalakra és a körzetekbe pártszervezői minőségben.

11. A KB plénuma elismeri, hogy a helyi pártszervezetek már több figyelmet fordítanak a közlekedés kérdéseire, ugyanakkor azonban megállapítja, hogy a határterületi és területi pártbizottságok részvétele a közlekedés munkájában gyakran formális előadásokra, jelentésekre és kivizsgálásokra korlátozódik, ahelyett hogy valóban ellenőriznék a vasutak munkáját, ahelyett hogy a pártszervezetek napról napra konkrétan irányítanák a

fűtőházak, állomások, körzetek stb. munkájának megjavítását szolgáló intézkedések végrehajtását.

A KB plénuma, annak biztosítása érdekében, hogy a területi és határterületi pártszervezetek rendszeres segítséget nyujtsanak a közlekedésnek, kötelezi a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait s a határterületi és területi pártbizottságokat, hogy haladéktalanul állítsanak be külön titkárt kizárólag a közlekedéssel kapcsolatos munka intézésére, s ezt a titkárt mentsék fel minden más kötelezettség alól.

12. A párt nem engedheti meg, hogy a vasutak munkájában bármilyen mértékben is megismétlődjenek a téli fennakadások. A KB a helyi pártszervezeteket fogja felelősnek tekinteni a közlekedés egyik vagy másik területén előforduló hibákért. Az egész párt és a helyi pártszervezetek figyelmét még nagyobb mértékben arra kell összpontosítani, hogy folytassák a vasutastömegek mozgósítását a mozdonyok és kocsik fokozottabb kihasználására, a javítómunkák minőségének emelésére, az állomások munkájának megjavítására, a munkafegyelem erősítésére, az igazgatási apparátus munkájának messzemenő megjavítására, a maradiság és a bürokratizmus elleni harcra. Erőteljesen kell küzdeni a közlekedési eszközök, a kocsik, a mozdonyok gazdaságos kihasználásáért, a ki- és berakás, s az ezzel kapcsolatos állási idő csökkentéséért. Napról napra ellenőrizni kell, hogyan teljesítik az ipari vállalatok a közlekedéstől kapott megrendeléseket, szorgalmazni kell ezeknek a megrendeléseknek a teljesítését, és meg kell javítani e vállalatok termékeinek minőségét.

A pártszervezeteknek és a szakszervezeti csoportoknak különösen nagy figyelmet kell fordítaniok arra, hogy emelkedjék az alsó közlekedési végrehajtó szervek (a műhelyek, fűtőházak, állomások, pályafenntartási főnökségek stb.) munkájának színvonala. Ezekben a szervekben kell összpontosítani a most következő időszakra, amikor a közlekedés megfeszített munkát fog végezni, a pártszervezetek és a szakszervezeti csoportok vezető kádereit. A párt által a közlekedéssel kapcsolatban felvetett harci kérdések megoldására való mozgósítással nemcsak a tavalyi közlekedési nehézségek megismétlődésének kell elejét vennünk, hanem ezen túlmenően biztosítanunk kell a vasúti közlekedés munkájának magasabb színvonalra emelkedését a népgazdasági terv feltétlen teljesítése érdekében.

A SZOVJET KERESKEDELEM FEJLESZTÉSÉRŐL ÉS A MUNKÁSELLÁTÁS MEGJAVÍTÁSÁRÓL

(Az ÖK(b)P KB plénumának 1931 október 30-án hozott határozata)

Az ÖK(b)P KB plénuma, miután meghallgatta a Közellátási Népbiztosságnak és a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségének a beszámolóját, továbbá a KEB és az SzMPF korreferátumát, megállapítja, hogy a Közellátási Népbiztosság és a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetsége jelentős munkát fejtett ki a KB és a Népbiztosok Tanácsa által a szovjet kereskedelem fejlesztésével és a bolthálózat növelésével kapcsolatban kiadott májusi felhívás valóraváltása érdekében (a Közellátási Népbiztosság 4 155 boltot, a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetsége 6 758 boltot nyitott). A KB plénuma azonban úgy látja, hogy a boltok, különösen az élelmiszerüzletek száma nem elégíti ki az ipari körzetek növekvő szükségleteit.

A KB plénuma azon a véleményen van, hogy a könnyűipar szakadatlan növekedése és a mezőgazdasági termékek begyüjtése terén mutatkozó növekvő lehetőségek biztosítják a szovjet kereskedelemnek az eddiginél nagyobb arányú fejlődését és a bolthálózatnak az eddiginél fokozottabb növekedését.

A KB plénuma hangsúlyozza, hogy a legtöbb üzlet belső rendje és a kereskedelem színvonala terén még mindig nem kielégítő a helyzet, s hogy az áruforgalom még mindig nem elég élénk.

A szovjet kereskedelem fejlődését gátló legfőbb ok az, hogy a szövetkezeti kereskedelmi apparátus dolgozóinak jelentős része nem érti meg, hogy át kell térni, és nem tud áttérni a gépies áruelosztásról a szovjet kereskedelem fejlesztésére. A szövetkezeti kereskedelmi apparátusból mind a mai napig nem száműzték a nepman-szellemet, és nem küszöbölték ki a bürokratikus elemeket, sőt, az utóbbi időben újult erővel jelentkezik a nepman-szellem, ami a fogyasztókról való igazi gondoskodás hiányában, az árpolitika durva megsértésében, a kalmárkodó kereskedelmi szellem elburjánzásában, s a nagy haszon hajhászása során az árak felhajtásában jut kifejezésre.

A párt által a kereskedelmi és szövetkezeti apparátusba irányított új káderek még nem sajátították el a kereskedelem minden csínját-bínját, és nem irányítják konkrétan a szövetkezeti munkát, aminek az a következménye, hogy a kereskedelmi és szövetkezeti apparátust gyakorta azok az osztályidegen bürokratikus elemek irányítják, akik még számottevő réteget képeznek ebben az apparátusban.

A szovjet kereskedelem továbbfejlesztése és a munkásellátás

megjavítása érdekében a KB plénuma határozatilag kimondja:

1. A fogyasztási szövetkezetek és a közellátási népbiztossági szervek kiskereskedelmi hálózatának további kiszélesítésével párhuzamosan az LNT keretébe tartozó könnyűipari egyesülések, a Földművelésügyi Népbiztossághoz tartozó szovhozegyesülések, a kolhozok és az ipari szövetkezetek fejlesszék a saját termékeikkel való kiskereskedelmet a szovjet árpolitika alapján.

Azoknak a tervben szereplő áruknak a mennyiségét, amelyeket az LNT keretébe tartozó könnyűipari egyesülések és a Földművelésügyi Népbiztossághoz tartozó szovhozegyesülések kereskedelme révén kell realizálni, szabja meg a Munka és Honvédelem Tanácsa. Az LNT és a Földművelésügyi Népbiztosság boltjainak kereskedelmét ugyanolyan módon kell szabályozni, mint a többi állami és szövetkezeti kereskedelmi szervezet működését.

Kolhozok és szovhozok csakis abban az esetben kereskedhetnek — természetesen a szovjet árpolitika alapján —, ha a beadás (eladás) terén pontosan eleget tettek az állammal szemben fennálló kötelezettségüknek. A kolhozkereskedelemre ugyanolyan szabályozási előírások érvényesek, mint a szövetkezeti kereskedelemre.

2. A plénum a rendszeres árleszállítás politikájából kiindulva jóváhagyja a Munka és Honvédelem Tanácsa mellett működő Árbizottságnak a kereskedelmi árak átlag 30%-os leszállításáról szóló határozatát, valamint azt a határozatát, hogy a szabadpiaci árakon folyó kereskedelmet a Munka és Honvédelem Tanácsa által fenntartott különleges állami bolthálózatra kell korlátozni.

3. A plénum utasítja a Közellátási Népbiztosságot, hogy gondoskodjék az élelmiszerellátás raktárhálózatának fejlesztéséről a Donyec-medencében, az Uralvidéken, a Kuznyecki-medencében és más hasonló körzetekben, s a legfontosabb ipari körzetek részére a fő élelmezési cikkekből hozza létre a szükséges tartalékokat.

4. A plénum a munkásosztály és a falusi dolgozó tömegek áruellátásának megjavítása és a jóváhagyott áruellátási tervek teljesítéséért való felelősség növelése érdekében utasítja a Munka és Honvédelem Tanácsát, hogy

a) az árualapok megállapításánál jelöljön ki külön alapokat a városi és falusi lakosság ellátására, és szigorúan szabja meg a nem-piaci fogyasztás céljaira szolgáló áruk mennyiségét (hadsereg, munkaruha, állami költségvetési intézmények stb.);

b) képezzen külön tartalék-árualapot, s ezt bocsássa a Munka és Honvédelem Tanácsa mellett működő Tartalékok Bizottsága rendelkezésére.

5. A KB plénuma a munkásellátás megjavítása szempontjából különösen nagy jelentőséget tulajdonít annak, hogy az étkezdék, üzemek, szövetkezeti szervezetek mellett kisegítő vállalatokat hozzanak létre kiegészítő élelmiszerforrások felkutatása céljából, továbbá az önellátás nagyobb arányú megszervezésének, különösen a lakosság második és harmadik ellátási kategóriába tartozó rétege számára, amelyet illetően az ellátás további megjavítása főleg a helyi erőforrások mozgósítása révén lehetséges.

6. A KB plénuma megállapítja, hogy kevés az étkezde, a meglevők nincsenek felszerelve minden szükségessel, és nem alkalmasak az étkezők megfelelő kiszolgálására, éppen ezért feltétlenül szükségesnek tartja, hogy fokozott ütemben építsenek és nyissanak új étkezdéket a meglevők tehermentesítése és a közétkeztetésnek az új hálózat révén történő további fejlesztése céljából.

7. A plénum megállapítja, hogy az állami ipar és a kisipari szövetkezetek által előállított termékek jelentős részének minősége nem kielégítő, megállapítja továbbá, hogy az ipari, kereskedelmi és szövetkezeti szervezetek egyáltalán nem küzdenek kellő eréllyel a termékek minőségének megjavításáért, s ezért utasítja a Munka és Honvédelem Tanácsát, hogy dolgozza ki és léptesse életbe azokat a szükséges intézkedéseket, amelyek biztosítják a piacra kerülő áruk minőségének gyökeres megjavulását. A KB plénuma kötelezi a párt-, szakmai, szovjet- és szövetkezeti szervezeteket, hogy a termékek minőségének megjavítása érdekében folytatott munkát tekintsék egyik legfontosabb feladatuknak: gondoskodjanak arról, hogy a munkások tömegszervezetei — a szakszervezetek, a városi szovjetek osztályai és maguk a szervezett fogyasztók — rendszeresen harcoljanak a közszükségleti cikkek kiváló minőségéért.

8. Az ellátás további javítását fékezi az élelmiszeripar és a kereskedelmi hálózat technikai bázisának rendkívüli elmaradottsága, különösen az, hogy a gépesített kenyérsütés ügye igen gyenge lábon áll.

A KB plénuma utasítja a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsát, hogy különösen nagy figyelemmel vizsgálja meg a boltok, raktárak, hűtőházak, kenyérgyárak és pékségek, malmok és darálóüzemek építésének programmját, s a népgazdaság 1932. évi ellenőrző számaiban írja elő ezeknek az üzemágaknak olyan arányú fejlesztését, amely biztosítja a lakosság zavartalan ellátását, valamint a szükséges élelmiszerkészletek és közszükségleti iparcikk-készletek felhalmozását, illetve a kenyérgyárak tekintetében a kenyérsütés gépesítésének befejezését — vala-

mennyi nagyvárosban és ipari központban legkésőbb 1933 végéig, Moszkvában, Leningrádban, a Donyec-medencében és az Uralban pedig 1932 végéig.

9. A KB plénumának nézete szerint nemcsak a Közellátási Népbiztosságnak és a fogyasztási szövetkezeteknek a kötelessége, hanem a helyi pártszervezeteknek és szakszervezeti csoportoknak is a feladata gondoskodni arról, hogy a megállapított mennyiségű ellátási cikkek eljussanak a munkásfogyasztóhoz, és megengedhetetlennek tartja, hogy az ellátási alapokat közvetlen rendeltetésükön kívül bármi másra felhasználják; a plénum egyben kimondja, hogy ezeknek az alapoknak elsősorban a különleges és az első ellátási kategóriába tartozó munkásoknak, alkalmazottaknak és családtagjaiknak a megállapított fejadagok szerinti ellátását kell biztosítaniok.

10. A KB plénuma hangsúlyozza, hogy a kommunista és pártonkívüli kereskedelmi dolgozóknak el kell sajátítaniok a kereskedelmi munka minden csínját-bínját. A plénum ezzel kapcsolatban utasítja a Közellátási Népbiztosságot és a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségét, hogy kereskedelmi szakemberek és technikusok, különösen áruszakértők képzése céljából szélesítse ki a műszaki főiskolák és tanfolyamok hálózatát, továbbá a kereskedelmi apparátus dolgozóinak továbbképzése, szakmai tudásuk fejlesztése céljából szervezzen esti tanfolyamokat, s a kereskedelmi szakemberek és technikusok számára teremtsen ugyanolyan munkafeltételeket, amilyeneket a KB határozata az ipari szakemberek részére ír elő.

11. A KB plénuma a szovjet kereskedelem fejlesztésével kapcsolatban és a szovjet kereskedelem fokozottabb szabályozása céljából szükségesnek tartja a Szovjetunió Közellátási Népbiztossága erős helyi, körzeti és városi apparátusának megszervezését, s utasítja a Népbiztosok Tanácsát, hogy gondoskodjék e feladat megvalósításáról.

12. A KB plénuma annak érdekében, hogy a területi és határterületi pártszervezetek rendszeres segítséget nyujtsanak a munkások és parasztok ellátása terén, kötelezi a nemzetiségi kommunista pártok Központi Bizottságait, s a határterületi és területi pártbizottságokat, hogy haladéktalanul bízzák meg a nemzetiségi kommunista pártok Központi Bizottságainak, illetve a határterületi és a területi pártbizottságoknak egy-egy titkárát az ellátási kérdések intézésével, s ezeket mentsék fel minden egyéb kötelezettség alól.

„Pravda" 302. sz. 1931 november 1

AZ ÖK(b)P TIZENHETEDIK KONFERENCIÁJA

Moszkva, 1932 január 30 — február 4

A konferencián 386 szavazati joggal és 525 tanácskozási joggal rendelkező küldött vett részt.

A konferencia napirendje: 1. Az ipar fejlődésének 1931. évi eredményei és az 1932. év feladatai. 2. Irányelvek a Szovjetunió 1933—1937. évi, második ötéves népgazdasági tervének összeállításához.

Az ipar fejlődésének 1931. évi eredményeiről és az 1932. év feladatairól szóló beszámolót G. K. Ordzsonikidze tartotta; a Szovjetunió 1933—1937. évi, második ötéves népgazdasági tervének összeállítására vonatkozó irányelvek kérdéséről V. M. Molotov és V. V. Kujbisev számolt be.

A XVII. pártkonferencia megállapította; hogy a pártkongresszusoknak azokat a határozatait, amelyek szerint fel kell építeni a Szovjetunió szocialista gazdaságának fundamentumát, és ezt az építést tető alá kell hozni — óriási sikerrel hajtották végre, ami a pártfőirányvonal következetes érvényesítésének s az ellenforradalmi trockizmus és a kapitalizmus visszaállítására törekvő jobboldaliak szétzúzásának köszönhető. A konferencia jóváhagyta a szocialista ipar fejlesztésének az első ötéves terv négy év alatti teljesítését biztosító 1932. évi tervét.

A konferencia megjelölte a Szovjetunió szocialista építését szolgáló második ötéves terv összeállításával kapcsolatos irányelveket, s fő gazdasági feladatként azt tűzte ki, hogy be kell fejezni a népgazdaságnak a korszerű technika alapján történő újjáalakítását.

A konferencia rámutatott arra, hogy a második ötéves terv fő politikai feladata a kapitalista elemek végleges felszámolása, az embernek ember általi kizsákmányolását előidéző okok teljes megszün-

tetése, valamint a gazdasági életben és az emberek tudatában fellelhető kapitalista csökevények kiküszöbölése.

Az ÖK(b)P Központi Bizottságának 1932 február 4-i teljes ülése jóváhagyta a XVII. pártkonferencia határozatait.

A KONFERENCIA HATÁROZATAI

AZ IPAR FEJLŐDÉSÉNEK 1931. ÉVI EREDMÉNYEI ÉS AZ 1932. ÉV FELADATAI

(Határozat Ordzsonikidze elvtárs beszámolójához)

I. Az 1931. év eredményei

A XVII. pártkonferencia örömmel állapítja meg, hogy a szovjet ipar, az előző évek politikai és gazdasági eredményeire támaszkodva, újabb győzelmekkel zárta le az 1931-es évet.

Az egész szocialista ipar termelése 1931-ben 27 milliárd rubel értéket képvisel, ami 1930-hoz képest 21%-os növekedést jelent. Az LNT tervezésének keretébe tartozó ipar termelése 21,8 milliárd rubel, azaz a növekedés 1930-hoz képest 20,5%, ezen belül a nehézipar termelése 11,8 milliárd rubel, ami 1930-hoz képest 28%-os növekedésnek felel meg. Ilyen növekedést egyetlen kapitalista állam sem ismert, még a kapitalizmus legjobb időszakaiban sem.

1931-ben számos iparág $2^1/_2$—3 év alatt teljesítette és túlteljesítette az ötéves terv szerinti feladatát (az olajipar, a villamossági ipar, az egész gépgyártás, az édesipar és a halkonzervipar).

1931 eredményei biztosítják az ipar ötéves tervének négy év alatti teljesítését.

Ugyanakkor 1931-ben kivétel nélkül valamennyi kapitalista országban tovább folytatódott és mélyült a kapitalizmus történetében egyedülálló szörnyű válság, amely a termelés hihetetlen csökkenésére és az építőipar majdnem teljes leállítására vezetett.

A munkanélküliek száma Európában és az Egyesült Államokban meghaladta a 25 milliót, erősen csökkent a munkabér, és tovább folytatódik a dolgozók tízmillióinak abszolút elnyomorodása, ugyanakkor, amikor a Szovjetunióban teljesen felszámoltuk a munkanélküliséget, a termelésben és az építkezéseken foglalkoztatott munkások száma 1931 folyamán 2 millióval növekedett, a munkabér pedig 16%-kal emelkedett 1930-hoz képest.

Újólag ragyogóan bebizonyosodott a szocialista gazdasági rendszer fölénye a kapitalista rendszerrel szemben.

Az egész ipar általános fejlődése mellett 1931 folyamán mélyreható minőségi változások mentek végbe magán az iparon belül is: a párt, a gazdasági szervezők, a szakszervezetek, az élmunkások, a legjobb mérnökök és technikusok erőfeszítésével, az egész munkásosztály erőfeszítésével nagy arányokban vezettük be a korszerű technikát, és megkezdődött a termelés az új üzemekben.

A Sztálingrádi Traktorgyár és a „Vörös Putyilovec" termelési technikájának üzembevételével, a Harkovi Traktorgyár üzembehelyezésével és eredményes fejlesztésével, az egész gépgyártás újjáalakításával, több kombájngyár üzembehelyezésével és fejlesztésével, a Moszkvai és a Nyizsnyijnovgorodi Autógyár üzembehelyezésével — mindezzel hatalmas termelési bázist létesítettünk, amely biztosítja a népgazdaság, s ezen belül a mezőgazdaság technikai felszerelésének további megújítását.

1931-ben első ízben szerveztük meg és kezdtük meg a villamosítás, az olaj- és szénipar, valamint a vaskohászat számára szükséges nagy teljesítőképességű gépek és berendezések gyártását. Elsajátítottuk a kiváló minőségű acél gyártását. Elsőízben alkalmaztuk nagy arányokban az autogén- és villamoshegesztést. Fejlesztjük a kálium-, nitrogén- és foszfátműtrágya gyártását. Fejlesztjük a műrostgyártást.

Az ország szocialista iparosításának irányvonalával összhangban 1931-ben folytatódott — méghozzá jóval nagyobb arányokban — az ipari beruházás új építkezések formájában. Az LNT irányítása alatt álló iparba 1931 folyamán 7 milliárd rubelt ruháztunk be, ami felülmúlja az előző két és fél esztendő együttes beruházásait, s 3,5 milliárd rubel állótőkének megfelelő termelési kapacitást helyeztünk üzembe, vagyis ugyanannyit, amennyit az előző két és fél év alatt együttvéve.

Eszerint 1931 az új állótőke formájában létrehozott termelési kapacitás üzembehelyezése tekintetében elért döntő előrehaladás éve, ami egyrészt magának az építésnek meggyorsulásából, másrészt abból következett, hogy befejeztük számos olyan óriási objektum építését, amelyeket az előző években kezdtünk el. 1931-ben és 1932 januárjában helyeztük üzembe a Nyizsnyijnovgorodi Autógyárat, a Harkovi Traktorgyárat, a Moszkvai Autógyárat, az Urali Nehézipari Gépgyár első részlegét, a Szarátovi Kombájngyárat, az Urali Rézműveket, a hibini apatitbányaüzemeket, csővezetékeket és krakkolókat, többek közt azt a krakkolót, amelyet Suhov és Kapeljusnyikov szovjet mérnökök rendszere szerint építettek. Rövidesen üzembe helyezzük a Magnyitogorszki és a Kuznyecki Vasművek első részlegét, a Bereznyi-

kovi Gyár első részlegét, a Néva és a Voszkreszenszki Vegyigyárat, Moszkvában meg Nyizsnyij-Novgorodban a golyóscsapágygyárat, az esedékes szerszámgépgyárakat és szerszámgyárakat. Üzembe helyeztünk 79 szénbányát 28 millió tonna kapacitással, és együttesen 1 millió kilowatt kapacitású villamoserőműveket, majdnem ugyanannyit, amennyit az előző két évben együttvéve (a Zujevói, a Styerovi, a Kuznyecki, a Magnyitogorszki, a Bereznyikovi Hőerőművet stb.). Ezenkívül a világraszóló jelentőségű Dnyeper Vízierőművön 1931 folyamán annyira előrehaladt a munka, hogy ez biztosítja határidő előtti befejezését és üzembehelyezését — már 1932 nyarán.

Ezek a hatalmas objektumok és újabb óriási villamosenergiatermelő kapacitások üzembehelyezése gyökeres változásokat idéznek elő a népgazdaság technikai bázisában, és újabb lehetőségeket teremtenek a gyors előrehaladás számára.

A magnyitogorszki és kuznyecki kohóművek és kokszoló-vegyi kombinátok építésének sikeres kibontakozásával, a kuznyecki szénmedence egyidejű fejlesztésével, az Urali Nehézipari Gépgyár építésével és a Szibériai Bányagépgyár építésével lerakjuk egy *új, hatalmas szén- és kohászati bázis,* nevezetesen az *Ural—Kuznyecki Kombinát* erős alapzatát, mint ahogy ezt a XVI. pártkongresszus előírta.

A beruházásokkal és a termelés fejlesztésével egyidejűleg a szovjet ipar eddig még sohasem látott arányokban újabb munkás- és műszaki káderek teremtett és teremt a maga számára. Az LNT rendszerében oktatásban részesülők száma 1,8 millió — ez az 1931-es év eredménye a káderképzés terén. 1931-ben 21 000 fiatal mérnök és technikus hagyta el a főiskolákat, 1932-ben viszont már 38 000, 1933-ban pedig 85 000 fogja elvégezni az egyetemet, illetve a főiskolát. Az üzemi iskolákat 1931-ben 51 000-en végezték el, 1932-ben 350 000-en fogják elvégezni. Ezek a számbelileg gyorsan gyarapodó új káderek megedződtek az új technika kezelésének elsajátításáért folytatott harcban, és most a szocialista ipar további fejlődésének igen fontos feltételét alkotják.

1931 döntő év volt abban az értelemben is, hogy a tudományos kutatóintézetek egész hálózata (a Tudományos Akadémiától kezdve az ágazati intézetekig) a szocialista ipar szolgálatának útjára lépett, és szorosan összehangolja tevékenységét az iparral. Az ipar tudományos kutatóintézeteinek (az intézetek és az üzemekben működő fiókintézeteik) száma 1931 folyamán 141-ről 205-re emelkedett; az ipari hálózat tudományos dolgozóinak száma 6 000-ről 12 500-ra gyarapodott, s ezen belül jelentősen

növekedett a munkásréteg. Ugyanakkor rá kell mutatni számos hatalmas jelentőségű tudományos-technikai vívmányra, amelyeket a technikai újjáalakítás folyamán alkalmaztunk (vasötvözetek, különleges acélok, könnyűfémek, repülőgépek, műanyagok, új épületanyagok, kombinált mezőgazdasági gépek, új nyersanyagfajták és számos technológiai újítás).

1931-ben kezdődött meg a munkaszervezés új alapokra fektetése és az egész ipar munkájának átszervezése ama tételek alapján, amelyeket Sztálin elvtárs fogalmazott meg, s amelyek megvalósítása az új helyzetben feltétele az ipar további sikereinek: a bérrendszer átalakítása, harc az egyenlősdi és az egyéni felelősség hiánya ellen, harc a munkaerőhullámzás ellen, harc a munkaerőnek az iparba való szervezett bevonásáért s a munkások lakás- és szociális viszonyainak további megjavításáért; az önálló gazdaságos elszámolás bevezetése és megszilárdítása; a nagy főigazgatóságok felbontása abból a célból, hogy közelebb kerüljenek az üzemekhez, és konkrétabban intézzék az irányítást; a proletár ipari-műszaki értelmiség képzésére irányuló munka további fokozása, valamint a régi mérnökök és technikusok kezelésének megváltoztatása olyan értelemben, hogy több figyelmet és megértést tanúsítsanak irányukban, jobban bevonják őket a munkába, és jobban felkarolják kezdeményezéseiket.

Az ötéves terv harmadik, döntő éve tehát olyan eredményekkel fejeződik be, amelyek azt jelentik, hogy létrejött az ország egész népgazdaságának, s elsősorban a nehézipar újjáalakításának új, hatalmas technikai bázisa. Ezzel a szocialista gazdaság állótőkéjének problémája megoldottnak tekinthető, ami lehetővé teszi, hogy a nehézipar további óriási fellendülése és kibontakozása mellett fejlesszük a könnyűipart meg az élelmiszeripart, s a mezőgazdasági gépgyártás, a villamosipar és a vegyipar révén megteremti a mezőgazdaság további átalakításának és gépesítésének új technikai bázisát.

A XVII. pártkonferencia megállapítja, hogy országunk erőteljes szocialista iparosításának irányvonala, amelyet a XIV. pártkongresszus hirdetett meg, s amelyet a XV. és a XVI. pártkongresszus továbbfejlesztett, a szocialista gazdaság fundamentumának felépítése s ennek az építésnek betetőzése, valamint a Szovjetunió gazdasági önállóságának biztosítása — óriási sikerrel megvalósul. Ezeket a sikereket az tette lehetővé, hogy a lenini Központi Bizottság vezetésével következetesen érvényesítettük a párt fő irányvonalát, szétzúztuk az ellenforradalmi trockizmust és a jobboldali opportunistákat.

II. Az ipar munkájának fő fogyatékosságai

Mindeme óriási vívmányok ellenére az 1931. évi tervet a mennyiségi és minőségi mutatószámok tekintetében nem teljesítettük.

Ennek fő okai:

1) a közlekedés rossz munkája 1931 első negyedében, ami hátráltatta az ipar gyors fejlődését;

2) nagy fogyatékosságok magának az iparnak a munkájában, mindenekelőtt a munka megszervezése (különösen az egyéni felelősség hiánya), a bérrendszer (egyenlősdi), a gyáron belüli tervezés és a műszaki vezetés terén, amelyek arra vezettek, hogy az ipar nem teljesítette a tervet a munka termelékenységét és az önköltséget illetően;

3) az, hogy a vezető gazdasági szervezetek nehézkesek és el vannak szakadva az üzemektől, a főigazgatóságok nem irányítják elég konkrétan az üzemeket;

4) a munkabér és a termelékenység emelkedése közötti egyáltalán nem kielégítő arány jelentős béralaptúllépésekre vezetett, ami egyik legfőbb oka annak, hogy az ipar nem teljesítette az önköltségcsökkentéssel kapcsolatos tervfeladatot;

5) nem vezették be eléggé széles körben az önálló gazdaságos elszámolást;

6) nem ellenőrizték eléggé a végrehajtást.

A konferencia nézete szerint ezeknek a fő fogyatékosságoknak a felszámolására kell összpontosítani a párt és a munkásosztály minden erejét ahhoz, hogy biztosíthassuk az 1932-es terv teljesítését, s hogy még az 1931. évinél is nagyobb mértékben használhassuk ki azokat a lehetőségeket, amelyeket az ipar nyujt a szocialista gazdasági rendszernek.

III. Az 1932-es gazdasági terv és fő feladatai

Az 1932-es terv az egész ipar össztermelését 37,5 milliárd rubelben, az önköltség csökkentését 7%-ban állapítja meg. A munkások számának az egész iparban (beleértve az építőipart is) 1 200 000-rel kell növekednie. A munkabér emelkedésének az iparban 11%-ot, az építőiparban 5,6%-ot kell elérnie. A munkatermelékenység emelkedésének 22%-ot. A beruházások összege, amely közvetlenül függ a termelés mennyiségi és minőségi mutatószámainak teljesítésétől, az egész iparban a legutóbbi pótelőirányzatokkal együtt 12 milliárd rubel, ezen belül a nehéziparban 9,2 milliárd rubel lesz.

Az egész 1932-es népgazdasági terv központi feladata a vaskohászat, a szénbányászat és a gépgyártás termelési és építkezési programmjának teljesítése.

1. Ezzel kapcsolatban az ipari terv *első döntő feladata* a *vaskohászat* lemaradásának feltétlen leküzdése, a nyersvastermelésnek 1932-ben 9 millió tonnára, az acéltermelésnek 9,5 millió tonnára, a hengerelt termékek termelésének 6,7 millió tonnára, a finomacélfajták termelésének 676 000 tonnára emelése. A finomacél és a nemesacél termelésének fejlesztése különösen nagy jelentőségű a gépkocsi- és traktoripar, valamint a gépipar más ágainak hatalmas arányú fejlődésével kapcsolatban. A vaskohászat építkezési és termelési programmja csak abban az esetben valósítható meg, ha kellőképpen kihasználjuk a termelési lehetőségeket, az anyagi erőforrásokat, a munkások, a műszaki és gazdasági káderek energiáját, tudását és hozzáértését, s elsősorban magának a vaskohászatnak a lehetőségeit.

A konferencia hangsúlyozza, hogy a kohászat egyik igen fontos technikai feladata 1932-ben a nagyolvasztók helyes adagolásának (a töltet) biztosítása. E feladat teljesítése közvetlenül függ a szénbányászattól, a kokszolóipartól és az ércbányászattól. A szénbányászatnak és kokszolóiparnak 1932-ben el kell érnie a kohóüzemek részére küldött szén és koksz minőségének megjavítását. A hamu és kén minden fölösleges százaléka a szénben és a kokszban megnehezíti a kohók munkáját, túlterheli a vasúti közlekedés munkáját, hatalmas veszteségeket okoz a népgazdaságban.

A konferencia felhívja a figyelmet arra, hogy döntő módon meg kell javítani a tűzállóanyaggyártó ipar munkáját. 1932-ben a tűzállóanyaggyártó iparnak nemcsak hogy maradéktalanul teljesítenie kell a számára előírt programmot, hanem egyszersmind olyan tűzállóanyagot kell gyártania, amely minőségi tekintetben nem marad el a legjobb importáru mögött. Ez egyaránt vonatkozik a speciális tűzállóanyaggyárakra és a kohóművek tűzállóanyaggyártó üzemeire.

A konferencia külön felhívja a vasúti közlekedés dolgozóinak figyelmét arra, hogy rendkívül pontos és szabatos munkára van szükség a kohászatnak fő nyersanyagokkal (érccel, koksszal, adalékanyagokkal), s ugyanígy segédanyagokkal (magnezittel, tűzállóanyagokkal, a tűzállóanyaggyárak számára szükséges nyersanyagokkal) való ellátása terén. A vasúti közlekedés munkájának kell biztosítania 1932-ben olyan érc- és koksztartalékok létesítését, amelyek biztosítják a kohászati üzemek fennakadás nélküli munkáját. Többek között a legrövidebb időn

belül el kell szállítani a Krivojrogi-medencéből az óriási felhalmozódott érckészleteket, s ezeket a készleteket el kell juttatni a gyárakba.

2. Az 1932-es ipari terv teljesítésének *második döntő feltétele* az, hogy a *szénbányászat* tervének teljesítésével 90 millió tonnára, a *kokszolóipar* pedig 13,4 millió tonnára emelje termelését. Ez a következő feltételekkel biztosítható:

a) erélyes intézkedésekkel minden szénmedencében át kell térni a szénbányászat részleges gépesítéséről valamennyi munkafolyamat komplex-gépesítésére, olyanformán, hogy a kézimunkát elsősorban a legmunkaigényesebb műveleteknél — a fejtésnél, a futószalagra rakodásnál és a tömedékelésnél — kell felváltani gépi munkával;

b) meg kell gyorsítani az aknamélyítést, gépesítés és új kihajtási módszerek alkalmazásával;

c) döntő előrehaladást kell elérni a szén, elsősorban a kokszolásra kerülő szén jó minőségéért folytatott harcban, s ennek érdekében gyorsított ütemben szénnemesítő üzemeket és szénosztályozókat kell építeni, különösen a keleti medencékben;

d) döntő módon meg kell javítani a munkások lakás-, kulturális és szociális viszonyait, állandó munkáskollektívákat kell kialakítani, s ezen az alapon fel kell számolni az idényszerűséget.

A nagy távolságról szállított fűtőanyag igénybevételének messzemenő csökkentése céljából a konferencia utasítja a Népbiztosok Tanácsát, a Nehézipari Népbiztosságot és a helyi pártszervezeteket, hogy fordítsanak különösen nagy figyelmet a helyi fűtőanyagforrások fejlesztésére (a *Moszkvakörnyéki*-medence, Cseremhovo, Dalugoly, a ferganai szén, az ukrajnai és az urali barnaszén, a *borovicsi* szén, a tőzeg, a pala, a szibériai szapropelit szén párlása stb.).

A gépkocsi- és traktorállomány gyors növekedése megköveteli az *ásványolaj* kitermelésének és feldolgozásának további fejlesztését, az olajipar további újjáalakítását, a mélyfúrásra való áttérést, az olajkutatás fokozását újabb körzetekben, és az 1932-es termelési programm feltétlen teljesítését.

3. Az ipari terv *harmadik döntő feladata* a Szovjetunió *gépgyártásának* további fejlesztése, hogy biztosíthassa a népgazdasági beruházási terv végrehajtását szovjet gyártású gépi felszerelés szállításával, s ebben a tekintetben a mozdony- és vagongyártás programmját, továbbá a vaskohászati és szénbányászati gépek és berendezések gyártási programmját a legfontosabb és legsürgősebb feladatok kategóriájába kell besorolni.

Ebből a célból minden módon meg kell gyorsítani az Urali meg a Kramatorszki Nehézipari Gépgyár, a Szibériai Bányagépgyár, a Luganszki Mozdonygyár és a Nyizsnyijtagili Vagongyár építését és üzembehelyezését.

Az ország iparosítása terén elért sikerek, a mezőgazdaság átalakítása, a városok és új ipari központok növekedése, a szovjet dolgozók anyagi és kulturális színvonalának emelkedése új, fokozottabb követelményeket támasztanak az olyan népgazdasági ágak fejlesztése tekintetében, amelyek a mezőgazdaságot, a városokat, valamint a lakosság kulturális és mindennapi szükségleteit elégítik ki. Ezért a Nehézipari Népbiztosságnak 1932-ben biztosítania kell a gépipar ama ágainak fejlesztését, amelyek a mezőgazdaság különböző ágai, a könnyűipar, a fa- és papíripar, az élelmiszeripar, a községi építkezés s a lakosság kulturális és mindennapi szükségleteinek kielégítését szolgáló üzemek építése számára dolgoznak.

1932-ben rendkívül fontos feladatként kell kitűzni a legújabb technológiai módszerek bevezetését a gépipar valamennyi ágában — a berendezés lehető legteljesebb kihasználása, az egy egységre jutó anyagfelhasználás csökkentése és a termékek minőségének megjavítása céljából.

A fémmel való takarékoskodás céljából nagy munkát kell kifejteni a különböző szerkezetek súlycsökkentési szempontból való felülvizsgálása, a megmunkálási ráhagyások csökkentése, az öntödei és kovácsolóüzemi hulladékok csökkentése, a szegecselt szerkezetek hegesztett szerkezetekkel való helyettesítése, a selejt kiküszöbölése és a hulladék hasznosítása terén, hogy a gépipar számára előirányzott fémmennyiség keretein belül minél több gépet gyárthassunk.

A gépipar zökkenésmentes fémellátása céljából különösen nagy figyelmet kell fordítani a *kisebb öntödéknek* (a gépgyárak saját kohóüzemeinek) a lehető legmesszebbmenő erősítésére és fejlesztésére, s ezek számára a tűzállóanyaggal és más anyagokkal való ellátás tekintetében a nagy kohászati üzemekkel egyenlő feltételeket kell biztosítani.

A népgazdasági terv fő feladatainak biztosítása, különösen a nehézipar vezető ágainak gyorsított fejlesztése, parancsolóan írja elő az energetikai bázis további szélesítését. Az 1932-es villamosítási terv összesen 1,5 millió kilowatt új kapacitás üzembehelyezését irányozza elő a Szovjetunió legnagyobb erőműtelepein, ami egyenlő az egész GOELRO-programmal. Az 1932-es villamosítási terv jellemző sajátossága a vízierőművek kapacitásának erőteljes növelése és a hőerőművek igen erős fej-

lesztése (körülbelül 0,5 millió kilowatt jut a vízierőművekre, ugyanakkor pedig 16 hőerőmű épül összesen 800 000 kilowatt kapacitással, s 1932-ben mintegy 300 000 kilowatt hőerőmű-kapacitást helyezünk üzembe). Ezt a programmot minden körülmények között teljesíteni kell.

Ilymódon az 1932-es építkezési programm teljesítésével a villamosenergia-ellátás terén újabb és még jelentősebb fordulatot kell biztosítanunk. E feladat teljesítése különösen éles formában veti fel a nagy villamossági ipar, a cső- és kazángyártás gyorsütemű fejlesztésének, többek között a komplett aggregátok gyártásához szükséges segédfelszerelés és készülékek előállításának kérdését.

A *színesfémkohászat* és a *vegyiipar* tekintetében, amelyek tervteljesítésétől a népgazdaság számos ágának munkája függ, a konferencia felhívja a pártszervezetek, a munkások, a gazdasági vezetők, a mérnökök és a technikusok figyelmét arra, hogy biztosítani kell az épülő üzemek lehető legmesszebbmenő bevonását a termelésbe és a technológia minél gyorsabb elsajátítását mind a már működő, mindpedig az újonnan üzembehelyezendő üzemekben. A színesfémkohászat és a vegyiipar további nagyarányú fejlődése megköveteli a gépipar megfelelő ágainak és az eddig külföldről importált különleges gépek és készülékek gyártásának messzemenő fejlesztését.

Az 1932-es ipari terv egyik igen fontos feladata a könnyű- és élelmiszeripari termelésnek a tavalyinál fokozottabb növelése, a nyersanyagforrások mozgósítása, az új nyersanyagfajták termelésének fejlesztése, ezek észszerű felhasználása és a termékek minőségének megjavítása.

A konferencia szükségesnek tartja az új középázsiai és nyugatszibériai húskombinátok, konzerv-, cukor-, kenyér- és más hasonló gyárak, valamint textilkombinátok építésének meggyorsítását és a megállapított időben történő üzembehelyezését, aminek erősen előre kell lendítenie az élelmiszer- és a könnyűipar technikai bázisának újjáalakítását.

IV. A termelés észszerű megszervezése — a terv teljesítésének igen fontos feltétele

A párt által kitűzött feladat teljesítése: az ipari össztermelés 36%-os növelése, a 12 milliárd rubel összegű beruházás, ezen belül a 9,2 milliárd rubeles nehézipari beruházás — óriási erőfeszítést követel a párttól, a munkásosztálytól, a mérnököktől,

a technikusoktól, a szakszervezetektől és a gazdasági szervezetektől.

A meglevő gyárak munkájára és termelésük szervezésére elsőrendű figyelmet kell fordítani, mivel e gyárak termelési tervének teljesítése a beruházás sikeres menetének elengedhetetlen feltétele. 1932-ben százával helyezünk üzembe új vagy gyökeresen újjáalakított gyárakat, amelyek világviszonylatban is a legkorszerűbb, s óriási termelési kapacitást jelentő technikával vannak felszerelve. Az üzemek egész kapacitásának mielőbbi teljes kihasználása, a vezető káderek és a munkások helyes kiválasztása és elosztása, az egész üzem és külön-külön minden egyes gép, munkapad és aggregát munkájának helyes megszervezése, s ezen az alapon a munka termelékenységének emelése mind az új, mind a régi üzemekben — ez a szervezés terén az ipar döntő feladata 1932-ben.

A XVII. pártkonferencia szükségesnek tartja a következőket:

a) véget kell vetni az egyéni felelősség hiányának: minden egyes munkapad, minden egyes gép, minden egyes aggregát mellé, minden munkahelyre állandó és munkájáért felelős dolgozót kell állítani; erélyes intézkedésekkel véget kell vetni annak, hogy senki sem felelős egyénileg a javításokért, a selejtért, a gyáron belüli, az üzemek és munkahelyek közötti anyagmozgatásért;

b) véget kell vetni az egyenlősdinek a bérezés terén, mert az egyenlősdi elmossa a határt a jó és a rossz munka között;

c) biztosítani kell az egyenlősdi végleges felszámolását az egyes iparágakban fizetett munkabérek terén, s a bérszínvonal tekintetében az első helyet a kohászat, a szénbányászat és a gépgyártás számára kell biztosítani;

d) a munka helyes megszervezését és a gyáron belüli tervezést a műszaki normákra kell alapozni; a műszaki normák megállapításáért a vállalatoknál az igazgatókat, a műszaki igazgatókat, illetve az egyes üzemek mérnökeit és technikusait kell felelőssé tenni;

e) előtérbe kell helyezni a munkafolyamatokat közvetlenül szervező művezetők és brigádoktatók szerepét, ki kell szélesíteni jogkörüket, s ennek érdekében gondosan kell megválogatni a művezetőket és a brigádvezetőket, jobb anyagi körülmények közé kell helyezni őket, és biztosítani kell számukra a szükséges gazdasági tekintélyt az egyes üzemekben és az egész vállalatnál;

f) a lehető legnagyobb figyelmet és gondoskodást kell tanúsítani mind a régi iskolából kikerült, mindpedig az új nemzedékhez tartozó mérnökök és technikusok irányában, biztosítani

kell számukra az őket mint a rájuk bízott munka felelős vezetőit megillető helyet, kezdeményezésre kell őket serkenteni az új termelési ágak megszervezése, továbbá az anyagtakarékosságra, a termékek minőségének megjavítására, a termelés szervezésének megjavítására stb. irányuló észszerűsítési lehetőségek felkutatása és megvalósítása terén;

g) gondoskodni kell az önálló gazdaságos elszámolás és a szerződési fegyelem további megszilárdításáról;

h) biztosítani kell az üzemig és aggregátig terjedő konkrét irányítást, gondoskodni kell a feladatok teljesítéséről és a végrehajtás gondos ellenőrzéséről, a gazdasági szervek vezetőinek meg kell ismerniök a termelés műszaki, gazdasági és pénzügyi oldalait.

A XVII. pártkonferencia jóváhagyja az ÖK(b)P KB-nak a Könnyűipari meg a Faipari Népbiztosság megalakításáról, továbbá az LNT Nehézipari Népbiztossággá való átalakításáról hozott határozatát.

V. A beruházási munka megjavítása

A konferencia úgy látja, hogy az 1932-es beruházási terv teljesítéséhez és az év folyamán minél több új gyár üzembehelyezéséhez elengedhetetlenül szükséges:

a) az anyagi és pénzügyi eszközöknek meg a kádereknek azokra a legfontosabb építkezési objektumokra való összpontosítása, amelyek 1932 folyamán részben vagy teljesen üzembehelyezhetők;

b) az idényszerűség megszüntetése és az áttérés az egész éven át tartó munkára minden építkezésnél — a legnagyobb építőszervezetek 1931-es tapasztalatai alapján és az egyre gyarapodó állandó építőmunkáskáderek segítségével;

c) az építkezési helyek és a kisegítő üzemek előkészítése, s magának az építkezési tervnek gondos kidolgozása;

d) a gépesítés széleskörű bevezetése és a mechanizmusok teljes kihasználása;

e) az új és a helyi építőanyagok, s a belőlük készített szerkezetek messzemenő bevezetése, egyre szélesebb alapon;

f) a fémnek fával és vasbetonnal való helyettesítésére irányuló munka erőteljes folytatása;

g) a további messzemenő áttérés a típusépítkezésre és az előregyártott elemekkel való építésre a gyakorlatban bevált építkezési típusok bevezetése alapján;

h) a szilárd áttérés a progresszív teljesítménybérezésre és a munkaerővándorlás elleni harc.

Az új üzemek kapacitásának minél gyorsabb teljes kihasználása szempontjából, mint az 1931. év tapasztalata megmutatta, rendkívül nagy jelentősége van annak, hogy helyesen készítsék elő üzembehelyezésüket. Ehhez a következők szükségesek:

a) idejében ki kell képezni az új üzemek mérnökeit, technikusait, brigádoktatóit és munkásait, s különösen állandó építőkádereket kell kialakítani;

b) idejében elő kell készíteni a járulékos termelési ágakat és az ellátási bázisokat;

c) egyes üzemrészeket és üzemeket már a szerelés folyamán üzembe kell helyezni, nem várva meg az egész gyár üzembehelyezését.

Különösen nagy figyelmet kell fordítani 1932-ben az új vállalatoknál a lakásépítkezésre, továbbá a kulturális és szociális célokat szolgáló építkezésre, s ennek érdekében messzemenően fel kell használni a helyi és az új anyagokat, és nagy arányokban kell alkalmazni a típusépítkezést, illetve az előregyártott elemekkel való építkezést.

VI. A munka gépesítése és a minőségi mutatószámok megjavítása

A XVII. pártkonferencia felhívja valamennyi pártszervezet és az egész ipar figyelmét arra, hogy gyorsított ütemben gépesíteni kell a munkaigényes és nehéz műveleteket mind a termelésben, mind az építkezésben, különösen olyan ágakban, mint a szénbányászat, kohászat, ércbányászat, fakitermelés, tőzegkitermelés, közlekedés, ki- és berakás.

A nagyarányú gépesítés teljesen elengedhetetlenné válik mind az óriási teherforgalom lebonyolítását igénylő termelési és építkezési tervek sikeres teljesítése szempontjából, mind a kézi munkának a nehéz műveleteknél és az egészségre ártalmas termelési ágakban való felváltása szempontjából.

A konferencia szükségesnek tartja, hogy már az 1932-es tervben irányozzák elő a felsorolt iparágak fokozott ellátását gépekkel, vasúti szállítóeszközökkel és tehergépkocsikkal.

Az ipar egész további fejlődésének alapja a munka termelékenységének gyors emelése, ami az új gépek és készülékek bevezetése folytán teljes mértékben megvalósítható. Különösen nagy szükség van ebben az évben az ipar valamennyi belső erőforrásának és rejtett tartalékának mozgósítására, a technikai újjáalakítással összefüggő óriási feladatok (köztük az ipar he-

lyes földrajzi elhelyezésével és a rokon termelési ágak technikai kombinálásával összefüggő feladatok) teljesítése alapján, ez pedig megköveteli, hogy rendkívül nagy figyelmet fordítsanak mind a gazdasági minőségi mutatószámokra (önköltség, termelékenység stb.), mindpedig az ezek anyagi alapját alkotó műszaki mutatószámokra (a gépek és gépcsoportok megfelelő kihasználása, a megfelelő kohókihasználási tényezők, a technológiai folyamatok megfelelő gyorsasága stb.).

A termelés észszerűsítése és szabványosítása, a legszigorúbb takarékosság az anyagfelhasználásban, különösen a hiányanyagok felhasználásában, a takarékoskodás az egy termékegységre eső fém és fűtőanyag tekintetében, a villamos- és autogénhegesztés széleskörű bevezetése, az új technológiai folyamatok teljes elsajátítása, a veszteségek elleni kíméletlen harc, a termékek jó minőségének biztosítása, különösen a kohászatban, kezdve az érc minőségén, egészen a készgyártmányokig — mindez elengedhetetlen előfeltétele a minőségi mutatószámok megjavításának és az iparonbelüli felhalmozás növekedésének. Ezek a feladatok parancsolóan írják elő a technika elsajátításának további előbbrevitelét a tudományos kutatóintézményeknek az iparral való mind szorosabb együttműködése, többek között *a gyári laboratóriumok erőteljes fejlesztése,* valamint a nagy újépítkezéseknél laboratóriumok szervezése útján. A tudományos kutatóintézetek munkájának semmiképpen sem szabad a laboratóriumok falain belüli munkára szorítkoznia, hanem okvetlenül a gyárak munkájának megszervezésére is ki kell terjednie. Különösen nagy figyelmet kell fordítaniok az 1932-es tervben kitűzött feladatokra. A műszaki és gazdasági vezetők figyelmének középpontjában a műszaki irányítással összefüggő feladatoknak kell állniok. Csakis ezekkel a feltételekkel válik lehetségessé az 1932-es tervben kitűzött feladatok sikeres megoldása.

VII. A káderek és a termelési-műszaki propaganda

A népgazdaság új technikai alapokra helyezésének bolsevik üteme megköveteli a szakmunkások számának hatalmas gyarapodását és az ipar műszaki kádereinek gyors fejlődését. Ez a páratlan ütem és az a körülmény, hogy a munkások, köztük a hatalmas számban levő új munkások, a mérnökök és technikusok széles rétegeinek kell elsajátítani új anyagmegmunkálási eljárásokat, a tanintézetekben folyó tervszerű káderképzés mellett szükségessé teszi *a termelési-műszaki propaganda nagyará-*

nyú fejlesztését. A konferencia ugyanakkor, amikor megállapítja, hogy a gazdasági szervek és a szakszervezetek lebecsülik ennek a jelentőségét, egyszersmind kimondja, hogy 1932-ben elégséges anyagi alapot kell biztosítani a termelési-műszaki propagandával, többek között a különböző iparágakra vonatkozó műszaki segédkönyvek és kézikönyvek lefordításával és kiadásával kapcsolatos munka széleskörű tervének teljesítésére.

A szocialista ipar óriási kibontakozásának mennyiségi és minőségi viszonylatban megfelelő káderek képzése az 1932-es terv sikeres teljesítésének elengedhetetlen feltétele. Ez egyaránt vonatkozik az alsó- és középfokú meg a felsőfokú képzettségű műszaki dolgozókra, a tudományos kutatóintézetek dolgozóira, a művezetők és brigádvezetők továbbképzésére, s különösen nagy figyelmet kell fordítani a műszaki normák kidolgozásával foglalkozó káderek továbbképzésére. Emelni kell e káderek szakképzettségét, s a tanintézetekben folyó oktatás egész rendszerében biztosítani kell az oktatás magasabb színvonalra emelését. A felsőfokú képzettségű mérnököknek és technikusoknak a modern technika világviszonylatban elért színvonalán kell állniok, s ugyanakkor teljesen ismerniök kell gazdaságunk sajátszerű feltételeit. A műszaki főiskolákon az elméleti oktatásnak az üzemekben végzett termelési gyakorlattal kell párosulnia, s az igazgatási munkakörbe való előléptetést megfelelő előzetes gyakorlati munkához kell kötni.

A konferencia különösen nagy nyomatékkal hívja fel a figyelmet arra, hogy széleskörű társadalmi mozgalmat kell indítani a tudományos és műszaki ismeretek terjesztése érdekében, s ebbe egyaránt be kell vonni az üzemi munkásaktívát (az élmunkásokat, feltalálókat, észszerűsítőket) és a tudományos-műszaki társaságokat. Csak ennek a széleskörű társadalmi mozgalomnak a szocialista verseny fejlődésével, a nagyarányú tapasztalatcserével stb. egybekapcsolódó kibontakozása esetén gyorsítható meg a szocialista ipar műszaki kádereinek tömeges méretű gyarapodása. A feladat — nagytömegű, műszakilag képzett káder kinevelése a munkásosztály soraiból, a korszerű technika színvonalán álló ipar felelős vezetésére valóban képes mérnökök és más szakemberek képzése.

* *
*

Az 1932-es terv teljesítése megköveteli a párt és a munkásosztály minden erejének mozgósítását, s a tervteljesítésért folytatott harc igen fontos tényezőjét jelentő szocialista verseny és élmunkásmozgalom további fejlesztését.

Az ellenterv, az élmunkásmozgalom és a szocialista verseny fő jelszava 1932-ben minden egyes üzem számára a következő: *az adott anyagi eszközök mellett, a nagyobb takarékosság, a termelési lehetőségek jobb kihasználása, az erők jobb mozgósítása és a jobb gyakorlati vezetés alapján adjunk az országnak több és jobb minőségű terméket.*

A XVII. pártkonferencia szilárd meggyőződése, hogy a munkásosztály, a gazdasági vezetők, a mérnökök és a technikusok, a lenini pártot követve, a párt Központi Bizottságának vezetésével teljesítik az 1932-es nagy munkák tervét, s ezzel négy év alatt sikeresen befejezik az ötéves tervet.

IRÁNYELVEK A SZOVJETUNIÓ MÁSODIK ÖTÉVES NÉPGAZDASÁGI TERVÉNEK ÖSSZEÁLLÍTÁSÁHOZ (1933—1937)

(Határozat Molotov és Kujbisev elvtársak beszámolójához)

I. Az első ötéves terv eredményeiről

1. Az ötéves terv négy év alatti teljesítéséért folytatott harc sikerei abban jutottak kifejezésre, hogy a Szovjetunióban diadalmasan haladt előre a szocializmus építése. A szocializmus e sikereinek alapja az iparosítás politikája, a nehézipar fellendítése, a termelési eszközök termelésének fejlesztése. Az elmúlt időszak folyamán nehéziparunkat szilárd alapokra helyeztük, s ezzel *megteremtettük az egész népgazdaság újjáalakításának befejezéséhez szükséges saját bázist,* a szocialista gépi nagyipar bázisát. Az utóbbi években kibontakozott az új üzemek építése, és már építettünk olyan üzemeket, amelyek egyes iparágakban túlszárnyalják az európai technika színvonalát. Ezzel egyidejűleg jelentősen megnövekedett a könnyűipar, az élelmiszeripar fejlődésének üteme pedig jóval felülmúlta az ötéves tervben kitűzött feladatot.

2. A mezőgazdaságban gyökeres fordulat ment végbe, amely abban jutott kifejezésre, hogy a falu szegény- és középparaszti tömegei végleg a szocializmus felé fordultak. A mezőgazdaságban a szocialista formák (a kolhozok és a szovhozok) uralkodó helyet foglaltak el. A Szovjetunió *a kollektivizálás, a szovhozok, valamint a gépi technika széleskörű alkalmazása alapján a kis- és törpeüzemeken alapuló mezőgazdaság országából a világ legnagyobb üzemű mezőgazdaságának országává vált.* A szocializmusnak ez a győzelme, amely megoldja a proletárforradalom legfontosabb és legnehezebb feladatát, világtörténelmi jelentőségű.

3. Az első ötéves terv során megvalósult szocialista építés legfontosabb eredménye a kapitalizmus gyökereinek végleges aláásása a falvakban, ami már eleve eldönti a tőkés elemek teljes felszámolásának és az osztályok teljes megszüntetésének kérdését. A szocializmus fundamentumának felépítése és ennek az építésnek befejezése a Szovjetunióban — azt jelenti, hogy a lenini kérdés, a „ki kit győz le" kérdése teljesen és visszavonhatatlanul eldőlt, mégpedig a kapitalizmus rovására és a szocializmus javára, mind a városban, mind a falun.

4. A szocialista építés bolsevik ütemének megvalósítása és az élősdi osztályok alapjában való felszámolása nyomán már az első öt évben felszámoljuk az ember ember általi kizsákmányolásának alapjait és forrását, a tőkés országok számára elérhetetlen ütemben növekszik a nemzeti jövedelem, felszámoltuk a munkanélküliséget és a nyomort (a pauperizmust), megszüntetjük az „árollót" és a város meg a falu közötti ellentétet, évről évre nő a munkások és a dolgozó parasztok jóléte és műveltségi színvonala, csökken a halandóság, és gyorsan szaporodik a Szovjetunió lakossága.

5. Mindezek a vívmányok annak következtében váltak lehetővé, hogy kolosszális mértékben megnövekedett a munkásosztály és a dolgozó parasztság legszélesebb tömegeinek forradalmi aktivitása, hogy hatalmas arányokat öltött a szocialista verseny és az élmunkásmozgalom, végül pedig, hogy pártunk, amely következetesen valósította meg a kapitalista elemek elleni általános, az egész frontra kiterjedő támadást, hű maradt a lenini politikához.

6. A párt ezeket a sikereket a trockizmus burzsoá elmélete elleni harcban vívta ki, amely elmélet szerint lehetetlen a szocializmus felépítése *egy* országban és elkerülhetetlen a kapitalizmus visszaállítása, a trockizmus elleni harcban, amely most a burzsoá ellenforradalom előretolt osztagává vált.

A párt ezeket a sikereket a jobboldali opportunizmus elleni harcban vívta ki, amelynek irányvonala nemcsak a szocialista támadás politikájának meghiúsítását, hanem egyszersmind a kulákság és a burzsoá elemek előtti közvetlen kapitulációt szolgálta.

Az ÖK(b)P csak a „baloldali" meg a jobboldali opportunizmus és az irányukban megnyilvánuló békülékenység ellen, a pártunk fő irányvonaláért folytatott erélyes harcban biztosította *az első ötéves terv négy év alatti teljesítéséhez szükséges előfeltételek megteremtését, az osztályellenség szétzúzását és a szocializmus győzelmét a Szovjetunióban.*

II. A második ötéves terv fő feladatai

Az első ötéves terv megvalósítása terén elért sikerek előkészítették a Szovjetunióban az alapot a szocializmus további, még erőteljesebb fejlődése számára.

Az ÖK(b)P XVII. konferenciája azon a nézeten van, hogy az ország óriási természeti kincsei, a szocialista építés bolsevik üteme, a munkások és kolhozparasztok nagy tömegeinek fokozódó aktivitása, valamint a párt helyes irányvonala a második öt év folyamán teljes mértékben biztosítja a szocialista gazdaság termelőerőinek olyan fejlődését, amelynek alapján véglegesen fel fogjuk számolni a kapitalista elemeket a Szovjetunióban. A konferencia azon a nézeten van, hogy a második ötéves terv fő politikai feladata a kapitalista elemek és általában a kapitalista osztályok végleges felszámolása, az osztálykülönbségeket és a kizsákmányolást szülő okok teljes megszüntetése, a gazdasági életben és az emberek tudatában visszamaradt kapitalista csökevények leküzdése, az ország egész dolgozó népének az osztálynélküli szocialista társadalom tudatos és aktív építőjévé változtatása.

Az élősdi osztályelemek felszámolása és a teljes egészében a dolgozók rendelkezésére álló nemzeti jövedelem általános növekedése alapján el kell érnünk a munkás- és paraszttömegek jólétének jóval gyorsabb emelkedését, s emellett a helyzet döntő megjavulását a lakásügy és a községgazdálkodás terén az egész Szovjetunióban. A konferencia azon a nézeten van, hogy a lakosságnak a fő fogyasztási cikkekkel, köztük élelmezési cikkekkel való ellátása a második ötéves terv végére legalább kétháromszorosára kell hogy növekedjen az első ötéves terv végéhez képest.

1. A feladatok megvalósítása csak az egész népgazdaság — az ipar, a közlekedés és a mezőgazdaság — általános *technikai újjáalakítása* alapján lehetséges.

A Szovjetunió az első ötéves terv elejére alapjában befejezte a helyreállítási időszakot, és az utóbbi években számos döntő iparág, nevezetesen a kohászat, a gépgyártás és a szénbányászat terén rálépett az újjáalakítás útjára, nem is beszélve az olajipar terén már korábban megvalósított újjáalakításról. Külön helyet foglal el az új technikai alapon gyorsan újjáalakuló mezőgazdaság nagy arányokban kibontakozó átalakítása.

Az első ötéves terv folyamán e téren elért sikerek azonban csupán a kezdetét jelentik a népgazdaság technikai újjáalakításának. Csakhogy az ipar és a közlekedés mostani hiányos, még-

hozzá elavult és részben elhasználódott felszerelése mellett — a mezőgazdaságról nem is beszélve — a népgazdaság valamennyi ágának technikai újjáalakítása nélkül, ezeknek korszerű gépi technikával való ellátása nélkül nem lehet biztosítani a szocialista építésnek azt a bolsevik ütemét, amelyet a második ötéves terv fő feladatainak teljesítése megkövetel.

Az ÖK(b)P XVII. konferenciája ezért azon a nézeten van, hogy *a második ötéves terv fő és döntő gazdasági feladata az egész népgazdaság újjáalakításának befejezése, a korszerű technikai bázis megteremtése a népgazdaság valamennyi ága számára.*

A technikai újjáalakítás befejezésében a vezető szerep *a szovjet gépgyártásé.* A konferencia szükségesnek tartja a gépgyártás termelésének az ötéves terv végére 1932-höz képest legalább 3—3,5-szeresére emelését, abból a megfontolásból kiindulva, hogy az ipar, a közlekedés, a hírközlés, a mezőgazdaság, a kereskedelem stb. újjáalakításának minden szükségletét a legtökéletesebb és legmodernebb gépek hazai gyártása révén kell kielégíteni.

A népgazdaság technikai újjáalakításának igen fontos eleme egy olyan *egészen új energiabázis* teremtése, amely az ipar és a közlekedés legmesszebbmenő villamosításán, s a villamosságnak a mezőgazdaságba való fokozatos bevezetésén alapul — az óriási vízienergiaforrásoknak, a fő és a helyi szénmedencék szenének meg a helyi tüzelőanyagoknak (tőzeg, pala) hasznosításával. A konferencia feltétlenül szükségesnek tartja, hogy a villamosenergia-termelés 1937-ben elérje legalább a 100 milliárd kilowattórát az 1932-es 17 milliárddal szemben, a széntermelés legalább a 250 millió tonnát az 1932. évi 90 millió tonnával szemben, az olajtermelés pedig ugyanakkor 2,5—3-szorosára emelkedjen.

Az ÖK(b)P XVII. konferenciája azon a nézeten van, hogy a legfontosabb népgazdasági ágak elé a második ötéves időszakban a következő feladatokat kell kitűzni:

a) *A vaskohászat terén* abból kell kiindulni, hogy 1937-ben legalább 22 millió tonna nyersvasat kell termelni, s biztosítani kell a gépgyártáshoz szükséges finomacélfajták gyártását, aminek érdekében végre kell hajtani a vaskohászat teljes technikai újjáalakítását — új gyárak építésével, új, nagy teljesítőképességű berendezés beállításával, a nyersanyag gondos előkészítésével, villamosított folyamatok bevezetésével és a melléktermékek felhasználásával.

b) *A színesfémkohászat terén* az öt év folyamán a szelektív flotációnak, a porított ércolvasztás módszereinek, az új nyersanyagfajtáknak stb. alkalmazásával el kell érni, hogy rezet, ólmot, horganyt, alumíniumot és ritka fémeket az ország szükségleteinek teljes kielégítéséhez szükséges mennyiségben állítsunk elő.

c) *A vegyiipar terén* teljesen fel kell számolni az egész népgazdaság fejlődési ütemétől való elmaradást. Különösen nagy figyelmet kell fordítani a vegyi alapanyagok és — mindenekelőtt a műtrágyagyártás fejlesztésére, s ennek érdekében biztosítani kell a gyárak felszerelésének megújítását és új gyárak építését széles alapokon.

d) *A vasúti közlekedés terén* gyökeresen újjá kell alakítani a vasúti közlekedést, új vasutakat kell építeni legalább 25—30 000 kilométer hosszúságban, több tucat új hidat kell építeni a fő víziutakon keresztül, nagy teljesítőképességű mozdonyokat és nagy raksúlyú teherkocsikat kell bevezetni, számos vonalat villamosítani kell, messzemenően be kell vezetni az önműködő kapcsolóberendezéseket, az önműködő térközbiztosítást, a motorosmozdonyokat. A vasúti közlekedés fejlődésének biztosítania kell számos olyan körzet és nemzetiségi köztársaság gazdasági fellendülésének meggyorsítását, amelyeknek szükségleteit a multban egyáltalán nem kellő mértékben elégítették ki.

A vízi közlekedés terén újjá kell alakítani a tengeri és folyami flottát, új víziutakat kell létesíteni, s a meglevőket tökéletesíteni kell, jól felszerelt folyami és tengeri kikötőket kell építeni.

Az utak és műutak építése, továbbá *a gépkocsiközlekedés fejlesztése terén* biztosítani kell a fejlődésnek a többi közlekedési ágnál gyorsabb ütemét.

A légi közlekedést fejleszteni kell valamennyi fő irányban, mint a távoleső vidékek és nagy ipari központok közötti összeköttetés egyik legfontosabb eszközét.

Nagy mértékben kell fejleszteni *a hírközlés minden formáját,* különösen a rádiót.

e) *A könnyű- és az élelmiszeripar terén* minden módon fejleszteni kell a legfontosabb ágak termelését, mégpedig a gépi nagyipar megteremtése és a mezőgazdasági nyersanyagbázis jelentős kiszélesítése alapján, biztosítani kell továbbá az egy főre eső fogyasztás megháromszorozódását, s mindezek során abból kell kiindulni, hogy fokozott mértékben kell fejleszteni a könnyű- és az élelmiszeripart újabb vidékeken, nevezetesen a mezőgazdasági nyersanyagot termelő körzetekben.

Az erdőipar terén, amelynek rendkívül nagy jelentősége van az egész építés szempontjából, biztosítani kell a fejlődés szükséges ütemét és a gépesítést.

f) *A kisipar terén* a kisipari szövetkezeteknek jelentősen fokozniok kell a közszükségleti cikkek termelését, s a szocialista ipar és a mezőgazdaság részére dolgozó kisipari ágak fejlesztését, a kisipar teljes szövetkezeti tömörítése alapján.

g) *A mezőgazdaság terén* be kell fejezni a szocialista átalakítást, azzal, hogy a gép- és traktorállomások felöleljék valamennyi kolhozt, s alapjában befejezzék a mezőgazdasági termelés gépesítését. A kolhozok szervezeti és gazdasági megszilárdításával, s a kolhoztagság szocialista átnevelésével összefüggő feladatok álljanak a második ötéves tervben is a figyelem középpontjában.

A szovhozoknak bővíteniök kell termelésüket minden téren, az ipari növények termesztését és az állattenyésztést is beleértve, s fokozottabb mértékben kell jó példával elöljárniok a termelés szocialista megszervezése, a fejlett gépi technika alkalmazása és a korszerű agronómia és zootechnika valamennyi vívmányának alkalmazása tekintetében.

Az állattenyésztés terén a második ötéves terv éveiben el kell érni a jószágállomány olyan gyarapodását és az árutermelés olyan növekedését, amely alapjában megoldja az állattenyésztési problémát a Szovjetunióban, ahogy a pártnak az első ötéves terv éveiben sikerült ezt elérnie a gabonaprobléma megoldása tekintetében.

A gyapot- és lentermelés terén biztosítani kell az össztermelésnek legalább a kétszeresére, a *cukortermelés terén* pedig a háromszorosára növekedését.

Mindezek a mezőgazdasággal kapcsolatos teendők megkövetelik a *gabonafélék* termelésének további és még gyorsabb fellendítését, azzal, hogy a gabonatermelésnek a második ötéves terv végére el kell érnie az 1 300 millió métermázsát. Ezért a kolhozok és szovhozok elé a második ötéves terv központi feladatként kell kitűzni *a terméshozam erőteljes emelését,* es az aszály elleni harc kérdésének bolsevik megoldását.

2. A népgazdaság teljes technikai újjáalakítása terén kitűzött feladatok megvalósítása elválaszthatatlanul összefügg azzal, hogy gazdasági kádereinknek *el kell sajátítaniok a technika kezelését,* hogy nagyszámú saját műszaki értelmiséget kell kinevelnünk a munkások és parasztok soraiból, és nagy mértékben emelnünk kell a dolgozók műveltségi színvonalát. A

Szovjetunió műszaki kádereinek számbeli növekedése semmiképpen sem csökkentheti annak a kérdésnek a jelentőséget, hogy ezeknek a káderekнek emelniök kell tudományos felkészültségük színvonalát, hogy kötelesek megfelelően elsajátítani a tudomány és a technika világviszonylatban elért legfontosabb vívmányait. A műszaki káderek problémájának megoldása a kultúrforradalommal kapcsolatos feladatok bolsevik megoldásának és a szocializmus sikeres építésének igen fontos eleme. Mindent el kell követni annak minél gyorsabb elérése érdekében, hogy az egész lakosság tudjon írni-olvasni, a legrövidebb időn belül fel kell lendíteni a műszaki képzést, és az állam fokozott anyagi támogatásával elő kell mozdítani a tudomány fejlődését a Szovjetunióban — ezek a legközelebbi feladatok, s ezek a feladatok szerves részét jelentik annak az általános feladatnak, hogy országunkban fel kell építeni a szocializmust.

3. A népgazdaságfejlesztés bolsevik ütemének biztosítása, valamint a városi és falusi néptömegek közszükségleti cikkekkel való jobb ellátása szempontjából elsőrendű jelentősége van *az áruforgalom fejlesztésének*. Az áruforgalom — mindenekelőtt a kiskereskedelem — fejlesztése és az önálló gazdaságos elszámolás elvének érvényesítése az egész gazdasági munkában az egyik legfontosabb ösztönző eszköz arra, hogy felszínre hozzuk a gazdaságunkban rejlő, és még korántsem kihasznált óriási belső tartalékokat, amelyek hozzájárulnak a szocialista felhalmozás ütemének meggyorsulásához, s ezzel erősítik az egész szocialista építés anyagi bázisát. Ugyanakkor csak az áruforgalom fejlesztése alapján lehet biztosítani a munkások és a falusi dolgozók iparcikkekkel és mezőgazdasági termékekkel való ellátásának további gyors megjavítását, amihez viszont mindenekelőtt az szükséges, hogy messzemenően bővítsük az áruházak meg a boltok hálózatát és az egész kereskedelmi hálózatot, s végrehajtsuk annak szükséges technikai újjáalakítását. Csakis ezen az alapon lehet előkészíteni a jegyrendszer megszüntetését, és a központosított elosztás rendszerének fejlett szovjet kereskedelemmel való felcserélését.

A konferencia ugyanakkor hangsúlyozza annak a „baloldali" frázisnak bolsevikellenes jellegét, amely szerint át kell térni a „termékcserére" és „a pénz elhal" már a szocializmus építésének mostani szakaszában. A konferencia másrészt hangsúlyozza, hogy a párt politikájával és a munkásosztály érdekeivel teljesen összeegyeztethetetlenek az önálló gazdaságos elszámolás elvének azok a burzsoá-nepman szellemű eltorzításai, amelyek abban

jutnak kifejezésre, hogy elprédálják az egész nép tulajdonát képező állami tartalékokat, s ilyenformán meghiúsítják a kitűzött gazdasági tervek teljesítését.

* *
*

A munkásosztály csak úgy biztosíthatja a szocializmus újabb sikereit, ha harcol a kapitalizmus maradványai ellen, ha kíméletlenül megtöri a pusztuló kapitalista elemek ellenállását, leküzdi a burzsoá és kispolgári előítéleteket a dolgozók körében, s szívós munkát fejt ki a dolgozók szocialista átnevelése érdekében.

Ez azt jelenti, hogy még a jövőben is elkerülhetetlen egyes időpontokban, különösen pedig egyes vidékeken és a szocialista építés egyes szakaszain az osztályharc kiéleződése, ami egyszersmind nagy nyomatékkal hívja fel a figyelmet arra, hogy a burzsoázia befolyása a dolgozók egyes rétegeire és csoportjaira elkerülhetetlenül fennmarad, egyes esetekben pedig fokozódik is, hogy még hosszú időn keresztül elkerülhetetlenül be fognak hatolni a proletariátustól idegen osztálybefolyások a munkások közé, sőt még a pártba is. Ezért a pártnak az a feladata, hogy erősítse a proletárdiktatúrát, és tovább fokozza a harcot az opportunizmus ellen, különösen a jobboldali elhajlás ellen, ami a jelenlegi szakaszban a fő veszély.

A mezőgazdaság teljes kollektivizálása, az állami mezőgazdasági nagyüzemek fejlődése és a szovhozoknak, valamint a kolhozoknak korszerű gépi technikával való felszerelése, ami a mezőgazdasági munkát ténylegesen az ipari munka válfajává változtatja, továbbá az ipar és a mezőgazdaság közötti forgalmi összeköttetés és áruforgalom jelentős erősödése — megteremti a város és a falu közötti ellentét teljes kiküszöbölésének feltételeit.

A szocialista gazdaság gyors fejlődése az első ötéves terv időszakában a nemzetiségi köztársaságokban és területeken megteremtette a feltételeket ahhoz, hogy felszámoljuk a nemzetiségeknek a cári gyarmati-kapitalista rendszertől örökölt gazdasági és kulturális elmaradottságát.

A Szovjetunió a második ötéves terv éveiben technikai viszonylatban az első helyre kerül Európában. Azt a munkát, amelyet az első öt év folyamán annak érdekében végeztünk, hogy a Szovjetuniót gépeket és berendezést importáló országból gépeket és berendezést önállóan termelő országgá változtassuk, befejezzük, és ezzel véglegesen biztosítjuk „a Szovjetunió gazda-

sági önállóságát, amely megóvja a Szovjetuniót attól, hogy a kapitalista világgazdaság függvényévé váljék" (Az ÖK(b)P XIV. kongresszusa)[1].

Mindez lehetővé teszi, hogy a Szovjetunió gazdasági és technikai viszonylatban számos gazdasági ágban már a második öt évben utólérje a fejlett tőkés országokat.

A kapitalizmus országaiban dühöngő súlyos válság a legcsalhatatlanabb bizonyítéka a tőkés világ közelgő pusztulásának. A szocializmus sikerei a Szovjetunióban — a legjobb bizonyítékai a szocialista gazdasági rendszer fölényének a kapitalista rendszerrel szemben.

A tőke országaiban katasztrofálisan hanyatlik a termelés, tömeges jelenség a gyárak termelésének összezsugorodása és a gyárak leállása, hallatlan méreteket ölt a termelőerők pusztulása. A Szovjetunióban óriási mértékben és szakadatlanul nő a termelés, egyre szélesebb alapokon bontakozik ki az új gyárak, óriásüzemek, új bányák és erőművek építése, a termelőerők a kapitalizmus számára elérhetetlen ütemben fejlődnek.

A tőkés államokban milliókat sújt a szörnyű munkanélküliség, szélsőséges méreteket ölt a falu sokmilliós tömegeinek elnyomorodása. A Szovjetunióban teljesen megszűnt a munkanélküliség, megszűnt a nyomor, hétórás munkanapot vezettünk be a gyárakban, s állandóan emelkedik a városi és falusi dolgozó tömegek jóléte.

Mindez a Szovjetuniót még fokozottabb mértékben az egész világ valamennyi munkásának és elnyomottjának vonzási központjává teszi. A Szovjetunió forradalmasító jelentősége növekszik. A Szovjetunió, mint a nemzetközi szocializmus bázisa, erősödik.

Az ÖK(b)P XVII. konferenciája szilárd meggyőződéssel vallja, hogy a második ötéves terv fő feladatait nemcsak teljesíteni fogjuk, hanem túl is teljesítjük, hogy a munkásosztály valamennyi szervezete megfelelően biztosítani fogja a valóban konkrét gazdasági vezetést és a bürokratizmus elleni erélyes harcot, hogy a Szovjetunió dolgozói biztosítani fogják a munka termelékenységének a második ötéves terv feladatainak teljesítéséhez elengedhetetlenül szükséges emelését, s hogy a szocialista verseny és az élmunkásmozgalom részvevőinek sorai napról napra gyarapodni fognak.

A konferenciának sziklaszilárd meggyőződése, hogy a munkásosztály és a kolhozparasztság a párt-, komszomol-, szakmai

[1] Lásd ebben a kiadványban. II. rész. 228. old. — *Szerk.*

és szovjetszervezetekben megtalálja a második ötéves terv megvalósításáért folytatott győzelmes harc bolsevik szervezőit és vezetőit.

A konferencia szükségesnek tartja, hogy a párt-, szovjet-, gazdasági, szövetkezeti, szakmai és komszomolszervezetek haladéktalanul kezdjenek munkába a második ötéves terv mielőbbi kidolgozása érdekében, hogy azt jóváhagyás végett a következő pártkongresszus elé lehessen terjeszteni.

„Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt XVII. konferenciája. Gyorsírói jegyzőkönyv." Moszkva 1932

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1932 szeptember 28—október 2

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága 1932 szeptember 28-tól október 2-ig teljes ülést tartott.

A teljes ülés az alábbi kérdéseket tárgyalta meg:

1. A Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségének és a Közellátási Népbiztosságnak beszámolója a szovjet kereskedelem fejlődéséről, a KEB meg az MPF korreferátumával.

2. A Könnyűipari Népbiztosság, a Nehézipari Népbiztosság és az ipari szövetkezetek beszámolója a közszükségleti cikkek termeléséről, a KEB meg az MPF korreferátumával.

3. A Nehézipari Népbiztosság beszámolója a vaskohászat fejlődéséről, és a KEB-nek meg az MPF-nek ehhez kapcsolódó korreferátuma.

A teljes ülés megfelelő határozatait alább közöljük.

A PLÉNUM HATÁROZATAI

A SZOVJET KERESKEDELEM FEJLŐDÉSÉRŐL

(Az ÖK(b)P KB plénumának határozata, elfogadva 1932 szeptember 29-én)

Az ÖK(b)P KB plénuma, miután meghallgatta a Szovjetunió Közellátási Népbiztosságának és az FSzKSz-nek a szovjet kereskedelem fejlesztésével kapcsolatban hozott KB-határozat teljesítéséről szóló beszámolóját, valamint a KEB meg az MPF ehhez kapcsolódó korreferátumát, megállapítja a következőket:

1. A Szovjetunió Közellátási Népbiztossága, a kiskereskedelmi hálózat fokozott fejlesztésével kapcsolatban hozott KB-

határozat teljesítése során, 1932 folyamán 7 100 új boltot nyitott, ebből a vidéki városokban 2 800-at, a falvakban 4 080-at, s ugyanebben az időszakban 5 900 piaci elárusítóhelyet es kioszkot létesített. A Közellátási Népbiztossághoz tartozó állami kiskereskedelmi hálózat 1932 7 hónapja alatt 67%-kal növekedett, s 26 300 boltot, továbbá 9 000 piaci elárusítóhelyet és kioszkot ölelt fel.

Az FSzKSz 1932 folyamán 13 100 boltot nyitott, ebből 5 400-at a városokban, 7 700-at falvakban, piaci elárusítóhelyet és kioszkot pedig 22 500-at létesített. A fogyasztási szövetkezetek kiskereskedelmi hálózata ebben az évben 20%-kal növekedett, s 167 700 boltot, továbbá 49 700 piaci elárusítóhelyet és kioszkot ölelt fel.

2. A KB határozatának végrehajtása során kifejlődött a Közellátási Népbiztossághoz tartozó iparigazgatóságok nagykereskedelmi bázisainak hálózata, többek között a távoli határterületeken és területeken. Május 1-től szeptember 1-ig 635 területi nagykereskedelmi bázis kezdte el működését, ebből a Távolkeleten 14, Kelet-Szibériában 6, Nyugat-Szibériában 27, Közép-Ázsiában 23, Kazahsztánban 26. A Közellátási Népbiztossághoz tartozó állami kereskedelmi szervek és a fogyasztási szövetkezetek létrehozták a több kerületet ellátó kereskedelmi bázisok hálózatát, nevezetesen a Közellátási Népbiztosság 74, az FSzKSz 288 ilyen bázist létesített. Ezenkívül az FSzKSz 38 területi bázist szervezett.

A Közellátási Népbiztossághoz tartozó ipar, a szövetkezetek és az állami kereskedelmi szervek által létesített nagykereskedelmi bázisok számának jelentős növekedése mellett az ipar és a kereskedelmi szervezetek nagykereskedelmi bázisai többnyire még mindig olyan raktározási és szállítmányozási helyek, amelyek meglehetősen gyakran gépiesen osztják el az árut, kényszerválasztékkal dolgoznak, a hozzájuk beosztott kiskereskedelmi boltokat úgy szolgálják ki, hogy ezáltal más kereskedelmi apparátushoz tartozó elosztók hátrányos helyzetbe kerülnek. Az olyan örvendetes jelenségek mellett, mint például az, hogy Moszkvában. Leningrádban és más városokban a cukrászkészítményeket, dohányárut, margarint és konzerveket a gyárakból, a bázisok és fiókok kikapcsolásával, közvetlenül ezeknek a városoknak a kereskedelmi hálózatába szállítják, az ilyen jelenségek mellett számos esetben azt tapasztaljuk, hogy azokat az árukat, amelyek pedig közvetlenül a kiskereskedelmi hálózatba kerülhetnének, a bázisok raktáraiba küldik, ami — az ipar és a kereskedelmi apparátus bázisainak

az egyes kerületekben való nem kielégítő elosztásához hasonlóan — ütköző szállításokra vezet, és fennakadásokat idéz elő az árutovábbítás terén.

3. A kereskedelmi hálózat jelentős bővülésének, az áruforgalom növekedésének és meggyorsulásának ellenére a kereskedelmi apparátus munkájából még mindmáig sem küszöbölték ki a KB számos határozatában megjelölt igen komoly hiányosságokat, amit az is tanúsít, hogy egyes helyeken felhalmozzák az árut, másutt ellenben áruhiány van, mégpedig azért, mert gépies az áruelosztás és az áruszállításnál nem veszik kellőképpen figyelembe az egyes vidékek szükségleteit; ezt tanúsítja továbbá az áruforgalom megbénulása és a kényszerválaszték; a fegyelemnek az utóbbi időben észlelhető lazulása az állami árpolitika végrehajtása terén, és e politika közvetlen eltorzítása; a forgalmi költségek növekedése, különösen az igazgatási apparátus felduzzasztása és a fölösleges kereskedelmi képviseletek révén; a kereskedelmi apparátusban előforduló számos lopás és visszaélés, ami arra vall, hogy nem ellenőrzik kellőképpen a kereskedelmi apparátus kádereit, és hogy ebbe az apparátusba idegen elemek furakodtak be.

4. Az ÖK(b)P KB ama határozatának teljesítése nyomán, amely szerint a piac, különösen a falu ellátására szánt iparcikkek mennyiségét a piacon kívüli fogyasztók számára előirányzott árumennyiség csökkentése révén növelni kell, továbbá annak a határozatnak teljesítése következtében, amelynek értelmében be kell szüntetni a piacon kívüli fogyasztók előnyben részesítését és elsősorban való áruellátását — az utóbbi három hónapban (május—júniustól kezdődően) az áruszállítás menete a piaci fogyasztók, különösen pedig a falu javára megváltozott.

A KB-nak azt a határozatát, hogy 12 tervezett iparcikk eredeti szállítási tervét 1 500 millió rubelről 1 800 millió rubelre kell emelni, az első félévben nem teljesítették kellőképpen, s ezt az utána következő hónapokban olyan ütemben hajtják végre, amely biztosítja, hogy a falu részére történő évi áruszállítás eléri az ÖK(b)P KB által feladatul kitűzött mennyiséget. Ugyanakkor azonban meg kell állapítani, hogy az áruszállítás az egyes kerületekbe nem történik kellő időben, és hogy nem veszik eléggé figyelembe az egyes kerületek gazdasági sajátosságait. Az 1932. évi mezőgazdasági beadás ösztönzésére szolgáló, zárolt iparcikkalapokat a KB határozatai ellenére igen kis mértékben csökkentették. A kereskedelmi szervek, különösen a szövetkezetek gyakorlati munkája során, főleg a falvakban gyakran a helyi párt- és szovjetszervek egyenes uta-

sítására előfordul, hogy az árut önkényesen zárolják, és listák alapján osztják el a különböző fogyasztócsoportok (többek között a kolhozok) számára, ahelyett hogy a boltokban a normális áruforgalom keretében adnák el.

* *
*

Az ÖK(b)P KB plénuma a szovjet kereskedelem további fejlesztése és a megjelölt hiányosságok kiküszöbölése céljából határozatilag kimondja:

1. A városi kereskedelmi hálózat fejlesztését a továbbiak során a munkáskerületekben és az új építkezéseken kell összpontosítani, s az 1933. évi népgazdasági tervben új kereskedelmi helyiségek építését kell előirányozni.

Jelentősen bővíteni kell a falusi hálózatot, s utasítani kell a Munka és Honvédelem Tanácsa mellett működő Árualapok Bizottságát, hogy egy hónapon belül állapítsa meg az FSzKSz és a Közellátási Népbiztosság számára a falusi kereskedelmi hálózat 1933. évi fejlesztési tervét.

2. Utasítani kell a Munka és Honvédelem Tanácsa mellett működő Árualapok Bizottságát, hogy egy hónapon belül vizsgálja meg és hagyja jóvá az ipar területi nagykereskedelmi bázisainak, valamint az állami kereskedelem és a fogyasztási szövetkezetek több kerületet ellátó bázisainak területi elosztását, vizsgálja meg és hagyja jóvá továbbá azokat a formákat, amelyekben az áru a fölösleges szervek kikapcsolásával a leggyorsabban jut el a termelőtől a fogyasztóig, s gondoskodjék az ütköző szállítások megszüntetéséről és a párhuzamosság kiküszöböléséről az ipar meg az áruelosztó apparátusok nagykereskedelmi bázisai terén.

Utasítani kell a Munka és Honvédelem Tanácsát, hogy a legrövidebb időn belül tegyen erélyes intézkedéseket a közszükségleti cikkek vasúton és víziúton történő szállításának meggyorsítása, s az áruszállítók követeléseinek gyorsabb megvizsgálása és kifizetése érdekében.

3. Az ÖK(b)P KB plénuma, figyelembevéve, hogy a nagykereskedelmi bázisok széles hálózata lehetővé teszi a helyi szövetkezetek előzetes megrendelések alapján történő ellátását, utasítja a Munka és Honvédelem Tanácsa mellett működő Árualapok Bizottságát, hogy dolgozzon ki megfelelő intézkedéseket, s 1933 január 1-től léptesse életbe az állami kereskedelem és a szövetkezetek terén az előzetes megrendelések rend-

szerét, a piacra kerülő legfontosabb közszükségleti cikkek (szövet, cipő, ruha stb.) legalább 50%-ára terjedően.

Ugyanakkor a KB plénuma utasítja a termelési népbiztosságokat és az FSzKSz-t, hogy ténylegesen biztosítsák a helyi kereskedelmi szervezetek részére az áruválasztéknak közvetlenül az elosztó bázisokon történő összeállítását. A minőségért folytatott harc biztosítása érdekében be kell vezetni a gyártmányok kötelező gyártmányjelzését. Utasítani kell az ipari szerveket, hogy a kereskedelmi szervezetek által visszaküldött rosszminőségű árut vegyék vissza és cseréljék ki.

4. Utasítani kell a Közellátási Népbiztosságot, az FSzKSz-t és a kereskedelmi szervezeteket, hogy vigyék keresztül az utóbbi időben növekvő kereskedelmi-adminisztratív költségek erőteljes csökkentését.

5. Utasítani kell a Közellátási Népbiztosságot, az FSzKSz-t, a Könnyűipari Népbiztosságot, a Nehézipari Népbiztosságot, az Erdőipari Népbiztosságot, valamint a kereskedelmi szervezeteket, a helyi párt- és szovjetszerveket, hogy szigorúan tartsák be azt a szabályt, amelynek értelmében a tervteljesítés során előnyben kell részesíteni s elsősorban kell biztosítani a széles fogyasztópiac, különösen a falu ellátását szolgáló iparcikkszállításokat, s nem szabad megengedni, hogy a falunak szánt árumennyiség elfeküdjön a városokban, a kerületi központokban és a kereskedelmi apparátus raktáraiban.

6. A KB nem tartja kielégítőnek a kolhozkereskedelem fejlesztése terén elért eredményeket, s utasítja a helyi párt- és szovjetszervezeteket, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt a kolhozkereskedelem további fejlesztése érdekében (minél több kolhoz, kolhozparaszt és egyénileg gazdálkodó paraszt bevonása a kereskedelembe, a kolhozkereskedelem hálózatának bővítése, az iparcikkekkel folytatott viszontkereskedelem jobb megszervezése, többek között a háziipari szövetkezetek termékeivel való kereskedelem fejlesztése), végleg számolják fel a spekulánsokat és feketézőket, távolítsák el a piacról azokat az állami és szövetkezeti beszerzőket, akik felhajtják az árakat és a spekulánsok kezére játszanak, s mindezekkel a rendszabályokkal érjék el a mértéktelenül magas kolhozpiaci árak csökkentését.

7. A KB plénuma ugyanakkor, amikor megállapítja, hogy a mezőgazdasági termékek decentralizált beszerzése a fogyasztási szövetkezetek, a közétkeztetési vállalatok és az állami kereskedelmi szervezetek részéről nem kielégítően és szervezetlenül folyik, egyszersmind utasítja a helyi párt- és szovjet-

szervezeteket, a Munka és Honvédelem Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottságot, a Közellátási Népbiztosságot és az FSzKSz-t a következőkre:

a) gondoskodjanak arról, hogy az állami és szövetkezeti begyüjtőszervek nagyobb arányokban végezzék a mezőgazdasági termékek begyüjtését, különösen a távolabb eső helyeken, s ennek megfelelően szervezzék át munkájukat;

b) javítsák meg döntő módon a határterületi végrehajtó bizottságoknak az egyezményes irodák irányításával kapcsolatos munkáját, és az egyezményes irodákat tegyék olyan szervekké, amelyek hathatós harcot folytatnak a szovjet árpolitikáért, az áraknak a begyüjtési piacon való spekulációs felhajtása ellen;

c) teremtsenek különösen kedvező feltételeket a külön munkásszövetkezetek és a nagyüzemi étkezdék beszerzési munkája számára, és ösztönözzék a külön munkásszövetkezeteket arra, hogy kössenek hosszúlejáratú szerződéseket a kolhozokkal és a falusi fogyasztási szövetkezetekkel;

d) erősítsék meg a begyüjtési apparátus alsóbb szerveit, gondoskodjanak a beszerzők, a begyüjtők, a fuvarozók stb. körültekintő kiválogatásáról, növeljék anyagi érdekeltségüket a begyüjtésben, s biztosítsák számukra a falusi szovjetek és a kolhozvezetőségek kellő támogatását.

8. A városi lakosság élelmiszerellátásának további javulását — a központosított begyüjtésre vonatkozó tervek maradéktalan teljesítése mellett — a mezőgazdasági termékek egyezményes áron való állami felvásárlásának megszervezése, s főleg a fogyasztási szövetkezetek, az étkezdék és más kereskedelmi szervezetek decentralizált beszerzésének fejlesztése, a kolhozpiacok fejlesztése, valamint a gyárak és egyéb vállalatok saját élelmiszerbázisának (veteményeskertek, tejgazdaságok, sertéshízlaldák, házinyúltenyésztelepek, baromfitelepek, halgazdaságok stb.) megteremtése útján kell elérni.

A gyárak, a közlekedés és más vállalatok feladata a jelenlegi körülmények között az, hogy ne csak szövetkezetük és étkezdéjük legyen, hanem saját mezőgazdasági üzemekkel is rendelkezzenek, amelyek termékeivel kiegészíthetik a munkások élelmiszerellátását.

Ugyanakkor nagyobb arányokban kell folytatni étkezdék, üzemi konyhák és kenyérgyárak építését.

9. A falu áruellátásának fő eszközéül szolgáló falusi fogyasztási szövetkezetek szervezeti és gazdasági megerősítése céljából a plénum kimondja, hogy fokozottabb mértékben kell érvényesíteni a falusi fogyasztási szövetkezeti vezetőségek vá-

lasztásának és a részjegytulajdonosok előtti beszámolási kötelezettségüknek elvét, meg kell javítani a szövetkezeti dolgozók anyagi és szociális körülményeit, a falusi fogyasztási szövetkezeteknek bevásárlásaik fedezésére meg kell hagyni az általuk összegyüjtött szövetkezeti részjegybefizetéseknek legalább a felét és a mindennapi készpénzbevétel 20%-át.

A határterületi fogyasztási szövetkezeti szövetségek kísérjék fokozottabb figyelemmel a falusi szövetkezeti hálózat munkáját, folytassanak szervezőmunkát a tömegek között, s ennek érdekében teremtsenek erős instruktorkádereket.

10. A plénum kimondja, hogy elsősorban a túl magas igazgatási költségek csökkentése, továbbá a belső tartalékok mozgósítása, a saját normális felhalmozások és a fogyasztási szövetkezeti eszközök különböző címeken történő igénybevételének messzemenő csökkentése útján meg kell erősíteni a fogyasztási szövetkezetek pénzgazdálkodását, és utasítja a Munka és Honvédelem Tanácsát, hogy ennek megfelelően vizsgálja felül az FSzKSz pénzügyi kötelezettségeit.

11. A KB plénuma a legnagyobb mértékben tűrhetetlennek tartja azt a helyzetet, hogy bizonyos párttagok és egyes párt- és komszomolszervezetek a kereskedelmi munkát másodrendűnek, kevésbbé fontosnak tekintik, mint a többi gazdasági szervezetben, vagy a szakszervezetekben és a szovjetszervezetekben végzett munkát. A KB utasítja az FSzKSz-t, a Közellátási Népbiztosságot, az állami kereskedelemben foglalkoztatott dolgozók és a szövetkezeti dolgozók szakszervezetének Központi Bizottságát és a helyi pártszervezeteket, hogy a) rendszeresen egészítsék ki a kereskedelmi apparátust kipróbált kommunistákkal és komszomoltagokkal; b) erélyesen vessenek véget a kereskedelmi apparátusban dolgozó vezető funkcionáriusok és kisebb beosztású alkalmazottak vándorlásának; c) javítsák meg anyagi helyzetüket, a kereskedelmi dolgozók fizetését a forgalomtól függően állapítsák meg, és állapítsanak meg külön fizetéspótlékot az ugyanannál a vállalatnál huzamosan és lelkiismeretesen végzett munkáért; d) fokozzák a kereskedelmi dolgozók körében végzett párt- és szakszervezeti tömegmunkát.

12. A pártnak az a megállapítása, hogy a szövetkezeti munkában bizonyos nepman-szellem észlelhető, a szovjet kereskedelem fejlesztésének körülményei között különösen nagy jelentőségre tesz szert. A nepman-szellem minden néven nevezendő megnyilvánulási formájának kiirtása, a spekulációs árfelhajtás, a sikkasztások, az árunak az alkalmazottak által tör-

ténő felvásárlása, s különösen a kereskedelmi apparátusban előforduló lopások elleni erélyes harc — most a párt- és a szovjetszervezetek egyik legfontosabb feladata.

13. A plénum a helyi ellenőrző bizottságok és az MPF elé fő feladatként tűzi ki azt, hogy munkájuk során támogassák napról napra a kereskedelmi szervezeteket, és ellenőrizzék a szovjet kereskedelem fejlesztésével kapcsolatban hozott KB-határozatok végrehajtására irányuló munkájukat.

* *
*

A nehézipar hatalmas fejlődése és a szocialista mezőgazdaság termelésének növekedése lehetővé tette a könnyű- és az élelmiszeripar gyorsabb ütemű fejlesztését és a közszükségleti cikkek termelésének növelését, de ennek a mennyisége még korántsem elegendő a dolgozók megnövekedett szükségleteinek kielégítésére. A KB leszögezi, hogy a közszükségleti cikkek termelésének messzemenő növelése mind a könnyűipar és az élelmiszeripar, mind pedig a nehézipar különböző ágaiban, valamint a háziipari és kisipari szövetkezetekben ezidőszerint az egyik legfontosabb gazdaságpolitikai feladat.

A munkásosztály és a parasztság közötti összefogás további erősítése s a városi és falusi dolgozók anyagi helyzetének javítása megköveteli, hogy mindent elkövessünk a szovjet kereskedelem, többek között a kolhozok, a kolhozparasztok és az egyéni gazdálkodást folytató dolgozó parasztok kereskedelmének erőteljes fejlesztése érdekében.

A KB plénuma megköveteli a szovjet kereskedelem lebecsülését jelentő nézeteknek mint pártellenes, álbaloldali nézeteknek erélyes visszaverését, és rámutat arra, hogy a pártnak a jobboldali opportunizmus elleni harcban a város és a falu közötti szocialista termelési összefogás megszervezése kérdésében aratott győzelme nemcsak hogy nem veszi le a napirendről, hanem ellenkezőleg, különösen nagy erővel állítja előtérbe a város és a falu közötti kereskedelmi összefogás ezen az alapon történő megerősítésének feladatát. Ezzel kapcsolatban különösen nagy jelentősége van azoknak a KB Politikai Irodájának határozata alapján végrehajtott intézkedéseknek, amelyek a piaci értékesítésre szánt közszükségleti cikkek mennyiségének növelését, az egész ipar közszükségleti cikk-termelésének fokozott fejlesztését, a közületek által fogyasztásra igényelt cikkek mennyiségének a nagy piac javára történő erőteljes korlátozását és az áruforgalom fejlesztését szolgálják.

A KB plénuma megállapítja, hogy a szovjet kereskedelem fejlesztése, többek között a kolhozok, a kolhozparasztok és az egyénileg gazdálkodó dolgozó parasztok kereskedelmének fejlesztése nemcsak hogy nem jelenti a piac spontán elemeinek szabadjára engedését, a nepmanok és a spekulánsok megtűrését, mint a jobboldali opportunista és kulák elemek értelmezni próbálják, hanem éppen ellenkezőleg, megköveteli „a magánkereskedők és feketézők — a spekulánsok végleges felszámolását, akik kísérletet tesznek arra, hogy megszedjék magukat a kolhozkereskedelmen".

A KB plénuma kötelezi a párt-, gazdasági és szakmai szervezeteket, hogy egyrészt kíméletlenül verjék vissza a szovjet kereskedelem jelentőségének lebecsülését eláruló álbaloldali, antileninista nézeteket, másrészt a szovjet kereskedelem fejlesztésével kapcsolatos feladatoknak liberális burzsoá értelmezését jelentő nézeteket, amelyeket a jobboldali opportunisták hangoztatnak.

A KB plénuma kimondja, hogy erélyes harcot kell indítani általában a spekuláció kiirtásáért és a kereskedelmi apparátusban található spekuláns elemek ellen, s ezáltal biztosítani kell a szovjet kereskedelem helyes irányú fejlődését — a munkások és a parasztok ellátásának megjavítása érdekében.

A KÖZSZÜKSÉGLETI CIKKEK TERMELÉSÉRŐL

(Az ÖK(b)P KB plénumának 1932 október 1-én hozott határozata)

I

Az ÖK(b)P KB határozataiban leszögezte, hogy erőteljesen növelni kell a lakosság közszükségleti cikkekkel való ellátását a közszükségleti cikkek termelésének növelése, az áruforgalom meggyorsítása és a közszükségleti cikkek piacon kívüli fogyasztásának csökkentése útján, továbbá olyanformán, hogy csökken a közszükségleti cikkeknek az állami szervezetek raktáraiban való nagyarányú és célszerűtlen visszatartása, ami a multban bizony előfordult.

A KB e határozatai alapján valamennyi termelési népbiztosság és kisipari szövetkezet felemelte a közszükségleti cikkek termelésének 1932. évi termelési tervét; csökkentették konkrétan, objektumok szerint a közszükségleti cikkek piacon kivüli fogyasztását; kimondták, hogy a vállalatok mellett hasznosító üzemeket kell létesíteni a hulladékoknak további közszükségleti cikkek termelésére való felhasználása céljából; a Nehézipari

Népbiztosság keretében külön főosztályt szerveztek a közszükségleti cikkek termelésének irányítására; külön terveket állapítanak meg a közszükségleti cikkek termelésére és az e tervek teljesítésének biztosításához szükséges anyagi források felkutatására; a tervteljesítés ellenőrzésének megjavítása céljából megszervezik a közszükségleti cikkek termelésének külön nyilvántartását stb.

A munkások és parasztok anyagi helyzetének megjavítására, s a város és a falu összefogásának erősítésére irányuló KB-határozatok valamennyi pártszervezetet és valamennyi gazdasági szervet elsőrendű politikai jelentőségű feladat elé állítottak.

II

Ugyanakkor a Könnyűipari Népbiztosság, a Nehézipari Népbiztosság és a kisipari szövetkezetek ezeket a KB-határozatokat *még mindig nem eléggé* ültetik át az életbe.

1. A Könnyűipari Népbiztosság tervteljesítése:

a közszükségleti cikkek termelési programmját 8 hónap folyamán mindössze 88,4%-ra teljesítették, s emellett a legutóbbi két hónapban — júliusban és augusztusban — a programmot még ennél is gyengébben teljesítették (az év első hat hónapjában a tervteljesítés 90%-os volt). A főbb iparágak szerint a termelési programm teljesítése a következőképpen alakult: pamutipar 91,7%, gyapjúipar 100,2%, kötszövő ipar 93%, üvegipar 72,4%, porcelán- és fajanszipar 84,2%, bőr- és cipőipar 82,1%. Ennek következtében a piac ellátása, jóllehet az első félévben 1931 első feléhez viszonyítva 28,5%-kal növekedett, erősen lemaradt az 1932-re megállapított áruellátási tervhez képest;

a termékek minősége, igen magas selejtszázalék mellett, továbbra is gyenge.

2. A Nehézipari Népbiztosság tervteljesítése:

a) *fémáruk:* az évi tervfeladat a széles fogyasztópiac ellátását szolgáló cikkeket illetően 474 millió rubel, amiből 8 hónap alatt 215 millió rubel értékű árut szállítottak, vagyis a nyolchónapi feladat 81%-át teljesítették;

b) *gumiipar:* az évi tervfeladat a széles fogyasztópiac ellátását szolgáló cikkeket illetően 243 millió rubel, amiből 8 hónap

alatt 131 millió rubel értékű árut szállítottak, vagyis a nyolchónapi feladat 94%-át teljesítették;

c) *műszaki textil* (viaszkosvászon stb.): az évi tervfeladat a széles fogyasztópiac ellátását szolgáló cikkeket illetően 29,8 millió rubel, amiből 8 hónap alatt 16,4 millió rubel értékű árut szállítottak, vagyis a nyolchónapi feladatot 108%-ra teljesítették;

d) *petróleum:* az évi szállítási feladat a széles fogyasztópiac ellátását illetően 1 800 000 tonna, amiből 8 hónap alatt 885 000 tonnát szállítottak, s a továbbiak során mind leszállítják a fogyasztási szövetkezetek igénylésének megfelelően;

e) a programm teljesítése júliusban és augusztusban erősen romlott, ami közvetlenül fenyegeti az évi tervteljesítést;

f) a programm nem kielégítő mennyiségi teljesítése mellett igen gyenge a termékek minősége, sok kifogás merül fel használhatóságuk tekintetében, minőségi és mennyiségi viszonylatban egyaránt nem megfelelő a nyersanyagfelhasználás, a választék korlátozott és egytípusú, s nem felel meg a piac szükségleteinek.

3. A kisipari szövetkezetek tervteljesítése:

a közszükségleti cikkek termelési tervét 1932 első felében 93,3%-ra teljesítették, a kisipari szövetkezetek azonban még mindig rendkívül lanyha kezdeményezést mutatnak, különösen a helyi nyersanyagfajták kihasználása terén. A termékek minősége nem kielégítő, az áruk választékánál nem eléggé veszik figyelembe a falu szükségleteit.

III

A közszükségleti cikkek termelésének arányait illető KB-határozatok eddig az ideig tapasztalt nemteljesítésének alapvető okai a következők:

1. A gazdasági szervek még mindig lebecsülik a közszükségleti cikkek termelésének óriási jelentőségét a népgazdaság fejlesztése szempontjából.

2. A termelés szervezése hiányos, a termelés konkrét irányítása nem kielégítő.

3. A munkaszervezés hiányos, a vezető szakmák besorolása nem megfelelő, a könnyűipari munkások mindennapi szükségleteiről való gondoskodás nem kielégítő, az üzemekben lazult a munkafegyelem, a munka termelékenysége pedig alacsony.

4. Ugyanakkor, amikor egyes nyersanyagfajták tekintetében hiány van, a tervben megállapított nyersanyagfelhasználási normákat túllépik.

5. Igen sok a különféle termelési hulladék, s a hulladékokat nem hasznosítják eléggé.

6. Nem alkalmazzák elég gyorsan a pótanyagokat és az új nyersanyagfajtákat.

7. Nem használják ki eléggé a berendezés tényleges kapacitását.

8. A kisipari szövetkezetek igen kis mértékben használják ki a helyi nyersanyagforrásokat, s nem folyik kellő ereállyel a városokban, falvakban, állami ipari üzemekben fellelhető különféle hulladék és selejt gyüjtése.

9. Számos helyi párt-, szakmai és szovjetszervezet nem törődik eléggé a közszükségleti cikkeket termelő üzemekkel és kisipari szövetkezetekkel, gyenge az üzemekben a tömegek közötti szakszervezeti és pártmunka.

IV

Az ÖK(b)P KB plénuma a közszükségleti cikkek termelése terén feltárt hiányosságok kiküszöbölése és a megállapított termelési programmok teljesítésének biztosítása céljából határozatilag kimondja:

1. Utasítani kell a Könnyűipari Népbiztosságot, a Nehézipari Népbiztosságot és a kisipari szövetkezeteket, hogy érjenek el döntő fordulatot a közszukségleti cikkek termelésének kezelése terén mind a központi apparátusokban, mindpedig az ipari üzemekben, s az igazgatóságokban, a trösztökben és az egyes vállalatoknál vezessék be a személyes felelősséget a közszükségleti cikkek termeléséért.

2. A Munka és Honvédelem Tanácsa, valamint az Állami Tervbizottság a gazdasági tervekben (az évi és a negyedévi tervekben) írjanak elő olyan külön programmot a közszükségleti cikkek termelésére, amely összhangban van az egész népgazdasági tervvel, s erre a célra irányozzanak elő külön, meghatározott rendeltetésű nyersanyagfelhasználási kereteket a közszükségleti cikkek számára.

3. Utasítani kell a Könnyűipari Népbiztosságot, a Nehézipari Népbiztosságot és a kisipari szövetkezetek összszövetségi központjait, hogy erősítsék meg a közszükségleti cikkek termelésével foglalkozó nyilvántartási szerveket, és a Szovjetunió Központi Népgazdasági Nyilvántartási Igazgatóságával egyet-

értésben írjanak elő valamennyi vállalat és termelőszövetkezet részére egységes nyilvántartási lapokat.

4. Utasítani kell a központi és helyi sajtószerveket, hogy rendszeresen hozzanak olyan közleményeket, amelyek megvilágítják a közszükségleti cikkek termelése terén kitűzött feladatok teljesítésének menetét, hozzák nyilvánosságra az egyes vállalatok és termelőszövetkezetek konkrét eredményeit, és harcoljanak a termelési programmok teljesítéséért.

5. A *könnyűipart* illetően:

a) utasítani kell a Könnyűipari Népbiztosságot, hogy gondoskodjék a pótanyagok termelésének növeléséről és az új nyersanyagfajták (bőrpótló anyagok, katonin stb.) bevezetéséről;

b) a mezőgazdasági nyersanyag begyűjtésére vonatkozó terv teljesítésének biztosítása céljából utasítani kell a Könnyűipari Népbiztosságot, a begyűjtési szerveket és a helyi szervezeteket, hogy gondoskodjanak a nyersanyagbegyűjtés lehető legnagyobb arányú fokozásáról. Ennek érdekében a szervezeti intézkedéseken kívül szervezzék meg a bizonyos árukkal (terven kívüli árukkal, a hulladékhasznosító üzemek termékeivel stb.) való viszontkereskedelmet;

c) annak a megfontolásnak alapján, hogy a dolog előkészítése és a Munka és Honvédelem Tanácsának tudta nélkül a textiliparban nem lett volna szabad bevezetni a funkcionális rendszert, utasítani kell a Könnyűipari Népbiztosságot azoknak a feltételeknek előkészítésére, amelyek lehetővé teszik, hogy 1933 elejéig mindenütt megszüntessék ezt a rendszert.

6. A *nehézipart* illetően:

A fémipari termékek jó minőségéért folytatott harc érdekében a Nehézipari Népbiztosság mellett, az ÖKSzT, az FSzKSz és az MPF részvételével, meg kell szervezni a nehézipari üzemekben gyártott fémtömegcikkek Minőségi Ellenőrzési Irodáját.

7. A *kisipari szövetkezeteket* illetően:

a) a Kisipari Szövetkezetek Összszövetségi Tanácsának fejlesztenie kell a termelőszövetkezeti kiskereskedelmet, különösen falun, s biztosítania kell, hogy több közszükségleti, elsősorban parasztok által igényelt cikket adjanak el közvetlenül a fogyasztóknak;

b) a szövetkezeteken kívüli kisiparosok termékeinek felölelése és jobb anyagellátásuk céljából utasítani kell a Kisipari Szövetkezetek Összszövetségi Tanácsát, hogy a kisipari szövetkezetek beszerzési és értékesítési vállalatai, illetve boltjai

útján gondoskodjék a késztermékek felvásárlásáról és a szövetkezeteken kívüli kisiparosok nyersanyaggal és félgyártmányokkal való ellátásáról, mégpedig olyanformán, hogy a nyersanyagot szerződéses alapon késztermékké való feldolgozás céljából adják át;

c) utasítani kell a Könnyűipari Népbiztosságot, a Nehézipari Népbiztosságot és a Közellátási Népbiztosságot, hogy maradéktalanul teljesítsék az ipari szövetkezetek részére a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa által 1932-re a terv alapján jóváhagyott kontingensek szállítását, és jogosítsa fel az üzemvezetőségeket, hogy a hulladékot, selejtárut és hasznosítható melléktermékeket közvetlenül adhassák el a kisipari termelőszövetkezeteknek és szövetségeiknek;

d) utasítani kell a Munka és Honvédelem Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottságot, hogy jelölje ki a kisipari szövetkezetek részére a mezőgazdasági nyersanyag (bőr, gyapjú, kender stb.) beszerzési körzeteit.

8. A termékek jó minőségéért folyó harc érdekében be kell vezetni a közszükségleti cikkek kötelező gyártmányjelzését mind az iparban, mind pedig a kisipari szövetkezetekben.

9. Utasítani kell a Munka és Honvédelem Tanácsát, hogy egy hónapon belül vizsgálja meg és hagyja jóvá:

A könnyűipart illetően:

a) az 1932-es és az 1933-as nyersanyag-, tüzelőanyag- és berendezésellátási programm tervét;

b) a Nehézipari Népbiztosság keretében létesítendő könnyűipari gépipari bázis tervét;

c) egy javítóbázis, továbbá tartalékalkatrész-, géprész- és gépgyártási bázisok létrehozását a Könnyűipari Népbiztosság keretében;

d) a lakásépítés kiszélesítésének és a könnyűipar rendelkezésére álló lakások javításának programmját;

e) a városkörnyéki és üzemtáji gazdaságok fejlesztésének tervét, valamint a munkásellátás megjavítását szolgáló önellátási tervet;

f) a könnyűipari műszaki káderek kialakításának tervét;

g) vizsgálja meg az üveg- és porcelánipar fejlesztésének tervét.

A nehézipart illetően:

a) az 1933. évi közszükségleti cikk-termelés vassal és színesfémekkel való biztosításának tervét;
b) a közszükségleti cikkek termelésében foglalkoztatott munkások és adminisztrációs-műszaki személyzet kellő szociális és lakásviszonyainak biztosítását szolgáló tervet.

A kisipari szövetkezeteket illetően:

a) a kisipari szövetkezetek hiánynyersanyagokkal való ellátásának 1933. évi tervét;
b) a termékek minőségének megjavítására hozott intézkedéseket;
c) a kisiparosok anyagi és szociális viszonyainak megjavítására hozott intézkedéseket.

* * *

A KB plénumának megállapítása szerint teljes mértékben helyes és időszerű, hogy az egész párt a közszükségleti cikkek termelésének fokozott fejlesztésére összpontosítsa figyelmét. Ennek a rendkívül fontos politikai feladatnak a napirendre tűzését az ország iparosítását és gazdasági függetlenségét szem előtt tartó pártfőirányvonal megvalósításának menete, s különösen a nehézipar helyreállítása és technikai újjáalakítása terén elért nagyszerű eredmények készítették elő.

A párt, *leninista Központi Bizottságával* az élen, miután szétzúzta az ellenforradalmi trockizmust, és leleplezte a jobboldali opportunisták antileninista, kulák jellegét, igazi bolsevik ütemben látott hozzá a nehézipar helyreállításához és újjáalakításához, s mostanig már döntő eredményeket ért el a nehézipar terén. Ezzel a párt létrehozta a tömegfogyasztási cikkeket gyártó iparágak továbbfejlesztésének és még nagyobb arányú fellendítésének szilárd alapját, s megteremtette a közszükségleti cikkek termelésére vonatkozó pártirányelvek maradéktalan és minden körülmények közötti teljesítésének feltételeit.

Az ÖK(b)P KB plénuma ugyanakkor, amikor hangsúlyozza a közszükségleti cikkek fokozottabb termelésének óriási politikai jelentőségét a város és falu közötti összefogás erősítése szempontjából, egyszersmind utasítja a párt-, komszomol-, szakszervezeti és szovjetszervezeteket, hogy adjanak meg minden tőlük telhető segítséget a gazdasági szervezeteknek és a kis-

ipari szövetkezeteknek a közszükségleti cikkek termelésének fejlesztésében, s ellenőrizzék havonta a KB és a Népbiztosok Tanácsa utasításainak teljesítését és a közszükségleti cikkek termelésének menetét.

A VASKOHÁSZATRÓL

(Határozat Ordzsonikidze elvtárs beszámolójához, elfogadta az ÖK(b)P KB plénuma, 1932 október 2-án)

1. A XVI. pártkongresszus megállapította, hogy a vaskohászat el van maradva, és feladatul tűzte ki ennek az iparágnak a gyorsütemű fejlesztését. A kongresszus óta eltelt rövid idő alatt a vaskohászat fejlesztése terén hatalmas eredményeket értünk el.

Újonnan hoztuk létre, a korszerű technika alapján, a *koksz*-ipart (*17* új kokszolókemence-blokkot helyeztünk üzembe *4 millió* tonna teljesítőképességgel, s *6* ilyen blokk *1,7 millió tonna* teljesítőképességgel üzembehelyezés előtt áll).

A meglevő déli üzemekben teljesen megújítottuk a légfúvóberendezéseket. Számos nagyolvasztót teljesítőképességük növelése mellett átépítettünk. Új nagyolvasztókat építettünk és helyeztünk üzembe a Makejevkai Kohászati Üzemben, Dzerzsinszkben, a Kercsi Kohászati Üzemben. Hatalmas nagyolvasztók állnak üzembehelyezés előtt a Vorosilov Kohászati Üzemben. Jelentős mértékben előrehaladt a meglevő déli üzemek alapos újjáépítése: az új martinüzem, az egymillió tonna teljesítőképességű első szovjet előnyujtósor szerelése *Makejevkában;* folyamatban van az új martinüzem és egy hasonló teljesítőképességű második szovjet előnyujtósor szerelése *Dzerzsinszkben.* A központban üzembehelyezés előtt áll az új nagyolvasztó a Koszajagorai Kohászati Üzemben, rövidesen üzembe helyezzük az új martinkemencéket a Vikszai Kohászati Üzemben, alapos átépítés alatt áll az „Elektrosztál" és befejezéshez közeledik a „Krasznij Oktyábr" újjáépítése.

Az Uralvidéken megkezdtük számos üzem újjáépítését és kiváló minőségű fém termelésére való átállítását.

Széles fronton bontakozik ki az új kohászati üzemek: a Magnyitogorszki, a Kuznyecki és a Novotagili Kohóművek, a Zaporozssztál, az Azovsztál, továbbá a Krivojrogi Kohómű, a Tulai és Lipecki Kohászati Üzem építése. Magnyitogorszkban és Sztálinszkban már üzembehelyeztük az első nagyolvasztókat; szerelés alatt vannak az Azovsztál, a Zaporozssztál, a Krivojrogi Kohómű, Lipeck és Tula nagyolvasztói.

A Kuznyecki Kohóművek keretében megkezdték a martinkemencék üzembehelyezését, s a közeljövőben üzembehelyezik az előnyujtósort és a sínrúdhengersort; Magnyitogorszkban gyors ütemben folyik a martinüzem és az előnyujtósor szerelése. A Zaporozssztálban üzembehelyezés előtt áll a szerszámacél- és vasötvözetüzem.

Ennek a munkának az eredményeként a XVI. pártkongresszus óta eltelt időszak folyamán termelőképességük egyidejű növelésével átépítettünk 8 nagyolvasztót; üzembehelyeztünk 12 új nagyolvasztót, ebből 1932-ben 9-et, köztük 6 igen nagy teljesítőképességű, amerikai típusú nagyolvasztót; üzembehelyeztünk 20 új martinkemencét; építés és szerelés alatt áll 16 nagyolvasztó, többtucat új martinkemence és négy hatalmas teljesítőképességű előnyujtósor. Ezenfelül számos új csőüzem és csőgyár építése van folyamatban (a Mariupoli, a Taganrogi, a Liebknecht, a Vikszai, a Pervouralszki és a Nyikopoli Csőgyár).

Hatalmas arányokban fejlődik a *kiváló minőségű* acél termelése az új gépipari ágak (a gépkocsi- és traktorgyártás, a repülőgépipar, a szerszámgyártás stb.) részére. Megszervezték a króm-nikkel-, a volfram- és a krómacél, a gyorsvágóacél, a rozsdamentes, a tűzálló és saválló acél, a golyóscsapágyacél, a mágnes- és antimagnetikus acél, a transzformátor- és dinamóvas, a különféle szerszámacél tömegtermelését, továbbá a méretezett fém tömeggyártását. A kiváló minőségű acél 1932. évi termelése az 1931. évi 330 000 tonnával, és az 1928—1929. évi 100 000 tonnával szemben 530 000 tonna. A Cseljabinszki Kohászati Üzemben megszervezték az azelőtt kizárólag külföldről importált vasötvözetek termelését.

A vaskohászat termelése 1932 8 hónapja alatt 1931 megfelelő időszakával szemben 22%-kal növekedett (a vasé 28%-kal, az acélé 8%-kal, a hengerelt termékeké 9%-kal).

2. Mindamellett a fentebb felsorolt eredmények egyáltalán nem kielégítőek azokhoz a feladatokhoz képest, amelyeket a Szovjetunió egész gazdaságának fejlődése állít a vaskohászat elé. A XVII. pártkonferencia által jóváhagyott 1932. évi tervet — 9 millió tonna nyersvas, 9,5 millió tonna acél és 6,6 millió tonna hengerelt termékek — nem teljesítjük. Ennek folytán a vaskohászat továbbra is elmarad az ország termelőerőinek általános fejlődési színvonalától, korlátok közé szorítja az egész gépipar fejlődését, hátráltatja az újjáépítést és a közlekedésben meg a mezőgazdaságban folyó új építkezések ütemét. Nem kielégítőek a továbbfeldolgozó acélöntő- és hengerüzemek te-

vékenységének eredményei. Teljességgel tűrhetetlenek a vaskohászatban a terv minőségi mutatószámai tekintetében az egész vonalon elkövetett mulasztások.

3. A KB plénumának nézete szerint a vaskohászat munkájában ez év nyári hónapjaiban bekövetkezett rosszabbodás fő oka az, hogy az üzemvezetőségek, a főigazgatóságok, a Gépipari Állami Igazgatóság és a Nehézipari Népbiztosság nem egészen megfelelően, néha pedig egyáltalán nem megfelelően végezte a gazdasági és az adminisztratív-technikai irányítást, nem tudták kiküszöbölni a formális irányítás elemeit és megszervezni a végrehajtás tényleges ellenőrzését, nem tudták kellőképpen megszervezni a termelést és a munkát, a felmerült nehézségekkel nem tudták szembeállítani a bolsevik célratörést és szervezettséget, nem tudták megszilárdítani és továbbfejleszteni a nyári hónapokban a májusban elért termelési színvonalat, amikor a vasöntés napi 19 000 tonnára, az acélöntés pedig 18 000 tonnára emelkedett.

A KB ugyanakkor megállapítja, hogy a vaskohászati üzemekben visszaesett a párt- és szakszervezeti munka, s ennek következtében meglazult a munkafegyelem, ellanyhult a munkaverseny és az élmunkásmozgalom, kevesebb figyelmet fordítottak a munkások mindennapi szükségleteinek kielégítésére. Abban, hogy a vaskohászat tervét a nyári hónapokban nem teljesítettük, volt bizonyos szerepük a szállítási nehézségeknek is, amelyek az érc, a szén, a mészkő, a tűzállóanyagok és az építőanyag szállítása terén előfordult fennakadásokban jutottak kifejezésre.

4. A mezőgazdaság technikai felszereléssel való ellátása, a közlekedés gyors fejlesztése és felszerelésének megújítása, az ország védelmének megerősítése és a gépipar fejlesztése terén az ország előtt álló feladatok nem oldhatók meg, ha nem növekszik rohamosan a fémtermelés, és nem építünk gyors ütemben új gyárakat és a gyárak keretében új üzemeket.

A kohászati üzemek munkájának minél gyorsabb megjavítása és a fémtermelés növelése, valamint az 1933-as termelési és építési programm feltétlen teljesítése céljából a KB plénuma határozatilag kimondja:

1. A Nehézipari Népbiztosságnak minden figyelmét összpontosítania kell arra, hogy kiküszöbölje a termelés és a munka szervezése terén észlelhető hiányosságokat, nevezetesen:

a) fokozott figyelemmel kell kísérnie a régi gyárak munkáját és a meglevő berendezés kihasználását;

b) minden más munkát megelőzve a régi aggregátok és az ezeket szolgáló berendezések észszerűsítésére, az üzemek szűk

keresztmetszetének kiküszöbölésére irányuló munkát kell elvégezni, s el kell érni a meglevő, és ma még jelentős kihasználatlan tartalékokat rejtő berendezések lehető legmesszebbmenő teljesítőképességét. 1933 és 1934 folyamán az egyes üzemekben és az üzemen belüli szállítás terén be kell fejezni a legfontosabb munkaigényes műveletek gépesítését;

c) nagyarányú lemaradásuk miatt különösen nagy figyelmet kell fordítani a továbbfeldolgozó üzemekre — az acélöntő és hengerüzemekre, ezek tűzállóanyagokkal, tüzelőanyaggal, technikai anyagokkal, tartalékalkatrészekkel való zavartalan ellátására, idejében történő javításukra és részleges újjépítésükre, ami gyors és jelentős eredményt hozhat;

d) meg kell erősíteni az aggregátok munkájának műszaki irányítását, többek között szélesebb alapokra kell helyezni a nagyolvasztárok, az acélöntők, a hengerészek stb. rendszeres és szakszerű szóbeli instruálását, a technológiai folyamat irányításánál be kell vezetni az írásos instruálást, nagyobb arányokban kell folytatni a szakmunkások és a műszaki személyzet rövid esti tanfolyamokon történő szakképzését és továbbképzését;

e) a dolgozók figyelmét fel kell hívni arra, hogy harcolni kell a termelés átkává vált, és azt erősen csökkentő gyakori üzemzavarok ellen, mégpedig a tervszerű megelőző karbantartás bevezetése, tartalékalkatrésztárak és állandó műszaki anyagkészletek létesítése, s főként a munkafegyelem erősítése, valamint az aggregátok rendszeres ellenőrzése és kezelésük megjavítása útján;

f) rendszeresen és tervszerűen kell munkálkodni azon, hogy a legrövidebb idő alatt mindenki elsajátítsa az új építkezések és átépített üzemek új aggregátjainak kezelését, s meg kell követelni, hogy az ezek üzemeltetéséhez szükséges feltételeket minden körülmények között és maradéktalanul teljesítsék;

g) idejében és kellő számban kell nevelni szakmunkásokat és mérnököket az új aggregátokhoz;

h) a gyárigazgatók számára valóban biztosítani kell, hogy operatívan irányítsák a rájuk bízott vállalatot, olyanformán, hogy behatóan tanulmányozzák munkájuk minden csínját-bínját, alaposan megismerkedjenek az üzemrészek és aggregátok munkájával, s menetközben segítséget kell nyujtani számukra mindennapi munkájukhoz;

i) a műszaki normák megállapításának rendszerére, illetve ennek átalakítására vonatkozó KB-határozatnak megfelelően ezt a rendszert a munkatermelékenység emelésének, s a munkásoknál szakmai tudásuk gyarapításának hatékony eszközévé kell változtatni;

j) nagy figyelemben kell részesíteni a mérnököket, s általában a műszaki káderekre, köztük az üzemek középkádereit — az előmunkásokat és a művezetőket, akikre az aggregátok munkájának közvetlen irányítása és karbantartása hárul;

k) az ellátási normák tekintetében a mészkő-, dolomit-, tűzállóanyag- és magnezitbányákat, a szénégetést és a szénszállítást, valamint az ércbányászatot egy színvonalra kell helyezni a széniparral;

l) a vaskohászat 1933. évi lakásépítési programmját 1 800 000 négyzetméterben kell megállapítani.

2. A KB Szervező Irodája dolgozzon ki rendszabályokat arra, hogy a párt- és szakszervezeti szervek fokozottabb munkát végezzenek az üzemekben, érctelepeken és kőbányákban, dolgozzon ki továbbá rendszabályokat a kulturális intézmények (iskolák, könyvtárak, mozik, klubok stb.) hálózatának fejlesztésére.

3. Utasítani kell a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy biztosítsa a kohászat részére a tömegrakományok (érc, adalékanyag, agyag, homok, kvarcitok, tűzállóanyagok, koksz, tüzelőanyag és késztermékek) fennakadás nélküli szállítását. A meglevő önkiürítő vasúti kocsikat összpontosítani kell — kizárólag a kohászat részére történő szállításokra.

4. Figyelembevéve, hogy az urali üzemek faellátása szerfölött hiányos, utasítani kell a Nehézipari Népbiztosságot és az uralvidéki területi pártbizottságot, hogy maradéktalanul hajtsák végre a kormány által megjelölt intézkedéseket, s legkésőbb november 1-ig lássák el az uralvidéki kohászati üzemeket kéthónapi fa- és faszénkészlettel. Az Erdőipari Népbiztosságnak át kell adnia a szénégetővel rendelkező erdőipari gazdaságokat, s ezeket a Vosztoksztál vezetése alá kell helyezni.

5. Figyelembevéve, hogy az értékesebb termékeket előállító kohászat vezető szerepet játszik valamennyi népgazdasági ág korszerű műszaki bázisának létrehozása terén, a pártnak és az egész országnak minden figyelmét összpontosítania kell a következő, kiváló minőségű acél gyártását szolgáló üzemek építésének, illetve újjáalakításának gyors befejezésére: a Zaporozssztál, az Elektrosztál, a Cseljabinszki Vasötvözetgyár, a Zlatouszti Kohászati Üzem, a Krasznij Oktyábr, az Iljics Acélművek és a Csuszovoji Kohászati Üzem, valamint a bakali ércbányák rekonstrukciójára és az Ufaleji Nikkelgyár építésére; a Nehézipari Népbiztosságnak meg kell gyorsítania a Nagyezsgyinszki Vasgyár és a „Szerp i Molot" gyár kalibráló üzemeinek építését.

6. Tekintettel arra, hogy a vaskohászati üzemek részére szolgáló berendezések termelése terén az előrehaladás egyáltalán

nem kielégítő, utasítani kell a Nehézipari Népbiztosságot, hogy

a) szervezze meg a kohászati berendezések nagyobb arányú tervezését;

b) 1933 elejétől kezdje meg kohászati berendezések készítését az Urali Gépgyárban és az új Kramatorszki gyárban, biztosítsa e gyárak teljesítőképességének fokozottabb ütemű fejlesztését, s gondoskodjék arról, hogy ezeket a gyárakat a népbiztosság engedélye nélkül ne terheljék meg más megrendelésekkel.

Az új kohóipari gépgyárak teljesítőképességének teljes kibontakozásáig feltétlenül gondoskodni kell arról, hogy az általános gépipar és a közlekedési gépipar fontosabb üzemei, valamint a Kazán- és Turbinagyár fokozottabban vegyenek részt a kohászati üzemi berendezések termelésében.

7. A Közellátási Népbiztosságnak és a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségének különösen nagy figyelmet kell fordítaniok a vaskohászat idejében való ellátására.

* * *

A legközelebbi években a vaskohászatra háruló feladatok: egész műszaki bázisának gyökeres átalakítása, számos, nagyságát tekintve a világon egyedülálló üzem és aggregát üzembehelyezése, a vaskohászat vas- és hengerelttermékek termelésének évi sokmillió tonnás növelése — mindezek a feladatok olyan nagyok, bonyolultak és felelősségteljesek, hogy nem csak a kohászati dolgozók — munkások, mérnökök és gazdasági vezetők — rohammunkáját, hanem az egész párt legmesszebbmenő támogatását is megkövetelik.

A KB plénuma a párt-, gazdasági és szakmai szervezetek kötelességévé teszi a vaskohászat támogatását, mindenekelőtt a vaskohászat munkájával összefüggő kérdéseknek (a kohászat anyaggal, élelmiszerrel, berendezésekkel, szállítóeszközökkel és káderekkel való teljes és idejében történő ellátásának) minél gyorsabb megoldása útján, és olyanformán, hogy a lehető legerőteljesebben felkarolják és támogatják a kohóipari munkások megnövekedett aktivitását, akik példát mutatnak arra, hogyan kell önzetlen odaadással, bolsevik módra harcolni a tervteljesítésért.

„Pravda" 274. sz. 1932 október 3

AZ ÖK(b)P KB ÉS A KEB EGYÜTTES PLÉNUMA

1933 január 7—12

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága és Központi Ellenőrző Bizottsága 1933 január 7—12-én együttes teljes ülést tartott.

Az együttes teljes ülés a következő kérdéseket tárgyalta:

1. Az első ötéves terv eredményei és az 1933-ra, a második ötéves terv első évére vonatkozó népgazdasági terv.

2. A gép- és traktorállomások meg a szovhozok politikai osztályainak céljai és feladatai.

3. Pártonbelüli kérdések.

A megfelelő határozatokat alább közöljük.

A PLÉNUM HATÁROZATAI

AZ ELSŐ ÖTÉVES TERV EREDMÉNYEI ÉS AZ 1933-RA, A MÁSODIK ÖTÉVES TERV ELSŐ ÉVÉRE VONATKOZÓ NÉPGAZDASÁGI TERV

(Határozat Sztálin, Molotov és Kujbisev elvtársak beszámolójához, elfogadta az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma, 1933 január 10-én)

I. Az első ötéves terv eredményei

A Szovjetunió munkásosztálya a bolsevik párt vezetésével, az iparosítási politika következetes végrehajtása és az egész frontra kiterjedő általános szocialista támadás nyomán sikeresen teljesítette az ötéves terv fő feladatát — az egész népgazdaság szocialista újjáalakításához szükséges saját korszerű technikai bázis létrehozásának feladatát.

Az ötéves tervnek nem öt, hanem négy év (pontosabban négy év és három hónap) alatti teljesítése a Szovjetunióban, ugyan-

akkor, amikor a kapitalista országok gazdasága a hanyatlás útját járja, s ezekben az országokban hallatlanul nő a munkanélküliség, a nyomor és az éhség — a jelenkori történelem legkimagaslóbb ténye.

1. Az ipar fokozódó fellendülése a Szovjetunióban, — az ipar válsága és hanyatlása a kapitalista országokban

Az első ötéves terv időszakában létrejött az ipar, a közlekedés és a mezőgazdaság újjáalakításának saját ipari bázisa.

A Szovjetunió elmaradott, kisparaszti országból, amilyen a régi Oroszország volt, a technikai és gazdasági szempontból legfejlettebb országok első soraiba lépett.

Létrejöttek a vas- és színesfémkohászat, a vegyiipar, az energetikai ipar óriásai: a Magnyitosztroj, a Kuznyecksztroj, az Urali Rézkombinát, a Ridderi Polimetál Kombinát, a Volhovi Alumínium Kombinát, a Csernorecskai és a Bereznyikovói Nitrogéngyár, a Dnyeprosztroj, a Zujevói, a Cseljabinszki és a Styerovszkajai Villamoserőmű, a Donyecmedencei, a Kuznyecki-medencei stb. hatalmas bányák, a hatalmas krakkolóüzemek, kokszolóművek stb., és újjáépítették ezeknek az iparágaknak majdnem valamennyi nagyüzemét.

Létrejöttek a gépgyártás óriásai:

a *traktorgyártás* terén, amely a mezőgazdaságot évente sokmillió lóerővel képes ellátni — a Sztálingrádi és a Harkovi Traktorgyár, a jelenleg személygépkocsigyárrá átalakuló Putyilov Traktorgyár, az üzembehelyezés előtt álló Cseljabinszki Traktorgyár, amelyben hatalmas teljesítőképességű lánctalpas traktorokat fognak előállítani;

a *mezőgazdasági nagygépek* gyártása terén: a kombájnok, nagy cséplőgépek, kultivátorok, kukoricaszedőgépek, lennyűvőgépek gyártása — a Rosztovi Mezőgazdasági Gépgyár, a Szarátovi Kombájngyár, a zaporozsjei „Kommunár", a harkovi „Szerp i Molot", a Ljuberci Gépgyár stb.;

a *gépkocsiipar,* amelynek minden egyes gyára évente több gépkocsit képes előállítani, mint amennyit a cári Oroszország a behozatal és a saját termelés útján évtizedek alatt összegyüjtött — a moszkvai Sztálin Autógyár, a gorkiji Molotov Autógyár, a Jaroszlavli Tehergépkocsigyár;

a *nagyteljesítményű mozdonyok és vagonok* gyártása: mozdonygyárak — az Új Luganszki Mozdonygyár, az újjáalakított Kolomnai Mozdonygyár, vagongyárak — a „Pravda" Vagongyár és a Kalinyini Vagongyár stb.;

a villamos erőművekhez szükséges *nagyturbinák és generátorok* gyártása: az „Elektroszila", a leningrádi Sztálin Vasművek, a Harkovi Csőgyár;

a *vaskohászati berendezések* gyártása (nagyolvasztók, martinkemencék és hengerművek) — a Kramatorszki Nehézipari Gépgyár, az „Uralmassztroj", az Izsorai Gépgyár, a Dnyepropetrovszki Kohászati Berendezések Gyára stb.;

a *fűtőanyagipari berendezések* gyártása: nagyteljesítményű réselőgépek, szénipari és olajipari fúrógépek, krakkológépek, csőrendszerek, nagyteljesítményű csörlők stb. — a gorlovkai üzem, a „Szibmassztroj", a Podolszki Krakkoló Üzem, a bakui „Smidt hadnagy" gyár és más üzemek;

a *repülőgép- és repülőgépmotoripar* — a moszkvai, gorkiji, voronyezsi, szibériai stb. gyárak;

a nagy *szerszámgépek* gyártása és a szerszámgyártás — a moszkvai, gorkiji és leningrádi stb. gyárak.

Mindent összevéve az egész gépipar 1927/28-hoz viszonyítva (az ötéves terv utolsó évének tervelőirányzatát 54%-kal túlszárnyalva) 4,5-szeresére, a háború előtti időszakkal összehasonlítva pedig tízszeresére növekedett.

Felépült az urali új szén- és kohászati bázis: az Ural—Kuznyecki-medence.

Mindezeknek eredményeképpen:

a) Gyökeresen megváltozott az ipari és a mezőgazdasági termelés aránya az ipar javára, mert az ipar részesedése a mezőgazdaság egyidejű állandó fejlődése mellett az 1927/28. évi 48%-ról 1932-ig 70%-ra növekedett, magában az ipari termelésben pedig a termelési eszközök termelése került túlsúlyba, amennyiben ugyanis a nehézipari termelés aránya az 1927/28. évi 44,5%-ról 1932-ig 53%-ra emelkedett, ami az ötéves terv 10%-os túlteljesítését jelenti.

b) Az 1932. évi ipari össztermelés a háború előttinek 334%-a, az 1928. évinek pedig az ötéves tervben a terv ötödik évére az 1928-as színvonalhoz képest megállapított 234% helyett 219%-a volt, ami azt jelentette, hogy az ötéves terv negyedik évében (1932-ben) az ötéves terv ötödik évének programmját 93,7%-ra, illetve a nehézipar ötéves tervét 108%-ra teljesítettük, s ugyanakkor az ötéves terv teljesítésének menete együttjárt az egész ipari termelés átlagosan évi 22%-os növekedésével.

c) Az ipari beruházás 4 év és három hónap alatt az ötéves tervben öt évre előirányzott 18,8 milliárd rubel helyett 23,3 milliárd rubel volt, ami az ötéves terv 124%-os teljesítését jelenti, a társadalmasított mezőgazdaságot illetően pedig a beruházás

4 év három hónap alatt az ötéves tervben öt évre előírt 7,2 milliárd rubel helyett 9,4 milliárd rubelre rúgott, ami az ötéves terv 130%-os teljesítésének felel meg.

d) Az iparban a munka termelékenysége 4 év alatt 38%-kal emelkedett, ami valamelyest elmarad az ötéves tervben kitűzött feladat mögött.

Ezek szerint *a Szovjetunió agrárországból ipari ország lett,* ami erősítette az ország gazdasági függetlenségét, mivel *a Szovjetunió számára lehetővé vált, hogy a szükséges berendezések döntő részét saját üzemeiben állítsa elő.*

Merőben más képet mutat az ipar helyzete a *kapitalista* országokban.

Míg a Szovjetunió ipara hatalmas mértékben növekszik, a tőkés országokban szörnyű ipari válság van, és katasztrofálisan csökken az ipari termelés. Az Északamerikai Egyesült Államokban az ipari termelés az 1928. évi termeléshez viszonyítva 44%-kal, Németországban 45%-kal, Franciaországban 25%-kal, Angliában 20%-kal, Lengyelországban 46%-kal *csökkent.* Ez a körülmény a kapitalista államok termelésének színvonalát 3—4 évtizeddel vetette vissza. A válság következtében a tőkés országokban a termelési apparátus jelentős részét használaton kívül helyezik (nem-teljes kihasználás és az üzemek bezárása); így például Németországban a nehézipari apparátus kihasználatlansága 65%, az Északamerikai Egyesült Államokban 85%. Teljes iramban halad a termelőerők és az anyagi értékek megsemmisülése, számos konszern összeomlása, a kapitalizmus eddig „legjobb" vállalatainak hanyatlása és lezüllése (Ford).

Ebben foglalható össze a kapitalizmus helyzetének alakulása a legutóbbi négy évben.

2. A mezőgazdaság fokozódó fellendülése a Szovjetunióban — a mezőgazdaság válsága és hanyatlása a kapitalista országokban

Egyfelől az ipar gyors fejlődése, másfelől a kulákság mint osztály felszámolására irányuló politika sikeres végrehajtása lehetővé tette a mezőgazdaság ellátását traktorokkal és a legkorszerűbb mezőgazdasági gépekkel, lehetővé tette továbbá az egyéni kisparasztgazdaságok nagyüzemi kollektív gazdaságokba egyesítését, s a gabonatermelő és állattenyésztő szovjetgazdaságok széles hálózatának megszervezését.

Az ötéves terv időszakában a mezőgazdaság kapott: a) több mint 120 000 traktort, összesen 1 900 000 lóerő teljesítőképességgel; b) közel 1 600 millió rubel értékű mezőgazdasági gépet, ami

1928-hoz viszonyítva több mint kétszeresére növelte a mezőgazdaság gépekkel való ellátottságát, s különösen nagy arányokban növelte a korszerű traktorvontatású nagygépek számát.

A legutóbbi négy évben 2 446 korszerű munkaeszközökkel, javítóműhelyekkel, gépkocsikkal stb. ellátott gép- és traktorállomás létesült.

A legutóbbi három évben több mint 200 000 kollektív gazdaság alakult, amelyek a parasztgazdaságok több mint 60%-át, s a parasztság vetésterületének körülbelül 75%-át ölelik fel.

Ugyanezen időszak alatt 5 000 szovjetgazdaságot szerveztünk (gabonatermelő, állattenyésztő és ipari növény-termelő szovhozokat), s a kolhozok a szovjetgazdaságokkal együtt a vetésterület körülbelül 80%-át ölelik fel.

Mindezeknek eredményeképpen:

a) szétzúztuk a kulákságot, aláástuk a kapitalizmus gyökereit a mezőgazdaságban, és ezzel biztosítottuk a szocializmus győzelmét falun, a kolhozgazdaság pedig a szocialista építés szilárd támaszává vált;

b) megoldottuk az egyéni, szétforgácsolt kisparaszti gazdaság átállításának, a nagyüzemi szocialista mezőgazdaság útjára vezetésének történelmi jelentőségű feladatát, s a Szovjetunió kisparaszti országból a legfejlettebb nagyüzemi mezőgazdaság országává vált;

c) a vetésterület az 1927/28. évivel összehasonlítva 21 millió hektárral növekedett; ezen belül a kalászosok vetésterületének növekedése valamelyest az ötéves terv előirányzata mögött maradt, ugyanakkor azonban az ipari növények tekintetében jelentős tervtúlteljesítés állapítható meg, amennyiben ugyanis az ipari növények vetésterülete az ötéves tervben 1932/33-ra előirányzott 11 millió hektárral szemben 1932-ben elérte a 15 millió hektárt;

d) a mezőgazdaság fellendülése alapján erősen megnövekedett az országban az árugabona mennyisége: az 1927/28-ban az államnak beadott 700 millió pud gabona helyett, melyből csupán 10% volt a kolhozok és a szovhozok által beadott gabona, 1931/32-ben 1 400 millió pud gabonát adtak be az államnak, s ebből a kolhozok és a szovhozok árugabonája már legalább 75% volt;

e) az állattenyésztés szocialista szektora, ugyanakkor, amikor az állattenyésztés fejlődése egészében véve továbbra is a tervelőirányzat mögött maradt, 1928-hoz viszonyítva tízszeresére növekedett, s a kolhozok keretében létesített tenyésztelepek és az állattenyésztő szovhozok állatállományának növekedése révén túlszárnyalta az ötéves terv valamennyi előirányzatát. A szarvas-

marhaállomány csupán a nagy szovhozokban és a haszonállattenyésztő-telepeken 1932 végén az 1928. évi 332 000-rel szemben 7,6 millió darab volt (a szovhozokban 2,1 millió, a kolhozok tenyésztelepein 5,5 millió darab). A sertések száma csupán a nagy szovhozokban és a haszonállattenyésztő-telepeken 1932 végén az 1928. évi 75 000 darabbal szemben 3,6 millió darab volt (a szovhozokban 950 000 darab, a haszonállattenyésztő-telepeken 2,6 millió darab). Juh és kecske csupán a nagy szovhozokban és a kolhozok tenyésztelepein 1932-ben az 1928. évi 970 000-rel szemben 9,9 millió darab volt (a szovhozokban 4,4 millió, a haszonállattenyésztő-telepeken 5,6 millió darab).

Merőben más képet mutat a *kapitalista* országok mezőgazdaságának helyzete.

Míg a Szovjetunióban a mezőgazdaság fellendül, a kapitalista országokban az utóbbi 3—4 évben szörnyű mezőgazdasági válság van, és katasztrofálisan csökken a mezőgazdasági termelés.

A gabona vetésterülete 8—10%-kal, a gyapoté, például Amerikában, több mint 15%-kal, a cukorrépáé, például Németországban és Csehszlovákiában, 22—30%-kal, a lené, például Litvániában és Lettországban, 25—30%-kal csökkent.

Erősen csökken a mezőgazdasági gépek termelése és értékesítése: az Északamerikai Egyesült Államokban 1929-hez viszonyítva 83%-kal, Németországban 1928/29-hez viszonyítva 72%-kal, míg Lengyelországban majdnem teljesen beszüntették a mezőgazdasági gépek gyártását.

Gyors ütemben halad előre a paraszt- és farmergazdaságok tönkremenetele: eladósodásuk, és vagyonuk elárverezése. Az elárverezett parasztgazdaságok száma, hivatalos adatok szerint, az Északamerikai Egyesült Államokban 1929-ben 45 000, 1932-ben 150 000, Németországban 1928-ban 10 000, 1931-ben 18 000 volt.

Ebben foglalható össze a mezőgazdaság helyzetének alakulása a kapitalista országokban.

3. A város és a falu közötti áruforgalom növekedése a Szovjetunióban és a szovjet kereskedelem fejlődése — a kereskedelem válsága és hanyatlása a kapitalista országokban

Az iparosítás sikerei és a kolhozépítés előrehaladása nyomán megszilárdult a munkásosztály és a kolhozparasztság termelési összefogása, s végleg bebizonyosodott, hogy ez a város és a falu összefogásának *fő* formája. Ezt a döntő körülményt nem értették

meg a párt jobboldali opportunista elemei. De csak reménytelen „baloldaliak" gondolhatják, hogy ezzel már lekerül a napirendről a város és a falu közötti összefogás megszilárdítása terén az olyan forma kérdése, mint a város és falu közötti kereskedelmi kapcsolatok, csak reménytelen „baloldaliak" becsülhetik le a közszükségleti cikkek még nagyobb arányú termelésének gazdasági és politikai jelentőségét, a piacra szánt közszükségleti cikkek mennyiségének messzemenő növelését és az áruforgalomnak a munkás- és kolhozparaszttömegek *fokozott* iparcikkellátása céljából történő fejlesztését.

A szocialista elemek abszolút túlsúlya a népgazdaságban, a magánkapitalista elemek kiszorítása a kereskedelemből és a termelési összefogás megszilárdulása, mindez az összefogás kereskedelmi formáját új, még magasabb színvonalra emelte — a *szovjet kereskedelemnek* arra a fokára, amelyen biztosítva van mind a városban, mindpedig falun az állami, szövetkezeti és kolhozkereskedelem uralkodó helyzete, s a kereskedelem terén rendszeres harc folyik a spekuláció kiirtása érdekében.

Az ötéves terv eredményeként elértük:

a) a könnyűipari termelés növekedését, amely 1928-hoz viszonyítva 187%-ra emelkedett;

b) a szövetkezeti és állami kiskereskedelmi áruforgalom növekedését, ami most, 1932-es árakon számítva, 39,9 milliárd rubelre rúg, s ez azt jelenti, hogy a kiskereskedelmi forgalomban értékesített árutömeg az 1928. évi árumennyiségnek 175%-ára növekedett;

c) azt, hogy az állami és szövetkezeti kereskedelem hálózata 1929-hez viszonyítva 158 000 bolttal és elárusítóhellyel növekedett;

d) a kolhozkereskedelemnek, s az egyes állami és szövetkezeti szervezetek mezőgazdasági begyűjtésének egyre nagyobb arányú kibontakozását.

Merőben más képet mutat az áruforgalom helyzete a *kapitalista* országokban, ahol a válság oda vezetett, hogy katasztrofálisan összezsugorodott a kereskedelem, tömegével zárnak be vállalatokat, tömegével mennek tönkre kis- és középkereskedők, nagykereskedő cégek jutnak csődbe, s a dolgozó tömegek vásárlóerejének állandó csökkenése folytán a kereskedők raktáraiban felhalmozódik az eladatlan áru.

4. A munkanélküliség megszüntetése és a dolgozók életszínvonalának emelkedése a Szovjetunióban — a munkanélküliség hallatlan növekedése és a dolgozók életszínvonalának süllyedése a kapitalista országokban

A Szovjetunió iparának és mezőgazdaságának szakadatlan fellendülése nyomán két olyan fő körülmény volt, amely döntő módon hozzájárult a dolgozók anyagi helyzetének megjavulásához:

1. Az a körülmény, hogy megszűnt a munkanélküliség és megszűnt a holnap bizonytalansága a munkások között.

2. Az a körülmény, hogy a kolhozépítés majdnem az egész szegényparasztságot felöleli, ennek alapján megszűnik a parasztság vagyonosokra és vagyontalanokra rétegeződése, s ennek folytán megszűnik a falu elszegényedése és a falusi pauperizmus.

A munkások és parasztok anyagi helyzetének megjavításával összefüggő e lényeges vívmányok következtében elértük, hogy az első ötéves terv folyamán:

a) a nagyiparban foglalkoztatott munkások és tisztviselők száma 1928-hoz viszonyítva kétszeresére nőtt, ami az ötéves terv 57%-os túlteljesítését jelenti;

b) a nemzeti jövedelem, s ezzel kapcsolatban a munkások és parasztok jövedelmének növekedése 1932-ben elérte a 45,1 milliárd rubelt, ami 1928-hoz viszonyítva 85%-os növekedést jelent;

c) a nehéziparban foglalkoztatott munkások és tisztviselők átlagos évi munkabére 1928-hoz viszonyítva 67%-kal növekedett, ami az ötéves terv 18%-os túlteljesítését jelenti;

d) a társadalombiztosítási alap 1928-hoz képest 292%-kal (az 1928. évi 1 050 millió rubellel szemben 1932-ig 4 120 millió rubelre) növekedett, ami az ötéves terv 111%-os túlteljesítését jelenti;

e) az üzemi étkeztetés olyan arányokban fejlődött, hogy a legfontosabb iparágak munkásainak több mint 70%-át felöleli, ami az ötéves terv hatszoros túlteljesítésének felel meg;

f) az ipar áttért a hétórás munkanapra, mégpedig a munkásosztály túlnyomó többségét felölelően.

Merőben más képet mutat a munkások és a parasztok helyzete a *kapitalista* országokban.

Katasztrofálisan megnövekedett a munkanélküliek száma. Az Északamerikai Egyesült Államokban, hivatalos adatok szerint, a foglalkoztatott munkások száma csupán a feldolgozóiparban az 1928. évi 8,5 millióról 1932-ig 5,5 millióra csökkent, az Ame-

rikai Munkásszövetség adatai szerint pedig a munkanélküliek száma az Északamerikai Egyesült Államokban, az egész iparban, 1932 végén 12 millió volt. Angliában a munkanélküliek száma, a hivatalos statisztika adatai szerint, az 1928. évi 1 290 000-ről 1932-ig 2,8 millióra emelkedett. Németországban, hivatalos adatok szerint, a munkanélküliek száma az 1928. évi 1 376 000-ről 1932-ig 5,5 millióra növekedett. Ugyanez a kép tárul elénk valamennyi kapitalista országban, ugyanis a Népszövetség mellett működő Nemzetközi Munkaügyi Irodának a ténylegesnél nyilvánvalóan kisebbnek feltüntetett adatai szerint a munkanélküliek száma a tőkés országokban (Kína, India, Indonézia és Korea nélkül) már meghaladta a 30 milliót.

Rendszeresen csökkentik a munkások bérét. Hivatalos adatok szerint az Északamerikai Egyesült Államokban a havi munkabér átlagos csökkenése az 1928. évi színvonallal összehasonlítva 35%, Angliában ugyanerre az időszakra vonatkozóan 15%, Németországban pedig egyenesen 50%.

Erősen csökkent az amúgyis jelentéktelen munkásbiztosítási alap Angliában és Németországban. Az Északamerikai Egyesült Államokban és Franciaországban egyáltalán nincs vagy majdnem teljesen hiányzik a munkanélküliek biztosításának bármi néven nevezendő formája, s ezért a hajléktalan munkások és a csavargó gyerekek száma, különösen az Északamerikai Egyesült Államokban, óriási mértékben növekszik.

Nem különb a kapitalista országokban a paraszttömegek helyzete sem. A mezőgazdasági válság alapjaiban ingatja meg a parasztgazdaságot, s a tönkrement parasztok és farmerek millióit teszi földönfutóvá. Elég ha rámutatunk arra, hogy az Északamerikai Egyesült Államokban, hivatalos adatok szerint, egy közepes körülmények között élő farmer évi jövedelme az utóbbi három évben az 1929. évi 847 dollárról 1932-ig 187 dollárra csökkent.

5. *A kulturális bázis kiszélesedése és a műszaki káderek számának növekedése a Szovjetunióban — a műszaki káderek hanyatlása és szétforgácsolódása a kapitalista országokban*

A népgazdaság fejlődésével és a dolgozó tömegek jólétének növekedésével a Szovjetunióban együtt járt a kulturális bázis jelentős kiszélesedése és a műszaki káderek számának gyors növekedése.

A Szovjetunióban az elemi iskolák tanulóinak száma az 1928. évi 10 millióról 1932-ig 19 millióra emelkedett. A kötelező elemi-

iskolai oktatás bevezetése befejezéshez közeledik. 1930-ban a lakosság 67%-a tudott írni-olvasni, 1932-ben 90%-a.

Az általános középiskolák tanulóinak száma az 1928. évi 1 600 000-ről 1932-ig 4 350 000-re emelkedett. A technikumokon és a munkásfakultásokon tanulók száma 1928-ban 264 000 volt, 1932-ben 1 437 000.

A főiskolai hallgatók száma 1928-tól 1932-ig 166 000-ről 500 000-re növekedett.

Megnövekedett a tudományos kutatóintézetek száma is, mégpedig az 1929. évi 224-ről 1932-ig 770-re, a tudományos dolgozók száma pedig a kétszeresére emelkedett.

Ugyanakkor a *kapitalista* országokban: bezárják a főiskolákat és a tudományos intézeteket, növekszik a műszaki káderek munkanélkülisége, szakképzettségük színvonala hanyatlik, a főiskolát végzettek nagyrésze nemcsak hogy a szakmájában nem tud elhelyezkedni, de egyáltalán nem jut munkához, s emiatt a főiskolákon csökken a beiratkozások száma, a tőke kénytelen veszni hagyni vezető kádereit (Ford), mindjobban terjed az az „elmélet", hogy nincs szükség a tudomány és a technika fejlesztésére, és megfigyelhető a tudományos gondolkodás elsekélyesedése.

6. Szétzúztuk a város és a falu kapitalista elemeit, felépítettük a szocialista gazdaság fundamentumát, biztosítottuk a szocializmus győzelmét a Szovjetunióban

Az ötéves terv négy év alatti győzelmes befejezését a Szovjetunió munkásosztálya a párt vezetésével, az osztályellenséggel vívott engesztelhetetlen harcban, az osztályellenség legkisebb ellenállását is elfojtva vívta ki. A szocialista iparosítás előrehaladása, a legfontosabb gabonatermelő vidékek teljes kollektivizálásának kibontakozása és a kulákság mint osztály teljes felszámolásának politikájára való áttérés alapján megoldottuk a „ki kit" döntő kérdését, megoldottuk a szocializmus javára, a város és a falu kapitalista elemeivel szemben.

A párt az ötéves terv négy év alatti győzelmes befejezését úgy érte el, hogy erélyesen harcolt a fő irányvonal tántoríthatatlan és következetes végrehajtásáért, a jobboldali opportunizmus mint fő veszély ellen, a „baloldali" elhajlások és az ellenforradalmi trockizmus ellen, kíméletlenül szétzúzott mindennemű pártellenes csoportosulást, és erélyesen leleplezte az osztályellenség burzsoá korcsokból toborzódó és párttagsági könyvvel rendelkező ügynökeit.

A párt az ötéves terv győzelmes befejezését úgy érte el, hogy következetesen fejlesztette a milliós tömegek alkotó aktivitását és a termelésben tanúsított kezdeményezését, a munkások és a kolhozparasztok mind nagyobb tömegeit vonta be a szocialista építés élmunkásainak soraiba, és biztosította a szocialista verseny hatalmas arányú kibontakozását.

Továbbra is teljes mértékben érvényes azonban a XVII. pártkonferenciának az az útmutatása, hogy a szocialista támadás eredményes előrehaladása új formákban elkerülhetetlenül kiváltja az osztályharc kiéleződését egyes körzetekben és a szocialista építés egyes területein. Az osztályellenségnek a Szovjetunió egyes vidékein a legutóbbi időben észlelhető ama kísérletei, hogy befurakodjon a kolhozok és a szovhozok vezetőségébe, s ott a kolhozokban és a szovhozokban végzett kártevés, valamint az állami tervfeladatok szabotálásának megszervezése útján bomlassza a munkát — újólag arról tanúskodik, hogy a forradalmi éberség és a felkészültség az osztályellenség megsemmisítésére a kommunista legfőbb parancsolata és a további előrehaladás előfeltétele.

7. Az első ötéves tervtől a második ötéves tervhez

Az első ötéves terv az egész népgazdaság újjáalakításához szükséges *ipar* új műszaki bázisát jelentő új gyárak *építésének* ötéves terve, az egész mezőgazdaság szocialista elvek alapján történő megszervezésének döntő tényezőit jelentő új *mezőgazdasági* üzemek — a kolhozok és szovhozok építésének ötéves terve volt.

Ebből következik az *új építésre* való beállítottság, az új építés pátosza, mint az első ötéves terv időszakának első jellegzetes vonása.

De az új üzemek építése az iparban és a mezőgazdaságban egyaránt főleg a már meglevő, régi és újjáalakított iparüzemek kihasználása révén történt, amelyek technikájának kezelését már elsajátították, és amelyeknek a kihasználása nem okozott különösebb nehézséget.

Ebből következik a régi és újjáalakított iparüzemek óriási részesedése a késztermékek előállításában, és az ipari termelés gyorsabb növekedési ütemének lehetősége, mint az első ötéves terv időszakának második jellegzetes vonása.

Más lesz a helyzet a második ötéves terv időszakában. A második ötéves terv, az első ötéves tervtől eltérően, az ipar terén főleg az új vállalatok *teljes üzembevételének ötéves* terve, a

mezőgazdaságban az új üzemek — a kolhozok és a szovhozok — *szervezeti megszilárdításának* ötéves terve lesz, ami természetesen nem zárja ki, hanem feltételezi az új építés további kibontakozását.

Ez azt jelenti, hogy a második ötéves tervnek, ha komoly eredményt szándékozunk vele elérni, *az új építés* mostani jelszavát az új vállalatok és az új technika *teljes üzembevételének* jelszavával kell felcserélnie.

Csakhogy az új vállalatok és az új technika teljes üzembevétele sokkal nehezebb, mint az olyan régi vagy újjáalakított gyárak üzemeltetése, amelyek technikájának kezelését már elsajátították. A teljes üzembevételnél több idő kell ahhoz, hogy emeljük a munkások, a mérnökök és technikusok szakképzettségét, s hogy a munkások és a műszakiak megszerezzék az új technika teljes kihasználásához szükséges új ismereteket.

Ebből következik, hogy a második ötéves terv időszakában az ipari termelés növekedése terén a döntő szerep már nem a régi vállalatoké lesz, hanem az újaké, amelyek technikájának kezelését még el kell sajátítani, ami az első ötéves terv üteméhez viszonyítva szükségképpen az ipari termelés növekedési ütemének valamelyes csökkenését vonja maga után.

Ebből következik, hogy az ipari termelés növekedési üteme szükségképpen lelassul a második ötéves terv időszakában, vagy legalábbis — a második ötéves terv első két-három évében.

Ennek folytán a KB és a KEB együttes plénuma kimondja:

a) a második ötéves tervben az ipari termelés évi átlagos növekedését nem 21—22%-kal kell előirányozni, mint az első ötéves tervben, hanem valamivel alacsonyabban — körülbelül 13—14%-kal;

b) a hangsúlyt nem a termelés mennyiségi növelésére, hanem a termékek minőségének megjavítására és az ipari munka termelékenységének emelésére, nem a vetésterület bővítésére, hanem a mezőgazdasági terméshozam emelésére és a mezőgazdasági munka minőségének megjavítására kell helyezni.

II. A második ötéves terv első évének (1933) népgazdasági terve

Az első ötéves terv eredményei teljes mértékben lehetővé teszik, hogy 1933-ban — *a második ötéves terv első évében* — jelentős mértékben továbbfejlesszük a népgazdaságot.

Ebből kiindulva a KB és a KEB együttes plénuma határozatilag kimondja:

1. Az 1933. évi *ipari termelés növekedését* 1932-höz viszo-

nyítva 16,5%-ban kell megállapítani, mégpedig az „A" csoportot illetően 21,2%-ban, a „B" csoportot illetően 10,5%-ban.

2. A főbb iparágakat illetően a kötelező termelési feladatokat az alábbi mennyiségben kell megállapítani:

a) villamosenergia-termelés	16 300 millió kilowattóra
b) vaskohászat	9 millió tonna nyersvas
	6,2 „ „ hengerelt termék
c) szén	84 „ „
ásványolaj	24,4 „ „
d) gépgyártás	6,5 milliárd rubel (1926/27-es árakban)
e) vegyiipar	1 839 millió rubel (1926/27-es árakban)
f) könnyűipar	8,8 milliárd rubel (1926/27-es árakban)
g) élelmiszeripar (Közellátási Népbiztosság és a Munka és Honvédelem Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottság	7,7 milliárd rubel (1926/27-es árakban)
h) az Erdőipari Népbiztossághoz tartozó faipar	2 072 millió rubel (1926/27-es árakban)
i) kisipari szövetkezetek	7 920 millió rubel (1932-es tervárakban)

3. *A mezőgazdaságot illetően.* 1933-ra a tavaszi vetésterület nagyságát 95 millió hektárban, az őszi kalászosok vetésterületét 38,5 millió hektárban kell megállapítani, mégpedig:

a tavaszi kalászosokét 63,1 millió hektárban, s a kalászosok átlagos hektáronkénti terméshozamát 8 mázsában;

a gyapotét 2 067 millió hektárban, s az öntözött gyapot átlagos hektáronkénti terméshozamát 8 mázsában;

a cukorrépáét 1,2 millió hektárban, s az átlagos hektáronkénti terméshozamot 100 mázsában;

a lenét 2,3 millió hektárban, s az átlagos hektáronkénti terméshozamot 2,4 mázsában.

A gép- és traktorállomások számát 2 768-ra kell növelni.

Az állatok számát az állami állattenyésztő gazdaságokban és a kolhoz tenyésztelepeken az alábbi mértékben kell növelni:

a szarvasmarhákét a szovhozokban 2 550 000, a haszonállattenyésztő telepeken 6 millió darabra;

a tehenekét a szovhozokban 1 162 000, a haszonállattenyésztő telepeken 2 500 000 darabra;

a sertésekét a szovhozokban 1 150 000, a haszonállattenyésztő telepeken 3 750 000 darabra;

a juhokét a szovhozokban 4 840 000, a haszonállattenyésztő telepeken 6 205 000 darabra.

4. A vasúti teherforgalmat 1933-ra 300 millió tonnában, a napi teherrakományt 58 000 vagonban kell megállapítani.

5. Az ipari, közlekedési és mezőgazdasági termelési feladatok arányainak megfelelően az 1933. évi népgazdasági beruházások összegét 18 milliárd rubelben kell megállapítani, ebből be kell ruházni:

a) az iparba	10 109	millió	rubelt
(a multévi szemben)	9 164	millió	rubellel
mégpedig az „A" csoportba	8 527	millió	rubelt
mégpedig a „B" csoportba	1 582	„	„
b) a közlekedésbe	2 976	„	„
c) a mezőgazdaságba	2 148	„	„

6. A KB és a KEB együttes plénuma az 1933. évi terv egyik igen fontos feladatának tekinti a munkaigényes műveletek gépesítését (ipari növények, szén, erdőkitermelés, tőzeg, ki- és berakás stb.). A KB és a KEB plénuma utasítja a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsát, s a párt- és szovjetszervezeteket, hogy állandóan ellenőrizzék a gépesítéssel és a megfelelő berendezések termelésével kapcsolatos tervek maradéktalan teljesítését.

7. A munka termelékenységével és az önköltségcsökkentéssel kapcsolatban 1933-ra 1932-höz viszonyítva az alábbi feladatokat kell megállapítani:

a) az ipari munka termelékenységének 14%-os emelése;

b) az ipari önköltség 3,9%-os csökkentése;

c) az építési önköltség 15%-os csökkentése.

A KB és a KEB együttes plénuma ugyanakkor, amikor óriási jelentőséget tulajdonít a minőségi mutatószámokért folytatott harcnak — mivel teljesítésük elmaradása felborítja az akkumulációs tervet, és ennek súlya az állami költségvetésre nehezedik —, s amikor megállapítja, hogy tavaly egyes iparágakban nem teljesítették a minőségi mutatószámokat, néhol pedig még rosszabbodott is a helyzet az előző évhez viszonyítva — egyszersmind utasítja a gazdasági, párt- és szakmai szervezeteket, hogy

1933-ban állítsák figyelmük középpontjába a munka termelékenységének emelésével és az önköltség csökkentésével kapcsolatos feladatok maradéktalan teljesítését; az egyes vállalatok és trösztök tevékenységének értékelésénél elsősorban e feladatok megvalósításának mértékét kell figyelembe venni.

8. A dolgozók anyagi és kulturális színvonalának további emelése céljából a KB és a KEB együttes plénuma határozatilag kimondja:

a) a községgazdálkodási beruházásokat 696 millió rubelben, a lakásépítési beruházásokat 1 472 millió rubelben kell megszabni;

b) a dolgozók szociális és kulturális szükségleteinek kielégítésére fordított költségek (tarsadalombiztosítás, közoktatás, egészségvédelem, a kulturális célú építkezésre, lakásépítésre, üzemi iskolákra stb. fordított nyereséglevonás) összegét 11 616 millió rubelben kell megállapítani, ami az 1932-es költségvetéshez viszonyítva 19,8%-os növekedést jelent;

c) a munkabéreket az 1932-es átlagos évi munkabérekhez viszonyítva 1933-ban az egész népgazdaságot tekintve 6,8%-kal, az iparban pedig 9%-kal kell emelni.

9. Az állami költségvetés bevételi részét 34 689 millió rubelben, a kiadási részét pedig, 1 520 millió rubel bevételi többlet biztosításával, 33 169 millió rubelben kell megállapítani, s kötelezni kell a párt-, szovjet- és gazdasági szervezeteket, hogy feltétlenül gondoskodjanak:

a) a költségvetési és hitelfegyelem legszigorúbb ellenőrzéséről mind a bevételek, mindpedig a kiadások terén;

b) az önálló gazdaságos elszámolás és a gazdasági szervek közötti szerződési fegyelem következetes érvényesítéséről;

c) minden néven nevezendő terven kívüli építkezés megakadályozásáról.

* * *

Az 1933. évi terv, mint a második ötéves terv első évének terve, további lépést jelent a Szovjetunió szocialista társadalmának felépítése szempontjából.

A KB és a KEB együttes plénuma szilárdan meg van győződve az 1933-as terv teljesítésének sikeréről. A munkaszervezéssel kapcsolatos tevékenység további fokozása az állami vállalatoknál és a kolhozokban, a termelési technika kezelésének igazi elsajátítása, a szocialista fegyelem meghonosítása a kolhozokban, a kolhozaktíva megerősítése, a kulákbefolyás megnyilvánulásai elleni harc, a szocialista verseny és az élmunkásmoz-

galom további kibontakozása — mindennek az 1933. évi terv teljesítése terén hatalmas előrelendítő tényezőnek kell lennie.

A KB és a KEB együttes plénuma ismételten felhívja a pártszervezeteket arra, hogy az ötéves tervvel kapcsolatos gyakorlati munka során összpontosítsák figyelmüket az elfogadott határozatok végrehajtásának rendszeres ellenőrzésére, a párthoz tartozó és a pártonkívüli káderek gondos kiválasztására és a gazdasági irányítás megjavítására.

Az 1933-as terv teljesítésének sikere megköveteli a pártszervezetektől, hogy kíméletlenül harcoljanak az osztályellenség részéről a párt politikájával szemben tanúsított ellenállás minden megnyilvánulása ellen, a párt egységének szorosabbra kovácsolásáért, minden pártellenes beállítottság erélyes leküzdéséért, s a pártnak az elfajult és a párttal meghasonlott elemektől való megtisztításáért.

A KB és a KEB együttes plénuma felszólítja a párt-, szovjet- és szakmai szervezeteket, a munkásosztályt és a kolhozparasztságot, hogy mozgósítsanak minden erőt az 1933-ra, a második ötéves terv első évére vonatkozóan elfogadott népgazdasági terv maradéktalan teljesítése érdekében.

A GÉP- ÉS TRAKTORÁLLOMÁSOK ÉS SZOVHOZOK POLITIKAI OSZTÁLYAINAK FELADATAI ÉS CÉLJAI

(Határozat L. M. Kaganovics elvtárs beszámolójához, elfogadta az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma, 1933 január 11-én)

I. A falusi politikai munka gyengesége, s a gép- és traktorállomások és a szovhozok politikai osztályai megalakításának szükségessége

A mezőgazdaság további fellendítéséért folytatott harc és a mezőgazdaság szocialista átalakításának befejezése jelenleg a párt elsőrendű fontosságú feladata.

A szegény- és középparasztság zömének szövetkezetekbe tömörítése, a kolhozok termelési és műszaki bázisának kiszélesítése és a szovhozépítés előbbrevitele megteremtette a mezőgazdaság továbbfejlesztéséhez, az iparosítás élelmiszer- és nyersanyagbázisának megszilárdításához és mind a kolhozok, mindpedig az egyes kolhozparasztok jövedelmének növekedéséhez szükséges feltételeket.

E feladatok sikeres megoldásával szemben a falu szovjetellenes elemei kétségbeesett ellenállást tanúsítanak. A gazdaságilag szétzúzott, de befolyását teljesen még el nem vesztett kulákok, volt fehér tisztek, volt papok, ezek fiai, volt földesúri tisztt

tók, volt cukorgyárosok egykori ügyintézői, volt csendőrök, s a burzsoá nacionalista, többek között az eszer és petljurista értelmiség köréből származó egyéb szovjetellenes elemek, akik falun telepedtek le, mindenképpen azon vannak, hogy bomlasszák a kolhozokat, azon igyekeznek, hogy meghiúsítsák a párt és a kormány mezőgazdasági intézkedéseit, s ebből a célból a kolhozparasztok egy részének öntudatlanságát a társas gazdaság, a kolhozgazdaság érdekei ellen, a kolhozparasztság érdekei ellen használják ki.

Ezek a szovjetellenes elemek számvivői, gazdaságvezetői, raktárosi, brigádvezetői stb. minőségben, sőt nem ritkán a kolhozvezetőségek irányító funkcionáriusaként befurakodnak a kolhozokba, kártevést igyekeznek szervezni, megrongálják a gépeket, úgy végzik a vetést, hogy kevés mag kerül a földbe, fosztogatják a kolhozvagyont, aláássák a munkafegyelmet, lopják a vetőmagot, titkos magtárakat létesítenek, szabotálják a gabonabeadást — és néha sikerül is nekik szétzülleszteni a kolhozokat.

Ezek a szovjetellenes elemek gazdaságvezetői, könyvelői, mezőgazdászi, raktárosi, részlegvezetői stb. minőségben becsempészik magukat a szovhozokba, és kárt okoznak a szovhozépítés ügyének olyanformán, hogy szándékosan rongálják a traktorokat, a kombájnokat, hanyagul munkálják meg a földet, rosszul ápolják a jószágot, bomlasztják a munkafegyelmet, fosztogatják a szovhozvagyont, különösen a termékeket (a gabonát, a húst, a tejet, a vajat, a gyapjút stb.).

Mindezeknek a szovjetellenes és kolhozellenes elemeknek egy közös céljuk van: igyekeznek visszaállítani a földbirtokosok és kulákok hatalmát a dolgozó parasztok felett, igyekeznek visszaállítani a gyárosok és a vállalkozók hatalmát a munkások felett.

A kommunistáknak és a szimpatizáns pártonkívülieknek különösen ébereknek kell lenniük, hogy idejében lesujtsanak ezekre a népellenes elemekre, és véglegesen szétzúzzák őket.

Ugyanakkor azonban a falusi párt- és komszomol szervezetek, köztük a szovhozokban meg a gép- és traktorállomásokon működő sejtek, amelyekből gyakran hiányzik a forradalmi érzék és az éberség, számos helyen nemcsak hogy nem kísérik kellő osztályéberséggel ezeknek az ellenséges elemeknek szovjetellenes munkáját, nemcsak hogy nem folytatnak mindennapi bolsevik harcot a kolhozparasztok és a szovhozdolgozók széles pártonkívüli tömegeire gyakorolt szovjet befolyás erősítéséért, hanem olykor maguk is ezeknek a kártevő elemeknek a befolyása alá kerülnek, egyes párttagok pedig, akik karrierizmusból furakod-

tak be a pártba, összefognak a kolhozok, a szovhozok és a szovjet hatalom ellenségeivel, velük együtt szervezik a vetőmaglopást, a gabonalopást a betakarításnál és a cséplésnél, a gabona elrejtését titkos magtárakban, a gabonabeadás szabotálását, azaz egyes kolhozokat, kolhozparaszt-csoportokat és elmaradott szovhozdolgozókat bevonnak a szovjet hatalom elleni harcba.

Különösen vonatkozik ez azokra a szovhozokra, amelyekben a szovhozigazgatók szovjetellenes elemek befolyására gyakran elpolgáriasodnak, szabotálják a szovjet hatalom által kitűzött feladatokat, félrevezetik a pártot és a kormányt, s az állami szovhozok terményeivel mint saját tulajdonukkal próbálnak rendelkezni.

Ezzel kapcsolatban a falusi kommunisták és komszomolisták előtt most az a feladat áll, hogy a kolhozokban és a szovhozokban igazi párt- és szovjetaktívát szervezzenek, s annak élére álljanak, hogy megnyerjék a többséget a kolhozokban és a szovhozokban, és kiűzzék a kolhozokból meg a szovhozokból a befurakodott szovjetellenes elemeket, mindenekelőtt a gazdaságvezetők, számvivők, könyvelők és raktárosok soraiból, harcoljanak azoknak a szovjet törvényeknek tántoríthatatlan és következetes végrehajtásáért, amelyek adminisztratív és büntető rendszabályokat írnak elő a kolhoz- és szovhozvagyon fosztogatásának szervezői ellen, azok ellen, akik szabotálják a vetőmagbegyüjtésre, a vetésre, az aratásra és cséplésre, a gabona- és húsbeadás teljesítésére vonatkozó párt- és kormányintézkedéseket.

A mezőgazdaság szocialista átalakításának és a kolhozparasztokra gyakorolt szovjet befolyás szakadatlan erősítésének rendkívül fontos tényezői a gép- és traktorállomások meg a szovhozok, ezek a szocialista mezőgazdasági nagyüzemek.

A gép- és traktorállomások meg a szovhozok a társas gazdálkodás rendszerének szervezőiként szilárd helyet vívtak ki maguknak a szocialista mezőgazdaságban. Meg kell azonban mondani, hogy bár a gép- és traktorállomásoknak óriási szervező és gazdasági szerepük és befolyásuk van a mezőgazdaság új műszaki alapokra helyezésében és szocialista átalakításában, a kolhozparasztok nagy tömegeire gyakorolt *politikai* befolyásuk egyelőre még egyáltalában nem elegendő. A gép- és traktorállomások politikai szempontból gyakran nem állják meg a helyüket. A gép- és traktorállomásokon lépten-nyomon burjánzik a párt- és a kormányfeladatokkal szembeni bűnös hanyagság, az állami vagyon bűnös kezelése, a kolhozvagyon és az állami tulajdon fosztogatása és lopása. Az osztályellenség nem egyszer be-

furakodik a gép- és traktorállomásokra is, s belülről igyekszik fokozni a kolhozparasztokra gyakorolt szovjetellenes befolyást.

Jelentős mértékben vonatkozik ez a szovhozokra is. Bár a szovhozoknak kimagasló szerepük van a mezőgazdaság új műszaki alapokra helyezésében és szocialista átalakításában, a kolhozokra gyakorolt politikai és gazdasági befolyásuk mindezideig még nem elegendő. Ahelyett, hogy mintaszerű munkával elsajátítanák és felhasználnák a szovhozok technikai felszerelését, és a gyakorlatban mutatnák meg a mezőgazdasági nagyüzem előnyeit a kisüzemi egyéni gazdasággal szemben, a szovhozokban néha burzsoá törekvések ütik fel fejüket, burjánzik az állami vagyonnal szembeni bűnös hanyagság, barbár módon bánnak a traktorokkal, gépkocsikkal, kombájnokkal és a jószággal, fosztogatják és elprédálják a kolhozok termését, nem teljesítik az állami terménybeadás terén kitűzött pártfeladatokat.

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága a gép- és traktorállomások és a szovhozok politikai megszilárdítása, a gép- és traktorállomások és a szovhozok által a falvakban betöltött politikai szerep és befolyás növelése, továbbá a kolhozokban, illetve a szovhozokban működő pártsejtjeink politikai és gazdasági munkájának döntő megjavítása céljából kimondta, hogy minden gép- és traktorállomáson és szovhozban *politikai osztályt* kell szervezni, élén a gép- és traktorállomás, illetve szovhoz igazgatójának politikai helyettesével, aki egyben a politikai osztály vezetője is.

II. A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak feladatai

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak egyrészt a kolhozokban és szovhozokban végzett politikai tömegmunka fejlesztésével, másrészt a kolhozok és szovhozok szervezeti és gazdasági megszilárdításával ki kell egészíteniük a gép- és traktorállomások meg a szovhozok gazdasági és műszaki tevékenységét, amely arra irányul, hogy megoldják a kolhozok és a szovhozok előtt a terméshozam emelése, a jószág jobb ápolása, az őszi és tavaszi vetés késedelem nélküli megszervezése, az aratás és a cséplés késedelem nélküli megszervezése, az állammal szemben fennálló kötelezettségek késedelem nélküli és maradéktalan teljesítése terén előttük álló feladatokat.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak biztosítaniuk kell, hogy a párt figyelemmel kísérje és ellenőrizze mind a gép- és traktorállomások és szovhozok, mind a gép- és traktorállomások által ellátott kolhozok munkájának és életének

minden területét. Biztosítsák a vetőmag minőségét vetés idején, előzzék meg a vetőmag fosztogatását, kísérjék figyelemmel a cséplés helyes lebonyolítását, harcoljanak a kicsépelt gabona lopása ellen, harcoljanak a munkakerülés ellen, biztosítsák a kolhoz és szovhoz élő és holt felszerelésének figyelmes gondozását, űzzék ki a kolhozokból és szovhozokból a kártevő szovjetellenes és kolhozellenes elemeket, válasszák ki a legjobb, legmegbízhatóbb káderekét a kolhozok és szovhozok számára — mindezeknek és az ezekhez hasonló kérdéseknek a politikai osztályok figyelmének középpontjában kell állaniuk.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak biztosítaniuk kell a kolhozparasztok és szovhozdolgozók beosztásának és felhasználásának politikai ellenőrzését és figyelemmel kísérését, s nem szabad szem elől téveszteniük, hogy a közös kolhoz- és szovhoztulajdon megóvása, a kolhozok és szovhozok sikere függ attól, hogy ki dolgozik a vetőgépen, cséplőgépen, a szovhoz állattenyésztő telepein, a gabona, illetve az egész kolhoz- és szovhozvagyon nyilvántartásán.

A gép- és traktorállomások politikai osztályainak elsőrendű feladata annak biztosítása, hogy a *kolhozok* és a *kolhozparasztok* feltétlenül és idejében teljesítsék az állammal szemben fennálló kötelezettségeiket, s különösen, hogy erélyes harcot folytassanak a kolhozvagyon fosztogatása ellen, s a gabonabeadásra és húsbeadásra vonatkozó párt- és kormányintézkedések szabotálásának a kolhozokban észlelhető esetei ellen.

A *szovhozok* politikai osztályainak elsőrendű feladata biztosítani, hogy a szovhozok feltétlenül és idejében teljesítsék az állammal szemben fennálló kötelezettségeiket, s különösen, hogy erélyesen harcoljanak egyes igazgatóknak és igazgatóhelyetteseknek arra irányuló kísérletei ellen, hogy a szűk szovhoz-érdekeket szembehelyezzék a közös állami érdekekkel, harcoljanak az olyan megnyilvánulások ellen, amikor a terményfölöslegeket el akarják rejteni, ahelyett hogy beadnák az államnak.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályai biztosítsák azoknak a szovjet kormány által hozott törvényeknek következetes, helyes és idejekorán való alkalmazását, amelyek előírják, hogy a köztulajdon fosztogatóival, s a párt és a kormány mezőgazdasági intézkedéseinek szabotálóival szemben adminisztratív és büntető rendszabályokat kell életbeléptetni.

Mindezeket a büntető rendszabályokat, valamint a felsorolt bűntettekben hozott bírósági ítéleteket a politikai osztályok ismertessék a kolhozparasztok és szovhozdolgozók nagy tömegeivel, s a felsorolt bűntettek kipellengérezése alapján fejtsenek ki

széleskörű felvilágosító és nevelőmunkát a kolhozparasztok és a szovhozdolgozók körében.

A politikai osztályoknak mindezeket a feladatokat olymódon kell megvalósítaniuk, hogy pártszervezeti és politikai nevelőmunkát végeznek a párt, illetve a komszomol tagjai körében a szovhozokban meg a gép- és traktorállomásokon, valamint a gép- és traktorállomások által ellátott kolhozokban, megszervezik a politikai tömegmunkát a kolhozparasztok és a szovhozdolgozók körében, helyesen válogatják ki és osztják el a kolhozok meg a szovhozok párt- és komszomolkádereit, s ugyanígy a kolhozok ügyéhez hű pártonkívüli aktivistákat, állandóan tanulmányozzák a kolhozkádereket, és a termelés felelősségteljes, döntő részlegeinek vezetésével a legélenjáróbb, a fenntartás nélkül odaadó kolhozparaszt-aktivistákat bízzák meg.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályai leplezzék le egyes számvivők és gazdaságvezetők kártevését a kolhozokban, leplezzék le a burzsoá törekvéseket a szovhozokban, leplezzék le a kolhoz vezetőségi tagjainak soraiban itt-ott meghúzódó kulákbérenceket és fosztogatókat a kolhozokban, harcoljanak erélyesen a kolhoz- és szovhoztulajdon fosztogatói ellen, a harácsolók, a naplopók ellen, a kolhoz és szovhoz élő és holt felszerelésének bűnösen hanyag kezelése ellen, s ilymódon a kolhozok és szovhozok mindennapi életének és munkájának konkrét esetei alapján vigyék harcba a kolhozparasztok és a szovhozdolgozók nagy tömegeit a kolhozok és szovhozok szervezeti és gazdasági megszilárdításáért, a közös kolhoz- és szovhoztulajdon épségéért és sérthetetlenségéért, a kolhozok és a kolhozparasztok jövedelmének növeléséért, vigyék őket harcba azért, hogy a kolhozparasztok és a szovhozok idejében és maradéktalanul teljesítsék az állammal szemben fennálló valamennyi kötelezettségüket.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályai akadályozzák meg a párt és a kormány határozatainak megszegését és eltorzítását, a puszta kényszer és az adminisztrációs módszerek alkalmazását, s harcoljanak ez ellen, tartsák szem előtt, hogy az említett feladatok megoldása csak abban az esetben lehetséges, ha messzemenően megjavítják és megerősítik a szervezeti és gazdasági vezetést, ha a proletárdiktatúra minden eszközét alkalmazzák a kulákok és a kolhozokban meg a szovhozokban meghúzódó ügynökségeik ellen, ha széleskörű politikai nevelőmunkát fejtenek ki a kolhozparasztok körében.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak munkájuk során semmiesetre sem szabad kisajátítani a gép- és

traktorállomás vagy a szovhoz igazgatójának munkakörét, nem szabad megfeledkezniük arról, hogy a gépállomás vagy a szovhoz gazdasági vezetése az egyszemélyi vezetés elvei alapján a gép- és traktorállomás és a szovhoz igazgatójának a feladata, nem szabad megfeledkezniük arról, hogy a politikai osztályoknak tömegpolitikai, pártszervező és nevelőmunkájukkal kell elősegíteniük az igazgató előtt álló feladatok megoldását.

Az első feladat, amelyet a politikai osztálynak és vezetőjének jelenleg meg kell oldania, az, hogy megszervezik a párt- és komszomolaktívát a gép- és traktorállomásokon és az általuk ellátott kolhozokban, továbbá a szovhozokban és a szovhozok részlegein, s ennek során nem a nagy létszámot kell hajhászniuk, hanem a tagok minőségére, arra kell fordítaniuk a fő figyelmet, hogy a tagok odaadók legyenek a párt iránt, s magukkal tudják ragadni a kolhozparasztokat és a szovhozdolgozókat.

A másik feladat, amelynek megoldása elválaszthatatlan az elsőtől, az, hogy pártonkívüli aktívát szervezzenek a párt- és komszomolsejtek körül, és semmiképpen se tartsák magukat távol a pártonkívüli kolhozparasztoktól és szovhozdolgozóktól, hanem ellenkezőleg, megteremtsék velük a kapcsolatot és az együttműködést, s elérjék, hogy a kolhozok — kivétel nélkül mind — bolsevik vezetésű kolhozokká váljanak.

A politikai osztályok, s a vezetésük alatt álló párttagok és komszomolisták tegyenek meg mindent a legjobb kolhozparasztok és szovhozdolgozók bevonása érdekében, hívják meg őket a nyílt sejtgyűlésekre, világosítsák fel őket politikailag a kolhoz- és szovhozépítés konkrét kérdései alapján, s ilyenformán teremtsék meg minden kolhozban és szovhozban azt a párttagokból, komszomoltagokból, pártonkívüli kolhozparasztokból és szovhozdolgozókból álló egybeforrott vezető magot, amely harcol a kolhozok és szovhozok kártevő, aszociális és kolhozellenes elemei ellen.

A párttagok és a komszomolisták ne riadjanak vissza a harctól annak érdekében, hogy elszigeteljék és kiűzzék a kolhozból meg a szovhozból az aszociális, kolhozellenes elemeket, ne valljják azt a téves nézetet, hogy ez a harc megbonthatja a kolhoz vagy a szovhoz egységét. Nekünk nem akármilyen egység kell. Nekünk olyan egység kell, amely biztosítja a kolhoz vagy a szovhoz pártonkívüli aktíva által támogatott bolsevikokból álló magvának irányító és vezető szerepét. Márpedig az ilyen egységet lehetetlen elérni, ha nem harcolunk komolyan az aszociális és kolhozellenes elemeknek a kolhozokból meg a szovhozokból

való kiűzéséért. Ezért most rendkívül fontos feladat, hogy a kolhozok párt- és komszomoltagokból álló szilárd bolsevik magva harcoljon a kolhozok pártonkívüli aktívájának megteremtéséért, az aszociális elemek kiűzéséért, azért, hogy megnyerje a kolhozokon és a szovhozokon belül a többséget.

A kerületi és falusi kommunisták vegyék figyelembe, hogy kolhozaink és szovhozaink még fiatal szervezetek, amelyek gazdaságilag még nem erősödtek meg, s hogy szervezeti építésüket illetően körülbelül ugyanabban az időszakban tartanak, amelyben gyáraink 1920—21-ben tartottak, amikor még nem voltak megerősödve. Alig három év alatt több mint 200 000 kolhozt és 5 000 szovhozt tudtunk alakítani, vagyis teljesen új üzemeket létesítettünk, amelyek a mezőgazdaság szempontjából ugyanolyan jelentőségűek, mint a gyárak az ipar szempontjából. A történelem nem ismer még egy országot, amely három év alatt nem hogy 205 000, de akár 25 000 ilyen új technikával felszerelt nagyüzemet tudott volna teremteni. Csak a Szovjetunió, csak a mi Szovjetországunk tudta megteremteni az alkotó munkának ezt a csodáját. Nevetséges volna tehát azt követelni, hogy ez a sok új mezőgazdasági nagyüzem, amelyet a falu kulturális és technikai elmaradottságának viszonyai között hoztunk létre, egycsapásra, egy év alatt mintaszerű és jól jövedelmező gazdasággá váljon. Ahhoz, hogy a kolhozok és szovhozok valóban mintaszerű gazdaságokká váljanak, természetesen időre van szükség, arra, hogy fáradhatatlan, türelmes aprómunkával *szervezetileg* megszilárdítsuk a kolhozokat és a szovhozokat, kiűzzük belőlük a kártevő elemeket, s új, megbízható bolsevik káderekét válogassunk ki és neveljünk számukra. S a kolhozok és a szovhozok feltétlenül mintaszerű gazdaságokká válnak, ugyanúgy, ahogy mintaszerűvé vált sok olyan gyárunk, amely 1920—21-ben még rosszul és hiányosan volt megszervezve.

Ami a kolhozokban és szovhozokban tapasztalható kártevést és szabotázst illeti, ez végeredményben éppolyan jótékony szerepet fog játszani az új, bolsevik kolhoz- és szovhozkáderek kikovácsolásában, amilyet az ipar terén a kártevés és a „Sahti-per" játszott. A „Sahti-per" fordulópont volt a kommunisták forradalmi éberségének fokozása és az ipar vörös szakembereinek kikovácsolása terén. Nincs okunk kételkedni abban, hogy az egyes kolhozokban és szovhozokban ezidén tapasztalt kártevés és szabotázs ugyanúgy fordulatot fog előidézni falusi és kerületi kommunistáink forradalmi éberségének fokozódása és az új, bolsevik kolhoz- és szovhozkáderek kiválogatása terén.

S ez annál gyorsabban fog végbemenni, minél gyorsabban vál-

nak a gép- és traktorállomások és szovhozok a falvakban a széleskörű *politikai* és *szervező* munka központjaivá.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak ilyenformán biztosítaniuk kell, hogy a gép- és traktorállomások és a szovhozok, amelyek ezidőszerint a falvakban főleg műszaki és gazdasági központok — a gazdasági és műszaki vezetésnek, a *politikai* és *szervezeti* vezetésnek, valamint a kolhozparasztok nagy tömegeire gyakorolt befolyásnak egyaránt központjaivá váljanak.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak politikai tömegmunkája, pártszervező és nevelőmunkája irányuljon teljes egészében arra, hogy véglegesen lehetetlenné tegye az osztályellenség befolyását a kolhozokban meg a szovhozokban, s leküzdje a tegnap még egyénileg gazdálkodó magántulajdonos parasztnak — a mai kolhozparasztnak — a kispolgári csökevényeit és magántulajdonosokra jellemző törekvéseit.

A szovhozok és a gép- és traktorállomások politikai osztályai kapcsolják össze mind maguknak az állomásoknak, mind az általuk ellátott kolhozoknak a mindennapi munkáját a szocialista építés általános feladataival, olymódon, hogy széleskörű pártszervező munkát végeznek, a párt és a komszomol tagjait lenini szellemben nevelik, széleskörű tömegpropaganda keretében megismertetik a pártonkívüli kolhozparasztokkal a mezőgazdaság új műszaki alapokra helyezése és fellendítése, az ország iparosítása és védelmi képességének növelése, a munkások, a Vörös Hadsereg és a kolhozparasztok anyagi viszonyainak és életkörülményeinek megjavítása terén hozott párt- és kormányintézkedéseket.

A kolhozparasztok és a szovhozdolgozók körében végzett politikai felvilágosító munka középpontjában a társadalmi kolhoz- és szovhoztulajdon sérthetetlenségéért folyó harc alátámasztását szolgáló párt- és kormányintézkedések széleskörű népszerűsítésének kell állnia. Meg kell magyarázni a párt és a komszomol tagjainak, valamint a kolhozparasztok és szovhozdolgozók nagy tömegeinek, hogy ezek az intézkedések a naplopók, a háracsolók, a tolvajok ellen irányulnak, akik az osztályellenség ügynökei, a munkások és a kolhozparasztok ellenségei.

A politikai osztályok tartsák szem előtt, hogy csak akkor gyakorolhatnak erős politikai befolyást a kolhozparasztokra, erre a befolyásra támaszkodva csak akkor küzdhetnek eredményesen a szovjetellenes elemek fondorlatai ellen, ha a kolhozok párt- és komszomolszervezetei eszmeileg egybeforrottak, politikailag

képzettek és tekintélyük van a kolhozparasztok nagy tömege előtt.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályai leplezzék le és űzzék ki a párt- és komszomolszervezetekből az opportunista elemeket és az osztályellenség ügynökeit, akik befurakodtak a szervezetbe, s a párt- vagy komszomoltagsági könyv fedezete alatt végzik aknamunkájukat.

A politikai osztályok helyezzék szélesebb alapokra a falusi párt- és komszomolszervezetek tagjainak marxista-leninista nevelését, tisztítsák meg rendszeresen a kolhozok és a szovhozok párt- és komszomolszervezeteit az ingadozó, karrierista, korrupt és az osztályellenséggel egy gyékényen áruló elemektől, harcoljanak erélyesen a párt- és komszomolszervezetek befeléfordulási kísérletei ellen, kovácsolják össze eszmeileg a szervezetet a politikai, bolsevik befolyásért, s a kolhozparasztok és szovhozdolgozók pártonkívüli tömegeinek vezetéséért vívott harc során.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak elsőrendű fontosságú feladata, hogy kialakítsák a politikai osztálynak a kolhoz- és szovhozsejtek igazi aktivistáiból álló szilárd kommunista magvát, s e sejtek körül a szovjet hatalomért folytatott harcban kipróbált hű kolhozparasztokból és szovhozdolgozókból pártonkívüli aktívát teremtsenek. A KB ismételten hangsúlyozza, hogy ebben a munkában nem szabad a mennyiséget hajhászni: a kicsiny, de politikailag felvértezett és a harcban szilárdan egybeforrott kommunista mag mindig magával tudja ragadni a kolhozparasztok és a szovhozdolgozók egész tömegét. A politikai osztályok a kolhozsejtekben és a pártonkívüli kolhozparasztok körében végzett nevelő és felvilágosító munka során mindenekelőtt az aktíva politikai fejlődését biztosítsák.

A politikai osztályok biztosítsák, hogy a párt- és komszomolszervezetek egészségesen növekedjenek valóban élenjáró és aktív kolhozparasztokkal, akik kiállták a próbát a kulákok és ügynökeik ellen folytatott harcban. A politikai osztályok e téren abból induljanak ki, hogy a párt- és komszomolszervezetek csak akkor tölthetik be a falu bolsevik gerincének a szerepét, és csak akkor ragadhatják magukkal a kolhoztömegeket, ha akármilyen csekélyszámú, de a párt ügye iránt valóban odaadó, eszmeileg egybeforrott és az osztályellenség ellen folytatott harcban megedzett bolsevikokból állnak.

A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak e feladatok teljesítése során nem szabad kisajátítaniok a helyi kerületi pártbizottságok funkcióit, azokkal teljes összhang-

ban kell dolgozniok. A kerületi pártbizottságoknak ugyanakkor meg kell érteniök, hogy a gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak megteremtésével korántsem mentesülnek a párt által rájuk rótt feladatok és felelősség alól.

III. Rendelet a gép- és traktorállomások politikai osztályairól

a) A gép- és traktorállomások politikai osztályai

Minden gép- és traktorállomáson politikai osztály alakul, amelynek tagjai: a vezető, két helyettes, akik az általános pártmunkát irányítják és egy munkatárs, aki a komszomolmunkával foglalkozik. A gép- és traktorállomás politikai osztályának vezetője egyszersmind a gép- és traktorállomás igazgatójának politikai helyettese is.

A gép- és traktorállomás politikai osztályának vezetője teljes hatáskörrel irányítja a gép- és traktorállomás, valamint az általa ellátott kolhozok párt- és komszomolszervezeteit, teljes felelősséggel tartozik a gép- és traktorállomás pártpolitikai munkájáért, s összehangolja munkatervét a gép- és traktorállomás igazgatójának tervével.

A politikai osztály vezetője segít a gép- és traktorállomás igazgatójának egész munkájában, de semmiesetre sem szabad kisajátítania annak funkcióját, az igazgatóval együtt felelős a gép- és traktorállomás termelési és beadási tervének teljesítéséért.

A gép- és traktorállomások politikai osztályai a gép- és traktorállomások működési területén belül mindennapos, rendszeres segítséget nyujtanak a kolhozok párt- és komszomolsejtjeinek, instruálják azokat, ellenőrzik munkájukat, s ezt a tevékenységüket a helyi kerületi pártbizottsággal összhangban végzik.

A gép- és traktorállomás politikai osztálya tevékeny részt vesz a gép- és traktorállomás kádereinek, valamint az általa ellátott kolhozok vezetőségi tagjainak és alkalmazottainak — mind a vezető, mind az adminisztratív és gazdasági funkcionáriusoknak (gazdaságvezető, magtárvezető, számvivő stb.) a kiválogatásában.

A gép- és traktorállomás politikai osztályának vezetője közvetlenül a határterületi (területi) földművelésügyi igazgatóságok gép- és traktorállomási politikai osztályának, s a nemzetiségi köztársaságok Földművelésügyi Népbiztosságának van alárendelve, és munkájáért ezeknek felelős.

A politikai osztály vezetője ugyanakkor összehangolja munkáját a kerületi pártbizottsággal, mégpedig olyanformán, hogy

a) a politikai osztály vezetője tagja a kerületi pártbizottságnak; b) rendszeres időközökben tájékoztatja a kerületi pártbizottságot a politikai osztály munkájáról.

A gép- és traktorállomások politikai osztályainak vezetőit az ÖK(b)P Központi Bizottsága nevezi ki és váltja le a határterületi, területi pártbizottságok, illetve a nemzetiségi köztársaságok Kommunista Pártjainak élén álló Központi Bizottságok első titkárainak felterjesztése alapján.

b) A határterületi (területi) földművelésügyi igazgatóságoknak és a nemzetiségi köztársaságok Földművelésügyi Népbiztosságainak gép- és traktorállomási politikai szektora

A határterületi (területi) földművelésügyi igazgatóságok és a nemzetiségi köztársaságok Földművelésügyi Népbiztosságai mellett gép- és traktorállomási politikai szektorok alakulnak, amelynek tagjai: a politikai szektor vezetője, két helyettes, akik az általános pártmunkát irányítják, egy munkatárs, aki a komszomolmunkával foglalkozik, s az instruktorok, akik a határterületi traktorközpontok üzemágaiért felelősek.

A határterületi (területi, köztársasági) gép- és traktorállomási politikai szektor vezetője a határterületi (területi) földművelésügyi igazgatóság vezetőjének helyettese. A határterületi, illetve földművelésügyi igazgatóság gép- és traktorállomási politikai szektorának vezetője közvetlenül a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága Gép- és traktorállomási Politikai Igazgatóságának van alárendelve, összehangolja és összekapcsolja munkáját a megfelelő határterületi, területi pártbizottságokkal, illetve a nemzetiségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságaival, rendszeres időközökben beszámol előttük munkájáról és tagja ezeknek a bizottságoknak.

A gép- és traktorállomási politikai szektorok vezetőit az ÖK(b)P Központi Bizottsága erősíti meg és váltja le a határterületi, területi pártbizottságok, illetve a nemzetiségi köztársaságok Kommunista Pártjainak élén álló Központi Bizottságok első titkárának felterjesztése alapján.

c) A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Gép- és traktorállomási Politikai Igazgatóság

A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett Gép- és traktorállomási Politikai Igazgatóság alakul, amelynek tagjai: a vezető, két helyettese, akik az általános pártmunkát irányítják,

egy munkatárs, aki a komszomolmunkával foglalkozik és az instruktorok, akik a területi ágazati traktorközpontok üzemágaiért felelősek.

A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Gép- és traktorállomási Politikai Igazgatóság vezetője a népbiztos helyettese, s a népbiztosnak és közvetlenül az ÖK(b)P Központi Bizottságának van alárendelve.

A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Gép- és traktorállomási Politikai Igazgatóság irányítja a gép- és traktorállomások párt-, komszomol- és politikai tömegmunkáját helyi szervein — a határterületi (területi) földművelésügyi igazgatóságoknak és a nemzetiségi köztársaságok Földművelésügyi Népbiztosságainak gép- és traktorállomási politikai szektorain — keresztül.

A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Gép- és traktorállomási Politikai Igazgatóság vezetőjét az ÖK(b)P Központi Bizottsága nevezi ki és váltja le.

IV. Rendelet a szovhozok politikai osztályairól

a) A szovhozok politikai osztályai

Minden szovhozban politikai osztály alakul, amelynek tagjai: a vezető, két helyettese, akik az általános pártmunkát irányítják és egy munkatárs, aki a komszomolmunkával foglalkozik.

A szovhoz politikai osztályának vezetője egyszersmind a szovhoz igazgatójának politikai helyettese is.

A szovhoz politikai osztályának vezetője teljes hatáskörrel irányítja a párt- és komszomolmunkát, teljes felelősséggel tartozik a szovhoz pártpolitikai munkájáért, s összehangolja munkatervét a szovhoz igazgatójának tervével.

A politikai osztály vezetője segít a szovhoz igazgatójának egész munkájában, de semmiesetre sem sajátítja ki annak funkcióját, a szovhoz igazgatójával együtt felelős a szovhoz termelési terveinek teljesítéséért és az állami terménybeadás pontos teljesítésére vonatkozó párt- és kormányrendelkezések végrehajtásáért.

A szovhozok politikai osztályai tevékeny részt vesznek a szovhozkáderek, köztük az adminisztratív-gazdasági funkcionáriusok kiválogatásában.

A szovhoz politikai osztályának vezetője közvetlenül a Szovhozügyi Népbiztosság Politikai Igazgatóságának van alárendelve, s munkájáért a területi, határterületi pártbizottságnak, illetve

a nemzetiségi Kommunista Pártok élén álló Központi Bizottságok titkárságának felelős.

A szovhoz politikai osztályának vezetőjét az ÖK(b)P Központi Bizottsága nevezi ki és váltja le a határterületi, területi pártbizottságok, illetve a nemzetiségi köztársaságok Kommunista Pártjainak élén álló Központi Bizottságok első titkárainak felterjesztése alapján.

b) A Szovjetunió Szovhozügyi Népbiztossága mellett működő Szovhozügyi Politikai Igazgatóság

A Szovjetunió Szovhozügyi Népbiztossága mellett Szovhozügyi Politikai Igazgatóság alakul, amelynek tagjai a vezető, két helyettese és egy munkatárs, aki a komszomolmunkával foglalkozik.

A Szovhozügyi Népbiztosság mellett működő Szovhozügyi Politikai Igazgatóság vezetője a népbiztos helyettese, s a népbiztosnak és közvetlenül az ÖK(b)P Központi Bizottságának van alárendelve.

A gabonatermelő és állattenyésztő szovhozok Népbiztossága mellett működő Szovhozügyi Politikai Igazgatóság irányítja a szovhozokban a párt-, komszomol- és politikai tömegmunkát.

A Szovhozügyi Népbiztosság mellett működő Szovhozügyi Politikai Igazgatóság vezetőjét az ÖK(b)P Központi Bizottsága nevezi ki és váltja le.

A PÁRTTISZTÍTÁSRÓL

(Az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénumának 1933 január 12-én elfogadott határozata)

1. A KB és a KEB együttes plénuma jóváhagyja a KB Politikai Irodájának határozatát, amelynek értelmében 1933 folyamán párttisztítást kell végrehajtani, s a párttisztítás befejezéséig be kell szüntetni a tagfelvételt.

2. A KB és a KEB együttes plénuma megbízza a KB Politikai Irodáját és a KEB Elnökségét a párttisztítás olyanformán történő megszervezésével, hogy biztosítsák a pártban a proletár vasfegyelmet és a párt sorainak megtisztítását a megbízhatatlan, ingatag és befurakodott elemektől.

EJSZMONT, TOLMACSEV, A. P. SZMIRNOV ÉS MÁSOK PÁRTELLENES CSOPORTOSULÁSÁRÓL

(Az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénumának 1933 január 12-én elfogadott határozata)

I

1) Az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma megállapítja, hogy Ejszmont, Tolmacsev, Szmirnov és mások a párt irányvonalával való egyetértésük hangoztatásával egyidejűleg a valóságban a párt politikája ellen irányuló pártellenes tevékenységet folytattak. Ebből a célból földalatti frakciós csoportot létesítettek, s Ejszmont és Tolmacsev híveket toboroztak maguknak a korrupt, a munkástömegektől elszakadt, burzsoává fajult elemek közül.

2) Ez a csoport akkor, amikor a párt az ötéves terv hatalmas győzelmeit összegezi, a Rjutyin—Szlepkov féle pártellenes csoportosuláshoz hasonlóan, lényegében az ország iparosítására irányuló politika megtagadását és a kapitalizmus, nevezetesen a kulákság visszaállítását tűzte ki céljául.

3) Az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma ebből kiindulva határozatilag kimondja:

a) jóváhagyja a KEB Elnökségének határozatát, amelynek értelmében Ejszmontot és Tolmacsevet, ezeket az elzüllött és elfajult embereket, akik harcot próbáltak szervezni a párt és a pártvezetés ellen — kizárták a pártból;

b) a X. pártkongresszus határozata alapján kizárja Szmirnovot az ÖK(b)P Központi Bizottságából, azzal a figyelmeztetéssel, hogy amennyiben egész további munkájával nem igazolja a párt bizalmát, ki fogják zárni a pártból.

II

Az ÖK(b)P KB és a KEB együttes plénuma megállapítja, hogy Tomszkij és Rikov, a KB tagjai, és Smidt, a KB póttagja, ahelyett hogy hatékonyan és aktívan harcoltak volna a pártellenes elemek ellen a párt általános irányvonaláért és Központi Bizottságának gyakorlati politikájáért, ölbetett kézzel nézték a pártellenes elemekkel vívott harcot, sőt, kapcsolatban álltak Szmirnovval és Ejszmonttal, amivel lényegében bátorították őket pártellenes tevékenységükben, s emellett egész magatartásukkal alkalmat adtak arra, hogy a különféle pártellenes elemek a jobboldali ellenzék volt vezetőinek támogatására számítsanak.

A KB és a KEB együttes plénuma megköveteli Rikovtól, Tomszkijtól és Smidttől, hogy gyökeresen változtassák meg a pártellenes elemek ellen folytatott harc kérdéseiben tanúsított magatartásukat, és figyelmezteti őket, hogy amennyiben továbbra is kitartanak jelenlegi magatartásuk mellett, szigorú pártbüntetéssel fogják sujtani őket.

„Pravda", 13. szám. 1933 január 13

AZ ÖK(b)P TIZENHETEDIK KONGRESSZUSA

Moszkva. 1934 január 26—február 10

A kongresszuson 1 225 szavazati joggal és 736 tanácskozási joggal rendelkező küldött vett részt, akik 1 874 488 párttagot és 935 298 tagjelöltet képviseltek.

A kongresszus napirendje: 1. az ÖK(b)P Központi Bizottságának, a Központi Revíziós Bizottságnak, a KEB-nek és az MPF-nek, továbbá az ÖK(b)P-t a KIVB-ben képviselő küldöttségnek a beszámolója. 2. A második ötéves terv. 3. Szervezeti kérdések (a párt- és szovjetépítés). 4. A központi pártszervek megválasztása.

A XVII. pártkongresszus a győzők kongresszusaként vonult be pártunk történetébe.

I. V. Sztálin a KB kongresszusi beszámolójában rámutatott azokra a gyökeres átalakulásokra, amelyek a pártnak az ötéves terv négy év alatti teljesítésében elért döntő sikerei nyomán mentek végbe a Szovjetunióban.

A kongresszus jóváhagyta az ÖK(b)P Központi Bizottságának irányvonalát és gyakorlati munkáját, s utasította a pártszervezeteket, hogy munkájukban az I. V. Sztálin beszámolójában tett megállapításokat és az abban kitűzött feladatokat tekintsék irányadónak.

A kongresszus L. M. Molotov és V. V. Kujbisev beszámolója alapján egyhangúlag jóváhagyta „A Szovjetunió népgazdaságának fejlesztését szolgáló második (1933—1937. évi) ötéves tervről" szóló határozatot.

A kongresszus L. M. Kaganovicsnak a szervezeti kérdésekről tartott beszámolója alapján egyhangúlag jóváhagyta a párt- és szovjetépítésre vonatkozó határozatot, és elfogadta az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt módosított Szervezeti Szabályzatát.

A kongresszus megválasztotta a párt vezető szerveit, mégpedig a 71 tagból és 68 póttagból álló Központi Bizottságot, a 61 tagból álló Pártellenőrző Bizottságot, a 70 tagból álló Szovjet Ellenőrző Bizottságot és a 22 tagból álló Revíziós Bizottságot.

A Központi Bizottság tagjai a következő elvtársak lettek: I. V. Sztálin, V. M. Molotov, M. I. Kalinyin, K. J. Vorosilov, L. M. Kaganovics, Sz. M. Kirov, G. K. Ordzsonikidze, V. V. Kujbisev, A. A. Andrejev, A. A. Zsdanov, N. Sz. Hruscsov, N. M. Svernyik, A. J. Badajev, N. K. Krupszkaja és mások.

1934 február 10-én az ÖK(b)P újonnan megválasztott Központi Bizottsága teljes ülést tartott. A teljes ülés megválasztotta a KB végrehajtó szerveit: a Politikai Irodát, a Szervező Irodát és a Titkárságot.

A KONGRESSZUS HATÁROZATAI ÉS RENDELKEZÉSEI

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK BESZÁMOLÓJÁRÓL

(Egyhangúlag elfogadva)

Az ÖK(b)P XVII. kongresszusa, miután meghallgatta Sztálin elvtársnak az ÖK(b)P KB tevékenységéről szóló beszámolóját, határozatilag kimondja:

1. Teljes egészében jóváhagyja az ÖK(b)P KB politikai irányvonalát és gyakorlati munkáját;

2. Jóváhagyja Sztálin elvtárs beszámolóját, és utasítja a pártszervezeteket, hogy munkájukban tekintsék irányadónak a Sztálin elvtárs beszámolójában tett megállapításokat és az abban kitűzött feladatokat.

A KÖZPONTI REVÍZIÓS BIZOTTSÁG BESZÁMOLÓJÁRÓL

(Egyhangúlag elfogadva)

A kongresszus a Központi Revíziós Bizottság beszámolóját jóváhagyja.

A KEB ÉS AZ MPF BESZÁMOLÓJÁRÓL

(Egyhangúlag elfogadva)

Az ÖK(b)P XVII. kongresszusa, miután meghallgatta a beszámolót, teljes egészében jóváhagyja a KEB és az MPF tevékenységét.

AZ ÖK(b)P-T A KIVB-BEN KÉPVISELŐ KÜLDÖTTSÉG BESZÁMOLÓJÁRÓL

(Egyhangúlag elfogadva)

Az ÖK(b)P XVII. kongresszusa, miután meghallgatta az ÖK(b)P-t a Kominternben képviselő küldöttség beszámolóját, teljes egészében jóváhagyja az ÖK(b)P-t a Kominternben képviselő küldöttség politikai irányvonalát és gyakorlati munkáját.

A SZOVJETUNIÓ NÉPGAZDASÁGÁNAK FEJLESZTÉSÉT SZOLGÁLÓ MÁSODIK (1933—1937. ÉVI) ÖTÉVES TERVRŐL

(Egyhangúlag elfogadva)

A munkásosztály hősies harc során már az első ötéves terv éveiben felépítette a szocialista gazdaság fundamentumát, szétzúzta az utolsó kapitalista osztályt, a kulákságot, s a parasztság zöme, a kolhozparasztság, a szovjet hatalom szilárd támasza lett a falvakban. A Szovjetunió végleg eljutott oda, hogy szilárd léptekkel halad előre a szocializmus útján.

Az első ötéves terv éveiben a Szovjetunióban élenjáró technikával felszerelt nagyipart építettünk, s ugyanakkor rendkívül jelentős sikereket értünk el a szocializmus anyagi bázisát, az egész népgazdaság újjáalakításának alapját, a könnyűipar, az élelmiszeripar és a mezőgazdaság fokozott ütemű fejlesztésének feltételét jelentő korszerű nehézipar megteremtésében. Az új termelési ágak tucatjait szerveztük meg: a nehézszerszámgépgyártást, az autó- és traktoripart, a kombájngyártást, a repülőgép- és repülőgépmotor-ipart, a nagyteljesítőképességű turbinák és generátorok gyártását, a finomacél gyártását, a vasötvözetek és alumínium gyártását, a korszerű vegyiipart, a műgumiipart, a nitrogéntermelést, a műrostgyártást stb. A korszerű technika alapján újjáalakítottuk a kötszövőipart, a konfekció-, cipő-, hús-, konzerv- és papíripart stb. Sokezer korszerű üzemet építettünk, amelyek az egész népgazdaságot az új technika magas színvonalára emelték, s amelyek a műszakilag legjobban felszerelt kapitalista üzemek színvonalán állanak.

Az első ötéves terv idején gyökeresen újjáalakítottuk a mezőgazdaságot. A Lenin pártja által vezetett proletariátus a parasztság millióit meggyőzte a kollektív termelés fölényéről, és a falvakban megteremtette az új rendet, a kolhozrendet. Az iparfejlesztés terén aratott győzelem minden feltételét megteremtette annak, hogy a mezőgazdaság gépi technikára való átállí-

tásában óriási eredményeket érhessünk el. A Szovjetunió a világ legfejlettebb nagyüzemi mezőgazdaságának országává vált.

Az új, szocialista munkafegyelem megteremtésében elért hatalmas sikerek, a munkások szakképzettségének fejlődése, a termelés megszervezésével kapcsolatban kivívott jelentős eredmények — mindez lehetővé tette, hogy a technikai újjáalakítás során hatalmas győzelmet érjünk el a munka termelékenységének emelése terén. A munkatermelékenység emelkedésének ütemét tekintve a Szovjetunió maga mögött hagyta valamennyi kapitalista országot, még ha a legnagyobb fellendülés éveit vesszük is az összehasonlítás alapjául.

A proletariátus leküzdötte az ötéves terv megvalósításával járó óriási nehézségeket, s történelmi jelentőségű győzelmet aratott a városi és falusi dolgozók helyzetének megjavítása terén. A szovjet rend előnyei a már elért fejlődési fokon is lehetővé tették, hogy teljesen megszüntessük a munkanélküliséget, bevezessük a hétórás munkanapot, s véget vessünk a falvakban az elszegényedésnek és pauperizmusnak.

A munkás és a kolhozparaszt teljes biztonsággal tekinthet a holnap elé, csak az általa végzett munka minőségétől és mennyiségétől függ anyagi jólétének és műveltségi színvonalának mind fokozottabb emelkedése. A Szovjetunió dolgozóját nem fenyegeti többé a munkanélküliség, a nyomor és az éhség réme. Minden munkás és kolhozparaszt bizalommal és örömmel tekint saját jövője elé, s egyre nagyobb igényeket támaszt a tudás és a kultúra területén.

Az első ötéves terv éveiben a Szovjetunió kulturális téren élenjáró országgá vált. Felszámoltuk a munkások és parasztok tízmillióinak írástudatlanságát, és rátértünk a kötelező általános elemiiskolai oktatásra. Nagy arányokat öltött az iskolán kívüli oktatás, rohamosan megnőtt az ujságok, folyóiratok és más sajtótermékek példányszáma. Jelentős sikereket értünk el a tudományos és műszaki gondolkodás fejlesztése terén, s ennek révén számos nagyjelentőségű műszaki problémát oldottunk meg önállóan.

Különösen jelentős gazdasági és kulturális fejlődés ment végbe a Szovjetunió nemzetiségi vidékein, amelyek gyorsan haladnak előre az elmaradottságuk végleges megszüntetése felé vezető úton.

Az ötéves terv eredményei, az emberiség történetében először, a gyakorlatban bizonyították be a világ sokszázmillió dolgozója előtt, hogy lehetséges a szocializmus felépítése *egy* országban.

Az első ötéves tervnek mindezek az eredményei megteremtették a második ötéves terv kidolgozásának feltételeit és megvalósításának *hatalmas bázisát.*

„A második ötéves terv fő politikai feladata a kapitalista elemek és általában a kapitalista osztályok végleges felszámolása, az osztálykülönbségeket és kizsákmányolást szülő okok teljes megszüntetése, a gazdasági életben és az emberek tudatában visszamaradt kapitalista csökevények leküzdése, az ország egész dolgozó népének az osztálynélküli szocialista társadalom tudatos és aktív építőjévé változtatása" (XVII. pártkonferencia)[1].

Az élősdi osztályok maradványainak végleges felszámolásával és a teljes egészében a dolgozók javára fordított nemzeti jövedelem általános növekedésével a második ötéves terv folyamán el kell érni a munkás- és kolhozparaszttömegek jólétének még gyorsabb növekedését, a reálbér jelentős emelkedését és a dolgozók fogyasztási színvonalának 2—3-szorosára emelkedését.

Ezeknek a feladatoknak a megvalósítása csak akkor lehetséges, ha az egész népgazdaságot — az ipart, a közlekedést, és a mezőgazdaságot messzemenően új műszaki alapokra helyezzük. Ezért a második ötéves terv fő, döntő gazdasági feladata az egész népgazdaság újjáalakításának befejezése. Annak viszont, hogy a második ötéves terv során befejezhessük a népgazdaság technikai újjáalakítását, döntő feltétele az új technika kezelésének elsajátítása, az új üzemek teljes kihasználása.

„Az *új építés* lendületét" a második ötéves tervben ki kell egészítenünk „az új gyárak és az új technika *elsajátításának* lendületével... a munka termelékenységének komoly emelésével, az önköltség komoly csökkentésével" *(Sztálin)*[2].

I. A népgazdaság technikai újjáalakításának befejezése és a termelés növelésének programmja a második ötéves tervben

Az ÖK(b)P XVII. kongresszusa jóváhagyja a Szovjetunió Állami Tervbizottsága által benyujtott, s az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosainak Tanácsa által elfogadott programmot, amely előírja, hogy a második öt év idején be kell fejezni az egész népgazdaság technikai újjáalakítását, és növelni kell a termelést.

Az ÖK(b)P kongresszusa *határozatilag kimondja:*

1. Az egész *ipar* termelését az 1937-es évre, azaz a második

[1] Lásd ebben a kiadványban, 173. old. — *Szerk.*
[2] *Sztálin* Művei, 13. köt. Szikra 1951, 196. old. — *Szerk.*

ötéves terv végére — az első ötéves terv végére, azaz 1932-re megállapított 43 milliárd rubellel szemben — 92,7 milliárd rubelben (1926/1927-es árakban), vagyis az évi átlagos növekedést 16,5%-ban kell megszabni, az ipari termelés mennyiségét 2,1-szeresére, a háború előtti színvonalhoz képest pedig mintegy nyolcszorosára kell növelni. A közszükségleti cikkek termelésénél gyorsabb fejlődési ütemet kell előirányozni, mégpedig nemcsak az első ötéves tervhez (az első ötéves terv 17%-ával szemben 18,5%-os évi növekedési ütemet), hanem a termelési eszközök termelésének a második ötéves tervben előirányzott fejlődési üteméhez képest is (a termelési eszközök 14,5%-os évi átlagos növekedési ütemével szemben 18,5%-os évi átlagos növekedési ütem).

2. A legfontosabb iparágak termelését a következő arányokban kell megszabni:

	Feladat az 1937-es évre	
	Abszolut számokban	1932-höz viszonyítva %-ban
Az egész ipar, 1926/1927-es árakban (milliárd rubelben)	92,7	214,1
Ebből:		
Termelési eszközök termelése	45,5	197,2
Fogyasztási cikkek termelése	47,2	233,6
Nehézipari Népbiztosság (milliárd rubelben)	33,5	234,6
Erdőipari Népbiztosság „ „	3,6	200,0
Könnyűipari Népbiztosság „ „	19,5	248,8
Közellátási Népbiztosság „ „	11,9	256,1
Gépgyártás és fémmegmunkáló ipar 1926/1927-es árakban (milliárd rubelben)	19,5	207
Ebből:		
Fémforgácsológépek (ezer darabban)	40	267
Traktorok 15 lóerős traktorokra átszámítva (ezer darabban)	167	323
Kombájnok (ezer darabban)	20	200
Fővonali mozdonyok (normál „E" és „SzU" mozdonyokra átszámítva, darabban)	2 800	337
Tehervagonok (2-tengelyesre átszámítva, ezer darabban)	118,4	531
Gépkocsi (ezer darabban)	200	837
Villamosenergia (milliárd kilowattóra)	38	283

Ebből:	Feladat az 1937-es évre: Abszolut számokban	1932-höz viszonyítva %-ban
A Villamosenergiaügyi Főigazgatóság kerületi villanytelepei	24,5	296
Szén (millió tonnában)	152,5	237
Ásványolaj és gáz (millió tonnában)	46,8	210
Nyersvas (millió tonnában)	16,0	260
Acél (millió tonnában)	17,0	289
Hengerelt termékek (millió tonnában)	13,0	303
Vegyiipar, 1926/1927-es árakban (milliárd rubelben)	5,5	280
Fűrészáru (millió köbméterben)	43	176
Pamutszövet (millió méterben)	5 100,0	188
Lenvászon (millió négyzetméterben)	600,0	461
Lábbeli (millió pár)	180,0	220
Kristálycukor (ezer tonnában)	2 500,0	302
Halászat (ezer tonnában)	1 800,0	139
Hús (Közellátási Népbiztosság, ezer tonnában)	1 200,0	276
Konzerv (millió doboz)	2 000,0	335

A kongresszus abból indul ki, hogy a *helyiipar* komoly kiegészítő tényező lehet a munkások és a kolhozparasztok gyorsan növekvő szükségleteinek mindenirányú kielégítésében, s ezért kimondja, hogy a helyiipari közszükségleti cikkek termelését a második ötéves terv során háromszorosára kell növelni, és kötelezi a helyi szerveket, hogy a lehető legnagyobb kezdeményezést tanúsítsák a helyiipar fejlesztése és az új nyersanyagfajták felkutatása terén. A kongresszus ugyanakkor kötelezi a KB-t és a Népbiztosok Tanácsát, erősítsék a helyiipart olymódon, hogy az összszövetségi és a köztársasági ipar egyes vállalatait helyezzék a helyi szervek irányítása alá, s gondoskodjanak arról, hogy a helyiipar jövedelmének jelentékeny részét bocsássák a helyi végrehajtó bizottságok rendelkezésére.

3. A kongresszus megállapítja, hogy az előírt iparfejlesztési programm végrehajtásához és a népgazdaság technikai újjáalakításának megvalósításához a következőkre van szükség:

a) Meg kell valósítani a Szovjetunió népgazdaságának valamennyi ágában a technikai *felszerelés megújítását*, ami biztosítja a technika legújabb vívmányainak a legrövidebb időn belüli alkalmazását, továbbá biztosítja, hogy 1937-ben az ipari

termékeknek körülbelül 80%-át azok az új üzemek szolgáltassák, amelyeket az első és a második ötéves terv keretében építettek, illetve teljesen újjáalakítottak. Csupán a második öt év folyamán annyi termelési berendezést kell a népgazdaság részére szállítani, hogy az a második öt év végén az egész népgazdaság üzemben levő termelési berendezéseinek 50—60%-a legyen.

b) Végre kell hajtani a *gépgyártásnak*, a népgazdaság e vezető ágának olyan arányú újjáalakítását, amely biztosítja, hogy az új termelési ágak nagyarányú fejlesztése mellett saját erőnkből elégíthessük ki korszerű és technikailag tökéletes berendezésekben a népgazdaság minden szükségletét. A második öt év folyamán be kell vezetni a legújabb szerszámgépek mintegy 200 típusméretének gyártását. A kohóipari gépgyártás terén be kell vezetni a különféle kohászati üzemek részére szükséges teljes berendezések gyártását, a könnyűipari és élelmiszeripari gépgyártásnak pedig be kell vezetnie többtucatnyi új géptípus termelését. A mezőgazdasági gépgyártás terén be kell vezetni a mezőgazdaság további gépesítéséhez, különösen az ipari és kapásnövények munkaigényes folyamatainak gépesítéséhez szükséges géptípusok és traktorvontatású munkagépek gyártását. Ki kell bővíteni az útépítési munkákhoz, a községgazdálkodáshoz, a lakásépítéshez és a szociális rendeltetésű építkezéshez szükséges berendezések gyártását.

c) Alapjában be kell fejezni a munkaigényes és nehéz műveletek *gépesítését* az iparban. A szénbányászatban az ötéves terv végére a réselés gépesítését a többi művelet gépesítési színvonalának megfelelő emelése mellett 93%-ra kell növelni; a vaskohászatban a gépesítést olyan színvonalra kell emelni, amely biztosítja, hogy a nyersvas 80%-át a teljesen gépesített nagyolvasztókból nyerjük; a tőzegiparban a gépesített eljárással nyert tőzeg mennyiségét az össztermelés több mint 70%-ában kell megszabni; az építés terén a legfontosabb munkafolyamatok gépesítését 80%-ra kell növelni, és gépesíteni kell a helyi építőanyagok termelését; a fakitermelés legfontosabb munkafolyamatainak gépesítése terén a kiszállítást az eddigi hatszorosára, a darabolást pedig az eddigi háromszorosára kell növelni; gépesíteni kell a szénégetést.

d) Új *energiabázist* kell létrehozni valamennyi népgazdasági ág újjáalakításának befejezése érdekében, s az áramfejlesztő központokban olyan kapacitás-tartalékokat kell létesíteni, amelyek biztosítják a népgazdaság zavartalan energiaellátását. Alapjában be kell fejezni az ipar villamosítását, olymódon, hogy a

legmesszebbmenően alkalmazzuk a sok villamosenergiát felhasználó korszerű termelési módszereket valamennyi iparágban, különösen a kohászatban és a vegyiiparban (a sok villamosenergiát felhasználó ágak villamosenergia fogyasztását több mint 9-szeresére kell növelni), továbbá jelentős mértékben fejlesztjük a közlekedés villamosítását, és a mezőgazdasági termelés terén fokozatosan bevezetjük a villamosenergia alkalmazását. Jobban ki kell építeni az iparvállalatok és a nagyvárosok hőenergia ellátását. Tovább kell haladni abban az irányban, hogy fokozottabb mértékben hasznosítsuk az energiaellátás céljaira a helyi fűtőanyagfajtákat — a Moszkvakörnyéki-medence, az Uralvidék, Kelet-Szibéria, Közép-Ázsia szenét, a tőzeget és a palát, s különösen a vízienergiaforrásokat. A második ötéves terv során be kell fejezni az egyes kerületeken belül az együttműködő kerületi villanytelepek összekötését és meg kell kezdeni a villanytelepek kerületközi összekötését, s ilymódon már a második öt év folyamán létre kell hozni a világ legnagyobb áramellátási rendszerét (a Donyec-medence—Dnyepermellékit, évi 9 milliárd kilowattóra termeléssel). Fejleszteni kell a tőzeg és a pala gázosítását.

e) Teljesen meg kell szüntetni a *vaskohászatnak* a népgazdaság általános fejlődési ütemétől való elmaradását. Az ötéves terv éveiben meg kell kétszerezni a kohászat teljesítőképességét, és el kell érni a nagyolvasztók teljesítőképessége meg az ezekhez képest elmaradott acélöntödék, s különösen a hengerművek teljesítőképessége közötti nagy aránytalanság lehető leggyorsabb felszámolását; fejleszteni kell a különböző fémfajták, így az értékesebb fémek, az elektroacél, a vasötvözetek, a különböző hengerelt termékek stb. termelését, mégpedig olyan mértékben, hogy teljesen kielégíthessük a népgazdaság szükségleteit; messzemenően újjá kell alakítani a vasércipart az ércdúsítás és az ércagglomerálás módszereinek széleskörű alkalmazása révén.

Különösen gyors ütemet kell elérni a *színesfémkohászat* fejlesztése és technikai felszerelésének megújítása terén, véglegesen rá kell térni a réztermelés korszerű módszereire (flottáció, sugárzókemencék), széles körben kell alkalmazni a horganytermelésben az élenjáró elektrolitikus módszert, s 1937-ben ezzel a módszerrel kell termelni a horgany 70%-át; meg kell szervezni az ón, a nikkel és a magnézium termelését, s nagymértékben kell fejleszteni az alumíniumtermelést; teljes mértékben ki kell elégíteni az egész népgazdaságban és különösen a villamosítás terén mutatkozó színesfémtermék-szükségleteket.

f) A *vegyiipar* fejlesztésében olyan döntő haladást kell elérni, amely biztosítja valamennyi népgazdasági ágban a vegyszerek és vegyi eljárások messzemenő alkalmazását, továbbá az ország védelmi képességének megerősödését. A második ötéves terv éveiben valamennyi műtrágyafajta termelését a tízszeresére kell növelni; nagyarányú munkát kell végezni számos új vegyiipari ág megteremtése érdekében (a szilárd fűtőanyagok — a szén, tőzeg és pala vegyi feldolgozása, új festékfajták, műanyagok, műgumi stb.); be kell vezetni a vegyiiparba a legújabb technológiai folyamatokat (a hőelektromos módszerek meg az elektrolízis széleskörű alkalmazása, reakciók kiváltása gázhalmazállapotban stb.); fokozni kell a vegyiiparnak más iparágakkal (például a kokszoló iparral, a színesfémkohászattal, a vaskohászattal stb.) való kombinálását, és számos új nyersanyagfajtát kell alkalmazni.

g) Hatalmas gépipar létrehozásával nagymértékben fejleszteni kell a *könnyű-* és *élelmiszeripar* legfontosabb ágainak termelését, az ötéves terv végéig a pamutipari automata szövőgépek arányát mintegy 40%-ra kell növelni, s a régitípusú fonógépeket korszerű gépekkel kell kicserélni; fel kell számolni a lenipar technikai elmaradottságát gyorsjáratú gépek bevezetése és a len elsődleges feldolgozásának gyökeres újjáalakítása útján; végre kell hajtani a kötszövő, a konfekció és a cipőipar általános gépesítését; a kombinálás fokozottabb alkalmazása alapján hatalmas gépesített húsipart kell létrehozni; a halászflotta jelentős mértékű újjászervezése útján a gépesített halászat részarányát az állami halipar termelésében 70%-ra kell növelni: a leghatékonyabb extraháló eljárás alkalmazása útján messzemenően újjá kell szervezni az olajütőipart.

4. Az ipar technikai újjáalakításával összefüggő feladatok megvalósítása megköveteli az új technika kezelésének elsajátítását és az új üzemek teljes kihasználását, s ennek kifejezésre kell jutnia a *munkatermelékenység* jelentős emelkedésében és a komoly *önköltségcsökkenésben.* Ennek megfelelően a kongresszus kimondja:

a) a második öt év folyamán az iparban a munka termelékenységét az első ötéves tervben előírt 41%-kal szemben 63%-kal, azaz olyan mértékben kell emelni, hogy a második öt évben a munkatermelékenység döntő tényezővé váljék a termelés növelésére előirányzott programm teljesítésében;

b) az egész iparban 26%-kal kell csökkenteni az önköltséget, ami az előírt arányú önköltségcsökkentés révén, az 1932. évi

önköltségi színvonallal összehasonlítva, 1937-re legalább 13 milliárd rubel megtakarítást biztosít.

c) az önköltség csökkentésével párhuzamosan el kell érni, hogy valamennyi népgazdasági ágban gyors ütemben javuljon a termékek *minősége* és *választéka*. El kell érni, hogy a szénben jelentős mértékben csökkenjen a hamu- és kéntartalom, növelni kell a kohászati termékek választékát, javítani kell a gépek minőségét és hatásfokát, növelni kell a fonalfajták számát, jelentősen meg kell javítani a pamutszövetek és a lenvászon minőségét, növelni kell a gyapjúiparban a finomposztó és fésűsgyapjúszövetek arányát, növelni kell a szövetekben a finomgyapjú arányát, nagy mértékben javítani kell a szappan minőségét, magasabb zsírtartalmú alapanyagra való áttérés révén, javítani kell a cipő minőségét mind a szabási módok, mindpedig a felhasznált nyersanyag tekintetében, javítani kell a húsipari termékek minőségét a sertéshús, a kolbászfélék, a csemegeszalonna arányának növelése révén, javítani kell a halipari termékek minőségét a legjobb halfajták arányának növelése révén, jelentős mértékben javítani kell a malomipari termékek választékát és magát a termelést, a kiváló minőségű őrlemények arányának növelése révén.

5. A XVII. kongresszus kimondja, hogy az ötéves terv folyamán az egész *mezőgazdaság* termelésének 13,1 milliárd rubelről (1926/1927-es árakban) 26,2 milliárd rubelre, azaz kétszeresére kell növekedni.

A legfontosabb mezőgazdasági ágakban a kongresszus kötelezővé teszi az alábbi termelési mennyiség elérését: gabonafélék — 10 métermázsás hektáronkénti terméshozam mellett 1 048 millió métermázsa, cukorrépa — 200 métermázsás hektáronkénti terméshozam mellett 276 millió métermázsa, rostgyapot — az öntözött gyapot 12 métermázsás hektáronkénti terméshozama mellett 7 millió métermázsa, rostlen — mintegy 3,7 métermázsás hektáronkénti terméshozam mellett 8 millió métermázsa; ugyanakkor az állati termékek termelését 2,25-szorosára kell emelni.

6. A kongresszus hangsúlyozza, hogy a mezőgazdasági termelés előirányzott növekedését csak a kollektivizálás teljes befejezése és az egész mezőgazdaság technikai újjáalakítása alapján lehet elérni; ehhez a következőkre van szükség:

a) a gabonatermelő, az állattenyésztő, a cukorrépatermelő, a gyapottermelő és egyéb szovhozokat mintaszerű mezőgazdasági üzemekké kell változtatni, mégpedig a gépesített nagyüzemi gazdaság technikájának kitartó munka során történő elsajátítása,

a helyes vetésforgó teljes bevezetése, a vetőmaggazdálkodás megszervezése, az állatállomány nemesítése, a termékek minőségének javítása, a gabona, cukorrépa, gyapot, hús, tej, zsír, bőr és gyapjú állami beadásának növelése, a termelés egész szervezetének, a túlnagy szovhozok felosztásával és a túlságos specializálódás megszüntetésével stb. elérhető megjavítása útján.

b) a gép- és traktorállomások számát az 1932. évi 2 446-ról 1937-ig 6 000-re kell növelni, s ilymódon a gép- és traktorállomásoknak valamennyi kolhozra ki kell terjeszteniök tevékenységüket;

c) a traktorállományt az 1932. évi 2 225 000 lóerőről 1937-ig 8 200 000 lóerőre, azaz 3,7-szeresére, a kombájnállományt 100 000 darabra, a mezőgazdaság gépkocsiállományát 170 000-re, azaz több mint 12-szeresére kell növelni;

d) a mezőgazdaság gépesítését alapjában be kell fejezni; 1937-ben a tarlóhántás és a mélyszántás 80%-át, a növényápolás 70%-át traktorokkal, a kalászosok betakarításának 60%-át traktorvontatású aratógépekkel kell elvégezni, s a cséplést 85%-ban gépesíteni kell;

e) nagy arányokban kell alkalmazni a különböző agrotechnikai intézkedéseket: mindenütt be kell vezetni a helyes vetésforgókat, a gabonafélék vetésterületének 75%-án nemesített vetőmaggal kell vetni, a vetésterület 50%-án őszi mélyszántást kell végezni;

f) a második ötéves terv folyamán a gyapotföldek nitrogénműtrágyázását a vetésterület 6%-áról 80%-ra kell emelni; a cukorrépaföldek nitrogén-műtrágyázását 6%-ról 40%-ra kell emelni, foszfor-műtrágyázását pedig 9% helyett az egész vetésterületre ki kell terjeszteni, nagy arányokban kell áttérni az öntözéses gazdálkodásra, s az öntözött területet 1 millió hektárra kell növelni.

7. A kongresszus a főbb szállítóeszközök *teherforgalmát* illetően a következő arányú növekedést írja elő: vasút — az 1932. évi 169 milliárd tonnakilométerről 1937-ig 300 milliárd tonnakilométerre; folyami szállítás — 26 milliárd tonnakilométerről 63 milliárd tonnakilométerre; tengeri szállítás — 18 milliárd tonnakilométerről 51 milliárd tonnakilométerre; gépkocsifuvarozás — 1 milliárd tonnakilométerről 16 milliárd tonnakilométerre.

A teherszállításnak az egyes közlekedési ágak közötti észszerűbb elosztása érdekében a kongresszus felhívja a figyelmet arra, hogy az ország teherszállításában, a vasúti szállítás döntő szerepének fenntartása mellett, növelni kell az új közlekedési

ágak — a gépkocsifuvarozás, a légiszállítás és a vízi szállítás arányát.

8. A kongresszus hangsúlyozza *a közlekedés és a hírközlés technikai újjáalakításának* szükségességét, s ennek végrehajtására a következő fő irányelveket jelöli meg:

a) Újjá kell alakítani a legfontosabb *vasútvonalakat,* villamosítani kell 5 000 km vasútvonalat, a legjobban igénybevett fővonalakon (az Ural—Kuznyeck-medencei vasútvonalak, a Bajkálontúli és az Usszuri vasútvonal, a Donyec-medencei vasútvonalak stb.); mintegy 9 500 km hosszúságban második vágányt kell lerakni; meg kell hosszabbítani 8 500 km-rel a vasúti csomópontok és állomások állomási vágányait; mintegy 20 000 km hosszúságban a könnyű síntípusokat nehéz sínekkel kell kicserélni; nagy arányokban kell folytatni a hídépítést; 8 300 km hosszúságú hálózatban önműködő térközbiztosító berendezést kell felszerelni; az üzemben levő vonalakat meg kell erősíteni (kavicságyazatra kell áttérni, az 1 km-re jutó talpfák számát növelni kell stb.).

b) A mozdonyállományt az 1932. évi 19 500-ról 1937-ig 24 600-ra kell növelni, s ugyanakkor át kell térni a nagyobb teljesítőképességű és korszerűbb mozdonytípusokra; a nagyteljesítményű „FD" mozdonynak a második ötéves tervben a tehermozdonyállomány fő típusává, a nagyteljesítményű „ISz" mozdonynak pedig a személyszállító mozdonyállomány fő típusává kell válnia; nagyobb arányban kell alkalmazni a motorosmozdonyokat és a villanymozdonyokat.

c) A vasúti kocsiállományt az 1932. évi 552 200-ról 1937-ig 800 000-re kell növelni (kéttengelyes kocsikra átszámítva), ugyanakkor jelentősen emelni kell a nagy raksúlyú vasúti kocsik arányát, az egész kocsiállományt önműködő légfékekkel, és legalább a kocsiállomány felét önműködő kapcsolókkal kell felszerelni.

d) Meg kell építeni a következő új nagy vasútvonalakat: Bajkál—Amur-fővonal, Akmolinszk—Kartali, Moszkva—Donyec-medence, Karaganda—Balhas, Ufa—Magnyitnaja és más vonalak, amelyek a vasúti hálózat együttes hosszát az 1933 január 1-i 83 000 km-ről 1938 január 1-re 94 000 km-re növelik.

e) A *víziközlekedés* terén a következő hatalmas mesterséges víziutakat, csatornákat kell megépíteni: a 227 km hosszúságú Fehértenger—Balti-csatorna (az első szakasz elkészült a második ötéves terv első évében), a 127 km hosszú Moszkva—Volga-csatorna, a 100 km hosszú Volga—Don-csatorna, továbbá újjá kell alakítani a Mária-csatorna és a Moszkva-folyói vízrend-

szert, s ez az üzemben levő víziutak nagyarányú hidrotechnikai munkálataival együtt (a dnyeperi összekötő víziút, a Szozs folyó zsilipezése, a Közép-Volga vízi berendezéseinek újjáépítése) alapjában biztosítja a víziutak újjáépítését és a Szovjetunió európai részén megteremti a Fehér-tengert, a Balti-tengert, a Fekete-tengert és a Káspi-tengert egybekapcsoló egységes vízrendszert. A hajózható víziutak hosszát a második ötéves terv folyamán 84 000 km-ről 101 000 km-re kell növelni, s ugyanakkor jelentős mértékben meg kell javítani ezeken a vonalakon a hajózási feltételeket. Új hajókkal kell kiegészíteni és gyökeresen újjá kell alakítani a tengeri és folyami flottát, s fejleszteni kell a sekélyjáratú hajók építését a sekélyvízű folyók kihasználása céljából.

f) A *gépkocsiközlekedés* terén a gépkocsiállományt az 1933 január 1-i 75 000-ről 1938 január 1-ig 580 000-re, vagyis majdnem nyolcszorosára kell növelni; nagy arányokban kell folytatni a földút- és műúthálózat kiépítését, alapjában meg kell szüntetni az úthiányt, s az ország teljes úthálózatát 210 000 km-rel kell növelni, nem számítva a helyi források felhasználásával végzett jelentős építkezést.

g) *A polgári légiközlekedés terén* az országos jelentőségű légivonalak hálózatát a második öt év folyamán 32 000 km-ről 85 000 km-re, azaz majdnem háromszorosára kell növelni. Ezzel egyidejűleg messzemenően ki kell építeni a helyi légi útvonalakat s hosszukat 1937-ig 35 000 km-re kell növelni.

h) Jelentős haladást kell elérni a szállítás *be- és kirakási munkáinak* gépesítésében, olymódon, hogy a gépesítés arányát a vasúti szállításnál háromszorosára (18%-ról 57%-ra), a tengeri szállításnál 14%-ról 72%-ra, a folyami szállításnál 12%-ról 56%-ra, vagyis mintegy ötszörösére kell emelni.

i) A kongresszus hangsúlyozza, hogy nagy arányokban kell fejleszteni a hírközlés minden formáját, különösen a *rádiót*, s döntő módon meg kell javítani a hírközlés terén végzett munka minőségét.

9. A kongresszus, a közlekedés anyagi és műszaki bázisának jelentős növekedésével és a munka termelékenységének emelkedését elősegítő hatalmas lehetőségek megteremtésével összhangban kimondja, hogy a munka termelékenységének a második öt év folyamán a vasúti közlekedésben 43%-kal, a víziközlekedésben 86%-kal kell emelkednie, s ugyanakkor az egész közlekedés önköltségének 40%-kal kell csökkennie, mégpedig a vasúti közlekedésben 10,5%-kal, a víziközlekedésben 36%-kal és a gépkocsiközlekedésben 54%-kal.

10. A technikai újjáalakítás megvalósításának, a technika teljes kihasználásának és a munkatermelékenységgel kapcsolatos feladatok teljesítésének döntő feltétele — *szakmunkások, technikusok és mérnökök képzése,* annak a problémának a megoldása, hogy létrehozzuk saját proletár üzemi-műszaki értelmiségünket. A kongresszus ennek megfelelően a második ötéves időszakra vonatkozóan a káderképzés terén az alábbi programmot írja elő:

a) 5 millió szakmunkást kell képezni a tömegszakmákban, ebből 2,5 milliót az üzemi iskolákban, több mint 1,5 milliót a mezőgazdasági tanintézetekben és tanfolyamokon (traktorvezetőket, brigádvezetőket stb.), 700 000-t soffőriskolákban és tanfolyamokon;

b) a második ötéves időszak folyamán 340 000 szakembernek kell kikerülni a főiskolákról, az első ötéves terv során főiskolát végzett 170 700 szakemberrel szemben, ami kétszeres növekedést jelent, továbbá 850 000 szakembernek a technikumokról, az első ötéves terv során technikumot végzett 308 000 szakemberrel szemben, ami háromszoros növekedésnek felel meg;

c) a képzett szakemberek számát az egész népgazdaságban 2,7 millióról 4 millióra, azaz 46,5%-kal, ebből az ipari szakemberek számát 57%-kal, a közlekedési és hírközlési szakemberek számát 60%-kal, a mezőgazdasági szakemberek számát pedig a kétszeresére kell növelni.

11. A kongreszus felhívja a figyelmet a tudományos műszaki intézetek, s különösen az üzemi laboratóriumok messzemenő fejlesztésének szükségességére. A tudományos műszaki gondolkodásnak és a feltalálói szellemnek hatalmas fegyverré kell válnia az új technika meghonosítása, új termelési ágak szervezése, a nyersanyag- és energiafelhasználás új módszereinek alkalmazása terén.

II. Az új építkezések programmja a második ötéves tervben

12. A népgazdaság technikai újjáalakításának befejezése, továbbá az iparra, a mezőgazdaságra és a közlekedésre vonatkozóan megállapított termelési feladatok tervezett méretei a második ötéves terv folyamán óriási építési programm megvalósítását teszik szükségessé.

Az ÖK(b)P XVII. kongresszusa jóváhagyja a második ötéves időszaknak az Állami Tervbizottság által kidolgozott építési programmját, és a második öt évre vonatkozóan a népgazdasági *beruházások összegét,* az első ötéves terv 50,5 milliárdos beruhá-

zásaival szemben 133,4 milliárd rubelben szabja meg (1933-as árak alapul vételével), mégpedig be kell ruházni:

a) az iparba — az első ötéves terv keretében beruházott 25 milliárd rubellel szemben 69,5 milliárd rubelt, ebből a termelési eszközöket előállító iparba 21,3 milliárd rubellel szemben 53,4 milliárd rubelt, vagyis két és félszer annyit; a fogyasztási cikkeket előállító iparba 3,5 milliárd rubellel szemben 16,1 milliárd rubelt, vagyis 4,6-szer annyit;

b) a mezőgazdaságba — az első ötéves terv keretében beruházott 9,7 milliárd rubellel szemben 15,2 milliárd rubelt, vagyis több mint másfélszer annyit;

c) a közlekedésbe — 8,9 milliárd rubellel szemben 26,3 milliárd rubelt, vagyis háromszor annyit. A kongresszus megállapítja, hogy a könnyűipari, élelmiszeripari és közlekedési beruházásoknak a népgazdaság más ágaihoz képest nagyobb arányú növelése biztosítja fejlődésünk gyorsabb ütemét.

13. A kongresszus kimondja, hogy a második öt év folyamán új, illetve újjáalakított vállalatot az első ötéves tervben szereplő 38,6 milliárd rubellel szemben összesen 132 milliárd rubel értékben kell üzembe helyezni; ebből az iparban 15,7 milliárd rubellel szemben 69,1 milliárd rubel értékben, a mezőgazdaságban 9,2 milliárd rubellel szemben 15,4 milliárd rubel értékben, a közlekedésben 7,7 milliárd rubellel szemben 25,6 milliárd rubel értékben.

14. A beruházások előírt összege és az új, illetve újjáalakított vállalatok üzembehelyezési programmja a *termelés és a technika* terén biztosítja a Szovjetunió hatalmas arányú *erősödését*, és az elsőrendű fontosságú népgazdasági ágakban biztosítja a szükséges kapacitástartalékok létrehozását, nevezetesen:

a) az állóalapok összege az öt év alatt 85 milliárd rubelről 195 milliárd rubelre emelkedik (1933-as árakban), ami azt jelenti, hogy az állóalapok 2,3-szeresükre növekednek, mégpedig az iparban 25,5 milliárd rubelről 77 milliárd rubelre, a mezőgazdaságban 11,4 milliárd rubelről 22,6 milliárd rubelre, a közlekedésben 19,8 milliárd rubelről 38,5 milliárd rubelre.

b) az elsőrendű fontosságú iparágakban a termelési kapacitásnak a következő arányban kell növekednie: a vaskohászatban (nyersvas) 2,3-szeresére, a szénbányászatban több mint kétszeresére, a generátorgyártásban 2,4-szeresére, a gépkocsigyártásban csaknem négyszeresére, a mozdonygyártásban 3,2-szeresére, a vagongyártásban 3,9-szeresére, a kerületi villanytelepek terén 2,5-szeresére, a cipőiparban kétszeresére, a pamutiparban 1,5-szeresére, a leniparban több mint kétszeresére, a cukoriparban 1,5-szeresére, a nagy húskombinátokban 2,5-szeresére.

15. A kongresszus kimondja, hogy különösen nagy figyelmet kell fordítani az alábbi elsőrendű fontosságú építkezésekre.

A *gépgyártás* terén: be kell fejezni az első ötéves tervben megkezdett 100 000 tonna teljesítőképességű Urali Nehézipari Gépgyárnak, a 150 000 tonna teljesítőképességű Kramatorszki Gyárnak, az Urali Vegyiipari Berendezések Gyárának, az évi 1 080 „FD" típusú mozdony gyártására tervezett Luganszki Mozdonygyárnak, az évi 500 mozdony és 500 motorosmozdony gyártására tervezett Orszki Mozdony- és Motorosmozdonygyárnak, a 300 fővonali villamosmozdony gyártására tervezett Kasirai Villanymozdonygyárnak, az 54 000 négytengelyes vasúti kocsi gyártására tervezett Urali Vagongyárnak, az egyenként 10 000 négytengelyes vasúti kocsi gyártására tervezett Kuznyecki és Irkutszki Vagongyárnak, az 50 000 motor gyártására tervezett Ufai Motorgyárnak, az 1,5 millió kilowatt teljesítőképességű Harkovi Turbogenerátorgyárnak az építését, ki kell bővíteni a Gorkiji Autógyárat 300 000 gépkocsi, a Moszkvai Sztálin Autógyárat 80 000 gépkocsi, a Jaroszlavli Autógyárat 25 000 öttonnás tehergépkocsi évi teljesítőképességre stb., fel kell építeni a második ötéves terv során az egyenként 100 000 háromtonnás tehergépkocsi teljesítőképességű Ufai és Sztálingrádi Autógyárat, a 25 000 öttonnás tehergépkocsi teljesítőképességű Szamárai Autógyárat, építeni kell továbbá csiszoló, radiálfúró-, fogaskerék-megmunkáló gépeket, automata és nehéz szerszámgépeket gyártó üzemeket, egy új nagyteljesítőképességű, évi 24 millió darab golyóscsapágy gyártására alkalmas gyárat, fel kell építeni az Urali Elektromos Készülék és Transzformátorgyárat, építeni kell textilipari gépeket és élelmiszeripari berendezéseket előállító üzemcsoportokat stb.

A *villamosítás* terén: fel kell építeni 79 kerületi erőművet, köztük a 250 000 kilowatt kapacitású Zujevkai, a 204 000 kilowatt kapacitású Gorkiji, a 180 000 kilowatt kapacitású Saturai, a 100 000 kilowatt kapacitású Dubrovkai Erőművet és a 96 000 kilowatt kapacitású 3-as számú Szvir Vízierőművet, amelyek építését be kell fejezni; be kell fejezni az 558 000 kilowatt teljesítőképességű Dnyeprogeszt; meg kell építeni számos új, hatalmas erőművet: a 400 000 kilowatt kapacitású Sztálinogorszki, a 148 000 kilowatt kapacitású Kemerovói Erőművet; új, nagyteljesítőképességű erőműveket kell létesíteni a Donyec-medencében; fel kell építeni a 170 000 kilowattos kapacitású 1-es számú Csircsiki, a 88 000 kilowatt kapacitású Kanakeri, a 60 000 kilowatt kapacitású Hrami, a 144 000 kilowatt kapacitású 2-es számú Szvir, a Tulomai stb. Vízierőművet; nagy arányokban

kell folytatni a „Szrednyevolgosztrojhoz" tartozó erőművek: a 100 000 kilowatt teljesítőképességű Jaroszlavli, a 310 000 kilowatt teljesítőképességű Permi, a 200 000 kilowatt teljesítőképességű Gorkiji Erőmű építését, számos nagy hőerőmű centrálét kell építeni a városok hőenergia-ellátására: a Moszkva—Narva és Ohta kerületit Leningrádban, a Sztálin és Frunze kerületit Moszkvában, a Szormovo—Kanavino, Krasznozavodszki kerületit Harkovban stb., továbbá számos nagy kerületi fontosságú üzemi erőművet — a 198 000 kilowatt teljesítőképességű magnyitogorszkit, a 108 000 kilowatt teljesítőképességű kuznyeckit stb.

A *széniparban:* nagyarányú bányaépítést kell folytatni és üzembe kell helyezni 178 bányát 143 millió tonna termelési kapacitással.

Az *ásványolajiparban:* újabb ásványolajfeldolgozó üzemeket (46 elsődleges lepároló csőrendszert, 93 krakkoló berendezést) kell építeni, továbbá több mint 4 000 km hosszú olaj- és olajtermék-vezetéket kell létesíteni.

Ki kell építeni a *tőzeg-* és *palaipart.*

A *vaskohászat* terén: be kell fejezni a 2,7 millió tonna nyersvas termelésére méretezett Magnyitogorszki Kohóművek, a Kuznyecki, a Zaporozsjei és a Nyizsnyijtagili Kohóművek, az Azovsztál, valamint a krivojrogi, lipecki, tulai stb. vasüzemek építését, nagy arányokban kell folytatni a bakali meg a halilovoi üzem, a kettes számú Kuznyecki Kohóművek, a távolkeleti vasüzemek, a csőgyárak stb. építését, s üzembe kell helyezni az első aggregátokat.

A *színesfémkohászat* terén: fel kell építeni a 100 000 tonna kapacitású Balhasmelléki Rézkombinátot, az 50 000 tonna kapacitású Középurali Kombinátot, be kell fejezni a 60 000 tonna ólom termelésére méretezett Kazpolimetal, a Cseljabinszki és Ordzsonikidzei Horganygyár, az Altajpolimetal, a kemerovói és egyéb üzemek építését, a Volhovi és a Dnyeperi Alumíniumgyár építését, fel kell építeni a 25 000 tonna teljesítőképességű új Urali Alumíniumgyárat és a 8 000 tonna kapacitású Karéliai Alumíniumgyárat, továbbá mágnes, nikkel és egyéb színesfémkohászati üzemeket kell építeni.

A *vegyiipar* terén: új műtrágyagyárakat, műgumigyárakat, szódagyárakat, szénsav-, gumi-, műanyag-, anilin- és lakkfestékgyárakat, műrostgyárakat stb. kell építeni.

A *könnyűipar* terén: fel kell építeni 15 nagy pamutüzemet, többek között a taskenti, barnauli, hodzsenti, csardzsuji, kaukázusontúli — egyenként 200 000 orsós — kombinátokat, 12 nagy,

egyenként 8—15 millió méter szövet gyártására méretezett gyapjúszövőt, 12, egyenként 18—27 000 orsóval dolgozó lenfonót, 18 nagy kötszövőipari üzemet, 11 selyemgyárat, 21, összesen 100 millió pár cipő gyártására méretezett cipőgyárat.

Az *élelmiszeripar* terén: be kell fejezni az első ötéves terv keretében megkezdett 17 húskombinát építését, és meg kell kezdeni 23 új kombinát építését, építeni kell számos cukorgyárat, 6 szappangyárat, jelentősen növelni kell a halászflottát, továbbá konzervgyárakat, olajütőket, édesipari üzemeket stb. kell építeni.

A *faipar* terén: építeni kell nagyszámú fűrésztelepet, vegyi fafeldolgozó üzemet stb.; fel kell építeni a Káma és a Kondopogai Cellulóze- és Papírkombinátot, be kell fejezni a Szjasz Cellulózekombinát építését, fel kell építeni a Baskíriai és a Krasznojarszki Papírkombinátot stb.

Nagyarányú építőmunkával fel kell építeni és újjá kell alakítani többezer, közszükségleti cikket gyártó *helyiipari* üzemet, s erre a célra mintegy 2 milliárd rubelt kell befektetni az ötéves terv folyamán.

A *városfejlesztés* terén: nagyarányú munkát kell kifejteni többszáz ipari központ korszerű várossá változtatása érdekében; összesen 64 millió négyzetméter lakótérrel sokezer, összkomfortos lakásokból álló lakóházakat kell építeni; nagy arányokban kell megszervezni a tervezést, a városi közlekedés megjavítását, a vízellátást, a csatornázást, az utcák kövezését, a parkosítást stb.; gondoskodni kell megfelelő épületekről a Szovjetek számára, műszaki klubokat, szórakozó- és üdülőparkokat, stadionokat, színházakat, klubokat, filmszínházakat kell építeni; Moszkvában meg kell építeni a Szovjetpalotát, továbbá a Szovjetunió első metróját, amelynek első vonalát már 1934-ben üzembe kell helyezni.

16. A nagyarányú új építkezések előirányzott programmja megteremti a feltételeket ahhoz, hogy döntő haladást érjünk el a *termelőerők elhelyezése* terén:

a) A régi ipari központok fejlesztése alapján létrejönnek az iparosítás új támaszpontjai a Szovjetunió keleti területein (az Uralvidéken, Nyugat- és Kelet-Szibériában, Baskíriában, a Távolkeleti Határterületen, Kazahsztánban és Közép-Ázsiában), erőteljesen fejlődik a gépipar, a kohászat, a szén-, az olaj- és elektromosipar, és más iparágak. Az új nehézipari építkezésekre előirányzott beruházásoknak körülbelül a felét a *keleti* körzetekre fordítjuk. 1937-ben a keleti körzetek fogják adni, az 1932. évi egynegyeddel szemben, a nyersvastermelés egyharmadát, a

széntermelésnek, az 1932. évi egynegyeddel szemben, több mint egyharmadát, a villamosenergiának (a kerületi villanytelepeket véve alapul), az 1932. évi 6,5%-kal szemben, körülbelül egyötödét, a gépgyártásnak, az 1932. évi 5%-kal szemben, egytizedét.

b) Befejeződik a Szovjetunió *második szén- és kohászati bázisának*, az Ural—Kuznyecki Kombinátnak az építése, amire a második öt év folyamán a Szovjetunió népgazdasági beruházásainak körülbelül egynegyedét, s a nehézipari beruházásoknak több mint egyharmadát fordítjuk. Az Ural—Kuznyecki Kombinátnak kell adnia 1937-ben a vaskohászati termelés egyharmadát, az ország egész széntermelésének több mint egynegyedét, a kerületi villanytelepek villamosenergia-termelésének egyhatodát és a gépgyártás mintegy 10%-át.

c) *Az ipar közelebbvitele a nyersanyagforrásokhoz*, az új iparvidékek fejlesztése alapján. Jelentős haladás lesz a könnyű- és élelmiszeripar elosztása terén: a második öt év folyamán épülő 15 pamutkombinát közül tíznek a terv szerint Közép-Ázsiában, Szibériában és a Kaukázusontúl kell felépülnie, ami lehetővé teszi, hogy Közép-Ázsiában a pamutszövetek termelése, az egész Szovjetunió pamutszövet-termelésének átlag kétszeres növekedése mellett, 16-szorosára növekedjék, s egyben szilárd textiltermelési bázist teremt ezeken a vidékeken. A leniparban hatalmas feldolgozó bázisok jönnek létre a nyugati vidékeken, Gorkij határterületen és a Belorusz SzSzK-ban. Új nyersanyagbázisok keletkeznek, s ezek alapján új cukorgyárak épülnek (Nyugat-Szibériában, Kirgíziában, a Távolkeleti határterületen, a Kaukázusontúl stb.). A fő mezőgazdasági nyersanyagtermelő központokban bőrgyárak, gyapjúfeldolgozóüzemek, olajütők és más könnyűipari és élelmiszeripari üzemek épülnek. Nagy arányokban fejlődik a helyi fűtőanyagfajták termelése, s ez enyhíteni fogja számos vidék függését a nagy távolságból szállított fűtőanyagtól.

d) A *mezőgazdaság* terén: a gabonatermelés jelentős növekedése a főbb gabonatermő vidékeken, a Volgántúl nagyarányú öntözési munkálatainak megindulása, a búzatermelés szilárd meghonosítása a központi és az északi vidékeken, az ipari növények termelésének hatalmas arányú növekedése a fő iparinövény-termelő vidékeken és egy új cukorrépa-bázis létrehozása Keleten, az új értékes növényfajták termelésének nagyarányú, különösen a szubtrópikus vidékekre kiterjedő fejlesztése — mindez biztosítja a főbb mezőgazdasági ágak helyes területi elosztását, s az egyes vidékeknek növényfajták és termelési ágak szerinti specializálódását.

e) A *közlekedés* terén: a keleti és déli irányú közlekedési fővonalak újjáalakításával és megerősítésével párhuzamosan sok olyan új vasút és víziút épül, amelyek az új ipari központokat összekötik a Szovjetunió általános közlekedési hálózatával, s amelyek új vidékek (Karaganda—Balhas, Ufa—Sztyerlitamak, Rubcovszk—Ridder, Tomszk—Csulim, Fehér-tenger—Balti-csatorna stb.) gazdasági fejlődésének alapjául szolgálnak.

f) Nagyarányú ipari építkezést folytatunk az olyan vidékeken, amelyek a multban ipari téren *elmaradottak* voltak: a Közép-Volga vidékén, Tatárföldön, Észak-Kaukázusban, a Központi Feketeföldű Területeken, a Kaukázusontúl, Karéliában, Murmanszk határterületen, a Távolkeleten, Kelet-Szibériában stb., mégpedig az ezeken a területeken kifejlődött nagyipar alapján.

g) Erőteljes építkezést folytatunk a közoktatás, az egészségvédelem, a művészet és a sajtó terén *a nemzetiségi köztársaságokban és területeken.*

h) Továbbfejlesztjük a Szovjetunió *régi iparvidékeit* az első ötéves terv idején megkezdett specializálódás elmélyítése és az iparnak az egyes vidékeken belüli egyenletesebb elosztása alapján.

A kongreszus megállapítja, hogy a termelőerők területi elosztásának programmja a második öt év folyamán biztosítja a nemzetiségi köztársaságok és területek gazdasági és kulturális elmaradottságának megszüntetését, a termelőerők egyenletesebb elosztását és az ipar közelebb vitelét a nyersanyagforrásokhoz, a legfontosabb vidékeknek mezőgazdasági kultúrák és ágak szerinti specializálódását, az egész ország gazdasági körzetesítésének befejezését.

III. A munkások és parasztok anyagi jóléte és kulturális színvonala emelésének programmja

A munkanélküliség megszüntetése, a munkások és alkalmazottak teljes foglalkoztatottságának biztosítása és munkakörülményeik rendszeres javítása a Szovjetállamban, a munkanap 7 órára csökkentése, a szakmai tudás fejlesztésének és az általános műveltségi színvonal emelésének kedvező körülményei — mindezek lehetővé teszik, hogy a munkások és alkalmazottak szüntelenül emeljék a munka termelékenységét, s ugyanakkor gyorsabban haladjanak előre anyagi jólétük növelése útján.

A parasztgazdaságok teljes kollektivizálásának befejezése a második ötéves terv folyamán, a kulákság felszámolása és min-

den néven nevezendő ellenállási kísérletének elfojtása, a parasztság vagyonosokra és vagyontalanokra rétegeződésének megszüntetése, ezzel kapcsolatban az elszegényedés és a pauperizmus megszüntetése a falvakban, s a kolhozok egyidejű állandó szervezeti, valamint gazdasági erősödése és gépi-műszaki bázisuk gyors fejlődése — mindez páratlanul kedvező feltételeket teremt a kolhozparaszttömegek anyagi jólétének gyorsütemű növekedéséhez, a kolhozparasztok kulturált és jómódú életének megteremtéséhez, s ennek a fellendülésnek az ütemét közvetlenül maguknak a kolhozparasztoknak a szervezettségétől és munkájuk termelékenységétől teszi függővé.

A kongresszus ennek megfelelően jóváhagyja az Állami Tervbizottság erre vonatkozó tervezetét, s a munkások és a falusi dolgozók anyagi jólétének és kulturális színvonalának emelése terén a következő feladatokat tűzi ki:

1. a) *a munkások és alkalmazottak számát* az egész népgazdaságban a második ötéves terv végéig 26%-kal, ezen belül a nagyiparban 29%-kal *kell növelni;*

b) a *reálmunkabért* a kétszeresére kell *felemelni,* mégpedig az élősdi fogyasztás végleges megszüntetése, a nemzeti jövedelem gyors növelése, a hús-, a zsír-, a hal-, a tojás-, a cukor- és az iparcikk-fogyasztás 2,5-szeresére emelése, a kiskereskedelmi árak 35%-os csökkentése és a dolgozók életkörülményeinek további javítása révén;

c) a munkások és alkalmazottak *munkabéralapját* az egész népgazdaságban 55%-kal, ezen belül a nagyiparban 64%-kal kell *felemelni;*

d) jelentősen fel kell emelni a *munkások kulturális szükségleteire és szociális ellátására,* vagyis a társadalombiztosításra, a közoktatásra, egészségvédelemre, a munkások és alkalmazottak kulturális és szociális ellátására fordított állami kiadásokat, mégpedig 4,3 milliárd rubelről 9,3 milliárd rubelre, vagyis az öt év folyamán több mint kétszeresére;

e) A *közétkeztetésben* részt vevő városi és falusi munkások és más dolgozók számát két és félszeresére kell növelni;

f) a második öt év folyamán a Szovjetunió lakossága körében meg kell szüntetni az írástudatlanságot és a munkaképes felnőtt lakosság tanulatlanságát, be kell vezetni a kötelező elemiiskolai oktatást, s ezen túlmenően meg kell valósítani *az általános kötelező politechnikai oktatást* hétéves oktatás keretében, elsősorban falun, mivel ezt a feladatot a városokban az első ötéves terv folyamán alapjában megoldottuk; a tanulók számát (az alsófokú és középiskolákban, a munkásfakultásokon, az üzemi iskolákban,

a technikumokon, a főiskolákon és a műszaki főiskolákon) az 1932. évi 24,2 millióról 36 millióra, vagyis ezer lakosonként 147-tel szemben 197-re kell emelni, nem számítva az iskolát megelőző oktatást, amelyben már 1932-ben 5,2 millióan részesültek.

g) nagy arányokban kell fejleszteni a dolgozó tömegek szabadidejének és művelődésének megszervezésével szorosan összekapcsolt tömeges iskolán kívüli foglalkoztatást; a városi és a falusi klubok számát 6 800-ról 10 900-ra (a növekedés a városokban 10,5%, a falvakban 130%-os), a népkönyvtárak számát az 1932. évi 15 000-ről 25 000-re kell növelni;

h) jelentős mértékben tovább kell fokozni a dolgozók *egészségvédelmére* irányuló munkát, különösen széles körben kell alkalmazni az egészségvédelmi és betegségmegelőző rendszabályokat; az egészségvédelemre, a munkásüdültetésre és a sportra fordított kiadásokat az első ötéves tervben előirányzott 5,4 milliárd rubelről 19,6 milliárd rubelre kell emelni. A kórházi ágyak számát a városokban 44%-kal, a falvakban 98%-kal, a bölcsődei férőhelyek számát a városokban 164%-kal, a falvakban 129%-kal kell növelni;

i) az öt év folyamán a vízvezetékkel ellátott városok számát 366-ról 440-re, a csatornázással ellátott városok számát 55-ről 125-re, a villamosvasúttal rendelkező városok számát 50-ről 70-re kell emelni;

j) ennek megfelelően a második öt év folyamán megvalósuló községi, lakás- és kulturális építkezési beruházásokat mintegy 32 milliárd rubelben, vagyis a Szovjetunió népgazdasági beruházásainak körülbelül egynegyed részében kell megszabni, s ebből lakásépítésre 13,4 milliárd rubelt, városgazdálkodási építkezésre 6,2 milliárd rubelt, oktatásra 3,1 milliárd rubelt, egészségvédelemre 2,9 milliárd rubelt kell fordítani.

2. A munkások és parasztok anyagi jólétének emelésére irányuló feladat megköveteli, hogy a közszükségleti cikkek termelésének növelése és a városok mezőgazdasági termékekkel való ellátásának megjavítása alapján minden téren *fejlesszük az áruforgalmat.*

Ennek megfelelően a kongresszus határozatilag kimondja:

a) az áruforgalmat két és félszeresére: az 1932. évi 31,9 milliárd rubelről 1937-ig (1932-es árak alapul vételével) 80 milliárd rubelre, s ugyanakkor a könnyű- és élelmiszeripar által előállított közszükségleti cikkek termelését két és félszeresére kell növelni;

b) az állami és szövetkezeti kiskereskedelmi hálózatot 37%-kal kell növelni, s ugyanakkor technikailag újjá kell alakítani;

c) a kiskereskedelmi árak átlagos színvonalát az 1933-as árakkal szemben 35%-kal le kell szállítani.

3. A kongresszus kimondja, hogy a *nemzeti jövedelmet* 45,5 milliárd rubelről 100 milliárd rubelre, vagyis 2,2-szeresére kell növelni, a nemzeti jövedelemben a fogyasztási alapot 2,4-szeresére kell emelni a társadalmasított gazdaság felhalmozásának és az állam tartalékainak egyidejű nagyarányú növelésével.

A kongresszus hangsúlyozza, hogy a gazdasági tevékenység alapjául az önálló gazdaságos elszámolásnak a népgazdaság valamennyi ágába való bevezetéséért, a terv- és a pénzügyi fegyelem megszilárdításáért, a szovjet rubelnek — az önálló gazdaságos elszámolás e rendkívül fontos tényezőjének további megszilárdításáért, s a város és falu közötti gazdasági kapcsolatok erősítéséért vívott harcnak kell szolgálnia.

* *
*

Az ÖK(b)P XVII. kongreszusa megállapítja, hogy a népgazdaság fejlesztésének a Szovjetunió Állami Tervbizottsága által benyujtott, s az ÖK(b)P Központi Bizottsága és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa által elfogadott második ötéves terve biztosítja, hogy

a) felszámoljuk a kapitalista elemeket és általában a kapitalista osztályokat, véglegesen felszámoljuk — a parasztgazdaságok teljes kollektivizálása és a kisiparosok szövetkezetekbe tömörítése alapján — a termelési eszközök magántulajdonát, felszámoljuk a szovjet gazdaság több gazdasági formát magábanfoglaló jellegét, s egyedüli termelési móddá tegyük a szocialista termelési módot, és az ország egész dolgozó lakosságát a szocialista társadalom aktív és tudatos építőjévé változtassuk;

b) befejezzük az egész szovjet népgazdaság technikai újjáalakítását — az első ötéves terv időszakában létrehozott, s a további gyors fejlődés útján haladó termelési eszközöket előállító ipar (a nehézipar) alapján;

c) gyorsabb ütemben növeljük a munkás- és parasztтömegek jólétét, s ugyanakkor döntő módon javítsuk az egész lakás- és községgazdálkodást a Szovjetunióban;

d) a munkásosztály és a parasztság szövetsége alapján erősítsük a proletárdiktatúra gazdasági és politikai állásait a kapitalista elemek és általában a kapitalista osztályok végleges felszámolása érdekében;

e) tovább erősítsük az ország védelmi képességét.

Ezeknek a feladatoknak a megvalósítása, ami a kapitalista elemek utolsó maradványait is kiszorítja régi állásaikból és végleges pusztulásra kárhoztatja, szükségszerűen maga után vonja az osztályharc kiéleződését, a kulákságnak a kolhozok aláásására irányuló újabb kísérleteit, a szovjetellenes erőknek iparunk elleni kártevő szabotázskísérleteit. Másfelől a második ötéves tervben, ebben a munkás- és paraszttömegek életszínvonalának lényeges fellendítését szolgáló tervben kitűzött feladatoknak az egész népgazdaság technikai újjáalakítása alapján történő megvalósítása szükségszerűen kiváltja a dolgozók lelkesedését, a munkaaktivitás növekedését és a dolgozók nagy tömegének — a szocializmus építőinek azt az egyre fokozódó törekvését, hogy az új technika kezelésének mestereivé váljanak.

A munkásosztály, amely kíméletlenül szétzúzza az osztályellenség alattomos ellenforradalmi támadásait és a szocializmus élmunkásait a második ötéves terv győzelmes teljesítésére tömöríti, a kolhozparasztsággal együtt, az opportunizmus bárminemű megnyilvánulása ellen következetesen harcoló párt vezetése alatt, minden akadályt elhárít a szocializmus építésének útjából.

Az ÖK(b)P XVII. kongresszusa felhívja a figyelmet arra, hogy a második ötéves tervnek, ennek a népgazdaság általános technikai újjáalakítását szolgáló tervnek a teljesítése a munka olyan megszervezését követeli, amely biztosítja:

először, az operatív és konkrét mindennapos gazdasági vezetést, amely a gazdasági apparátusban nem tűri a bürokratikus kinövéseket;

másodszor, a legjobb mérnököknek és technikusoknak a termelés döntő szakaszain, nempedig az intézmények irodáiban való összpontosítását;

harmadszor, a munkások bérezésének helyes megszervezését, amely biztosítja a munkatermelékenység növelésének anyagi ösztönzését;

negyedszer, a szocialista verseny fellendítését, különösen az új technika és az új üzemek jobb kihasználása céljából;

ötödször, a szilárd munkafegyelmet az ipari üzemekben, a szovhozokban és a kolhozokban egyaránt;

hatodszor, a forradalmi éberséget a proletárdiktatúra ellenségeivel szemben és a megbízatásért való tényleges felelősséget a munkásosztály és pártja előtt;

hetedszer, a munkások és a dolgozó parasztok szövetségének további erősödését.

A második ötéves terv folyamán a Szovjetunió jelentős lépést tesz előre az emberi társadalom évszázados ellentétének — a falu és a város ellentétének kiküszöbölése felé, és megteremti a szükséges feltételeket ennek az ellentétnek a megszüntetéséhez. A mezőgazdaság, társadalmi formáját tekintve, azonos típusú lesz az iparral, a mezőgazdasági munka az ipari munka egyik válfajává válik, hatalmas mértékben fejlődnek majd a város és a falu közötti kapcsolatok, jelentős mértékben közelebb kerül majd egymáshoz az ipari termelés és a mezőgazdasági termelés fejlődési üteme, közelebb kerül egymáshoz a város és a falu dolgozóinak anyagi és kulturális színvonala.

A Szovjetunió a második ötéves terv folyamán technikailag és gazdaságilag független országgá, s technikai téren Európa legfejlettebb államává válik.

A második ötéves terv teljesítése még jobban megnöveli a nemzetközi proletariátus harcának erős bástyáját jelentő Szovjetunió jelentőségét, még jobban megnöveli a világ kizsákmányolt dolgozó tömegeinek szemében a világforradalom támaszpontját jelentő Szovjetország tekintélyét. A szocializmus építése terén elért újabb nagy történelmi győzelmek még jobban megszilárdítják a Szovjet Szövetség harci erejének gazdasági alapját, még jobban megnövelik azt a képességét, hogy visszaverje és szétzúzza a proletárállam ellenségeinek bármi néven nevezendő mesterkedését. Az a körülmény, hogy a kapitalista országokban pusztító válsággal egyidejűleg a Szovjetunióban hatalmas gazdasági fellendülés van, és a dolgozó tömegek jóléte szakadatlanul nő — ez a körülmény még világosabban bizonyítja a szocialista gazdasági rendszer előnyeit a kapitalista rendszerrel szemben, még világosabban bizonyítja, hogy a kapitalista rabság rendszere történelmileg pusztulásra van kárhoztatva, még teljesebb mértékben hozza felszínre a forradalmi proletariátusnak — amely az osztálynélküli szocialista társadalom felépítéséért folytatott hősies harcban kivívta a hatalmat és megszilárdította diktatúráját — hatalmas alkotó erőit.

Az ÖK(b)P XVII. kongresszusa a párt valamennyi tagjától megköveteli, hogy bolsevik modon harcoljon a második ötéves terv győzelméért, s felhívja a munkásokat és a kolhozparasztokat, hogy ennek a történelmi feladatnak teljesítése érdekében zárkózzanak fel szorosan a párt mögé.

SZERVEZETI KÉRDÉSEK

A párt- és szovjetépítés

(Egyhangúlag elfogadva)

A párt politikája, Központi Bizottságának politikája, az osztályellenség elkeseredett ellenállása és az osztályellenség ügynökségének, a minden rendű és rangú opportunistáknak pártellenes támadásai ellenére — győzedelmeskedett. Győzedelmeskedett először is azért, mert ez a politika megfelel a munkás- és parasztmilliók érdekeinek, másodszor azért, mert a bolsevik párt és Központi Bizottsága nemcsak kiadták a jelszavakat, hanem értettek ahhoz is, hogy bolsevik módon, gyakorlatilag *megszervezzék* a tömegeket ezeknek a jelszavaknak a megvalósítására, hogy *megszervezzék, s az újjáalakítási időszak új feladatainak megfelelően átalakítsák* a proletárdiktatúra valamennyi szervét és apparátusát.

Sztálin elvtárs a párt XVI. kongresszusán jellemezte a bolsevik támadás lényegét az újjáalakítási időszakban, s ennek során leszögezte a következőket:

„... az újjáalakítási időszak szükségleteinek megfelelően átépítjük szakszervezeti, szövetkezeti, szovjet és minden más tömegszervezetünk egész gyakorlati munkáját; megteremtjük bennük a legaktívabb és legforradalmibb funkcionáriusokból álló magot, kiszorítjuk és elszigeteljük az opportunista, tradeunionista, bürokratikus elemeket; kiűzzük belőlük az idegen és elfajult elemeket, és új funkcionáriusokat emelünk ki alulról ... magát a pártot mozgósítjuk a támadás megszervezésére; megszilárdítjuk és harcképesebbé tesszük a pártszervezeteket"[1].

A párt ezeket az útmutatásokat követve a beszámolási időszak folyamán komoly intézkedéseket tett a szovjet-, gazdasági és pártszervezetek munkájának megjavítása, munkájuk olyan átépítése érdekében, amely megfelel a párt- és kormányhatározatok és a kiadott jelszavak sikeres teljesítése szempontjából felmerült követelményeknek.

A legjelentősebb intézkedések ezek közül a következők voltak:

1) továbbfejlesztettük a kerületekre való beosztást, megszüntettük a körzeteket, új kerületeket hoztunk létre, a gép- és traktorállomásokon meg a szovhozokban politikai osztályokat szerveztünk, amelyek a vezetést közelebb vitték a faluhoz, a kolhozhoz, és kijavították a falusi munka jelentősebb hibáit,

[1] *Sztálin* Művei. 12. köt. Szikra 1950. 334. old. — *Szerk.*

megszerveztük a területeket Ukrajnában, felosztottunk egyes nagy területeket és határterületeket stb.;

2) felosztottunk népbiztosságokat, főigazgatóságokat és trösztöket, ami a vezetést közelebb vitte az alsóbb termelési egységekhez, az üzemekhez; az LNT-t három népbiztosságra — Nehézipari Népbiztosságra, Könnyűipari Népbiztosságra, Erdőipari Népbiztosságra osztottuk; a Földművelésügyi Népbiztosságot két népbiztosságra — Földművelésügyi Népbiztosságra és Szovhozügyi Népbiztosságra; a Kereskedelmi Népbiztosságot két népbiztosságra — Közellátási és Külkereskedelmi Népbiztosságra; a Közlekedésügyi Népbiztosságot két népbiztosságra és egy igazgatóságra — Közlekedésügyi Népbiztosságra, Víziközlekedésügyi Népbiztosságra és a Gépkocsiközlekedés Központi Igazgatóságára stb.;

3) megtisztítottuk a szovjet- és a gazdasági szerveket, s csökkentettük alkalmazottaik létszámát; a szénbányászatban és a vasúti közlekedésben felszámoltuk a funkcionális rendszert, az íróasztal mellőli bürokratikus vezetés módszere és a személyes felelősség hiánya elleni harc céljából, a legjobb mérnököket és technikusokat a hivatali apparátusból és az irodákból közvetlenül az üzemekbe helyeztük át;

4) felosztottuk a nagy szakszervezeteket, ami fokozta a termelésben foglalkoztatott dolgozókat tömörítő szakszervezetek Központi Bizottságainak szerepét; átszerveztük az ellátási rendszert, az üzemi igazgatóságok mellett nagyobb jogkörrel rendelkező munkásellátó osztályokat szerveztünk, és megszerveztük a munkások külön szövetkezeteit;

5) megszerveztük a politikai osztályokat a vasúti és a légi közlekedésben, megszerveztük a pártszervezők intézményét a széniparban és más iparágakban, többek között a Víziközlekedésügyi Népbiztosságban;

6) végrehajtottuk a párttisztítást, mint a pártszerű önkritika legmagasabb formáját, és megerősítettük a pártot — a szocialista építés szervezett élcsapatát.

Ennek a munkának a sikerét az önkritika kibontakozása, a tömegek alkotó építőmunkára mozgósítása, a szocialista verseny és az élmunkásmozgalom biztosította.

Az a körülmény, hogy a párt mindezeket a szervezeti kérdéseket idejében felvetette és megoldotta, megóvta a pártot és a szocialista építést attól, hogy a helyes pártirányvonal és az ennek megvalósítása érdekében végzett szervezőmunka között szakadás következzen be.

Az ÖK(b)P XVII. kongresszusa azon a véleményen van, hogy

a gyakorlati szervezőmunka, a proletárdiktatúra fontos tényezőit jelentő szervek munkájának átépítése terén elért sikerek ellenére, még mindig elmarad a politikai irányelvek által támasztott követelményektől, és nem elégíti ki a jelenlegi időszaknak — a második ötéves terv időszakának — hatalmas mértékben megnövekedett igényeit.

A szocialista építés jelenlegi időszakát az jellemzi, hogy a feladatok még bonyolultabbakká váltak, még jobban megnövekedtek a vezetéssel szemben támasztott követelmények. A második ötéves terv fő feladatai — a tőkés elemek végleges felszámolása, a gazdasági életben és az emberek tudatában fellelhető kapitalista csökevények leküzdése, az egész népgazdaság korszerű műszaki alapon történő újjáalakításának befejezése, az új technika és az új üzemek teljes kihasználása, a mezőgazdaság gépesítése és hozamának emelése — mindez a legélesebb formában veti fel *valamennyi termelési ágban a munka minőségi megjavításának, s elsősorban a gyakorlati szervezeti vezetés minőségi megjavításának kérdését.*

Most, amikor győzött a párt fő irányvonala, amikor a párt politikáját nemcsak a párttagok, hanem a munkások és a dolgozó parasztok millióinak a tapasztalata alapján maga az élet igazolta, most teljes nagyságában merül fel előttünk az a feladat, hogy a szervezőmunkát a politikai vezetés színvonalára emeljük. A szervezeti kérdés, amellett hogy továbbra is a politikai kérdéseknek alárendelt kérdés marad, a szocialista építés további sikerei szempontjából *rendkívül* nagy jelentőségre tesz szert.

„Aligha akad önök között valaki, aki azt állítja, hogy elegendő megadni a jó politikai vonalat és ezzel az ügy be van fejezve. Nem, ez csak félmunka. Miután megadtuk a helyes politikai vonalat, úgy kell megválogatni a funkcionáriusokat, hogy az állásokat olyan emberek töltsék be, akik meg tudják valósítani az utasításokat, akik megértik, szívügyüknek tekintik ezeket az utasításokat és végre is tudják hajtani azokat. Ellenkező esetben a politikának semmi értelme sincs, üres handabandázássá válik"[1].

Ugyanakkor azonban még a legjobb vezető funkcionáriusok között is sokan vannak az olyanok, akik mind a mai napig azt hiszik, hogy elég beszédet tartani vagy határozatot szerkeszteni a párt fő irányvonalának a helyességéről, s a vezetés ezzel már teljesítette is feladatát, holott a valóságban ugyanezeknek a ve-

[1] *Sztálin* Művei. 5. köt. Szikra 1951. 226. old. — *Szerk.*

zető funkcionáriusoknak a pártutasítások végrehajtására irányuló rendelkezéseit meghiúsítják a rosszul megválogatott funkcionáriusok, meghiúsítja a végrehajtás ellenőrzésének hiánya.

Azt a körülményt, hogy a gyakorlati szervezőmunka ezidőszerint elmarad a párt politikai irányvonalának a követelményeitől, rendkívül világosan és élesen tárta fel a párt Központi Bizottsága a szénbányászatnak, a vasúti közlekedésnek és a Földművelésügyi Népbiztosság egész apparátusának példáján.

A kongresszus megállapítja, hogy ezek a hiányosságok a szovjet-, a gazdasági és a pártélet egyéb területein is észlelhetők.

Ezek közül a legfőbb hiányosságok a következők:

az íróasztal mellőli bürokratikus vezetés módszerei és az alsóbb szovjet-, gazdasági és pártszervek (gyár, üzemrészleg, falu, kolhoz, szovhozrészleg) iránt tanúsított nemtörődömség;

„általános", elvont irányelvek és sok parancs — konkrét vezetés és a munka részletes tanulmányozása helyett;

a végrehajtás ellenőrzésével és a káderek kiválasztásával járó kötelezettségek áthárítása alacsonyképzettségű funkcionáriusokra;

a szovjet- és a gazdasági apparátus központi és középső láncszemeinek felduzzasztása, ami a termelésből jelentős számú mérnököt és technikust von el irodai munkára;

az apparátus egymástól elszigetelt funkciók szerinti felépítése, az igazgatásnak sok osztály és alosztály esetében tapasztalható decentralizálása, s ennek következtében az operatív vezetés hiánya;

az egyszemélyi vezetés rendkívüli gyengesége, a személyi felelősség hiánya és a vezetés „kollektivitásának" ürügyén az igazgatás felelőtlensége;

a párt és az állam vasfegyelmének nyílt és burkolt megsértése.

Mindezeknek a hiányosságoknak a kiküszöbölése és a proletárdiktatúra szervei által végzett munka megjavítása céljából az alábbi elveket kell irányadónak tekinteni:

először: át kell térni az „általános" és elvont vezetésről a konkrét vezetésre, az „általános" határozatokról a munka részleteinek és technikájának tanulmányozásán és ismeretén alapuló operatív határozatokra, a termelés és igazgatás alsóbb láncszemeivel (üzemrészleg, üzem, vállalat, kolhoz, falu, gép- és traktorállomás, szovhoz stb.) való szoros és eleven kapcsolatra;

másodszor: fokozni kell a vezetők személyes felelősségét a rájukbízott ügyért, párt- és szovjetvonalon egyaránt, fel kell

számolni a funkcionális rendszert és a személyes felelősség hiányát a munkában, s szigorúan egyszemélyi vezetést kell bevezetni;

harmadszor: be kell vezetni a párt- és kormányhatározatok végrehajtásának rendszeres és gondos ellenőrzését, olymódon, hogy a végrehajtás ellenőrzését személyesen a szervezet, intézmény vagy vállalat vezetője végezze, és hogy a végrehajtás ellenőrzése biztosítsa a párt- és szovjetfegyelem megszilárdítását;

negyedszer: biztosítani kell a magas képzettségű szakkáderek áthelyezését az apparátusból és az irodákból közvetlenül az üzemekbe, csökkenteni kell az igazgatási apparátust, meg kell javítani a káderelosztás ügyét, s kötelezni kell az egyes intézmények és a vállalatok vezetőit, hogy ezt az ügyet személyesen irányítsa.

A kongresszus véleménye szerint e feladatok sikeres megvalósításának elengedhetetlen feltétele az önkritika, a szocialista verseny, az aktivitás és az öntevékenység továbbfejlesztése a párttagok, s általában a munkásság és a kolhozparasztság körében és tömegszervezeteikben.

A párt XVII. kongresszusa kimondja, hogy gondoskodni kell az alábbi szervezeti rendszabályok megvalósításáról.

I. Szervezeti rendszabályok a pártépítés terén

A párttagságról és a párt alapszervezeteiről

1. A számos helyen előfordult gépies és válogatás nélküli tagfelvétel megszüntetése céljából a kongresszus leszögezi, hogy a tagjelölt és tagfelvételnél növelni kell az ajánlások számát és az ajánlóktól megkövetelt párttagsági időt, s a pártba csak olyan aktivistákat szabad felvenni, akik valamely társadalmi szervezetben munkájukkal kitüntek, biztosítani kell a felvételre jelentkezők gondos ellenőrzését, és meg kell kérdezni annak a szervezetnek a véleményét, ahol a felvételre jelentkező dolgozott.

2. A párttisztítás befejezése után, azaz 1934 második felétől kezdődően ismét meg kell kezdeni a pártba való felvételt és a tagjelöltek párttaggá minősítését;

3. Abból a célból, hogy az ÖK(b)P köré tömörítsük a párthoz legközelebb álló pártonkívüli aktivistákat, akik a gyakorlatban — az üzemben, a kolhozban — bebizonyították, hogy tevőlegesen segítik a pártot, de még nincsenek felkészülve arra, hogy

belépjenek a pártba, a párt alapszervezetei mellett létre kell hozni azoknak az ÖK(b)P-szimpatizánsoknak a csoportjait, akik feltétlenül alávetik magukat a pártszervek minden határozatának.

4. Tekintettel arra, hogy a *pártsejtek* jelenleg mind összetételükben, mindpedig feladataik és tényleges munkájuk szempontjából túlnőttek a régi típusú sejtek keretein, a kongresszus határozatilag kimondja, hogy a meglevő pártsejteket az üzemekben, a közlekedésben, a Vörös Hadseregben, a kolhozokban, a főiskolákon, az intézményekben és másutt át kell alakítani *pártszervezetekké,* amelyek élén pártvezetőség (a Vörös Hadsereg pártszervezeteiben — pártiroda) áll, a műhelyekben, műszakokban, részlegekben pedig műhelyszervezetekké, amelyek élén az illető pártszervezet taggyűlésén megválasztott és tisztségében az üzemi pártbizottság által megerősített pártszervező áll.

A 15-nél kevesebb párttagot és tagjelöltet számláló pártszervezetekben nem pártvezetőséget, hanem pártszervezőt kell választani.

Azokban a kolhozokban, ahol 3-nál kevesebb párttag van, a gép- és traktorállomás politikai osztálya által kijelölt pártszervezők vezetésével, azokban a kolhozokban pedig, amelyeket nem lát el gép- és traktorállomás, a kerületi pártbizottság által kijelölt pártszervezők vezetésével tagjelölt-csoportokat vagy pártkomszomolcsoportokat kell létrehozni.

A központi, területi, kerületi vezető pártszervek szervezeti felépítéséről

5. Át kell szervezni az ÖK(b)P területi pártbizottságainak, határterületi pártbizottságainak és Központi Bizottságának osztályait, olymódon, hogy megszüntetik a *funkciók* szerint alakult osztályokat, és helyettük *egységes* termelési-ágazati osztályokat létesítenek. A Központi Bizottság Mezőgazdasági Osztályának példájára az egyes termelési-ágazati osztályokon kell összpontosítani az illető ágazattal kapcsolatos egész munkát: a pártszervező munka, a káderelosztás és káderképzés, az agitációs munka, a propaganda és annak ellenőrzése, hogyan hajtják végre a párthatározatokat a megfelelő szovjet- és gazdasági szervek, valamint a pártszervezetek.

Az osztályok felépítését a következőképpen kell megállapítani:

Az ÖK(b)P KB-ban 1) Mezőgazdasági Osztály, 2) Ipari Osz-

tály, 3) Közlekedésügyi Osztály, 4) Terv-, Pénz- és Kereskedelemügyi Osztály, 5) Politikai és Igazgatási Osztály, 6) a Vezető Pártszervek Osztálya, 7) a Népművelés és a Leninizmus Propagandája Osztály, 8) a Marx—Engels—Lenin Intézet, továbbá 2 szektor: Ügyintéző Szektor és Különleges Szektor.

A területi és határterületi pártbizottságokban: 1) Mezőgazdasági, 2) Ipari és Közlekedésügyi, 3) Szovjet-kereskedelemügyi Osztály, 4) Népművelés és a Leninizmus Propagandája, 5) a Vezető Pártszervek (városi és kerületi) Osztálya és a Különleges Szektor.

Meg kell szüntetni a területi, határterületi pártbizottságokban és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban a titkárságokat, s legfeljebb 2 titkárt — első és második titkárt — lehet meghagyni (az UK(b)P Központi Bizottsága, a moszkvai és leningrádi területi pártbizottság kivételével, ahol megmaradnak a titkárságok). A megvitatást követelő kérdéseket közvetlenül az iroda elé kell vinni, a nagyszámú gyakorlati kérdés kidolgozásával pedig nem külön bizottságokat, hanem az osztályokat vezető bizottságokat és a szovjet-, szakszervezeti, szövetkezeti, komszomol- és más szervezetek vezető funkcionáriusait kell megbízni.

6. Át kell szervezni és közelebb kell vinni a termelési feladatokhoz a kerületi pártbizottságok munkáját, el kell érni, hogy a kerületi pártbizottságok konkrétabban irányítsák a területi pártszervezeteket és a falusi szovjeteket, s a politikai osztályokkal együtt az egész kerület kolhozszervezeteit, amelyeket pártmunkásokkal kell megerősíteni. Meg kell szüntetni a kerületi és városi pártbizottságokban (a KB külön határozatában megnevezett nagyvárosok városi és kerületi pártbizottságainak kivételével) minden osztályt, s ezek helyett vidéki szervezeteket látogató felelős instruktorok legyenek — kerületi- és városi pártbizottsági tagokból, és mindegyiküket az alapszervezetek egy bizonyos csoportjához kell beosztani, amelyekben nekik kell megszervezni a pártmunka valamennyi ágát — a kulturális és politikai propagandamunkát, az agitációs tömegmunkát, a szervezőmunkát stb. Az instruktorok munkájának irányítása, a káderelosztás és a végrehajtás ellenőrzése a titkárnak és helyettesének a feladata.

7. A kongresszus jóváhagyja az ÖK(b)P Központi Bizottságának a gép- és traktorállomási, szovhoz és közlekedési politikai osztályok szervezéséről szóló határozatát, minthogy ezek az osztályok teljes mértékben igazolták létjogosultságukat. Megbízza a Központi Bizottságot, hogy folytassa a poli-

tikai osztályok alakítását a szocialista építés elmaradott szakaszain, és ha teljesítették legfontosabb feladataikat, változtassák azokat át üzemi-területi elv alapján felépülő rendes pártszervekké.

Megbízza a KB-t, hogy a gép- és traktorállomások körül alakuló új gazdasági központok kialakításával kapcsolatban hozzon létre új önálló kerületeket, illetve a gép- és traktorállomások kisebb központjaiban alkerületeket, a gép- és traktorállomások politikai osztályait pedig a szükséghez mérten alakítsa át kerületi pártbizottságokká vagy kerületi pártalbizottságokká.

II. Szervezeti intézkedések a szovjetépítés terén

A „funkciósdi" megszüntetéséről és a konkrét vezetés biztosításáról

8. Meg kell szüntetni az egész szovjet- és gazdasági apparátus egymástól elszigetelt funkciók szerinti felépítésének rendszerét, és az üzemi-területi elv alapján át kell szervezni az alsófokú termelési egységektől egészen a népbiztosságokig.

A népbiztosságok legfőbb szerveinek az üzemi vagy az üzemi-területi főigazgatóságokat kell tekinteni, amelyek teljes egészében felelősek az illető munkaterületért, amelyeket jogok és kötelességek illetnek meg az alájuk rendelt szervezetek irányításával kapcsolatos kivétel nélkül minden egyes kérdésben, korlátozzák jogaikban a megmaradt, funkciók szerint felépülő osztályokat, s megtiltják nekik, hogy az alsóbb szerveket a főigazgatóságok feje fölött irányítsák.

9. A kongresszus kötelezi a szovjet- és a gazdasági szervek vezetőit, hogy a gyakorlatban biztosítsák minden egyes alsófokú szerv vagy vállalat konkrét irányítását, a munka során operatív intézkedésekkel javítsák ki hibáikat, s csökkentsék a közbeeső láncszemek (igazgatóságok, trösztök stb.) hálózatát, olymódon, hogy kiszélesítik a népbiztosságok közvetlen kapcsolatát a nagyvállalatokkal.

10. A kongresszus megállapítja, hogy a népbiztosságok központi és helyi szervei között pontosabban és szigorúbban kell elosztani a kötelezettségeket, fokozni kell a terület, a határterület és a köztársaság helyi hatalmi szerveinek szerepét, és növelni kell kötelezettségeiket, különösen a helyiipar és a mezőgazdaság fejlesztése terén, s a népbiztossági főigazgatóságokban csak a valóban országos jelentőségű vállalatokat kell összpontosítani.

A népbiztosságok területi és határterületi meghatalmazottai helyett a területen és a határterületen nehézipari, könnyűipari és egyéb iparági igazgatóságokat kell létesíteni, s feladatukká kell tenni az egész helyiipar irányítását, és ezzel egyidejűleg a megfelelő népbiztosság megbízásainak teljesítését.

A kongresszus megbízza a Központi Bizottságot, hogy konkrétan dolgozza ki a helyiipar igazgatásának és az összszövetségi ipari népbiztosságok helyi képviseletének megszervezésével összefüggő kérdéseket.

11. 1934-ben valamennyi költségvetési kerethez tartozó és önálló elszámolás alapján működő szovjet szerv állományi létszámát csökkenteni kell, mégpedig a részükre 1933-ban megállapított létszámhoz viszonyítva 10—15%-kal, továbbá jelentősen egyszerűsíteni kell minden vonalon a nyilvántartás és az adatszolgáltatás jelenlegi formáit.

A vezető személyes felelősségéről, a végrehajtás ellenőrzéséről és a káderekneк az üzemekbe való áthelyezéséről

12. A gazdasági és szovjetvezetők személyes felelősségének fokozása céljából a szovjet- és a gazdasági munka minden területén, a választott szovjetszervek kivételével, meg kell szüntetni a testületeket.

Meg kell szüntetni a testületeket a népbiztosságokban, s a népbiztosság élén csak a népbiztost és legfeljebb 2 helyettest kell meghagyni. Létre kell hozni a népbiztosságok mellett a kéthavonként egyszer összehivandó népbiztossági tanácsokat, amelyek mindegyike 40—70 tagból álljon, s a tagok legalább felerészben a helyi szervek és vállalatok képviselői legyenek.

A kongresszus kimondja, hogy a területi, határterületi végrehajtóbizottságok, a köztársasági népbiztosok tanácsa és a városi szovjetek elnöke mellett legfeljebb két helyettes legyen.

13. Meg kell szüntetni a jelenlegi külön végrehajtás-ellenőrző osztályokat, és utasítani kell az egész vonalon minden egyes igazgatási szerv vezetőjét, hogy személyesen ellenőrizze a megfelelő szervek határozatainak és rendelkezéseinek végrehajtását.

14. Biztosítani kell, hogy a szénbányászat és a vasúti közlekedés példájára a népgazdaság és az államigazgatás minden ágában áthelyezzék a műszaki káderek az irodákból az üzemekbe.

15. Át kell alakítani a munkabérbesorolási táblázatot, olymódon, hogy az ösztönözzön közvetlenül az üzemben, üzemrészben, a termelésben való munkára.

Biztosítani kell, hogy minden becsületes és tapasztalt műszaki dolgozónak — pártállásra való tekintet nélkül — meglegyen a lehetősége a legnagyobb előrehaladásra, ipari, mezőgazdasági és egyéb vezető munkakörök betöltésére. (Meg kell szervezni, hogy minősítő vizsgabizottság útján kötelezően ellenőrizzék a káderek műszaki és szakmai képzettségét, pártállásra való tekintet nélkül.)

Kötelezni kell a gazdasági szervek és a vállalatok vezetőit a munkájukhoz szükséges műszaki alapismeretek elsajátítására, ki kell dolgozni az ipar és a népgazdaság minden egyes ágára a technikai minimumot, amelyet minden vezető funkcionárius bizonyos minimális időn belül köteles megtanulni.

A helyi szovjeteknek, a szakszervezeteknek és a komszomolszervezeteknek az állam- és gazdasági apparátus megjavítására irányuló munkájáról

16. Meg kell szervezni az igazgatási szervek munkájának a tömegek részéről történő ellenőrzését, s el kell érni, hogy a tömegek keményen bírálják az apparátus bürokratikus kinövéseit és hiányosságait.

Ki kell bővíteni az üzemekben és a falvakban működő szovjetszekciók és küldöttcsoportok hálózatát, a nagyvárosokban pedig meg kell szervezni a szovjetek küldötteinek kerületi és körzeti csoportjait, s különösen nagy figyelmet kell fordítani arra, hogy a szovjetek és a szovjet-szekciók munkájába bevonják a nőaktivistákat, a munkásnőket és a kolhozparasztnőket.

17. Át kell ruházni a szakszervezetekre az MPF alsófokú üzemi szerveit megillető jogokat, s a munkásellátási osztályok, a külön munkásszövetkezetek, a kerületi fogyasztási szövetkezetek és a városi fogyasztási szövetkezetek mellett működő ellenőrző szervek irányítását.

Tovább kell fejleszteni és meg kell javítani az állami intézmények bevált üzemi patronálását, valamint a termelőmunka és az állami intézmények munkájának szocialista összekapcsolását.

Vissza kell állítani azt a bevált gyakorlatot, hogy a komszomolból „könnyűlovasságot" szerveznek, amely sikerrel tárja fel az apparátus bürokratikus hibáit. Színvonalasabbá kell tenni az intézményekben működő komszomolsejteknek az államapparátus megjavítására irányuló munkáját.

III. Szervezeti rendszabályok a párt- és a szovjetellenőrzés fokozása terén

18. A kormányhatározatok végrehajtásának fokozott ellenőrzése és a szovjet fegyelem megszilárdítása céljából a kongresszus szükségesnek tartja az alábbi szervezeti rendszabályokat:

a) a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Végrehajtó Bizottságot át kell alakítani a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Szovjet Ellenőrző Bizottsággá, amelyet a pártkongresszus jelöl ki és a KVB, valamint a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa hagy jóvá, s amely a központban apparátussal, a köztársaságokban, határterületeken és területeken pedig a Szovjet Ellenőrző Bizottság által kinevezett és visszahívható állandó képviselőkkel rendelkezik;

b) az MPF Népbiztosságot, amely már betöltötte hasznos szerepét, meg kell szüntetni, és apparátusát át kell adni a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Szovjet Ellenőrző Bizottságnak;

c) a Szovjet Ellenőrző Bizottság vezetőjévé a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának egyik elnökhelyettesét kell kinevezni.

19. A párt és az ÖK(b)P KB által hozott határozatok végrehajtásának fokozott ellenőrzése, a pártfegyelem megszilárdítása és a párterkölcs megsértése elleni harc erősítése céljából a kongresszus szükségesnek tartja az alábbi szervezeti rendszabályokat:

a) a Központi Ellenőrző Bizottságot át kell alakítani az ÖK(b)P KB mellett működő Pártellenőrző Bizottsággá, amelyet a pártkongresszus választ, s amely a központban apparátussal, a köztársaságokban, határterületeken és területeken pedig az ÖK(b)P mellett működő Pártellenőrző Bizottság által kinevezett és visszahívható állandó képviselőkkel rendelkezik;

b) a Központi Ellenőrző Bizottság apparátusát át kell adni az ÖK(b)P KB mellett működő Pártellenőrző Bizottságnak;

c) a Pártellenőrző Bizottság vezetőjévé az ÖK(b)P KB egyik titkárát kell kinevezni.

* * *

A XVII. pártkongresszus kötelezi a kommunistákat, bárhol dolgozzanak is, hogy biztosítsák az e határozatban megjelölt, s a proletárdiktatúra valamennyi szervének szervezeti átalakítására és munkájuk megjavítására irányuló rendszabályok végrehajtását.

A kongresszus figyelmezteti a párt, szakmai, komszomol- és más szervezetek valamennyi funkcionáriusát, elsősorban a kommunistákat arra, hogy a párt Központi Bizottsága és a vezető szovjetszervek ugyanakkor, amikor a legmesszebbmenő támogatásban részesítik a példásan dolgozó funkcionáriusokat, minden tisztségről le fogják váltani, alacsonyabb beosztásba fogják helyezni és személyekre való tekintet nélkül szigorúan felelősségre fogják vonni azokat, akik megsértik a párt- és a szovjetfegyelmet.

A XVII. pártkongresszusnak meggyőződése, hogy pártunk tagjai feladataik magaslatán fognak állani, aktivitásukkal segíteni fogják a pártot és a kormányt abban, hogy megtisztítsa a proletárdiktatúra apparátusait a bürokratikus hibáktól, erősíteni fogják a proletariátus diktatúráját, még magasabb színvonalra fogják emelni a párt vezető szerepét és biztosítani fogják az országnak a második ötéves terv teljes győzelmét.

AZ ÖSSZSZÖVETSÉGI KOMMUNISTA (BOLSEVIK) PÁRT

A Kommunista Internacionále szekciója

SZERVEZETI SZABÁLYZATA

(Egyhangúlag elfogadva)

Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt, a Kommunista Internacionále szekciója a Szovjetunió proletariátusának élenjáró szervezett csapata, osztályszervezetének legmagasabb formája.

A párt vezeti a proletariátust, a dolgozó parasztságot és az egész dolgozó népet a proletárdiktatúráért, a szocializmus győzelméért folyó harcban.

A párt irányítja a proletárdiktatúra minden szervét, és biztosítja a szocialista társadalom sikeres felépítését.

A párt egységes harci szervezet, amelyet tudatos proletár vasfegyelem forraszt egybe. A párt ereje összekovácsoltságában, akarategységében és cselekvési egységében van, amellyel összeférhetetlen a programmtól való eltérés, a pártfegyelem megsértése és a párton belüli frakciós csoportosulás.

A párt tevékeny és önfeláldozó munkát követel tagjaitól a párt programmjának és Szervezeti Szabályzatának megvalósítása, a párt és valamennyi pártszerv határozatainak végrehajtása, a párt sorai egységének biztosítása terén, s mind a Szovjetunió nemzetiségi dolgozói közötti, mind a világ proletariátusával való testvéri, internacionalista kapcsolatok erősítése terén.

I. A párttagokról és kötelességeikről

1. A párt tagjának számít mindenki, aki elismeri a párt programmját, dolgozik a párt valamelyik szervezetében, aláveti magát a párt határozatainak, és fizeti a tagsági járulékot.

2. A párttag kötelessége, hogy:

a) betartsa a legszigorúbb pártfegyelmet, vegyen részt tevékenyen a párt és az ország politikai életében, valósítsa meg a gyakorlatban a párt politikáját és a pártszervek határozatait;

b) fejlessze szakadatlanul elméleti képzettségét, sajátítsa el a marxizmus-leninizmus alapjait, tegye magáévá a párt legfontosabb politikai és szervezeti határozatait, és magyarázza meg azokat a pártonkívüli tömegeknek;

c) mint a Szovjetállam vezető pártjának tagja, mutasson példát a munka- és állami fegyelem betartásában, sajátítsa el munkájának technikáját, emelje szüntelenül szakmai képzettségét.

3. Párttagot csakis egyénileg lehet a pártba felvenni. Az új tagokat azoknak a jelöltségi idejüket letöltött és az alapfokú politikai iskolát elvégzett tagjelölteknek a sorából veszik fel, akik elsajátították a párt programmját és Szervezeti Szabályzatát.

Párttagnak olyan munkások, kolhozparasztok, vöröskatonák, tanulók és alkalmazottak vehetők fel, akik kitüntek a szimpatizánsok csoportjaiban, a szovjetekben, a szakszervezetekben, a komszomolban, a szövetkezetekben, a küldöttgyűléseken végzett munkájuk során, s akikről előzőleg minősítés érkezett attól a szervezettől, ahol a belépni kívánó dolgozott vagy dolgozik.

A tagfelvétel a jelöltek sorából a következőképpen történik:

a) Négy kategória van:

1) olyan ipari munkások, akik legalább öt éve dolgoznak; 2) öt évnél rövidebb ideje dolgozó ipari munkások, mezőgazdasági munkások, munkások és kolhozparasztok soraiból kikerülő vöröskatonák és olyan műszaki dolgozók, akik közvetlenül műhelyben vagy gyárrészlegben dolgoznak; 3) kolhozparasztok, kisipari termelőszövetkezetek tagjai és általános iskolai tanítók; 4) egyéb alkalmazottak.

b) Az első kategóriába tartozók, a pártba tagként való felvételhez három olyan párttag ajánlását nyujtják be, akik öt éve tagjai a pártnak; a második kategóriába tartozók — öt olyan párttag ajánlását, akik öt éve tagjai a pártnak; a harmadik kategóriába tartozók — öt olyan párttag ajánlását, akik öt éve tagjai a pártnak, és a gép- és traktorállomáson működő politikai osztály vagy a kerületi pártbizottság képviselőjének az ajánlását;

a negyedik kategóriába tartozók — öt olyan párttag ajánlását, akik tíz éve tagjai a pártnak.

Megjegyzés. Ha komszomolistát vesznek fel a pártba, az ÖLKISz kerületi bizottságának ajánlása bármely kategóriában két párttag ajánlásával egyenlő.

c) Más pártok volt tagjait kivételes esetekben öt olyan párttag ajánlása alapján veszik fel, akik közül három tíz éve tagja a pártnak, kettő pedig forradalom előtti párttagsággal rendelkezik, mégpedig csak üzemi alapszervezet útján, feltétlenül az ÖK(b)P Központi Bizottságának jóváhagyásával, függetlenül a belépő társadalmi helyzetétől.

Megjegyzés. A KB más pártok volt tagjai párttagokként való végleges jóváhagyásának jogát átruházhatja az egyes határterületi és területi pártbizottságokra, illetve a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaira.

d) Az ajánlások ellenőrzése megelőzi a felvételt, s a helyi pártbizottság kötelessége.

e) A pártba való felvétel kérdését az alapszervezet előzetesen megvitatja, a pártszervezet taggyűlése dönti el, s ez az első és második kategóriánál a kerületi, illetve városi pártbizottság, a harmadik és negyedik kategóriánál pedig a területi, határterületi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottságának jóváhagyása után lép érvénybe.

f) Fiatalok, 20. életévük betöltéséig csak az ÖLKISz útján léphetnek be a pártba.

4. Az ajánlók felelősséggel tartoznak az ajánlottakért, s indokolatlan ajánlás esetén a pártból való kizárásig terjedő pártbüntetésben részesülhetnek.

5. A tagjelöltek sorából felvett párttagok párttagsága attól a naptól kezdve számít, amikor a megfelelő alapszervezet taggyűlése az illető elvtársnak a párttagok közé való felvételéről szóló határozatot elfogadta.

6. Azt a párttagot, aki az egyik szervezet területéről valamely másik szervezet területére megy át, az utóbbi szervezet felveszi tagállományába.

Megjegyzés. A párttagnak az egyik szervezetből egy másikba való átmenetele az ÖK(b)P KB által megállapított szabályok szerint történik.

7. Azoknak a párttagoknak és tagjelölteknek párttagsága, akik három hónapig indokolatlanul nem fizetnek tagsági járu-

lékot, megszűnik, s erről értesíteni kell az alapszervezet taggyűlését.

8. Valamely párttagnak a pártból való kizárásáról annak az alapszervezetnek taggyűlése dönt, amelyhez az illető tartozik, s a döntést az első es második kategóriánál a területi, illetve határterületi pártbizottságnak, a harmadik és negyedik kategóriánál a járási, illetve városi pártbizottságnak kell jóváhagynia, s emellett az illetőt a pártszervezet taggyűlése, illetve a partbizottság által történt kizárás napjától kezdve eltávolítják a pártmunkától. A párttag kizárását a kizárás okának megjelölésével közzéteszik a pártsajtóban.

9. Az ÖK(b)P KB határozatai alapján időnként párttisztítások tartandók, hogy a pártot rendszeresen megtisztítsuk:

az osztályidegen és ellenséges elemektől;

a kétkulacsos elemektől, akik félrevezetik a pártot, leplezik előtte igazi nézeteiket, és szabotálják a párt politikáját;

a párt és az állam vasfegyelmének nyilt és leplezett megsértőitől;

a burzsoá elemekkel cimboráló elfajult elemektől;

a karrierista, haszonleső és elbürokratásodott elemektől;

az erkölcsileg feslett elemektől, akik elítélendő magatartásukkal lejáratják a párt tekintélyét, és beszennyezik a párt zászlaját;

a passzív elemektől, akik nem teljesítik a párttag kötelességeit, nem teszik magukévá a pártprogrammot, a Szervezeti Szabályzatot és az elsőrendű fontosságú párthatározatokat.

II. A tagjelöltekről

10. A pártba való belépéshez tagjelöltségi idő letöltése szükséges, aminek az a célja, hogy a tagjelölt alaposan megismerkedjék a párt programmjával, Szervezeti Szabályzatával és taktikájával, és hogy meg lehessen vizsgálni a tagjelölt személyi tulajdonságait.

11. A tagjelölt felvételének rendje (kategóriákra osztás, az ajánlások jellege és azok ellenőrzése, a szervezet felvételi határozata és a pártbizottság részéről történő jóváhagyása) pontosan ugyanaz, mint a tagfelvételnél.

12. A tagjelöltség ideje a következő: az első kategória számára — egy év, a második, harmadik és negyedik kategória számára — két év.

Megjegyzés. Más pártok volt tagjainak, társadalmi helyze-

tüktől függetlenül, hároméves tagjelöltségi időt kell letölteniök.

13. A párt tagjelöltjei tanácskozási joggal részt vesznek annak a szervezetnek a gyűlésein, amelyhez tartoznak.

14. A tagjelöltek a rendes tagsági járulékot fizetik a helyi pártbizottság pénztárába.

III. A szimpatizánsok csoportjairól

15. Annak érdekében, hogy az ÖK(b)P köré szervezzük a párthoz legközelebb álló pártonkívüli aktivistákat, akik a gyakorlatban, a termelésben bebizonyították odaadásukat a párt iránt, de még nincsenek felkészülve arra, hogy belépjenek a pártba, a párt alapszervezetei mellett megalakulnak azoknak az ÖK(b)P-szimpatizánsoknak a csoportjai, akik feltétlenül alávetik magukat a pártszervek minden határozatának.

16. A szimpatizánsok csoportjaiba való felvétel az üzemi, hivatali és egyéb pártvezetőségek, a gép- és traktorállomásokon, a szovhozokban és a vasúti közlekedésben működő politikai osztályok határozata alapján, két párttag ajánlásával történik.

17. Az ÖK(b)P-szimpatizánsok csoportjaiba beszervezett személyek kötelesek részt venni minden nyilvános taggyűlésen, amelyeken tanácskozási joguk van, kötelesek tevékenyen harcolni a párt és a kormány határozatainak végrehajtásáért, s a pártszervezetek ellenőrzése alatt rendszeres munkát kifejteni eszmei-politikai színvonaluk emelése érdekében.

IV. A párt szervezeti felépítéséről

18. A párt szervezeti felépítésének vezérelve a demokratikus centralizmus. Ez azt jelenti, hogy:

a) a párt minden vezető szervét — a legfelsőktől a legalsókig — választják;

b) a pártszervek pártszervezeteik előtt rendszeres időközökben beszámolnak tevékenységükről;

c) a pártban szigorú pártfegyelem van, s a kisebbség aláveti magát a többségnek;

d) a felsőbb szervek határozatai feltétlenül kötelezőek az alsóbb szervekre és minden párttagra nézve.

19. A párt a területi-üzemi elv szerint, a demokratikus centralizmus alapján épül fel: a kerületi pártszervezet az illető kerület valamennyi helyi pártszervezetének felettes szerve, illetőleg

egy egész termelési vagy igazgatási ág pártszervezete az illető ág részlegein működő valamennyi pártszervezetnek felettes szerve.

20. Minden pártszervezet önállóan határoz a helyi kérdésekben, de ezek a határozatok nem lehetnek ellentétben a párt határozataival.

21. Minden pártszervezet legfelsőbb vezető szerve a taggyűlés, a konferencia, illetve a kongresszus.

22. A taggyűlés, a konferencia, illetve a kongresszus bizottságot választ, amely ezeknek végrehajtó szerve, és vezeti a szervezet egész folyó munkáját.

23. A párt szervezetének sémája a következő:

a) a Szovjetunió területe: Összszövetségi Kongresszus — az ÖK(b)P Központi Bizottsága;

b) területek, határterületek, köztársaságok: területi, határterületi konferenciák, nemzetiségi Kommunista Pártok kongresszusai — területi bizottságok, határterületi bizottságok, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai;

c) városok, kerületek: városi, kerületi konferenciák — városi kerületi pártbizottságok;

d) vállalatok, lakótelepek, kolhozok, gép- és traktorállomások, a Vörös Hadsereg alakulatai, intézmények: az alapszervezetek taggyűlései, konferenciái — alapszervezeti pártvezetőségek (üzemi, gyári pártvezetőségek, a Vörös Hadsereg alakulatainak pártirodái stb.).

24. Az alárendeltségnek, a beszámolási kötelezettségnek, a párthatározatok továbbvitelének és jóváhagyásának vagy érvénytelenítésének rendje (a legfelső fórumtól a legalsóig) a következő: Összszövetségi Kongresszus, az ÖK(b)P Központi Bizottsága, területi, határterületi konferencia, a nemzetiségi Kommunista Párt konferenciája, illetve kongresszusa, területi, határterületi pártbizottság, a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága, városi, kerületi konferencia, városi, kerületi pártbizottság stb.

25. A párt útmutatásainak és határozatainak végrehajtásával (s végrehajtásuknak a szovjet és gazdasági szervek meg az alsóbb pártszervezetek részéről történő ellenőrzésével) kapcsolatos gyakorlati munka ellátására a területi pártbizottságokban, a határterületi pártbizottságokban, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban és az ÖK(b)P Központi Bizottságában egész termelési ágazati osztályok alakulnak.

Az ÖK(b)P Központi Bizottságában:

a) Mezőgazdasági, b) Ipari, c) Közlekedésügyi, d) Terv-, Pénz-

és Kereskedelemügyi, e) Politikai és Igazgatási Osztály, f) a Vezető Pártszervek Osztálya, g) a Népművelés és a Leninizmus Propagandája Osztály, h) a Marx—Engels—Lenin Intézet (ezenkívül két szektor — az Ügyintéző és a Különleges Szektor).

A területi, határterületi pártbizottságokban és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban:

a) Mezőgazdasági, b) Ipari és Közlekedésügyi, c) Szovjetkereskedelemügyi Osztály, d) a Népművelés és a Leninizmus Propagandája Osztály, e) a Vezető Pártszervek (városi és kerületi) Osztálya és a Különleges Szektor.

Minden termelési-ágazati osztályon általában összefut az illető ágazattal kapcsolatos egész munka: a pártszervező munka, a káderelosztás és káderképzés, a tömegek körében végzett agitációs munka, az üzemi propaganda, annak ellenőrzése, hogyan hajtják végre a párthatározatokat a megfelelő szovjet- és gazdasági szervek meg a pártszervezetek.

26. Végleges jóváhagyás után minden szervezetnek joga van saját sajtóra, de csakis a megfelelő felsőbb pártszervezet jóváhagyásával.

V. A párt központi szervezeteiről

27. A párt legfelsőbb szerve a kongresszus. A rendes kongresszusokat háromévenként legalább egyszer hívják össze. Rendkívüli kongresszusokat a Központi Bizottság vagy saját kezdeményezésére, vagy a legutolsó pártkongresszuson képviselt párttagok legalább egyharmadának kívánságára hív össze. A pártkongresszus összehívását és napirendjét legkésőbb másfél hónappal a kongresszus előtt közzé kell tenni. A rendkívüli kongresszusokat két hónapon belül kell összehívni.

A kongresszus határozatképes, ha azon az utolsó rendes kongresszuson képviselt párttagoknak legalább a fele képviselve van.

A pártkongresszuson való képviselet arányát a Központi Bizottság állapítja meg.

28. Ha a Központi Bizottság a 27. pontban megállapított határidőn belül nem hívja össze a rendkívüli kongresszust, a rendkívüli kongresszus összehívását követelő szervezeteknek joguk van szervező bizottságot alakítani, amely a Központi Bizottságnak a rendkívüli kongresszus összehívásával kapcsolatos jogait élvezi.

29. A kongresszus:

a) meghallgatja és jóváhagyja a Központi Bizottság, a Párt-

ellenőrző Bizottság, a Központi Revíziós Bizottság és egyéb központi szervezetek beszámolóját;

b) felülvizsgálja és módosítja a párt programmját és Szervezeti Szabályzatát;

c) meghatározza a párt taktikai irányvonalát a legfontosabb időszerű politikai kérdésekben;

d) megválasztja a Központi Bizottságot, a Pártellenőrző Bizottságot, a Központi Revíziós Bizottságot, és kijelöli a Szovjet Ellenőrző Bizottság összetételét, amit jóváhagyás végett a Központi Végrehajtó Bizottság és a Szovjetunió Népbiztosainak Tanácsa elé terjesztenek.

30. A Központi Bizottságot és a többi központi szervezeteket a kongresszus által megállapított összetételben választják meg. Ha a Központi Bizottság valamelyik tagja kiválik, a KB létszámát a kongresszus által megválasztott póttagokkal a kongresszus által megállapított sorrendben egészítik ki.

31. A Központi Bizottság négyhónaponként legalább egyszer teljes ülést tart. A Központi Bizottság póttagjai tanácskozási joggal részt vesznek a Központi Bizottság teljes ülésein.

32. A Központi Bizottság a politikai munkára Politikai Irodát, a szervező munka általános irányítására Szervező Irodát, a szervező és végrehajtó jellegű folyó munkára pedig Titkárságot szervez.

33. A Központi Bizottság a kongresszusok közti időben vezeti a párt egész munkáját, képviseli a pártot a más pártokkal, szervezetekkel és intézményekkel való érintkezés során, szervezi a párt különböző intézményeit, és irányítja tevékenységüket, kinevezi az ellenőrzése alatt működő központi sajtószervek szerkesztőségét, és megerősíti a nagy helyi pártszervezetek pártlapjainak szerkesztőit, szervezi és irányítja a társadalmi jelentőségű akciókat, elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, és kezeli a központi pénztárt.

A Központi Bizottság irányítja a központi szovjet- és társadalmi szervezetek munkáját az ezeken belül működő pártcsoportok útján.

34. A párt Központi Bizottságának joga van a bolsevik vezetés és a politikai munka fokozása céljából politikai osztályokat szervezni, és a KB szervezőit kiküldeni a szocialista építés egyes, elmaradó, a népgazdaság és az egész ország szempontjából különösen fontos munkaterületeire, joga van továbbá arra, hogy ha a politikai osztályok teljesítették legfontosabb feladataikat, átalakítsa azokat területi-üzemi elven felépülő rendes pártszervekké.

A politikai osztályokat a megfelelő üzemi pártbizottságok jogai illetik meg, és közvetlenül az ÖK(b)P Központi Bizottsága irányítja őket a KB-ban működő termelési-ágazati osztályok, illetve a külön szervezett politikai igazgatóságok és politikai szektorok útján.

35. A Központi Bizottság a pártszervezeteket rendszeresen tájékoztatja munkájáról.

36. A Pártellenőrző Bizottság:

a) ellenőrzi a párt és az ÖK(b)P Központi Bizottsága által kiadott határozatok végrehajtását;

b) felelősségre vonja azokat, akik vétenek a pártfegyelem ellen;

c) felelősségre vonja azokat, akik vétenek a párterkölcs ellen.

37. A Központi Revíziós Bizottság ellenőrzi: a) hogy gyorsan és helyesen intézik-e az ügyeket a párt központi szervei, és hogy zökkenő nélkül működik-e az ÖK(b)P Központi Bizottsága Titkárságának apparátusa; b) az ÖK(b)P Központi Bizottságának pénztárát és vállalatait.

VI. A párt határterületi, területi és köztársasági szervezeteiről

38. A területi, határterületi, köztársasági pártszervezet legfelsőbb szerve a területi, határterületi pártkonferencia, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt kongresszusa, a kongresszusok közötti időben pedig a területi, határterületi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága. E szervek tevékenységük során az Összszövetségi Kommunista Párt és vezető szerveinek határozatai szerint járnak el.

39. A rendes határterületi, területi konferenciát, illetve a nemzetiségi Kommunista Pártok rendes kongresszusát a határterületi, területi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága hívja össze másfélévenként egyszer, rendkívüli konferenciát a határterületi, területi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága határozata alapján hívnak össze, vagy akkor, ha azt a határterületi, területi, köztársasági pártszervezethez tartozó pártszervezetek tagjainak egyharmada követeli.

A határterületi, területi konferencián, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt kongresszusain való képviselet arányát a határterületi, területi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága állapítja meg.

A határterületi, területi konferencia, a nemzetiségi Kommunista Párt kongresszusa meghallgatja és jóváhagyja a határ-

területi, területi pártbizottságnak, a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottságának beszámolóját, a revíziós bizottság és egyéb határterületi, területi intézmények jelentéseit, megvitatja a határterületen, területen, illetve köztársaságban folyó párt-, szovjet-, gazdasági és szakszervezeti munka kérdéseit, és megválasztja a határterületi, területi pártbizottságot (a köztársaságokban a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottságát), a revíziós bizottságot és a küldötteket a párt Összszövetségi Kongresszusára.

40. A határterületi, területi pártbizottság, a köztársaságokban pedig a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága megválasztja a folyó munka végzésére a megfelelő végrehajtó szerveket, amelyek legfeljebb 11 tagból állnak, akiket tisztségükben az ÖK(b)P Központi Bizottsága erősít meg, s a két — az első és a második — titkárt. A titkároknak feltétlenül legalább 12 éves párttagsággal kell rendelkezniök.

41. A határterületi, területi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága szervezi a párt különféle intézményeit a határterület, a terület, a köztársaság határán belül, irányítja tevékenységüket, kinevezi az ellenőrzése alatt működő határterületi, területi pártlap szerkesztőségét, irányítja a pártonkívüli szervezetekben működő pártcsoportokat, szervezi és irányítja határterületi, területi, köztársasági jelentőségű akcióit, szervezetén belül elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, s kezeli a határterületi, területi, köztársasági pártpénztárt.

42. A határterületi, területi pártbizottságnak, a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottságának plénumát háromhavonként legalább egyszer összehívják.

43. A határterületekhez, illetve a köztársaságokhoz tartozó nemzeti és egyéb területek, illetve autonóm köztársaságok pártszervezetei a határterületi pártbizottságok, illetve a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak vezetésével működnek, s belső életükben a párt Szervezeti Szabályzatának a határterületi, területi és köztársasági pártszervezetekről szóló VI. fejezetében kifejtett szabályok szerint járnak el.

VII. A párt városi és kerületi (falusi és városi) szervezeteiről

44. A városi, kerületi pártkonferenciát a városi, kerületi pártbizottság évenként legalább egyszer, a rendkívüli konferenciát — a városi, kerületi pártbizottság határozata alapján vagy a

városi, kerületi szervezethez tartozó szervezetek tagsága egyharmadának kívánságára hívják össze.

A városi, kerületi konferencia meghallgatja és jóváhagyja a városi, kerületi pártbizottság, a revíziós bizottság és egyéb városi, kerületi intézmények beszámolóit, megválasztja a városi, kerületi pártbizottságot, a revíziós bizottságot és a küldötteket a határterületi, területi konferenciára, illetőleg a nemzetiségi Kommunista Párt kongresszusára.

45. A városi pártbizottság titkárának feltétlenül legalább tízéves, a kerületi pártbizottság titkárának pedig feltétlenül legalább hétéves párttagsággal kell rendelkeznie. A városi és kerületi pártbizottság titkárait a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága erősíti meg tisztségükben.

46. A városi, kerületi pártbizottság 5—7 tagú irodát választ, szervezi és jóváhagyja a vállalatoknál, a szovhozokban, a gép- és traktorállomásokon, a kolhozokban és az intézményekben működő alapszervezeteket, nyilvántart minden kommunistát, szervezi a párt különböző intézményeit a város, a kerület határán belül, irányítja tevékenységüket, kinevezi az irányítása és ellenőrzése alatt működő városi, kerületi lap szerkesztőjét, irányítja a pártonkívüli szervezetekben működő pártcsoportokat, szervezi városi, kerületi jelentőségű akcióit, a város, illetve kerület határán belül elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, kezeli a városi, kerületi pártpénztárt. A városi, kerületi pártbizottság az ÖK(b)P KB által megállapított időben és formában beszámol tevékenységéről a határterületi, területi pártbizottságnak, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottságának.

47. A nagyvárosokban az ÖK(b)P Központi Bizottságának engedélyével a városi pártbizottságnak alárendelt kerületi szervezeteket létesítenek.

VIII. A párt alapszervezeteiről

48. A párt alapja az alapszervezet. Alapszervezeteket olyan gyárakban, üzemekben, szovhozokban és más gazdasági vállalatoknál, kolhozokban, gép- és traktorállomásokon, a Vörös Hadsereg alakulatainál, falvakban, intézményekben stb. létesítenek, ahol legalább 3 párttag van. Azoknál a vállalatoknál, kolhozokban, intézményekben stb., ahol 3-nál kevesebb párttag van, a kerületi, illetve városi pártbizottság vagy a politikai osztály által kijelölt pártszervezők vezetésével tagjelölt-csoportokat

vagy párt-komszomolcsoportokat szerveznek. Az alapszervezeteket a kerületi, illetőleg városi pártbizottságok vagy az illetékes politikai osztályok hagyják jóvá.

49. A nagy vállalatoknál, intézményeknél és kolhozokban stb., ahol sok kommunista van (100 tagtól 3 000-ig vagy még több), az egész vállalatot, intézményt stb. felölelő alapszervezeten belül minden egyes esetben a kerületi, városi pártbizottság, illetve a megfelelő politikai osztály jóváhagyásával szervezhetők pártszervezetek műhelyenként, részlegenként, osztályonként stb. Továbbá a műhely-, részleg- stb. szervezetekben brigádonként, gépcsoportonként stb. pártcsoportok létesíthetők.

50. Az alapszervezet a munkás- és paraszttömegeket összekapcsolja a párt vezető szerveivel. Az alapszervezet feladata:

1) agitációs és szervezőmunka a tömegek körében a párt jelszavai és határozatai érdekében;

2) szimpatizánsok és új tagok bevonása, s ezek politikai nevelése;

3) a kerületi, városi pártbizottság, illetve a politikai osztály támogatása mindennapos szervező és agitációs munkájában;

4) a tömegek mozgósítása a vállalatoknál, szovhozokban, kolhozokban stb. a termelési terv teljesítésére, a munkafegyelem megszilárdítására és az élmunkásmozgalom fejlesztésére;

5) harc a gyárakban, szovhozokban, kolhozokban a lazaság és a pazarlás ellen, állandó gondoskodás a munkások és kolhozparasztok szociális viszonyainak megjavításáról;

6) az, hogy mint pártszerv tevékenyen részt vegyen az ország gazdasági és politikai életében.

51. Az alapszervezet a folyó munka intézésére egyéves megbízatással legfeljebb 11 tagú pártvezetőséget (gyári, üzemi stb. vezetőséget), a műhely pártszervezete pedig pártszervezőt választ, akit tisztségében az alapszervezeti pártvezetőség erősít meg.

A 15-nél kevesebb párttagot és tagjelöltet számláló pártszervezetekben nem pártvezetőséget, hanem pártszervezőt választanak. A legfeljebb 100 tagot egyesítő alapszervezeti pártvezetőségekben a pártmunkát rendszerint nem függetlenített pártmunkások végzik. A 100—1 000 párttagot egyesítő pártvezetőségekben 2—3 fizetett, függetlenített pártmunkásnak kell dolgoznia. Az 1 000—3 000 vagy több párttagot egyesítő pártvezetőségekben 4—5 függetlenített pártmunkás dolgozhat.

Az alapszervezeti pártvezetőségek titkárainak feltétlenül legalább hároméves, a pártszervezőknek pedig legalább kétéves párttagsággal kell rendelkezniök.

IX. A Vörös Hadseregben működő pártszervezetekről

52. A Vörös Hadseregben, a Vörös Flottában és Légierőnél a pártmunka általános irányítását a Munkás-Paraszt Vörös Hadsereg Politikai Igazgatósága végzi, amely működésében az ÖK(b)P KB katonai osztályának jogait élvezi. A Politikai Igazgatóság az általa kinevezett politikai osztályok, katonai bizottságok és a megfelelő hadseregkonferenciákon választott pártbizottmányok útján végzi irányító munkáját.

A Vörös Hadseregben, Flottában és Légierőnél a pártszervezetek az ÖK(b)P Központi Bizottsága által jóváhagyott külön utasítások alapján működnek.

53. A katonai körzetekben, hajórajoknál és hadseregekben működő politikai osztályok vezetőinek feltétlenül legalább tízéves, a hadosztályokban és dandárokban működő politikai osztályok vezetőinek legalább hatéves párttagsággal kell rendelkezniök.

54. A politikai szervek kötelesek szoros kapcsolatot fenntartani a helyi pártbizottságokkal, olymódon, hogy a politikai szervek és a katonai bizottságok vezetői (a politikai részlegek helyettes vezetői) állandóan részt vesznek a helyi pártbizottságokban, a pártbizottságok pedig rendszeresen meghallgatják a politikai szervek és katonai bizottságok vezetőinek (a politikai részlegek helyettes vezetőinek) beszámolóját a katonai alakulatokban folyó politikai munkáról.

X. A pártonkívüli szervezetekben működő pártcsoportokról

55. A pártonkívüli szovjet, szakszervezeti, szövetkezeti és egyéb tömegszervezetek kongresszusain, tanácskozásain és választott szerveiben, ahol legalább 3 párttag van, pártcsoportot kell szervezni, amelynek feladata: a párt befolyásának mindenirányú erősítése és a párt politikájának érvényesítése a pártonkívüliek körében, a párt és állami vasfegyelem megszilárdítása, harc a bürokratizmus ellen, a párt- és szovjetutasítások végrehajtásának ellenőrzése.

A folyó munka intézésére a csoport titkárt választ.

56. A csoportok, jelentőségüktől függetlenül, teljes mértékben az illetékes pártszervek (az ÖK(b)P Központi Bizottsága, határterületi, területi pártbizottság, a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága, városi, kerületi pártbizottság) irányítása alatt állnak. A csoportok minden kérdésben kötelesek szigorúan és következetesen tartani magukat a vezető pártszervek határozataihoz.

XI. A pártdemokráciáról és a pártfegyelemről

57. A pártpolitika kérdéseinek szabad és érdemleges megvitatása az egyes szervezetekben vagy az egész pártban minden párttag elidegeníthetetlen, a pártdemokráciából következő joga. Csupán a pártdemokrácia alapján bontakozhat ki a bolsevik önkritika, s szilárdulhat meg a pártfegyelem, amelynek tudatosnak, nempedig gépiesnek kell lennie. De a pártpolitika kérdéseinek széleskörű megvitatását, különösen összszövetségi méretű megvitatását úgy kell megszervezni, hogy az ne vezethessen arra, hogy egy jelentéktelen kisebbség megpróbálja rákényszeríteni akaratát a párt túlnyomó többségére, vagy arra, hogy frakciós csoportosulásokat próbáljanak szervezni, amelyek veszélyeztetik a párt egységét, olyan pártszakító kísérletekre, amelyek a munkásosztály ellenségeinek örömére megingathatják a proletárdiktatúra erejét és szilárdságát. Ezért összszövetségi méretű vita csak abban az esetben tekinthető szükségesnek: a) ha legalább néhány területi vagy köztársasági pártszervezet szükségesnek tartja; b) ha a Központi Bizottságban nincs eléggé szilárd többség a pártpolitika legfontosabb kérdéseit illetően; c) ha a Központi Bizottság annak ellenére, hogy a Központi Bizottságban van egy meghatározott álláspontot elfoglaló szilárd többség, szükségesnek tartja, hogy politikájának helyességét pártvita útján ellenőrizze. Csakis e feltételek teljesítésével lehet biztosítani a pártot az ellen, hogy pártellenes elemek visszaéljenek a pártdemokráciával, csakis e feltételek teljesítése esetén lehet arra számítani, hogy a pártdemokrácia az ügy javára válik, s nem használják ki a párt és a munkásosztály kárára.

58. A párt egységének megőrzése, a frakciózás és a pártszakítás legcsekélyebb kísérlete elleni kíméletlen harc, a legszigorúbb párt- és szovjetfegyelem minden párttag és minden pártszervezet elsőrendű kötelessége. Hogy megvalósíthassuk a szigorú fegyelmet a párton belül és az egész szovjetmunkában, s minden frakciózás egyidejű kiküszöbölésével a legteljesebb egységet érhessük el, az ÖK(b)P Központi Bizottságának joga van akár a fegyelem megsértése, akár elzüllés, akár frakciózás fennforgása esetén a pártból való kizárásig terjedő pártbüntetés bármely rendszabályát alkalmazni, a Központi Bizottság tagjait póttagokká visszaminősíteni, végső rendszabályként pedig kizárni a pártból. A Központi Bizottság tagjaival, a Központi Bizottság póttagjaival és a Pártellenőrző Bizottság tagjaival szemben e végső rendszabály csak azzal a feltétellel alkalmaz-

ható, ha összehívják a Központi Bizottság teljes ülését, s arra meghívják a Központi Bizottság valamennyi póttagját és a Pártellenőrző Bizottság valamennyi tagját. Ha a párt legfelelősebb vezetőinek ez a közös gyűlése kétharmad szótöbbséggel szükségesnek tartja a Központi Bizottság vagy a Pártellenőrző Bizottság tagjának póttaggá való visszaminősítését vagy a pártból való kizárását, akkor ezt a rendszabályt haladéktalanul végre kell hajtani.

59. A párt- és szovjetközpontok utasításait gyorsan és pontosan kell teljesíteni. A felsőbb szervezetektől kapott utasítások végrehajtásának elmulasztása és más olyan cselekedetek, amelyeket a párt közvéleménye bűnös cselekedetnek minősít, a következőket vonják maguk után: a pártszervezet részére — megrovást és általános átregisztrálást (a szervezet feloszlatását); az egyes párttagok részére — a fegyelmező büntetés valamelyik formáját (dorgálás, megrovás stb.), nyilvános megrovást, a felelős párt- és szovjetmunkából való ideiglenes eltávolítást, a pártból való kizárást, és a közigazgatási és bírói hatóságok egyidejű értesítését a bűncselekményről.

60. Az olyan párttagokat, akik megtagadják, hogy a valóságnak megfelelően válaszoljanak a Pártellenőrző Bizottság kérdéseire, haladéktalanul ki kell zárni a pártból.

XII. A párt anyagi eszközeiről

61. A párt és szervezetei a tagsági járulékokból, a pártvállalatok jövedelméből és egyéb bevételekből merítik anyagi eszközeiket.

62. A párttagok és tagjelöltek havi tagsági járuléka a következő:

100 rubel keresetig		— rubel 20 kopek	
101—150	„ „	— „ 60	„
151—200	„ „	1 „ —	„
201—250	„ „	1 „ 50	„
251—300	„ „	2 „ —	„
301—500	„ „	a kereset 2 százaléka	
500	rubelen felül	a kereset 3 százaléka	

63. A tagjelöltek soraiba lépők belépési díjként keresetük 2 százalékát fizetik.

„Az Összszövetségi Kommunista (b) Párt Kongresszusa. Gyorsírói jegyzőkönyv." Moszkva 1934

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1934 június 29—július 1

A plénum a következő kérdéseket tárgyalta meg: 1) A gabona- és húsbeadási terv teljesítése; 2) Az állattenyésztés megjavítása és fejlesztése.

AZ ÁLLATTENYÉSZTÉS MEGJAVÍTÁSÁRÓL ÉS FEJLESZTÉSÉRŐL

(Az ÖK(b)P KB plénumának 1934 július 1-én elfogadott határozata)

A kolhozrendnek a falvakban aratott győzelme biztosította a gabonaprobléma sikeres megoldását, és megteremtette az állattenyésztésnek a szovhozokban, a kolhozokban és a kolhozparasztok személyi gazdaságaiban való gyorsütemű fejlesztéséhez szükséges kedvező feltételeket. Az utóbbi években szervezett nagy állattenyésztő szovhozok és a kolhoz haszonállattenyésztő-telepek az állattenyésztés fellendítésének, a jószágállomány megjavításának és az árutermelés növelésének fő bázisai lettek. Komoly sikereket értünk el annak a helyzetnek a megszüntetése terén, hogy a kolhozparasztoknak nem volt tehenük, s lehetővé vált, hogy a kolhozparasztok állami kedvezmények és hitel révén 1933 második felétől 900 000 borjút szerezzenek be.

Az ÖK(b)P KB plénuma azonban úgy látja, hogy az állattenyésztés helyzete általában még most sem kielégítő, fejlődése rendkívül lassú, a lótenyésztést illetően pedig még nem állítottuk meg az állomány csökkenését.

Nem tettük meg a kellő lépéseket a takarmányalap fejlesztése és megjavítása érdekében, elhanyagoltuk a legelők és a kaszálók kérdését, nem törődtünk a legfontosabb takarmányfélék (lóhere,

lucerna) termelésével, alacsony a takarmánynövények és a rétek terméshozama, és nem szerveztük meg kellőképpen az élelmiszeripari melléktermékek ipari feldolgozását.

Az ÖK(b)P KB plénuma nem tartja kielégítőnek a földművelésügyi és szovhozszerveknek, a párt- és szovjetszervezeteknek az állattenyésztés fejlesztése terén végzett munkáját, és azt követeli tőlük, hogy folytassanak bolsevik harcot az állattenyésztés fellendítése érdekében, kövessék Sztálin elvtárs útmutatását, mely szerint *„az állattenyésztés ügyét az egész pártnak, összes funkcionáriusainknak, párttagoknak és pártonkívülieknek egyaránt kell kézbe venniök, szem előtt tartva azt, hogy az állattenyésztés problémája ma ugyanolyan elsőrendű probléma, mint amilyen tegnap a már sikeresen megoldott gabonaprobléma volt"*[1].

Az állattenyésztés fellendítésének döntő tényezője a kolhoz haszonállattenyésztő-telepek fejlesztése és az állattenyésztő szovhozok erősítése.

Az állattenyésztő szovhozokkal kapcsolatban a legfontosabb feladat a jószág fajtajavítása és szaporulatának növelése, hogy a szovhozok fokozatosan a nemesített fajállatok igazi mintagazdaságaivá váljanak. Az állattenyésztő szovhozoknak évről évre több és több fejlett jószágot és növendékállatot kell a kolhozfarmok rendelkezésére bocsátaniok (eladniok), s ilymódon a kolhozok állami támogatásának igen fontos forrásaivá kell fejlődniök a kolhoz haszonállattenyésztő-telepek fejlesztését illetően.

A KB teljes ülése hangsúlyozza, hogy a kolhoz haszonállattenyésztő-telepeknek döntő szerepük van az állattenyésztés fejlesztésében. A párt- és szovjetszervezetek elsőrendű feladata legyen, hogy a már meglevő kolhoz haszonállattenyésztő-telepeket szervezetileg és gazdaságilag megszilárdítsák, és hogy minden kolhozban gondoskodjanak ilyen tenyésztelepek létesítéséről. A kolhoz haszonállattenyésztő-telepek számának növelését, és a már fennálló tenyésztelepek jószágállományának növelését a következőképpen kell elérni: a) a növendékállat megóvásával és gondosabb nevelésével, b) a kolhozparasztoknál eszközölt jószágvásárlással, c) a szovhozokban eszközölt jószágvásárlással; ehhez a kolhozoknak meg kell adni a szükséges állami hitelt. A kolhoz haszonállattenyésztő-telepek alájására és a kolhozjószág elkótyavetyélésére irányuló minden kísérletet, mint az osztályellen-

[1] *Sztálin* Művei. 13. köt. Szikra 1951. 350. old. — *Szerk.*

ség kolhozellenes támadását a leghatározottabban vissza kell verni.

Ugyanakkor a KB plénuma a pártszervezetek figyelmét felhívja arra, hogy a legrövidebb időn belül fel kell számolni azt a helyzetet, hogy a kolhozparasztoknak nincs tehenük, s célul kell kitűzni, hogy a legközelebbi két évben minden kolhozparaszt feltétlenül szerezzen be tehenet.

Az ÖK(b)P KB plénuma az állattenyésztés mielőbbi fellendítésének biztosítása érdekében szükségesnek tartja, hogy az állami vetésterv mintájára vezessék be az állattenyésztés állami fejlesztési tervét, állapítsanak meg tervfeladatokat arra vonatkozóan, hogy a szovhozok és a kolhoz haszonállattenyésztő-telepek milyen mértékben növeljék állatállományukat, hogy a szovhozok, kolhozok, kolhozparasztok és egyénileg gazdálkodó parasztok mennyi növendékállatot neveljenek fel, mennyi takarmányt termesszenek, s ezeket a terveket juttassák el a szovhozokba, kolhozokba és a falusi szovjetekbe.

Az állattenyésztés állami fejlesztési tervének teljesítése álljon valamennyi párt- és szovjetszervezet figyelmének középpontjában, és az állattenyésztés fejlesztésével kapcsolatos feladatok megoldása terén legyen a szovhozdolgozók, a kolhozparasztok és az egyénileg gazdálkodó parasztok mozgósításának egyik legfontosabb eszköze.

Az ÖK(b)P KB plénuma megbízza a KB Politikai Irodáját és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsát, hogy dolgozzák ki és hozzák nyilvánosságra az egyes köztársaságok, határterületek és területek állattenyésztésének fejlesztésére vonatkozó 1934-es és 1935-ös tervfeladatokat, s ennél vegyék figyelembe, hogy az állattenyésztést el kell látni a technika valamennyi korszerű eszközével — az alábbi útmutatások alapján:

I. A szovhozok állattenyésztését illetően

Az ÖK(b)P KB plénuma kötelezi a Szovhozügyi Népbiztosságot, a Szovjetunió Közellátási Népbiztosságát és a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a szovhozok állattenyésztésével kapcsolatban tegyék meg a szükséges intézkedéseket a következő szempontok alapján:

1. A szovhozok állatállományát teljes mértékben el kell látni szálas és nedvdús takarmánnyal, továbbá legelővel, és a lehető legnagyobb mennyiségű sajátterméső abraktakarmánnyal.

Minden állattenyésztő szovhozban és méntelepen be kell vezetni a takarmányos vetésforgót, a különböző takarmánynö-

vények, a pillangósok, takarmányfüvek, továbbá gyökérnövények, a sertéstenyészetekben pedig ezenkívül a burgonya vetésterületének erős növelésével.

A szovhozokban a magnak meghagyott szálastakarmánynövények és gyökérnövények területét olyan mértékben kell növelni, hogy 1936-ig az említett növényekből teljesen biztosítsuk a szovhozok vetőmagszükségletét.

2. A takarmány feldolgozására (őrlés, keverékek összeállítása) minden állattenyésztő szovhozban elsődleges takarmányfeldolgozó berendezéseket — tárcsás darálókat, kalapácsmalmokat, darálókat, olajpogácsaőrlőket — kell létesíteni, s a szovhozokat 1935-ben el kell látni ezekkel a berendezésekkel.

3. A plénum megállapítja, hogy a Szovhozügyi Népbiztosság, a KB és a Népbiztosok Tanácsának határozott utasítása ellenére, nem gondoskodott az állattenyésztés bevezetéséről a gabonatermelő szovhozokban, és más állatfajok tenyésztésének bevezetéséről a szakosított állattenyésztő szovhozokban, s egyben kötelezi a Szovhozügyi Népbiztosságot, hogy egy hónapon belül terjessze jóváhagyás végett a Népbiztosok Tanácsa elé a juh- és szarvasmarhatenyésztésnek a gabonatermelő szovhozokban, a sertés- és juhtenyésztésnek a tej- és hústermelő szovhozokban, a szarvasmarhatenyésztésnek a sertés- és juhtenyésztő szovhozokban való bevezetésére vonatkozó tervet.

4. A szovhozok állatállományának fajtanemesítése érdekében:

a) minden szovhozban szaporítás céljára ki kell választani a legértékesebb anyaállatokat és tenyészállatokat, s biztosítani kell ezek különösen gondos szakszerű kezelését, gondozását, takarmányozását és helyes zootechnikai nyilvántartását.

b) Kötelezni kell a Szovhozügyi Népbiztosságot, hogy a fajállatokat tenyésztő szovhozokban biztosítsa a munka jelentős minőségi megjavítását, gondoskodjék számukra zootechnikus és állatorvos káderekről, gondoskodjék továbbá a szovhozokban olyan takarmányalap létesítéséről, amely teljes mértékben kielégíti szükségleteiket minden takarmányfajtában.

5. A plénum nem tartja kielégítőnek a szovhozépítkezések, különösen a lakásépítés minőségét és ütemét, s kötelezi a Szovhozügyi Népbiztosságot, hogy biztosítsa a szovhozépítés 1934-es tervének maradéktalan teljesítését, és hogy jóváhagyás végett terjessze a Népbiztosok Tanácsa elé az állattenyésztő szovhozok teljes szervezeti és gazdasági rendbehozásának tervét, az építkezések végleges befejezésére vonatkozó pontos határidők megjelölésével.

6. Fokozni kell a szovhozmunkások egyéni lakásépítkezését,

s a szovhozok szakemberei részére 1934—1935 folyamán jobb lakásokat kell biztosítani.

7. Meg kell változtatni az állattenyésztő szovhozok jelenleg érvényes munkabérezési instrukcióit, mivel azok helytelenek és rendkívül bonyolultak. Kötelezni kell a Szovhozügyi Népbiztosságot, hogy dolgozza át a munkabérezés prémiumos és teljesítménybéres rendszerét, s engedje meg, hogy a munkások a termelési tervek túlteljesítéséért természetbeni prémiumot (növendékjószágot) kapjanak.

8. Az ÖK(b)P KB plénuma megállapítja, hogy a szovhozok mindeddig nem tudták bevezetni a valóban önálló gazdaságos elszámolást, s kötelezi a Szovhozügyi, a Közellátási és a Földművelésügyi Népbiztosságot, hogy dolgozzák ki és vezessék be a szovhozokban a szigorúan önálló gazdaságos elszámolást, és teremtsék meg a legszigorúbb pénzügyi és költségvetési fegyelmet.

9. A plénum megállapítja, hogy sok szovhozban a takarmánnyal nem bánnak gazdaságosan, sőt egyenesen tékozolják, s egyben utasítja a Szovhozügyi Népbiztosságot, hogy szervezze meg ennek az ügynek szigorú ellenőrzését, és a takarmány helyes felhasználásáért tegye személyileg felelőssé a szovhozok igazgatóit meg a politikai osztályok vezetőit.

II. A kolhozok állattenyésztését illetően

1. A plénum a kolhozok haszonállattenyésztő telepeit a kolhozállattenyésztés legjobb szervezeti formájának tekinti, s kimondja, hogy 1934 folyamán a kolhozok egész közös jószágállományát ilyen típusú tenyésztelepeken kell elhelyezni.

2. Tervet kell készíteni arra vonatkozóan, hogy a tenyésztelepek részére vásárlás útján és szerződéses nevelés keretében 1934-ben 600 000 borjút, 1935-ben pedig legalább egymillió borjút szerezzenek be a kolhozparasztoktól. A plénum utasítja a Népbiztosok Tanácsát, hogy a jelenleg érvényes 1934-es hitelterv kiegészítéseképpen utaljon ki további 40 millió rubel hitelt a kolhozoknak, s ilymódon nyújtson segítséget a tenyésztelepek fejlesztését szolgáló borjúvásárláshoz.

3. A plénum megbízza a Népbiztosok Tanácsát és a KB Politikai Irodáját, hogy két hónapon belül dolgozzák ki a szovhozokra vonatkozóan a kolhoz haszonállattenyésztő-telepeknek szánt felnőtt jószág és növendékállat 1934—1935. évi eladási tervét, területek, határterületek és köztársaságok szerint.

4. A kolhozparasztokat illetően, a haszonállattenyésztő-telepek fejlesztésében való közvetlen érdekeltségük növelése céljából:

a) Az 1935-re szóló húsbeadásról szóló törvényerejű rendeletben meg kell változtatni a haszonállattenyésztő-telepekkel rendelkező kolhozok kolhozparasztjaira vonatkozó kedvezmények most érvényben levő rendjét; az ilyen kolhozok kolhozparasztjainak hús-, tej- és gyapjúbeadási kedvezményét olyan formában kell megállapítani, hogy a tenyésztelep által az államnak beszolgáltatandó hús 25%-át, a tej 15%-át és a gyapjú 20%-át levonják, és ezt a mennyiséget beszámítják a kolhozparasztok terv szerinti személyes hús-, tej- és gyapjúbeszolgáltatási kötelezettségének teljesítésébe.

b) A plénum kimondja, hogy a vajgyárak kötelesek évi átlagban 50% lefölözött tejet visszatéríteni a tejbeadóknak (kolhoztenyésztelepeknek, kolhozparasztoknak és egyénileg gazdálkodó parasztoknak), mégpedig úgy, hogy a borjak szoptatása idején a lefölözött tej teljes mennyiségét visszaadják.

5. A kolhoz haszonállattenyésztő-telepeket illetően, a kolhozkereskedelemben való részvételük fokozása, s ezzel kapcsolatban a kolhozok és a kolhozparasztok jövedelmének növelése céljából kategorikusan meg kell tiltani a helyi párt- és szovjetszerveknek, hogy a kolhozokban levő haszonállattenyésztő-telepektől, a számukra megállapított kötelező állami beadáson felül, megszabott áron állati termékek eladását követeljék.

6. A kolhoz haszonállattenyésztő-telepeken állandó állattenyésztő brigádokat kell alakítani, s az állattenyésztő brigádokban dolgozó kolhozparasztok munkaegységeit a teljesítmény szerinti javadalmazás, az általuk ápolt jószág darabszáma, a felnevelt szaporulat és az állatok hozama után kell számítani.

A terv túlteljesítéséért és a jóminőségű munkáért 15%-ig terjedően pótlólagos munkaegységeket és természetbeni, növendékjószágban fizetendő prémiumot kell előirányozni, és fordítva, a növendékállat elhullásáért, az anyaállatok meddőségéért és a silány minőségű termékért, le kell vonni munkaegységeket, ez a levonás azonban nem haladhatja meg a kolhozparaszt által teljesített munkaegységek 15%-át.

7. Annak érdekében, hogy a kolhozparasztok a jószág gondozása terén fejleszthessék tudásukat és gyarapíthassák gyakorlati tapasztalataikat, ki kell mondani, hogy a kolhozparasztoknak legalább két évet kell dolgozniok az állattenyésztő brigádokban.

Meg kell tiltani, hogy a tenyésztelepek vezetőjét a kerületi zootechnikai osztály engedélye nélkül más munkára osszák be.

8. Az ÖK(b)P KB plénuma hangsúlyozza, hogy az ezidei ősz rendkívül fontos az állattenyésztés fellendítése, s elsősorban a növendékjószág megóvása és a teleltetés helyes lebonyolítása szempontjából.

Az ÖK(b)P KB plénuma utasítja a párt- és szovjetszervezeteket, hogy legkésőbb ez év októberéig gondoskodjanak az istállók és ólak megjavításáról, készítsék azokat elő a jószág teleltetésére (fűtés, takarítás, fertőtlenítés stb.), gondoskodjanak az épülő istállók és ólak befejezéséről, s használják fel az építés céljára messzemenően a helyi építőanyagokat.

III. A kolhozparasztok és az egyénileg gazdálkodó parasztok állattenyésztését illetően

1. 1934 folyamán növelni kell a tehénnel nem rendelkező kolhozparasztoknak a borjúvásárlásra nyújtott állami segélyt, s 1934 végéig szóló szerződési és vásárlási tervet kell kidolgozni a kolhozparasztoknak már átadott 900 000 borjún felül további 2 millió borjúra; ebből kolhozparasztoktól és egyénileg gazdálkodó parasztoktól 1,6 millió borjút, az olyan kerületekben pedig, ahol sok a tehénnel nem rendelkező gazdaság, a kolhozok haszonállattenyésztő-telepeiről 400 000 borjút kell vásárolni.

Az olyan kolhozparasztok részére, akik a borjú árát nem tudják teljes egészében kifizetni, hitelsegélyt kell folyósítani, 70 millió rubel kamatmentes pénzhitel formájában.

2. Az olyan kolhozparasztok és egyénileg gazdálkodó parasztok számára, akik szerződéses alapon borjút nevelnek, hogy azt eladják a tehénnel nem rendelkező kolhozparasztoknak, fenn kell tartani azokat az állami tej- és húsbeadási kedvezményeket, amelyeket a KB és a Népbiztosok Tanácsa 1933 augusztus 14-én „A tehénnel nem rendelkező kolhozparasztoknak a tehénbeszerzéshez nyújtandó segítségről" hozott határozatában megállapított.

Engedélyezni kell a kolhozvezetőségeknek, hogy ezenkívül a szerződéses alapon borjút nevelő kolhozparasztoknak minden felnevelt és beadott borjú után számoljanak el 10—15 munkaegységet.

3. Biztosítani kell annak az 1934-re megállapított tervnek a teljesítését, amely szerint a kolhoz haszonállattenyésztő-telepeknek 1,5 millió malacot és 500 000 bárányt, a különböző szovhozoknak pedig 300 000 borjút, 1,2 millió malacot és 200 000 bárányt kell eladniok a kolhozparasztok számára.

4. Azt a kolhozparasztot, aki gazdaságában üszőt vagy tehenet

nevel, és azt a kolhoz haszonállattenyésztő-telepnek állami áron adja el, 2 évre mentesíteni kell az állami tej- és húsbeadás alól.

5. A plénum felhívja a párt- és szovjetszervezetek figyelmét arra, hogy minden eszközzel feltétlenül elő kell segíteni a baromfitenyésztés fejlesztését, különösen a kolhozparasztoknál és egyénileg gazdálkodó parasztoknál.

A kolhozparasztoknak a baromfibeszerzés és a baromfi fajták javítása terén nyújtott segítség érdekében igénybe kell venni a meglevő baromfitenyésztő szovhozokat és baromfifarmokat, amelyek kedvezményes feltételek mellett nemesített fajtájú fiatal baromfit adnak el a kolhozparasztoknak, továbbá fejleszteni kell a kerületi baromfikeltetőket, a tömeges keltetés, s a kolhozparasztok naposcsibékkel való ellátása céljából.

6. Meg kell magyarázni a kolhozparasztoknak, hogy a portájukon levő minden olyan gazdasági épület, amelyben nem tartanak közös jószágot, az ő tulajdonuk, s ki kell mondani, hogy a kolhozba belépő egyénileg dolgozó parasztok jószágát, az igásállatok kivételével, és ugyanígy a jószágtartáshoz szükséges gazdasági épületeket nem kell közös tulajdonba venni.

IV. A lótenyésztést illetően

1. A lóállomány növelése terén a szovhozok, kolhozok, egyénileg gazdálkodó parasztok és minden lóval rendelkező gazdasági szervezet számára a legfontosabb tennivaló a csikónevelési terv feltétlen teljesítése.

2. A csikónevelő kolhozokban 1935 folyamán csökkenteni kell a kötelező gabonabeadást, mégpedig olyan arányban, hogy a kolhozban nevelt minden egyes csikó után 0,5 hektár vetésterületet kell leszámítani.

3. A kolhozelnökök és szovhozigazgatók felelőssé tételével meg kell tiltani, hogy vemhes kancát vemhességének hatodik hónapjától kezdve nehézmunkára, továbbá csikózás előtt 2 hónappal és csikózás után 15 napig bármilyen munkára igénybe vegyenek.

4. Kötelezni kell a gép- és traktorállomások igazgatóit, hogy azokat a kolhozokat, amelyek sok csikót nevelnek, a traktormunkák és a gépkocsiszolgálat terén részesítsék előnyben.

5. A lóállomány szálas- és abraktakarmánnyal való ellátásának biztosítása céljából ki kell mondani, hogy a kolhozoknak, miután az államot megillető gabonát beadták és a vetőmagot félretették, a kolhozvezetőség által megállapított mennyiségű

abraktakarmányt és egy-egy lóra számítva 20—25 mázsa szálastakarmányt kell félretenniök.

6. A kolhozokban meg a szovhozokban be kell vezetni az olyan lóápolók jutalmazását, akik biztosítják a csikónevelési terv teljesítését, s a kolhozokban 25 munkaegységig, a szovhozokban pedig 100 rubelig terjedő prémiumot kell javukra írni minden egyes felnevelt csikó után.

7. A plénum kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy különösképpen kísérje figyelemmel az állami ménesek és lótenyésztőtelepek munkáját, amelyek a fajlótenyésztés igen fontos bázisát jelentik, s ezeknek az alapján szervezzenek kerületenként állandó fedeztető állomásokat a kerületi zootechnikai osztály felügyelete alatt, a kolhozok és egyénileg gazdálkodó parasztok lóállományának ellátására.

8. 1935 elejéig végre kell hajtani az egész lóállomány kötelező törzskönyvezését.

V. A jószág fajtanemesítését és a tenyésztést illetően

1. Tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló tenyészállatokat egyáltalán nem használják fel kellő mértékben, kötelezni kell a Földművelésügyi, a Szovhozügyi és a Közellátási Népbiztosságot, hogy biztosítsák az egész tenyészállatállomány teljes felhasználását a szovhozok, kolhozok, kolhozparasztok és egyénileg gazdálkodó parasztok nem fajtatiszta jószágállományának messzemenő fajkeresztezésére, s minden évben állítsák össze és terjesszék jóváhagyás végett a Népbiztosok Tanácsa elé az állatok keresztezésére vonatkozó, kerületek szerint felbontott tervet.

2. Az állatállomány fajtanemesítése és hozama növelése érdekében meg kell bízni a Szovjetunió Földművelésügyi, Szovhozügyi és Közellátási Népbiztosságát, valamint ezek helyi szerveit, hogy 1934 végéig vegyék nyilvántartásba az egész nemesített jószágállományt, minden kerületben vezessék be a fajtatiszta és nemesített állatok egységes kerületi törzskönyvét, és biztosítsák annak helyes vezetését, s a területeken, határterületeken és köztársaságokban vezessék be az egységes állami törzskönyvet, amelybe jegyezzék be a terület, határterület, köztársaság területén található fajtatiszta állatokat; az egységes állami törzskönyvek vezetését a köztársaságok földművelésügyi népbiztosságaira, illetve a területi (határterületi) földművelésügyi igazgatóságokra kell bízni.

3. A tenyészállatok számának arányában mentesíteni kell a

húsbeadás alól azokat a kolhozokat, amelyeknek tenyészállatait az egységes állami törzskönyvbe bejegyezték.

4. Mentesíteni kell a húsbeadás alól azokat a kolhozparasztokat, akiknek tenyészállatait az egységes állami törzskönyvbe bejegyezték, s akik az államnak adják el a szaporulatot.

5. Az olyan kerületeket, ahol legtöbb a fajtatiszta tenyészállat, külön állami tenyészteleppé kell kijelölni, s ezekben a kerületekben a legnagyobb hozamú és gyorsan fejlődő fajták kitenyésztése, valamint nagyszámú fajtiszta növendékállat nevelése céljából meg kell szervezni a szelekciós tenyésztést.

Az ÖK(b)P KB plénuma kötelezi a Földművelésügyi Népbiztosságot és a területi pártszervezeteket, hogy fordítsanak különösen nagy figyelmet a tenyészállatok számának minél nagyobb arányú növelésére és tenyésztelepek létesítésére, hogy 1934-ben az állami tenyésztelepek számát 43-ra lehessen emelni, ebből a szarvasmarhatenyészetekét 17-re, a sertéstenyészetekét 10-re, a juhtenyészetekét 16-ra, lássák el ezeket a legjobb zootechnikus és állatorvos káderekkel, és érjék el, hogy a tenyésztelepek kerületei az állattenyésztés mintakerületeivé alakuljanak át.

6. A Szovhozügyi Népbiztosság olyan törzskönyvezett állatokat tenyésztő szovhozait, amelyek az állami tenyésztelepek kerületeiben és az övezeti zootechnikus állomások körzetében vannak, át kell adni a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának, hogy ezeket a szovhozokat köztársasági, határterületi és kerületi tenyésztelepekké alakítsák át, s szaporulatukat a kolhozok és kolhozparasztok jószágának nemesítésére használják fel.

VI. A takarmányalap növelését illetően

Az ÖK(b)P KB plénuma, abból a megfontolásból kiindulva, hogy az állattenyésztés hatalmas méretű fellendítése érdekében a legközelebbi években szilárd takarmányalapot kell létrehoznunk, határozatilag kimondja a következőket:

1. Az 1935-ös vetéstervben 5 millió hektár vetésterületet kell kijelölni szemestakarmány-növények és burgonya alá mint szilárd takarmányalapot a kolhoz haszonállattenyésztő- és lótenyésztő-telepek számára, s ezeket a vetésterületeket mentesíteni kell a kötelező állami gabona- és egyéb természetbeni beadások alól.

2. A kolhoz haszonállattenyésztő-telepek 1934/1935. évi téli takarmánytartalékának növelése céljából az állattenyésztő-teleppel rendelkező kolhozokat 1934-ben mentesíteni kell 1,8 mil-

lió hektár után járó kötelező gabonabeadás, továbbá 200 000 hektár után járó burgonyabeadás alól.

3. Kedvezményes áron abraktakarmányt kell juttatni az olyan kolhozok haszonállattenyésztő telepeinek, amelyek a számukra megállapított állami beadást túlteljesítik.

A plénum utasítja a Népbiztosok Tanácsát, hogy erre a célra 1934-ben utaltasson ki 100 000 tonna olajpogácsát és korpát.

4. Az ÖK(b)P KB plénuma egyik legfontosabb feladatként tűzi a pártszervezetek, a földművelésügyi szervek, továbbá a szovhozok, gép- és traktorállomások és kolhozok vezetői elé, a rétek és legelők megjavítását, s terméshozamuk emelését.

A plénum kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy 1934 folyamán gondoskodjék a rétek és legelők utánvetéséhez legalább 2 000 mázsa vadontermő fűmag begyüjtéséről.

Ugyanezen célból kötelezni kell a kerületi zootechnikai osztályokat és a kolhozokat, hogy indítsák meg e vadontermő füvek vetőmagvának nagyarányú begyüjtését, és jelöljenek ki erre az 1934-es kaszálókból külön területeket.

5. A plénum utasítja a Népbiztosok Tanácsát, hogy gondoskodjék 1935-ben a szálastakarmánynövények együttes vetésterületének 7 300 000 hektárra növeléséről, s állapítsa meg az évelő szálastakarmánynövények vetésterületének tervét 2 800 000 hektárban, ezen belül pedig a lóhere vetésterületét 1 800 000 hektárban.

Jóvá kell hagyni azt a tervet, mely szerint a kolhozokban az 1934-es kaszálók területéből 750 000 hektárt magtermesztésre hagynak meg, mégpedig évelő szálastakarmánynövények magvára 645 000 hektárt, ebből lóheremagra 380 000 hektárt, a szovhozokban az évelő szálastakarmánynövények magvának termesztésére 100 000 hektárt, s a magnak meghagyott szálastakarmánynövények ápolásáért kellő idejű betakarításáért és cséplésért teljes mértékben a földművelésügyi szerveket és a szovhozokat kell felelőssé tenni.

6. A kolhozok silózási tervét 1934-ben 12 millió tonnára kell emelni, s különösen ügyelni kell a silózás minőségi megjavítására, a silózott takarmány tápértékének és ízének javítására.

1935-ben a gyökértakarmánynövények vetésterületét 800 000 hektárra, a silónövények vetésterületét pedig 900 000 hektárra kell emelni, s emellett biztosítani kell e növényfajták terméshozamának számottevő emelkedését.

Az 1935-ös vetéstervekben figyelembe kell venni a pillangós

takarmánynövények (takarmánylencse, bükköny stb.) vetésterületének növelését.

7. A plénum kötelezi a Nehézipari Népbiztosságot, hogy szervezze meg a lóheremagfejtők, a „Kuszkut" típusú osztályozógépek, cserjeírtó és mocsárekék, valamint a talajegyengető és bokorirtó gépek gyártását, és növelje a szénabegyüjtő felszerelés, különösképpen a fogatos gereblye, s a takarmányfeldolgozó gépek gyártását.

8. A plénum kötelezi a Szovjetunió Közellátási Népbiztosságát, hogy 1934 második felében gondoskodjék 35 000 tonna száraz olajpogácsa, 2 000 tonna vérliszt és csontliszt, 4 000 tonna halliszt, 15 000 tonna kukoricamoslék, 4 000 tonna szárított szeszmoslék, 3 000 tonna szárazőrlemény és szárazélesztő, 1935-ben pedig 115 000 tonna száraz olajpogácsa, 15 000 tonna vérliszt és csontliszt, 12 000 tonna halliszt, 30 000 tonna kukoricamoslék, 9 000 tonna szárított szeszmoslék, 8 000 tonna szárazőrlemény és szárazélesztő termeléséről.

1934 második felében 120 000 tonnára kell növelni a kombinált takarmány termelését, s 1935-re a kombinált takarmány termelési tervét 350 000 tonnában kell megállapítani.

A plénum utasítja a Népbiztosok Tanácsát, hogy gondoskodjék a kombinált takarmányt előállító ipar számára szükséges felszerelés és az élelmiszeripar melléktermékeinek felhasználására alkalmas gépek gyártási tervének felemeléséről.

VII. Az állatorvosi és zootechnikai ellátás megjavítását illetően

1. Az ÖK(b)P KB plénuma megállapítja, hogy az állatorvosi ellátás rendkívül hiányos, ez a munkaterület el van hanyagolva: nagyon kevés az állatorvos, s a meglevők szakképzettsége alacsony fokon áll, teljesen elégtelen az alsóbbfokú állategészségügyi hálózat felszerelése, nem elegendők és gyenge minőségűek a biopreparátumok és a gyógyszerek, rosszul van megszervezve az állatorvosi tanintézetek és a tudományos kutatóintézetek munkája, s mindennek következtében nagyon elterjedtek az állatbetegségek, és magas az állatelhullás arányszáma.

Az állategészségügy ilyen komoly hiányosságai azzal magyarázhatók, hogy a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága, a Szovhozügyi Népbiztosság, a helyi földművelésügyi és szovhozügyi szervek részéről az irányítás gyenge volt, s hogy a helyi párt- és szovjetszervek egyáltalán nem fordítottak kellő gondot erre a kérdésre.

2. A plénum kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Nép-

biztosságát, a határterületi (területi) pártbizottságokat és a határterületi (területi) végrehajtó bizottságokat, hogy bővítsék ki és lássák el megfelelő felszereléssel az állategészségügyi állomásokat, két hónapon belül adjanak vissza ezeknek az állomásoknak minden olyan helyiséget, amelyben azelőtt állategészségügyi állomások, gyógyintézetek, állatorvosi rendelők működtek, bárki használja is azokat ezidőszerint, s lássák el mindeme intézményeket járművekkel.

Az állategészségügyi állomások számát 1936-ig 6 000-re, az állatorvosi rendelők számát pedig 8 000-re kell növelni.

3. A plénum kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, a határterületi (területi) pártbizottságokat és a határterületi (területi) végrehajtó bizottságokat, hogy 1934/1935 folyamán gondoskodjanak biopreparátumokat előállító gyárak építéséről és felszereléséről, biztosítsanak számukra megfelelő nyersanyagbázist, s létesítsenek minden határterületen, területen és köztársaságban területi állategészségügyi raktárakat kerületi osztályokkal és gyógyszertárakkal.

4. Kötelezi a Nehézipari Népbiztosságot, a Könnyűipari Népbiztosságot. a Közellátási Népbiztosságot és a kisipari szövetkezeteket, hogy 1934 harmadik negyedévétől kezdve növeljék az állatorvosi műszerek, továbbá a fertőtlenítő szerek, biopreparátumok és gyógyszerek gyártását, amelyekben nagy hiány mutatkozik.

5. Kötelezi a Földművelésügyi Népbiztosságot, hogy dolgozzon ki a jószág tartására és ápolására nézve területenként érvényes, kötelező állatorvosi-zootechnikai rendszabályokat.

6. A szovhozok, kolhoz haszonállattenyésztő-telepek, kolhozparasztok és egyénileg gazdálkodó parasztok legjobb munkatapasztalatainak ismertetése és átadása érdekében kötelezni kell a határterületi (területi) és kerületi földművelésügyi szerveket, hogy minden évben rendezzenek határterületi (területi) és kerületi állattenyésztési és növendékállat-kiállításokat, s jutalmazzák meg azokat, akik az állattenyésztés terén a legjobb munkát végezték.

7. A kerületben, szovhozokban és kolhozokban dolgozó zootechnikus és állatorvos káderek anyagi helyzetének javítása céljából 1934 harmadik negyedévétől kezdve a kerületi főzootechnikusok és főállatorvosok fizetését 300—400 rubellel, a körzeti zootechnikusok és állatorvosok fizetését 200—275 rubellel, a segédállatorvosok és állattenyésztési technikusok fizetését 125—180 rubellel kell emelni, figyelembe véve, hogy hány éve dolgoznak hivatásukban és milyen a szakképzettségük.

8. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát és a Szovhozügyi Népbiztosságot, hogy terjesszenek a KB és a Népbiztosok Tanácsa elé tervet a fokozottabb állatorvos- és zootechnikusképzésről, mind a felső- és középfokú, mindpedig az általános képzést illetően.

Kötelezi a Földművelésügyi Népbiztosságot és a Szovhozügyi Népbiztosságot, hogy szervezzék meg az állattenyésztési kérdésekről szóló népszerű irodalom kiadását és biztosítsák, hogy ez az irodalom eljusson a kolhozokba.

9. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a Mezőgazdasági Akadémia és a területi kísérleti állomások tudományos munkáját irányítsa az állattenyésztés alapvető gyakorlati kérdéseinek, különösen a növendékállatok megóvásával, a jószág takarmányozásával és a járványos állatbetegségek elleni harccal összefüggő kérdéseknek megoldására.

* * *

Az ÖK(b)P KB plénuma megköveteli, hogy a párt-, szovjet- és gazdasági szervezetek, köztük a gép- és traktorállomások meg a szovhozok politikai osztályai is, valóban lássanak hozzá az állattenyésztés gyökeres megjavításához.

A párt-, szovjet- és gazdasági szervezetek, köztük a gép- és traktorállomások meg a szovhozok politikai osztályai is, szakszerűen szervezzék meg az állattenyésztés fellendítésére vonatkozó állami terv teljesítésével kapcsolatos munkájukat, a párt- és szovjetfunkcionáriusok sajátítsák el az állattenyésztés technikáját, nap nap után ugyanolyan kitartóan és figyelmesen foglalkozzanak vele, mint a gabonatermelés kérdéseivel, s vonják be ebbe a munkába a legjobb és legaktívabb pártonkívüli erőket.

„Pravda" 180. sz. 1934 július 2

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1934 november 25—28

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága 1934 november 25—28-án teljes ülést tartott.

A teljes ülés a következő kérdéseket tárgyalta meg:

1. A kenyér és néhány más cikk jegyrendszerének megszüntetése.

2. A mezőgazdasági politikai osztályok.

A megfelelő határozatokat alább közöljük.

Ezenkívül a teljes ülés a következő aktuális kérdéseket tárgyalta meg: a) az állattenyésztés fejlesztése, b) a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzata, c) a kolhozok pénzügyi helyzetének és adósságainak kérdése, d) az egyéni parasztgazdaság és az elmaradott kolhozok, e) a kombájnok és kombájnvezetők kérdése.

A teljes ülés megbízta a Politikai Irodát, hogy az e kérdésekkel kapcsolatos határozati javaslatokat a megvitatás alapján véglegesen hagyja jóvá.

A PLÉNUM HATÁROZATAI

A KENYÉR ÉS NÉHÁNY MÁS CIKK JEGYRENDSZERÉNEK MEGSZÜNTETÉSÉRŐL

(Határozat V. M. Molotov elvtárs beszámolójához, elfogadta az ÖK(b)P KB plénuma, 1934 november 26-án)

I. A városoknak és az új iparvidékeknek a Szovjetunió óriási arányú iparosításával összefüggő gyors fejlődése, továbbá a munkás- és parasztтömegek jólétének szakadatlan emelkedése

a kenyér és más cikkek keresletének nagyarányú növekedését idézte elő, és ez a kereslet különösen gyorsan növekedett az első ötéves terv kezdetétől fogva. Ezzel párhuzamosan az iparunk saját, szovjet mezőgazdasági nyersanyagokkal való biztosításához szükséges ipari növények termesztésének fokozott fejlesztése megkövetelte, hogy jelentős mértékben növeljük az ipari növényeket termesztő vidékeken élő parasztlakosság kenyérellátását. Csakhogy abban az időben kevés kolhoz és szovhoz volt, s mezőgazdaságunk, többek között gabonatermelésünk, rendkívül alacsony színvonalon állt. Az akkoriban túlsúlyban levő, elmaradott technikájú és alacsony terméshozamú egyéni paraszti kisgazdaság nem tudta kielégíteni a városok, iparvidékek és az ipari növényeket termesztő körzetek növekvő szükségleteit. Ez tette szükségessé az ellátás terén a fejadagok (a jegyrendszer) bevezetését.

II. A kenyér és más cikkek jegyrendszerének bevezetése nemcsak szükséges volt, hanem a későbbi évek folyamán igen fontos feltétele lett a munkásellátás javításának. A jegyrendszerre ebben az időben különösen azért volt szükség, mert a jóval magasabb szabadpiaci árak, és az ezen a téren észlelhető spekuláció ellenére a munkások kenyérellátását rögzített állami árakon bonyolították le. Az állam a korlátozott készletek folytán csak a jegyrendszer alapján biztosíthatta teljes mértékben a városok és iparvidékek ellátását, csak így biztosíthatta a fontosabb központoknak és az üzemek élmunkásainak jobb ellátását, s egyszersmind csak így biztosíthatta a mezőgazdasági nyersanyagot — gyapotot, lent, kendert, dohányt stb. — beadók rögzített állami árakon való kenyérellátását, annak érdekében, hogy fellendítsük az ipari növények termelését és növeljük az ipar részére szükséges nyersanyag begyűjtését.

III. Most, amikor a mezőgazdaságban a szétforgácsolt egyéni kisparaszti gazdaság helyén szilárd gyökereket eresztett a gépesített mezőgazdasági nagyüzem, amikor a mezőgazdaságban a kolhozok és a szovhozok uralkodó helyzetbe kerültek, s amikor már elértük ezek jelentős szervezeti és gazdasági megszilárdulását — most a helyzet gyökeresen megváltozott. Ezt nemcsak az idei gabonabegyűjtés eredményei, hanem — különösen — az állam által felemelt árakon eszközölt gabonafelvásárlás sikerei bizonyítják. Az állam most elegendő mennyiségű gabonával rendelkezik ahhoz, hogy teljesen és zökkenőmentesen, jegyrendszer nélkül biztosítsa a lakosság ellátását, a gabonakereskedelem messzemenő fejlesztése útján. Ilyen helyzetben a kenyér és néhány más cikk jegyrendszere csak fékezné

az ellátás javítását, s ezért a jegyrendszert meg kell szüntetni. A kenyerjegy megszüntetésével újabb fontos lépést teszunk afele, hogy a központosított elosztás rendszerét — a XVII. pártkonferencián a második ötéves népgazdasági tervről elfogadott irányelvekkel összhangban — fejlett szovjet kereskedelemmel cseréljük fel.

IV. A kenyér és más cikkek jegyrendszerének megszüntetése szükségképpen kiküszöböli a kétfele (a jegyre adott árura megszabott és a szabadkereskedelmi) árat, s biztosítja a rögzített, minden területre (köztársaságra) érvényes egységes állami eladási árat. A kenyer és más cikkek egységárat a magas szabadkereskedelmi áraknak és a jegyre adott áruk nagyon alacsony árának körülbelül az átlagában kell megállapitani, az egyes vidékek ellátásának szállítási és egyéb feltételei közti különbségek figyelembevételével. Mivel pedig ez a körülmény az eddig jegyre adott kenyer árának bizonyos mértékű emelkedésére vezet, az ÖK(b)P KB plénumának nézete szerint megfelelően emelni kell a munkások és alkalmazottak bérét.

V. A jegyrendszernek a városokban való megszüntetésével egyidejűleg teljesen meg kell szüntetni a beadott mezőgazdasági nyersanyagok: a gyapot, len, kender, dohány stb. úgynevezett „áruraváltása" formájában történő adagolt kenyérellátást. Tekintettel arra, hogy a kenyér rögzített ára bizonyos mértékben emelkedik, eme „áruraváltás" megszüntetésével együtt kell járnia a gyapot, len, kender stb. begyüjtési árának megfelelő felemelésének.

VI. A jegyrendszer megszüntetésével, s a kenyér, a liszt és néhány más cikk általános árusítására való áttéréssel együtt kell járnia mind a városi, mindpedig a falusi kereskedelmi hálózat nagyarányú fejlesztésének, az állami és a szövetkezeti kenyérgyártás messzemenő fejlesztésének, és a gabonatartalékok helyes szétosztásának az egyes ellátási körzetek között. A kolhozkereskedelemre nézve megállapított rend érvénybenhagyásával következetes harcot kell folytatni mindennemű gabonaspekulációs kísérlet és az osztályellenségnek e nagyon fontos rendelet végrehajtása során megkísérelt más támadásai ellen.

A fentebbiekből kiindulva az ÖK(b)P KB plénuma kimondja a következőket:

1. 1935 január 1-től meg kell szüntetni a kenyér, a liszt és a kásafélék jegyrendszerét, és mindenütt be kell vezetni *a kenyérnek* és más cikkeknek a lakosság részére történő *széleskörű árusítását* az állami és szövetkezeti boltokban.

2. Érvényteleníteni kell a kenyér, a liszt és a kásafélék min-

den jelenleg érvényben levő kiskereskedelmi eladási árát, s a kenyérre, lisztre és kásafélékre a területek, határterületek és koztársaságok bizonyos csoportjait felölelő több területi övezet szerinti *egységes állami kiskereskedelmi árakat* kell bevezetni.

3. A jegyrendszer megszüntetésével, s a kenyér, a liszt és a kásafelek egységes kiskereskedelmi árának megállapításával egyidejűleg 1935 január 1-től *fel kell emelni* a munkások és alkalmazottak *munkabérét,* a diákok ösztöndíját és a nyugdíjasok nyugdíját.

Utasítja a Szovjetunió Népbiztosí Tanácsát, hogy határozza meg a népgazdaság egyes ágaira vonatkozóan a munkabér emelésének mereteit, olymódon, hogy megmaradjanak azok az előnyök, amelyeket a munkások egyes csoportjai és kategóriái részére a jegyrendszer alapján történő ellátás idején megállapítottak.

4. 1935 január 1-től meg kell szüntetni azt a jelenleg érvényben levő rendet, amely szerint a mezőgazdasági nyersanyagok beadoi *adagolt kenyérmennyiséget* kapnak, s minden mezőgazdasági nyersanyagbegyüjtő vidéken meg kell indítani a kenyér és a liszt általános árusítását.

5. Az egységes kiskereskedelmi kenyér- és lisztárak megállapításával kapcsolatban *fel kell emelni* azoknak a mezőgazdasági nyersanyagoknak a *beadási árát,* amelyek beadásáért az állam csökkentett áron kenyeret bocsátott a kolhozok, kolhozparasztok és egyénileg gazdálkodó parasztok rendelkezésére.

Utasítja a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsát, hogy övezetenként és kerületenként állapítson meg új beadási árakat a gyapot, len, kender, dohány stb. különböző fajtáira, s ugyancsak övezetenként és kerületenként állapítson meg új beadási árakat a mahorkára, selyemgubóra, bárányirhára, prémre, gyapjúra és arra a halra, amelyet halászkolhozok adnak be az államnak.

6. Az állami és szövetkezeti raktárakban és boltokban, övezetenként egységes állami árakon be kell vezetni a *szemestakarmány általános árusítását* mind a lakosság, mind az állami vállalatok, kolhozok és szövetkezetek részére.

7. El kell rendelni, hogy a *kenyérárusítást* egyrészt az állami és szövetkezeti kenyérüzletek hálózata, másrészt az állami és szövetkezeti kereskedelmi hálózat egyéb olyan élelmiszerüzletei bonyolítsák le, amelyek alkalmasak a kenyérárusításra, a *lisztárusítást* pedig az állami kereskedelem kereskedelmi hálózata, a munkásellátó intézmények és az állami begyüjtők, valamint — a Belkereskedelmi Népbiztosság helyi szerveinek engedélyével — a fogyasztási szövetkezetek bonyolítsák le.

8. Haladéktalanul meg kell kezdeni a kenyérárusítással foglalkozó állami és szövetkezeti *bolthálózat* bővítését, s ezt a hálózatot 1935 április 1-ig legalább 10 000 üzlettel kell növelni, egyrészt a meglevő üzletek átalakításával vagy felszerelésének kiegészítésével, másrészt a Népbiztosok Tanácsa által megállapított terv szerint, új üzletek és elárusító helyek építésével.

9. Minden hónapban *tervet* kell készíteni arról, hogy mennyi *lisztet* és kásafélét *bocsátanak* a kereskedelmi szervezetek, az ipar és egyéb állami szervezetek rendelkezésére területenként, határterületenként és köztársaságonként, olyan mennyiségben, amely mindenütt biztosítja a zökkenőmentes, általános kenyérárusítást, és teljesen kielégíti a lakosság igényeit, s ennek érdekében az egyes határterületeken, területeken és köztársaságokban lisztből és kásafélékből kielégítő mennyiségű készleteket kell teremteni.

10. Kötelezni kell a helyi párt- és szovjetszervezeteket, hogy gondoskodjanak a kenyér- és lisztárusítás kereskedelmi hálózatának fejlesztéséhez szükséges helyiségekről, s minden téren segítsék a kereskedelmi szervezeteket új boltok és sütödék építésében.

* * *

Az a körülmény, hogy megszüntetjük a kenyér és néhány más cikk jegyrendszerét, s mindenütt áttérünk a rögzített állami egységárakon történő általános kenyérkereskedelemre, továbbá az a körülmény, hogy a jövőben feltétlenül lehetséges ezeknek az áraknak további csökkentése, és ezzel együtt az iparcikkek árának csökkentése, megteremti a munkás- és paraszttömegek jólétének további fokozásához szükséges kedvező feltételeket.

A jegyrendszer megszüntetése a kolhozrend győzelme és a mezőgazdaság fellendülése következtében vált lehetővé, s egyszersmind a maga részéről hozzájárul a mezőgazdaság és az ipar további, még gyorsabb fejlődéséhez, a szovjet rubel vásárlóerejének növekedése, s a város és a falu közötti áruforgalom kibontakozása alapján.

A párt és a munkás-paraszt állam előtt a mostani határozat megvalósításával kapcsolatban felmerült nagy és bonyolult gyakorlati feladatok minden párt-, szovjet- és szakmai szervezettől megkövetelik operatív munkájukban a kellő szervezettséget és a helyi sajátosságok figyelembe vételét, s egyszersmind az osztályellenség minden néven nevezendő bomlasztó támadásának erélyes visszaverését.

A mostani határozat végrehajtásának a munkás-paraszt szö-

vetség további erősödésében, és a szocializmus ügyének országunkban való diadalmas előrehaladásában kell kifejezésre jutnia.

A MEZŐGAZDASÁGI POLITIKAI OSZTÁLYOKRÓL

(Határozat L. M. Kaganovics elvtárs beszámolójához, elfogadta az ÖK(b)P KB plénuma, 1934 november 28-án)

A párt a falu szocialista átalakításáért folyó harc során számos nehézségbe ütközött, de gyakorlatilag leküzdötte ezeket a nehézségeket, és kiküszöbölte a hiányosságokat. Az ÖK(b)P KB plénuma 1933 januárjában, a falusi munkában mutatkozó súlyos politikai, szervezeti és gazdasági hiányosságokat figyelembe véve, határozatilag kimondta:

„A gép- és traktorállomások és a szovhozok politikai megszilárdítása, a gép- és traktorállomások és a szovhozok által a falvakban betöltött politikai szerep és befolyás növelése, továbbá a kolhozokban, illetve a szovhozokban működő pártsejtjeink politikai és gazdasági munkájának döntő megjavítása céljából... minden gép- és traktorállomáson és szovhozban *politikai osztályt* kell szervezni"[1].

Sztálin elvtárs a KB januári plénumán elmondott beszédében feltárta falusi munkánk hiányosságait, és rámutatott arra, hogy „a gép- és traktorállomások és a szovhozok politikai osztályai azok közé a döntő fontosságú eszközök közé tartoznak, amelyeknek segítségével ezeket a hiányosságokat a legrövidebb időn belül ki lehet küszöbölni"[2].

Az elmúlt két évben a gép- és traktorállomásokon 3 368, a szovhozokban pedig 2 021 politikai osztályt létesítettünk. A gép- és traktorállomások politikai osztályainak 17 000, s a szovhozok politikai osztályainak 8 000 funkcionáriusa — akiket a Központi Bizottság gondosan, egyénenként válogatott ki — az elmúlt két évben gigászi munkát végzett, hogy kiküszöbölje a falusi munkának Sztálin elvtárs „A falusi munkáról" című beszédében és a KB januári plénumának határozataiban megjelölt hiányosságait.

Abban a harcban, amelyet az osztályellenséges elemek ellen a kolhozok bolsevik erősítéséért, a közös, kolhoztulajdon és az állami tulajdon megóvása érdekében, az állammal szembeni kötelezettségek mindenek fölé helyezéséért vívtunk, a kolhoz-

[1] Lásd ebben a kiadványban. 220. old. — *Szerk.*
[2] *Sztálin* Művei. 13. köt. Szikra 1951. 247. old. — *Szerk.*

parasztok nagyszámú pártonkívüli aktivistája tömörült a párt köré. A kolhozparasztok körében széles fronton bontakozott ki a szocialista munkaverseny és a rohammunkamozgalom.

A párt a politikai osztályok segítségével leleplezte és jórészt kiseperte a kolhozokból meg a szovhozokból a szovjetellenes, kolhozellenes, szabotáló és kártevő elemeket, a kulákokat és szekértolóikat, akik befurakodtak a kolhozokba meg a szovhozokba, s azokat alattomban, belülről igyekeztek bomlasztani.

A kolhozok, amelyek napjainkban a parasztgazdaságok $^3/_4$ részét, a vetésterületnek pedig 90%-át egyesítik, szilárd és legyőzhetetlen erővé lettek. A Szovjetunió mezőgazdasága csak a legutóbbi két évben, 1933-ban és 1934-ben, 137 000 traktort, 18 000 kombájnt, 63 000 fogatos és traktoros vetőgépet, 24 000 nagy és kisebb cséplőgépet, a gabona és az ipari növények betakarítására 343 000 különféle gépet, továbbá 25 000 tehergépkocsit kapott.

Most a meglevő 240 000 kolhoz, 3 500 gép- és traktorállomás és 5 000 szovhoz összesen 281 000 traktorral, 33 000 kombájnnal, 34 000 tehergépkocsival, 845 000 fogatos és traktoros vetőgéppel, 129 000 nagy és kisebb cséplőgéppel, 2 085 000 különféle gabona- és ipari növény betakarító géppel (egyszerű aratógépek, szénakaszálók, répakapálógépek, lennyűvőgépek) stb. rendelkezik.

1932 végén a Szovjetunió mezőgazdaságában 2 500 millió rubel értékű mezőgazdasági gép, traktor és tehergépkocsi volt, 1933-ban és 1934-ben a mezőgazdaság újabb 1 280 millió rubel értékben kapott mezőgazdasági gépeket, traktorokat és tehergépkocsikat.

Bár falun a mezőgazdasági gépek kihasználása, különösen a kombájnok kihasználása terén még komoly hiányosságok észlelhetők, az utóbbi két évben a legtöbb kolhoz és szovhoz sokkal jobban kihasználja a traktorokat, cséplőgépeket, lennyűvőgépeket stb., mint az elmúlt években. 1933-ban a gép- és traktorállomások traktorai — szántásra átszámítva — 35 millió hektárt, 1934-ben 55 millió hektárt műveltek meg (cséplés nélkül). A kolhozokban 1933-ban 533 000 hektáron, 1934-ben pedig 1 576 000 hektáron kombájnok végezték el a termés betakarítását. Javult a mezőgazdasági munkák (a szántás, gyomlálás, termésbetakarítás stb.) minősége is.

1934-ben a tavaszi vetést 15—20 nappal rövidebb idő alatt végeztük el, mint 1933-ban, és 30—40 nappal rövidebb idő alatt, mint 1932-ben.

Bár a termésbetakarítást illetően számos kerületben lemaradás van, s a betakarításnál veszteségek fordulnak elő, 1933-ban és 1934-ben a termésbetakarítás általában, a Szovjetunió egész területét véve, jelentősen jobban haladt, mint az előző években.

Annak ellenére, hogy délen számos vidéken — Ukrajnában, Eszak-Kaukázusban és egyes más vidékeken — kedvezőtlenek voltak az időjárási viszonyok, a Szovjetunió egész területén nem takarítottak be 1934-ben kevesebb gabonát, mint az előző évben.

A gabonabegyüjtési tervet 1933-ban másfél hónappal hamarabb teljesítettük, mint 1932-ben, az 1934-es gabonabegyüjtési tervet pedig másfél hónappal hamarabb teljesítettük, mint 1933-ban, és három hónappal hamarabb, mint 1932-ben.

A kolhozparasztok millióinak tudatában gyökeret vert annak a megértése, hogy az állammal szembeni kötelezettségeket legelsősorban kell teljesíteni.

Az a jelszó, amelyet a párt 1933 februárjában, az élenjáró kolhozparasztok kongresszusán adott ki, hogy tudniillik harcolni kell a bolsevik kolhozokért és a kolhozparasztok jómódú életéért, utat talált a kolhozparasztok tízmillióinak tudatába és mindennapi életébe, s a kolhozok erősítéséért és a mezőgazdaság további általános fellendítéséért vívott harcban a nagy tömegek mozgósításának gyakorlati harci programmja lett.

Mindez annak köszönhető, hogy a párt helyes politikát folytatott, és a falu gyakorlati vezetése gyökeresen megjavult.

Megerősödtek az üzemi elvnek megfelelően átszervezett kolhoz-pártalapszervezetek. Fokozódott a falusi párttagok forradalmi ébersége és bolsevik eszmei felkészültsége.

A politikai osztályok munkájának kibontakozásával a pártirányítás közelebb került a kolhozokhoz, a faluhoz, s a párt politikai munkája szoros kapcsolatba került a termelő munkával.

Azoknak a feladatoknak a hatására, amelyeket a párt tűzött a politikai osztályok elé, ezek gyakorlati munkája és munkamódszerei révén nemcsak a pártalapszervezetek munkája, hanem a párt kerületi bizottságainak munkája is megjavult.

A rendkívüli szervezeti formát jelentő politikai osztályok, az egész párt erejére és tekintélyére, a gép- és traktorállomások gazdasági erejére támaszkodva, komoly sikereket értek el a szocialista építés egyik elmaradott területének — a mezőgazdaságnak élenjáró területté változtatásában.

A tapasztalat azonban azt mutatta, hogy amint növekednek a falu vezetésével kapcsolatos feladatok, a politikai osztályok egymagukban már nem elegendők, és a kolhozfalu egész mun-

kájának — politikai, gazdasági, kulturális és szociális (iskolák, kórházak stb.) munkájának — irányítása érdekében erősíteni kell a rendes párt- és szovjetszerveket, amelyek az egész munkát: az adminisztratív, a gazdasági, a kulturális és szociális, a pénzügyi stb. munkát átfogják. A párt XVII. kongresszusa éppen ezzel a körülménnyel számolt már jóelőre, amikor a kongresszuson elfogadott Szervezeti Szabályzatban leszögezte, hogy a KB-nak joga van *„politikai osztályokat szervezni... a szocialista építés egyes elmaradó, a népgazdaság és az egész ország szempontjából különösen fontos munkaterületein, joga van továbbá arra, hogyha a politikai osztályok teljesítették legfontosabb feladataikat, átalakítsa azokat területi-üzemi elven felépülő rendes pártszervekké"*[1].

Az ÖK(b)P KB plénuma megállapítja, hogy a politikai osztályok megalakítása minden tekintetben helyesnek bizonyult: a politikai osztályok rendkívül fontos szerepet játszottak a falun észlelhető hiányosságok kiküszöbölésében, s a mezőgazdaság szocialista átépítése, a kolhozok megszilárdítása, a kolhozok aktivistáinak tömörítése, a falusi pártszervezetek szilárd alapjának megteremtése és a kerületi pártbizottságok munkájának megjavítása terén elért sikerek felvetik annak a szükségességét, hogy *befejezzük* a kerületekre osztást, ami már a körzetek felszámolása idején megkezdődött, s az igazgatási szervek feltétlen közelvitelét a *faluhoz*. Mindezek alapján a KB plénuma határozatilag kimondja a következőket:

1. A gép- és traktorállomások politikai osztályait rendes pártszervekké kell átalakítani, s ennek érdekében a politikai osztályokat össze kell olvasztani a meglevő kerületi pártbizottságokkal, a különösen nagy kerületeket pedig néhány új kerületre kell osztani, s a megfelelő politikai osztályokat ezekbe kell beolvasztani.

2. A kerület valamennyi pártalapszervezetének vezetését a kerületi pártbizottságokra kell bízni.

3. Mivel a kerületi pártbizottságok munkája bonyolultabb lett, felelősségük pedig megnövekedett, a nagy mezőgazdasági kerületekben a kerületi első titkári tisztség mellett másodtitkári tisztséget is kell rendszeresíteni.

4. A kerületi pártbizottságok apparátusán belül mezőgazdasági osztályokat kell alakítani, és azok élére, a konkrét munkaviszonyoktól függően, a kerületi pártbizottság első vagy másodtitkárát kell állítani.

---

[1] Lásd ebben a kiadványban. 277. old. — *Szerk.*

5. Minden gép- és traktorállomáson rendszeresíteni kell az igazgató politikai helyettesének tisztségét, s ennek az igazgatóhelyettesnek a kötelessége, hogy politikailag biztosítsa a gép- és traktorállomási igazgató minden intézkedésének és kezdeményezésének sikeres végrehajtását, s elvégezze a gép- és traktorállomási pártalapszervezet titkárának teendőit.

6. A gép- és traktorállomás igazgatójának politikai helyettese, aki közvetlenül az állomás igazgatójának van alárendelve, egyszersmind alá van rendelve a kerületi pártbizottságnak is, és annak vezetése alatt végzi pártpolitikai munkáját.

7. A plénum úgy látja, hogy a politikai osztályok minden jelenlegi funkcionáriusát feltétlenül a kerületben kell munkán hagyni, s kimondja, hogy a továbbiakban a következőképpen kell felhasználni őket:

a) az újonnan szervezendő kerületi pártbizottságok első titkáraiként, vagy ahol az szükséges, a már meglevő kerületi pártbizottságok első titkáraiként;

b) a kerületi pártbizottságok másodtitkáraiként, és a kerületi pártbizottságok mezőgazdasági osztályainak vezetőiként;

c) a gép- és traktorállomások igazgatóinak politikai helyetteseiként;

d) az új kerületi pártbizottságok és a kerületi komszomolbizottságok apparátusainak funkcionáriusaiként.

8. A kerületi pártbizottságok titkárait és a gép- és traktorállomások igazgatóinak politikai helyetteseit az ÖK(b)P KB erősíti meg beosztásukban, s munkájuktól nem menthetők fel az ÖK(b)P KB hozzájárulása nélkül; a kerületi pártbizottságok instruktorait a területi, határterületi pártbizottságok és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai erősítik meg beosztásukban.

9. Az újonnan szervezendő kerületekben a gép- és traktorállomások politikai osztályainak lapjait a kerületi pártbizottságok sajtószerveivé kell átalakítani, a meglevő kerületekben pedig — a kerületi lapok helyzetétől függően — vagy össze kell olvasztani a meglevő kerületi lapokkal, vagy pedig engedélyezni kell, hogy ezek a lapok a legnagyobb gép- és traktorállomások sajtószerveiként megmaradjanak.

10. A plénum megbízza a KB Politikai Irodáját, hogy minden egyes területen, határterületen és köztársaságban különkülön konkretizálva március 1-ig, a Szovjetunió déli kerületeiben pedig 1935 február 1-ig fejezze be ennek a határozatnak a megvalósítását.

11. A plénum kötelezi a területi, határterületi pártbizottsá-

gokat és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, hogy január 1—15-ig terjesszék az ÖK(b)P KB elé az új kerületek megszervezésére és a politikai osztályok funkcionáriusainak felhasználására vonatkozó konkrét javaslataikat, s megerősítés végett terjesszék az ÖK(b)P KB elé mind a már meglevő, mind pedig az újonnan szervezendő kerületek kerületi pártbizottsági titkárainak névsorát, valamint a gép- és traktorállomási igazgatók politikai helyetteseinek névsorát.

12. A különféle szovhozokban változtatás nélkül meg kell hagyni a politikai osztályok rendszerét.

* * *

Az ÖK(b)P KB plénuma hangsúlyozza, hogy a politikai osztályok átalakítása növeli a kerületi, területi, határterületi pártbizottságoknak és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak felelősségét a kolhozok további megerősítésének sikeréért, s a párt azon jelszavának megvalósításáért, amely szerint a kolhozokat bolsevik kolhozokká, a kolhozparasztokat jómódúakká kell tenni.

A pártszervezetek ne feledjék, hogy most is teljes mértékben érvényesek azok az útmutatások, amelyeket a KB (1933) januári plénuma a politikai osztályok megszervezésével kapcsolatban adott, s amelyek szerint *„a mezőgazdaság további fellendítéséért folytatott harc és a mezőgazdaság szocialista átalakításának befejezése jelenleg a párt elsőrendű fontosságú feladata"*[1].

A kolhozok hatalmasarányú fejlődése és gazdasági megerősödése ellenére, a kolhozparasztok aktivitásának megnövekedése ellenére — a kolhozok munkájában még mindig sok a hiányosság, számos kolhozban még nincs véglegesen megtörve a befurakodott kulákelemek bomlasztó kártevő tevékenysége.

Többek között az idei gabonabegyüjtés tapasztalata is azt mutatta, hogy néhány terület és határterület számos kerületében a termésbetakarításnál észlelt nagy szemveszteség, a betakarítással, csépléssel és gabonabeadással való lemaradás, továbbá a munka rossz megszervezése, a traktorok, cséplőgépek, s különösen a kombájnok gyatra kihasználása azzal magyarázható, hogy a falusi kommunisták, sőt a kerületek és politikai osztályok egyes funkcionáriusainak politikai rövidlátása és elnéző magatartása folytán az osztályellenséges elemek még mindig aktívan tevékenykednek.

[1] Lásd ebben a kiadványban. 217. old. — *Szerk.*

A kerületi, ferületi, határterületi pártbizottságoknak és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak arra kell felhasználniok a téli időszakot, hogy tovább erősítsék a kolhozokat, egybeforrasszák a pártonkívüli aktívát, javítsák a kolhozvezetőségek és a kolhozelnökök munkáját, növeljék a kolhozparasztok közgyűléseinek szerepét és jelentőségét, tömörítsék a kolhozparasztokat a párt köré, és gondoskodjanak a falusi pártalapszervezetek további erősítéséről.

Az ÖK(b)P KB plénuma annak a szilárd meggyőződésének ad kifejezést, hogy a politikai osztályok funkcionáriusai, akiknek legnagyobb része bebizonyította, hogy igazi bolsevik pártszervező, az új viszonyok között, a kerületi pártbizottságokban vagy a gép- és traktorállomások igazgatóinak politikai helyetteseiként is méltóknak bizonyulnak azokra a nagy feladatokra, amelyeket a párt tűz ki eléjük.

„Pravda": 328. sz. 1934 november 29

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1935 február 1

Az ÖK(b)P KB 1935 február 1-én teljes ülést tartott.

A plénum határozatilag kimondta, hogy A. I. Mikojant be kell iktatni az ÖK(b)P KB Politikai Irodájának tagjai közé, A. A. Zsdanovot pedig a Politikai Iroda póttagjai közé.

A plénum megbízta V. M. Molotovot, hogy a VII. Szovjetkongresszuson az ÖK(b)P KB nevében terjesszen elő javaslatot, amely szerint a Szovjetunió Alkotmányán bizonyos változtatásokat kell eszközölni a következő szempontok alapján:

a) tovább kell demokratizálni a választási rendszert, olyan értelemben, hogy a nem teljesen egyenlő választásokat — egyenlő, a közvetett választásokat — közvetlen, a nyilt választásokat — titkos választásokkal kell felcserélni,

b) pontosabban kell megfogalmazni az Alkotmány szociális-gazdasági alapjait, olyan értelemben, hogy az Alkotmányt összhangba kell hozni a Szovjetunió jelenlegi osztályerőviszonyaival (az új, szocialista ipar megteremtése, a kulákság szétzúzása, a kolhozrendszer győzelme, a szocialista tulajdonnak, mint a szovjet társadalom alapjának megszilárdulása stb.).

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1935 december 21—25

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

Az ÖK(b)P KB 1935 december 21—25-én teljes ülést tartott. A teljes ülés a következő kérdéseket tárgyalta meg: 1) Az ipar és közlekedés problémái a Sztahanov-mozgalommal kapcsolatban és 2) A pártokmányok felülvizsgálásának eredményei.

Az ÖK(b)P KB teljes ülésének megfelelő határozatait alább közöljük.

A PLÉNUM HATÁROZATAI

AZ IPAR ÉS A KÖZLEKEDÉS PROBLÉMÁI A SZTAHANOV-MOZGALOMMAL KAPCSOLATBAN

(Az ÖK(b)P KB plénumának 1935 december 25-én elfogadott határozata)

Az első és második ötéves terv győzelmes megvalósítása új, magasabb színvonalra emelte a népgazdaság technikai bázisát. A Szovjetország az iparosításnak és a mezőgazdaság kollektivizálásának az osztályellenség, s a párton meg a munkásosztályon belüli ügynöksége ellen vívott harcban végrehajtott helyes politikája nyomán korszerűsítette technikáját, és a szocialista gazdaság alapján újjáalakította a népgazdaságot.

A párt és az állam óriási erőfeszítésével, a munkásosztály hősi harcával, az egész ország megfeszített erejével rövid időn belül a technika legújabb vívmányai alapján felszerelt hatalmas szocialista nehézipart teremtettünk, amely az egész népgazdaság újjáalakításának alapjává vált.

Létrehoztuk a könnyűipar gyorsütemű fejlesztéséhez és új technikai alapokra helyezéséhez szükséges gépipari és nyersanyagbázist.

Az elaprózott élelmiszeripari kisüzemek és a kisszámú nagyüzem helyébe az egész Szovjetunióban központilag irányított élelmiszeripart teremtettünk.

A kisüzemi, szerződéses fakitermelés helyébe központilag irányított nagyüzemi faipart hoztunk létre.

A vasúti közlekedést, amely eddig nem tudta kielégíteni a népgazdaság növekvő szükségleteit, gyors ütemben fejlesztjük és technikai felszerelését megújítjuk.

Mindezek a tények, amelyekkel együttjárt az utolsó kapitalista osztálynak, a kulákságnak és a kizsákmányoló osztályok maradványainak felszámolása, a kizsákmányolás megszüntetése a Szovjetországban, a munkának becsület, dicsőség, merészség és hősiesség dolgává válása, a munkások anyagi helyzetének gyökeres megjavulása, politikai öntudatuk és aktivitásuk megnövekedése — azt eredményezték, hogy országunkban rohamos fejlődésnek indult a Sztahanov-mozgalom.

A Sztahanov-mozgalom egész szocialista fejlődésünknek, a szocializmus országunkban aratott győzelmének eredménye.

A Sztahanov-mozgalom a munka újszerű megszervezését, a technológiai folyamatok észszerűsítését, a termelésben a helyes munkamegosztást, a szakmunkásoknak a másodrangú, előkészítő munkák alóli felmentését, a munkahely jobb megszervezését, a munkatermelékenység gyors emelkedésének biztosítását, a munkások és alkalmazottak részére kifizetett bérek jelentős növekedésének biztosítását jelenti.

A Sztahanov-mozgalom emeli a munkásosztály műveltségi és műszaki színvonalát, megdönti a régi műszaki normákat, számos esetben túlszárnyalja a fejlett tőkés országokban elért munkatermelékenységet, biztosítja a fogyasztási cikkek termelésének gyors növekedését és olcsóbbátételét, biztosítja, hogy országunk a leggazdagabb országgá váljék, s ilymódon világméretekben erősíti a szocializmus állásait.

A munka termelékenységének nagyarányú emelkedése a tőkés országokban elkerülhetetlenül maga után vonná a foglalkoztatott munkások számának csökkenését, a munkabérek leszállítását, a munkanélküliség fokozódását és a nyomor növekedését, hiszen a kapitalizmus szükségképpen gúzsbaköti az ország termelőerőit. A Szovjetunióban, éppen fordítva, a munka termelékenységének rohamos emelkedése okvetlenül a termelési front bővülésére, az üzemben levő szerszámgépek és gép-

csoportok számának, s ennek következtében a foglalkoztatott munkások számának növekedésére, munkabérük emelkedésére vezet, hiszen a szovjet rendnek, amely kiszabadította a termelőerőket a kapitalizmus béklyóiból, elmaradhatatlan velejárója a termelőerők általános fejlődése.

A tőkés országokban a munka termelékenységének nagyarányú emelkedése rendkívül veszélyes nehézségeket támasztana a burzsoázia számára, minthogy először is a termelés rohamos növekedésére vezetne, ami veszélyes a válság viszonyai közepette; másodszor a fogyasztási cikkek olcsóbbodását idézné elő, ami ugyancsak veszélyes a kapitalizmusra nézve, mert a jelenkori kapitalizmus az árut legszívesebben monopoláron adja el. A Szovjetunióban, éppen fordítva, a munka termelékenységének rohamos emelkedése, a termelés növekedése és olcsóbbodása nem veszély, hanem hatalmas eredmény, amely a fogyasztási cikkek bőségéhez, olcsóbbodásához és a reálbér növekedéséhez vezet, mert a szovjet rend nem ismer válságokat, nem szab monopolárakat és gazdasági célkitűzése nem az, hogy egyesek nagy profithoz jussanak, hanem az, hogy állandóan javítsa a dolgozóknak, a népgazdaság legfőbb és legértékesebb erőinek anyagi helyzetét.

Az iparban és a közlekedésben egyes gazdasági vezetők nem értették meg a Sztahanov-mozgalom jelentőségét, fogva tartotta őket üzemeink túlságosan alacsonyra előirányzott kapacitása, amely annakidején munkásaink és műszaki kádereink elmaradottságából indult ki. Ez a tény, s a túlalacsonyra előirányzott kapacitás realizálása folytán támadt önelégültség arra vezetett, hogy egyes tekintélyes gazdasági vezetők, akik az ország iparosítása terén a multban kétségtelen érdemeket szereztek, nemcsak hogy nem tudtak a Sztahanov-mozgalom élére állni, hanem egyenesen akadályozóivá váltak.

Ezenkívül a műszaki káderek soraiban a haladó elemek mellett olyan mérnökök és technikusok is vannak, akik a tőkés termelés tapasztalatai alapján, sőt sokan közülük a forradalom előtti orosz ipar elmaradott technikája alapján nevelkedtek, s ezek az első időkben a Sztahanov-mozgalom mögött kullogtak.

Ezek a körülmények megnehezítik a Sztahanov-mozgalom kibontakozását.

A feladat az, hogy az iparban felhalmozott tudományos ismeretek és műszaki tapasztalatok alkalmazásával véget vessünk a technika kihasználatlanságának — ami elkerülhetetlen a tőkés társadalomban, ahol a munkás nem magának, nem a közösségnek, hanem a tőkésnek dolgozik, ahol a gazdaság nem terv-

szerűen, nem az egész nép érdekében, hanem spontán módon, az egyes tőkések érdekében fejlődik —, hogy lépést tartsunk a Sztahanov-mozgalommal, élére álljunk, és segítsük az új, a kapitalizmusénál magasabb munkatermelékenység megvalósításában.

Mindenekelőtt meg kell törnünk az ipar és közlekedés valamennyi ágában a konzervatív gazdasági vezetők, mérnökök és technikusok még meglevő ellenállását a Sztahanov-mozgalommal szemben, és másodszor, minden módon elő kell segítenünk, hogy ennek a mozgalomnak az élére azok a gazdasági vezetők, mérnökök és technikusok kerüljenek, akik hívei a Sztahanov-mozgalomnak, de még nem tudtak annak élére állani.

A pártszervezetek és a szakszervezeti csoportok leplezzék le a sztahanovisták befeketítésén mesterkedő osztályellenséges elemeket, és tömörítsék a munkások nagy tömegeit a Sztahanov-mozgalom köré.

A jelenlegi elavult műszaki normák helyett magasabb normákat kell megállapítani, s ennek megfelelően módosítani kell a teljesítménynormákat, ezeket bizonyos mértékben fel kell emelni, de olymódon, hogy a progresszív darabbérrel dolgozóknak a jelenlegi bértarifákat meghagyják, a béralapot pedig, tekintettel a Sztahanov-mozgalom fejlődésére, felemelik.

A KB plénuma elítéli a teljesítménynormák megállapításának jelenlegi rendszerét és gyakorlatát, mert ez nincs összhangban a Szovjetunió korszerű technikájának színvonalával, s nem felel meg a kitűzött feladatnak, amely szerint tovább kell emelni a munka termelékenységét.

Az a körülmény, hogy a normamegállapítás gyakorlatában túlsúlyban vannak az úgynevezett tapasztalati-statisztikai normák, hogy azoknak a munkásoknak teljesítményét veszik alapul, akik a termelés technikáját gyengén sajátították el, s hogy a teljesítménynormák megállapításánál nem elemzik kellőképpen a vállalat vagy üzemrész termelési lehetőségeinek növekedését, az egy munkásra eső gépi energia növekedését, továbbá a munkás műszaki és kulturális színvonalának emelkedését — mindez arra vezet, hogy a munkanormák megállapításának fennálló gyakorlata akadályozza a munka termelékenységének és a munkások bérének további emelkedését.

A normamegállapítás jelenlegi gyakorlatának tarthatatlanságát és káros voltát különösen szemléltetően bizonyítja az a tény, hogy az újonnan megállapított teljesítménynormákat nyomban megállapításuk után óriási mértékben túlteljesítették, méghozzá nemcsak egyes munkások, hanem a munkások zöme.

A KB plénuma különösen megengedhetetlennek tartja, hogy a termelés megszervezésének ezt a rendkívül felelősségteljes területét lépten-nyomon az úgynevezett normásokra és bérmegállapítókra hárítják át, az üzemvezetők, mérnökök, technikusok, művezetők és vállalatvezetők pedig vagy egyáltalán nem foglalkoznak a normamegállapítás kérdéseivel, vagy gépiesen jóváhagyják a normások és bérmegállapítók által kidolgozott teljesítménynormákat.

A KB plénuma szükségesnek tartja, hogy

a) a teljesítménynormák megállapításánál az üzemrész és a vállalat termelési lehetőségeinek szigorú ellenőrzéséből és a sztahanovisták élenjáró termelési tapasztalatainak számbavételéből induljanak ki;

b) a normamegállapítás munkáját és a munka menetéért való felelősséget a vállalat igazgatójának közvetlen irányítása mellett az üzemrész és a vállalat műszaki személyzetére ruházzák;

c) az új teljesítménynormák megállapítására irányuló munkába messzemenően bevonják a vállalat sztahanovistáit.

Annak érdekében, hogy a Sztahanov-mozgalmat egész országunkra kiterjesszük, hogy a tömeges Sztahanov-mozgalmat ne úgy értelmezzék mint valami rövidlélekzetű kampányt, s hogy segítsük a sztahanovistákat az előttük álló akadályok leküzdésében — a pártszervezetek és a szakszervezeti csoportok kapcsolódjanak be a Sztahanov-mozgalom fejlesztésébe, és adjanak szervezett formát a sztahanovisták erőfeszítéseinek.

Kivétel nélkül minden egyes sztahanovistának segítséget kell nyujtani műszaki ismereteinek kiegészítéséhez, s ezért olyan külön műszaki tanfolyamokat kell létesítenünk számukra, amelyek mellett folytathatják termelőmunkájukat.

Rendszeresen szélesíteni kell azoknak a munkásoknak és munkásnőknek a körét, akik számára kötelező a technikai minimum elsajátítása.

Végül pedig a technikai minimum oktatását általánossá és kötelezővé kell tenni minden munkás és munkásnő részére, s ennek a nagyfontosságú intézkedésnek megvalósítása során azt a feladatot kell szem előtt tartani, hogy a munkásosztály műveltségi és műszaki színvonalát a mérnökök és technikusok színvonalára emeljük.

Az ÖK(b)P KB plénuma a népgazdaság egyes ágaira vonatkozóan a következő intézkedéseket ajánlja:

A nehézipar terén

1. Teljes lendülettel kell fejleszteni a Sztahanov-mozgalmat, *mindenekelőtt valamennyi nyersanyagkitermelő iparágban,* elsősorban *a szén- és ércbányászatban,* ahol a Sztahanov-mozgalom elkezdődött és legelőször bontakozott ki, az *ásványolaj-iparban,* ahol mindezideig fejletlen a Sztahanov-mozgalom, a *vaskohászatban* és *színesfémkohászatban,* az *építkezés* terén, az *építőanyagiparban* és a vegyiiparnak azokban az ágaiban, amelyek korlátlan nyersanyagforrásokkal rendelkeznek (elsősorban a szintetikus úton előállított ammoniák- és nitrogénműtrágyák, műgumi stb. gyártása).

A Sztahanov-mozgalom megszervezésének fő célkitűzése ezekben az iparágakban a termelés lehető legnagyobb növelése és az önköltség lehető legmesszebbmenő csökkentése legyen, abból a megfontolásból kiindulva, hogy a termelési terv csupán a minimálisan kötelező munkafeladatot jelöli meg.

2. A *gépgyártás* terén a Sztahanov-mozgalom irányuljon elsősorban a fém jobb felhasználására, a munkaerő jobb kihasználására, a gépek kihasználásának fokozására, a gyártmányok kiváló minőségére, az üzem teljes kihasználására, továbbá arra, hogy a meglevő felszereléssel olcsóbban állítsanak elő műszakilag tökéletes és minőségileg kifogástalan gépeket.

3. Az *erőműtelepeken* és a *villamoshálózatban* át kell térni az üzemzavarmentes munkára, fokozni kell a berendezés kihasználását, olymódon, hogy a karbantartás és a generáljavítás során csökkentik a kazán- és turbinaaggregátok állását, s csökkenteni kell a fajlagos fűtőanyagfogyasztást.

4. A nehézipar hiányanyagokat feldolgozó ágaiban a Sztahanov-mozgalom a munka magas termelékenységéért folytatott harccal párhuzamosan irányuljon a nyersanyagtakarékosságra, a hiányanyagnak más anyagokkal való helyettesítésére, a selejt és a hulladék miatt előállott veszteségek elleni harcra, a termelés minőségének lényeges javítására, a késztermékek tartósságának növelésére.

5. A Nehézipari Népbiztosság 1936-ban fejezze be az üzemekben a gépi felszerelés és a termelési kapacitás műszaki normáinak felülvizsgálását a normaemelés lehetőségei szempontjából, s kezdje el a felülvizsgálást a szénbányákban, vasbányákban, a színesfémkohászat bányáiban és ércdúsító üzemeiben, az ásványolajkitermelésben, az ásványolajlepárló üzemekben, a nagyolvasztókban és az acélolvasztókban, a hengerműveknél, a

rézöntőüzemekben, a horganygyárakban, ólomhutákban, alumíniumgyárakban és a ritkafémfeldolgozó üzemekben, a szintetikus ammoniák- és nitrogén-műtrágyák gyártásában, a kénsav, a foszfátműtrágyák, a műgumi gyártásanál, az anilinfestékiparban stb., továbbá a cementgyárakban és az egyéb építőanyagokat, valamint építési szerkezeteket gyártó üzemekben.

A tervkapacitás felülvizsgálásának alapját az új, felemelt műszaki normák képezzék. Ezeket az egyes gépcsoportok kapacitását meghatározó műszaki normákat a legjobb sztahanovisták bevált tapasztalatai alapján kell megállapítani.

6. A Nehézipari Népbiztosság 1936 elején fogjon hozzá a teljesítménynormák felülvizsgálásához, ezeknek a normáknak bizonyos emelése céljából, s ennek érdekében a Nehézipari Népbiztosság által jóváhagyott ütemterv szerint előzetesen hívjon össze az üzemek és vállalatok igazgatóinak, az üzemrészek vezetőinek, a mérnököknek, a művezetőknek és a sztahanovistáknak a részvételével iparági konferenciákat, amelyeken gondosan, részletesen és konkrétan tárgyalják meg mind az üzemek gépi felszerelésére és kapacitására előírt műszaki normák felülvizsgálásának, mindpedig a teljesítménynormák felülvizsgálásának kérdését.

7. A kongresszus utasítja a Nehézipari Népbiztosságot, hogy dolgozza ki, illetve hagyja jóvá a tankönyvek, kézikönyvek, lexikonok és mindenféle műszaki segédkönyvek felülvizsgálásának tervét, abból a szempontból kiindulva, hogy ezeket a könyveket összhangba hozzák a gépi felszerelés új műszaki normáival.

8. A nehézipar 255 vezető szakmájában a munkásoknak a kötelező technikai minimumra való oktatása teljes egészében helyesnek bizonyult. Az állami műszaki vizsgát tett 797 050 munkás soraiból kerültek ki a legjobb sztahanovisták, többek között *Sztahanov, Buszigin, Artyuhov* és sokan mások. Az ÖK(b)P KB plénuma elsőrendű feladatnak tartja kivétel nélkül valamennyi nehézipari munkás technikai oktatásban részesítését, s ennek érdekében kötelezi a Nehézipari Népbiztosságot a következő intézkedések végrehajtására:

a) haladéktalanul ki kell szélesíteni a technikai minimum elvégzésére kötelezett munkások körét, annak szem előtt tartásával, hogy a legközelebbi három-négy év alatt *valamennyi* nehézipari munkást be kell vonni a műszaki oktatásba, s a nehézipar új lehetőségeinek és új feladatainak megfelelően felül kell vizsgálni a technikai minimum tananyagát;

b) a kiváló munkások. a sztahanovista munkások számára szo-

cialista művezetőket képző szaktanfolyamokat kell szervezni esti oktatás keretében, s ezekre olyan sztahanovistákat kell felvenni, akik magas munkatermelékenységet érnek el.

A könnyűipar terén

1. A könnyűiparban a Sztahanov-mozgalmat elsősorban az elsődleges nyersanyag-feldolgozó iparágakban kell kifejleszteni: a *gyapotfeldolgozó üzemekben,* a *lenfeldolgozó üzemekben,* a *kenderfeldolgozó üzemekben,* a *selyemgombolyító üzemekben,* a *műbőrgyárakban* és az alkatrész- és gépgyártáshoz szükséges segédanyagtermelésben. A textilipar ágaiban: elsősorban a len- és selyemiparban és különösen a *lenfonás* és *selyemszövés* terén; a pamut-, kötszövő és kender-jutaiparban elsősorban a *fonásnál* és különösen a *fésűs-* és a *cérnázott* fonal előállításánál.

A Sztahanov-mozgalom során arra kell törekednünk, hogy megtakarítást érjünk el a nyersanyagfelhasználás terén, hogy teljes egészében felhasználjuk a különféle hulladékokat, hogy messzemenően fejlesszük és alkalmazzuk a pótanyagokat, s ezzel egyidejűleg bővítsük a termékek választékát, javítsuk minőségüket és tegyük olcsóbbá a termékeket.

2. A Könnyűipari Népbiztosság vizsgálja felül 1936 folyamán a gépi felszerelés termelékenysége terén elért eredmények és a legjobb sztahanovisták munkatapasztalatai alapján a meglevő üzemek gépi felszerelésének és termelési kapacitásának műszaki normáit, továbbá az újonnan épülő gyárak és üzemek tervezett kapacitását a normák emelésének lehetőségei szempontjából, s ezt a munkát elsősorban a gyapotüzemekben, lenüzemekben, a len-, kender-, selyem-, bőr- és egyéb iparágakban végezze el.

Biztosítani kell a termelési kapacitás legteljesebb kihasználását és a gépi felszerelés hatásfokának felemelését, olymódon, hogy megszüntetik a gépállásokat és növelik a munkagépek, szerszámgépek és aggregátok sebességét. A sztahanovistáknak több szerszámgép és munkagép egyidejű kezelésére való áttérésével biztosítani kell a gépi felszerelés termelékenységének további emelését.

3. A műszaki normák felülvizsgálásának megfelelően, a teljesítménynormákat — bizonyos emelésük céljából — a könnyűipar minden ágában felül kell vizsgálni. Meg kell állapítani egy termelőmunkásnak az egynemű gyártmányfajtákra eső teljesítménynormáját a szövésben és fonásban. Felül kell vizsgálni

a szerszámgépek és munkagépek egy munkás általi kezelésének normáit, meg kell vizsgálni a komplex munkákon dolgozó brigádok létszámát, jobb munkafeltételeket kell biztosítani a művezetőknek és segédművezetőknek, fokozni kell anyagi érdekeltségüket a munkában.

A Könnyűipari Népbiztosság a műszaki normák kidolgozása és az üzemek kapacitásának felülvizsgálása céljából 1936 első féléve folyamán a vállalatok igazgatóinak, főmérnökeinek, üzemrészvezetőinek, művezetőinek, segédművezetőinek és legjobb sztahanovistáinak részvételével hívjon össze iparági termelési konferenciákat, s ezt a munkát az 1937-es termelési tervek összeállításának időpontjáig fejezze be.

4. A Könnyűipari Népbiztosság a műszaki káderek képzésének megjavítására irányuló feladatokkal kapcsolatban vizsgálja felül a műszaki káderképzés rendszerét, a tankönyveket és a műszaki kézikönyveket, törölje el az elavult műszaki előírásokat és műszaki normákat,

Gondoskodni kell a mérnökök és technikusok, a művezetők és segédművezetők szakképzettségének emeléséről, s ugyanakkor biztosítani kell, hogy a mérnökök és technikusok átvegyék a Szovjetunió legjobb üzemeinek tapasztalatait, és megismerkedjenek a külföld technikai tapasztalataival.

A technikai minimum jelenlegi tananyaga mellett össze kell állítani a technikai minimum kibővített tananyagát is, és biztosítani kell, hogy a technikai minimumnak mind a jelenlegi, mind a kibővített tananyagát 1936 és 1937 folyamán valamennyi munkás elsajátítsa, Sztahanov és Vinogradov követői számára pedig meg kell szervezni az esti tanfolyamok és iskolák hálózatát.

5. A könnyűipar bérrendszerében fennálló hiányosságoknak, főleg pedig „a normán aluli teljesítmény progresszív bérezésének" mint teljesen megengedhetetlen dolognak kiküszöbölése céljából meg kell bízni a Könnyűipari Népbiztosságot, hogy terjesszen javaslatot a KB és a Népbiztosok Tanácsa elé a bérezés átszervezésére, annak szem előtt tartásával, hogy a termelésben vezető szerepet játszó szakképzett munkásoknak és mérnököknek feltétlenül anyagi ösztönzést kell nyujtani.

6. A könnyűiparral szemben azt a fő követelményt kell támasztani, hogy a feladatnak, a második ötéves terv maradéktalan teljesítésének megfelelően, állandóan és rendszeresen harcoljon a gyártmányok választékának bővítéséért és változatosabbá tételéért, minőségük javításáért, az árucikkek jobb kivitelezéséért, minta- és színgazdagságáért, tetszetősségéért.

Az élelmiszeripar terén

Az ÖK(b)P KB plénuma a Szovjetunió Élelmiszeripari Népbiztossága és valamennyi élelmiszeripari vállalatvezető elé azt a feladatot tűzi, hogy a lehető legnagyobb mértékben fejlesszék tovább a Sztahanov-mozgalmat, elsősorban a *kristálycukor- és cukorfinomítógyárakban,* a *kekszgyárakban,* a *szeszgyárakban,* a *haliparban,* a *sóbányákban és sólepárló telepeken,* ahol a nyersanyagtartalékok bősége és az üzemek műszaki újjáalakítása a legkedvezőbb feltételeket nyujtja a munkatermelékenység emeléséhez és a termelés gyorsütemű növeléséhez.

Az élelmiszeripari vállalatokat illetően a Sztahanov-mozgalom kifejlesztésével egyidejűleg harcolni kell a termelés folyamán felmerülő nyersanyag-, félkészáru-, csomagolóanyag- és más anyagveszteség lehető legmesszebbmenő csökkentéséért, gyökeresen meg kell javítani a munkások nyersanyaggal és egyéb anyagokkal való ellátását, s harcolni kell az önköltség csökkentéséért.

Az ÖK(b)P KB plénuma utasítja a Szovjetunió Élelmiszeripari Népbiztosságát:

1. Vizsgálja felül 1936 folyamán a sztahanovisták munkatapasztalatai alapján a kapacitás emelésének lehetősége szempontjából az egyes aggregátok, gépi berendezések és futószalagok tényleges műszaki kapacitását, s erre támaszkodva állapítsa meg a vállalatok termelési kapacitását.

2. Kutassa fel a vállalatok kapacitását csökkentő szűk keresztmetszeteket, és küszöbölje azokat ki, olymódon, hogy az 1936-os beruházásokat elsősorban erre a célra fordítja.

3. Szervezze át a vállalatok vezetését, s gondoskodjék azoknak a kipróbált tapasztalatoknak nagyarányú elterjesztéséről, amelyeket a sztahanovisták szereztek a munkahely jobb megszervezése, a munka elosztása és a szakképzett munkásoknak a szakképzettséget nem igénylő munkáktól való mentesítése, az aggregátok és futószalagok munkasebességének növelése, a kézierővel végzett műveletek gépesítése és a gépi felszerelés olyan új elhelyezése terén, ami elősegíti, hogy egy munkás több aggregátot láthasson el egyszerre, továbbá az üzemen belüli szállítás, a segédüzemek munkájának megjavítása, a karbantartási munkálatok jobb megszervezése stb. terén.

4. Vizsgálja felül a meglévő műszaki utasításokat, kézikönyveket, műszaki útmutatókat, s az élelmiszeripar sztahanovistáinak munkatapasztalatai alapján adjon ki újakat.

5. Vegye figyelembe az új építkezések tervezésénél — mind a vállalatok kapacitásának kiszámításánál, mind az aggregátok elhelyezésénél — a munka és a technológiai folyamatok megszervezésének a sztahanovisták munkatapasztalata és a vállalatok elavult technikai normáinak felülvizsgálása alapján kialakult új formáit.

6. Hívjon össze az igazgatók, mérnökök és sztahanovista munkások részvételével élelmiszeripari ágazatonként konferenciákat a műszaki normáknak felemelésük céljából történő felülvizsgálására, s ennek megfelelően a teljesítménynormáknak bizonyos felemelése céljából történő felülvizsgálására, továbbá a vállalatok szűk keresztmetszeteinek kiküszöbölésére irányuló intézkedések kidolgozására, abból a szempontból kiindulva, hogy az új normákat az új idénytől kezdve be kell vezetni, mégpedig elsősorban a cukor-, só-, hal- és szesziparban.

7. Fejlessze tovább a munkások műszaki oktatását, olymódon, hogy az élelmiszeripari üzemek valamennyi állandó munkása és szakképzettséggel rendelkező idénymunkása elvégezze a technikai minimumot, s 1936 és 1937 folyamán letegye a technikai minimumból az államvizsgát.

Azoknak a munkásoknak a számára, akik letették a technikai minimumvizsgát, magasabb fokú szaktanfolyamokat kell szervezni, s ezeknek a tanfolyamoknak az elvégzése után, a termelőmunka megszakítása nélkül, másodfokú műszaki államvizsgát kell tenniük.

Fejlessze tovább a vállalati igazgatók, mérnökök, vegyészek és technikusok továbbképzését szolgáló rövid tanfolyamokat, s használja ki erre különösen a termelés idényszerű szünetelését.

Végeztessen el 1936-ban a cukor-, szesz-, hús-, olaj- és édesipar műszaki dolgozóinak többségével továbbképző tanfolyamot.

8. Az ÖK(b)P KB plénuma kötelezi az élelmiszeripar vezetőit annak figyelembevételére, hogy a Sztahanov-mozgalom nemcsak a munka termelékenységének emelését és a termékek mennyiségének növelését tűzi ki feladatként az élelmiszeripar elé, hanem egyszersmind azt is megköveteli tőle, hogy minden lehető módon javítsa az élelmiszerek ízét és tápértékét, javítsa csomagolásukat, adagolásukat s a dolgozók megnövekedett igényeinek és a fejlődő szovjet kereskedelem fokozott követelményeinek megfelelően bővítse a választékot.

A faipar terén

1. Fejleszteni kell a Sztahanov-mozgalmat a *fakitermelésben*, elsősorban a *gépesített döntésnél*, s fel kell számolni a fakitermelést irányító apparátus elmaradott részének gépesítésellenes beállítottságát. Fejleszteni kell a *papíriparban* a félkészárukat előállító üzemrészekben — a cellulóze és a fapép feldolgozása, a főzőkatlan egy köbméterére eső cellulóze-mennyiség növelése, valamint a papírgyártó gépek teljesítményének növelése terén. A *fűrésztelepeken* a Sztahanov-mozgalom középpontjába azt a feladatot kell állítani, hogy elérjék a keretfűrészek nyersanyagtermelő teljesítményének műszakonkénti fokozását, s hogy a fűrészáruk termelésének — különösen a jól felszerelt üzemekben — emeljék a termelékenységét. *A bútor-, furnírlemez- és gyufaiparban* — a Sztahanov-mozgalmat a gépi felszerelés termelékenységének emelésére, a termékek minőségének megjavítására, a *favegyészeti* iparban a termelés növelésére, a gépi berendezés kihasználásának meggyorsítására kell összpontosítani. A faipar különösen fontos feladatának kell tekinteni a faanyagok önköltségének csökkentését.

2. A Faipari Népbiztosságnak felemelés céljából felül kell vizsgálnia a gépi felszerelés termelékenységének kihasználási normáit és a vállalatok termelési kapacitását, elsősorban a fakitermelés és a faelszállítás terén, a papíriparban, a fűrésztelepeken és a favegyészetben.

A normák és a termelési kapacitás felülvizsgálásával kapcsolatban bizonyos felemelés céljából felül kell vizsgálni a teljesítménynormákat, mégpedig 1936 első felében a faipar gyáripari ágazataiban, 1936 folyamán pedig a fa kitermelése és elszállítása terén, s ennek érdekében előzetesen ágazati konferenciákat kell összehívni a vállalatok, üzemek és faipari gazdaságok igazgatóinak, az üzemrészek, a fakitermelő telepek vezetőinek, a műszaki dolgozóknak és a sztahanovista munkásoknak részvételével.

3. A plénum utasítja a Faipari Népbiztosságot, hogy vizsgálja felül a tankönyveket, kézikönyveket, az új vállalatok tervezéséhez szükséges műszaki segédkönyveket és útmutatókat, s vegye tekintetbe a sztahanovistáknak a jelenlegi normák túlteljesítése terén elért eredményeit.

A tudományos kutatóintézetek munkáját a sztahanovista tapasztalatok felhasználására és széleskörű elterjesztésére kell irányítani.

4. Az ÖK(b)P KB plénuma megállapítja, hogy a műszaki ok-

tatásba nem vonták be kellőképpen a faipari vállalatok munkásait, s a Faipari Népbiztosság kötelességévé teszi a munkások műszaki oktatásának fejlesztését, annak szem előtt tartásával, hogy két év alatt a fő szakmák valamennyi munkását be kell vonni a műszaki oktatásba. Felül kell vizsgálni a technikai minimum tananyagát, s 1936 folyamán a vezető szakmák munkásaival, elsősorban a papír-, a fafeldolgozó és a favegyészeti iparban, továbbá a régi fakitermelő és fausztató szakmunkásokkal, a termelőmunka megszakítása nélkül, állami műszaki vizsgával egybekötött rövid tanfolyamot kell végeztetni.

5. Kötelezi a Faipari Népbiztosságot, hogy rövid szaktanfolyamok, szemináriumok szervezésével és az önálló tanulás megszervezésével gondoskodjék a sztahanovista munkások műszaki ismereteinek gyarapításáról, s tartsa szem előtt, hogy a sztahanovista munkásoknak nemcsak a szakmai tudását, hanem általános műveltségi és politikai színvonalát is emelni kell.

A vasúti közlekedés terén

1. Fejleszteni kell a Sztahanov-mozgalmat, elsősorban a mozdonyjavító, vasúti kocsijavító, valamint pályafenntartó és a forgalmi végrehajtó dolgozók körében, akik a Sztahanov-mozgalom terén elmaradtak a mozdonyvezetők mögött.

A forgalmi végrehajtó szolgálat vonalán a Sztahanov-mozgalom fő feladata az állomások üzemi munkájának megjavítása, a teher- és különösen a személyvonatok szigorúan menetrend szerinti indítása és továbbítása, az utazási sebesség és a vasúti kocsik napi átlagos futásának fokozása, a kocsitartózkodások csökkentése az állomásokon és a be- és kirakásnál.

A vontatási és a műszaki kocsiszolgálat terén a Sztahanov—Krivonosz-mozgalom feladata a karbantartási munkák minőségének megjavítása és időtartamuk lerövidítése, a vonatok zavartalan mozdonyellátása, a vonatok teljes légfékezésre való átállítása, az, hogy a hálózat legtöbb fűtőházában az alapsebességet az élenjáró fűtőházak által elért színvonalra emeljék, a mozdonyok napi átlagos futásának fokozása és a tüzelőanyag takarékosság.

A pályafenntartási szolgálat terén a Sztahanov-mozgalomnak mindenekelőtt a pálya kiváló minőségű karbantartására, a pálya rossz állapotának megszüntetésére kell irányulnia.

A legelső követelmény, amely valamennyi vasúti szolgálat, valamennyi szakma számára kötelező — a balesetmentes munka. Az üzemzavar- és balesetmentes munka — a Sztahanov

és Krivonosz példáját követő munka döntő ismérve a közlekedés terén.

2. A Közlekedésügyi Népbiztosság 1936-ban fejezze be a gördülőanyag kihasználása, a vasútvonalak és berendezések teljesítőképessége műszaki normáinak 1935-ben, felemelés céljából megkezdett felülvizsgálását. A felülvizsgálatot elsősorban a Közlekedésügyi Népbiztosság üzemeiben, a berakó és kirakó állomásokon, a rendezőpályaudvarokon, valamint a mozdony-, kocsi- és pályajavítás terén kell elvégezni.

1936 áprilisáig felül kell vizsgálni a menetrendet és a vasútvonalak, elsősorban a legsűrűbb forgalmú vonalak átbocsátóképességét.

3. A Közlekedésügyi Népbiztosság 1936 második negyedében az új műszaki normák figyelembevételével fogjon hozzá a teljesítménynormák bizonyos felemelés céljából történő felülvizsgálásához. Ebből a célból előzőleg a Közlekedésügyi Népbiztosság által jóváhagyott ütemterv szerint az egyes vasúti szolgálati ágak és a vasúti közlekedés dolgozóinak legfontosabb kategóriái szerint megfelelő értekezleteket kell összehívni, sztahanovisták, művezetők, mérnökök és vezetők részvételével.

Növelni kell a teljesítménybérben dolgozók számát, alkalmazni kell a teljesítménybér-rendszert a pálya- és építőmunkákon, a mozdonyvezetőknél bevált progresszív teljesítménybérezést alkalmazni kell más közlekedési dolgozóknál is.

4. A Közlekedésügyi Népbiztosság, a közlekedés terén más népgazdasági ágakhoz képest erősebben befészkelődött maradi elemek leleplezése során szerzett tapasztalatok alapján szervezze meg a tankönyvek, kézikönyvek, enciklopédiák, mindenféle műszaki segédkönyvek és előírások felülvizsgálását abból a célból, hogy ezeket összhangba hozza a közlekedés munkájának új gyakorlatával és az új műszaki normákkal.

5. A plénum utasítja a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy a termelőmunkától való elszakítás nélkül szervezze meg — mindenekelőtt a vasúti közlekedés alsófokú vezető állománya és a vezető szakmák munkásai részére — a technikai minimumismeretek oktatását. 1936 folyamán legalább 500 000 munkást kell technikai minimum oktatásban részesíteni. Ki kell dolgozni a munkásoknak az oktatásba való további bevonására irányuló tervet, annak szem előtt tartásával, hogy két-három év alatt a vasúti közlekedés valamennyi dolgozója elsajátítsa a technikai minimumot.

Meg kell szervezni, a Sztahanov és Krivonosz példáját követő élenjáró munkások magasabbfokú műszaki oktatását, bővít-

tett tananyag alapján, a termelőmunka megszakítása nélkül, s szükség esetén annak megszakításával szervezett szaktanfolyamokon, s el kell látni őket tankönyvekkel és képzett előadókkal.

Azokat a kiváló sztahanovistákat, akik sikerrel végezték el a tanfolyamokat, magasabb szakképzettséget igénylő, vezető beosztásba kell előléptetni (például, brigádvezetőket művezetőkké, helyettes mozdonyvezetőket mozdonyvezetőkké, váltóőröket tolatásvezetőkké, térfelvigyázókká és forgalmi szolgálattevőkké, tolatásvezetőket forgalmi szolgálattevőkké stb.).

A PÁRTIGAZOLVÁNYOK FELÜLVIZSGÁLATÁNAK EREDMÉNYEI

(Az ÖK(b)P KB plénumának 1935 december 25-én elfogadott határozata)

A párttagok és tagjelöltek pártigazolványainak az ÖK(b)P KB 1935 május 13-i határozata alapján végrehajtott felülvizsgálata az ÖK(b)P sorainak megerősítésére irányuló nagyfontosságú szervezeti és politikai rendszabály volt.

A pártigazolványok felülvizsgálata során teljes mértékben beigazolódtak az ÖK(b)P KB 1935 május 13-i levelének azok a megállapításai, hogy sok pártszervezetben a pártigazolványok kiadása és megőrzése terén önkény, a párttagok és tagjelöltek nyilvántartásában zűrzavar uralkodik.

A pártigazolványok felülvizsgálatának legfontosabb eredménye az, hogy a pártszervezetek a pártba befurakodott idegen elemek leleplezésével egyidejűleg jelentős mértékben leküzdötték ezeket a szervezeti lazaságokat, rendet teremtettek a párttagok nyilvántartásában, alaposabban megismerték a párttagokat, s ennek alapján sok új, tehetséges funkcionáriust emeltek ki vezető párt-, szovjet- és gazdasági munkára.

A pártigazolványok felülvizsgálatának megszervezése terén végzett egész munka igen nagy előnye volt az, hogy az ÖK(b)P KB megbízásából közvetlenül maguk a pártszervek foglalkoztak a felülvizsgálattal, anélkül, hogy bármiféle külön bizottságokat létesítettek volna. Ilymódon a pártapparátus vezető funkcionáriusai, az ÖK(b)P-be befurakodott ellenséges elemek és pártellenes aknamunkajuk során alkalmazott módszerük leleplezésének példáin okulva, fel tudták tárni a pártszervezési munka terén mutatkozó saját fogyatékosságaikat és hibáikat, s gondoskodni tudtak annak gyökeres megjavításáról. A pártapparátus jelentős mértékben átszervezte munkáját, és megerősödött részint azáltal, hogy új, kipróbált káderekket vont be a munkába, részint pedig azáltal, hogy megtisztította a pártapparátust a

pártmunkára alkalmatlan emberektől, elsősorban azoktól, akik az ÖK(b)P Központi Bizottságának ismételt figyelmeztetése ellenére sem fogták fel a pártigazolványok felülvizsgálatának értelmét és jelentőségét, opportunista módon akarták azt végrehajtani, számos esetben pedig egyenesen ellenállást tanúsítottak ezzel az ÖK(b)P sorainak megszilárdítása szempontjából oly nagyfontosságú rendszabállyal szemben.

Mindez együttvéve biztosította az ÖK(b)P KB 1935 május 13-i levelében kitűzött legfőbb feladatnak, hogy tudniillik „pártunk házatáján bolsevik rendet kell teremtenünk", a sikeres megoldását, s a pártszervezetek bolsevik harcképességének fokozásával emelte az egész pártélet színvonalát.

Az ÖK(b)P KB plénumának nézete szerint most, amikor a pártigazolványok felülvizsgálása befejezéséhez közeledik, rendkívül fontos feladat, hogy minden vonatkozásban megszilárdítsuk annak a hatalmas munkának az eredményeit, melyet a pártszervezetek az ÖK(b)P sorainak az ellenséges elemektől való megtisztítása érdekében végeztek, s hogy maradéktalanul levonjuk a pártigazolványok felülvizsgálatából adódó tanulságokat.

A legfontosabb tanulság a pártigazolványok felülvizsgálata során szerzett tapasztalatok tanúsága szerint az, hogy a párttagok és a pártszervezetek még mindig nem szívlelték meg eléggé az ÖK(b)P Központi Bizottságának azt az ismételt útmutatását, hogy a párttagok körében minden módon fokozni kell a bolsevik éberséget és fegyelmet.

A pártigazolványok felülvizsgálatának tapasztalatai nagy nyomatékkal mutattak rá azoknak a pártútmutatásoknak rendkívül nagy jelentőségére, amelyek szerint az osztályellenség, sikereink növekedésének arányában, a harc legkörmönfontabb módszereihez folyamodik, s ennek érdekében elsősorban a kommunisták opportunista gondatlanságát és szájtátiságát használja ki.

Csakis a bolsevik éberség hiányával magyarázhatók a felülvizsgálat során napvilágra került tények, amelyek azt bizonyítják, hogy új tagoknak az ÖK(b)P soraiba való felvételénél számos esetben durván megsértették a Szervezeti Szabályzatot. A pártba való felvétel, többek között más pártok volt tagjainak, külföldi állampolgároknak és a kommunista testvérpártok tagjainak a pártba való felvétele sok esetben úgy ment végbe, hogy nem vizsgáltak meg egyénileg minden egyes felvételre jelentkezőt, a felvételt nem hagyatták jóvá a kerületi pártbizottsággal, illetve szükség esetén az ÖK(b)P Központi Bizottságával, nem kértek megfelelő ajánlásokat, nem tartották be a felvételi

szabályokat. A Szervezeti Szabályzat ilyen megsértése olyan körülményeket teremtett, amelyek közepette megfertőződtek a párt sorai, és az ÖK(b)P-be sikerült befurakodniok a párt nyílt ellenségeinek, köztük még a külföldi kémszervezetek tagjainak is, akik magukat politikai emigránsoknak és kommunista testvérpártok tagjainak álcázva lopakodtak be a pártba.

Csakis a bolsevik éberség hiányával magyarázható az a sok pártszervezetben elterjedt szokás, hogy az elvesztett vagy ellopott pártigazolványok helyébe bűnnel határos könnyelműséggel adtak ki új igazolványokat, s ez lehetővé tette, hogy sok kalandor, szélhámos, kétkulacsos és más ellenforradalmi elem hamis igazolvány felmutatása, sőt gyakran egyszerűen a párttagsági könyv elvesztéséről szóló ujságkivágás alapján könnyűszerrel párttagsági könyvhöz jusson.

Csakis a bolsevik éberség hiányával magyarázható, hogy a kizártaktól rendszerint nem vették el a párttagsági könyvet. Ezt sokan kihasználták a párt ellenségei közül arra, hogy miután az egyik pártszervezetben kizárták őket, a párttagsági könyv birtokában átmentek egy másik szervezetbe, ahol továbbra is mint az ÖK(b)P tagjait tartották őket nyilván. Ezt megkönnyítette az a kialakult szokás, hogy a párttag átigazolás nélkül mehetett át bármely más szervezetbe, ahol minden ellenőrzés nélkül felvették a nyilvántartásba.

Csakis a bolsevik éberség hiányával magyarázható, hogy az új tagoknak az ÖK(b)P-be való felvételével, a párttagok nyilvántartásba vételével, illetve átigazolásával, a pártigazolványok megőrzésével stb. kapcsolatos elsőrendű fontosságú pártkötelességeket teljesen a technikai apparátusra ruházták. Mivel a technikai funkcionáriusok kiválasztásánál hiányzott a kellő figyelem, a párt ellenségeinek sikerült behatolniok még néhány kerületi pártbizottság apparátusába is, ahol kihasználták az ellenőrzés hiányából adódó helyzetet és a vezető pártfunkcionáriusoknak a pártmunka technikai része iránti nemtörődömségét, s pártigazolványokat adtak ki, vagy adtak el a párt és a szovjet hatalom elleni aknamunkában velük együttműködő bűntársaiknak.

Az ÖK(b)P KB plénuma kötelezi a pártszervezeteket, hogy teljes egészében tegyék magukévá ezeket a tanulságokat, és vessenek véget a pártigazolványok felülvizsgálása során napvilágra került felháborító jelenségeknek. A pártszervezetek csak akkor irthatják ki gyökerestül az opportunista nemtörődömséget, csak akkor fokozhatják a párttagok bolsevik éberségét, csak akkor nevelhetik a pártapparátust a bolsevik harcosság és kér-

lelhetetlenség szellemében, csak akkor érhetik el, hogy a párt Szervezeti Szabályzata valóban a pártélet megdönthetetlen alapjává váljék, ha megszívlelik ezeket a tanulságokat, és ha következetesen végrehajtják az ÖK(b)P ismételt útmutatásait, amelyeknek értelmében minden eszközzel fejleszteni kell a bolsevik éberséget és „szervezeti munkánk színvonalát a politikai vezetés színvonalára kell emelni". Ennek igen fontos feltétele az, hogy a pártapparátus felelős funkcionáriusai közvetlenül maguk foglalkozzanak az új párttagok felvételével, a pártigazolványok kiadásával, a nyilvántartás megszervezésével és a kommunisták tanulmányozásával. Csakis ezzel a feltétellel ismerhetik meg igazán az alapszervezeti pártvezetőségek, a kerületi, városi és területi pártbizottságok titkárai a párttagokat, csak így használhatják fel őket helyesen a munkában, csak így nevelhetnek belőlük igazi bolsevikokat, következésképpen csak így válhatnak a pártszervezetek igazi vezetőivé.

Az ÖK(b)P KB plénumának véleménye szerint a legközelebbi intézkedés a pártigazolványok felülvizsgálása során elért pozitív eredmények megszilárdítása, s különösen a párttagnyilvántartás további rendezése terén — a tagsági könyveknek, a tagjelölt-igazolványoknak, valamint a párttagok és a tagjelöltek nyilvántartási okmányainak a *kicserélése*. Ez a rendszabály, mint a felülvizsgálat tapasztalata megmutatta, annál is inkább szükséges, mert maguk a pártigazolványok (tagsági könyvek, tagjelöltigazolványok és nyilvántartási kartonok) nincsenek kielégítő állapotban, s így kicserélésre szorulnak.

A pártigazolványok kicserélésének végrehajtásánál a pártszervezeteknek figyelembe kell venniök a multban előfordult számos hibát, amikor ugyanis a tagkönyvcserét úgy fogták fel, mint az egyik tagkönyvnek egy másik tagkönyvre való gépies kicserélését. A tagkönyvcsere és új nyilvántartási kartonok bevezetése a párt nagyfontosságú szervezeti rendszabálya, mely arra hivatott, hogy megszilárdítsa a pártigazolványok felülvizsgálásának eredményeit, és hozzájáruljon az ÖK(b)P sorainak további erősítéséhez.

Az ÖK(b)P KB plénumának véleménye szerint a pártigazolványok felülvizsgálásának eredményei egész nyilvánvalóan megmutatták, hogy az ÖK(b)P KB feltétlenül helyesen járt el, amikor elutasította számos pártszervezetnek a tagfelvétel újbóli megkezdésére irányuló ismételt javaslatát.

Az ÖK(b)P KB az 1935 május 13-i levélben figyelmeztette a helyi pártszervezeteket, hogy

„szó sem lehet a párt kapuinak megnyitásáról mindaddig,

amíg a párttagok nyilvántartása terén ilyen szégyenletes zűrzavar uralkodik, s amíg pártunk házatáján nem teremtünk rendet. Csakis a kommunisták nyilvántartásának, a tagsági könyvek kiadási rendszerének és megőrzésének teljes rendezése után vetheti fel a KB a pártba való felvétel újbóli megkezdésének a kérdését."

Most, amikor a pártigazolványok felülvizsgálata nyomán rendet teremtettünk pártunk házatáján, s pártszervezeteinket megtisztítottuk az idegen elemektől, megvan a lehetősége annak, hogy megnyissuk az ÖK(b)P kapuit.

Az ÖK(b)P KB plénuma a tagfelvétel újbóli megkezdése alkalmával ismételten figyelmezteti a pártszervezeteket, hogy a felvétel csakis szigorúan egyéni elbírálás alapján történhet, hogy a csoportos felvétel semmi körülmények között sem engedhető meg, hogy minden egyes új ÖK(b)P-tag felvételénél szigorúan be kell tartani a párt Szervezeti Szabályzatát, s a pártigazolványok felülvizsgálata során feltárt hibák figyelembevételével meg kell gátolni, hogy a párt sorait nem odavaló emberek megfertőzzék.

A pártszervezetek a valóban élenjáró, a munkásosztály ügye iránt odaadó, érdemes embereket, országunk legjobbjait vegyék fel a pártba. Ezt a feladatot annál könnyebb végrehajtani, mert a legutóbbi három év alatt, a tagfelvétel beszüntetése óta, a munkások, a kolhozparasztok és a dolgozó értelmiség köréből egyaránt új, pártunk iránt önzetlenül odaadó káderek, a gyakorlatban kipróbált „pártonkívüli bolsevikok" nőttek fel az ÖK(b)P körül.

Ha a párt mindezeket a feltételeket betartja, ha az új párttagok felvételét az egyik legfelelősségteljesebb pártfeladatként szervezi meg, akkor, és csakis akkor, az ÖK(b)P sorai még jobban megerősödnek, a párt kapcsolatai a tömegekkel még bensőségesebbekké válnak.

Az ÖK(b)P KB plénuma *határozatilag kimondja:*

1. Minthogy a pártigazolványok felülvizsgálata még nem fejeződött be teljesen, minthogy a párttagoknak még csak 93%-ára és a tagjelölteknek 53%-ára terjedt ki, a pártigazolványok felülvizsgálását a területi, katonai, közlekedési pártszervezetekben és a párt egyéb szervezeteiben 1936 február 1-ig kell befejezni.

A plénum kötelezi a területi, határterületi pártbizottságokat és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, hogy 1936 január 15-ig:

a) tárgyalják meg a területi, határterületi pártbizottságok irodáiban és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban azokat a hibákat és pontatlanságokat, melyeket az ÖK(b)P KB tárt fel a pártigazolványok felülvizsgálása alkalmával felvett, s a helyi pártszervezetek által benyujtott jegyzőkönyvek átnézése során, és közöljék a kijavított adatokat az ÖK(b)P KB-val pótjegyzőkönyvek formájában;

b) hívják össze a területi, határterületi pártbizottságok és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak plénumait, s ezeken vitassák meg a pártigazolványok felülvizsgálatának a szervezetekre vonatkozó általános eredményeit (kivéve azokat a területi, határterületi és köztársasági pártszervezeteket, ahol már megtartották a plénumokat, s a jelentéseket beterjesztették az ÖK(b)P KB-nak);

c) terjesszék jóváhagyás végett az ÖK(b)P KB elé a pártigazolvány-felülvizsgálatnak az egész pártszervezetre vonatkozo eredményeiről szóló összefoglaló jelentést, továbbá a párttagok és tagjelöltek létszámáról szóló jelentést, s ennél vegyék figyelembe a felülvizsgálat idején bekövetkezett változásokat és a plénumnak megfelelő határozatait.

2. 1936 február 1-től május 1-ig ki kell cserélni valamennyi párttag és tagjelölt pártigazolványait.

Ki kell cserélni:

a) új párttagsági könyvekre az 1926-os, régi típusú párttagsági könyveket, kivétel nélkül valamennyi pártszervezetben, azokban is, amelyekben 1933-ban már volt párttisztítás, meg azokban is, ahol nem volt;

b) a tagjelöltigazolványokat, s egyben a Szovjetunió valamennyi pártszervezete számára egységes tagjelöltigazolványt kell bevezetni;

c) új nyilvántartási lappal valamennyi párttag és tagjelölt régi nyilvántartási lapját.

3. A párttagsági könyvek, tagjelölt-igazolványok és nyilvántartási lapok kicserélését szigorúan egyénenként kell végrehajtani, olymódon, hogy a kicserélés nyomán a nyilvántartás és a kommunisták megismerésének egész munkája mintaszerű legyen. Emellett nem szabad szem elől téveszteni, hogy a párttagsági könyvek kicserélése során a pártszervezetek megtehetik, hogy nem adják ki a tagkönyvet egyes párttagoknak, akik, bár átmentek a pártigazolványok felülvizsgálatán. nem szolgáltak rá a párttag megtisztelő címére. Míg a pártigazolványok felülvizsgálata során a pártszervezetek arra összpontosították fő figyelmüket, hogy leleplezzék a pártnak az ÖK(b)P-be csa-

lárd úton befurakodott ellenségeit, a minden rendű és rangú szédelgőket és szélhámosokat, addig a tagkönyvcserénél a fő figyelmet arra kell fordítani, hogy a párt megszabaduljon a passzív emberektől, azoktól, akik nem szolgáltak rá a párttag megtisztelő címére, akik véletlenül kerültek az ÖK(b)P soraiba.

4. A párttagsági könyvek és egyéb pártigazolványok kicserélésénél a következő rendet kell megállapítani:

a) a párttagsági könyvek és egyéb pártigazolványok kicserélésének gyakorlati irányítását a területi, határterületi pártbizottságok és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak titkáraira, s a vezető pártszervek osztályainak vezetőire kell bízni, akik személyesen felelősek az ÖK(b)P KB-nak e munka példás végrehajtásáért.

A tagkönyvek és tagjelölt-igazolványok helyes kiadásáért a közvetlen felelősséget az ÖK(b)P KB, a határterületi, területi pártbizottságok és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottsága előtt a városi és kerületi pártbizottságok titkárai személyesen viselik.

Azokban a városokban, ahol a városi pártbizottságoknak alárendelt kerületi pártbizottságok vannak, a kicserélés lefolytatásáért és az új párttagsági könyvek kiadásáért a kerületi pártbizottságok titkárai a városi pártbizottságoknak is felelősséggel tartoznak;

b) a tagkönyvcserét közvetlenül a kerületi pártbizottságok titkárai végzik.

A több mint 2 000 párttagot és tagjelöltet számláló kerületi pártszervezetekben meg kell engedni, hogy a párttagsági könyvek kicserélésében a kerületi pártbizottság irodájának más tagjai is részt vegyenek, akiket a területi (határterületi) szervezet első titkára személy szerint jóváhagy. Ebben az esetben ezek csupán az előkészítő munkát végzik el (beszélgetnek a párttagokkal, kitöltik a nyilvántartási és összesítő kartonokat stb.), de maguknak a tagkönyveknek a kiadását csakis a kerületi pártbizottság első titkárai végzik;

c) a vasúti, vízi és egyéb közlekedési ági pártszervezetekben a tagkönyvcserét azoknak a kerületi és városi pártbizottságoknak a titkárai végzik, amelyeknek területén az illető vasúti pártszervezet van, a politikai osztályok vezetői pedig csak a szükséges előkészítő munkát végzik;

d) a Munkás-Paraszt Vörös Hadsereg és a Belügyi Népbiztosság alakulatainak pártszervezeteiben a tagkönyvcserét a megfelelő politikai osztály vezetője végzi, aki a pártigazolvá-

nyok felülvizsgálását végrehajtotta és azért az ÖK(b)P KB-nak személyesen felelős.

5. A kitöltetlen új párttagsági könyveket és tagjelöltigazolványokat, valamint a nyilvántartási okmányokat az ÖK(b)P Központi Bizottsága közvetlenül a területi, határterületi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága első titkárának adja ki, miután az ÖK(b)P KB meghallgatta a pártigazolványok felülvizsgálatának eredményeiről szóló jelentését.

A területi, határterületi pártbizottságoknak és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak titkárai a kitöltetlen párttagsági könyveket közvetlenül a kerületi pártbizottságok első titkárainak adják ki, hogy megfelelően kitöltve továbbítsák azokat a párttagokhoz.

A kerületi pártbizottsági titkárok a régi párttagsági könyveknek újakra való kicserélése után a párttagsági könyvek kiadásáról jegyzőkönyvet küldenek a határterületi (területi) pártbizottság első titkárának nevére, és ehhez a jegyzőkönyvhöz mellékelik a nyilvántartási lapokat és a régi párttagsági könyveket.

A területi, határterületi pártbizottságoknak és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak titkárai, miután ellenőrizték a pártigazolványok nyilvántartásának és kiadásának helyességét, aláírják a kerületi pártbizottságok titkárai által beterjesztett jegyzőkönyveket, s tartoznak az ÖK(b)P KB-nak minden egyes átvett pártkönyvvel és egyéb pártigazolvánnyal elszámolni.

6. A kerületi pártbizottság titkárai, amikor behívják a párttagot vagy a tagjelöltet a párttagsági könyv vagy a tagjelöltigazolvány kicserélése végett, megvizsgálják a pártigazolványok felülvizsgálatáról felvett jegyzőkönyv alapján a párttag adatait, a vele való beszélgetésből és az őt nyilvántartó pártszervezettől kapott felvilágosításból megállapítják, hogy méltó-e a párttag megtisztelő címére, és ha nem kétséges, hogy célszerű őt meghagyni az ÖK(b)P soraiban — kiadják neki az új tagkönyvet.

Minden olyan esetben, amikor a kerületi pártbizottság titkára nem tartja lehetségesnek a tagkönyvcsere végrehajtását, s szükségesnek találja, hogy felvesse a párttagot vagy tagjelöltet illetően az ÖK(b)P soraiból való kizárás kérdését — javaslatát jóváhagyás végett a kerületi pártbizottság irodája elé terjeszti.

7. A plénum megbízza az ÖK(b)P KB Szervező Irodáját, hogy e határozat végrehajtása érdekében a pártkönyvek és egyéb

pártigazolványok kicserélésének lebonyolításához legkésőbb 1936 január 10-ig adjon ki utasítást, a kicserélés végrehajtásának rendjére és technikájára vonatkozóan.

8. Az ÖK(b)P soraiba való tagjelöltfelvételt, illetve a tagjelöltek párttagokká minősítését 1936 június 1-től meg kell kezdeni.

A pártszervezetek, amikor új tagokat vesznek fel az ÖK(b)P soraiba, válogassák ki a párt számára a valóban élenjáró, a munkásosztály ügye iránt valóban odaadó embereket, az ország legjobbjait, elsősorban a munkások közül, de azok közül a kolhozparasztok és dolgozó értelmiségiek közül is, akik a szocializmusért folyó harc különböző szakaszain kiállták a próbát, s ilyenmódon mégjobban erősítsék az ÖK(b)P sorait, és még jobban szélesítsék a párt és a tömegek kapcsolatát.

Ennek megfelelően az ÖK(b)P KB plénuma szükségesnek tartja óvni a pártszervezeteket attól, hogy az új párttagok felvételét toborzási tömegkampánnyá változtassák, mert ez a párt egészségtelen felduzzadásának veszélyét idézheti elő. A tagfelvétel, illetve a tagjelöltfelvétel, csakis egyéni elbírálás alapján, a felvételre jelentkezők gondos egyéni kiválasztása útján történhet. A csoportos felvételt, mint a párt számára teljességgel megengedhetetlen és káros módszert, feltétlenül száműzni kell a párt gyakorlatából.

Az ÖK(b)P KB plénuma azonban lehetségesnek tartja a tag-, illetve tagjelöltfelvétel engedélyezésének ideiglenes megtagadását egyes olyan pártszervezetektől, amelyek általános helyzetüket és egész munkájuk színvonalát tekintve még nincsenek eléggé felkészülve arra, hogy az új párttagok felvételét, nevelését és felhasználását bolsevik módon valósítsák meg.

A pártba való felvétel ideiglenes megtiltásának kérdését az egyes területi, határterületi vagy köztársasági pártszervezetek viszonylatában az ÖK(b)P KB, az egyes kerületi vagy alapszervezetek viszonylatában pedig az ÖK(b)P KB jóváhagyásával a területi, határterületi pártbizottságok, illetve a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai döntik el.

9. A pártszervezeteknek a pártba való felvétel egész munkája során igen komoly figyelmet kell fordítaniok a szimpatizáns-csoportokra, az ÖK(b)P sorai kiegészítésének legfontosabb tartalékaira. A legrövidebb időn belül ki kell küszöbölni a szimpatizánsok közötti munka fogyatékosságait, véget kell vetni annak, hogy erről a munkáról gyakran egészen megfeledkeznek. A pártszervezeteknek elsősorban azt a teljességgel tűrhetetlen helyzetet kell megszüntetniök, hogy a szimpatizánsok közötti

munka a legjobb esetben a szimpatizánsoknak az alapfokú politikai oktatásba való bevonására szorítkozik, továbbá segíteniök kell azon, hogy az alapszervezetek és a kerületi pártszervezetek vezetőinek egyáltalán nincs kapcsolatuk a szimpatizánsokkal, nem ismerik őket és nem dolgoznak közöttük.

Annak érdekében, hogy a szimpatizánsok közül a legjobbak kerüljenek az ÖK(b)P-be, a pártszervezetek a szimpatizánsokat szigorúan egyéni elbírálás alapján szervezzék meg, a párt Szervezeti Szabályzatában előírt követelmények értelmében vonják be őket egyes megbízatások végrehajtásába, hozzák tudomásukra és magyarázzák meg nekik a párt és a kormány legfontosabb határozatait, fejtsenek ki a szimpatizánsok között komoly politikai munkát, s szoktassák rá őket a bolsevik szervezettségre és fegyelmezettségre.

10. Az ÖK(b)P KB plénuma, ugyanakkor, amikor az ÖLKISz-t az ÖK(b)P sorainak kiegészítését illetően igen jelentős tartaléknak tekinti, egyszersmind határozottan elítéli azt a vidéken kialakult gyakorlatot, hogy komszomoltagoknak az ÖK(b)P-be történő felvételénél megsértik a párt Szervezeti Szabályzatát. A pártszervezetekben végrehajtott pártigazolvány-felülvizsgálat során számos olyan eset derült ki, hogy kampányszerűen, mechanikusan, gyakran olymódon vettek fel komszomoltagokat az ÖK(b)P-be, hogy parádés külsőségek között, valamilyen évforduló, ünnep stb. alkalmával átadták őket a pártnak. Az ilyen eljárás nem illő bolsevikokhoz, megsérti pártunk Szervezeti Szabályzatát, amely teljes pontossággal meghatározza, hogy milyen feltételek mellett vehető fel az ÖLKISz-tag az ÖK(b)P-be.

Az ÖK(b)P KB plénuma elismeri mindazokat a kedvezményeket, melyeket a komszomoltagság nyujt az ÖLKISz-tagnak a pártbalépéskor, viszont helyteleníti a kérdés olyan felvetését egyes párt- és komszomolszervezetek részéről, hogy tömegesen kell felvenni a pártba komszomoltagokat, mert — mint mondják — a komszomolban nagy számban vannak úgynevezett felnőtt korhatáron állók. Egyes párt- és komszomolszervezetek, amikor a pártba történő egyéni kiválasztás elvét felcserélik az életkor elvével, helytelenül nevelik a komszomoltagokat, mert azt a hitet keltik bennük, hogy ha bizonyos életkor eléréséig nem veszik fel őket a pártba, az annyit jelent, hogy félreállítják őket az aktív politikai élettől. Ez a beállítás teljességgel helytelen. Nem lehet és nem kell az ÖK(b)P-be felvenni minden olyan komszomoltagot, aki egy bizonyos kort elért (a felnőtt kor határán áll). A pártba csak a legérdeme-

sebb, legkipróbáltabb embereket veszik fel, s minden komszomoltagnak megvan rá a lehetősége, hogy a szocialista építésben való aktív részvételével, ideológiai színvonalának emelésével, bolsevik edzettségének fokozásával, munkájának a pártszervezettel való szoros összekapcsolásával elérje felvételét az ÖK(b)P soraiba.

11. Be kell vezetni azt, hogy a pártba újonnan felvett tagnak a párttagsági könyvet vagy a tagjelölt-igazolványt közvetlenül a kerületi pártbizottságban a kerületi pártbizottság titkára adja át. Ez az intézkedés, azzal a körülménnyel párosulva, hogy ilyenformán a kerületi pártbizottság titkára már előre megismeri a pártba felveendő egyént, lehetővé teszi számára a pártba való felvétellel egyidejűleg annak a kérdésnek helyes eldöntését, hogy milyen pártfeladatokat bízzon az új párttagra vagy tagjelöltre, mégpedig nem az úgynevezett pártmegbízatások formális teljesítése keretében, hanem a párttag képességeinek és az adott pártszervezet előtt álló feladatoknak megfelelően.

Az ÖK(b)P KB plénuma határozottan elítéli azt a sok pártszervezetben megfigyelhető jelenséget, hogy az új párttagokról vagy tagjelöltekről felvételük után megfeledkeznek, s nem fordítanak kellő gondot a fiatal, még nem eléggé fejlett párttagokra, akik még nem vették át a bolsevik szervezettség minden hagyományát.

El kell érni, hogy minden új tagjelölt és minden új párttag, pártszervezetének irányításával és segítségével, azonnal, teljes mértékben átérezze a bolsevik szervezethez csatlakozással együttjáró felelősséget, s azonnal, teljes mértékben tudatára ébredjen annak, hogy felelős a tömegek előtt a párt ügyéért.

* *
*

Tekintettel arra, hogy az 1933-ban megkezdett párttisztítás kiterjedt a legfontosabb területekre, a pártigazolványok felülvizsgálása pedig a többi területen is biztosította az 1933-as párttisztítás feladatainak megoldását — az ÖK(b)P KB plénuma határozatilag kimondja:

a) a párttisztítást befejezettnek kell tekinteni, és azokon a területeken, ahol nem történt meg, nem kell elvégezni;

b) Az ÖK(b)P sorainak megtisztítására az ÖK(b)P KB 1933 április 28-i határozata alapján szervezett Központi Bizottmány munkáját befejezettnek kell tekinteni.

„Pravda" 355. sz. 1935 december 26

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1936 június 1—4

A plénum a következő kérdéseket tárgyalta meg: 1) A Szovjetunió Alkotmányának tervezete (előadó: I. V. Sztálin). 2) A termés betakarítása és a mezőgazdasági termékek begyűjtése.

A plénum ezenkívül a folyó ügyek közt megtárgyalta a párttagsági könyvek kicserélésének kérdését, és megbízta a KB Szervező Irodáját, hogy dolgozzon ki határozatot a tagfelvétel rendjére, továbbá a pártigazolványok felülvizsgálata során a pártból kizártak fellebbezéseinek elbírálására vonatkozóan.

A SZOVJETUNIÓ ALKOTMÁNYÁNAK TERVEZETE

(Határozat Sztálin elvtárs előadói beszédéhez, elfogadta az ÖK(b)P KB plénuma, 1936 június 1-én)

a) A plénum alapjában jóváhagyja a Szovjetunió Alkotmányának az SzKVB Alkotmányelőkészítő Bizottsága által előterjesztett tervezetét.

b) A kérdés különösen nagy fontosságára való tekintettel a plénum célszerűnek tartja az Összszövetségi Szovjetkongresszus egybehívását abból a célból, hogy megvitassa a Szovjetunió Alkotmányának tervezetét.

„Pravda" 153. sz. 1936 június 5

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1937 február 23—március 5

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY AZ ÖK(b)P KB RENDES PLÉNUMÁRÓL

A napokban ért véget az ÖK(b)P KB teljes ülése. A teljes ülés a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének az új Alkotmány alapján történő küszöbönálló választásaival kapcsolatban megtárgyalta a pártszervezetekre váró feladatokat. A teljes ülés erre vonatkozóan határozatot hozott, melyet alább közlünk. A teljes ülés megtárgyalta továbbá a gazdasági és pártépítés kérdéseit, és a gyakorlati munkára vonatkozóan megfelelő határozatokat hozott. Megtárgyalta a teljes ülés Buharin és Rikov pártellenes tevékenységének kérdését is, és olyan határozatot hozott, hogy kizárja őket az ÖK(b)P soraiból.

A PÁRTSZERVEZETEK ELŐKÉSZÍTÉSE A SZOVJETUNIÓ LEGFELSŐBB SZOVJETJÉNEK AZ ÚJ VÁLASZTÁSI RENDSZER ALAPJÁN TÖRTÉNŐ VÁLASZTÁSAIRA, ÉS A PÁRTPOLITIKAI MUNKA ENNEK MEGFELELŐ ÁTSZERVEZÉSE

(Határozat Zsdanov elvtárs előadói beszédéhez, elfogadta az ÖK(b)P KB plénuma, 1937 február 27-én)

A Szovjetunió új Alkotmányának életbeléptetése fordulatot jelent az ország politikai életében. Ennek a fordulatnak a lényege: a választási rendszer további demokratizálása olyan értelemben, hogy a szovjetek választásánál a nem teljesen egyenlő választásokat egyenlő választásokkal, a közvetett választásokat közvetlen választásokkal, a nyilt választásokat titkos választásokkal kell felcserélni.

Az új Alkotmány életbeléptetése előtt az egyházi személye-

ket, az egykori fehérgárdistákat, a mult embereit és olyan egyéneket illetően, akik nem végeznek társadalmilag hasznos munkát, választójogi korlátozások állottak fenn, ezzel szemben az új Alkotmány elvet a polgárok e kategóriáira vonatkozó mindennemű választójogi korlátozást, és a küldöttek választását általánossá teszi.

Azelőtt a küldötteket nem egyenlő alapon választották, minthogy a városi és a falusi lakosság számára különböző volt a választási arány, most ellenben szükségtelenné vált a választások egyenlőségének korlátozása, és minden állampolgárnak joga van arra, hogy egyenlő alapon vegyen részt a választásokon.

Azelőtt a szovjet hatalom középfokú és legfelsőbb szerveinek a választása közvetett volt, most ellenben az új Alkotmány értelmében — a falusi és városi szovjetektől kezdve egészen a Legfelsőbb Szovjetig — az állampolgárok valamennyi szovjetbe közvetlenül választják majd a küldötteket.

Azelőtt a szovjetek küldötteinek választása nyilt szavazással és listák szerint történt, most ellenben a küldöttválasztásokon titkosan és nem listákra, hanem a választókerületek által felállított egyes jelöltekre fognak szavazni.

Végül, az új Alkotmány bevezeti a népszavazást (referendumot).

A választási rendszernek ezek a módosításai azt jelentik, hogy a tömegek fokozottabban ellenőrizhetik a szovjetszerveket, és hogy fokozódik a szovjetszervek felelőssége a tömegek előtt.

Az általános, egyenlő és közvetlen választójog és a titkos szavazás bevezetése következtében tovább fog fokozódni a tömegek politikai aktivitása, újabb dolgozó rétegek fognak bekapcsolódni az állam igazgatásába. A proletariátus diktatúrája ezzel hajlékonyabb, tehát hatalmasabb rendszerré válik a munkásosztály kezében a társadalom állami vezetésére, a munkásosztály diktatúrájának bázisa kiszélesedik, alapja szilárdabb lesz.

Ahhoz, hogy a pártot ez a fordulat teljesen felkészülten találja, élére kell állnia, s az ország felső szerveibe történő küszöbönálló választásokon teljes mértékben biztosítania kell vezetőszerepét.

Fel vannak-e készülve a pártszervezetek az ilyen vezetésre?

Mi szükséges ahhoz, hogy a párt e fordulat élére tudjon állni, s hogy irányítani tudja az új, teljesen demokratikus választásokat?

Ehhez az szükséges, hogy a párt gyakorlati munkájában maga is következetesen demokratikus legyen, hogy a párt belső életé-

ben maradéktalanul érvényesítse a demokratikus centralizmus elvét, úgy, ahogy azt a párt Szervezeti Szabályzata megköveteli, hogy a pártban meglegyenek azok a feltételek, amelyek lehetővé teszik, hogy a párt valamennyi szerve választott szerv legyen, hogy teljes mértékben kibontakozzék a bírálat és önbírálat, hogy a pártszervek teljes felelősséggel tartozzanak a párttagságnak, s hogy a párttagság maga is teljes mértékben aktivizálódjék.

Mondhatjuk-e, hogy már valamennyi pártszervezet készen áll arra, hogy teljesítse ezeket a feltételeket, s hogy már teljesen demokratikus alapokra helyezkedett?

Sajnos ezt nem lehet teljes határozottsággal állítani.

Ezt bizonyítja az, hogy egyes pártszervezetek gyakorlati munkájuk során megsértik a Szervezeti Szabályzatot és a pártdemokrácia alapelveit.

Hogyan sértik meg a Szervezeti Szabályzatot?

Számos pártszervezetben megsértik azt a Szervezeti Szabályzatban leszögezett elvet, hogy a pártszerveket választani kell. A pártszervezetek nem tartják be a pártszervek választásánál a Szervezeti Szabályzatban előírt határidőket. Széles körben elterjedt az a semmivel sem indokolható gyakorlat, hogy különböző vezető funkcionáriusokat a kerületi, városi, határterületi, területi pártbizottságok plénumaiba, vagy a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak plénumaiba tagokként kooptálnak.

A párt Szervezeti Szabályzata által megállapított szabályt, amely szerint a pártbizottságok titkárait a felsőbb pártszerveknek kell megerősíteni, sok pártszervezetben kinevezésekkel helyettesítették. A pártbizottságok titkárainak megerősítése sokszor a helyi pártszervezetekben való megválasztásuk előtt történik, ez pedig a gyakorlatban oda vezet, hogy a helyi pártszervezeteknek nincs lehetőségük megvitatni az ajánlott funkcionárius jelöltségét.

A választás útján betöltött funkciókban való megerősítés, és a munkából való leváltás gyakran a pártszervek körkérdéses döntése alapján történik, anélkül, hogy az új funkcionáriusok ajánlását a pártbizottság teljes ülése elé terjesztenék, vagy hogy a pártszervezetek magyarázatot kapnának az egyik vagy a másik vezető pártfunkcionárius leváltásának indokairól.

Ami a pártszervek választását illeti, még mindig az a gyakorlat, hogy a jelöltlisták megvitatása csupán előzetes tanácskozásokon, vezetői értekezleteken, küldöttgyűléseken történik, s rendszerint magukon a teljes üléseken és konferenciákon a jelölés felett nem indítanak vitát, névsor szerint és nem személy

szerint szavaznak, s ezáltal a választás puszta formasággá válik.

Mindezek a tények, amelyek a demokratikus centralizmus elvének megsértéséről tanúskodnak, ártanak a pártnak, mert akadályozzák a párttagok aktivitásának növekedését, megfosztják az aktívát, amelynek különösen nagy politikai jelentősége van pártunk életében, attól a lehetőségtől, hogy részt vegyen a vezetés munkájában, megfosztják a párttagokat attól a törvényes joguktól, hogy ellenőrizzék a pártszervek tevékenységét, s ezzel mindezek a tények zavarják a vezetők és a párttagság közötti helyes viszonyt.

Kirívó példával szolgálnak erre azok a tények, melyeket az ÖK(b)P KB az utóbbi időben az azovi-feketetengeri határterületi pártbizottságban, a kievi területi pártbizottságban, az UK(b)P Központi Bizottságában és más pártszervezetekben tárt fel. Ezeken a helyeken tűrhetetlen módon elhanyagolták a pártpolitikai munkát, a pártszerveket nem választották, hanem a kooptálás megengedhetetlen gyakorlatát vezették be, s ezzel durván megsértették a párt Szervezeti Szabályzatát és a demokratikus centralizmus elvét.

Az ÖK(b)P KB plénuma hangsúlyozza, hogy a helytelen vezetésnek a kievi területi pártbizottságban és az Azovi-Feketetengeri határterületen felfedett példái nem egyedülállók, hanem kisebb-nagyobb mértékben megtalálhatók valamennyi határterületi és területi pártszervezetben.

Az ÖK(b)P KB plénuma úgy látja, hogy az ilyen és az ehhez hasonló fogyatékosságok felszámolása olyan elengedhetetlen feltétel, mely nélkül nem oldhatók meg azok az új pártfeladatok, amelyek az ország politikai életében bekövetkezett fordulat, az új Alkotmány elfogadása és az ország legfelsőbb szerveinek az általános, egyenlő és közvetlen választójog alapján, titkos szavazással történő küszöbönálló megválasztása kapcsán merültek fel.

A párt munkáját ezért a Szervezeti Szabályzat által előírt pártdemokrácia elveinek feltétlen és teljes megvalósítása alapján át kell szervezni.

Az ÖK(b)P KB plénuma feltétlenül szükségesnek tartja, és valamennyi pártszervezet számára kötelezővé teszi a következő intézkedések életbeléptetését:

1. Meg kell szüntetni a pártbizottsági tagok kooptálásának gyakorlatát, s a párt Szervezeti Szabályzatának megfelelően újból érvényesíteni kell azt a szabályt, hogy a pártszervezetek vezető szervei választandók.

2. A pártszervek választásánál meg kell tiltani a listaszerinti

szavazást. A szavazásnak egyenkénti jelölések alapján kell lefolynia, s minden párttagnak korlátlan jogot kell biztosítani arra, hogy a jelölteket a maga részéről elutasíthassa és bírálhassa.

3. A pártszervek választásánál be kell vezetni a zárt (titkos) szavazást.

4. A pártszerveket — az alapszervezetek pártbizottságaitól kezdve egészen a határterületi és a területi bizottságokig, illetőleg az egyes nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságáig — minden pártszervezetben újjá kell választani, és a választásokat legkésőbb május 20-ig be kell fejezni.

5. Kötelezni kell a pártszervezeteket, hogy a pártszervek választásaira vonatkozóan a párt Szervezeti Szabályzatában előírt határidőt szigorúan tartsák be: a párt alapszervezeteiben minden évben egyszer, a kerületi és városi szervezetekben minden évben egyszer, a területi, határterületi és köztársasági szervezetekben minden másfél évben egyszer kell választani.

6. A párt alapszervezeteiben biztosítani kell annak a szabálynak szigorú betartását, hogy a pártbizottságokat általános üzemi taggyűléseken kell választani, s ezeket nem szabad konferenciákkal helyettesíteni.

7. Meg kell szüntetni azt a párt számos alapszervezetében dívó gyakorlatot, hogy az általános taggyűléseket ténylegesen megszüntették, s az általános taggyűléseket az egyes üzemrészek taggyűléseivel és konferenciákkal helyettesítették.

„Pravda" 64. sz. 1937 március 6

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1937 június 23—29

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY AZ ÖK(b)P KB RENDES PLÉNUMÁRÓL

A napokban fejeződött be az ÖK(b)P KB rendes plénuma. A plénum megtárgyalta és jóváhagyta „A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének megválasztására vonatkozó rendelet" tervezetét.

A plénum továbbá a következő kérdéseket tárgyalta: a) a gabonafélék vetőmagjának javítása, b) a helyes vetésforgók bevezetése és c) a gép- és traktorállomások munkájának megjavítására irányuló intézkedések.

A plénum jóváhagyta a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának a gabonafélék vetőmagjának javítására irányuló intézkedéseit.

A plénum alapjában jóváhagyta a helyes vetésforgók bevezetésének a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának és Szovhozügyi Népbiztosságának Bizottsága által előterjesztett tervezetét, azzal, hogy a sajtóban való közzététel és alapos megvitatás után a KB legközelebbi plénumán mégegyszer tárgyalják a kérdést.

A plénum a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának a gép- és traktorállomások munkájának megjavítását célzó javaslatát megvitatás végett átadta a helyi párt- és szovjetszerveze-teknek.

A GABONAFÉLÉK VETŐMAGJÁNAK JAVÍTÁSÁRA IRÁNYULÓ INTÉZKEDÉSEK

A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának határozata

A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa megállapítja, hogy a földművelésügyi szervek és különösen a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Gabonafőigazgatóság nem kielégítő munkája meghiúsította annak a második ötéves tervben kitűzött feladatnak a teljesítését, hogy a nemesített vetőmaggal bevetett vetésterületet a gabonafélék egész vetésterületének 75%-ára kell emelni. Sok jó nemesített fajta és tájfajta nemcsak hogy nem szaporodott a kellő mértékben, hanem egyenesen kiveszett. A fajták osztályozásának a megszervezése maga is lehetővé tette, hogy az állam ellenségei, a parasztság ellenségei — a minden rendű és rangú kártevők eltitkolják a kolhozok és a szovhozok előtt az értékes hazai és külföldi eredetű fajtákat, s helyettük rossz fajtákat honosítsanak meg. A rendelkezésre álló nemesített fajtájú gabonakészleteket sokszor nem minősítették vetőmagnak, hanem megőröltették. Akkor is szállítottak vetőmagot egyes vidékekről más vidékekre, ha arra nem volt feltétlenül szükség, s nem vették figyelembe, hogy a messziről szállított vetőmagnak megfelel-e a vidék éghajlata. A Gabonabegyüjtési Központ és az Állami Tisztafajtájú Gabonavetőmagalap raktáraiban a különféle fajtájú vetőmagok gyakran összekeveredtek. A földművelésügyi szervek több gabonatermelő vidéken nem hajtották végre a kormánynak azt a határozatát, amely előírta, hogy a kolhozokban és szovhozokban külön vetőmagtermelő parcellákat kell kijelölni.

A Szovjetunió Népbiztosainak Tanácsa határozatilag kimondja:

I. A kolhozok és a szovhozok áttérése a válogatott tisztafajtájú vetőmaggal való vetésre

1. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, a Szovhozügyi Népbiztosságot, az Élelmiszeripari Népbiztosságot, a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottságot, a köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, a határterületi (területi) végrehajtó bizottságokat:

a) biztosítsák, hogy 1937 őszén az ősziek vetőmagtermelő parcelláinak legalább 70%-án kizárólag válogatott, tisztafajtájú vetőmaggal vessenek;

b) érjék el, hogy 1938-ban kivétel nélkül valamennyi kolhoz és szovhoz a kolhozok és szovhozok vetőmagparcelláin kizárólag válogatott, tisztafajtájú vetőmaggal (nemesített és tájfajtákkal) vessen.

2. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, a Szovhozügyi Népbiztosságot, az Élelmiszeripari Népbiztosságot, a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottságot, a köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, a határterületi (területi) végrehajtó bizottságokat:

a) a tisztafajtájú vetések minősítésének befejezése után jóváhagyás végett haladéktalanul terjesszék a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elé a tisztafajtájú gabonafélék fajták szerint felbontott és kerületenként megállapított 1937-es őszi és 1938-as tavaszi vetéstervét;

b) érjék el, hogy 1939-től fogva valamennyi kolhoz és szovhoz gabonavetésterületét kizárólag olyan válogatott, tisztafajtájú (nemesített és tájfajta) vetőmaggal vessék be, amelyet minden kolhoz és szovhoz a saját vetőmagparcelláján termesztett.

II. A gabonavetőmag állami vizsgálatának megszervezése

3. A gabonafajták állami vizsgálatát ezentúl a következő elvek alapján kell megszervezni:

a) minden második-harmadik kerületben kerületközi állami fajtavizsgáló telepet kell létesíteni, amelyek munkájuk során kizárólag a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Állami Fajtavizsgáló Bizottságnak vannak alárendelve;

b) az összehasonlító fajtavizsgálatot nemcsak az új nemesített fajtákkal, hanem a javított régi nemesített fajtákkal és a tájfajtákkal is el kell végezni.

4. Az állami gabonafajta-vizsgáló telepek számát 1 055-ben kell megszabni, s ezeknek köztársaságok, határterületek és területek szerint a következőképpen kell megoszlaniok:

OSzFSzK	714
Ukrán SzSzK	193
Belorusz SzSzK	22
Azerbajdzsán SzSzK	15
Grúz SzSzK	16
Örmény SzSzK	8
Türkmén SzSzK	4
Üzbég SzSzK	12
Tadzsik SzSzK	8

Kazah SzSzK	51
Kirgiz SzSzK	12
Azovi-Feketetengeri határterület	50
Távolkeleti határterület	25
Nyugat-Szibériai határterület	43
Krasznojarszk határterület	20
Ordzsonikidze határterület	26
Voronyezs terület	30
Kelet-Szibériai terület	20
Gorkij terület	20
Nyugati terület	25
Ivanovo terület	15
Kalinyin terület	20
Kirov terület	20
Kujbisev terület	27
Kurszk terület	30
Leningrád terület	25
Moszkva terület	35
Omszk terület	25
Orenburg terület	20
Szarátov terület	20
Szverdlovszk terület	25
Északi terület	15
Sztálingrád terület	25
Cseljabinszk terület	26
Jaroszlavl terület	14
Tatár Autonóm SzSzK	22
Baskir Autónom SzSzK	23
Dagesztán Autonóm SzSzK	7
Burját-Mongol Autonóm SzSzK	5
Kabard-Balkar Autonóm SzSzK	3
Kalmük Autonóm SzSzK	2
Karél Autonóm SzSzK	3
Komi Autonóm SzSzK	3
Krimi Autonóm SzSzK	8
Mári Autonóm SzSzK	3
Mordva Autonóm SzSzK	6
Német Volgavidéki Autonóm SzSzK	8
Észak-Osszét Autonóm SzSzK	1
Udmurt Autonóm SzSzK	6
Csecsen-Ingus Autonóm SzSzK	3
Csuvas Autonóm SzSzK	7
Jakut Autonóm SzSzK	3

Az Ukrán SzSzK területei és köztársaságai:

Vinnyica terület	25
Dnyepropetrovszk terület	30
Donyec terület	25
Kiev terület	26
Odessza terület	30
Harkov terület	35
Csernyigov terület	16
Moldva Autonóm SzSzK	6

A Kazah SzSzK területei:

Aktyubinszk terület	6
Alma-Ata terület	6
Kelet-Kazahsztáni terület	11
Nyugat-Kazahsztáni terület	4
Karaganda terület	3
Kusztanaj terület	6
Észak-Kazahsztáni terület	10
Dél-Kazahsztáni terület	5

5. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Állami Fajtavizsgáló Bizottságot annak biztosítására, hogy 1937 őszéig legalább 600, 1938 tavaszáig pedig valamennyi állami fajtavizsgáló telep megkezdje munkáját.

6. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kimondja, hogy a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Állami Fajtavizsgáló Bizottságot a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa erősíti meg a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága és a Szovhozügyi Népbiztosság javaslata alapján.

7. Megbízza a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Állami Fajtavizsgáló Bizottságot, jelölje ki azokat a fajtákat, amelyeket meg kell vizsgálni, és amelyeket ki kell vonni a vizsgálat alól, továbbá azokat, amelyek termelését be kell szüntetni, vagy ellenkezőleg, amelyek termelését be kell vezetni, s ezekben az esetekben jelölje meg a számukra megfelelő vidékeket.

8. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kimondja, hogy a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Állami Fajtavizsgáló Bizottságnak az egyes fajták vizsgálat alóli kivonásáról, az egyes gabonafajtáknak a termelésből való kivonásáról, illetve a termelésbe való bevezetéséről szóló határozatai csak a

Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának jóváhagyásával lépnek érvénybe.

9. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa megbízza a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Állami Fajtavizsgáló Bizottságot, hogy rendszeresen tartsa nyilván és tanulmányozza a külföldi gabonafajtákat.

10. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Állami Fajtavizsgáló Bizottságot, hogy minden évben legkésőbb január elsejéig terjessze a kormány elé és hozza nyilvánosságra összefoglaló jelentésben a fajtavizsgálat eredményeiről szóló összesített kimutatást.

III. Az állami növénynemesítő állomások munkája

11. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy 1937 folyamán általában minden egyes köztársaságban, határterületen és területen létesítsen állami növénynemesítő állomásokat, és csak kivételképpen engedje meg, hogy egy növénynemesítő állomás két-három területet vagy autonóm köztársaságot lásson el, s csakis abban az esetben, ha éghajlati és talajviszonyaik megegyeznek és nem nagy gabonavetésterületről van szó.

Amikor olyan köztársaságokban, határterületeken és területeken létesítenek állami növénynemesítő állomásokat, ahol jelenleg ilyenek nincsenek, meg kell engedni a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának, hogy felhasználja a kísérleti állomások növénynemesítő osztályait, az Összszövetségi Növénytani Intézet telepeit és állomásait, valamint a legjobb szovhozokat.

12. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elítéli a földművelésügyi szervek gyakorlatát, valamint azokat az áltudományos elméleteket, amelyek hiábavalónak tartották a gabona tájfajtáinak (például a Kubanka, Arnautka, Krimka stb.) megóvását, nemesítését és felhasználását, s nem is foglalkoztak ezzel a kérdéssel.

A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa utasítja a földművelésügyi szerveket és a mezőgazdaság terén működő növénynemesítő intézeteket, hogy a jövőben a magasabb hozamú, a betegségekkel és növényi kártevőkkel szemben ellenállóbb új fajták kinemesítésével, és a már kinemesített fajták javításával és szaporításával egyidejűleg tekintsék fő feladatuknak a gabonatájfajták kiválasztását, megóvását és javítását, s ezekből a tájfajtákból hozzanak létre kiváló minőségű vetőmagot.

Utasítja a földművelésügyi szerveket és a növénynemesítő intézeteket, hogy gyorsítsák meg a Szovjetunió északi vidékein termeszthető búzafajták kiválogatását és kinemesítését.

13. Megbízza a növénynemesítő állomásokat, hogy lássák el köztársaságuk, határterületük és területük kerületi vetőmagtermelő gazdaságának vetőmagparcelláit kiváló minőségű vetőmaggal, és felelőssé teszi őket e vetőmag elsőosztályú minőségéért.

14. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa 1937-től kezdődően bevezeti a növénynemesítő állomások és a növénynemesítők állami premizálását: új fajta kinemesítéséért évi 6 kopek, a meglevő fajták megjavításáért 4 kopek prémium jár a gazdasági vetésterület minden hektára után. A prémium 50%-át (de évente legfeljebb 50 000 rubelt) kell adni a növénynemesítőnek, 5%-át a növénynemesítő állomás igazgatójának az igazgatósága idején nemesített új vagy javított fajtákért, s a prémiumösszeg 45%-át a növénynemesítő állomás igazgatójának rendelkezésére kell bocsátani az állomás más olyan dolgozóinak jutalmazására, akik részt vettek az új fajta kinemesítésében, illetve a meglevő javításában.

Ezt a prémiumrendszert 1937-től fogva ki kell terjeszteni az 1918 óta kinemesített, illetve javított fajtákra.

15. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa megbízza a Szovjetunió földművelésügyi népbiztosát, hogy a szovhozügyi népbiztossal, az élelmiszeripari népbiztossal és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottság elnökével együtt adjon a növénynemesítőknek és növénynemesítő állomásoknak „Alkotói tanúsítványt", valamint „Fajtajavítási tanúsítványt".

16. Kimondja, hogy a nemesítő állomásoknak a más állami növénynemesítő állomásokon kinemesített fajták kiváló minőségű vetőmagvainak termesztéséért a gazdasági vetésterület minden hektára után 2 kopek prémiumot kell adni.

17. A növénynemesítő állomások által adott kiváló minőségű vetőmagért ötször annyit kell fizetni, mint a rendes gabonáért.

18. Az állami növénynemesítő állomások fenntartásáról 1937 második félévétől kezdődően teljes egészében az összszövetségi állami költségvetés keretein belül kell gondoskodni.

IV. A kerületi vetőmagtermelő gazdaságok hálózatának megszervezése

19. Módosítani kell a fajtacsere jelenlegi gyakorlatát, amikor ugyanis a kolhozok meg a szovhozok egy kis része minden évben — de emellett rendszertelenül — az egész vetésterületéhez ele-

gendő tisztafajtájú vetőmagot kap, a kolhozok és szovhozok zöme pedig évről évre nem tisztafajtájú vetőmaggal vet, s át kell térni a megbízhatóbb és egyszerűbb fajtacserére, olymódon, hogy a vetőmagparcellákat (a Szovjetunió kolhozainak és szovhozainak évente legalább a negyedrészét) ellátják a kerületi vetőmagtermelő gazdaságokban termelt vetőmaggal.

20. Meg kell változtatni a jelenlegi rendszert, amikor ugyanis a tisztafajtájú vetőmag termelése alapjában véve a vetőmagtermelő szovhozokban összpontosul, amelyek területileg gyakran távol esnek az általuk ellátott kerületektől, s ki kell mondani, hogy ezentúl a kolhozok és szovhozok ellátásához szükséges tisztafajtájú gabonavetőmagot a kerületi vetőmagtermelő gazdaságok termeljék, s ezek mindegyike egy, két vagy három, de összesen legfeljebb 100 000 hektár gabona-vetésterülettel rendelkező kerületet lásson el.

21. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, a köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, hogy jelöljenek ki tisztafajtájú vetőmag termelésére összesen 678 000 hektár gabona vetésterülettel rendelkező kolhozokat és szovhozokat, amelyeknek köztársaságok, határterületek és területek szerint a következőképpen kell megoszlaniok (ezer hektárban) számítva:

OSzFSzK	478
Ukrán SzSzK	110
Belorusz SzSzK	12
Azerbajdzsán SzSzK	4
Grúz SzSzK	4
Örmény SzSzK	2
Türkmén SzSzK	2
Üzbég SzSzK	9
Tadzsik SzSzK	3
Kazah SzSzK	50
Kirgíz SzSzK	4
Azovi-Feketetengeri határterület	30
Távolkeleti határterület	4
Nyugat-Szibériai határterület	30
Krasznojarszk határterület	8
Ordzsonikidze határterület	18
Voronyezs terület	24
Kelet-Szibériai terület	4
Gorkij terület	10

Nyugati terület	12
Ivanovo terület	4
Kalinyin terület	8
Kirov terület	10
Kujbisev terület	30
Kurszk terület	18
Leningrád terület	6
Moszkva terület	13
Omszk terület	25
Orenburg terület	30
Szarátov terület	30
Szverdlovszk terület	10
Északi terület	4
Sztálingrád terület	33
Cseljabinszk terület	25
Jaroszlavl terület	4
Tatár Autonóm SzSzK	18
Baskir Autonóm SzSzK	20
Dagesztán Autonóm SzSzK	2
Burját-Mongol Autonóm SzSzK	3
Kabard-Balkar Autonóm SzSzK	2
Kalmük Autonóm SzSzK	1
Karél Autonóm SzSzK	1
Komi Autonóm SzSzK	1
Krimi Autonóm SzSzK	5
Mári Autonóm SzSzK	2
Mordva Autonóm SzSzK	5
Német Volgavidéki Autonóm SzSzK	13
Észak-Osszét Autonóm SzSzK	5
Udmurt Autonóm SzSzK	4
Csecsen-Ingus Autonóm SzSzK	2
Csuvas Autonóm SzSzK	3
Jakut Autonóm SzSzK	1

Az Ukrán SzSzK területei és köztársaságai:

Vinnyica terület	13
Dnyepropetrovszk terület	20
Donyec terület	12
Kiev terület	15
Odessza terület	18
Harkov terület	20
Csernyigov terület	9
Moldva Autonóm SzSzK	3

A Kazah SzSzK területei:

Aktyubinszk terület	6
Alma-Ata terület	6
Kelet-Kazahsztáni terület	9
Nyugat-Kazahsztáni terület	5
Karaganda terület	4
Kusztanaj terület	6
Észak-Kazahsztáni terület	9
Dél-Kazahsztáni terület	5

Az Üzbég SzSzK Köztársaságai:

Kara-Kalpak Autonóm SzSzK	1

22. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a köztársaságok Népbiztosi Tanácsainak, a határterületek és területek végrehajtó bizottságainak véleményezésével jóváhagyás végett legkésőbb folyó év augusztus 15-ig terjessze a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elé a kerületi vetőmagtermelő kolhozok és szovhozok jegyzékét.

Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a kerületi vetőmagtermelő gazdaságokat a meglevő vetőmagtermelő kolhozok, szovhozok, gabonatermelő szovhozok, répatermelő szovhozok, illetve részlegeik és a legjobb kolhozok közül válasszák ki.

23. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy legkésőbb július 10-ig megvitatás végett tegye közzé a helyi lapokban a kiválasztott kerületi vetőmagtermelő gazdaságok jegyzékét, abból a megfontolásból kiindulva, hogy figyelembe kell vennie a kolhozok, szovhozok és agronómusok részéről az egyes gazdaságok ellen emelt esetleges kifogásokat.

24. Kimondja, hogy a kerületi vetőmagtermelő gazdaságok a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának Fajtaügyi Főigazgatóságával kötött szerződés alapján kötelesek:

a) az állami növénynemesítő állomástól kapott kiváló minőségű magvakat először a vetőmagparcellán, azután pedig gazdaságuk közös vetésterületén szaporítani;

b) a vetésből kigyomlálni az idegen fajtákat;

c) a vetőmagtermést teljes egészében és a szabványoknak megfelelő állapotban beadni a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága Fajtaügyi Főigazgatóságának raktáraiba.

25. A kerületi vetőmagtermelő kolhozoknak a következő előnyöket és kedvezményeket kell biztosítani:

a) a vetőmagtermelő kolhozoktól a gabonabeadás keretében átvett gabonáért a II. fokú szaporított vetőmag árát, a rendes gabona árának kétszeresét kell fizetni;

b) azt a tisztafajtájú gabonát, melyet a vetőmagtermelő kolhoz az államnak a gabonabeadáson és a természetbeni adón felül ad be, rendes gabonára úgy kell becserélni, hogy 40 font tisztafajtájú vetőmagért 55 font rendes, a szabványokban előírt követelményeknek megfelelő gabonát kell adni;

c) a vetőmagtermelő kolhozok minden évben kamatmentes kiváló minőségű vetőmagot kapnak kölcsönképpen az állami növénynemesítő állomástól szaporításra;

d) az állam magára vállalja a vetőmagtermelő kolhozok agronómusainak fizetését.

26. A kerületi vetőmagtermelő gazdaság szerepét betöltő szovhoznak az általa beadott tisztafajtájú gabonáért a II. fokú szaporított vetőmag árát kell fizetni.

27. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa utasítja a Szovjetunió Nehézipari Népbiztosságát, Földművelésügyi Népbiztosságát, a Szovhozügyi Népbiztosságot és a Begyüjtési Bizottságot, hogy meghatározott termelési terv szerint 1938-ra irányozzák elő a szükséges mennyiségű vetőmagtisztító és osztályzó gépek, többek között lóhere- és lucernamag tisztító gépek, gépi meghajtású gabonatisztító gépek, valamint vetőmaglaboratóriumi és növénynemesítő állomási berendezések gyártását.

V. Az állami tisztafajtájú gabonavetőmagalap

28. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy az állami tisztafajtájú gabonavetőmagalapra évente 30 millió pud olyan gabonát gyüjtsenek be, melyet a kerületi vetőmagtermelő gazdaságok termesztettek.

29. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a fajtavizsgálat adatainak megfelelően az állami tisztafajtájú gabonavetőmagalap fajtaösszeállítását jóváhagyás végett minden évben terjessze a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elé.

30. Megtiltja, hogy az állami tisztafajtájú gabonavetőmagalapot a kolhozok és szovhozok vetőmagparcelláinak ellátásán kívül bármilyen más célra felhasználják.

31. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy az állami tisztafajtájú gabonavetőmagalap tárolására 1937,

1938 és 1939 folyamán minden kerületi vetőmagtermelő gazdaságban állami raktárakat építtessen, s gondoskodjék ezek olyan berendezéséről, hogy alkalmasak legyenek a vetőmag tisztítására, tárolására, szárítására, s a kolhozok és szovhozok vetőmagparcelláira szállítására.

32. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elrendeli, hogy tisztafajtájú vetőmagot a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága Fajtaügyi Főigazgatóságának raktáraiból csak leplombált zsákokban lehet elszállítani, és minden zsákba „Származási bizonyítványt" kell tenni, amelyen pontosan feltüntetik: a fajta nevét, a fajtaazonosságot, a vetőmagot kitermelő kerületi vetőmagtermelő gazdaság nevét, továbbá annak a növénynemesítő állomásnak a nevét, amelytől a vetőmagtermelő gazdaság a vetőmagot szaporításra kapta.

33. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elrendeli, hogy hektáronként átlag 3 rubel pótlékot kell adni a kolhozoknak és a szovhozoknak a „fajtaazonosságért", ha a vetőmag „fajtaazonosságát" a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottság „Származási bizonyítvánnyal" igazolja.

VI. A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának Gabonafajtaügyi Főigazgatósága

34. A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságában Gabonafajtaügyi Főigazgatóságot kell szervezni, amely az állami növénynemesítő állomásokkal foglalkozó osztályból, a kerületi vetőmagtermelő gazdaságokkal foglalkozó osztályból és az Állami Tisztafajtájú Gabonavetőmagalap Igazgatóságából álljon.

A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága mellett működő Gabonafajtaügyi Főigazgatóságot meg kell bízni

a) az állami gabonanemesítő állomások megszervezésével és munkájuk irányításával;

b) a kerületi vetőmagtermelő gazdaságok megszervezésével és munkájuk irányításával;

c) az állami tisztafajtájú gabonavetőmagalap irányításával.

VII. Az állami tisztafajtájú gabonavetőmag-tartalékalap

35. A kolhozok és szovhozok vetőmagparcelláin termő vetésnek az aszály, fagy, kiázás elleni biztosítására 1937, 1938 és 1939 folyamán 80 millió pud tisztafajtájú gabonából állami vastartalékalapot kell létesíteni.

36. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottsággal együtt jóváhagyás végett terjessze a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elé az állami tisztafajtájú gabonavetőmag-tartalékalap megszervezésének tervét, az egyes gabonafélékre és fajtákra felbontva.

37. Erre az alapra az 1937-es termésből 20 millió pudot kell félretenni, mégpedig 15 milliót a „Gabonabegyüjtési Központ", 5 milliót a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága révén.

38. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa megbízza a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy tíz nap alatt jóváhagyás végett terjessze a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elé ennek a 20 millió pudnak gabonafélék, fajták és begyüjtési kerületek szerinti összetételét, a tisztafajtájú vetések szántóföldi minősítésekor megállapított adatoknak és az egyes fajták értékének megfelelően.

39. Az állami tisztafajtájú gabona-tartalékalap tárolását a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága Állami Tisztafajtájú Gabona-tartalékalap Igazgatóságára kell bízni.

40. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossagát, hogy 1937, 1938 és 1939 folyamán építtessen külön ennek az alapnak a tárolására 80 millió pud befogadására alkalmas elevátorokat és raktárakat.

41. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Tartalékok Bizottságával és Begyüjtési Bizottsággal együtt jóváhagyás végett terjessze a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elé az állami tisztafajtájú gabona-tartalékalap tárolására hivatott elevátorok és raktárak területi elhelyezését.

42. Az állami tisztafajtájú gabona-tartalékalap felhasználásáról, a felhasznált mennyiség pótlásáról és a vetőmag frissel való kicseréléséről kizárólag a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa határozhat.

Az állami tisztafajtájú gabona-tartalékalap megteremtésére és pótlására elsősorban a vetőmagtermelő szovhozok által termelt vetőmagot kell felhasználni.

VIII. A kolhozok és szovhozok gabonavetőmag-parcellái

43. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, a Szovhozügyi Népbiztosságot, az Élelmiszeripari Népbiztosságot, a köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat,

hogy minden kolhozban és szovhozban jelöljenek ki összesen 13 millió hektár területen, minden egyes gabonaféle számára vetőmagparcellákat, amelyeknek köztársaságok, határterületek és területek szerint a következőképpen kell megoszlaniok (ezer hektárban) számítva:

OSzFSzK	9 361
Ukrán SzSzK	2 200
Belorusz SzSzK	250
Azerbajdzsán SzSzK	80
Grúz SzSzK	84
Örmény SzSzK	36
Turkmén SzSzK	19
Üzbég SzSzK	135
Tadzsik SzSzK	55
Kazah SzSzK	700
Kirgiz SzSzK	80
Azovi-Feketetengeri határterület	700
Távolkeleti határterület	120
Nyugat-Szibériai határterület	700
Krasznojarszk határterület	160
Ordzsonikidze határterület	280
Voronyezs terület	532
Nyugat-Szibériai terület	115
Gorkij terület	200
Nyugati terület	250
Ivanovo terület	100
Kalinyin terület	150
Kirov terület	250
Kujbisev terület	640
Kurszk terület	380
Leningrád terület	150
Moszkva terület	350
Omszk terület	350
Orenburg terület	460
Szarátov terület	500
Szverdlovszk terület	240
Északi terület	100
Sztálingrád terület	500
Cseljabinszk terület	430
Jaroszlavl terület	90
Tatár Autonóm SzSzK	400
Baskir Autonóm SzSzK	420

Dagesztán Autonóm SzSzK	40
Burját-Mongol Autonóm SzSzK	45
Kabard-Balkar Autonóm SzSzK	20
Kalmük Autonóm SzSzK	20
Karél Autonóm SzSzK	4
Komi Autonóm SzSzK	5
Krimi Autonóm SzSzK	100
Mári Autonóm SzSzK	50
Mordva Autonóm SzSzK	100
Német Volgavidéki Autonóm SzSzK	200
Észak-Osszét Autonóm SzSzK	10
Udmurt Autonóm SzSzK	90
Csecsen-Ingus Autonóm SzSzK	30
Csuvas Autonóm SzSzK	70
Jakut Autonóm SzSzK	10

Az Ukrán SzSzK területei és köztársasági:

Vinnyica terület	250
Dnyepropetrovszk terület	400
Donyec terület	310
Kiev terület	300
Odessza terület	370
Harkov terület	350
Csernyigov terület	170
Moldva Autonóm SzSzK	50

A Kazah SzSzK területei:

Aktyubinszk terület	60
Alma-Ata terület	80
Kelet-Kazahsztáni terület	140
Nyugat-Kazahsztáni terület	70
Karaganda terület	40
Kusztanaj terület	100
Észak-Kazahsztáni terület	150
Dél-Kazahsztáni terület	60

Az Üzbég SzSzK köztársasági:

Kara-Kalpak Autonóm SzSzK	3

44. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa utasítja az öntözött területekkel rendelkező kolhozokat és szovhozokat, hogy ezeket a területeket elsősorban a vetőmag fokozott ütemű szaporítására használják fel.

45. Utasítja a kolhozokat és szovhozokat, hogy a vetőmagparcellákat kizárólag a szóbanforgó vidék legjobb minőségű tisztafajtájú válogatott vetőmagvaival vessék be, gyomlálják ki a vetőmagparcellákról az idegen fajtákat, s biztosítsák a vetőmagparcellákon termett vetőmag külön betakarítását és külön tárolását.

46. Kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, a nemfeketeföldű övezet északi részének határterületi és területi végrehajtó bizottságait annak biztosítására, hogy a kolhozok két-három év alatt létesítsenek vetőmagalapot az előző évi gabonából az őszi vetés céljára (Északi terület, Komi Autonóm SzSzK, Leningrád terület, Kirov terület, Szverdlovszk terület, Udmurt Autonóm SzSzK, Mári Autonóm SzSzK, Karél Autonóm SzSzK, Jakut Autonóm SzSzK, továbbá a Gorkij, Kalinyin, Ivanovo, Jaroszlavl, Nyugati, Omszk terület, Nyugat-Szibériai határterület, a Kelet-Szibériai terület, Krasznojarszk és Távolkeleti határterület, a Baskir, Tatár és Csuvas Autonóm SzSzK északi része).

47. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kimondja, hogy a kolhozok és szovhozok vetőmagparcelláin termett gabonának a vetésen kívül bármilyen más célra való felhasználása egy évig terjedő börtönbüntetést, illetve két évig terjedő kényszermunkát von maga után.

IX. Vetőmagtermesztő agronómusok és vetőmagtermesztő meg növénynemesítő káderek képzése

48. A Moszkvai Tyimirjazev Mezőgazdasági Akadémia a Leningrádi, Gorkiji, Voronyezsi, Szarátovi, Omszki, Odesszai, Harkovi, Belorusz és Krasznodari Mezőgazdasági Intézetek agronómiai karán az 1937—1938-as tanévtől kezdve növénynemesítési és vetőmagtermesztési tagozatot kell létesíteni.

A növénynemesítésre, valamint a vetőmagtermesztésre való szakosítást a felsorolt mezőgazdasági intézetekben a harmadik évfolyamtól kezdve kell bevezetni.

49. Valamennyi agronómiai főiskolán és karon 300-ra kell emelni a növénynemesítés és vetőmagtermesztés tantárgyának óraszámát, s a mezőgazdasági technikumokon be kell vezetni a növénynemesítés és vetőmagtermesztés tanítását.

50. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunio Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy 1937 és 1938 telén szervezzen vetőmagtermesztési és növénynemesítési szaktanfolyamokat a mezőgazdasági főiskolákon és az állami növénynemesítő állomásokon a gabonafélék fajtavizsgálatára létesített állami gazdaságok vezető agronómusai és a vetőmagtermelő kolhozok és szovhozok agronómusai számára.

51. Kötelezi a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottságot és a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy szervezzen szántóföldi minősítésre és a tisztafajtájú gabona helyes tárolására oktató tanfolyamokat a szántóföldi minősítést végző agronómusok, valamint az elevátorok és raktárak dolgozói számára.

X. Átmeneti intézkedések a tisztafajtájú vetőmagtartalékok felhasználásáról az 1937-es őszi és az 1938-as tavaszi vetés során

52. 1937 őszén és 1938 tavaszán növelni kell a tisztafajtájú vetőmaggal bevetett területet, s ezért az állami tisztafajtájú vetőmagalapon kívül a legjobb fajtából további 100 millió pud 1937-es termésű gabonát kell erre a célra fordítani, amelyet az állam által megállapított feltételek mellett a Gabonabegyüjtési Központ ad cserébe nem tisztafajtájú, rendes gabonáért.

53. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a „Gabonabegyüjtési Központ" begyüjtőhelyeire beérkező legjobb gabonafajták vetőmagját lássa el szarmazási bizonyítvánnyal.

54. Kötelezi a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottságot, hogy biztosítsa a kolhozokból és szovhozokból érkező származási bizonyítvánnyal ellátott tisztafajtájú gabona külön tárolását.

55. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kimondja, hogy a származási bizonyítvánnyal ellátott különböző gabonafajtáknak a Gabonabegyüjtési Központ és az Állami Tisztafajtájú Gabonavetőmag-alap raktáraiban való összevegyítése, továbbá a tisztafajtájú gabonának nem tisztafajtájúval való összevegyítése bűnvádi eljárás alá esik, és két évig terjedő börtönbüntetést, illetve három évig terjedő kényszermunkát von maga után.

56. Utasítja a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottsággal együtt a szántóföldi minősítés adatai alapján jóváhagyás végett terjessze a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa

elé a Gabonabegyüjtési Központ raktáraiban zárolandó fajták köztársaságok, határterületek és területek szerinti jegyzékét.

57. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottság tartalékaiból mintegy 10 millió pud gabonát zárolni kell a kötelező állami beadás után a kolhozokban fennmaradt értékes vetőmag olymódon történő begyüjtése céljából, hogy a kolhozoknak 40 font tisztafajtájú gabonáért 50 font rendes gabonát ad.

A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földmüvelésügyi Népbiztosságát, hogy a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Begyüjtési Bizottsággal együtt legkésőbb augusztus 10-ig jóváhagyás végett terjessze a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elé e vetőmagalap felhasználásának köztársaságok, határterületek, területek és fajták szerint felbontott tervét.

V. MOLOTOV
a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának Elnöke

Moszkva, Kreml
1937 június 29

„Pravda" 178. sz. 1937 június 30

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1938 január

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK RENDES TELJES ÜLÉSÉRŐL

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága a napokban rendes teljes ülést tartott.

A teljes ülés a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének üléseszakával összefüggő kérdéseket tárgyalt meg, és megfelelő határozatokat hozott.

A teljes ülés megtárgyalta „A pártszervezetek által kommunistáknak a pártból való kizárása során elkövetett hibákról, az ÖK(b)P-ből kizártak fellebbezésének formális, bürokratikus kezeléséről és az e fogyatékosságok kiküszöbölésére irányuló intézkedésekről" szóló kérdést, és megfelelő határozatot fogadott el, amelyet alább közlünk.

Ezenkívül a KB teljes ülése több gazdasági kérdést tárgyalt meg, és megfelelő határozatokat hozott.

A teljes ülés P. P. Posztisevet felmentette az ÖK(b)P KB Politikai Irodájának póttagsága alól.

A teljes ülés N. Sz. Hruscsov elvtársat, az ÖK(b)P moszkvai területi bizottságának titkárát beiktatta az ÖK(b)P KB Politikai Irodájának póttagjai, L. Z. Mehlisz elvtársat pedig az ÖK(b)P KB Szervező Irodájának tagjai közé.

A PÁRTSZERVEZETEK ÁLTAL KOMMUNISTÁKNAK A PÁRTBÓL VALÓ KIZÁRÁSA SORÁN ELKÖVETETT HIBÁKRÓL, AZ ÖK(b)P-BŐL KIZÁRTAK FELLEBBEZÉSÉNEK FORMÁLIS, BÜROKRATIKUS KEZELÉSÉRŐL ÉS AZ E FOGYATÉKOSSÁGOK KIKÜSZÖBÖLÉSÉRE IRÁNYULÓ INTÉZKEDÉSEKRŐL

Az ÖK(b)P KB plénumának határozata

Az ÖK(b)P KB plénuma szükségesnek tartja felhívni a pártszervezetek és vezetőik figyelmét arra, hogy ugyanakkor, amikor nagy munkát végeznek soraiknak a fasizmus trockista és jobboldali ügynökeitől való megtisztítása érdekében, e munka folyamán komoly hibákat és torzításokat követnek el, amelyek akadályozzák a párt megtisztítását a kétkulacsosoktól, a kémektől és kártevőktől. A pártszervezetek az ÖK(b)P KB ismételt utasításai és figyelmeztetései ellenére, sok esetben egészen helytelenül és bűnös könnyelműséggel járnak el kommunistáknak a pártból való kizárása során.

Az ÖK(b)P KB ismételten meghagyta a pártszervezeteknek és azok vezetőinek, hogy a párttagok gondos és egyéni elbírálása alapján döntsék el a pártból való kizárásnak vagy az ÖK(b)P-ból helytelenül kizártak visszavételének kérdését.

Az ÖK(b)P KB plénuma 1937 március 5-én Sztálin elvtársnak „A pártmunka fogyatékosságairól s a trockista és egyéb kétkulacsosok felszámolását célzó rendszabályokról" mondott előadói beszéde alapján hozott határozatában leszögezte:

„Egyes pártvezetőinkből hiányzik az emberek, a párttagok, a pártmunkások iránti kellő figyelmesség. Mi több, nem tanulmányozzák a kádereket, nem tudják, mi tölti be életüket és hogyan fejlődnek, egyszóval nem ismerik kádereiket. Éppen ezért, nem foglalkoznak egyénileg a párttagokkal, a pártmunkásokkal. Márpedig az egyéni foglalkozás a fő dolog szervezési munkánkban. És éppen azért, mert nem egyéni foglalkozás alapján értékelik a párttagokat és pártmunkásokat, rendszerint találomra járnak el: vagy válogatás és mérték nélkül dícsérik őket, vagy ugyancsak válogatás és mérték nélkül ostorozzák, és ezrével meg tízezrével zárják ki őket a pártból. Egyes pártvezetőink különben is tízezrekben szeretnek gondolkodni, nem törődnek az «egyénekkel», az egyes párttagokkal, azok sorsával. Ezernyi, meg tízezernyi ember kizárását a pártból semmiségnek tartják, s azzal vigasztalják magukat, hogy a mi pártunk nagy és néhány tízezer kizárás mitsem változtat a párt helyzetén. Így azonban csak olyan emberek kezelhetik a párttagokat, akik lényegében mélységesen pártellenesek.

Az emberek, a párttagok, a pártmunkások ilyen lélektelen kezelése mesterségesen elégedetlenséget és haragot kelt a párt egy részében.

Érthető, hogy a trockista kétkulacsosok ügyesen horogra kerítik az ilyen megharagított elvtársakat, s ügyesen magukkal rántják őket a trockista kártevés mocsarába."

Az ÖK(b)P KB plénumának ugyanez a határozata kimondja: „El kell ítélni az egyes párttagok sorsának, a párttagok kizárásának, vagy a kizártak visszavételének kérdésében tanúsított formális, lélektelen, bürokratikus magatartást.

Kötelezni kell a pártszervezeteket, hogy a legmesszebbmenő körültekintéssel és elvtársi gondossággal járjanak el akkor; amikor a pártból való kizárásnak vagy a kizártak visszavételének kérdésében döntenek."

Az ÖK(b)P KB „A pártigazolványok felülvizsgálása és kicserélése idején a pártból kizártak fellebbezéseinek megvizsgálása során elkövetett hibákról" szóló 1936 június 24-i levelében rámutatott arra a komolytalan, sok esetben pedig lélektelen, hivatalnoki magatartásra, amelyet a pártszervezetek a pártból kizártak fellebbezéseinek tárgyalásánál tanúsítottak:

„A kizártak fellebbezéseit — mondja a levél — a KB utasításai ellenére rendkívül lassan vizsgálják meg. Sok kizárt párttag hónapokon át kilincsel, hogy elérje beadott fellebbezésének tárgyalását. Sok fellebbezést a fellebbezők távollétében vizsgáltak meg, a fellebbezők beadványának minden ellenőrzése nélkül, anélkül, hogy a fellebbezőknek módot adtak volna a pártból való kizárásuk okainak részletes megmagyarázására.

Számos kerületi pártszervezetben a pártból kizártakkal szemben teljesen tűrhetetlen önkénnyel jártak el. Olyanokat, akiket szociális származásuk eltitkolása vagy passzivitásuk miatt, nem pedig a párt és a szovjet hatalom ellen elkövetett ellenséges tevékenység miatt zártak ki a pártból, automatikusan eltávolítottak a munkából, megfosztottak lakásuktól stb.

Ilyenformán ezeknek a pártszervezeteknek a vezetői, akik nem tették igazán magukévá a pártnak a bolsevik éberségre vonatkozó útmutatásait, azáltal, hogy formálisan, bürokratikus módon vizsgálták meg a pártigazolványok felülvizsgálása során kizártak fellebbezését, a párt ellenségeinek a kezére játszottak."

Mint látható, a helyi pártszervezetek kaptak figyelmeztető útmutatásokat.

És mégis, ennek ellenére, sok pártszervezet és vezetőik továbbra is formális, bürokratikus magatartást tanúsítanak az egyes párttagok sorsa iránt.

Sok olyan esetről tudunk, amikor a pártszervezetek minden ellenőrzés nélkül, tehát indokolatlanul zárnak ki kommunistákat a pártból, leváltják őket a munkából, sőt gyakran minden alap nélkül a nép ellenségeinek nyilvánítják őket, törvényellenességeket követnek el és önkényeskednek a párttagokkal szemben.

Így például: az *Azerbajdzsán K(b)P KB* egyik ülése 1937 november 5-én automatikusan jóváhagyta 279 párttag kizárását; a *sztálingrádi területi pártbizottság* november 26-án 69 párttag kizárását hagyta jóvá; a *novoszibirszki területi pártbizottság* november 28-án automatikusan jóváhagyta az ÖK(b)P kerületi bizottságainak 72 párttag kizárására vonatkozó határozatát; az *Ordzsonikidze*-határterületi pártszervezetben az ÖK(b)P KB mellett működő Pártellenőrző Bizottság pártkollégiuma 160 fellebbező közül 101 kommunista esetében a pártból való kizárásra vonatkozó határozatot mint helytelent és teljesen indokolatlant hatályon kívül helyezte; a *novoszibirszki* pártszervezetben hasonló módon 80 határozatból 51-et kellett hatályon kívül helyezni; a *rosztovi* pártszervezetben 66 határozat közül 43-at, a *sztálingrádi* pártszervezetben 103 közül 58-at, a *szarátoviban* 134 közül 80-at, a *kurszki* pártszervezetben 92 közül 56-ot, a *vinnyicaiban* 337 közül 164-et stb. helyeztek hatályon kívül.

Harkov terület sok kerületében az „éberség" örve alatt számos olyan eset történt, amikor a pártból kizártakat vagy pártonkívüli dolgozókat törvénytelenül elbocsátották a munkából vagy megtagadták munkába állításukat. A zmijevi kerületben 1937 októberében és novemberében ok nélkül leváltottak munkájából 36 tanítót, és további 42-t kijelöltek elbocsátásra. Emiatt Taranovka, Zamosztyazsnoje, Szkripajovka és más községek iskoláiban nem tanítanak történelmet, nem tanítják a Szovjetunió Alkotmányát, nem tanítanak orosz, ukrán és idegen nyelveket.

Zmijev város középiskolájában egy Zsurko nevű tanítónő tanította a biológiát. Zsurko 1904-ben született, apja kolhozparaszt, nyolcéves pedagógiai gyakorlata van, és negyedéves levelező hallgatója a Pedagógiai Főiskolának. A helyi lapban egy kis ujságcikk jelent meg, amelyben az állt, hogy Zsurko fivére, aki Izjum városában pedagógusként működik, nacionalista. Ezt elegendőnek tartották ahhoz, hogy Zsurkót elbocsássák. Zsurko elvtársnő elbocsátása kapcsán kifejezést adtak a férje iránti politikai bizalmatlanságnak, és az ő elbocsátásának kérdését is felvetették. A vizsgálat folyamán aztán kiderült,

hogy a kis ujságcikk rágalom volt, és Zsurko fivérét le sem váltották munkájából.

Harkovban a Belügyi Népbiztosság szervei egy Gorszkaja nevű letartóztatott trockista nő ügyében tanúként kihallgatták a Tyinjakov gyár üzemi bizottságának egy Ejngorn nevű funkcionáriusnőjét. Ő a Belügyi Népbiztosság helyi szerveinek hivatalába való beidézését közölte a Bizalmas Ügyintézőség főnökével, Szemenkovval, aki a gyár pártbizottsága előtt nyomban felvetette Ejngorn és a trockista Gorszkaja kapcsolatainak kérdését. Az eredmény az lett, hogy Ejngornt leváltották az üzemi bizottságban betöltött tisztségéről, és elbocsátották. Ejngorn nővérének férjét, aki a helyi lap szerkesztőségében dolgozott, elbocsátották azért, mert „nem közölt semmit felesége nővérének trockista kapcsolatairól".

Az ÖK(b)P kurszki területi pártbizottsága minden ellenőrzés nélkül, távollétében kizárta a pártból Ivancsenkovát, a Dmitro-Taranovszki Cukorgyár üzemi bizottságának elnöknőjét, és keresztülvitte letartóztatását. Azt rótta fel bűnéül, hogy tudatosan ellenforradalmi módon előkészítette egy Kulinyicsenko nevű pártonkívüli munkás felszólalását a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének választásai alkalmából tartott gyűlésen. A vizsgálat megállapította, hogy Ivancsenkova „bűne" mindössze az volt, hogy a választási gyűlésen a pártonkívüli Kulinyicsenko, azután, hogy az életéből elmondott egyet-mást, belezavarodott a felszólalásba és a Legfelsőbb Szovjetbe jelölt küldött nevét elfelejtette megemlíteni.

Kujbisev terület számos kerületében sok kommunistát zártak ki a pártból, azzal az indokolással, hogy a nép ellenségei. Ugyanakkor a Belügyi Népbiztosság szervei semilyen indokot nem találnak ezeknek a pártból kizártaknak a letartóztatására. Így például az ÖK(b)P bolse-csernyigovi kerületi bizottsága a kerületi pártszervezet 210 tagja közül 50-et kizárt a pártból, és a nép ellenségeinek nyilvánította őket. A Belügyi Népbiztosság szervei azonban a kizártak közül 43-nál semmiféle indokot sem találtak a letartóztatásra. Sokan azok közül, akiket az ÖK(b)P kerületi pártbizottságai olyan indokolással zártak ki a pártból, hogy a nép ellenségei, azzal a követeléssel jelennek meg az ÖK(b)P mellett működő Pártellenőrző Bizottság Kujbisev-területi pártkollégiumánál, hogy vagy tartóztassák le őket, vagy vegyék le róluk a szégyenbélyeget.

Az ÖK(b)P KB-nak adatai vannak arról, hogy hasonló esetek más pártszervezetekben is előfordultak.

Az ÖK(b)P KB plénuma úgy látja, hogy mindezek és az ezek-

hez hasonló esetek elsősorban azért fordulnak elő oly gyakran a pártszervezetekben, mert a kommunisták között még mindig vannak *egyes* fel nem ismert és le nem leplezett *karrierista kommunisták, akik a pártból való kizárásokkal, a párttagokkal szemben alkalmazott megtorló intézkedésekkel igyekeznek kitűnni és előrejutni, akik az éberség hiányának esetleges vádja ellen olymódon igyekeznek bebiztosítani magukat, hogy válogatás nélkül megtorló intézkedéseket alkalmaznak párttagokkal szemben.*

Az ilyen karrierista kommunista úgy vélekedik, hogy ha már egyszer egy párttag ellen beadvány érkezett, akkor az a párttag — még ha nem is helytálló, sőt, még ha provokációs jellegű is a beadvány — veszélyt jelent a szervezetre nézve, és a lehető leggyorsabban meg kell tőle szabadulni, hogy ilymódon bebiztosítsa magát az éberség hiányának vádja ellen. Ezért feleslegesnek tartja a kommunista ellen felhozott vádak objektív tisztázását, és már eleve úgy dönt, hogy az illetőt ki kell zárni a pártból.

Az ilyen karrierista kommunista, mert érdemeket akar szerezni, pánikot kelt azzal, hogy minden gondolkodás nélkül a nép ellenségeinek nyilvánít embereket, s a taggyűléseken könnyelműen hangos szóval követeli, hogy párttagokat holmi formális indokkal vagy minden indokolás nélkül kizárjanak a pártból. A pártszervezeteket az ilyen nagyhangú karrieristák gyakran az orruknál fogva vezetik.

Az ilyen karrierista kommunista számára közömbös a párttagok sorsa, és kész tudatosan helytelenül akárhány kommunistát kizárni a pártból csak azért, hogy ő maga ébernek lássék. Kész apró-cseprő botlásokért kizárni párttagokat, hogy „érdemeket" szerezzen az ellenség leleplezése terén, ha pedig felsőbb pártszervek a helytelenül kizárt párttagot visszaveszik a pártba, ő egy cseppet sem jön zavarba, az elégedett ember pózába vágja magát, mert hiszen „éberség" dolgában mindenesetre bebiztosította magát.

A pártszervezetek és vezetőik, ahelyett hogy lerántanák az ilyen „kommunistákról" a hamis éberség álarcát, és leleplezznék őket, gyakran a párt sorainak tisztaságáért küzdő éber harcosok nimbuszával veszik őket körül.

Legfőbb ideje, hogy leleplezzük és karrieristáknak bélyegezzük az ilyen, tisztesség ne essék szólván, „kommunistákat", akik a pártból való kizáratásokkal akarnak maguknak érdemeket szerezni, s párttagok elleni megtorló intézkedésekkel akarják bebiztosítani önmagukat.

Továbbá, számos olyan tényről tudunk, amikor a nép álcázott ellensegei, a kétkulacsos kártevők, provokációs céllal rágalmazó feljelentések beadását szervezik meg párttagok ellen, az „éberség fokozásának" ürügyével igyekeznek elérni, hogy becsületes, odaadó kommunistákat kizárjanak az ÖK(b)P-ből, s ezzel önmagukról elhárítsák a csapást és biztosítsák saját párttagságukat.

A nép leleplezett ellensége, az ÖK(b)P rosztovi területi bizottsága Vezető Pártszervek Osztályának volt vezetője, Sackij, és cinkosai — az ÖK(b)P rosztovi területi bizottsága vezetőinek politikai rövidlátását kihasználva — becsületes kommunistákat zártak ki a pártból, tudatosan helytelen fegyelmi büntetéseket szabtak ki pártmunkásokra, mindenképpen azon voltak, hogy elkeserítsék a kommunistákat, s ugyanakkor minden lehetőt elkövettek, hogy benntartsák a pártban saját ellenforradalmi kádereiket.

Ugyancsak Rosztovban, az ÖK(b)P rosztovi területi bizottsága Iskolaügyi Osztályának volt vezetőnője, a nép ellensége, Sesztova, az ellenforradalmi szervezet megbízásából a Rosztovi Pedagógiai Főiskola pártszervezetében keresztülvitte, hogy mintegy 30 becsületes kommunistát kizárjanak a pártból.

Az UK(b)P kievi területi bizottságának volt titkára, a nép ellensége, Kudrjavcev, a taggyűléseken felszólaló kommunistáknak minden alkalommal feltette a következő provokációs kérdést: „Hát ön tett-e már legalább egyvalaki ellen feljelentést?" Ennek a provokációnak az volt az eredménye, hogy Kievben a városi pártszervezet tagságának csaknem a fele ellen tettek politikailag kompromittáló feljelentést, amelyek többsége nyilvánvalóan alaptalannak, sőt provokációs jellegűnek bizonyult.

Sztálingrádban az ÖK(b)P Barikád-kerületi bizottságának jelenleg már leleplezett ellenséges vezetősége provokáció céljából „szovjetellenes kijelentések" miatt kizárta a pártból és letartóztattatta Mohnatkin 1917-es párttagot, volt vörös partizánt, a „Barikád" gyár egyik legnagyobb üzemrészének vezetőjét. Mint a vizsgálat során kiderült, ezek a „szovjetellenes kijelentések" abban állottak, hogy Mohnatkin más elvtársakkal folytatott beszélgetés során elégedetlenségét fejezte ki amiatt, hogy a községi szovjet lélektelenül bánik egy partizánosztagparancsnoknak a gyermekeivel, aki a polgárháború éveiben a fehérek elleni harcban elesett, s aki mellett Mohnatkin parancsnokhelyettes volt. Mohnatkin elvtársat csak az ÖK(b)P KB mellett működő Pártellenőrző Bizottság beavatkozására vették vissza a pártba.

A pártapparátusba befurakodott ellenség provokációs munkájáról tanúskodó hasonló tényekkel találkoztunk a voronyezsi, krasznodari, cseljabinszki és más pártszervezetekben is.

Mindezek a tények azt bizonyítják, hogy számos pártszervezetünk és vezetőik mindmáig nem voltak képesek felismerni és leleplezni *az ügyesen álcázott ellenséget, amely egyfelől az éberségről hangoztatott szólamokkal igyekszik álcázni ellenséges mivoltát, és iparkodik a párton belül maradni, másfelől pedig arra törekszik, hogy megtorló intézkedésekkel szétverje bolsevik kádereinket, s a bizonytalanság és a felesleges gyanakvás magvát hintse el sorainkban.*

Az ilyen álcázott ellenség — megátalkodott áruló — rendszerint mindenkinél hangosabban szaval az éberségről, siet lehetőleg minél többet „leleplezni", s mindezt azért teszi, hogy eltitkolja a párt előtt saját bűneit, s elterelje a pártszervezet figyelmét a nép igazi ellenségeinek leleplezéséről.

Az ilyen álcázott ellenség — undok képmutató — mindenképpen arra törekszik, hogy a pártszervezetben megteremtse a felesleges gyanakvás légkörét, amelyben azután minden olyan párttagot, aki valamelyik megrágalmazott kommunista védelmére kel, azon nyomban megvádolnak, hogy nem éber és hogy a nép ellenségeivel tart fenn kapcsolatot.

Az ilyen álcázott ellenség — aljas provokátor — azokban az esetekben, amikor a pártszervezet hozzálát, hogy megvizsgálja az egyik vagy a másik kommunista ellen beadott feljelentést, mindenképpen provokációs légkört igyekszik teremteni a vizsgálathoz, politikai bizalmatlanságot igyekszik kelteni az illető kommunistával szemben, s ebben a légkörben az ügy objektív kivizsgálása helyett az illető kommunista ellen irányuló újabb feljelentések egész áradatát szervezi meg.

A pártszervezetek és vezetőik, ahelyett, hogy feltárnák és lelepleznék az ilyen álcázott ellenség provokációs munkáját, sokszor hagyják, hogy az orruknál fogva vezesse őket, olyan légkört teremtenek számára, melyben a becsületes kommunistákat büntetlenül rágalmazhatja, s a pártszervezetek vezetői maguk is a pártból való tömeges, indokolatlan kizárások, pártbüntetések stb. útjára térnek. Mi több, pártvezetőink gyakran még a pártapparátusba befurakodott és a becsületes kommunistákat rágalmazó ellenség leleplezése után sem teszik meg a kellő lépéseket az ilyen kártevésből, kommunistáknak a pártból való kizárásából a pártszervezetekre származó következmények felszámolása érdekében.

Legfőbb ideje, hogy a pártszervezetek és vezetőik leleplezzék

és teljesen *felszámolják az álcázott ellenséget,* amely befurakodott sorainkba és az éberségről hangoztatott hamis szólamok mögé igyekszik rejteni ellenséges érzületét, így igyekszik megmaradni a pártban, hogy ott folytathassa aljas áruló munkáját.

Mivel magyarázható az, hogy pártszervezeteink mindmáig nemcsak azokat a karrierista kommunistákat nem leplezték le és nem bélyegezték meg, akik a pártból való kizárásokkal igyekeztek kitűnni és magasabb pozícióba jutni, hanem azokat a párton belül megbújó álcázott ellenségeket sem, akik az éberségről hangoztatott szólamok mögé igyekeznek rejteni ellenséges érzületüket, s így akarnak megmaradni a pártban, akik megtorló intézkedésekkel akarják szétverni bolsevik kádereinket, s a felesleges gyanakvás magvát akarják elhinteni sorainkban?

Ez a párttagok sorsa iránti bűnös és felelőtlen magatartással magyarázható.

Mindenki tudja, hogy pártvezetőink közül sokan politikailag rövidlátó, szűk prakticistáknak bizonyultak, engedték, hogy a nép ellenségei és a karrieristák rászedjék őket, könnyelműen másodrendű funkcionáriusokra ruházták át párttagok sorsát érintő kérdések eldöntését, és bűnös módon visszavonultak ezeknek az ügyeknek az irányításától.

A területi, határterületi pártbizottságok, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai és ezek vezetői, ami kommunistáknak a pártból való kizárását illeti, nemcsak hogy nem javítanak a pártellenes, a bolsevizmus szellemétől idegen gyakorlaton, de helytelen irányításukkal gyakran maguk honosítják meg a párttagokkal szembeni formális, lélektelen, bürokratikus magatartást, s ezzel kedvező légkört teremtenek karrierista kommunisták és a párt álcázott ellenségei számára.

Nem volt egyetlenegy olyan eset sem, hogy a területi és határterületi pártbizottságok vagy a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai, az ügy tisztázása után, elítélték volna a párttagok lélektelen, sablonos kezelését, és felelősségre vonták volna a helyi pártszervezetek vezetőit kommunistáknak a pártból való indokolatlan és helytelen kizárásáért.

A pártszervezetek vezetői naív módon azt tartják, hogy a helytelenül kizártakkal szemben elkövetett hibák kijavítása aláásható a párt tekintélyét és árthat az ügynek, akadályozhatja a nép ellenségeinek leleplezését; nem értik meg, hogy a pártból való helytelen kizárás minden egyes esete — a párt ellenségeinek malmára hajtja a vizet.

Számos területi és határterületi szervezetben teljesen érintet-

lenül hever a rengeteg kivizsgálatlan fellebbezés. Rosztov területen több mint 2 500, Krasznodar határterületen 2 000, Szmolenszk területen 2 300, Voronyezs területen 1 200, Szarátov területen 500 stb. fellebbezést nem vizsgáltak meg.

A területi, határterületi pártbizottságok, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai azzal, hogy elutasították a kizártak fellebbezéseinek megvizsgálását, az ÖK(b)P kerületi és városi bizottságainak e kérdésben hozott határozatait — a párt Szervezeti Szabályzata ellenére — megfellebbezhetetlen és végleges határozatokká változtatták.

Mindez azt jelenti, hogy a területi, határterületi pártbizottságok, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai a legfontosabb és legégetőbb kérdésben, a párttagok sorsának kérdésében lényegében véve visszavonultak a helyi pártszervezetek tevékenységének irányításától, és e kérdés eldöntését a véletlenre, gyakran pedig az önkényre bízták.

A területi, határterületi pártbizottságok, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai azzal, hogy nem büntetik meg azokat a pártfunkcionáriusokat, akik tűrik a kommunistákkal való önkényeskedést, maguk bátorítják a pártból való tömeges, válogatás nélküli kizárás gyakorlatát.

Legfőbb ideje, hogy véget vessünk az emberek, a párttagok iránti formális, lélektelen, bürokratikus magatartásnak, amely a bolsevikokra egyáltalán nem jellemző.

Legfőbb ideje, hogy megértsük:

„A párt a párttag számára nagyon nagy és nagyon komoly dolog lett, s a párttagság vagy a pártból való kizárás — nagy fordulat az ember életében."

Legfőbb ideje, hogy megértsük:

„Az egyszerű párttagok számára a párthoz tartozás vagy a pártból való kizárás — élet-halál kérdése" (Sztálin).

Legfőbb ideje, hogy megértsük: a bolsevik éberség lényege az, hogy az ellenséget le tudjuk leplezni, akármilyen ravasz és agyafúrt is, akármilyen köntösben díszeleg is, nempedig az, hogy válogatás nélkül, vagy „minden eshetőségre" egyre-másra százával zárjuk ki a pártból mindazokat, akik a kezünk ügyébe kerülnek.

Legfőbb ideje, hogy megértsük: a bolsevik éberség nem zárja ki, hanem éppen ellenkezőleg, megköveteli, hogy a pártból való kizárás vagy a pártba való visszavétel kérdésének eldöntésénél a legmesszebbmenő körültekintéssel és elvtársi gondossággal járjunk el.

Az ÖK(b)P KB plénuma megköveteli a pártszervezetektől és

vezetőiktől, hogy minden lehető módon fokozzák a párttagság bolsevik éberségét, hogy leleplezzék és maradéktalanul felszámolják a párt minden rendű és rangú ellenségét.

Az ÖK(b)P KB plénuma szerint e feladat sikeres megoldásának igen fontos feltétele, hogy mindenütt maradéktalanul felszámolják az emberek, a párttagok lélektelen, gépies, sablonos kezelésének pártellenes gyakorlatát.

Az ÖK(b)P KB plénuma *határozatilag kimondja:*

1. Kötelezi a területi, határterületi pártbizottságokat, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait és minden pártszervezetet, hogy erélyesen vessenek véget a pártból való tömeges, válogatás nélküli kizárásoknak, s a pártból való kizárás vagy a pártba való visszavétel kérdésének eldöntésénél valóban egyéni elbírálás alapján, a körülmények gondos mérlegelése alapján járjanak el.

2. Kötelezi a területi, határterületi pártbizottságokat, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, hogy párttisztségükről váltsák le és a párt előtt vonják felelősségre azokat a pártvezetőket, akik nem hajtják végre az ÖK(b)P KB irányelveit, akik a rendelkezésre álló teljes anyag gondos megvizsgálása nélkül zárnak ki a pártból ÖK(b)P-tagokat vagy tagjelölteket, s akik eltűrik a párttagokkal való önkényeskedést.

3. Utasítani kell a területi, határterületi pártbizottságokat, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait és az ÖK(b)P KB mellett működő Pártellenőrző Bizottság pártkollégiumait, hogy három hónapon belül fejezzék be a pártból kizártak fellebbezésének megvizsgálását.

4. Kötelezi a pártbizottságokat, hogy kommunistáknak a pártból való kizárásáról hozott határozataikban világosan és pontosan ismertessék azokat az indokokat, amelyek a kizárás alapjául szolgáltak, hogy így a felsőbb pártszervek ellenőrizhessék e határozatok helyességét, s a kerületi, városi, területi pártbizottságnak vagy a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottságának minden ilyen határozatát okvetlenül közzé kell tenni a sajtóban.

5. Azok a pártszervek, melyek a helyi pártszervezetek által helytelenül kizártakat a pártba visszaveszik, kötelesek határozataikban pontosan megjelölni, hogy az ÖK(b)P melyik kerületi, városi bizottságának kell kiadnia a pártba visszavett egyén részére a pártigazolványokat.

6. Kötelezi a kerületi, városi pártbizottságokat, hogy a pártba visszavett egyének részére azonnal adják ki pártigazolványukat, vonják be őket a pártmunkába, az alapszervezetek tagjainak

pedig magyarázzák meg, hogy felelősséggel tartoznak az ÖK(b)P soraiba visszavettek bolsevik neveléséért.

7. Kötelezi a pártszervezeteket, hogy a párt előtt vonják felelősségre a párttagok megrágalmazásában vétkes személyeket, teljesen rehabilitálják a visszavett párttagokat, és olyan esetekben, amikor előzőleg a sajtóban e párttagokat diszkreditáló közlemények jelentek meg, tegyék közzé a sajtóban határozataikat.

8. Megtiltja a pártszervezeteknek, hogy a kommunista nyilvántartási lapjára rávezessék a pártból való kizárásának tényét egészen addig, amíg fellebbezési kérelmét meg nem vizsgálták, és a kizárásról végleges határozatot nem hoztak.

9. Megtiltja azt a helytelen, káros gyakorlatot, hogy az ÖK(b)P-ből kizártakat azonnal elbocsátják állásukból.

Minden olyan esetben, amikor az ÖK(b)P-ből való kizárással kapcsolatban szükségesnek mutatkozik, hogy az illetőt elbocsássák állásából, az elbocsátás csak akkor történhet meg, ha számára más munkahelyet biztosítottak.

10. Kötelezi a területi, határterületi pártbizottságokat, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, hogy a megfelelő szovjet- és gazdasági szervek révén legkésőbb 1938 február 15-ig gondoskodjanak az ÖK(b)P-ből kizártak elhelyezéséről, s a jövőben ne engedjék, hogy azok, akiket az ÖK(b)P-ből kizártak, munka nélkül maradjanak.

„Pravda" 19. sz. 1938 január 19

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK HATÁROZATA

1938 november 14

A PÁRTPROPAGANDA MEGSZERVEZÉSE AZ „ÖK(b)P TÖRTÉNETE RÖVID TANFOLYAMÁ"-NAK KIADÁSÁVAL KAPCSOLATBAN

I

„Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt története rövid tanfolyamá"-nak megjelenése nagyjelentőségű esemény a bolsevik párt szellemi életében. „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak megjelenésével a párt a bolsevizmus új, hatalmas szellemi fegyveréhez, a marxizmus-leninizmus alapismereteinek enciklopédiájához jutott. A párttörténet tanfolyama — a bolsevizmus tudományos története. Kifejti és általánosítja a Kommunista Párt mérhetetlenül gazdag tapasztalatait, amelyhez hasonlókkal a világ egyetlen pártja sem rendelkezett, és nem is rendelkezik.

„Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt története rövid tanfolyama" rendkívül fontos eszköz ahhoz, hogy megoldjuk a bolsevizmus elsajátításának feladatát, hogy felvértezzük a párttagokat a marxista-leninista elmélettel, azaz a társadalmi fejlődés és a politikai harc törvényeinek ismeretével, hogy fokozzuk a párttagok és a pártonkívüli bolsevikok politikai éberségét, s hogy kellő elméleti színvonalra emeljük a marxista-leninista propagandát.

Az ÖK(b)P KB „Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt története rövid tanfolyama" megalkotásakor a következő feladatokból indult ki:

1) A párt történetére vonatkozólag feltétlenül egységes vezérfonalat kellett adni a pártnak, olyan vezérfonalat, amely az ÖK(b)P története és a marxizmus-leninizmus legfontosabb kér-

déseinek az ÖK(b)P KB által ellenőrzött és mindennemű önkényes értelmezést kizáró hivatalos értelmezése. Az ÖK(b)P KB által jóváhagyott „Párttörténeti tanfolyam" kiadása végetvet a párttörténet önkényes és zűrzavaros ismertetésének, a különféle szempontok tömegének, a legfontosabb pártelméleti és párttörténeti kérdések önkényes értelmezésének, ami számos régebben kiadott párttörténeti tankönyvben előfordult.

2) Az ÖK(b)P KB „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak megalkotásakor feladatául tűzte ki, hogy felszámolja azt a káros szakadást, amely az utóbbi években a propaganda terén a marxizmus és a leninizmus között keletkezett, s amely arra vezetett, hogy a leninizmust a marxizmustól, a dialektikus és történelmi materializmustól, a párttörténettől elszakított, önálló tanként kezdték tanítani, és megfeledkeztek arról, hogy a leninizmus a marxizmus alapján fejlődött és alakult ki, hogy a marxizmus a leninizmus alapja, s hogy az, aki a leninizmusnak ezt az alapját nem ismeri, nem értheti meg a leninizmust.

Az ÖK(b)P KB, „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak megalkotásakor feladatául tűzte ki, hogy az ÖK(b)P történetére és elméletére vonatkozólag olyan vezérfonalat ad, amely egységes egészben egyesíti az egységes marxi-lenini tanítás mesterségesen szétszaggatott alkatelemeit — a dialektikus és történelmi materializmust és a leninizmust, s a történelmi materializmust összekapcsolja a párt politikájával, — olyan vezérfonalat, amely kimutatja Marx és Lenin tanításának széttéphetetlen egységét, együvétartozását, azt hogy a leninizmus a marxizmus közvetlen folytatása, kimutatja a marxizmus-leninizmus egységét, ismerteti mindazt az újat, amivel Lenin és tanítványai gazdagították a marxista elméletet, azáltal, hogy általánosították a proletariátus osztályharcának az imperializmus és a proletárforradalmak korában szerzett új tapasztalatait.

3) Ellentétben egyes régi tankönyvekkel, amelyek az ÖK(b)P történetét legfőképpen történelmi személyek köré csoportosítva ismertették, s a kádereket személyek szerepének ismertetése és életrajzuk alapján akarták nevelni — a „Rövid tanfolyam" a párt történetét a marxizmus-leninizmus legfontosabb eszméinek kifejtése alapján tárgyalja, s a pártkádereket elsősorban a marxi-lenini *eszméken* szándékozik nevelni.

Az ÖK(b)P KB „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak megalkotásakor abból a feladatból indult ki, hogy a marxista-leninista tanítást a történelmi tények alapján adja elő. Az ÖK(b)P KB úgy látta, hogy a marxista-leninista elmélet ilyen

ismertetése felel meg legjobban az ügy érdekének, mivel a történelmi tények alapján jobban, természetesebben és érthetőbben lehet bemutatni a marxizmus-leninizmus legfontosabb eszméit, mivel maga az ÖK(b)P története nem más, mint a marxizmus-leninizmus a gyakorlatban, mivel a marxista-leninista elmélet helyességét és életrevalóságát a gyakorlat, azaz a proletariátus osztályharcának tapasztalata igazolta, és a marxista-leninista elmélet maga is a gyakorlattal szoros kapcsolatban, a proletariátus által megvívott forradalmi harcok gyakorlati tapasztalatainak általánosítása alapján fejlődött és gazdagodott.

4) Az ÖK(b)P KB, „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak megalkotásakor feladatául tűzte ki, hogy kiküszöböli a marxista irodalomból a marxista-leninista elmélet és a párttörténet számos kérdésének leegyszerűsített és vulgarizált értelmezését.

Ilyen vulgarizálás és leegyszerűsítés jutott kifejezésre például az egyének történelmi szerepéről egészen a legutóbbi időkig terjesztett nyilvánvalóan antimarxista és a párt által régen elítélt nézetekben, amikor ugyanis egyes álteoretikusok és propagandisták az egyének történelmi szerepének kérdését félig-meddig eszer álláspontból kiindulva tárgyalták.

A marxizmus-leninizmus ilyen vulgarizálása és leegyszerűsítése a szocializmus országunkban való győzelmének helytelen értelmezése.

Nagyon gyakran eltorzítják a marxista-leninista nézeteket a jelenkori háborúk jellegének kérdésében, nem értik meg az igazságos és az igazságtalan háborúk közti különbséget, s a bolsevikokat helytelenül valamiféle „pacifistáknak" tartják.

A történettudományban az antimarxista torzítások és a vulgarizálások egészen a legutóbbi időkig az úgynevezett Pokrovszkij „iskolával" függtek össze, amely a történelmi tényeket kiforgatta, azokat a történelmi materializmussal ellentétben a ma szemszögéből világította meg, nempedig azoknak a körülményeknek a szemszögéből, amelyek között a történelmi események lejátszódtak, s ezáltal meghamisította az igazi történelmet.

Az igazi történelem történelemellenes meghamisítása, azok a történelemellenes kísérletek, amelyek a történelmi igazságnak megfelelő magyarázat helyett a történelem szépítgetésére irányultak, többek között arra vezettek, hogy propagandánkban a párt történetét olykor szakadatlan győzelmek sorozataként tüntették fel, mintha a pártban sohasem fordult volna elő átmeneti vereség és visszavonulás, ami nyilvánvalóan ellentmond

a történelmi igazságnak, és ezért akadályozza a káderek helyes nevelését.

Az antimarxista vulgarizálás okozta zavar megmutatkozott abban is, hogy helytelen nézetek terjedtek el a szovjet államról, hogy lebecsülték a szocialista állam szerepét és jelentőségét, mert nem értették meg, hogy a szocialista állam a munkások és parasztok legfőbb fegyvere a szocializmus győzelmének kivívásához és a dolgozók szocialista vívmányainak a kapitalista környezettől való megvédéséhez.

„Az ÖK(b)P története rövid tanfolyama", amely a marxizmus-leninizmus álláspontját juttatja érvényre, véget vet a marxizmus-leninizmus ilyen és ehhez hasonló vulgarizálásának és elsekélyesítésének.

5) Az ÖK(b)P KB „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak megalkotásakor feladatául tűzte ki, hogy szemléltetően mutatja be a marxista-leninista elmélet erejét és jelentőségét, azét az elméletét, amely tudományosan feltárja a társadalom fejlődésének törvényeit, amely megtanít arra, hogyan kell alkalmazni ezeket a törvényeket a proletariátus forradalmi tevékenységének irányítása terén, amely a többi tudományokhoz hasonlóan szakadatlanul fejlődik és tökéletesedik, és amely nem riad vissza attól, hogy egyes elavult tételeket és következtetéseket az új történelmi feltételeknek megfelelő új következtetésekkel és tételekkel váltson fel.

Az ÖK(b)P KB abból indult ki, hogy kádereink a marxizmus-leninizmus elméletének ismerete nélkül, a bolsevizmus elsajátítása nélkül, elméleti elmaradottságuk felszámolása nélkül mind a két lábukra sántítani fognak, mert a helyes vezetés feladata a szocialista építés minden területén megköveteli a gyakorlati munka embereitől, hogy elsajátítsák a marxista-leninista elmélet alapjait, hogy a gyakorlati tevékenység kérdéseinek megoldásában az elmélet vezesse őket.

Helytelen volna azt gondolni, hogy az elmélet elsajátítása csupán a munkások szűk körének erejéhez mért feladat. A marxista-leninista elmélet elsajátítása — elérhető. Éppen most, amikor szovjet hatalom van és a szocializmus győzelmet aratott a Szovjetunióban, határtalan lehetőségek nyílnak arra, hogy vezető kádereink eredményesen elsajátítsák a marxista-leninista elméletet, hogy tanulmányozzák a párt történetét, Marx, Engels, Lenin és Sztálin műveit. A marxista-leninista elmélet elsajátításához csak akaratra, kitartásra és jellemszilárdságra van szükség. Ha eredményesen elsajátíthatók az olyan tudományok, mint például a fizika, a kémia, a biológia, akkor annál kevesebb ok

van arra, hogy kételkedjünk a marxista-leninista tudomány teljes elsajátításának lehetőségében.

6) Az ÖK(b)P KB „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak megalkotásakor feladatául tűzte ki, hogy segítséget nyujt az elméleti és propagandamunkát végző káderekneк abban, hogy tovább képezzék magukat, megjavítsák munkájukat, hozzálássanak elméleti elmaradottságuk felszámolásához, kiküszöböljék ideológiai képzettségük hiányosságait és fogyatékosságait, s kellő színvonalra emeljék propagandamunkájukat.

„Az ÖK(b)P története rövid tanfolyama" megoldja mindezeket az ÖK(b)P KB által kitűzött feladatokat.

II

Melyek a propagandamunka legfőbb hiányosságai?

Hogyan kell átszervezni a párt propaganda- és elméleti munkáját?

1) A pártpropaganda szervezésének legfőbb hiányossága az, hogy a pártpropaganda irányítása nincs kellőképpen központosítva, és ezért a propaganda terén kontárkodás és szervezetlenség uralkodik.

A kontárkodás és a szervezetlenség a pártpropaganda terén mindenekelőtt abban jut kifejezésre, hogy a pártszervezetek a propaganda fő formájául a tanulókörök útján folytatott szóbeli propagandát választották, s megfeledkeztek arról, hogy a propaganda tanulóköri módszere főként a párt illegális korszakának volt a sajátossága, a pártmunka akkori körülményei között, s hogy a szovjet hatalom körülményei között, amikor a propaganda hatalmas fegyvere, a sajtó, a bolsevik párt kezében van, teljesen új feltételek és lehetőségek vannak a propaganda korlátlan fellendítésére és központosított irányítására.

A pártszervezetek ahelyett, hogy ezeket a lehetőségeket kihasználnák, továbbra is ragaszkodnak a propaganda régi formáihoz, s nem számolnak azzal, hogy a tanulókörök módszeré a mai körülmények között már nem lehet kádereink bolsevizmusra oktatásának fő módszere, s hogy a káderek marxista-leninista oktatásának legfontosabb módszere a bolsevik párt történetének és elméletének önálló tanulmányozása kell hogy legyen, az a módszer, amelyet az idősebb bolsevik-nemzedék már kipróbált a gyakorlatban. A pártnak viszont segítenie kell a kádereit ezen a téren a sajtó útján, s tanulás során felmerülő kérdésekről tartott, központilag irányított magasszínvonalú konzultáció útján, előadások, felolvasások tartásával stb.

A pártszervezetek a propaganda fő módszeréül a tanulókörökben folytatott szóbeli propagandát választották, mert abból a helytelen elgondolásból indultak ki, hogy minden kommunistát tanulókörökbe kell egyesíteni, s arra helyezték a fő súlyt, hogy minél több tanulókört létesítsenek, hogy válogatás nélkul, egytől-egyig minden kommunistát kötelezően „bevonjanak" a párt tanulóköreibe.

A pártszervezetek a tanulókörök mennyiségének hajhászása során kiengedték kezükből a döntő láncszemet — a propaganda minőségét.

A tanulókörök nagy száma lényegében megfosztotta a pártszervezeteket a propagandamunka ellenőrzésének lehetőségétől, és arra vezetett, hogy a pártszervezetek kiengedték kezükből a propaganda irányítását, s tevékenységük főként abban merült ki, hogy irodai és statisztikai adatokat gyüjtöttek arra vonatkozólag, hogy a tanulókörök milyen mértékben „vonták be" a kommunistákat a tanulásba, hogy hány tanulókör alakult és milyen a látogatottságuk. Ennek következtében a tanulókörök autonóm és ellenőrizetlen szervezetekké váltak, amelyek a munkát saját felelősségükre és kockázatukra folytatták.

A tanulókörök nagy száma továbbá arra vezetett, hogy a propagandisták közé nagyon sok elméletileg rosszul képzett, sőt gyakran politikailag analfabéta és megbízhatatlan ember került, akik nemcsak hogy nem tudtak segíteni a párttagoknak és a pártonkívülieknek a bolsevizmus elsajátításában, hanem valósággal csak arra voltak jók, hogy a marxista-leninista elmélet ismertetését káros leegyszerűsítéssel cseréljék fel, és megzavarják hallgatóikat.

A pártszervezetek a propagandisták nagy számának hajhászása során kiengedték kezükből a propagandisták képzésének és továbbképzésének elméleti irányítását és a propagandisták tanulóköri munkájának ellenőrzését. A pártszervezetek ahelyett, hogy a propagandistákat központilag irányították volna, és ezzel biztosították volna a propagandistákkal való foglalkozás megjavítását, ezen a téren is hibásan a mennyiségre helyezték a fő súlyt, s a propagandistáknak nyujtott segítséget szétforgácsolták azáltal, hogy nagyszámú üzemi pártkabinetet létesítettek, számos propagandista szemináriumot és rövid propagandista tanfolyamot szerveztek stb. Ezeknek az intézményeknek a minőség rovására menő mennyiségi hajhászása arra vezetett, hogy a pártkabinetek és a propagandista-szemináriumok nem részesültek kellő pártirányításban, az a tény pedig, hogy a propagandista-szemináriumok és a pártkabinetek vezetésére nem

állt rendelkezésre elegendő képzett káder, arra vezetett, hogy a szemináriumok és kabinetek munkájának színvonala hanyatlott, hogy a propagandisták elégedetlenek voltak a munka menetével, s a szemináriumok és pártkabinetek látogatását formális kötelességnek tekintették.

A pártszervezetek, amelyek a tanulókörök látogatását a párt tagjainak kötelezettségévé változtatták, s a párttagokat a marxizmus-leninizmus önálló tanulmányozására képtelen, örökös elemistáknak tekintették, a legfurfangosabb adminisztrációs intézkedésekhez folyamodtak, hogy a párttagokat a tanulókörökbe bevonják és ott megtartsák, s a kommunisták tanulóköri munkáját illetően a kicsinyes gyámkodás és rendszabályozás útjára léptek.

A tanulókörök munkájában helytelen, a párttagok eszmei és politikai fejlődését gátló iskolás módszerek vertek gyökeret, amelyek abban nyilvánultak meg, hogy valamennyi tanulókör számára a tanulásra „egységes napot", munkájukra pedig egységes szabályokat vezettek be, s száműzték a tanulókörökből a beszélgetés és az élénk elvtársias vita módszerét.

A pártszervezetek nem érték be ezzel, az a bürokratikus és káros elgondolás vezette őket, hogy mindenkit, aki marxista-leninista könyvet olvas, „ellenőrizni" kell, és az olvasottakról be kell számoltatni.

A propagandamunkára vonatkozó eme helytelen irányelvek következtében azok a kommunisták, akik éveken át egy és ugyanazon tanulókörökben kénytelenek tanulni, s nem kapnak kellő segítséget a marxista-leninista irodalom otthoni tanulmányozásához, elveszítik az elméleti képzés iránti érdeklődésüket, s a tanulóköri foglalkozások látogatása számukra gyakran nyomasztó teherré válik.

Az a tény, hogy a tanulókörökbe való belépésnél megsértették az önkéntesség elvét, hogy a párttagokat bürokratikus-adminisztratív módszerekkel mechanikusan bekényszerítették a tanulókörökbe, s a tanulókört helytelenül a pártoktatás egyetlen formájának tekintették — aláásta a párttagok hitét abban, hogy önálló olvasás útján eredményesen tanulmányozhatják a marxizmus-leninizmust. Ez ártott annak, hogy a kommunisták mélyrehatóan, önállóan elsajátíthassák a marxizmus-leninizmus alapjait, ártott a pártkáderek ideológiai fejlődésének.

Vissza kell adni a kommunistáknak azt a szilárd hitet, hogy saját erejükből elsajátíthatják a marxista-leninista elméletet.

Szét kell zúzni azt a káros előítéletet, hogy a marxizmus-leninizmust csak tanulókörökben lehet tanulni, amikor a való-

ságban a marxizmus-leninizmus tanulásának fő és alapvető módszere az önálló olvasás.

2) A tanulóköri munka és általában a szóbeli propaganda a sajtópropaganda rovására mérhetetlenül felduzzadt, s ennek egyik legfőbb oka a sajtópropaganda és a szóbeli propaganda közötti káros szakadás, ami abban jut kifejezésre, hogy a területi, határterületi pártbizottságokban, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban és az ÖK(b)P Központi Bizottságának apparátusában egyaránt különálló propagandaosztály és sajtóosztály működik.

A marxizmus-leninizmus propagandájában a fő, döntő fegyvernek a sajtónak — a folyóiratoknak, a napilapoknak, a brosúráknak — kell lenni, s a szóbeli propagandának csak kiegészítő, kisegítő szerepet kell játszani. A sajtónak megvan a lehetősége arra, hogy az igazságot egyszerre mindenkihez eljuttassa, ezért erősebb a szóbeli propagandánál. A propaganda irányításának két osztály között való szétforgácsolása viszont arra vezetett, hogy csökkent a sajtónak a marxizmus-leninizmus propagandájában betöltött szerepe, és ezáltal csökkent a bolsevik propaganda lendülete, kontárság és szervezetlenség ütötte fel a fejét.

A párt propaganda és agitációs osztályai, minthogy tevékenységüket a szóbeli propagandára korlátozták, és a tanulókörök számának növelését hajhászták, nem használták fel a propaganda céljára a pártsajtót, s így megfosztották magukat a propaganda tulajdonképpeni irányításának a lehetőségétől.

A sajtóosztályok viszont, minthogy nem állt rendelkezésükre elegendő képzett propagandista, mert ezek csaknem valamennyien a szóbeli propaganda vonalán dolgoztak, alkalmatlanok voltak a marxizmus-leninizmus sajtó útján történő propagálására.

3) A pártpropaganda igen nagy hiányossága volt, hogy a pártszervezetek nem törődtek a politikai képzéssel, kádereinknek, szovjet értelmiségünknek — a párt-, komszomol-, szovjet-, gazdasági, szövetkezeti, kereskedelmi, szakszervezeti, mezőgazdasági, oktatásügyi, katonai kádereknek, vagyis a párt-, az állam- és a kolhozapparátus azon kádereinek marxista-leninista képzésével, akiknek segítségével a munkásosztály és a parasztság igazgatja a szovjet országot. Pártpropagandánk, amely gyakorlati munkáját főképpen az üzemi munkásokra összpontosította, szem elől tévesztette vezető kádereinket, a tegnapi munkásokból és parasztokból lett párttag és pártonkívüli szovjet értelmiségünket.

„Az ÖK(b)P története rövid tanfolyama" egyik feladatául tűzi

ki, hogy véget vessen a szovjet értelmiségünkkel és politikai, leninista nevelésének szükségleteivel szemben tanúsított antileninista, lenéző magatartasnak.

„Az ÖK(b)P története rövid tanfolyama" elsősorban a vezető pártmunkásokhoz, az ifjúsági, gazdasági és más vezető funkcionáriusokhoz, egész pártonbelüli és pártonkívüli városi és falusi értelmiségünkhöz szól.

A gyakorlati munkával foglalkozó párt-, szovjet-, gazdasági és más leninista vezető kádereink az elmélet terén erősen lemaradtak. Az ÖK(b)P KB a párttörténet tanfolyamának megalkotásakor feladatául tűzte ki, hogy megkezdje kádereink elméleti és politikai elmaradottságának felszámolását.

Az ÖK(b)P KB abból indult ki, hogy „... ha képesek volnánk arra, ha értenénk ahhoz, hogy kádereinket a munka minden területén ideológiailag felvértezzük, s politikailag annyira megedzzük, hogy szabadon tudjanak tájékozódni a belső és a nemzetközi helyzet kérdéseiben, ha képesek volnánk arra, hogy teljesen érett marxista-leninistákká tegyük őket, akik komoly hiba nélkül meg tudják oldani az ország vezetésének kérdéseit, akkor ezzel feladataink kilenctized részét megoldanánk" (Sztálin)[1].

Az ÖK(b)P KB abból indult ki, hogy a bolsevik vezetés művészete megköveteli az elméleti tudást, azaz a társadalom, a munkásmozgalom, a proletárforradalom, a szocialista építés fejlődési törvényeinek ismeretét és azt a képességet, hogy ezeket a törvényeket a szocialista építés irányításának gyakorlati munkájában alkalmazni tudjuk.

Pártkádereink a szovjet értelmiség hatalmas hadseregét alkotják. A szovjet értelmiség a munkásosztályban és a parasztságban gyökerezik. Ez teljesen új értelmiség, amelyhez hasonló a világ egyetlenegy országában sincs.

Egyetlen állam sem lehetett meg, és nem is lehet meg értelmisége nélkül, annál kevésbbé lehet meg értelmisége nélkül a munkások és parasztok szocialista állama. A mi értelmiségünket, amely a szovjet hatalom évei alatt fejlődött ki, az államapparátus káderei alkotják, ezek segítségével folytatja a munkásosztály bel- és külpolitikáját. Ez az értelmiség vezető tisztségekbe került tegnapi munkásokból és parasztokból, s munkások és parasztok fiaiból tevődik össze. Az értelmiségnek különösen nagy jelentősége van olyan országban, mint a miénk, ahol az állam irányítja a gazdaságnak és a kultúrának minden

[1] Sztálin A pártmunka fogyatékosságairól s a trockista és egyéb kétkulacsosok felszámolását célzó rendszabályokról. Lásd *Lenin—Sztálin.* Part és pártépítés. Szikra 1950. 721—722. old.

ágát, beleértve a mezőgazdaságot is, és ahol minden állami alkalmazottnak ahhoz, hogy öntudatosan és eredményesen lássa el munkáját, meg kell értenie az állam politikáját, az állam belés külpolitikai feladatait.

Tehát a szovjet értelmiség marxista-leninista nevelése a bolsevik párt egyik legelső és legfontosabb feladata.

Az ÖK(b)P KB megállapítja, hogy az értelmiségnek a szovjet államban betöltött nagyfontosságú szerepe ellenére, mind a mai napig sem számoltuk fel az értelmiségünkkel szemben tanúsított lenéző magatartást, s rendkívül káros módon a mi szovjet értelmiségünkre vonatkoztatjuk az értelmiségről a forradalom előtt vallott nézeteket, s olyan magatartást tanúsítunk irányukban, amilyet a forradalom előtti időben tanúsítottunk az értelmiséggel szemben, amikor az a földbirtokosok és tőkések szolgálatában állott.

Ez az értelmiséget lenéző magatartás jut kifejezésre abban, hogy elhanyagoljuk a káderek ideológiai nevelését, nem végzünk politikai munkát az értelmiség — az alkalmazottak, tanítók, orvosok, diákok, kolhozértelmiség stb. körében, fölényesen lenézzük mind a párthoz tartozó, mind a pártonkívüli értelmiségit, másodrendű embernek tekintjük, mégha tegnap sztahanovista volt is, aki érdemei révén került a szovjet állam vezető tisztségébe.

Ez a szovjet értelmiséggel szemben tanúsított nembolsevik magatartás minősíthetetlen eljárás, és veszélyes a szovjetállamra nézve. Meg kell végre érteni, hogy éppen az értelmiség, a kádereink közötti politikai munka elhanyagolása vezetett arra, hogy kádereink egy része, amelyhez nem jutott el a párt politikai befolyása, és amely nem részesült ideológiai nevelésben, letért a helyes politika útjáról, eltévelyedett, s a külföldi kémszolgálatnak és trockista-buharinista meg burzsoá-nacionalista ügynökségének zsákmányává vált.

Az ÖK(b)P KB véleménye szerint ennek az értelmiséggel szemben tanúsított „Mahajszkij-féle" antileninista magatartásnak véget kell vetni.

A szovjet értelmiséget a marxizmus-leninizmus szellemében kell nevelni.

Ilyen értelmiség nélkül a szovjetállam nem vezetheti eredményesen az országot.

„Az ÖK(b)P története rövid tanfolyama" a szovjet értelmiség ilyen szellemű nevelésének eszköze.

III

Az ÖK(b)P KB határozatilag kimondja:

1. Helytelennek kell minősíteni azt a gyakorlatot, amely a kommunistáknak a pártoktatás hálózatához tartozó tanulókörökbe való bevonásánál a propaganda minőségének rovására a mennyiséget hajhássza, s amely az erők szétforgácsolására és a propagandamunka színvonalának hanyatlására vezet.

2. Kötelezni kell a pártszervezeteket, hogy számolják fel a pártpropaganda szervezése terén megnyilvánuló kontárságot, hajtsák végre a propaganda irányítása terén a szükséges központosítást, és helyezzék új alapokra a pártpropaganda szervezését, olymódon, hogy biztosítják a propaganda minőségének megjavulását és eszmei színvonalának emelkedését.

3. A marxizmus-leninizmus propagandájának alapjául „Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt története rövid tanfolyamá"-t kell venni.

Az ÖK(b)P történetének tanulmányozását a különböző kategóriák számára különbözőképpen kell megszervezni, mégpedig:

Az *alsó* kádereknek, akiknek jelentős része nem eléggé képzett elvtárs, célszerű a tanfolyamot rövidített terjedelemben, a párt történetének három fő szakasza szerint tanulni: 1) harc a bolsevik párt megteremtéséért (I—IV. fejezet), 2) a bolsevik párt harca a proletariátus diktatúrájáért (V—VII. fejezet), 3) a bolsevik párt hatalmon (VIII—XII. fejezet).

A *közép*kádereknek, akik aránylag képzettebb elvtársak és akik kádereink legnagyobb rétegét alkotják, az ÖK(b)P KB azt ajánlja, hogy tanulmányozzák „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-t teljes egészében, a tanfolyam 12 fejezete alapján.

A *felső* kádereknek, vagyis a legjobban képzett elvtársaknak célszerű „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-t az egyes fejezeteken belüli felosztás szerint, Marx—Engels—Lenin—Sztálin megfelelő forrásmunkáinak egyidejű tanulmányozásával tanulni.

4. Az ÖK(b)P KB abból kiindulva, hogy a marxizmus-leninizmus tanulásának fő módszerévé az önálló tanulásnak kell lennie, utasítja a területi, határterületi pártbizottságokat és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, hogy a pártoktatási hálózat tanulóköreinek számát csökkentsék.

A jelenleg fennálló rend helyett, amikor ugyanis minden nagyvállalatnál, intézménynél, főiskolán a tanulókörök tucatjai, sőt olykor százai működnek, célszerű lesz — az ügy helyes megszervezése esetén —, ha példának okáért a nagyvállalatoknál,

a nagy intézményeknél 2—3 tanulókört létesítünk az alsó káderek számára, 2—3 tanulókört a középfokú káderek számára, és egy felsőfokú tanulókört a legképzettebb és legfejlettebb káderek számára, a főiskolákon pedig néhány közép- és felsőfokú tanulókört szervezünk.

A falusi körzetekben, ha vannak olyanok, akik „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-t tanulókörben akarják tanulmányozni, s ha vannak képzett propagandisták is, lehet néhány tanulókört szervezni a falusi értelmiség: a párt- és szovjetaktíva, a tanítók, a kereskedelmi és szövetkezeti dolgozók, a kolhozaktíva stb. számára.

A tanulókörök számának csökkentésénél abból a feladatból kell kiindulni, hogy a megmaradó tanulóköröknek valóban képzett előadókat biztosítsunk.

5. Fel kell számolni azt a gyakorlatot, hogy adminisztratív és bürokratikus módszerekkel a kommunistákat bekényszerítik a pártoktatási hálózat tanulóköreibe.

Meg kell magyarázni minden kommunistának, hogy a tanulókörökben való részvétel kizárólag önkéntes alapon történik.

6. A tanulókörök munkája eleven beszélgetésre és elvtársias vitára épüljön. A tanulókörökből végleg száműzni kell a káros iskolás és adminisztratív módszereket, a formalizmust és a sematizmust, mert mindez hátráltatja a párttagok és a pártonkívüli bolsevikok ideológiai nevelését. A propagandisták elvtársiasan magyarázzák meg a tanulókörök tagjait érdeklő kérdéseket.

Meg kell szüntetni a tanulókörök munkájának formális, bürokratikus irányítását (a pártoktatás egységes napját, a közvetlenül a munka után következő kétórás foglalkozást, a tanulókörök hallgatóit érdeklő gyakorlati kérdések felvetésének elutasítását stb.). Minden tanulókör tanrendjét a helyi körülmények figyelembevételével a tanulókör részvevői állapítsák meg, a propagandistával együtt. Minden foglalkozás annyi időt vegyen igénybe, amennyit a tanulókör tagjai szükségesnek tartanak a felvetett kérdések alapos megvitatásához.

A tanulókörök munkáját úgy kell megszervezni, hogy a tanulási idő ne nyúljon túlhosszúra. El kell kerülni a jelenlegi tanulókörökre jellemző egyik fő hiányosságot, hogy tudniillik az első témákra korlátlan időt szánnak, az Októberi Forradalom utáni időszakot pedig, amelynek a párttörténetben rendkívül nagy jelentősége van, nem tanulmányozzák eléggé.

A párttörténet tanulmányozására létesített tanulóköröket úgy kell megszervezni, hogy részvevőinek általános műveltsége

és politikai képzettsége többé-kevésbbé egy színvonalon legyen. Az előképzettség színvonala alapján, „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyama" különböző jellegű tanulmányozásának megfelelően célszerű három tanulókör-típust szervezni:

a) alsófokú káderképző tanulóköröket a „Párttörténet" rövidített terjedelemben való, és az elméleti kérdések népszerű ismertetésével egybekapcsolt tanulmányozására;

b) középfokú káderképző tanulóköröket az egész „Párttörténet" fejezetenként történő tanulmányozására;

c) tanulóköröket a legképzettebb elvtársak számára, a „Párttörténet"-nek az egyes fejezeteken belüli felosztás szerint és a forrásmunkák egyidejű olvasásával történő tanulmányozására.

7. *Előadásokat* kell tartani, mert az előadás a marxista-leninista propaganda fontos módszere. A jól előkészített, tartalmas előadás komoly segítség azoknak az elvtársaknak, akik „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-t és a marxizmus-leninizmus klasszikusainak műveit önállóan tanulmányozzák. Előadásokat kell tartani a nemzetközi helyzetről és egyes elméleti és politikai kérdésekről. Célszerű, ha az előadó az előadás után a hallgatók által feltett kérdésekre válaszol. Nyilvános előadásokat kell rendezni csekély belépődíj mellett.

8. Fel kell számolni a kontárkodást és a propagandisták körében végzett munka ellenőrzésének hiányát, ami abban nyilvánul meg, hogy válogatás nélkül, egyre-másra létesítenek pártkabineteket és propagandista-szemináriumokat. Kötelezni kell a pártszervezeteket, hogy két hónapon belül nézzék meg és vizsgálják felül a pártkabinet-hálózatot, csökkentsék a pártkabinetek számát, s elvben csak a városi és kerületi pártbizottságok mellett működő pártkabineteket hagyják meg, hogy segítséget nyujtsanak a propagandistáknak és konzultáljanak a politikai önképzésben részvevőkkel. Azokat a vállalatokban és intézményeknél működő pártkabineteket, amelyek nincsenek ellátva képzett konzultánsokkal, meg kell szüntetni, vagy az önálló tanulók számára olvasóteremnek és könyvtárnak kell felhasználni. Kötelezni kell a pártszervezeteket, hogy csökkentsék a propagandista-szemináriumok számát, és a propagandista szemináriumok munkáját összpontosítsák az ÖK(b)P nagyvárosi kerületi pártbizottságai, városi, területi és határterületi pártbizottságai köré.

A pártszervezetnek a propagandista-szemináriumok szervezése során gondoskodniok kell marxista képzettségű és politikailag megbízható vezetőkről. Az ÖK(b)P városi, területi és

határterületi bizottságai állandóan ellenőrizzék a propagandista-szemináriumok munkáját.

Az ÖK(b)P történetét tanulmányozó propagandista-szemináriumok munkáját a „Párttörténet" három fő tanulási formájához kell alkalmazni, s ugyanakkor ügyelni kell arra is, hogy a propagandista-szemináriumokat jóval előbb tartsák, mint a párttörténeti tanulóköröket.

A szeminárium nem lehet olyan hely, ahol a propagandisták fejét „teletömik". A propagandista-szemináriumokon a tanulást úgy kell megszervezni, hogy biztosítva legyen a szeminárium minden részvevőjének alkotó munkája, hogy élénk elméleti viták folyjanak, hogy az elméleti és módszertani kérdéseket elvtársiasan megvitassák.

9. Kötelezni kell az ÖK(b)P KB agitációs és propaganda osztályát, hogy gyüjtse maga köré pártunk legképzettebb propagandistáit, lektorait, előadóit, konzultánsait, s ezek működjenek közre az elméleti folyóiratoknál, a központi napilapoknál, tartsanak előadásokat és felolvasásokat a helyi pártszervezetekben, nyujtsanak hathatós segítséget a helyi pártszervezeteknek a marxizmus-leninizmus propagandájában.

Össze kell gyüjteni és rendszeresen közölni kell a sajtóban a legjobb propagandisták tapasztalatait, oktatási módszereit, konzultációs cikkeit, előadásait.

Ajánlatos, hogy a városi, területi, határterületi pártbizottságok, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai rendszeresen hívják össze a propagandistákat és a sajtó dolgozóit a propaganda főbb kérdéseinek megvitatására.

10. Fel kell számolni azt a nézetet, amely nem értékeli kellőképpen, hogy a sajtó a marxizmus-leninizmus terjesztésének rendkívül fontos fegyvere és a propaganda országos szószéke.

Növelni kell a sajtó szerepének jelentőségét a marxizmus-leninizmus propagandájában. Ezért kötelezni kell a „Pravda", a „Krasznaja Zvezda", a „Komszomolszkaja Pravda", a köztársasági, határterületi és területi párt- és komszomollapok szerkesztőségeit, hogy a lapok hasábjain rendszeresen közöljenek a marxizmus-leninizmus elméleti kérdéseiről szóló cikkeket, közöljék a legjobb propagandisták konzultációs cikkeit, előadásait és az olvasók „kérdéseire" adott „válaszokat". A „Pravda", a „Krasznaja Zvezda", a „Komszomolszkaja Pravda", a köztársasági, határterületi és területi párt- és komszomollapok szervezzenek szerkesztőségük keretén belül propagandaosztályt, ennek élére állítsanak elméletileg képzett elvtársakat, és von-

ják be a szerkesztőségi propagandaosztályok munkájába a legjobb propagandistákat.

Át kell szervezni a „Bolsevik" c. folyóiratot, olymódon, hogy az a párt elméleti sajtóorgánuma és a marxizmus-leninizmus kérdéseiben országos tanácsadó legyen, amely hasábjain választ és magyarázatot ad a párttagokat és a pártonkívülieket érdeklő elméleti és politikai kérdésekre.

Kötelezni kell az ÖK(b)P KB propaganda- és agitációs osztályát és az Állami Politikai Kiadóvállalatot, hogy gondoskodjanak a propagandisták, s különösen a párttörténetet alsó fokon tanuló aktíva munkáját segítő népszerű brosúrák kiadásáról, és dolgozzanak ki tervet párttörténeti segédkönyvek kiadására.

11. Mint minősíthetetlen eljárást, el kell ítélni a szovjet értelmiség lebecsülését és a marxista-leninista szellemű eszmei-politikai nevelésével összefüggő feladatok lekicsinylését. Kötelezni kell a pártszervezeteket, hogy gondoskodjanak a szovjet értelmiség helyes bolsevik kezelésének csorbítatlan visszaállításáról, és végezzenek nagyarányú eszmei-politikai munkát az értelmiség — az alkalmazottak, a diákok és a kolhozértelmiség — körében. A pártszervezetek elsőrendű, igen fontos feladata a propagandamunka területén az, hogy felszámolják a párthoz tartozó és a pártonkívüli értelmiségi káderek elméleti és politikai elmaradottságát, olymódon, hogy minden segítséget megadnak a szovjet értelmiségnek a bolsevizmus elsajátításához, a „Párttörténet" és a marxizmus-leninizmus klasszikus műveinek tanulmányozásához.

12. Meg kell állapítani, hogy az elméleti front munkásai komolyan elmaradtak, elméleti tudásuk gyenge, félnek az időszerű elméleti kérdések bátor felvetésétől, elterjedt körükben a dogmatizmus és a betűrágás, a marxizmus-leninizmus egyes tételeit vulgarizálják és elsekélyesítik, az elméleti gondolkodás terén elmaradtak, nem eléggé általánosítják elméletileg a pártnak a szocialista építés minden területén felhalmozott hatalmas gyakorlati tapasztalatait. A KB felhívja az elméleti front valamennyi munkását, hogy erélyesen és gyorsan vessenek véget az elméleti front tűrhetetlen elmaradottságának, ne féljenek a marxista-leninista elméletet előrevivő elméleti kérdések bátor felvetésétől, hagyjanak fel a betűrágással, a dogmatizmussal, a skolasztikával, a marxista-leninista elmélet egyes tételeinek vulgarizálásával és elsekélyesítésével.

13. Véget kell vetni az ideológiai terület elhanyagolásának, ami többek között a Marx—Engels—Lenin Intézet nem kielégítő munkájában is megnyilvánult. Az Intézet Marx és Engels

műveinek orosz fordításában számos félrefordítást és pontatlanságot, Lenin Művei egyes köteteinek mellékleteiben, jegyzeteiben és kommentárjaiban kártevő jellegű, durva politikai hibákat követett el.

14. Kötelezi a Marx—Engels—Lenin Intézetet, hogy a legrövidebb időn belül javítsa ki a Marx és Engels műveinek orosz fordításában elkövetett félrefordításokat, meg azokat a durva politikai hibákat, amelyeket a V. I. Lenin Műveihez, így például a XIII. kötethez csatolt mellékletek és jegyzetek tartalmaznak.

Kötelezi a Marx—Engels—Lenin Intézetet, hogy gyorsítsa meg Marx és Engels Művei, s V. I. Lenin Művei új kiadásának megjelenését.

15. Meg kell állapítani, hogy elméleti folyóirataink elszakadtak az életnek és pártunk harcának lényeges kérdéseitől, begubóztak és hajlamosak az akadémizmusra.

Kötelezi az elméleti folyóiratok szerkesztőségeit, hogy szervezzék át munkájukat, gondoskodjanak arról, hogy folyóirataik felvessék az időszerű elméleti kérdéseket, általánosítsák a szocialista építés tapasztalatait, elégítsék ki kádereink elméleti szükségleteit, dolgozzák fel az új elméleti problémákat, és rendezzenek alkotó elméleti vitákat.

16. A vezető pártkáderek politikai továbbképzésére vonatkozóan az ÖK(b)P KB február—márciusi plénumán megállapított rendszer kiegészítéseképpen magas színvonalú pártpropagandisták képzése, illetve a meglevők továbbképzése terén a következő intézkedéseket kell végrehajtani:

a) A propagandisták és a sajtó dolgozói számára egyéves továbbképző tanfolyamokat kell szervezni a következő központokban: 1) Moszkva, 2) Leningrád, 3) Kiev, 4) Minszk, 5) Rosztov, 6) Tbiliszi, 7) Baku, 8) Taskent, 9) Alma-Ata, 10) Novoszibirszk. Az ezekben a központokban szervezett egyéves propagandista-továbbképző tanfolyamok ne csak a saját területüket, határterületüket, hanem a szomszédos területeket, határterületeket és köztársaságokat is lássák el. Az egyéves propagandista tanfolyamok tananyagát a „Lenini tanfolyamok" tananyagának megfelelően állítsák össze, a tanulást pedig úgy szervezzék meg, hogy fejlesszék a propagandista munkában és a Marx, Engels, Lenin, Sztálin műveinek mélyreható, önálló tanulmányozásában való jártasságot.

Az egyéves propagandista-továbbképző tanfolyamok hallgatóinak együttes létszámát 1 500—2 000-ben kell megszabni, azzal, hogy ennek a létszámnak mintegy a fele, a sajtó dolgozóiból kerüljön ki.

b) Az ÖK(b)P KB mellett hároméves marxista-leninista főiskolát kell szervezni, magas színvonalú elméleti pártkáderek képzése céljából.

17. A marxista-leninista elmélet főiskolai tanítását „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak mélyreható tanulmányozása alapján kell felépíteni. Ezzel kapcsolatban:

a) A leninizmus, a dialektikus és a történelmi materializmus különálló tanfolyamai helyett a főiskolákon be kell vezetni a „marxizmus-leninizmus alapjai"-nak egységes tanfolyamát, amelyre a tanterv keretében annyi órát kell fordítani, amennyit azelőtt a társadalmi és gazdasági tantárgyakra fordítottak. A marxista-leninista elmélet alapjainak tanítását a főiskolákon „Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak, s a marxizmus-leninizmus eredeti forrásmunkáinak egyidejű tanulmányozásával kell elkezdeni. A politikai gazdaságtan tanítása „Az ÖK(b)P története" tanulmányozásának befejezése után következzen.

b) A dialektikus és a történelmi materializmusnak, a leninizmusnak és az ÖK(b)P történetének jelenlegi különálló tanszékei helyett a főiskolákon egységes marxista-leninista tanszéket kell létesíteni.

c) Azokon az egyetemeken és intézetekben, ahol van filozófiai, történelmi, irodalmi fakultás, ezeken a fakultásokon továbbra is a dialektikus és a történelmi materializmus tanfolyamának tanítását kell folytatni.

d) Megbízza az ÖK(b)P KB Propaganda és Agitációs Osztályát és az Összszövetségi Főiskolaügyi Bizottságot, hogy az 1939—40-es tanév kezdetéig válogassák össze a marxizmus-leninizmus tanszékvezetőit, és a névsort terjesszék jóváhagyás végett az ÖK(b)P KB elé. Utasítja a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, az ÖK(b)P határterületi, területi és városi bizottságait, hogy válogassanak össze elméletileg képzett és politikailag megbízható előadókat a marxizmus-leninizmus alapjainak oktatására.

e) A marxizmus-leninizmus főiskoláján hathónapos továbbképző tanfolyamokat kell szervezni a marxizmus-leninizmus főiskolai előadói számára.

IV

Az ÖK(b)P KB a marxista-leninista propaganda pártirányításának gyökeres megjavítása érdekében határozatilag kimondja:

18. Az ÖK(b)P Központi Bizottságában, a nemzetiségi Kom-

munista Pártok Központi Bizottságaiban, az ÖK(b)P határterületi és területi bizottságaiban egyesíteni kell a propaganda és agitációs osztályt, valamint a sajtó- és kiadói osztályt, s egységes propaganda és agitációs osztályt kell létesíteni.

19. A propaganda és agitációs osztályokon kell központosítani a marxizmus-leninizmus sajtó- és szóbeli propagandájának, valamint a politikai tömegagitációnak egész munkáját (a pártsajtót; a propaganda- és agitációs irodalom kiadását; a marxizmus-leninizmus sajtó- és szóbeli propagandájának szervezését; a propagandamunka ideológiai tartalmának ellenőrzését; a propagandisták kiválasztását és elosztását, a pártkáderek politikai képzését és továbbképzését; a politikai tömegagitáció szervezését).

A propaganda és agitációs osztály munkájának alapja az ÖK(b)P KB e határozatának gyakorlati végrehajtása legyen.

20. A marxizmus-leninizmus propagandájának megjavítása érdekében, a pártszervezetek a propaganda terén ezentúl főként olyan elvtársakra támaszkodjanak, akik minden más munka alól fel vannak mentve, tehát egész idejüket ennek a munkának szentelhetik, s állandóan fejleszthetik elméleti és propagandista képzettségüket.

Ezzel kapcsolatban az ÖK(b)P KB utasítja az ÖK(b)P területi és határterületi bizottságait, hogy a legjobb propagandistákat válasszák ki állandó propagandamunkára.

21. A pártszervek a propaganda és agitációs osztályok funkcionáriusait a legképzettebb hivatásos propagandisták és a párthoz tartozó íróemberek közül válasszák ki.

Az ÖK(b)P Központi Bizottságának, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak, az ÖK(b)P területi, határterületi és városi bizottságainak propaganda és agitációs osztályain belül előadó csoportokat kell szervezni.

22. Minthogy a tanulókörök, valamint az üzemekben és intézményeknél működő pártkabinetek számának csökkentése következtében a városi propagandisták egy része felszabadul, az ÖK(b)P KB utasítja a területi, határterületi pártbizottságokat és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, hogy ezek közül a pártmunkások közül a legképzettebbeket helyezzék át vidékre a falusi keruletek propagandamunkájának erősítése céljából.

23. A városi és kerületi pártbizottságok mellett működő kultúrpropaganda osztályokat át kell szervezni propaganda és agitációs osztályokká. Feltétlenül meg kell szervezni a propaganda és agitációs osztályokat azokban a kerületi pártbizott-

ságokban is, ahol jelenleg kultúrpropaganda osztályok nincsenek. Az ÖK(b)P KB kimondja, hogy a kerületi pártbizottságok propaganda és agitációs osztályainak megalakítását az ÖK(b)P KB engedélyezi, minden kerület számára külön-külön, a területi, határterületi pártbizottságok és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai által előterjesztett képzett pártmunkások számától függően.

A városi és kerületi pártkabineteket az ÖK(b)P városi és kerületi bizottságainak propaganda és agitációs osztályaihoz kell csatolni, azzal, hogy a pártkabinetek vezetői egyszersmind a propaganda és agitációs osztályok helyettes vezetői legyenek.

24. A területi, határterületi pártbizottságokban, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban, a körzeti, városi és kerületi pártbizottságokban működő propaganda és agitációs osztályok vezetőit az ÖK(b)P Központi Bizottsága, a pártbizottsági propaganda és agitációs osztályok többi felelős funkcionáriusát pedig a területi, határterületi pártbizottságok pártirodái, illetve a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai erősítik meg tisztségükben.

Az ÖK(b)P KB kötelezi a területi, határterületi pártbizottságokat, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, hogy két hónapon belül válogassák össze és erősítsék meg tisztségükben a propaganda és agitációs osztályok valamennyi funkcionáriusát.

25. Tekintettel a Marx—Engels—Lenin Intézet munkájának a marxizmus-leninizmus propagandájával való szoros kapcsolatára, az ÖK(b)P KB szükségesnek tartja, hogy a Marx—Engels—Lenin Intézetet az ÖK(b)P KB propaganda és agitációs osztályának hatáskörébe utalja.

26. Az ÖK(b)P KB minden pártbizottság kötelességévé teszi, hogy komolyan foglalkozzék a marxizmus-leninizmus propagandájával, mert a propaganda a bolsevik párt szívügye. A pártbizottságok kötelesek a propagandát érdemben irányítani, s elmélyülni a propaganda tartalmával összefüggő kérdésekben. A területi, határterületi pártbizottságok és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai vegyék kezükbe a marxista-leninista propaganda e határozat szellemében történő átszervezésének irányítását.

A Központi Bizottság felhívja minden pártszervezet figyelmét, hogy az egész pártpropagandának a KB jelenlegi határozata szellemében történő átszervezése különösen nagy gondot és figyelmet igényel, s felhívja a pártszervezetek figyelmét arra a veszélyre, amelyet a propaganda átszervezésének gépies és

formális kezelése, továbbá a propagandamunka eddigi tapasztalatainak válogatás nélküli elvetésére irányuló kísérletek jelentenek.

Az ÖK(b)P KB a pártpropaganda irányításának megjavítása céljából kimondja, hogy minden városi, területi, határterületi pártbizottságban, valamint a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban egy külön titkárnak kell lenni, aki kizárólag a propaganda és agitáció szervezésének és tartalmának kérdéseivel foglalkozik.

* *
*

Az ÖK(b)P KB utasítja a kerületi, városi, területi, határterületi pártbizottságokat, valamint a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságait, hogy magyarázzák meg ezt a határozatot a pártaktívának és a párt minden tagjának.

Az ÖK(b)P KB hangsúlyozza, hogy „Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt története"-nek megjelenése fordulatot kell hogy jelentsen kádereink — párt-, komszomol-, szovjet-, szakszervezeti, gazdasági és a kultúra terén dolgozó kádereink, az egész szovjet értelmiség elméleti elmaradottságának felszámolása terén.

„Az ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak megjelenése a pártunk és a szovjet nép életében meginduló új, hatalmas ideológiai és politikai fellendülésnek a kezdete.

Kádereink a marxizmus-leninizmus elméletének elsajátításával, a társadalmi fejlődés törvényeinek megismerésével valóban legyőzhetetlenné válnak, s ennek az elméletnek a zászlaja alatt, Lenin—Sztálin pártjának vezetésével, még sikeresebben vezetik majd az egész szovjet népet a kommunizmus győzelme felé.

1938 november 14

„Pravda" 315. sz. 1938 november 15

AZ ÖK(b)P VALAMENNYI SZERVEZETÉNEK TUDOMÁSÁRA

Az ÖK(b)P XVIII. rendes kongresszusának megnyitása az ÖK(b)P KB teljes ülésének határozata értelmében 1939 március 10-re van kitűzve.

A XVIII. KONGRESSZUS NAPIRENDJE:

1. Beszámolók: *az ÖK(b)P KB beszámolója — előadó* **Sztálin elvtárs,** *a Központi Reviziós Bizottság beszámolója — előadó* **Vlagyimirszkij elvtárs,** *az ÖK(b)P-t a KIVB-ben képviselő küldöttség beszámolója — előadó* **Manuilszkij elvtárs.**
2. *A Szovjetunió népgazdaságának fejlesztését szolgáló harmadik ötéves terv — előadó* **Molotov elvtárs.**
3. *Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatának módosítása — előadó* **Zsdanov elvtárs.**
4. *Az ÖK(b)P programmjának módosítását előkészítő Bizottság megválasztása.*
5. *A központi pártszervek megválasztása.*

A KÉPVISELET ARÁNYA ÉS A KÜLDÖTTEK MEGVÁLASZTÁSÁNAK RENDJE:

1) *1 000 párttagra egy szavazati joggal rendelkező küldött;*
2) *2 000 tagjelöltre egy tanácskozási joggal rendelkező küldött,*
3) *A választások a területi, határterületi pártkonferenciákon és a nemzetiségi Kommunista Pártok kongresszusain zárt (titkos) szavazással történnek. Az ukrán, belorusz, kazahsztáni és üzbegisztáni pártszervezetekben a kongresszusi küldötteket területi pártkonferenciákon választják.*

4) *A Vörös Hadsereg, a Hadiflotta, továbbá a Belügyi Népbiztosság alakulatai pártszervezeteinek kommunistái a XVIII. kongresszus küldötteit a többi pártszervezettel együtt területi, határterületi pártkonferenciákon, illetve a nemzetiségi kommunista pártok kongresszusán választják.*

I. SZTÁLIN
az ÖK(b)P KB titkára

„Pravda" 26. sz. 1939 január 27

AZ ÖK(b)P TIZENNYOLCADIK KONGRESSZUSA

Moszkva, 1939 március 10—21

A kongresszuson 1 569 szavazati joggal rendelkező és 466 tanácskozási joggal rendelkező küldött vett részt, akik összesen 1 588 852 párttagot és 888 814 tagjelöltet képviseltek.

A kongresszus napirendje: 1. Beszámolók: az ÖK(b)P KB, a Központi Revíziós Bizottság és az ÖK(b)P-t a KIVB-ben képviselő küldöttség beszámolói. 2. A Szovjetunió népgazdaságának fejlesztését szolgáló harmadik ötéves terv. 3. Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatának módosítása. 4. Az ÖK(b)P programmjának módosítását előkészítő Bizottság megválasztása. 5. A központi pártszervek megválasztása.

A kongresszuson a KB beszámolójában I. V. Sztálin megállapította, hogy az ÖK(b)P XVII. és XVIII. kongresszusa között eltelt öt év alatt a nemzetközi helyzet jelentős változásokon ment át. A tőkés országok számára ez az időszak gazdasági és politikai téren egyaránt igen komoly megrázkódtatások időszaka volt. Az új gazdasági válság, mely a tőkés országokban 1937 második felében kezdődött, a világ háború útján történő újrafelosztásáért folyó imperialista harc további kiéleződésére vezetett. A békeszerződések háború utáni rendszere teljesen csődöt mondott. Megkezdődött az új imperialista háború. A Szovjetunió számára, éppen fordítva, ezek az évek fejlődésének és virágzásának, gazdasági és kulturális fellendülésének, politikai és katonai erősödésének évei voltak.

A Szovjetunió ugyanakkor, amikor következetesen, tántoríthatatlanul folytatta a békepolitikát és a valamennyi országgal való üzleti kapcsolatok fejlesztésének politikáját, minden lehető módon fokozta a Vörös Hadsereg és a Hadiflotta harcképességét, erősítette nemzetközi baráti kapcsolatait a világ dolgozóival.

A népgazdaság terén a Szovjetunió befejezte az ipar és a mezőgazdaság újjáalakítását a korszerű technika alapján, véglegesen felszámolta a kizsákmányoló osztályok maradványait, elérte, hogy a munkások, a parasztok és az értelmiségiek megbonthatatlan egységbe kovácsolódtak a munka frontján, a szovjet társadalom erkölcsi-politikai egysége, a Szovjetunió népei közötti barátság bensőségesebbé vált, s mindez azt eredményezte, hogy a Szovjetunió politikai élete teljesen demokratizálódott, új Alkotmányt fogadtak el, a szovjet rend még jobban megszilárdult.

A Kommunista Párt fő irányvonala teljes győzelmet aratott, a pártirányvonal ellenzőiről bebizonyosodott, hogy a nép ellenségei. A nép ellenségeinek szétzúzása, a párt- és szovjetszervezeteknek az elfajult elemektől való megtisztítása után a párt még egységesebbé vált, még szorosabban tömörült Központi Bizottsága köré.

A kongresszus fő gazdasági feladatként azt a feladatot tűzte ki, hogy a legközelebbi 10—15 év folyamán gazdasági viszonylatban, vagyis az ipari termelés egy főre jutó mennyiségét illetően túl kell szárnyalni a fő kapitalista országokat.

A párton belüli munka terén a kongresszus azt a feladatot tűzte ki, hogy tudományos alapon, bolsevik szellemben magasabb színvonalra kell emelni a káderek tanulmányozását, kiemelését és kiválasztását, s a párt tagjait fel kell vértezni a marxizmus-leninizmussal.

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa egyhangúlag jóváhagyta az ÖK(b)P KB politikai vonalát és gyakorlati munkáját, s utasította a pártszervezeteket, hogy munkájukban tekintsék irányadónak I. V. Sztálin beszámolójának megállapításait és az ebben a beszámolóban kitűzött feladatokat.

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa V. M. Molotov előadói beszéde alapján jóváhagyta a Szovjetunió népgazdaságának fejlesztését szolgáló 1938—1942. évi harmadik ötéves tervet.

A XVIII. kongresszus a népgazdaság fejlesztését szolgáló harmadik ötéves tervről szóló határozatában rámutatott arra, hogy a harmadik ötéves tervvel a Szovjetunió a szocialista társadalom építése befejezésének és a szocializmusból a kommunizmusba való fokozatos átmenetnek szakaszába lépett.

A szocialista építés sikereinek és a Szovjetunió osztályösszetételében végbement változásoknak megfelelően az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa A. A. Zsdanov előadói beszéde alapján módosította a párt

Szervezeti Szabályzatát, és egyhangúlag elfogadta az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatának új szövegét.

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa megválasztotta a párt vezető szerveit: a 71 tagból és 68 póttagból álló Központi Bizottságot, s az 50 tagú Központi Revíziós Bizottságot.

Az ÖK(b)P újonnan megválasztott Központi Bizottsága 1939 március 22-én teljes ülést tartott. A teljes ülés megválasztotta a KB végrehajtó szerveit: a Politikai Irodát, a Szervező Irodát és a Titkárságot.

A KONGRESSZUS HATÁROZATAI

SZTÁLIN ELVTÁRSNAK AZ ÖK(b)P KB MUNKÁJÁRÓL TARTOTT BESZÁMOLÓJÁVAL KAPCSOLATBAN

(Egyhangúlag elfogadva 1939 március 14-én)

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa, miután meghallgatta és megvitatta Sztálin elvtársnak az ÖK(b)P KB munkájáról mondott előadói beszédét, határozatilag kimondja:

1. Jóváhagyja az ÖK(b)P KB politikai irányvonalát és gyakorlati munkáját.

2. Jóváhagyja Sztálin elvtárs beszámolóját, és utasítja a pártszervezeteket, hogy munkájukban tekintsék irányadónak Sztálin elvtárs beszámolójának megállapításait és az ebben a beszámolóban kitűzött feladatokat.

A KÖZPONTI REVÍZIÓS BIZOTTSÁG BESZÁMOLÓJÁHOZ

(Egyhangúlag elfogadva 1939 március 14-én)

A kongresszus jóváhagyja a Központi Revíziós Bizottság beszámolóját.

MANUILSZKIJ ELVTÁRSNAK AZ ÖK(b)P-T A KIVB-BEN KÉPVISELŐ KÜLDÖTTSÉG MUNKÁJÁRÓL TARTOTT BESZÁMOLÓJÁHOZ

(Egyhangúlag elfogadva 1939 március 14-én)

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa, miután meghallgatta és megvitatta az ÖK(b)P-t a Kominternben képviselő küldöttség beszámolóját, jóváhagyja az ÖK(b)P-t a Kominternben képviselő küldöttség politikai vonalát és gyakorlati munkáját.

A SZOVJETUNIÓ NÉPGAZDASÁGÁNAK FEJLESZTÉSÉT SZOLGÁLÓ HARMADIK (1938—1942. ÉVI) ÖTÉVES TERV

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusának határozata V. Molotov elvtárs előadói beszédéhez

(Egyhangúlag elfogadva 1939 március 20-án)

I. A második ötéves terv eredményei és a harmadik ötéves terv fő feladatai

1. A második (1933—1937. évi) ötéves terv sikeres teljesítése folytán a Szovjetunióban megoldottuk a második ötéves terv *fő történelmi feladatát* — végleg felszámoltuk valamennyi kizsákmányoló osztályt, teljesen megszüntettük azokat az okokat, melyek az ember ember általi kizsákmányolását és a társadalom kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra tagozódását előidézik. Megoldottuk a szocialista forradalom rendkívül nehéz feladatát: befejeztük a mezőgazdaság kollektivizálását, végérvényesen megerősödött a kolhozrend. Országunkban „a kommunizmus első foka, a szocializmus, alapjában megvalósult" (Sztálin)[1]. A Szovjetunió új Alkotmánya törvénybe iktatta a szocializmus győzelmét.

A termelési alapok, a munkaeszközök és a termelési célra szolgáló épületek szocialista — állami és szövetkezeti-kolhoz — tulajdona a második ötéves terv végére országunk termelési alapjainak 98,7 százaléka volt. A szocialista termelési rendszer a Szovjetunió egész népgazdaságában osztatlanul uralkodóvá lett: felöleli az ipari össztermelés 99,8 százalékát, az egész mezőgazdasági termelés — a kolhozparasztok egyéni háztáji gazdaságát is beleértve — 98,6 százalékát, az áruforgalom 100 százalékát.

Az ország gazdaságában végbement szocialista átalakulásnak megfelelően a szovjet társadalom osztályösszetétele is megváltozott. A Szovjetunió szocialista gazdaságában foglalkoztatott munkások és alkalmazottak száma 1937-ben az ország egész lakosságának 34,7 százaléka volt; a kolhozparasztság, a szövetkezetekbe tömörült kisiparosokkal együtt 55,5 százaléka; a hadsereg, a tanulók, a nyugdíjasok és egyebek — 4,2 százaléka. Eszerint az ország lakosságának 94,4 százaléka már akkor a szocialista gazdaságban volt foglalkoztatva vagy szoros kapcsolatban állt vele. A lakosság fennmaradó része: az egyénileg gazdálkodó parasztok, a szövetkezeteken kívülálló háziiparosok

[1] *Sztálin.* A leninizmus kérdései. Szikra 1953. 617. old. — *Szerk.*

és kisiparosok a lakosságnak mindössze 5,6 százalékát jelentették. Azóta a lakosságnak ez a része még jobban csökkent.

A Szovjetunió szocialista társadalma most két, egymással barátságban élő osztályból áll — munkásokból és parasztokból, akik között, valamint köztük és az értelmiség között a határok elmosódnak, fokozatosan eltűnnek. A Szovjetunió dolgozóinak óriási tömege az osztálynélküli szocialista társadalom, a kommunizmus aktív és öntudatos építője. A szocializmusnak a Szovjetunióban kivívott győzelme a Kommunista Párt és a szovjet hatalom zászlaja alatt és vezetésével biztosította a népnek még soha, sehol nem látott belső erkölcsi és politikai egységét, a dolgozók erkölcsi-politikai egységét, amely nemcsak az ellenséges osztályok maradványainak és ezek káros befolyásának felszámolását, nemcsak minden kívülről jövő ellenséges próbálkozásnak visszaverését teszi lehetővé, hanem egyben hazánk további fejlődésének és virágzásának, a kommunizmus országunkban való diadalmaskodásának is legjobb biztosítéka.

2. A második ötéves terv fő, döntő fontosságú *gazdasági feladatát* — a szovjet népgazdaság technikai újjáalakításának befejezését — alapjában teljesítettük.

Gyökeresen megújult az ország termelési-technikai apparátusa. 1937-ben az ipar egész termelésének több mint 80 százalékát olyan új vállalatok adták, melyeket az első és második ötéves terv során építettünk, illetőleg alakítottunk teljesen újjá; a mezőgazdaságban működő traktorok és kombájnok 90 százalékát a szovjet ipar állította elő a második ötéves terv ideje alatt. A második ötéves tervben az ipar és a közlekedés terén kitűzött feladatokat határidő előtt teljesítettük. A második ötéves tervet az ipar 1937 április 1-re, azaz 4 év és 3 hónap alatt teljesítette, emellett a nehézipar a második ötéves terv idején is különösen gyors ütemben növekedett. A vasúti szállítás terén a második ötéves tervet négy év alatt túlteljesítettük. Túlteljesítettük a második ötéves tervnek a mezőgazdasági termelés terén kitűzött legfontosabb feladatait is, nevezetesen a gabonatermelés és a gyapottermelés terén.

1932-höz — az első ötéves terv utolsó évéhez — viszonyítva, az ipari termelés 1937-ig, a második ötéves tervben előirányzott 114 százalékos növekedés helyett, 120,6 százalékkal növekedett. Az ipari termelés növekedési ütemének évi átlaga, a tervben előirányzott 16,5 százalékkal szemben, 17,1 százalék volt.

A Szovjetunió népgazdaságának valamennyi ágában olyan termelési káderek fejlődtek ki, akik eredményesen sajátítják el az új technikát. A második ötéves terv hatalmas győzelme,

hogy kialakultak a szovjet értelmiségnek a szocialista építés valamennyi ágában nélkülözhetetlen jelentős káderei, s hogy a népgazdaság valamennyi ágában a párttagok és a pártonkívüli bolsevikok közül széles körben emeltünk ki új vezető funkcionáriusokat.

Az új technika elsajátítása terén elért sikerek élénken tükröződnek a Sztahanov-mozgalomban. A szocialista versenynek és legmagasabb formájának, a Sztahanov-mozgalomnak kibontakozása a munka termelékenységének hatalmas arányú fellendülésére vezetett mind az iparban, mind a népgazdaság egyéb ágaiban. A munka termelékenysége az iparban a második ötéves terv idején a tervben előirányzott 63 százalékkal szemben 82 százalékkal, az építkezés terén pedig ez alatt az időszak alatt a második ötéves tervben előirányzott 75 százalékkal szemben 83 százalékkal növekedett. A Sztahanov-mozgalom fellendülése és a magas munkatermelékenységet elérő sztahanovisták öntudatos szocialista munkájának számos nagyszerű példája megteremtette valamennyi vállalatunkban és intézményünkben a munkafegyelem gyökeres megszilárdításának előfeltételeit; ez a munkafegyelem elengedhetetlen feltétele minden dolgozó magas munkatermelékenységének, és záloga a kommunizmus újabb hatalmas előrehaladásának a Szovjetunióban.

A második ötéves terv teljesítése érdekében meg kellett szervezni a harcot az ellenséges osztályelemek maradványai ellen, az ellenséges osztályok befolyása ellen a népgazdaságban, a kulturális építés terén, az egész politikai életben. E célból mindenekelőtt meg kellett szervezni a harcot, hogy megvédjük és megszilárdítsuk a szocialista — az állami és kolhoz-tulajdont a tolvajokkal szemben, az állami és kolhozjavak fosztogatóival szemben, az osztályellenség minden rendű és rangú szekértolóival, különösen a nép árulóival: a trockista-buharinista meg burzsoá-nacionalista kémekkel, diverzánsokkal és kártevőkkel szemben, akik a külföldi kémszervezetekkel szövetkeztek, s a fasiszta titkosrendőrségek ügynökeivé lettek. Áruló munkájuk komoly károkat okozott a Szovjetunió népgazdaságának számos ágában. E kém- és kártevő bandák szétzúzása megtisztította országunkban az utat szocialista gazdaságunk további, még hatalmasabb sikerei számára.

3. Ugyancsak teljesítettük azt a második ötéves terv által kitűzött feladatot, hogy *a dolgozók anyagi és kulturális színvonalát fel kell emelni*, s a közfogyasztás színvonalát kétszeresére vagy még magasabbra kell emelni.

A munkások és alkalmazottak száma az egész népgazdaságban a második ötéves terv idején 17,6 százalékkal gyarapodott. A munkások és alkalmazottak átlagos évi munkabére az egész népgazdaságban 1937-ben, 1932-höz viszonyítva, 113,5 százalékkal, azaz több mint a kétszeresére növekedett. A munkások és alkalmazottak munkabéralapja, a második ötéves tervben előirányzott 55 százalék helyett, 151 százalékkal, azaz két és félszeresére növekedett. A város és falu dolgozóinak kulturális és szociális ellátására fordított állami kiadások (az összszövetségi, köztársasági és helyi költségvetések szerint), a közoktatásra, egészségvédelemre, testnevelésre és szociális juttatásokra, valamint az állami társadalombiztosításra fordított kiadások az 1932. évi 8,3 milliárd rubelről 1937-ig 30,8 milliárd rubelre, vagyis 3,7-szeresükre emelkedtek.

Továbbá, a dolgozók lakásviszonyainak javítására és a községgazdálkodásra fordított állami kiadások a második ötéves terv éveiben elérték a 16,3 milliárd rubelt. A második ötéves terv évei során jelentősen növekedett a kolhozparasztok jóléte. A kolhozparasztok összjövedelme négy év alatt (1934-től 1937-ig) több mint 2,7-szeresére, a kolhozparasztok között munkaegységek szerint szétosztott pénzjövedelem pedig ezekben az években négy és félszeresére emelkedett.

A közszükségleti cikkek termelése 1937-ig, 1932-höz viszonyítva, több mint kétszeresére növekedett. Számos fontos élelmiszer és egyéb közszükségleti cikk termelése nemcsak megkétszereződött, hanem éppenséggel meg is háromszorozódott. Az állami és szövetkezeti áruforgalom a második ötéves terv évei alatt több mint háromszorosára, a kolhozkereskedelemmel együtt pedig az 1932. évi 47,8 milliárd rubelről 1937-ig 143,7 milliárd rubelre nőtt. A közszükségleti cikkek kiskereskedelmi árának leszállítását illetően ugyan nem teljesítettük maradéktalanul a második ötéves terv előirányzatát, de ezt bőségesen kárpótolja a munkások és alkalmazottak munkabérének az ötéves tervben előirányzottnál sokkal nagyobb arányú emelkedése, valamint a kolhozok és kolhozparasztok pénzjövedelmének jelentős növekedése.

A második ötéves terv éveiben valóságos kultúrforradalmat hajtottunk végre a Szovjetunióban. Az elemi és középiskolai tanulók száma 21,3 millióról 29,4 millióra, ezen belül az 5—7 osztályokban tanulók száma kétszeresére, a 8—10 osztályokban tanulók száma pedig tizenötszörösére növekedett. A főiskolai hallgatók száma 550 000-re emelkedett. Valamennyi többi területen is kibontakozott a kulturális építőmunka.

A Szovjetunió valamennyi szövetségi köztársaságában jelentős eredményeket értünk el az iparosítás, a lakosság anyagi és kulturális színvonalának emelése, a nemzetiségi bolsevik káderek megteremtése, és a tartalmában szocialista nemzeti kultúra felvirágoztatása terén. Különösen gyors ütemben ment végbe az anyagi és kulturális felemelkedés a Szovjet-Kelet népeinél.

4. A második ötéves terv győzelmes teljesítése és a szocializmus eddig elért sikerei alapján, a Szovjetunió a harmadik ötéves terv idején fejlődésének új szakaszába lépett: *az osztálynélküli szocialista társadalom felépítése befejezésének és a szocializmusból a kommunizmusba való fokozatos átmenetnek* a szakaszába. Ebben a szakaszban döntő jelentőséget nyer a dolgozók kommunista nevelése, a kapitalista csökevények leküzdése az embereknek, a kommunizmus építőinek a tudatában.

E gigászi feladat megoldásának nehézségeit azonban, különösképpen az ellenséges kapitalista környezet feltételei között nem szabad lebecsülni. Annál is inkább, mert az első és második ötéves terv sikeres teljesítése ellenére, annak ellenére, hogy iparunk rekordütemben fejlődik, hogy a Szovjetunió ipara a termelés technikáját illetően túlszárnyalta a fejlett tőkés országokat — *gazdasági* tekintetben még nem értük utól a legfejlettebb tőkés országokat.

A Szovjetunió gazdaságilag független országgá vált, mely gazdaságát és védelmi szükségleteit minden szükséges technikai felszereléssel biztosítani tudja. Fejlődésének ütemét tekintve a Szovjetunió a világ első helyén áll. Míg a tőkés országok ipara az 1929 végén megkezdődött súlyos gazdasági válság után 1937-ben alig érte el az 1929-es színvonal 102,5 százalékát, 1937 második felétől pedig az új válság csapásai alatt újra hanyatlani kezdett, addig a Szovjetunió ipara 1937-ben az 1929-es színvonal 428 százalékát érte el, ami a háború előtti színvonalhoz viszonyítva az ipari termelés nyolcszoros növekedésének felel meg. 1938-ban a Szovjetunió ipari termelése az előző évhez viszonyítva további 11,3 százalékkal növekedett, és elérte az 1929-es év termelésének 477 százalékát, míg a tőkés országokban az ipari termelés 1938-ban az előző évhez viszonyítva 13,5 százalékkal csökkent, s az 1929-es színvonal 90 százalékára esett vissza.

Ellentétben a kapitalizmussal, ahol az országok fejlődésének nagy egyenlőtlensége mellett a legutóbbi évtizedben az ipar egésze nem fejlődött, hanem az ipari termelés észrevehetően csökkent, a Szovjetunióban az ipar következetesen és gyorsan fejlődött, az ipari termelés évről évre *gyors ütemben növekedett*. Minthogy azonban országunk a multban gazdaságilag rend-

kívül elmaradott volt, a Szovjetunió iparának *fejlődési színvonala* az egy lakosra jutó termelés mennyiségét tekintve még ma is sokkal alacsonyabb, mint a technikai és gazdasági tekintetben legfejlettebb európai tőkés országok és az Egyesult Államok színvonala. Ismeretes, hogy országunkban egy lakosra sokkal kevesebb ipari termék jut, mint például az Egyesült Államokban, Angliában, Németországban vagy Franciaországban. Így például a második ötéves terv végén a Szovjetunióban egy lakosra alig feleannyi *villamosenergia* jutott, mint Franciaországban, alig harmadrésze annak, amennyi Angliában, három és félszer kevesebb, mint Németországban, öt és félszer kevesebb, mint az Egyesült Államokban; nyersvasból alig feleannyi, mint Angliában és Franciaországban, két és félszer kevesebb, mint Németországban, harmadrésze annak, amennyi az Egyesült Államokban; *acélból* alig valamivel több mint a fele annak, amennyi Franciaországban, valamivel több mint egy harmadrésze annak, amennyi Angliában és Németországban, valamivel több mint a negyedrésze annak, amennyi az Egyesült Államokban; *kőszénből* egy lakosra a Szovjetunióban valamivel kevesebb jutott, mint Franciaországban, és jóval kevesebb, mint az Egyesult Államokban, Angliában és Németországban.

Az egy lakosra jutó termékek mennyiségét illetően a Szovjetunió olyan árucikkekben is elmarad még, mint a szövetek, papír, szappan és néhány egyéb iparcikk.

A Szovjetunió ipari termelésének a technikailag és gazdaságilag legfejlettebb tőkés országok mögötti mennyiségbeli elmaradását teljesen fel kell számolni, hogy biztosíthassuk a kommunizmus végleges sikerét a kapitalizmussal folytatott történelmi versenyében.

5. Most, amikor a Szovjetunió mint szocialista állam kialakult, amikor már lényegében befejezte a népgazdaság technikai újjáalakítását, amikor már az ipar és a mezőgazdaság termelési technikájának színvonala tekintetében Európa minden tőkés országa elé került — most teljes nagyságában gyakorlatilag ki lehet és ki kell tűznünk, s meg lehet és meg is kell valósítanunk a Szovjetunió fő gazdasági feladatát: *utól kell érnünk és túl kell szárnyalnunk gazdasági tekintetben is Európa legfejlettebb tőkés országait és az Egyesült Államokat.* Ezt a feladatot a legrövidebb időn belül végleg meg kell oldanunk.

Ehhez feltétlenül szükséges valamennyi népgazdasági ág technikai felszerelésének további jelentős növelése, tehát a gépgyártás és az egész nehézipar messzemenő fejlesztése, a termelés egész szervezetének és technológiájának gyokeres megjaví-

tása — a legújabb tudományos vívmányok és a legújabb találmányok alkalmazása, a termelési káderek mennyiségi, különösen pedig minőségi viszonylatban való fejlesztése, s az ipari, a közlekedési és mezőgazdasági technika kezelésének tökéletes elsajátítása útján. Lenin útmutatása értelmében — mely szerint „a munka termelékenysége, ez végeredményben a legfontosabb, a legfőbb az új társadalmi rend győzelme szempontjából"[1] — gondoskodnunk kell a szocialista verseny és a Sztahanov-mozgalom messzemenő fejlesztéséről, a munkafegyelem következetes megszilárdításáról a vállalatoknál, intézményeknél és a kolhozokban; biztosítanunk kell a munkások, a parasztok és az értelmiség munkájának a szocialista társadalomhoz méltó magas termelékenységét.

Ugyanakkor biztosítani kell a nemzeti jövedelem és az áruforgalom olyan növekedését, hogy a harmadik ötéves terv során *a nép fogyasztását másfél-kétszeresére növelhessük.* Ehhez az szükséges, hogy a nehézipar és a védelmi célokat szolgáló ipar fokozott fellendítése mellett, hozzálássunk a közszükségleti cikkek, köztük az élelmezési cikkek termelésének fokozásához, s biztosítsuk azt a lehetőséget, hogy a munkások és alkalmazottak reálbérét és a kolhozparasztok jövedelmét ennek megfelelően emeljük.

A harmadik ötéves terv e fő feladataival összhangban gondoskodni kell a városi és falusi dolgozó tömegek kulturális színvonalának jelentős emeléséről, hatalmas lépéssel kell előbbre jutnunk annak a történelmi jelentőségű feladatnak a teljesítésében, hogy a szocialista társadalom élenjáró és vezető erejének, a *munkásosztálynak kulturális és technikai színvonalát a mérnökök és technikusok színvonalára emeljük.*

Az iparnak és az egész népgazdaságnak a harmadik ötéves terv éveiben végbement óriási arányú fejlődése és az állami tervnek megfelelő további szakadatlan fejlesztésének szükségessége, különösen a Szovjetuniót környező imperializmus agresszív erőinek növekedése közepette megköveteli, hogy *nagy állami tartalékokat hozzunk létre,* mindenekelőtt fűtőanyagból, a villamosenergia-termelés és egyes védelmi iparágak, továbbá a közlekedés fejlesztése terén, s ezt egybe kell kötni a tartalékoknak az ország megfelelő kerületein való helyes elosztásával, az improduktív és nagytávolságú szállítások kiküszöbölésével, valamint annak biztosításával, hogy az ország fő gazdasági gócpont-

[1] *Lenin* Művei. 29. köt. Szikra 1953. 435. old. — *Szerk.*

jait minél nagyobb mennyiségben helyi erőforrásokból láthassuk el.

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa a Szovjetunió Állami Tervbizottsága által beterjesztett, s az ÖK(b)P Központi Bizottsága és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa által elfogadott tervre, a Szovjetunió népgazdaságának fejlesztését szolgáló harmadik ötéves tervre vonatkozóan jóváhagyja az alább következő feladatokat.

II. A termelés növelésének programmja a harmadik ötéves tervben

1. 1942-re, a harmadik ötéves terv utolsó évére az egész ipar *össztermelését* az 1937-es 95,5 milliárd rubellel szemben (1926—1927-es árakban) 184 milliárd rubelben kell megállapítani, vagyis az ipari termelésnek a harmadik ötéves terv során 92 százalékkal kell növekednie.

A Szovjetunió ipari termelésének átlagos évi növekedési ütemét a harmadik ötéves tervben 14 százalékban kell megállapítani, ezen belül a termelési eszközök termelésének átlagos évi növekedését 15,7 százalékban, a fogyasztási cikkek termelését pedig 11,5 százalékban.

2. A legfontosabb *iparágakban* a harmadik ötéves terv végére, azaz 1942-re, a termelés következő méreteit kell megszabni:

	1942	1942 1937-hez képest %-ban
Az egész ipar (1926/27-es árakban) milliárd rubelben	184	192
Ebből: a termelési eszközöket előállító ipar	114,5	207
a fogyasztási cikkeket előállító ipar	69,5	172
Gépipar és fémfeldolgozó ipar (1926/27-es árakban) milliárd rubelben	63	229
Fővonali mozdonyok (normál „E" és „SzU" mozdonyokra átszámítva) (darab)	2 340	148
Vasúti tehervagonok, 2-tengelyesre átszámítva (ezer darab)	120	203
Gépkocsik (ezer darab)	400	200
Villamosenergia (milliárd kilowattóra)	75	206
Kőszén (millió tonna)	243	190
Nyersolaj és gáz (millió tonna)	54	177
Tőzeg (millió tonna)	49	206

	1942	1942 1937-hez képest %-ban
Nyersvas (millió tonna)	22	152
Acél (millió tonna)	28	158
Hengerelt termékek (millió tonna)	21	162
Ebből kiváló minőségű (millió tonna)	5	199
Vegyiipar (1926/27-es árakban) milliárd rubelben	14	237
Cement (millió tonna)	11	202
Szerfa-elszállítás (millió m^3)	200	180
Fűrészáru (millió m^3)	45	156
Papír (ezer tonna)	1 500	180
Pamutszövet (millió méter)	4 900	142
Gyapjúszövet (millió méter)	177	167
Bőrlábbeli (millió pár)	258	143
Kristálycukor (ezer tonna)	3 500	144
Konzerv (Élelmiszeripari, Halipari és Húsipari Népbizt.) (millió doboz)	1 800	206
Fémszerkezetek (ezer tonna)	900	161

3. A népgazdaság technikai felszerelésében vezető szerepet betöltő *gépgyártás* messzemenő fejlesztésével a Szovjetunió népgazdaságának valamennyi ágában és védelmi eszközeinek minden fajtájánál, az állam korszerű követelményeinek megfelelően biztosítani kell a fejlett technika bevezetését. A harmadik ötéves terv végére a gépipar termelését 2,3-szeresére, vagyis az ipar általános fejlődésénél jóval nagyobb mértékben kell növelni. Gondoskodni kell valamennyi szerszámgép-fajta gyártásáról, s jelentősen növelni kell a nagyteljesítményű és speciális szerszámgépek, különösen az automaták és félautomaták gyártását. A fémforgácsoló gépek előállítását 1942-ig az 1937-ben gyártott 36 000 darabbal szemben 70 000 darabra kell növelni, s a szerszámgép-választékot nyolcszázféle típusméretre kell bővíteni. A lehető legnagyobb mértékben fejleszteni kell az elhasznált szerszámgép-felszerelés helyreállítását és korszerűsítését. Meg kell kétszerezni a szerszámok, különösen a szabványosított szerszámok gyártását. Növelni kell a légnyomásos, villamos és számos másféle precíziós műszerek gyártását.

Meg kell szüntetni az energetikai gépgyártásnak a szovjet népgazdaság állandóan növekvő szükségletei mögötti viszonylagos lemaradását. A gőzturbinák gyártását — 1937-hez viszonyítva — 1942-ig 5,9-szeresére, a gőzkazánok gyártását pedig

5,2-szeresére kell emelni. Messzemenően bővíteni kell a 12 000 kilowattos és annál alacsonyabb teljesítményű, középnagyságú és kisebb turbinák gyártását, s növelni kell részarányukat az egész termelésben. Hozzá kell kezdeni a nagyteljesítményű vízturbinák gyártásához a Kujbisevi Vízierőmű-központ részére.

Különösen nagy figyelmet kell fordítani a gőzgépek, a stabil és hajódieselek, elsősorban a gyorsjáratú Diesel-motorok, valamint a gázmotorok gyártására. A fakitermelésben valamennyi gépet, továbbá a mezőgazdaság traktorállományának és a gépkocsiállománynak jelentős részét gázgenerátor meghajtásra kell átállítani.

Meg kell szüntetni a lemaradást az építőipari és útépítő gépek és szerkezetek gyártásánál, valamint az építőipari szerszámok előállításánál. Messzemenően fejleszteni kell a kotrógépek, szívókotrók és a hidraulikus berendezések gyártását.

Meg kell gyorsítani a vegyiipari bonyolult gépi berendezések és felszerelések gyártását, s ezzel teljes mértékben biztosítani kell a vegyiipar hatalmas arányú növekedését. Be kell vezetni az új, technikailag tökéletes fonó- és szövőgépek gyorsjáratú típusainak, a szövöttáru-, kötöttáru- és cipőgyárak számára szükséges szerszámgépek és berendezések gyártását, különösen nagy figyelmet kell fordítani a termelési folyamat automatizálásához szükséges gépek gyártásának bevezetésére, fel kell számolni a fonodai berendezések előállításának lemaradását, s a pamutfonógépek gyártását (az Általános Gépipari Népbiztosság keretében) a hatszorosára kell növelni. Tovább kell fejleszteni az élelmiszergépipari gépgyártást, s biztosítani kell különösen a különböző töltő- és csomagológépek gyártásának növelését. A tengeri és óceánjáró flottát fel kell szerelni a modern hajók minden fajtájával, s a hajóépítés számára olyan termelési kapacitást kell létrehozni, amely elegendő arra, hogy a Szovjetunió tengeri és folyami közlekedése terén mutatkozó növekvő szükségleteket a hazai ipar útján elégíthessük ki. Növelni kell az automata és távvezérlő berendezések, a vaskohászati és színesfémkohászati berendezések, valamint a munkaigényes folyamatok gépesítését szolgáló berendezések, nevezetesen az emelő-, szállító- és rakodógépek gyártását.

4. Messzemenően fejleszteni kell a *szén*bányászatot és az *ásványolaj*ipart, melyek az ország egész népgazdaságának fűtőanyagbázisát alkotják. A széntermelést olyan színvonalra kell emelni, mely nemcsak az ország napi szükségletét fedezi, hanem gazdasági készletek és állami tartalékok felhalmozását is lehetővé teszi. Biztosítani kell a széntermelés lehető leggyorsabb

ütemét az Uralvidék szénbánya-körzeteiben, a Moszkvakörnyéki-medencében, a Távolkeleten és Közép-Ázsiában, s ezeken a területeken a széntermelést a harmadik ötéves terv során a következő arányban kell növelni: az Uralvidéken 3,1-szeresére, a Moszkvakörnyéki-medencében 3,7-szeresére, a Távolkeleten 2,7-szeresére, Közép-Ázsiában 4,4-szeresére. A barnaszéntermelést a harmadik ötéves terv időszakában 2,6-szeresére kell emelni. Az ország minden, akármilyen kis lelőhellyel rendelkező körzetében új szénbázisokat kell teremteni a helyi szén kitermelése alapján, s e bázisok fejlődése arányában a helyiipar vállalatait, a községi üzemeket, az iskolákat, kórházakat és hivatalokat a távolról szállított fűtőanyagról helyi fűtőanyagra kell átállítani. Az ország valamennyi szénkörzetében be kell fejezni a széntermelés komplex-gépesítését, és a széntermelést az ország valamennyi szénvidékén a ciklikus munkagrafikon bevezetése alapján kell megszervezni, mert a bányászok sztahanovista munkateljesítményének ez az alapja.

A Volga és az Ural közötti területen egy új ásványolajbázist — „Második Bakut" kell létesíteni. Az ásványolajtermelés és ásványolajfeldolgozás tervteljesítését a geológiai kutatómunka gyors fejlesztésével, s az ásványolajipar minden ágában a kor színvonalán álló technika bevezetésével kell biztosítani.

Széles körben kell alkalmazni a turbinafúrást, a nyomás alatti fúrást, a zártciklusú kiaknázást, a felfogott gázokból történő benzinleválasztással, és a vegyi módszerek alkalmazását az ásványolaj feldolgozásánál. Mindenképpen növelni kell a magas oktánszámú üzemanyag és a kiváló minőségű olajok termelését. Ki kell építeni az olajvezetékek és olajtároló bázisok hálózatát, különösen a Szovjetunió keleti területein.

Fejleszteni kell a helyi tőzegipart, különösen olyan vidékeken, mint Ivanovo terület, hogy ilymódon csökkentsük a nagy távolságú szénszállításokat, növelni kell a tőzegbrikett és a víztelenített tőzeg termelését, s messzemenően fokozni kell az égőpala kitermelését és felhasználását.

Nagy mértékben kell fejleszteni a különböző fajtájú fűtőanyagok gázosítását, a szén földalatti gázosítását, s a szén földalatti gázosítását a harmadik ötéves terv során önálló iparággá kell változtatni. A harmadik ötéves terv folyamán a gáztermelést az olajforrásokból, a földgázlelőhelyekről, valamint a szén földalatti gázosítása alapján 3,5-szeresére kell növelni. A Donyec-medencében, a Moszkvakörnyéki-medencében és a Szovjetunió keleti részén számos ipari komplexumot kell építeni és üzembe kell helyezni földalatti gázosítás céljából, s az így nyert gázt az

energetikai iparban, a vegyiiparban és községgazdálkodás terén kell felhasználni. A nagyvárosokban, elsősorban Moszkvában és Leningrádban, a fafűtésről át kell térni a gázfűtésre, valamint a helyi fűtőanyagon alapuló gőzfűtésre. Fejleszteni kell a kokszolók és nagyolvasztók gázának felhasználását a gáz-fővezetékek hálózatának kiépítése révén, elsősorban a Donyec-medencében.

Meg kell teremteni a szintetikus üzemanyag ipart a szilárd fűtőanyag cseppfolyósítása alapján, elsősorban Keleten, továbbá a gáz szintetizálása alapján.

5. A *villamosenergia-gazdálkodás* terén meg kell szüntetni az ipar nagy növekedése és a villamoserőművek kapacitásának elégtelen növekedése között tapasztalható részbeni aránytalanságot, s el kell érni, hogy a villamoserőművek fejlődése megelőzze az ipar fejlődését, sőt jelentős energiakapacitás-tartalékok létrehozását is biztosítsa. Ennek megfelelően az öt év alatt a villamoserőművek összkapacitását 2,1-szeresére kell növelni. A hőerőművek építésénél át kell térni a 25 000 és kevesebb kilowattos kis- és középnagyságú erőművekre. Mint a népgazdaság szempontjából helytelen és káros dolgot el kell ítélni a túlnagy villamoserőművek építését a kis- és középnagyságú erőművek rovására. A kerületi hőerőművek kapacitását minden egyes esetben a kormánynak kell jóváhagynia. Nagy arányokban kell bevezetni a korszerű energetikai technikát, a magasnyomású és túlhevített gőz alkalmazását, alkalmazni kell a legújabb távfűtéses turbinákat és a villamoserőművek fő munkafolyamatainak és a vezetékhálózat rendszerének automatizálását.

Az ipari vállalatok, a város- és községgazdálkodás, a közlekedés és a mezőgazdaság igen fontos feladata a takarékoskodás a fűtőanyaggal és a villamosenergiával.

6. A *vegyiipart* az egész ipar egyik vezető ágává kell változtatni, amely teljes mértékben kielégíti a népgazdaság és a honvédelem szükségleteit. A harmadik ötéves terv — a vegyiipar ötéves terve. A kongresszus határozatilag kimondja, hogy a vegyiipar termelését 2,4-szeresére, vagyis az egész ipar termelésénél jóval nagyobb mértékben kell növelni. Jelentősen növelni kell a kénsav és a salétromsav, a szintetikus ammóniák, a műrost és a műanyagok gyártását. A szerves szintetikus ipar új ágait (szintetikus szesz, ecetsav és egyebek) kell létrehozni az ásványolajfeldolgozás, a kaucsuktermelés, a kokszolás és a földgáz melléktermékeinek felhasználása alapján. A vegyiipar minden ágában gondoskodni kell a technológiai követelmények szigorú betartásáról és a legújabb vívmányok következetes alkal-

mazásáról: a vegyiipari termelés intenzívebbé tételéről, az időszakos termelési folyamatokról a megszakítás nélküli termelési folyamatokra való áttérésről, a magas nyomás kihasználásáról, az elektrokémiai módszerek fejlesztéséről. A vegyiiparban gépesíteni kell a munkaigényes folyamatokat, fejleszteni kell a termelés automatizálását.

7. A *vaskohászatban* — melynek fejlődése sok tekintetben meghatározza az egész ipar és a népgazdaság fejlődését és ezért megkülönböztetett állandó gondoskodást igényel a termelési kapacitások növelése tekintetében — el kell érni a termelés állandó és jelentős növekedését. A harmadik ötéves terv — a különleges acélfajták ötéves terve. A kongresszus határozatilag kimondja, hogy a kiváló minőségű hengerelt termékek előállítását a kétszeresére kell növelni, s biztosítani kell a különleges acélfajták — a keményöntvények, a rozsdamentes, saválló és hőálló ötvözetek, szerszámacél, precíziósműszerek, transzformátorok gyártásához szükséges ötvözetek, továbbá ferroötvözetek — előállításának jelentős növelését. Messzemenően fejleszteni kell a kén- és foszformentes vasércből faszénnel való vasolvasztást. Meg kell szüntetni a hengerművek káros szakosítását, mely egymással ütköző és nagytávolságú fémszállításokat von maga után, s gondoskodni kell az ország fő kohászati bázisain a legkeresettebb fémfajták hengerléséről.

Be kell vezetni az egész iparban a fémek öntés nélküli hengerlését; a kohászati iparban messzemenően be kell vezetni a befújtatott levegő oxigénnel történő dúsítását; létre kell hozni a transzformátorok és dinamók előállításához szükséges vas gyártásának második bázisát; a martinüzemekben be kell vezetni és fejleszteni kell a golyóscsapágy-acél és egyéb kiváló minőségű acélfajták termelését. El kell sajátítani és messzemenően be kell vezetni a termelésben a gyengén ötvözött acélfajták előállítását, elsősorban a halilovi és más lelőhelyekről származó természetes ötvözetű vasércekből. Fejleszteni kell a vas- és acélcsövek centrifugálöntéses gyártását. Az Uralvidéken és Szibériában olyan mértékben kell fejleszteni a mangánérctermelést, hogy be lehessen szüntetni ezeknek az érceknek délről való szállítását. A Távolkeleten egy új, teljes kohászati ciklusra berendezett kohászati bázist kell létesíteni, hogy a helyi gépgyártás valamennyi szükségletét kielégíthessük. A nyersvasolvasztás terén az öt év alatt a Szovjetunió keleti területeinek részarányát olyan mértékben kell növelni, hogy az ország egész termelésének 28 százalékáról 35 százalékára emelkedjék.

8. A *színesfémek* termelését olyan mértékben kell növelni,

amely biztosítja a népgazdaság és a honvédelem gyorsan növekvő szükségleteinek kielégítését. 1942-ben a durvaréztermelést 1937-hez képest 2,8-szeresére, az alumíniumtermelést (a szilumint is beleértve) legalább a négyszeresére kell növelni. Biztosítani kell az ólom-, horgany-, nikkel-, ón-, magnézium-, wolfram-, molibdén- és antimontermelés gyors ütemét. A színesfémeket helyettesítő anyagokat a gépgyártás valamennyi ágában messzemenően be kell vezetni. Erélyes harcot kell folytatni a színesfémekkel, a vassal és acéllal való takarékosság terén, mégpedig egyrészt a bányászati, a dúsítási és olvasztási veszteségek csökkentése révén, másrészt olymódon, hogy a feldolgozó üzemekben csökkentsék az egy munkadarabra eső fémráfordítást, észszerűen használják fel a különféle hulladékokat, s az építkezések számára a kohászati üzemek márkázott acélt gyártsanak.

Nagy arányokban kell fejleszteni a saválló és hőálló zománcok gyártását a vasból és acélból gyártott készülékek bevonására, és a színesfémeket ezzel a zománcozott vassal és acéllal kell helyettesíteni.

9. Véget kell vetni az *erdőipar* lemaradásának. Meg kell valósítani a fakitermelés valamennyi termelési folyamatának messzemenő komplex-gépesítését, mégpedig gázgenerátorok és gőzgépek széleskörű alkalmazásával. A lehető legnagyobb mértékben ki kell használni a téli fakitermelés idényszerű előnyeit, s ugyanakkor biztosítani kell az egész éven át tartó fakitermelést. A fatelepeken a természetes úton kiszárított faanyagokból nagy készleteket kell létesíteni. Minden lehető módon fejleszteni kell a papír- és favegyészeti ipart, valamint a fűrészporból és a papíripari hulladékokból nyert szesz gyártását.

10. Messzemenően növelni kell az épületelemek, különösen a fából, betonból, vasbetonból és gipszből készült elemek, valamint a vasszerkezetek gyártását. Gondoskodni kell a jóminőségű cement, az egészségügy-technikai berendezések, a díszítő és burkoló építőanyagok, továbbá a nem-érces és nem-fémes ásványok, különösen az azbeszt, valamint az azbesztkészítmények gyorsabb ütemű gyártásáról, illetőleg kitermeléséről.

11. A kongresszus határozatilag kimondja, hogy a harmadik ötéves terv során a közszükségleti cikkek termelését 1,7-szeresére kell növelni.

A *könnyűiparban* a megnövekedett nyersanyagkészleteket teljes egészükben a termelés növelésére, a választék bővítésére és a gyártmányok minőségének javítására kell felhasználni, s ugyanakkor gondoskodni kell a nélkülözhetetlen nyersanyag-

tartalékok megteremtéséről. Meg kell szüntetni az előkészítő és fonó üzemrészek, valamint a szövőmunka és az elmaradt fonómunka közötti aránytalanságot, technikai szempontból tökéletesíteni kell az egész textil- és különösen a pamutipar felszerelését, nagysebességű, egymenetes tilológépeket és egyéb, tökéletesebb gépeket, nagyfokú nyujtóműveket, automata szövőgépeket, a technológiai folyamatokat ellenőrző és szabályozó szerkezeteket kell bevezetni.

Az *élelmiszeriparban* jelentősen bővíteni kell az élelmiszerek választékát, különösen a kiváló és elsőosztályú minőségűekét. Fokozni kell a tej-, zöldség- és gyümölcskonzervek gyártását, a paradicsomlé és a gyümölcsszörpök gyártását, a zöldség- és gyümölcsfélék gyorsfagyasztását, a fagylalt gyári előállítását, a sör-, szőlőbor- és pezsgőgyártást.

Feltétlenül meg kell szüntetni a halipar lemaradását. Valamennyi halászati területen, különösen a murmanszki és távolkeleti vizeken növelni kell a halfogást, a halfeldolgozást és a halkonzervgyártást. A helyi szervezetek a helyi jelentőségű vizek (a folyók, tavak és mesterséges halastavak) alapján minden lehető módon fejlesszék a területi halgazdálkodást.

12. Messzemenően fejleszteni kell a *helyiipart és a kisipari szövetkezeteket*, melyek fontos forrást jelentenek a dolgozók növekvő szükségleteinek kielégítése terén. Tekintettel arra, hogy jelenlegi fejlődési ütemük nem kielégítő, a következő öt évben el kell érni a helyiipar és a kisipari szövetkezetek termelésének legalább a megkétszereződését, s a választék bővülését és javulását (különösen, ami a bútort, edényeket és egyéb háztartási cikkeket illeti). A közszükségleti cikkek gyártásának növelése mellett, ami a helyiipar és a kisipari szövetkezetek fő feladata, messzemenően fejleszteni kell a helyi fűtőanyagfajták és építőanyagok termelését.

Nagy mértékben fejleszteni kell a gépesített cipő- és ruhajavítóműhelyek, a bútor- és lakásfelszerelés-javító műhelyek, s a lakosság szükségleteit kielégítő egyéb kisipari műhelyek hálózatát.

13. Az ipari termelés növelésének előírt terve és az új technika teljes kihasználásának további feladatai megkövetelik a munka termelékenységének jelentős emelését és a termelés önköltségének komoly csökkentését. A kongresszus a harmadik ötéves terv időszakára vonatkozóan kimondja a következőket:

a) Az iparban a *munka termelékenységét* a harmadik ötéves terv idején 65 százalékkal *kell emelni*, aminek biztosítania kell, hogy az ipari termelés 1942-ig 1937-tel szemben csupán a

munka termelékenységének emelése révén 62 milliárd rubellel növekedjen.

b) Az ipari termelés *önköltségét* az öt év alatt (az 1937-es árak szerint), 10%-kal *kell csökkenteni*, aminek az állam számára 1942-ben, 1937-hez viszonyítva, 20 milliárd rubel megtakarítást kell biztosítania.

Valamennyi iparágban messzemenően javítani kell a termékek minőségét. Erélyes harcot kell indítani a pazarlás, a gépállások és a termelési veszteségek ellen, csökkenteni kell a nyersanyag-, segédanyag-, fűtőanyag- és villamosenergia-felhasználást; messzemenően fel kell használni a termelési hulladékokat és a gyengeminőségű nyersanyagokat.

Rendezni kell a szabványosítás és a normamegállapítás kérdését, s biztosítani kell a szabványok széleskörű alkalmazását a népgazdaságban.

14. Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa az egész *mezőgazdaság* termelését illetően 1937-től 1942-ig 52%-os növekedést ír elő, vagyis a mezőgazdaság termelésének az 1937-es 20,1 milliárd rubelről 1942-ig (1926/27-es árakban) 30,5 milliárd rubelre kell növekednie. A mezőgazdaság legfontosabb ágaiban a kongresszus a következő feladatokat tűzi ki:

a) *Gabonafélékből* a harmadik öt év végére, 13 mázsás átlagos terméshozam elérése mellett, évi 8 milliárd pud gabona betakarítását kell biztosítani.

b) *Ipari növényekből* 1942-re — cukorrépából 235 mázsa hektáronkénti terméshozam mellett 282 millió mázsa betakarítását; magvas gyapotból az öntözött gyapot 19 mázsás hektáronkénti terméshozama mellett 32,9 millió mázsa betakarítását; rostlenből hektáronkénti 4,6 mázsás terméshozam és a len átlagminőségének javítása mellett 8,5 millió mázsa betakarítását kell biztosítani.

Gondoskodni kell a kender terméshozamának jelentős emeléséről. A vetőmagtermesztés helyes megszervezése, az egyes kerületek közötti helyes elosztása és az agrotechnika megjavítása révén különösen nagy figyelmet kell fordítani a gumitermő növények, a napraforgó és egyéb olajosmagvú növények termelésének növelésére.

c) Az *állatállomány* gyarapításáról és az állattenyésztés árutermelésének növeléséről olyan mértékben kell gondoskodni, hogy az állattenyésztés problémájának megoldása a Szovjetunióban teljes egészében biztosítva legyen. A lóállományt 35%-kal, a szarvasmarhaállományt 40%-kal, a sertésállományt 100%-kal, a juh- és kecskeállományt 110%-kal kell növelni, s emellett

különös figyelmet kell fordítani a kolhozok haszonállattenyésztő-telepeinek fejlesztésére és kibővítésére. Egyik legfontosabb feladatnak kell tekinteni az állattenyésztés hozamának emelését — az állatok fajtanemesítése és a tenyészet gyökeres megjavítása, a fajták helyes területi elosztása, a takarmánybázisok erősítése és az állatgondozás megjavítása révén.

d) Moszkva, Leningrád, Baku, Harkov, Kiev, a Donyec-medence, a Kuznyecki-medence ipari központjai, Gorkij, a Távolkelet városai és valamennyi többi nagyváros körül *burgonya- és zöldségtermelő, valamint állattenyésztési bázisokat* kell létesíteni, amelyek teljes egészében biztosítják ezeknek a központoknak zöldségfélékkel, burgonyával, s jelentős mértékben tejjel és hússal való ellátását.

e) Gondoskodni kell arról, hogy a kalászosok és egyéb növények vetése kizárólag kitűnő minőségű — nemesített és tájfajtájú — *válogatott vetőmaggal* történjék. A kolhozokban és szovhozokban be kell vezetni a helyes vetésforgókat a szálastakarmánynövény-vetés és a fekete ugar alkalmazásával, melyek biztosítják a talaj termelékenységének jelentős növekedését, a terméshozam emelkedését és a fejlődő állattenyésztés számára szilárd takarmánybázis teremtését.

f) Fel kell számolni a földrendezési munkák elhanyagoltságát és szabályozni a kolhozok földrendezési ügyeit; a földrendezési munkákat át kell vinni az állami költségvetésbe.

g) A harmadik ötéves terv során be kell fejezni a mezőgazdasági munkák *komplex-gépesítését*. Biztosítani kell a mezőgazdaság szükségleteinek teljes kielégítését a traktorállománynak és a traktortípusoknak megfelelő rákapcsolható gépekkel. Széles körben el kell terjeszteni a fejlett agrotechnikát, tudományosan alkalmazva a mezőgazdaság élenjáróinak nagy gyakorlati tapasztalatát. Különös figyelmet kell fordítani az állattenyésztés munkaigényes folyamatainak gépesítésére a szovhozokban és a kolhozok tenyésztelepein. Nagy arányokban kell építeni kisebb kolhoz-vízierőműveket, szélhajtású és helyi fűtőanyagot alkalmazó gázgenerátoros villamosberendezéseket.

Fokozni kell a szántóföldi növények kártevői és betegségei elleni harcot szolgáló gépek és készülékek gyártását.

Fokozni kell a fogatos munkagépek, különösen szállítóeszközök gyártását. Gondoskodni kell a legegyszerűbb típusú magtisztító gépek gyártásának növeléséről.

h) A kolhozokban és szovhozokban be kell vezetni a szerves- és műtrágya alkalmazásának helyes rendszerét; különösen nagy figyelmet kell fordítani az istállótrágya és egyéb helyi talaj-

javító anyagok észszerű tárolására és felhasználására, meg kell szüntetni a műtrágyaveszteségeket. Széles körben be kell vezetni a savanyú talaj meszezését és a szikes talaj gipszezését.

i) A mezőgazdasági termelés további gépesítése és a munka termelékenységének további emelése révén a *szovhozokat* valóban magas termelékenységű és jól jövedelmező gazdaságokká kell fejleszteni, amelyek a mezőgazdasági termelés megszervezése, magas terméshozama és termelőképessége terén jó példával járnak elöl; a Szovhozügyi Népbiztossághoz tartozó szovhozokban növelni kell az állatállományt, különösen az állattenyésztésnek a gabonatermelő szovhozokban való megszervezése révén.

15. A kongresszus kimondja, hogy a vasutak *teherforgalmát* az 1937-es 355 milliárd tonnakilométerről 1942-ig 510 milliárd tonnakilométerre, a folyami szállítás teherforgalmát 33 milliárdról 58 milliárd tonnakilométerre, a tengeri szállítás teherforgalmát pedig 37 milliárd tonnakilométerről 51 milliárd tonnakilométerre kell növelni. A közlekedés igen fontos feladata a teherforgalom tervezésének rendezése — a nagytávolságú vasúti szállítások messzemenő csökkentése, a kereszt- és észszerűtlen szállítások kiküszöbölése, továbbá az ország teherforgalmán belül a víziszállítás és gépkocsifuvarozás részarányának növelése céljából.

A *munka termelékenységét* a harmadik ötéves terv keretében a vasúti közlekedésben 32 százalékkal, a víziközlekedésben 38 százalékkal kell emelni; a be- és kirakási munkákat a vasúti, vízi- és gépkocsiközlekedés terén egyaránt gépesíteni kell.

16. A kongresszus a harmadik ötéves terv időszakára vonatkozóan a vasúti közlekedés terén a következő feladatokat tűzi ki:

a) A *mozdonyállományt* 8 000 egységgel kell növelni, ebből: az „FD" sorozatot 1 500 mozdonnyal, a kondenzátoros mozdonyokét 4 200-zal, az „ISz" személyvonati mozdony-sorozatot 1 500-zal. A legközelebbi években a tehervonati mozdony-állományban a kondenzátoros mozdonyoknak kell a vezető helyet elfoglalniok.

b) A *teherkocsik állományát* 225 000 négytengelyű kocsival, a személykocsik állományát pedig 15 000-rel kell növelni. A meglevő kocsiállományból 300 000 teherkocsit és 4 000 személykocsit önműködő kocsikapcsolóval kell ellátni. A meglevő teherkocsiállományból 200 000 kocsira önműködő légféket kell felszerelni. A mozdony- és vasúti kocsi javítóműhelyek számát növelni kell, különösen az uralvidéki, középázsiai, szibériai és távolkeleti

vasútvonalakon. Be kell rendezkedni a kondenzátoros mozdonyok üzemi javítására.

c) Gondoskodni kell a vasúti közlekedés, különösen a pályatest további újjáalakításáról. A harmadik ötéves terv során 11 000 kilométer vasútvonalat kell építeni és átadni a forgalomnak, s 8 000 kilométer útvonalon második vágányt kell lefektetni.

d) Villamosítani kell 1 840 kilométer vasútvonalat, elsősorban hegyi vonalakat, teherforgalommal erősen megterhelt vonalakat, valamint a hatalmas városkörnyéki forgalommal megterhelt nagyobb vasúti csomópontokat. Nagy arányokban kell bevezetni az önműködő térközbiztosító berendezéseket, a központosított diszpécser-szolgálatot és az önműködő vonatmegállító berendezéseket.

e) Fejleszteni kell a *vasúti állomásokat* és csomópontokat, elsősorban azokon a vonalakon, amelyek a Donyec-medencét Krivoj-Roggal, Leningráddal és Moszkvával, az Ural keleti vidékeit, az Északi határterületet és Murmanszk területet a Szovjetunió központi részével, Nyugat-Szibériát Közép-Ázsiával kötik össze, továbbá a délnyugati, nyugati és keleti vasútvonalakon.

17. A kongresszus a harmadik ötéves terv időszakára vonatkozóan a vízi-, gépkocsi- és légiközlekedés elé a következő feladatokat tűzi ki:

a) Fel kell számolni a *víziközlekedés* lemaradását, és fokozni kell a népgazdaságban betöltött szerepét különösen a nagytömegű szállításoknál: a fa-, gabona-, szén- és ásványolajszállításnál. Műszaki szempontból meg kell javítani, tökéletesebb típusú hajókkal kell kiegészíteni a tengeri és folyami flottát, s a folyami hajókon nagy arányokban be kell vezetni a gázgenerátoros berendezéseket. Fokozni kell a hajójavító bázisok és tengeri kikötők építését.

Széleskörű intézkedéseket kell tenni a használatban levő víziutak újjáalakítása, illetve rendbehozatala érdekében, újjá kell alakítani az Asztrahán—Gorkij—Ribinszk—Moszkva útvonalat, abból a szempontból kiindulva, hogy a harmadik ötéves terv végére Asztrahántól Moszkváig közvetlen mélyvízi átmenő útvonalat kell létesíteni, s legalább 2,6 méter mélységet kell biztosítani a zátonyoknál. Hozzá kell látni a Volga—Balti-tengeri víziút rekonstrukciójához. A hajózható belső víziutak egész hosszát az öt év alatt 102 000 kilométerről 115 000 kilométerre kell növelni.

A harmadik ötéves időszak folyamán ki kell dolgozni a Volga-, Don- és Dnyeper-hajózás komplex rekonstrukciójának tervét,

intézkedéseket kell előkészíteni a Káspi-tenger állandó szintjének fenntartására, és hozzá kell fogni a Volga—Don összekötőcsatorna építéséhez.

Az Északi-tengeri utat a harmadik ötéves terv végére rendes fő víziútvonallá kell változtatni, amely biztosítja a terv szerinti összeköttetést a Távolkelettel.

b) Meg kell szervezni a rendszeres *gépkocsiközlekedést* a fő gépkocsiútvonalakon, országutakon, valamint a városokba, a vasúti állomásokhoz és a víziutakhoz vezető nagy teherforgalmú utakon. Gondoskodni kell a gépkocsiközlekedés számára szükséges javítóhelyekről. Fokozottabb mértékben kell építeni garázsokat, garázsnélküli gépkocsi-parkírozó állomásokat, szervizállomásokat és benzinkutakat. Az öt év alatt a gépkocsifuvarozást 4,6-szeresére kell növelni. Minden lehető módon fejleszteni kell az autópótkocsik gyártását, és alkalmazásukat a gépkocsifuvarozás terén. 210 000 kilométer utat kell építeni, illetve újjáalakítani, s a második ötéves tervhez képest erősen növelni kell a korszerű aszfaltozott, aszfalt-beton és betonutak építésének részarányát.

Ezzel egyidejűleg a legnagyobb figyelmet kell fordítani a meglevő utak megfelelő karbantartására, s a szükséges folyó javításokat és helyreállítási munkákat idejében el kell végezni.

c) A polgári légiközlekedés tevékenységét az állami szempontból legfontosabb útvonalakra kell összpontosítani. A légi főútvonalak technikai felszerelését a repülőterek bővítésével és korszerűsítésével meg kell javítani.

18. A kongresszus hangsúlyozza mindenfajta *hírközlés*, különösen a városközi hírközlés nagyarányú fejlesztésének szükségességét.

Be kell fejezni a közvetlen telefonösszeköttetés kiépítését Moszkva és valamennyi köztársasági, határterületi és területi központ között, a Szovjetunió legnagyobb központjai közötti hírközlés sugárszerű rendszerét pedig ki kell egészíteni a hírközlés csomópont-hálózatával. A kerületi központok, a községi szovjetek, a gép- és traktorállomások és a szovhozok számára teljesen be kell fejezni a telefon bevezetését. A rádióvevő- és leadóállomások számát 2,3-szeresére kell emelni. Számos nagyvárosban televíziós központot kell építeni.

19. A harmadik ötéves terv folyamán a termelés növelésére vonatkozó tervfeladatok teljesítésének igen fontos feltétele a szakképzett *munkáskáderek, technikusok és mérnökök* képzése, továbbá az, hogy nagyarányú munkát fejtsünk ki a korszerű technika alkalmazása és a termelés tudományos megszervezése

érdekében. A kongresszus a harmadik ötéves tervre vonatkozóan kimondja:

a) Ki kell építeni a szakmunkások és szocialista művezetők képzésére és továbbképzésére szolgáló iskolák és tanfolyamok széles hálózatát.

b) 1,4 millió különböző szakmájú technikust és 600 000 főiskolai képzettségű szakembert kell kiképezni.

III. Az új építkezések és területi elosztásuk programmja a harmadik ötéves tervben

1. Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa a termelés növelésének tervével összhangban a harmadik ötéves terv időszakára a népgazdasági *beruházások* összegét, a második ötéves terv 114,7 milliárd rubeljével szemben (az érvényben lévő költségvetési árakban számítva). 192 milliárd rubelben állapítja meg. Ebből:

a) Az *ipar* terén — a második ötéves terv 58,6 milliárd rubeljével szemben 111,9 milliárd rubelt kell beruházni; ezen belül: a termelési eszközöket előállító iparba, a második ötéves terv 49,8 milliárd rubeljével szemben, 93,9 milliárd rubelt, ami 89 százalékos növekedést jelent; a közszükségleti cikkeket előállító iparba, a második ötéves terv 8,8 milliárd rubeljével szemben, 18 milliárd rubelt, ami 105 százalékos növekedést jelent.

b) A *közlekedés* terén — a második ötéves terv 20,7 milliárd rubeljével szemben 37,3 milliárd rubelt, ami 80 százalékos növekedést jelent.

c) A *mezőgazdaság* terén — 11 milliárd rubelt; ebből: a gép- és traktorállomások beruházásaira 5,2 milliárd rubelt, öntözésre és talajjavításra 1,3 milliárd rubelt, ezenkívül a szovhozok állatállományának növelésére 2,5 milliárd rubelt kell fordítani. A kolhozok mezőgazdasági beruházásainak összege a harmadik ötéves terv folyamán mintegy 24 milliárd rubel lesz.

2. A kongresszus kimondja, hogy a harmadik ötéves terv folyamán (az érvényben lévő költségvetési árakban számítva) 193 milliárd értékű új és újjáalakított vállalatot kell *üzembe helyezni*, a második ötéves terv 103 milliárd rubeljével szemben.

A kongresszus megállapítja, hogy a beruházások előirányzott összege, valamint az új és újjáalakított vállalatok üzembehelyezésének programmja biztosítja a Szovjetunió termelés-technikai bázisának további nagyarányú növekedését és a szükséges kapacitástartalékok megteremtését a népgazdaság legfontosabb ágaiban. A *termelési kapacitás* a harmadik ötéves terv idején a következőképpen növekedik: a villamoserőműveknél,

a második ötéves terv 8,1 millió kilowattjáról a harmadik ötéves terv keretében 17,2 millió kilowattra; a széniparban 1,8-szorosára növekszik, s a harmadik ötéves terv végéig a bányák kapacitása eléri a 335 millió tonnát; a vaskohászatban (nyersvas) 25 millió tonnára növekszik; a színesfémkohászatban (réz) 2,4-szeresére nő; az alumíniumtermelésben 3,8-szeresére; a gépkocsiiparban majdnem kétszeresére; a pamutiparban a termelési kapacitás (az orsók száma) 1,5-szeresére nő.

3. A kongresszus véleménye szerint a harmadik ötéves tervben előirányzott *új építkezések elhelyezésénél* a Szovjetunió egyes területei közötti olyan elosztásukból kell kiindulni, hogy az ipart közelebb vigyük a nyersanyagforrásokhoz és a fogyasztási területekhez, az észszerűtlen és túlságosan nagytávolságú szállítások kiküszöbölése, s a Szovjetunió egyes, a multban gazdaságilag elmaradott vidékeinek további fellendítése céljából. Ennek megfelelően a harmadik ötéves terv keretében:

a) A Szovjetunió *fő gazdasági körzeteiben* biztosítani kell a gazdaság komplex fejlődését, s meg kell szervezni a fűtőanyagtermelést és az olyan termékek gyártását mint a cement, alabástrom, műtrágya, üveg, valamint a könnyű- és élelmiszeripar tömegcikkei, mégpedig olyan mennyiségben, amely fedezi e körzetek szükségletét. Különösen nagyjelentőségű azoknak a nagy ipari központoknak fűtőanyaggal és egyes nehezen szállítható termékekkel való helybeli ellátása, melyek ipari fejlődésük és a városi lakosság gyors növekedése folytán egyre fokozottabban rászorultak a távolról jövő nagy szállítmányokra.

Az olyan élelmiszereket, melyeket mindenütt tömegesen fogyasztanak, mint a burgonya, zöldségfélék, tej- és hústermékek, liszt, édesipari cikkek, sör, valamint egy sor tömegfogyasztási iparcikk — rövidáru, ruházati cikkek, bútor, tégla, mész stb. —, minden köztársaságban, határterületen és területen elegendő mennyiségben kell előállítani.

Megfelelően ellenőrizni kell, hogyan teljesítik az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának azt a határozatát, mely megtiltja, hogy Moszkvában és Leningrádban új üzemeket építsenek, s ezt a határozatot ki kell terjeszteni Kievre, Harkovra, a donmenti Rosztovra, Gorkijra és Szverdlovszkra, ahol ezentúl meg kell tiltani új üzemek építését.

b) Az ország olyan *gazdasági gócaiban,* mint a keleti területek, az Ural- és a Volgavidék, a harmadik ötéves terv során a gépgyártás, az ásványolajfeldolgozás és a vegyiipar több ágában párhuzamos vállalatokat kell létesíteni, hogy ilymódon egyes

olyan iparcikkeknél, amelyeket csak egy vállalat gyárt, kiküszöböljük az ellátás bizonytalanságát.

c) A Szovjetunió *keleti és távolkeleti területein* a beruházások összegének és az új üzemek építésének gyorsabb növekedését kell előirányozni. Folytatni kell ezeken a területeken a kohászati bázis messzemenő fejlesztését, s ennek érdekében a harmadik ötéves tervben előirányzott nagyolvasztók háromnegyed részét az ország keleti részein kell felépíteni.

A középázsiai gyapot feldolgozására új nagy textilipari bázist kell létesíteni a Szovjetunió keleti részén. A Távolkeleten a szénbányászat és a cementgyártás olyan gyorsütemű fejlesztését kell előirányozni, mely biztosítja a Távolkelet egész szükségletének fedezését.

d) A harmadik ötéves terv keretében a termelőerők elosztására vonatkozó fő feladatokkal összhangban biztosítani kell *a nemzeti köztársaságok és területek* további gazdasági és kulturális felemelkedését.

4. A kongresszus kimondja, hogy a harmadik ötéves terv során a figyelmet a következő legfontosabb építkezésekre kell összpontosítani:

a) A *gépgyártás* terén, a harmadik ötéves tervben megállapított termelési programmnak megfelelően, mely jelentős mértékben túlszárnyalja az ipar fejlődésének általános ütemét, nagy arányokban kell építeni új üzemeket, és meg kell gyorsítani üzembehelyezésüket, különösen, ami a szerszámgépeket és energetikai berendezéseket előállító üzemeket illeti. Be kell fejezni három nehézipari gépgyár építését; a marógépgyár építését Gorkijban, az automatagépgyár építését Kievben, és hozzá kell fogni számos középkapacitású új gépgyár építéséhez, melyek csiszológépeket, fogaskerékmegmunkáló gépeket, hosszgyalugépeket, függőleges esztergapadokat, vízszintes fúrógépeket és automata-szerszámgépeket, valamint kovácsoló- és sajtolóberendezéseket állítanak majd elő. A harmadik ötéves terv során fel kell építeni és üzembe kell helyezni négy gőzturbinagyárat, mégpedig Szverdlovszk, Ufa, Novoszibirszk és Kaluga körzetében. Ezenkívül meg kell kezdeni egy gőzturbinagyár építését Novocserkaszk körzetében. Kujbisev körzetében pedig egy vízturbinagyár építését. A gőzturbinagyárakkal összhangban kazángyárakat és energetikai segédfelszerelést gyártó üzemeket kell építeni és üzembehelyezni, többek között egy kazángyárat Orszkban. Meg kell szervezni a szélmotorok tömeggyártását. Be kell fejezni a Moszkvai és a Gorkiji Autógyár építését. Építeni kell egy kisautógyárat, több gépkocsiszerelő üzemet (többek

között a Távolkeleten), s hozzá kell fogni új teherautógyárak építéséhez Szibériában, valamint több kombinált autógyár és autójavító üzem építéséhez. Keleten mezőgazdasági gépgyártási, traktorszerelési és traktorjavító bázist kell létesíteni. Kurszkban és Nyugat-Szibériában egy-egy textilipari gépgyárat kell építeni. Be kell fejezni a Szarátovi Golyóscsapágygyár építését, és hozzá kell fogni két új golyós- és görgőscsapágygyár építéséhez. Egy papíripari gépgyárat kell építeni. Meg kell kezdeni egy újabb mozdonygyár építését. Két-három nehéz- és középvegyipari gépgyárat kell építeni. Fokozottabb ütemben kell építeni a már megkezdett tengerjáró- és óceánjáróhajó-gyárak, s ezenkívül hozzá kell látni újabb tengerjáró- és folyami hajó-gyárak építéséhez.

b) A kongresszus a *villamosítás* terén az építési programm legfontosabb részének tartja a kapacitások növelését kisebb és középnagyságú új villamoserőművek építése, valamint a fokozottabb vízierőmű-építkezés révén. Meg kell kezdeni a világ legnagyobb létesítményének — a 3,4 millió kilowatt összkapacitású két kujbisevi vízierőműnek építését, mely megoldja a Volgántúli aszályos földek öntözésének problémáját, állandó terméshozamok elérése céljából, s ugyanakkor a Volgán és a Kámán lebonyolódó hajózás kérdését. Ugyancsak meg kell kezdeni a Kalugai Vízierőmű építését az Oka-folyón. Be kell fejezni az Uglicsi, a Ribinszki, a két Csircsiki, a Kanakerit, a Szvir-2, a Hram, a Nyiva-3, a Szuhumi stb. Vízierőművek építését és üzembe kell helyezni őket. Meg kell kezdeni a Felső-Káma, a Mingecsauri, az Uszty-Kamenogorszki és a Gjumusiti új Vízierőművek építését, és nagy számban kell építeni kisebb helyi vízierőműveket, többek között az Uralvidéken, a Tura, Ufa, Csuszovaja, Bjelaja, Miasz és más folyókon, valamint az Észak-Donyecen.

Fűtőanyagmegtakarítás céljából nagy számban kell építeni kisebb szélhajtásos erőműveket. Gondoskodni kell 102 kerületi hőerőmű: a kurahovkai, és a nyeszvetajevi, néhány moszkvai és leningrádi hőerőmű, a Cseljabinszki Hőerőmű, a szumgaiti, a komszomolszki, a kievi, a nyikolajevi, a kirov-csepecai, a szizranyi, az orszki, a karagandai, a krasznojarszki, a habarovszki, a kuvaszaji, a krasznodári és más hőerőművek építéséről és üzembehelyezéséről. Ivanovo körzetében fel kell építeni egy új, tőzeggel működő hőerőművet a textilipar számára.

Nagy arányokban kell fejleszteni a nagyfeszültségű elektromos hálózatok és alközpontok építését.

A villamoserőműépítkezés kapacitásának együttes növekedé-

sét a harmadik ötéves terv idejére 9 millió kilowattban kell megállapítani, s az ipari körzetekben biztosítani kell 10—15 százaléknyi energetikai kapacitás-tartalék létrehozását.

c) A *szénipar* terén nagyobb arányokban kell építeni kőszén- és barnaszénbányákat. Meg kell kezdeni új szénterületek kiaknázását, különösen az Uralvidéken, a Tatár és a Baskir ASzSzK-ban, Kelet-Szibériában, a Távolkeleten, a Kazah SzSzK-ban, Ukrajnában, a Kirgiz és a Tadzsik SzSzK-ban. Főként közép- és kisebb kapacitású bányaüzemeket kell építeni, amennyire csak lehet, le kell rövidíteni az építkezés idejét, és meg kell gyorsítani a bányák üzembehelyezését. Az öt év alatt összesen 170 millió tonna kapacitású új kőszénbányaüzem építését kell megkezdeni, és 160 millió tonna együttes kapacitású bányákat kell üzembe helyezni.

Az *ásványolajipar* terén gondoskodni kell arról, hogy az ásványolajfeldolgozó üzemekben újabb 15 millió tonna kapacitást és ezenkívül 4,5 millió tonna kapacitású krakkoló berendezéseket helyezzenek üzembe. A harmadik ötéves terv rendkívül fontos feladatának kell tekinteni egy további nagyteljesítményű ásványolajbázis létesítését a Volga és Ural közötti vidéken, s ebben a körzetben összesen 6 millió tonna kapacitású ásványolajfeldolgozó üzemeket kell építeni. Az új ásványolajkitermelő területeken — a Volga és az Ural között, Szibériában, a Távolkeleten, Ukrajnában, Közép-Ázsiában és a Kazah SzSzK-ban — gondoskodni kell a geológiai kutató és felderítő munkák nagyobb arányú folytatásáról.

A *tőzeg és palaipar* terén gondoskodni kell a beruházások kellő növeléséről. Olyan üzemek építését kell tervbe venni, amelyekben mesterségesen víztelenítik a tőzeget, amivel megteremtjük a bázist a tőzegkitermelés idényszerűségének a megszüntetéséhez. Két-három kokszoló üzemet kell építeni annak szem előtt tartásával, hogy ezekben vegyi termékeket is elő kell majd állítani.

d) A *vaskohászat* terén be kell fejezni a hat nagyolvasztóból és két előnyujtósorból álló Magnyitogorszki Kombinát, a Nyizsnyij-Tagili és a Petrovszk-Zabajkalszkiji Kohászati Üzem, az Amursztálsztroj, a Zaporozssztál, az Azovsztál, a Krivoj-Rogi és a Novo-Moszkovszki Vaslemezgyár, valamint a Novo-Uralszki és a Nyikopoli Csőgyár építését. Új kohászati üzemek építését kell megkezdeni a Dél-Uralban (a halilovói és a bakali érclelőhelyeken) meg Kelet-Szibériában, hegesztettcsőgyár építését az Uralban, csőhengerlőmű építését Szibériában és csőöntőüzem építését a központi iparvidéken. Öcskavas és fém-

hulladék felhasználásával kisebb feldolgozó üzemek építését kell megindítani Közép-Ázsiában és a Kaukázusontúl, a helyi szükségletek kielégítésére.

Az ércnek az olvasztásra való jobb előkészítése végett legalább 17 futószalagos agglomerációs berendezést kell építeni. Valamennyi meglevő üzemben be kell fejezni a munkaigényes műveletek gépesítését, és gondoskodni kell a termelés nagyarányú automatizálásáról. A hengerelt termékek minőségének megjavítása érdekében minden gyár hengerüzemét fel kell szerelni pótlólag a szükséges kikészítő felszereléssel. A harmadik ötéves terv ideje alatt összesen 20 nagyolvasztót kell építeni és három faszénnel üzemeltetett nagyolvasztót kell újjáépíteni az Uralban.

Kurszkban, a mágneses rendellenesség körzetében bányák építését kell megkezdeni, melyek a központi iparvidék vaskohászatának kiegészítő bázisai lesznek és ugyanitt el kell végezni egy vaskohászati üzem építésének előkészítő munkálatait.

Az ataszuszki és karszakpaji lelőhelyeken be kell fejezni az ipari hasznosításhoz szükséges kutatómunkákat.

e) A *színesfémkohászat* terén be kell fejezni a Balhasmelléki Rézolvasztó Kombinát, a Közép-Urali és a Bljavinszki Kombinát építését. Gyorsabb ütemben kell folytatni a Dzsezkazgani, és az Almaliki Rézolvasztó Kombinát, valamint ólom- és horganyüzemek építését az Altájvidéken. Üzembe kell helyezni az Urali Alumínium Kombinátot, a Kandalaksában és a Kuznyeckimedencében épülő alumíniumüzemeket, és hozzá kell fogni más alumíniumüzemek építéséhez. Üzembe kell helyezni a Tyihvini Timföldgyárat, a Dél-Urali és az Északi Nikkelkombinátot. Az ólom-, horgany-, ón-, wolfram- és molibdéntermelés terén számos új gyár építését kell megkezdeni. Színesfém hengerműveket, bimetall üzemeket, valamint alumínium- és magnéziumos öntvényeket feldolgozó üzemeket kell építeni.

f) A *vegyiipar* terén fokozottabb ütemben kell építeni új kénsavgyárakat, főleg a színesfémkohászat és a villamoserőművek gázmelléktermékének hasznosítása alapján, továbbá műtrágyakombinátokat, szódagyárakat, műgumigyárakat és gumiabroncsgyárakat, s az ország egész területén decentralizálva 13—15 műgumi, 9 kordgumi és 16 gumiabroncsgyárat kell üzembe helyezni. Építeni kell továbbá 2 szintetikus üzemanyag gyárat, 2 regenerátorgyárat, továbbá a gumiabroncsgyárak mellett 15 regenerátorüzemet és 2—3 azbesztárugyárat.

Olyan termelési bázist kell létesíteni, mely teljes mértékben biztosítja a kaucsuktermő növények feldolgozását.

g) Be kell szüntetni a *cement*szállítást a Szovjetunió európai részéből Közép-Ázsia keleti kerületeibe és köztársaságaiba, s ennek érdekében összesen 4,8 millió tonna kapacitású új, közepes nagyságú és kisebb cementgyárakat kell építeni, többek között a Távolkeleten, Szibériában, a Kazah SzSzK-ban, a középázsiai köztársaságokban és az Uralvidéken.

h) Fokozni kell *a geológiai kutatómunkát,* aminek biztosítania kell a meglevő és a harmadik ötéves terv keretében épülő vállalatok ellátását ipari nyersanyagkészletekkel, s ami a Szovjetunió valamennyi körzetében megteremti az új ipari készleteknek a következő évekre átmenő tartalékait.

i) A *faipar* terén be kell fejezni és üzembe kell helyezni a Szolikami, Kondopogai, Káma, Mariji, Krasznojarszki, Szolombali, Arhangelszki, Lgovi, Komszomolszki meg a Kotlasszi Cellulóze- és Papírkombinátot, valamint egy ujságpapírgyárat Kirov körzetében. Nagyobb arányokban kell folytatni új cellulóze- és papírgyárak, favegyészeti, furnírlemez, fafeldolgozó üzemek, és hidrolízist alkalmazó faipari üzemek építését. Gondoskodni kell a fakitermelés gyors fejlesztéséről a Szovjetunió európai részének északi és északnyugati területein, az Uralvidéken és a Távolkeleten. Fokozni kell a fűrészipar és a fafeldolgozó ipar kapacitását a Szovjetunió európai részének északi területein, Szibériában és a Távolkeleten. Véget kell vetni annak, hogy fát Szibériából szállítsanak a Szovjetunió európai részébe.

j) A *könnyűipar* terén új pamutszövő gyárakat kell üzembe helyezni Barnaulban, Novoszibirszkban és a Kuznyecki-medencében, a régi textilvidékeken pedig kisebb fonodákat kell építeni, hogy megszüntessük az aránytalanságot a fonó- és szövőipar között, üzembe kell helyezni a Taskenti Pamutkombinát második részlegét, a Leninakani Fonodát, a Kievi és a Szemipalatyinszki Posztókombinátot, a Kalinyini Gumitalpgyárat és a Kazáni Műbőrgyárat. Nagyobb arányokban kell építeni új textilgyárakat Közép-Ázsia köztársaságaiban, Nyugat-Szibériában és a Kazah SzSzK-ban, továbbá több új kötöttáru- és harisnyagyárat, kisebb méretű lenfeldolgozó kombinátot, bőrgyárat, cipőgyárat, selyemszövőt, valamint egy üveggöngyöleget gyártó üzemet kell építeni.

k) Az *élelmiszeripar* terén be kell fejezni és üzembe kell helyezni az Orszki, az Engelsi, az Ulan-Udei, az Irkutszki, a Habarovszki, a Szverdlovszki, az Ivanovói, a Nalcsiki, a Kujbisevi, a Dnyepropetrovszki, a Vorosilovgrádi, az Ashabadi és a Sztalinabadi Húskombinátot, továbbá a Jelany-Kolenói, a Zsergyovkai, a Szovjetszki (Kurszk terület), az Alma-Atai, a Novotrojicki, a

Gnyivanyi (Vinnyica terület) meg a Spolai (Kiev terület) Cukorgyárat, és egy cukorgyárat kell üzembe helyezni az Örmény SzSzK-ban. Több új szeszgyárat, olajgyárat, kondenzált tej- és tejporgyárat, édesipari és teafeldolgozó gyárat kell építeni. Nagyobb arányokban kell folytatni új közepes kapacitású húskombinátok, cukorgyárak, kenyérgyárak, hűtőházak, dohánygyárak és szappangyárak építését.

A *halipar* terén növelni kell a tengeri halászhajó flottát; be kell fejezni a Komszomolszki, a Habarovszki, a Moszkvai és a Muinakai Halkombinát, a balhasi, mangisztaui, ahtareji, szovgavani és a kamcsatkai petropavlovszki hűtőház építését, valamint 20 kisebb méretű hűtőház építését a távolkeleti határterületen; be kell fejezni a Murmanszki, az amurmenti Nyikolajevszki és a kamcsatkai Petropavlovszki Hajógyár építését. A Halipari Népbiztosság, a határterületi és területi szervezetek gondoskodjanak arról, hogy Kamcsatka, Ohotszk és Ajanszk körzeteit gyorsabb ütemben vonják be a haliparba.

l) A *helyiipar* és a kisipari szövetkezetek terén fokozottabb mértékben kell létesíteni kisebb vállalatokat, a helyi nyersanyag és fűtőanyag alapján.

m) A *városépítés* terén gondoskodni kell arról, hogy a városok és ipari központok lakás- és középítkezési tevékenysége fokozódjék. 50 városban új vízvezetékhálózatot, 45 városban csatornahálózatot, 8 városban villamost kell építeni.

A *városgazdálkodás* terén fejleszteni kell a gázellátást. Az új villamoskocsik számát 2 900-zal növelni kell, és gondoskodni kell arról, hogy Moszkva, Leningrád, Kiev és a Szovjetunió más nagyvárosai számára a legújabb szerkezetű négytengelyes kocsik készüljenek. Nagy figyelmet kell fordítani a városi és városok közötti gépkocsiforgalom fejlesztésére: az autóbuszok számát 27 000-rel növelni kell, s minél nagyobb számban kell beállítani személy- és teherszállító taxikat. Moszkvában, Leningrádban, Kievben és más nagyvárosokban bővíteni kell a troliforgalmat, s ennek megfelelően növelni kell a trolibuszgyártást, többek között meg kell szervezni az emeletes trolibuszok tömeggyártását.

Az elfogadott terveknek megfelelően biztosítani kell Moszkva és Leningrád továbbfejlesztését és újjáalakítását. Moszkvában be kell fejezni a metro harmadik szakaszának építését.

A Szovjetpalota fő építési munkálatait a harmadik ötéves terv végére be kell fejezni.

n) A *mezőgazdaság* terén 1 500 gép- és traktorállomást kell létesíteni, részben újak szervezése, részben a régi gép- és

traktorállomások kisebb egységekre bontása útján. Gondoskodni kell a traktorok, továbbá a kombájnok és más mezőgazdasági gépek javításához szükséges műhelyekről. A szovhozokban fokozottabb mértékben kell építeni az állattenyésztéshez szükséges épületeket, annyit kell építeni, amennyi teljesen biztosítja az állattartás szükségleteit.

Az öntözés és talajjavítás terén be kell fejezni a nagy öntözési építkezésekkel és lecsapolásokkal — Vahs, Kolhida, a Nevinnomisszki csatorna, a Murgabi oázis — kapcsolatos munkálatokat. Hozzá kell fogni a volgántúli öntözőrendszer építéséhez. Az aszályos területek mezőgazdaságát illetően erősíteni kell a termelési-technikai bázist.

o) Összesen 10 millió tonnán felüli terményt befogadó új *siló- és gabonaraktár*hálózatot kell építeni, s már a harmadik ötéves terv első felében meg kell szüntetni a gabonának fészerekben, ömlesztve történő tárolását.

5. Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa, a termelési kapacitást növelő építkezések befejezési határidejének közelebb hozása és üzembehelyezésüknek meggyorsítása, továbbá az új vállalatoknak az ország fő gazdasági körzetei alapján való decentralizálása céljából megköveteli az erélyes *harcot a gigantománia ellen* az építkezés terén, s a nagy arányokban történő áttérést a közepes és kisebb üzemek építésére a Szovjetunió népgazdaságának valamennyi ágában. Az ipari építkezés terén nem szabad megengedni túlzottan szakosított vállalatok építését, és az egyes gazdasági vidékeken belül meg kell szervezni a vállalatok közötti kooperációt.

A kongresszus felhívja a figyelmet a *gyors építkezési módszerek* határozott gyakorlati megvalósításának szükségességére. E célból fejleszteni kell az építőipart, mindenképpen erősíteni kell a területi építkezési szervezeteket, és az építőipart a népgazdaság elmaradott ágából annak élenjáró ágává kell tenni; erősen fokozni kell a komplex-gépesítést, továbbá a szabványosított épületelemek és szerkezetek alkalmazását, s ebből a célból fel kell építeni az ehhez szükséges üzemeket.

Az építkezési munkák kitűzött programmjának megvalósítása érdekében az építkezés terén a *munka termelékenységének* emelkedését a harmadik ötéves terv időszakára 75 százalékban kell megállapítani, az építkezési munkák költségeit pedig — a második ötéves terv végéhez viszonyítva —, 12 százalékkal kell csökkenteni.

IV. A dolgozók anyagi és kulturális színvonalának további emelése a harmadik ötéves tervben

Az első és a második ötéves terv teljesítése nemcsak a népgazdaság óriási fellendülését, szocialista átalakulását és a Szovjetunió védelmi képességének növekedését, hanem egyszersmind a Szovjetunióban élő népek anyagi és kulturális színvonalának nagy fellendülését is jelentette.

A harmadik ötéves tervnek biztosítania kell, hogy a dolgozók szükségleteit és igényeit — a szükséges iparcikkekben, élelmiszerekben, lakásban, a lakosság szociális és kulturális ellátása terén — még jobban kielégíthessük. A harmadik ötéves terv teljesítése ezenkívül biztosítja, hogy a Szovjetunióban újabb nagy lépést tehetünk előre a szocialista társadalom termelőerőinek, jólétének és kultúrájának további fejlesztéséhez szükséges hatalmas anyagi bázis létrehozása terén. Most már nem a munkanélküliség és a falusi nyomor felszámolásáról van szó — ezzel már teljességgel és végérvényesen végeztünk. Most az a feladat, hogy megteremtsük a dolgozók olyanfokú jólétét és kulturális felemelkedését, mely megfelel a szovjet nép megnövekedett igényeinek, amely a leggazdagabb kapitalista országokban elérhetetlen, és amely a szocializmus igazán erőteljes kibontakozásának, az új szocialista kultúra virágzásának kezdetét jelenti.

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa a munkások és a falusi dolgozók anyagi és kulturális színvonalának emelése terén a harmadik ötéves terv időszakára a következő feladatokat tűzi ki:

1. a) A Szovjetunió *dolgozóinak fogyasztását,* a munkások, parasztok és alkalmazottak jövedelmének megfelelően, több mint a másfélszeresére kell emelni.

b) A *munkások és alkalmazottak létszámát* a népgazdaság valamennyi ágában a harmadik ötéves terv végére — 1937-hez viszonyítva — 21 százalékkal, az átlagos munkabért 37 százalékkal, a munkabéralapot 67 százalékkal fel kell emelni.

c) A falu és város dolgozóinak *kulturális és szociális ellátását* szolgáló állami kiadásokat, azaz a társadalombiztosításra, a népművelésre, az egészségvédelemre, a sokgyermekes anyák segélyezésére, s a munkások és alkalmazottak kulturális és szociális ellátására fordított kiadások összegét — a lakás- és községi építkezésre fordított állami kiadásokon kívül — az 1937-es 30,8 milliárd rubellel szemben 53 milliárd rubelre kell emelni, ami több mint 1,7-szeres növekedést jelent.

d) *A kolhozparasztok jövedelmét* a kolhozmunka termelé-

kenységének fokozása, a szántóföldi növények terméshozamának és az állattenyésztés hozamának emelése révén jelentősen növelni kell.

e) Számos intézkedést kell tenni ama történelmi feladat megvalósításának komoly előbbrevitele érdekében, hogy *a Szovjetunió munkásosztályának kulturális és műszaki színvonala* a mérnökök és technikusok színvonalára emelkedjék.

f) Meg kell valósítani a városokban az általános *középiskolai oktatást,* a falvakban és a nemzeti köztársaságokban a hétosztályos középfokú oktatást, s ugyanakkor itt is több gyermeket kell bevonni a tízosztályos oktatásba, úgy, hogy a városokban és a munkás-lakótelepeken az elemi- és középiskolai oktatásban részesülő tanulók számát 8,6 millióról 12,4 millióra, a falvakban pedig 20,8 millióról 27,7 millióra növeljük.

g) A főiskolák és műszaki főiskolák hallgatóinak számát 650 000-re kell felemelni, s ugyanakkor a fő figyelmet a legközelebbi években a főiskolai oktatás minőségének javítására kell fordítani.

h) Ki kell bővíteni a *filmszínházak, klubok, könyvtárak,* kultúrotthonok és olvasótermek *hálózatát,* s ugyanakkor nagy arányokban kell szervezni állandó jellegű és egyéb hangos mozikat, és ezek számát a hatszorosára kell emelni.

i) Jelentős mértékben fokozni kell a dolgozók egészségvédelmére, a kórházi ápolás megjavítására, a megelőző egészségügyi intézkedések fejlesztésére, a szülőnők egészségügyi gondozására, a gyermekkórházak hálózatának bővítésére, a munkavédelem fokozására, továbbá a munkásüdültetés és a testnevelés megszervezésére irányuló munkát. s az egészségvédelemre fordított állami kiadásokat az 1937-es 10,3 milliárd rubelről 1942-ig 16,5 milliárd rubelre kell emelni. Az állandó bölcsődék és napközi otthonok férőhelyeinek számát az 1937-es 1,8 millióról 1942-ig 4,2 millióra kell felemelni.

j) Fokozni kell a *lakásépítkezést* a városokban és a munkáslakótelepeken; a harmadik ötéves terv folyamán 35 millió négyzetméter új lakóteret kell a lakosság rendelkezésére bocsátani.

2. A dolgozók anyagi életszínvonalának emelése céljából a harmadik ötéves terv során gondoskodni kell a kulturált szovjet kereskedelem messzemenő fejlesztéséről, s ennek megfelelően a kongresszus kimondja:

a) Az állami és szövetkezeti *áruforgalmat* az 1937-es 126 milliárd rubellel szemben, 1942-ig 206 milliárd rubelre kell emelni;

az étkezők, vendéglők, kávéházak és büffék forgalmát meg kell kétszerezni.

b) Az állami és szövetkezeti *kiskereskedelmi hálózatot* 38%-kal kell bővíteni; egyszersmind meg kell javítani az egész kereskedelmet (hűtőberendezések, kereskedelmi bázisok és raktárak építése, árubeszerzés és árukihordás); fejleszteni kell, főleg a gyorsan fejlődő mezőgazdasági körzetekben az olyan árukkal ellátott elárusítóhelyek és boltok hálózatát, és ezeket olyan árukkal kell ellátni, melyek a parasztok időszerű mindennapi tatarozási és építkezési szükségleteinek kielégítését szolgálják.

3. A kongresszus a *nemzeti jövedelem* növekedését a harmadik ötéves terv keretében 1,8-szeresében szabja meg, s ezzel kapcsolatban megállapítja, hogy a lakosság és az állam növekvő jövedelmével teljes mértékben biztosítani lehet mind a nep fogyasztási szükségleteinek, mindpedig a népgazdaság fejlesztésére, a védelmi képesség növelésére és a szükséges állami tartalékok létrehozására irányuló állami szükségletek kielégítését.

A népgazdaság valamennyi ágának hatalmas fellendülése a népgazdaság tervezésére és a nyilvántartás megszervezésére irányuló egész munka további javítását teszi szükségessé. A tervmunka átszervezésének központi feladata a tervteljesítés ellenőrzésének megszervezése annak megelőzése céljából, hogy a gazdasági életben esetleg aránytalanságok keletkezzenek, továbbá annak érdekében, hogy a tervteljesítéshez új tartalékokat tárjunk fel, és hogy a tényleges tervteljesítés eredményeinek megfelelően egyes gazdasági ágakban és egyes körzetekben a terveket módosíthassuk.

A kongresszus hangsúlyozza, hogy meg kell javítani a költségvetési és hiteltevékenységet, még jobban meg kell szilárdítani az önálló gazdaságos elszámolást, fokozni kell a harcot a rossz gazdálkodás ellen, emelni kell a nehézipar és a népgazdaság más ágainak jövedelmezőségét, a szocialista termelés alapján meg kell szilárdítani a szovjet rubelt, erőteljesebben kell fejleszteni az áruforgalmat, és meg kell gyorsítani a nép anyagi életszínvonalának általános emelkedését.

* *
*

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa a harmadik ötéves tervben kitűzött feladatok feltétlen teljesítése érdekében valamennyi párt-, szovjet, gazdasági és szakmai szervezettől megköveteli:

a) az eleven, operatív, szakszerű gazdasági vezetést, a veze-

tők munkájának összpontosítását a káderek helyes kiválasztására, s a párt és a kormány által kitűzött feladatok végrehajtásának mindennapos hatékony ellenőrzésére;

b) a munkások, munkavezetők, mérnökök és technikusok helyes bérezését, szem előtt tartva a munkatermelékenység növekedésének kellő anyagi ösztönzését;

c) a szocialista verseny és a Sztahanov-mozgalom fejlesztését, szilárd munkafegyelem biztosítását az üzemekben és intézményeknél, s valamennyi dolgozó magas munkatermelékenységét.

A kolhozépítés terén a feladatok a következők: a mezőgazdasági artel további messzemenő szervezeti és gazdasági megszilárdítása, a kolhozok közös tulajdonának megszilárdítása, a kolhozok tenyésztelepeinek, a közös épületeknek, a társadalmi biztosítási alapnak, s a mezőgazdaság további fellendítéséhez, a kolhozparasztság anyagi és kulturális színvonalának további emeléséhez bázisul szolgáló kolhoztulajdon egyéb formáinak fejlesztése; ennek megfelelően fokozni kell a harcot a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának megsértése ellen, nem szabad megengedni az egyes kolhozparasztok háztáji gazdaságának, háztáji földparcellájának és állatállományának olyan törvényellenes növelését, amely a kolhoz érdekeinek megsértéséhez vezet, és akadályozza a kolhozfegyelem megszilárdítását. Még jobban meg kell szilárdítani a kolhozfegyelmet, fokozni kell a megfelelő nevelőmunkát az egész kolhozparasztság körében, emelni kell a munka termelékenységét, ösztönözni kell a legjobban dolgozó kolhozparasztokat, és rá kell térni a kolhozokban a munkacsapatok széleskörű megszervezésére. A fegyelem további megszilárdítása a munka termelékenységének emelése, a kolhoz egy kolhoztagra eső jövedelmének növelése, az ipar további fejlesztése, az ország árukészletének növelése, továbbá annak érdekében, hogy az ipari vállalatok számára munkásokat biztosíthassunk a kolhozparasztok soraiból — el kell érni, hogy a kolhozok az ipari vállalatoknál végzendő munkára rendszeresen küldjenek kolhozparasztokat, elsősorban olyanokat, akiket a kolhozmunkában kevéssé használnak fel, s akiknek kevés a munkaegysége, és ezért a kolhoz számára tehertételt jelentenek.

A harmadik ötéves terv feladatainak megvalósításához teljesen fel kell számolni az ellenforradalmi kártevés következményeit, a fasizmus és a külföldi tőke trockista-buharinista kémügynökeit, a kommunizmus építésének egész munkájában fokozni kell a bolsevik éberséget, és sohasem szabad megfeled-

kezni a párt azon útmutatásáról, hogy amíg a külső kapitalista környezet fennáll, a külföldi államok kémügynökségei kártevőket, diverzánsokat, kémeket és gyilkosokat fognak hozzánk becsempészni, hogy országunkat romboló munkájukkal gyengítsék, rémhíreket terjesszenek, s akadályozzák a kommunizmus ügyének előrehaladását a Szovjetunióban.

A harmadik ötéves terv nagy feladatainak megvalósulása oly szorosan összefügg a munkások, parasztok és a szovjet értelmiség létérdekeivel, hogy a terv teljesítésének a biztosítása mindenekelőtt tőlünk — kommunista és pártonkívüli bolsevik — vezetőktől, s különösen attól a képességünktől függ, hogy hogyan tudjuk megszervezni a munkát, és hogyan tudjuk magasabb színvonalra emelni a dolgozók kommunista nevelését. Valamennyiünknek, vezetőknek és egyszerű munkásoknak, alkalmazottaknak és kolhozparasztoknak az a kötelességünk, hogy mindenekelőtt öntudatosan végezzük feladatainkat, becsületesen dolgozzunk, segítsük az elmaradókat annak érdekében, hogy a harmadik ötéves terv győzelmet arasson, hogy a Szovjetunió új, hatalmas lépést tegyen előre a kommunizmus teljes diadala felé. Most, amikor a Szovjetunióban osztatlanul uralkodnak a gazdaság szocialista formái, a szocialista tulajdon és a szocialista munkaszervezés, amikor ügyünk sikere szempontjából döntő jelentőségre tesz szert az államunk és az egész dolgozó nép javára végzett munkában tanúsított kommunista öntudat, most óriási mértékben megnövekszik a szovjet értelmiség szerepe, amely bolsevik módra tud dolgozni és bolsevik módra tud harcolni a dolgozók műveltségi színvonalának emeléséért és kommunista öntudatának fejlesztéséért. Most, miután a Szovjetunióban a szocialista társadalom politikai és gazdasági állásai véglegesen megszilárdultak, most minden azoktól a káderektől függ, akik a termelés technikáját elsajátították, azoktól a szovjet kultúra terén munkálkodó káderektől, akik a dolgozó tömegeket a kommunizmus teljes győzelméért vívott nagy harcukban vezetik.

A kapitalista országokban egyre jobban marcangolja a társadalmat az új világgazdasági válság, mely a munkanélküliek újabb millióit dobja az utcára, fokozza a tőke igájában sínylődő dolgozó tömegek nyomorát és kétségbeesését. A kapitalizmus táborában a fasiszta országok a hangadók belső véres terrorjukkal és külső imperialista agressziójukkal, s ez az agresszió már elvezetett a második imperialista háborúhoz, amelyben részt vesz Európa és Ázsia számos országa, s amely azzal fenyeget, hogy tovább harapódzik. Mindezek vitathatat-

lan ismérvei a kapitalizmus gyógyíthatatlan általános válsága fokozódásának, a kapitalizmus élősdi rothadásának, közeledő pusztulásának. Annál felelősségteljesebbek a mi kötelességeink, az első szocialista társadalom építőinek kötelességei, amely társadalom már politikailag is, gazdaságilag is véglegesen saját lábára tudott állni, amely erőtől duzzad és sziklaszilárdan bízik a győzelmében, s amely bátorságot önt a világ dolgozóiba és elmélyíti bennük a közelgő felszabadulásukba vetett hitet. A harmadik ötéves terv teljesítése a legjobb tanúbizonysága lesz a kommunizmus mindent legyőző erejének a kapitalizmussal folytatott történelmi versenyében.

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa megköveteli minden bolseviktól, a kommunizmus minden építőjétől, aki ügyünket hűséggel szolgálja — tegyen meg mindent annak érdekében, hogy a munkásokat, kolhozparasztokat és az értelmiséget még szorosabban tömörítse Lenin és Sztálin pártjának nagy zászlaja alá, a harmadik ötéves terv győzelméért folyó harcra.

AZ ÖK(b)P SZERVEZETI SZABÁLYZATÁNAK MÓDOSÍTÁSA

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusának A. Zsdanov elvtárs beszámolója alapján elfogadott határozata

(Egyhangúlag elfogadva 1939 március 20-án)

1. A szocializmus győzelme a Szovjetunióban biztosította a szocialista gazdaság uralmát. A Szovjetunió gazdaságának területén végbement gyökeres változásoknak megfelelően a Szovjetunió lakosságának osztályösszetétele is megváltozott. A szocialista építés éveiben felszámoltunk minden kizsákmányoló elemet — tőkéseket, kupeceket, kulákokat, üzéreket. A Szovjetunió dolgozói — a munkások, parasztok és értelmiségiek — a szocialista építés éveiben gyökeres változáson mentek át.

Gyökeresen megváltozott a munkásosztály, teljesen új osztállyá vált, megszabadult a kizsákmányolástól, megsemmisítette a gazdaság tőkés rendszerét, és megteremtette a termelési eszközök szocialista tulajdonát.

Gyökeresen megváltozott a parasztság, teljesen új parasztsággá vált, megszabadult minden kizsákmányolástól, s zömében kolhozparaszt lett, aki munkáját és vagyonát nem a magángazdaságra, az egyéni munkára és az elmaradott technikára, hanem a kollektív tulajdonra, a kollektív munkára és a korszerű technikára alapozza.

Megváltozott az értelmiség, zömében teljesen új értelmiséggé

vált, amely a munkásosztályban és a parasztságban gyökerezik. A szovjet értelmiség vezető munkakörbe kiemelt tegnapi munkásokból és parasztokból, s munkások meg parasztok fiaiból áll. A szovjet értelmiség nem a kapitalizmust szolgálja, mint a régi értelmiség, hanem a szocializmust, és egyenjogú tagja a szocialista társadalomnak.

Ilyenformán a Szovjetunió dolgozói közötti osztályhatárok elmosódnak, a munkások, parasztok és értelmiségiek közötti gazdasági és politikai ellentmondások kiküszöbölődnek, elmosódnak. Létrejött a szovjet társadalom morális-politikai egységének alapja. A szovjet nép eme morális-politikai egységének ragyogó bizonyítéka volt, hogy a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének és a szövetségi köztársaságok Legfelsőbb Szovjetjeinek választásai alkalmából létrejött a kommunisták és pártonkívüliek blokkja, s hogy ez a blokk teljes győzelmet aratott. A párt körül nagyszámú pártonkívüli bolsevik, élenjáró munkás, paraszt és értelmiségi káder fejlődött ki, s ezek aktívan és tudatosan harcolnak a párt ügyéért, és a párt irányvonalát megismertetik a tömegekkel.

Ebben az új helyzetben szükségessé vált, hogy az új párttagok felvételének a Szervezeti Szabályzat által előírt feltételeit módosítsuk. A tagfelvételnek a párt Szervezeti Szabályzata értelmében ma érvényben levő rendje, amely négy különböző kategóriát állapít meg, a pártba felvételre jelentkezők társadalmi helyzetétől függően, nyilvánvalóan nem felel meg a szovjet társadalom osztályösszetételének, amely megváltozott a szocializmusnak a Szovjetunióban aratott győzelme következtében. Nincs többé szükség arra, hogy a pártba való felvételnél különböző kategóriákat és különböző tagjelöltségi időt állapítsunk meg. Ezért a pártba felvételre jelentkezők részére egységes felvételi feltételeket és egyenlő tagjelöltségi időt kell megállapítani, függetlenül attól, hogy a munkásosztályhoz, a parasztsághoz vagy az értelmiséghez tartozik-e az illető.

2. A Szervezeti Szabályzatnak a párttagokról és kötelességeikről szóló cikkelyét ki kell egészíteni a párttagok magukból értetődő, de a Szervezeti Szabályzatban nem rögzített jogairól szóló cikkellyel. A párt Szervezeti Szabályzatának ez a kiegészítése megfelel a párttagok növekvő aktivitásának és rendkívül nagy jelentőségű a párt ügyéért való felelősségük növelése, s a párttagoknak a bürokratizmus megnyilvánulásaitól való megóvása szempontjából. A párt Szervezeti Szabályzatának 57. cikkelye leszögezi: „A pártpolitika kérdéseinek szabad és érdemleges megvitatása az egyes szervezetekben vagy az

egész pártban minden párttag elidegeníthetetlen, a pártdemokráciából következő joga"[1].

E jogon kívül a Szervezeti Szabályzatban le kell rögzíteni a párttagok következő jogait is:

a) a párttagok joga, hogy a taggyűléseken bármelyik pártfunkcionáriust megbírálják;

b) a párttagok joga, hogy részt vegyenek a pártszervek megválasztásában, mint választók és választhatók;

c) a párttagok joga, hogy személyes részvételt követeljenek mindazokban az esetekben, amikor az ő tevékenységükről vagy magatartásukról döntenek;

d) a párttagok joga, hogy bármilyen kérdéssel és beadvánnyal forduljanak a párt bármely szervéhez, egészen az ÖK(b)P Központi Bizottságáig.

3. Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzata előírja, hogy bizonyos időközönként az ÖK(b)P Központi Bizottságának határozata alapján párttisztítást kell végezni. A tapasztalat azt mutatta, hogy a jövőben a tömeges párttisztításokról a következő okok alapján le kell mondanunk:

a) a tömeges párttisztítások módszere, amelyet a nep kezdetén, a kapitalista elemek megélénkülése idején vezettünk be, hogy a pártot megóvjuk a nep hatására korrumpálódott elemek behatolásától, a jelenlegi viszonyok között, amikor a kapitalista elemeket már felszámoltuk, elvesztette létjogosultságát. Ezenkívül, amint azt a tapasztalat megmutatta, a tömeges párttisztítások módszere a gyakorlatban kizárta annak a lehetőségét, hogy a párttagokkal szemben az egyedül helyes egyéni bánásmódot alkalmazzuk, s ezt a párttagokkal szemben „egy mértéket alkalmazó" sablonos bánásmóddal helyettesítette. Ezért aztán a tömeges párttisztításoknál számos esetben előfordultak indokolatlan kizárások, a pártba befurakodott ellenséges elemek pedig arra használták fel a párttisztításokat, hogy hajszát indítsanak becsületes pártmunkások ellen, s ledorongolják őket;

b) a tömeges párttisztítások módszere nem ad lehetőséget a párt ama követelésének teljes érvényesítésére, hogy a párttagokkal és pártfunkcionáriusokkal szemben figyelmes magatartást tanúsítsunk, s a gyakorlatban sokszor a párttagok jogainak csorbítására vezet;

c) azokkal az ellenséges elemekkel szemben, akik befurakodtak a pártba, s ellenséges mivoltukat kétkulacsossággal és a

[1] Lásd ebben a kiadványban. 283. old. — *Szerk.*

párt félrevezetésével leplezték, a tömeges párttisztítások módszere kevéssé volt hatékony és nem érte el a kívánt célt;

d) a tömeges párttisztítások módszere ellenkező célt ért el, főleg az úgynevezett passzív párttagokat sujtotta, s azt eredményezte, hogy becsületes és lelkiismeretes párttagokat kizártak a pártból, azzal a megindokolással, hogy állítólag passzívak voltak.

Ezért az időszakonként ismétlődő tömeges párttisztításokat meg kell szüntetni, és le kell szögezni, hogy a párt a szokott rendben megtisztíthatja sorait azoktól az elemektől, akik megsértik a párt programmját, Szervezeti Szabályzatát és a pártfegyelmet.

4. A KB 1937 február—márciusi teljes ülésén és a KB 1938 januári teljes ülésén a párt elítélte azt a gyakorlatot, hogy egyesek formális, lélektelen, bürokratikus magatartást tanúsítanak a párttagok sorsa iránt, a pártból való kizárás és a kizártaknak a pártba való visszavétele kérdésében. Mint tudjuk, ezt a gyakorlatot alaposan kihasználták a pártba befurakodott karrierista elemek, akik a pártból való kizárások révén igyekeztek kitűnni és előrejutni, s ugyanígy kihasználták a párton belüli álcázott ellenséges elemek is, akik megtorló intézkedések széleskörű alkalmazásával igyekeztek becsületes párttagokat tönkretenni és a fölösleges gyanakvás magvát elhinteni a párt soraiban.

A KB 1938 januári teljes ülése számos olyan intézkedést hozott, amelyek biztosították a pártból való tömeges kizárások megszüntetését, s a pártból való kizárás vagy a kizártak visszavételének eldöntésénél a valóban egyéni elbírálást.

Ezeknek megfelelően a Szervezeti Szabályzatot számos olyan cikkellyel kell kiegészíteni, amelyek:

a) biztosítják a figyelmes bánásmódot, s annak gondos megvizsgálását, hogy indokoltak-e a párttag ellen emelt vádak;

b) megvédik a párttagok jogait minden önkényeskedéssel szemben;

c) biztosítják, hogy a kisebb botlásokat elkövető párttagokkal szemben nem alkalmazzák a pártbüntetés legmagasabb fokát, a pártból való kizárást.

5. El kell törölni a Szervezeti Szabályzatnak a pártba belépő tagjelöltekkel szemben támasztott azon követelményét, amelynek értelmében felvételük feltétele a pártprogramm és a Szervezeti Szabályzat *elismerésén* és a Szervezeti Szabályzatban előírt tagjelöltségi idő letöltésén kívül a programm *elsajátítása* is.

Sztálin elvtárs a KB 1937 február—márciusi teljes ülésén tartott előadói beszédében a következőket mondotta:

„Hogy valaki elsajátítsa a párt programmját, ahhoz igazi marxistának, kipróbált és elméletileg képzett marxistának kell lennie. Nem tudom, sok olyan párttagunk van-e, akik már elsajátították programmunkat, igazi, elméletileg képzett és kipróbált marxistákká váltak. Ha tovább is ezen az úton haladnánk, csak az értelmiségieket és általában a tanult embereket kellene meghagynunk a pártban. Kinek kell ilyen párt? Nekünk van kipróbált és mindig helytálló lenini formulánk a párttagságról. E formula szerint a párt tagjának tekintendő az, aki *elismeri* a párt programmját, fizeti a tagsági díjat és dolgozik a párt valamelyik szervezetében. Figyeljék meg: a lenini formulában nem a programm *elsajátításáról* van szó, hanem a programm *elismeréséről*. Ez két teljesen különböző dolog. Bizonyítanunk sem kell, hogy itt Leninnek van igaza, nem pedig azoknak a pártbeli elvtársainknak, akik hasztalan fecsegnek a programm elsajátításáról. Ez érthető is. Ha a párt abból indulna ki, hogy a pártnak csak olyan elvtársak lehetnek tagjai, akik már elsajátították a programmot, s elméletileg képzett marxistákká váltak, nem létesített volna a pártban ezrével tanulókört, száz meg száz pártiskolát, ahol a párttagokat marxizmusra tanítják és segítik őket programmunk elsajátításában. Egészen világos, hogy ha a párt ilyen iskolákat és tanulóköröket szervez a párttagoknak, ez azért van, mert tudja, hogy a párttagok még nem tudták elsajátítani a pártprogrammot, még nem tudtak elméletileg képzett marxistákká válni"[1].

Ezeknek az indokoknak az alapján a Szervezeti Szabályzat említett követelményét el kell törölni.

6. A párt új feladatai, amelyek azzal kapcsolatban merültek fel, hogy a Szovjetunió új Alkotmányának elfogadásával fordulat állt be az ország politikai életében, megkövetelték a párttól a gyakorlati pártmunka megfelelő átszervezését, mégpedig a pártdemokráciát illetően a Szervezeti Szabályzatban leszögezett elveknek feltétlen és teljes megvalósítása alapján. Ezért a párt felszámolta a demokratikus centralizmus alapelveinek a pártmunka gyakorlatában előfordult megsértését, és visszaállította a párt Szervezeti Szabályzatával összhangban azt az alapelvet, hogy a pártszervezetek vezető szerveit választani kell.

---

[1] Sztálin. A pártmunka fogyatékosságairól s a trockista és egyéb kétkulacsosok felszámolását célzó rendszabályokról. Lásd *Lenin—Sztálin.* Párt és pártépítés. Szikra 1950. 740—741. old. — *Szerk.*

A párt ezenkívül számos további intézkedést tett, amelyek biztosítják a pártdemokrácia következetes érvényesülését; nevezetesen: megszüntette a kooptálásokat, megtiltotta a pártszervek választásánál a lista szerinti szavazást, áttért az egyes jelölések fölötti külön-külön szavazásra, biztosította valamennyi párttag korlátlan jogát arra, hogy kifogást emelhessen az egyes jelöltek ellen, s bírálhassa őket, elrendelte, hogy a pártszervek választásánál zárt (titkos) szavazással döntsenek a jelöltekről, elrendelte a városi pártaktivisták, a nagyvárosokban pedig a kerületi pártaktivisták időszakonkénti kötelező összehívását.

A Szervezeti Szabályzatnak kifejezésre kell juttatnia a pártnak ezeket a gyakorlatban bevált, új rendszabályait, amelyek biztosították a bírálat és önbírálat további kibontakozását, a pártszerveknek a párttagság előtti fokozottabb felelősségét, a párttagság aktivitásának növekedését, s ezzel elősegítették, hogy a párt fel legyen vértezve a politikai vezetés új feladatainak sikeres megoldására.

7. A párt Szervezeti Szabályzata értelmében a párt döntéseinek és határozatainak végrehajtásával (s végrehajtásuknak a szovjet és gazdasági szervek meg az alsóbb pártszervezetek részéről történő ellenőrzésével) kapcsolatos gyakorlati munka ellátására a területi pártbizottságokban, a határterületi pártbizottságokban, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban és az ÖK(b)P Központi Bizottságában egész termelési ágazati osztályoknak kell működniök, mégpedig „minden termelési ágazati osztályon általában összefut az illető ágazattal kapcsolatos egész munka: a pártszervező munka, a káderelosztás és káderképzés, a tömegek körében végzett agitációs munka, az üzemi propaganda, annak ellenőrzése, hogyan hajtják végre a párthatározatokat a megfelelő szovjet- és gazdasági szervek meg a pártszervezetek"[1].

A gyakorlat azonban azt mutatta, hogy a pártapparátusnak ez a szervezete elégtelennek bizonyult.

A párt központi szervező feladata az elmúlt időszakban az emberek helyes kiválasztása és a végrehajtás ellenőrzése volt, s ez marad napjainkban is. Ennek a kérdésnek Lenin rendkívül nagy jelentőséget tulajdonított, ezt hangsúlyozta a párt XI. kongresszusán is:

„Eljutottunk oda, hogy a döntő — az ember, az emberek kiválasztása... Válasszák ki a megfelelő embereket és ellen-

[1] Lásd ebben a kiadványban, 276. old. — *Szerk.*

őrizzék a gyakorlati végrehajtást — és a nép ezt értékelni fogja"[1].

Sztálin elvtárs a párt XVII. kongresszusán tartott beszámolójában nyomatékosan hangsúlyozta az emberek helyes kiválasztásának és a végrehajtás ellenőrzésének a jelentőségét, amikor kijelentette:

„A győzelem sohasem jön el magától, rendszerint ki kell harcolni. Jó határozatok és nyilatkozatok a párt vezérvonala mellett — ez csak kezdete a dolognak, mert ezek csak a győzelem óhaját jelentik, de nem magát a győzelmet. Miután megadtuk a helyes vonalat, miután megadtuk a kérdés helyes megoldását, az ügy sikere a szervezeti munkától, a pártvonal megvalósításáért folytatott harc megszervezésétől, az emberek helyes kiválasztásától, a vezető szervek határozatai végrehajtásának ellenőrzésétől függ. Enélkül a párt helyes vonalán és a helyes határozatokon könnyen komoly csorba eshet. Sőt, miután meg van adva a helyes politikai vonal, minden a szervezeti munkától függ, egyebek közt magának a politikai vonalnak a sorsa, annak végrehajtása vagy kudarca is"[2].

A tapasztalat azt mutatta, hogy eddig nem sikerült leküzdenünk az emberek kiválasztásával és a végrehajtás ellenőrzésével kapcsolatos szervező munkánk hiányosságait. Az a körülmény, hogy a káderek kiválasztásának ügyét szétforgácsoltuk a termelési ágazati osztályok között, arra vezetett, hogy csökkent a szervező munka lendülete, s ugyanakkor megnehezítette a pártmunkások áthelyezését egyik munkaterületről a másikra, az emberek előléptetését, célszerű felhasználásukat azokon a részlegeken, amelyek az adott pillanatban különösen fontosak a párt szempontjából. Az a körülmény, hogy a káderek kiválasztását szétforgácsoltuk a pártapparátus különböző termelési ágazati osztályai között, közvetlen akadályává vált a káderek kiválasztásával és elosztásával kapcsolatos feladatok sikeres megoldásának. Ez a feladat megköveteli az egész kádermunka egységes központból való irányítását, olymódon, hogy ezt a munkát egyetlen apparátusban vonjuk össze, ahol összpontosítani kell a káderkiválasztással kapcsolatos tapasztalatokat, a káderek tanulmányozásának az ügyét és az elhelyezésük során szerzett tapasztalatokat.

Az ÖK(b)P KB számolt ezzel a helyzettel, és számos intézkedés révén a Vezető Pártszervek Osztályában (KB VPO) össz-

[1] *Lenin* Művei. 33. köt. Szikra 1953. 299, 300. old. — *Szerk.*
[2] *Sztálin* Művei. 13. köt. Szikra 1951. 387. old. — *Szerk.*

pontosította a káderkiválasztás ügyét. Tekintettel azonban a káderképzés és a káderkiválasztás ügyének elsőrendű fontosságára, s e munka nagy arányaira, a Vezető Pártszervek Osztályát újjá kellene szervezni, olymódon, hogy a különböző ágazatokhoz tartozó káderekkel kapcsolatos munkát önálló Káderfőosztályra, a párt szervezeti vezetésével kapcsolatos kérdéseket pedig külön Szervező és Instruktori Osztályra kellene bízni.

8. Nem bizonyult kielégítőnek az a gyakorlat sem, amely a pártutasítások végrehajtásának ellenőrzését szétforgácsolta a különböző termelési ágazati osztályok között. Ezt a munkát szintén egy helyen kell összpontosítani, s ennek megfelelően meg kell változtatni a Pártellenőrző Bizottság tevékenységének a jellegét is. A Pártellenőrző Bizottság központi feladata az legyen, hogy fokozottan ellenőrizze az ÖK(b)P Központi Bizottsága által hozott döntések végrehajtását, és szervezze meg a helyi szervezetek munkájának rendszeres ellenőrzését. Le kell szögezni, hogy a Pártellenőrző Bizottság az ÖK(b)P KB mellett működik. Ezzel kapcsolatban nem szükséges többé, hogy a Pártellenőrző Bizottságot közvetlenül a párt kongresszusán válasszák meg. A Pártellenőrző Bizottságot az ÖK(b)P Központi Bizottságának plénuma válassza meg, s az ÖK(b)P KB irányításával és utasításai alapján dolgozzék.

9. A pártkáderek elméleti és politikai elmaradottságának kiküszöbölésével kapcsolatos feladat, továbbá az a feladat, hogy a párttagok felvértezzék magukat a marxista-leninista elmélettel, s elsajátítsák a bolsevizmust, megköveteli, hogy a pártpropagandát és agitációt kellő színvonalra emeljük, „A pártpropaganda szervezéséről «az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt történeté»-nek megjelenésével kapcsolatban" című KB-határozatnak megfelelően.

Az ÖK(b)P Központi Bizottságának hatalmas propaganda- és agitációs apparátussal — Propaganda és Agitációs Főosztállyal — kell rendelkeznie, amely összpontosítja a sajtó- és szóbeli propaganda és agitáció egész munkáját.

10. Az ÖK(b)P KB termelési ágazati osztályait fel kell oszlatni, kivéve a Mezőgazdasági Osztályt, mivel különösen fontos feladat a mezőgazdaság területén működő szovjet- és pártszervezetek tevékenységének ellenőrzése és figyelemmel kísérése, továbbá az Iskolaügyi Osztály kivételével, amelynek ellenőriznie kell a népművelés megszervezését minden köztársaságban.

A területi, határterületi pártbizottságokban és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban a következő osztá-

lyokat kell szervezni: káderosztályt, propaganda és agitációs osztályt, szervező és instruktori osztályt, továbbá mezőgazdasági osztályt, s valamennyi egyéb más termelési ágazati osztályt meg kell szüntetni.

A kerületi és városi pártbizottságokban a következő osztályoknak kell működniök: káderosztálynak, propaganda és agitációs osztálynak, szervező és instruktori osztálynak.

A területi, határterületi pártbizottságokban és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban az agitációs és propaganda osztály meg a káderosztály vezetését külön titkárokra kell bízni.

11. A szocialista gazdaság gyors fellendülésével, a munkások, parasztok és értelmiségiek gyors politikai és kulturális fejlődésével rohamosan fokozódott a párt- és államélet üteme is. Ahhoz, hogy az állami és pártügyeket vezethessük, hogy gyorsan reagáljunk az élet által felvetett kérdésekre, s idejében megoldhassuk a napirenden levő kérdéseket, a párt központi szerveinek a pártkongresszusból és az ÖK(b)P Központi Bizottságából álló jelenlegi rendszerét egy új szervvel — Összszövetségi Pártkonferenciával — kell kiegészíteni. Ez annál is inkább szükséges, mert a pártkongresszusok közötti hosszú időszak korlátozza annak a lehetőségét, hogy fejlett pártmunkásokat kiemeljünk vezető munkára, különösen az ÖK(b)P Központi Bizottságába, a konferencia viszont erre lehetőséget nyujthatna a pártnak. Ezzel kapcsolatban szükségessé vált, hogy a párt központi szerveinek a pártkongresszusból, az ÖK(b)P Központi Bizottságából álló rendszerét kiegészítsük az Összszövetségi Pártkonferenciával, amelyet évenként legalább egyszer össze kell hívni a helyi szervezetek képviselőiből azzal, hogy az Összszövetségi Pártkonferencia legfontosabb feladatának a pártpolitika napirenden levő kérdéseinek megvitatását kell tekinteni.

Az Összszövetségi Pártkonferenciának jogot kell adni arra, hogy leválthassa a KB tagjainak egy részét, vagyis arra, hogy a KB-ból kirekessze a KB egyes olyan tagjait, akik nem biztosítják a rájuk mint a KB tagjaira háruló kötelességek teljesítését, s másokat állíthasson helyükbe, de ez legfeljebb a kongresszuson megválasztott KB tagjainak egyötödét érintheti. A konferencia a KB létszámát a pártkongresszus által megválasztott póttagokkal egészíti ki, s helyettük megfelelő számú új póttagot választ a KB-ba.

A konferencia határozatait az ÖK(b)P Központi Bizottságának jóvá kell hagynia, kivéve a központi bizottsági tagok leváltásáról és az új központi bizottsági póttagok megválasztásáról szóló ha-

tározatokat, amelyeknél nincs szükség az ÖK(b)P KB jóváhagyására. A konferenciának az ÖK(b)P KB által jóváhagyott döntései kötelezőek valamennyi pártszervezetre. A konferencia küldötteit a területi, határterületi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak teljes ülésein választják. A KB tagjai, amennyiben nem helyi szervezetek meghatalmazott küldöttei, a konferencia munkájában tanácskozási joggal vesznek részt.

12. Az elmúlt időszakban a pártpolitikai és pártszervező munka fellendülése alapján megerősödtek a párt alapszervezetei, megjavult kapcsolatuk a tömegekkel, megnövekedett a kommunisták élcsapat-szerepe, emelkedett a pártélet színvonala. A pártszervezetek közelebb kerültek a gazdasági és kulturális építés gyakorlati kérdéseihez.

A tapasztalat azt mutatta, hogy a pártszervezetek eredményes munkája ott volt biztosítva, ahol az alapszervezet a pártpolitikai munkát össze tudta hangolni a termelési tervek sikeres teljesítéséért, az államapparátus munkájának megjavításáért, a korszerű technika elsajátításáért, a munkafegyelem megszilárdításáért vívott harccal, a Sztahanov-mozgalom fejlesztésével, az új káderek párt- és gazdasági munkára való előléptetésével. És fordítva, ott, ahol a pártszervezetek távol tartották magukat a gazdasági élettől, s feladatukat az agitációra korlátozták, vagy ott, ahol a pártszervezetek a gazdaság vezetésének nem rájuk tartozó funkcióit is magukra vállalták, s helyettesítették, megfosztották felelősségüktől a gazdasági szerveket, ott a munka elkerülhetetlenül zsákutcába jutott.

Most szükségessé vált, hogy pontosabban határozzuk meg a különböző típusú alapszervezeteknek, s különösen az olyan különböző típusú alapszervezeteknek a feladatait, mint a termelési alapszervezet (üzem, szovhoz, kolhoz) és a népbiztosságok pártszervezetei. A termelési típusú pártszervezetnek (üzemi, szovhoz-, kolhoz-pártszervezet) meg kell adni azt a jogot, hogy ellenőrizhesse a vállalat, a szovhoz vagy a kolhoz ügyeinek állását. Ennek arra kell vezetnie, hogy az alapszervezetek szerepe és felelőssége megnövekszik a termelésben. Ami a népbiztosságok pártszervezeteit illeti, minthogy ezeknek sajátos feltételek következtében nincs ellenőrző funkciójuk, nagyobb szerepet kell betölteniök az államapparátus munkájának megjavítása terén. A népbiztossági pártszervezeteknek jelezniök kell, ha valamelyik népbiztosság munkájában hiányosságok mutatkoznak, jelenteniök kell az egyes funkcionáriusok hibáit, s ezeket az ÖK(b)P

Központi Bizottságának és a népbiztosság vezetőinek tudomására kell hozniok.

Az egyes népbiztosságokon dolgozó párttagokat az egész népbiztosságot felölelő közös pártszervezetben kell összefogni. A népbiztosság alapszervezetének titkárát tisztségében az ÖK(b)P KB erősíti meg.

13. Tekintettel arra, hogy a szimpatizánsok csoportját olyan időszakban hívtuk életre, amikor tagzárlat volt, figyelembe véve továbbá, hogy a pártnak módjában áll kiegészíteni sorait a szovjetek, a szakszervezetek, a komszomol, a szövetkezetek, az Oszoaviahim és a dolgozók más társadalmi egyesületei köré tömörült pártonkívüli aktíva élenjáró elemeiből, feltétlenül szükségesnek tartjuk a szimpatizánsok csoportjainak feloszlatását.

* *
*

Az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa határozatilag kimondja, hogy az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatában a következő módosításokat és kiegészítéseket kell eszközölni:

I. A párttagokról, jogaikról és kötelességeikről

1. Meg kell szüntetni a jelöltek sorából való tagfelvételnél érvényben levő kategóriákat, és egységes tagfelvételi rendet kell megállapítani a munkások, parasztok és értelmiségiek számára. Le kell szögezni, hogy a párt tagja csak az lehet, aki 18. életévét betöltötte. Aki felvételét kéri a pártba, köteles három olyan párttag ajánlását benyujtani, akik legalább három éve tagjai a pártnak, s akik őt a közös munka alapján legalább egy éve ismerik. Más pártok volt tagjaira vonatkozóan változatlanul kell hagyni a Szervezeti Szabályzat jelenleg érvényes előírásait. Meg kell szüntetni a Szervezeti Szabályzatnak a belépésre jelentkezőkkel szemben támasztott ama követelményét, hogy be kell mutatniok annak a társadalmi szervezetnek a minősítését, ahol dolgoztak vagy dolgoznak. Az alapszervezetnek a felvételre vonatkozó határozata a kerületi, illetve városi pártbizottság jóváhagyása után lép érvénybe. A pártba való felvétel megtárgyalásánál az ajánlók jelenléte nem kötelező.

2. A párttagokról és kötelességeikről szóló fejezetet ki kell egészíteni a párttagok jogairól szóló ponttal, s ebbe fel kell venni a következőket:

a) a párttagok joga, hogy a taggyűléseken bármelyik pártfunkcionáriust megbírálják;

b) a párttagok joga, hogy részt vegyenek a pártszervek megválasztásában, mint választók és választhatók;

c) a párttagok joga, hogy személyes részvételt követeljenek mindazokban az esetekben, amikor az ő tevékenységükről vagy magatartásukról döntenek;

d) a párttagok joga, hogy bármilyen kérdéssel és beadvánnyal forduljanak a párt bármely szervéhez, egészen az ÖK(b)P Központi Bizottságáig.

3. Meg kell szüntetni az időszakonként ismétlődő párttisztításokat, s le kell szögezni, hogy a párt a szokásos rendben megtisztíthatja sorait azoktól az elemektől, akik megsértik a párt programmját, a párt Szervezeti Szabályzatát, a pártfegyelmet.

4. Le kell szögezni, hogy amikor a pártból való kizárásról, vagy a kizártak visszavételéről döntenek, a legnagyobb körültekintéssel és elvtársi gondossággal kell eljárni, s figyelmesen meg kell vizsgálni, indokoltak-e a párttag ellen emelt vádak, kisebb vétségek esetén (a taggyűlés elmulasztása, a tagsági járulék késedelmes fizetése stb.) a pártnak a Szervezeti Szabályzatban előírt nevelő és ráható rendszabályait kell alkalmazni, nempedig a pártbüntetés legmagasabb fokát, a pártból való kizárást.

5. Az alapszervezetnek a pártból való kizárásáról, valamint a kizártak visszavételéről szóló határozata csak akkor lép érvénybe, ha a területi, határterületi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága jóváhagyja.

Amíg a területi, határterületi pártbizottság, illetve a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága a kizárási határozatot jóvá nem hagyja, a tagsági könyv a párttagnál marad, s a párttagnak joga van a taggyűléseken részt venni. A párttag kizárását a területi, határterületi pártbizottság, a nemzetiségi Kommunista Párt Központi Bizottsága a kizárás okának megjelölésével közzéteszi a helyi pártsajtóban, s ugyanúgy közzéteszi a helytelenül kizártak visszavételét is.

6. Az illetékes pártszervek a fellebbezés beérkezésétől számított két héten belül kötelesek megvizsgálni a kizárt párttag fellebbezését.

7. El kell törölni a Szervezeti Szabályzatnak a tagjelöltekkel szemben támasztott azon követelményét, amely szerint a tagjelöltségi időt letöltött, a párt programmját elismerő és magukat a Szervezeti Szabályzatnak meg a pártfegyelemnek alávető elvtársakat nem lehet párttagnak felvenni, amíg el nem sajátítják a párt programmját, vagyis amíg nem válnak marxista képzettségű pártemberekké.

II. A tagjelöltekről

8. A tagjelöltekről szóló fejezetet összhangba kell hozni a párttagokról szóló fejezettel (a kategóriák szerinti felvétel eltörlése).

9. A munkások, a parasztok és az értelmiségiek tagjelöltségi idejét egységesen egy évben kell megállapítani.

10. Más pártok volt tagjaira vonatkozóan változatlanul kell hagyni a Szervezeti Szabályzat jelenleg érvényes előírásait.

III. A párt szervezeti felépítéséről

11. Fel kell venni a Szervezeti Szabályzatba az alábbi kiegészítő cikkelyeket, amelyek a következetes pártdemokrácia érvényesítésének és a demokratikus centralizmus maradéktalan megvalósításának feladatából következnek:

a) a pártszervek választásánál meg kell tiltani a lista szerinti szavazást. Az egyes jelöltekről külön-külön kell szavazni, amellett minden párttag számára korlátozás nélküli jogot kell biztosítani arra, hogy kifogást emelhessen az egyes jelöltek ellen, s bírálhassa őket.

b) a pártszervek választásánál zárt (titkos) szavazást kell elrendelni.

12. Tekintettel a pártaktíva különösen nagy politikai jelentőségére a párt életében, a Szervezeti Szabályzatot ki kell egészíteni a városi pártszervezetek aktíváira vonatkozó következő ponttal:

Szükségesnek tekintendő, hogy kivétel nélkül minden köztársasági, határterületi és területi központban, valamint minden többé-kevésbbé jelentős ipari központban a párt és a kormány legfontosabb határozatainak megvitatására feltétlenül összehívják a városi pártszervezetek aktíváit, hogy az aktívákat ne parádénak, ne a határozatok formális és ünnepélyes jóváhagyása végett, hanem érdemleges vita céljából hívják össze, s hogy a nagyobb központokban ne csak a városi, hanem a kerületi pártaktívákat is összehívják.

13. Fel kell oszlatni az ÖK(b)P Központi Bizottságában a termelési ágazati osztályokat, kivéve a Mezőgazdasági Osztályt és az Iskolaügyi Osztályt.

Az ÖK(b)P Központi Bizottságában a következő főosztályok és osztályok működjenek:

a) Káderfőosztály;

b) Propaganda és Agitációs Főosztály;

c) Szervező és Instruktori Osztály;
d) Mezőgazdasági Osztály;
e) Iskolaügyi Osztály.

A területi, határterületi pártbizottságokban és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban alakuljon:
a) Káderosztály;
b) Propaganda és Agitációs Osztály;
c) Szervező és Instruktori Osztály;
d) Mezőgazdasági Osztály.

A városi és kerületi pártbizottságokban alakuljon:
a) Káderosztály;
b) Propaganda és Agitációs Osztály;
c) Szervező és Instruktori Osztály.

A kerületi, városi, körzeti, területi, határterületi pártbizottságokban, illetve a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban katonai osztályokat kell létesíteni, amelyeknek feladata a katonai szervek támogatása a katonakötelesek nyilvántartásában, a behívások megszervezésében, háború esetén a mozgósításban, a légoltalmi szolgálat megszervezésében stb.

14. A Szervezeti Szabályzatban lefektetett jelenleg érvényben levő rendnek a módosításaképpen el kell rendelni, hogy a Pártellenőrző Bizottságot a KB plénuma választja, és az ÖK(b)P KB irányításával működik.

A Pártellenőrző Bizottság:

a) ellenőrzi, hogyan hajtják végre az ÖK(b)P KB utasításait a szovjet és gazdasági szervek meg a pártszervezetek;

b) ellenőrzi a helyi pártszervezetek munkáját;

c) felelősségre vonja azokat, akik vétenek az ÖK(b)P programmja, Szervezeti Szabályzata és a pártfegyelem ellen.

15. A területi, határterületi pártbizottságokban, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban a Propaganda és Agitációs osztály és a káderosztály vezetését külön titkárokra kell bízni.

IV. A párt központi szervezeteiről

16. Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatát ki kell egészíteni az Összszövetségi Pártkonferenciáról szóló alábbi cikkelyekkel:

a) az Összszövetségi Pártkonferenciát a helyi szervezetek képviselőiből hívják össze a pártpolitika napirenden levő kérdéseinek megvitatására;

b) az Összszövetségi Pártkonferenciát évenként legalább egyszer hívják össze;

c) az Összszövetségi Pártkonferencia küldötteit a területi, határterületi pártbizottságok, a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak plénumai választják;

d) az Összszövetségi Pártkonferenciának joga van arra, hogy leváltsa a KB tagjainak egy részét, vagyis joga van arra, hogy a KB-ból kirekessze a KB egyes olyan tagjait, akik nem biztosítják a rájuk mint a KB tagjaira háruló kötelességek teljesítését, s másokat állítson helyükbe, de ez legfeljebb a kongresszuson megválasztott KB tagjainak egyötödét érintheti. Az Összszövetségi Pártkonferencia a KB létszámát a pártkongresszus által megválasztott póttagokkal egészíti ki, s helyettük megfelelő számú új póttagot választ a KB-ba;

e) az Összszövetségi Konferencia határozatait az ÖK(b)P Központi Bizottságának jóvá kell hagynia, kivéve a központi bizottsági tagok leváltásáról és az új központi bizottsági póttagok megválasztásáról szóló határozatokat, amelyeknél nincs szükség az ÖK(b)P KB jóváhagyására. Az Összszövetségi Pártkonferenciának az ÖK(b)P KB által jóváhagyott határozatai kötelezőek valamennyi pártszervezetre nézve;

f) a KB tagjai, amennyiben nem helyi szervezetek meghatalmazott küldöttei, az Összszövetségi Pártkonferencia munkájában tanácskozási joggal vesznek részt.

17. Módosítani kell a Szervezeti Szabályzat jelenleg érvényes rendjét, amelynek értelmében a Szovjet Ellenőrző Bizottságot a pártkongresszus jelöli ki, s ki kell mondani, hogy a jövőben a Szovjet Ellenőrző Bizottság megalakítása az illetékes szovjetszervek hatáskörébe tartozik.

V. A területi, határterületi, városi pártbizottságok titkárainak, s a Vörös Hadseregben és a Haditengerészeti Flottában működő politikai osztályok vezetőinek párttagsági idejéről

18. Annak érdekében, hogy megteremtsük a kellő feltételeket új pártmunkások vezető pártmunkára való előléptetéséhez, a Szervezeti Szabályzat megfelelő cikkelyeinek módosításaképpen a területi pártbizottságok, a határterületi pártbizottságok és a nemzetiségi Kommunista Pártok élén álló Központi Bizottságok titkárainak 12 éves helyett legalább 5 éves párttagsággal, a városi pártbizottságok titkárainak 10 éves helyett legalább 3 éves párttagsággal, a kerületi pártbizottságok titkárainak 7 éves helyett legalább 3 éves párttagsággal, az alapszervezeti titkároknak és műhelypártszervezőknek az első esetben megkövetelt legalább 3 éves párttagság, illetve a második esetben

megkövetelt legalább 2 éves párttagság helyett legalább 1 éves párttagsággal kell rendelkezniök.

A katonai körzetekben, a hajórajoknál és a hadseregekben működő politikai főigazgatóságok vezetőinek 10 éves helyett 5 éves, a hadosztályokban és dandárokban működő politikai osztályok vezetőinek pedig 6 éves helyett 3 éves párttagsággal kell rendelkezniök.

VI. A határterületi, területi, köztársasági pártszervezetekről

19. Le kell szögezni, hogy a területi, határterületi pártbizottságokban és a nemzetiségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban 4—5 titkárnak kell működni, köztük első titkárnak, második titkárnak, káderügyi és propagandaügyi titkárnak.

VII. A körzeti pártszervezetekről

20. A körzeti pártszervezeteknek jogokat kell biztosítani a Szervezeti Szabályzatban, s az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatát ki kell egészíteni a megfelelő cikkellyel.

VIII. A városi és kerületi (falusi és városi) pártszervezetekről

21. Le kell szögezni, hogy a városi, kerületi pártbizottság plénumát másfélhónaponként legalább egyszer össze kell hívni.

IX. A Vörös Hadseregben és a Haditengerészeti Flottában működő pártszervezetekről

22. A Haditengerészeti Flotta Népbiztosságának megalakításával kapcsolatban a Szervezeti Szabályzatnak a Vörös Hadseregben működő pártszervezetekre vonatkozó cikkelyeit ki kell terjeszteni a Haditengerészeti Flottában működő pártszervezetekre is, s le kell szögezni, hogy a Haditengerészeti Flotta Politikai Igazgatósága működésében az ÖK(b)P Haditengerészeti Osztályának jogait élvezi.

X. A párt alapszervezeteiről

23. A termelő vállalatokban, köztük a szovhozokban, kolhozokban, gép- és traktorállomásokon működő alapszervezetek, jelentőségük és a vállalat munkájáért való felelősségük növelése

érdekében, kapjanak jogot arra, hogy ellenőrizzék a vállalat igazgatóságának munkáját.

A népbiztosságok pártszervezetei, amelyek a szovjet intézmények sajátos munkafeltételei folytán nem gyakorolhatják az ellenőrzés funkcióját, kötelesek jelezni az intézmény munkájában mutatkozó hiányosságokat, jelenteni a népbiztosság és egyes funkcionáriusai tevékenységében észlelhető fogyatékosságokat, s erre vonatkozó jelentéseiket és bizonyítékaikat az ÖK(b)P Központi Bizottságához, valamint a népbiztosság vezetőihez benyujtani.

A népbiztosságok pártszervezeteinek titkárait tisztségükben az ÖK(b)P KB erősíti meg.

A népbiztosságok központi apparátusában dolgozó valamennyi kommunista az illető népbiztosság közös pártszervezetéhez tartozik.

24. A jelenleg érvényben levő cikkely módosításaképpen a jövőben az alapszervezetek választott szerveit nem vezetőségeknek, hanem irodáknak kell nevezni (ilyen meg ilyen pártszervezet irodája).

25. Alapszervezeti irodát választanak minden olyan pártszervezetben, ahol legalább 15 párttag van.

26. A legalább 15, de legfeljebb 100 párttagot számláló műhely-pártszervezeteknek jogot kell adni arra, hogy a párttagoknak a kollektív vezetés szellemében történő gyorsabb ütemű fejlesztése és nevelése érdekében 3—5 tagú műhely-pártszervezeti vezetőséget, azok a műhely-pártszervezetek pedig, amelyeknek több mint 100 tagjuk van, 5—7 tagú vezetőséget válasszanak.

27. Le kell szögezni, hogy a 100-nál kevesebb párttagot számláló alapszervezetekben brigádonként, gépcsoportonként pártcsoportok létesíthetők.

28. A több mint 500 tagot és tagjelöltet számláló nagyüzemekben és intézményekben minden egyes esetben az ÖK(b)P KB engedélyével üzemi pártbizottságok alakíthatók, s ebben az esetben e nagyüzemek és intézmények műhely-pártszervezetei alapszervezeti jogokat kapnak.

XI. A pártról és a komszomolról

29. Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatát ki kell egészíteni a pártról és a komszomolról szóló következő cikkelyekkel:

a) Az ÖLKISz az ÖK(b)P közvetlen vezetésével végzi egész munkáját. Az ÖLKISz Központi Bizottsága, mint a komszomol vezető szerve, közvetlenül az ÖK(b)P Központi Bizottságának

irányítása alatt áll. Az ÖLKISz helyi szervezeteinek munkáját a megfelelő köztársasági, határterületi, területi, városi, kerületi pártszervezetek irányítják és ellenőrzik.

b) Az ÖLKISz-nek azok a tagjai, akik egyszersmind a párt tagjai vagy tagjelöltjei, kiválnak a komszomolból, mihelyt belépnek a pártba, hacsak nem viselnek vezető tisztséget a komszomol szervezeteiben.

c) Az ÖLKISz a párt aktív segítőtársa az egész állami és gazdasági építésben. A komszomol szervezeteinek valóban a pártutasítások aktív végrehajtóinak kell lenniök a szocialista építés minden területén, ott pedig, ahol a pártnak nincsenek alapszervezetei — teljes felelősséggel tartoznak a pártutasítások végrehajtásáért.

d) A komszomol szervezeteinek széleskörű kezdeményezési joguk van azon a téren, hogy megvitassák és felvessék az illetékes pártszervezetek előtt az üzem, a kolhoz, a szovhoz, az intézmény munkájának minden olyan kérdését, amely az utóbbiak működésében mutatkozó fogyatékosságok kiküszöbölésével, a munka megjavításához, szocialista verseny és élmunkásmozgalom szervezéséhez, tömegkampányok végrehajtásához stb. szükséges segítséggel függ össze.

Külön határozat

A XVIII. kongresszus előtt felvett tagjelöltek tagjelöltségi ideje az általános elvek alapján egy év.

AZ ÖSSZSZÖVETSÉGI KOMMUNISTA (BOLSEVIK) PÁRT a Kommunista Internacionále szekciója SZERVEZETI SZABÁLYZATA

(Egyhangúlag elfogadta az ÖK(b)P XVIII. kongresszusa)

Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt, a Kommunista Internacionále szekciója, a Szovjetunió proletariátusának élenjáró, szervezett csapata, osztályszervezetének legmagasabb formája. A pártot munkájában a marxizmus-leninizmus elmélete vezérli.

A párt vezeti a munkásosztályt, a parasztságot, az értelmiséget — az egész szovjet népet a munkásosztály diktatúrájának megszilárdításáért, a szocialista rend megszilárdításáért és fejlesztéséért, a kommunizmus győzelméért vívott harcban.

A párt a vezető magva a dolgozók valamennyi — mind társa-

dalmi, mind állami — szervezetének, és biztosítja a kommunista társadalom sikeres felépítését.

A párt egységes harci szervezet, amelyet minden párttagra egyformán kötelező tudatos fegyelem forraszt egybe. A párt ereje összekovácsoltságában, akarategységében és cselekvési egységében van, amellyel összeférhetetlen a programmtól és a Szervezeti Szabályzattól való eltérés, a pártfegyelem megsértése, a frakciós csoportosulás, a kétkulacsosság. A párt megtisztítja sorait azoktól, akik megsértik a párt programmját, a párt Szervezeti Szabályzatát és a pártfegyelmet.

A párt tevékeny és önfeláldozó munkát követel tagjaitól a párt programmjának és Szervezeti Szabályzatának megvalósítása, a párt és valamennyi pártszerv határozatainak végrehajtása, a párt sorai egységének biztosítása terén, s mind a Szovjetunió nemzetiségi dolgozói közötti, mind a világ proletariátusával való testvéri, internacionalista kapcsolatok erősítése terén.

I. A párttagokról, kötelességeikről és jogaikról

1. A párt tagjának számít mindenki, aki elismeri a párt programmját, dolgozik a párt valamelyik szervezetében, aláveti magát a párt határozatainak és fizeti a tagsági járulékot.

2. A párttag kötelessége:

a) fejlessze szakadatlanul öntudatát, sajátítsa el a marxizmus-leninizmus alapjait;

b) tartsa be a legszigorúbb pártfegyelmet, vegyen részt tevékenyen a párt és az ország politikai életében, valósítsa meg a gyakorlatban a párt politikáját és a pártszervek határozatait;

c) mutasson példát a munka- és állami fegyelem betartásában, sajátítsa el munkájának technikáját, emelje szüntelenül szakmai képzettségét;

d) erősítse állandóan kapcsolatát a tömegekkel, reagáljon idejében a dolgozók igényeire és szükségleteire, magyarázza meg a pártonkívüli tömegeknek a párt politikáját és határozatait.

3. A párttag joga, hogy

a) részt vegyen a párt politikai kérdéseinek a taggyűléseken vagy a pártsajtóban történő szabad és érdemleges megvitatásában;

b) a taggyűléseken bármelyik pártfunkcionáriust megbírálja;

c) részt vegyen a pártszervek megválasztásában, mint választó és választható;

d) személyes részvételt követeljen mindazokban az esetekben, amikor az ő tevékenységéről vagy magatartásáról döntenek;

e) bármilyen kérdéssel és beadvánnyal forduljon a párt bármely szervéhez, egészen az ÖK(b)P Központi Bizottságáig.

4. Párttagot csakis egyénileg lehet a pártba felvenni. Új párttagot a jelöltségi idejüket letöltött tagjelöltek sorából vesznek fel. Párttagnak öntudatos, tevékeny és a kommunizmus ügye iránt odaadó munkások parasztok és értelmiségiek vehetők fel.

A pártba csak az vehető fel, aki 18. életévét betöltötte.

A tagfelvétel a jelöltek sorából a következőképpen történik:

a) Aki felvételét kéri a pártba, három olyan párttag ajánlását nyujtja be, akik legalább három éve tagjai a pártnak, s akik őt a közös munka alapján legalább egy éve ismerik.

Első megjegyzés. Ha komszomolistát vesznek fel a pártba, az ÖLKISz kerületi bizottságának ajánlása egy párttag ajánlásával egyenlő.

Második megjegyzés. Az ÖK(b)P KB tagjai és póttagjai tartózkodnak az ajánlástól.

b) A pártba való felvételt az alapszervezet taggyűlése vitatja meg és dönti el. Az alapszervezet taggyűlésének határozata a kerületi pártbizottság, olyan kerületekben pedig, ahol nincs kerületi felosztás, a városi pártbizottság jóváhagyása után lép érvénybe.

A pártba való felvétel megvitatásánál az ajánlók jelenléte nem kötelező.

c) Fiatalok, 20. életévük betöltéséig csak az ÖLKISz útján léphetnek be a pártba.

d) Más pártok volt tagjait kivételes esetekben és öt olyan párttag ajánlása alapján veszik fel a pártba, akik közül három tíz éve tagja a pártnak, kettő pedig forradalom előtti párttagsággal rendelkezik, mégpedig az alapszervezet útján, feltétlenül az ÖK(b)P KB jóváhagyásával.

5. Az ajánlók felelősséggel tartoznak ajánlásuk helyességéért.

6. A tagjelöltek sorából felvett párttagok párttagsága attól a naptól számít, amikor a megfelelő alapszervezet taggyűlése az illető elvtársnak a párttagok közé való felvételéről szóló határozatot elfogadta.

7. Azt a párttagot, aki az egyik szervezet területéről valamely másik szervezet területére megy át, az utóbbi szervezet felveszi tagállományába.

Megjegyzés. A párttagnak az egyik szervezetből egy másikba való átmenetele az ÖK(b)P KB által megállapított szabályok szerint történik.

8. Azoknak a párttagoknak és tagjelölteknek párttagsága, akik három hónapig indokolatlanul nem fizetnek tagsági járulékot, megszűnik; erről az alapszervezet megfelelő határozatot hoz, amelyet a kerületi vagy városi pártbizottságnak kell jóváhagynia.

9. Valamely párttagnak a pártból való kizárásáról annak az alapszervezetnek taggyűlése dönt, amelyhez a kizárásra kerülő párttag tartozik, s a döntést a kerületi, illetve a városi pártbizottságnak kell jóváhagynia. A kerületi, illetve városi pártbizottságnak a kizárásról szóló határozata csak akkor lép érvénybe, ha a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága jóváhagyja.

10. Amíg a területi, határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a kizárási határozatot jóvá nem hagyja, a tagsági könyv a párttagnál marad, s a párttagnak joga van a taggyűléseken részt venni.

A párttagnak a pártból való kizárását a területi, határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a kizárás okának megjelölésével közzéteszi a helyi pártsajtóban, s ugyanígy közzéteszi a kizárt párttagnak a pártba való visszavételét is.

11. Amikor a pártból való kizárásról vagy a visszavételről döntenek, a lehető legnagyobb körültekintéssel és elvtársi gondossággal kell eljárni, s figyelmesen meg kell vizsgálni, indokoltak-e a párttag ellen emelt vádak.

Kisebb vétségek esetén (taggyűlés elmulasztása, a tagsági járulék késedelmes fizetése stb.) a pártnak a Szervezeti Szabályzatban előírt nevelő és ráható rendszabályait kell alkalmazni, nempedig a pártbüntetés legmagasabb fokát, a pártból való kizárást.

12. Az illetékes pártszervek a fellebbezés beérkezésétől számított két héten belül kötelesek megvizsgálni a kizárt párttag fellebbezését.

II. A tagjelöltek

13. A pártba való belépéshez tagjelöltségi idő letöltése szükséges, hogy a tagjelölt megismerkedjék a párt programmjával, Szervezeti Szabályzatával és taktikájával, és hogy a pártszervezetnek módjában legyen megvizsgálni a tagjelölt személyi tulajdonságait.

14. A tagjelölt felvételének rendje (egyéni felvétel, az ajánl-

lások benyujtása és ellenőrzése, az alapszervezet felvételi határozata s annak jóváhagyása) pontosan ugyanaz, mint a tagfelvételnél.

15. A tagjelöltség ideje egy év.

16. A párt tagjelöltjei tanácskozási joggal részt vesznek annak a szervezetnek a gyűlésein, amelyhez tartoznak.

17. A párt tagjelöltjei a rendes tagsági járulékot fizetik a helyi pártbizottság pénztárába.

III. A párt felépítése. A pártdemokrácia

18. A párt szervezeti felépítésének vezérelve a demokratikus centralizmus. Ez azt jelenti, hogy:

a) a párt minden vezető szervét — a legalsóktól a legfelsőkig — választják;

b) a pártszervek pártszervezeteik előtt rendszeres időközökben beszámolnak tevékenységükről;

c) a pártban szigorú pártfegyelem van, s a kisebbség aláveti magát a többségnek;

d) a felsőbb szervek határozatai feltétlenül kötelezőek az alsóbb szervekre.

19. A párt a területi-üzemi elv szerint épül fel. A kerületi pártszervezet az illető kerület valamennyi helyi pártszervezetének felettes szerve, illetőleg egy egész munkaág pártszervezete az illető munkaág részlegein működő valamennyi pártszervezetnek felettes szerve.

20. Minden pártszervezet önállóan határoz a helyi kérdésekben, de ezek a határozatok nem lehetnek ellentétben a párt határozataival.

21. Minden pártszervezet legfelsőbb vezető szerve a taggyűlés (az alapszervezetek részére), a konferencia (például a kerületi, területi szervezetek részére), a kongresszus (a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjai, az ÖK(b)P részére).

22. A taggyűlés, a konferencia vagy a kongresszus irodát, illetve bizottságot választ, amely ezeknek végrehajtó szerve, és vezeti a szervezet egész folyó munkáját.

23. A pártszervek választásánál tilos a lista szerinti szavazás. Az egyes jelöltekről külön-külön kell szavazni, amellett minden párttag számára korlátozás nélküli jogot biztosítanak arra, hogy kifogást emelhessen az egyes jelöltek ellen, s bírálhassa őket. A választás zárt (titkos) szavazás útján történik.

24. Minden köztársasági, határterületi és területi központban

és minden többé-kevésbbé jelentős ipari központban a párt és a kormány legfontosabb határozatainak megvitatására összehívják a városi pártszervezetek aktíváit; az aktívákat azonban nem parádénak, nem a határozatok formális és ünnepélyes jóváhagyása végett, hanem érdemleges vita céljából kell összehívni.

Nagyobb központokban nemcsak a városi, hanem a kerületi aktívákat is össze kell hívni.

25. A pártpolitika kérdéseinek szabad és érdemleges megvitatása az egyes szervezetekben vagy az egész pártban minden párttag elidegeníthetetlen, a pártdemokráciából következő joga. Csupán a pártdemokrácia alapján bontakozhat ki a bolsevik önkritika, s szilárdulhat meg a pártfegyelem, amelynek tudatosnak, nem pedig gépiesnek kell lennie. De a pártpolitika kérdéseinek széleskörű megvitatását, különösen összszövetségi méretű megvitatását úgy kell megszervezni, hogy az ne vezethessen arra, hogy egy jelentéktelen kisebbség megpróbálja rákényszeríteni akaratát a párt többségére, vagy arra, hogy frakciós csoportosulásokat próbáljanak szervezni, amelyek veszélyeztetik a párt egységét, olyan pártszakító kísérletekre, amelyek megingathatják a munkásosztály diktatúrájának erejét és szilárdságát. Ezért összszövetségi méretű vita csak abban az esetben tekinthető szükségesnek: a) ha legalább néhány területi vagy köztársasági pártszervezet szükségesnek tartja; b) ha az ÖK(b)P KB-ban nincs eléggé szilárd többség a pártpolitika legfontosabb kérdéseit illetően; c) ha az ÖK(b)P KB annak ellenére, hogy az ÖK(b)P KB-ban van egy meghatározott álláspontot elfoglaló szilárd többség, szükségesnek tartja, hogy politikájának helyességét pártvita útján ellenőrizze. Csakis e feltételek teljesítésével lehet biztosítani a pártot az ellen, hogy pártellenes elemek visszaéljenek a pártdemokráciával, csakis e feltételek teljesítése esetén lehet arra számítani, hogy a pártdemokrácia az ügy javára válik, s nem használják ki a párt és a munkásosztály kárára.

26. A párt szervezetének sémája a következő:

a) az egész párt számára: Összszövetségi Kongresszus, az ÖK(b)P KB, Összszövetségi Konferencia;

b) a területek, határterületek, szövetségi köztársaságok számára: területi, határterületi konferenciák, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak kongresszusai, területi pártbizottságok, határterületi pártbizottságok, a szövetségi Kommunista Pártok Központi Bizottságai;

c) a körzet számára: körzeti konferenciák, körzeti pártbizottságok;

d) városok, kerületek számára: városi, kerületi konferenciák, városi, kerületi pártbizottságok;

e) vállalatok, lakótelepek, kolhozok, gép- és traktorállomások, a Vörös Hadsereg és a Haditengerészeti Flotta alakulatai, intézmények számára: az alapszervezetek taggyűlései, konferenciái, az alapszervezetek irodái.

27. A párthatározatok végrehajtása érdekében végzett gyakorlati munkára az ÖK(b)P KB-ban a következő főosztályok és osztályok működnek: a) Káder Főosztály; b) Propaganda és Agitációs Főosztály; c) Szervező és Instruktori Osztály; d) Mezőgazdasági Osztály; e) Iskolaügyi Osztály. A körzeti, területi, határterületi pártbizottságokban és a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságaiban: a) Káderosztály; b) Propaganda és Agitációs Osztály; c) Szervező és Instruktori Osztály; d) Mezőgazdasági Osztály; e) Katonai Osztály. A városi és kerületi pártbizottságokban: a) Káderosztály; b) Propaganda és Agitációs Osztály; c) Szervező és Instruktori Osztály; d) Katonai Osztály.

A katonai osztályok feladata a katonai szervek támogatása a katonakötelesek nyilvántartásában, a behívások szervezésében, háború esetén a mozgósításban, a légoltalmi szolgálat megszervezésében stb.

A területi, határterületi pártbizottságokban, a szövetségi Kommunista Pártok Központi Bizottságaiban a propaganda és agitációs osztály meg a káderosztály vezetését külön titkárokra kell bízni.

28. Végleges jóváhagyás után minden pártszervezetnek joga van saját sajtóra, de csakis a megfelelő felsőbb pártszervezet jóváhagyásával.

IV. A párt legfelsőbb szervei

29. Az ÖK(b)P legfelsőbb szerve az ÖK(b)P kongresszusa. A rendes pártkongresszust háromévenként legalább egyszer hívják össze. Rendkívüli kongresszust az ÖK(b)P Központi Bizottsága vagy saját kezdeményezésére, vagy a legutolsó pártkongresszuson képviselt párttagok legalább egyharmadának kívánságára hív össze. A pártkongresszus összehívását és napirendjét legkésőbb másfél hónappal a kongresszus előtt közzé kell tenni. A rendkívüli kongresszusokat két hónapon belül kell összehívni.

A kongresszus határozatképes, ha azon az utolsó rendes kongresszuson képviselt párttagoknak legalább a fele képviselve van.

A pártkongresszuson való képviselet arányát az ÖK(b)P Központi Bizottsága állapítja meg.

30. Ha az ÖK(b)P Központi Bizottsága a 29. pontban megállapított határidőn belül nem hívja össze a rendkívüli kongresszust, a rendkívüli kongresszus összehívását követelő szervezeteknek joguk van szervező bizottságot alakítani, amely a rendkívüli kongresszus összehívása tekintetében az ÖK(b)P Központi Bizottságának jogait élvezi.

31. A kongresszus:

a) meghallgatja és jóváhagyja az ÖK(b)P Központi Bizottsága, a Központi Revíziós Bizottság és egyéb központi szervek beszámolóját;

b) felülvizsgálja és módosítja a párt programmját és Szervezeti Szabályzatát;

c) meghatározza a párt taktikai irányvonalát a legfontosabb időszerű politikai kérdésekben;

d) megválasztja az ÖK(b)P Központi Bizottságát és a Központi Revíziós Bizottságot.

32. Az ÖK(b)P Központi Bizottságát és a Központi Revíziós Bizottságot a kongresszus által megállapított összetételben választják meg. Ha az ÖK(b)P Központi Bizottságának valamelyik tagja kiválik, a Központi Bizottságot a kongresszus által megválasztott póttagokkal egészítik ki.

33. Az ÖK(b)P Központi Bizottsága négyhónaponként legalább egyszer plénumot tart. Az ÖK(b)P KB póttagjai tanácskozási joggal részt vesznek az ÖK(b)P KB plénumain.

34. Az ÖK(b)P Központi Bizottsága a politikai munkára Politikai Irodát, a szervező munka általános irányítására Szervező Irodát, a szervező és végrehajtó jellegű folyó munkára Titkárságot, a párt és az ÖK(b)P KB határozatai végrehajtásának ellenőrzésére pedig Pártellenőrző Bizottságot szervez.

35. A Pártellenőrző Bizottság:

a) ellenőrzi, hogyan hajtják végre a pártszervezetek meg a szovjet- és gazdasági szervek a párt és az ÖK(b)P KB határozatait;

b) ellenőrzi a helyi pártszervezetek munkáját;

c) felelősségre vonja azokat, akik vétenek az ÖK(b)P programmja, Szervezeti Szabályzata és a pártfegyelem ellen.

36. Az ÖK(b)P Központi Bizottsága a kongresszusok közti időben vezeti a párt egész munkáját, képviseli a pártot a más pártokkal, szervezetekkel és intézményekkel való érintkezés során, szervezi a párt különböző intézményeit, és irányítja tevékenységüket, kinevezi az ellenőrzése alatt működő központi sajtó-

szervek szerkesztőségét, és megerősíti a nagy helyi pártszervezetek pártlapjainak szerkesztőségét, szervezi és irányítja a társadalmi jelentőségű akciókat, elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, kezeli a központi pénztárt.

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága irányítja a központi szovjet- és társadalmi szervezetek munkáját az ezeken belül működő pártcsoportok útján.

37. A pártkongresszusok közti időben évenként legalább egyszer az ÖK(b)P Központi Bizottsága Összszövetségi Pártkonferenciát hív össze a helyi szervezetek képviselőiből, a pártpolitika napirenden levő kérdéseinek megvitatására.

Az Összszövetségi Pártkonferencia küldötteit a területi, határterületi pártbizottságok, a szövetségi Kommunista Pártok Központi Bizottságainak plénumain választják.

Az Összszövetségi Pártkonferencia választási és képviseleti rendjét az ÖK(b)P KB állapítja meg.

Az ÖK(b)P KB tagjai, amennyiben nem a helyi szervezetek meghatalmazott küldöttei, az Összszövetségi Pártkonferencia munkájában tanácskozási joggal vesznek részt.

38. Az Összszövetségi Pártkonferenciának joga van arra, hogy leváltsa az ÖK(b)P KB tagjainak egy részét, vagyis joga van arra, hogy az ÖK(b)P KB-ból kirekessze az ÖK(b)P KB egyes olyan tagjait, akik nem biztosítják a rájuk mint az ÖK(b)P KB tagjaira háruló kötelességek teljesítését, s másokat állítson helyükbe, de ez legfeljebb a kongresszuson megválasztott ÖK(b)P KB tagjainak egyötödét érintheti.

Az Összszövetségi Pártkonferencia az ÖK(b)P KB létszámát a pártkongresszus által megválasztott póttagokkal egészíti ki, s helyettük megfelelő számú új póttagot választ az ÖK(b)P KB-ba.

39. Az Összszövetségi Pártkonferencia határozatait az ÖK(b)P KB hagyja jóvá, kivéve a központi bizottsági tagok leváltásáról és az új központi bizottsági póttagok megválasztásáról szóló határozatokat, amelyeknél nincs szükség az ÖK(b)P KB jóváhagyására.

Az Összszövetségi Pártkonferenciának az ÖK(b)P KB által jóváhagyott határozatai kötelezőek minden pártszervezetre.

40. Az ÖK(b)P Központi Bizottságának joga van a vezetés és a politikai munka fokozása céljából politikai osztályokat szervezni és az ÖK(b)P KB szervezőit kiküldeni a szocialista építés elmaradott, a népgazdaság és az egész ország szempontjából különösen fontos munkaterületeire, joga van továbbá arra, hogy ha a politikai osztályok teljesítették feladataikat, megszüntesse

vagy átalakítsa azokat területi-üzemi elven felépülő rendes pártszervekké.

A politikai osztályok az ÖK(b)P KB által jóváhagyott külön utasítások alapján működnek.

41. Az ÖK(b)P Központi Bizottsága a pártszervezeteket rendszeresen tájékoztatja munkájáról.

42. A Központi Revíziós Bizottság ellenőrzi: a) hogy gyorsan és helyesen intézik-e az ügyeket a párt központi szervei, és hogy zökkenő nélkül működik-e az ÖK(b)P KB Titkárságának apparátusa; b) az ÖK(b)P KB pénztárát és vállalatait.

V. A párt területi, határterületi és köztársasági szervezetei

43. A területi, határterületi, köztársasági pártszervezet legfelsőbb szerve a területi pártkonferencia, a határterületi pártkonferencia, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusa, a konferenciák és kongresszusok közötti időben pedig a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága. E szervek tevékenységük során az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt és vezető szerveinek határozatai szerint járnak el.

44. A rendes területi, határterületi konferenciát, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának rendes kongresszusát a területi, határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága hívja össze másfélévenként egyszer, rendkívüli konferenciát, illetve kongresszust a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága által hozott határozat alapján hívnak össze, vagy akkor, ha azt az illető területi, határterületi, köztársasági pártszervezetet alkotó pártszervezetek tagjainak egyharmada követeli.

A területi, határterületi konferencián, illetőleg a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusán való képviselet arányát a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága állapítja meg.

A területi, határterületi konferencia, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusa meghallgatja és jóváhagyja a területi pártbizottságnak, a határterületi pártbizottságnak, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártja Központi Bizottságának beszámolóját, a revíziós bizottság és

egyéb területi, határterületi és köztársasági szervezetek jelentéseit, megvitatja a területen, határterületen, illetve köztársaságban folyó párt-, szovjet-, gazdasági és szakszervezeti munka kérdéseit, megválasztja a területi pártbizottságot, a határterületi pártbizottságot, a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottságát, a revíziós bizottságot és a küldötteket az Összszövetségi Pártkongresszusra.

45. A területi, határterületi pártbizottság, a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a folyó munka végzésére megválasztja a megfelelő végrehajtó szerveket, amelyek legfeljebb 11 tagból és 4—5 titkárból állnak, beleértve az első titkárt, második titkárt, káderügyi titkárt és propagandaügyi titkárt, akiket tisztségükben az ÖK(b)P KB erősít meg. A titkároknak feltétlenül legalább ötéves párttagsággal kell rendelkezniök.

46. A területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága szervezi a párt különféle intézményeit a terület, a határterület, a köztársaság határán belül, irányítja tevékenységüket, kinevezi az ellenőrzése alatt működő területi, határterületi, illetve köztársasági pártlap szerkesztőségét, irányítja a pártonkívüli szervezetekben működő pártcsoportokat, szervezi és irányítja területi, határterületi, illetve köztársasági jelentőségű akcióit, szervezetén belül elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, kezeli a területi, határterületi, köztársasági pártpénztárt.

47. A területi pártbizottságnak, a határterületi pártbizottságnak, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártja Központi Bizottságának plénumát legalább háromhavonként egyszer hívják össze.

48. Az autonóm köztársaságok, valamint a határterülethez és a szövetségi köztársaságokhoz tartozó nemzeti és egyéb területek pártszervezetei a határterületi pártbizottságok, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártja élén álló Központi Bizottság vezetésével működnek, s belső életükben a Szervezeti Szabályzatnak a területi, határterületi és köztársasági pártszervezetekről szóló V. fejezetében kifejtett szabályok szerint járnak el.

VI. A párt körzeti szervezetei

49. Azokon a területeken, határterületeken és azokban a köztársaságokban, amelyekben körzetek vannak, körzeti pártszervezeteket létesítenek.

A körzeti pártszervezet legfelsőbb szerve a körzeti pártkon-

ferencia, amelyet a körzeti pártbizottság legalább másfélévenként egyszer hív össze, és a rendkívüli konferencia, amelyet a körzeti pártbizottság határozata alapján vagy a körzeti szervezethez tartozó szervezetek tagsága egyharmadának kívánságára hivnak össze.

A körzeti konferencia meghallgatja és jóváhagyja a körzeti pártbizottság, a revíziós bizottság és egyéb körzeti pártszervezetek beszámolóit, megválasztja a körzeti pártbizottságot, a revíziós bizottságot és a küldötteket a területi, határterületi konferenciákra, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusára.

50. A körzeti pártbizottság legfeljebb kilenctagú irodát választ és megválasztja a körzeti pártbizottság négy titkárát, mégpedig az első titkárt, a második titkárt, a káderügyi titkárt és a propagandaügyi titkárt. A titkároknak feltétlenül legalább hároméves párttagsággal kell rendelkezniök. A körzeti pártbizottság titkárait tisztségükben a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága erősíti meg.

51. A körzeti pártbizottság szervezi a párt különböző intézményeit a körzet határán belül, és irányítja tevékenységüket, kinevezi az irányítása és ellenőrzése alatt működő körzeti pártlap szerkesztőségét, irányítja a pártonkívüli szervezetek pártcsoportjait, szervezi körzeti jelentőségű akcióit, a körzet határán belül elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, kezeli a körzeti pártpénztárt.

VII. A párt városi és kerületi (falusi és városi) szervezetei

52. A városi, kerületi pártkonferenciát a városi, kerületi pártbizottság évenként legalább egyszer, a rendkívüli konferenciát — a városi, kerületi pártbizottság határozata alapján vagy a városi, kerületi szervezethez tartozó szervezetek tagsága egyharmadának kívánságára hívják össze.

A városi, kerületi konferencia meghallgatja és jóváhagyja a városi, kerületi pártbizottság, a revíziós bizottság és egyéb városi, kerületi szervezetek beszámolóit, megválasztja a városi, kerületi pártbizottságot, a revíziós bizottságot és a küldötteket a határterületi, területi konferenciára, illetőleg a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusára.

53. A városi, kerületi pártbizottság 7—9 tagú irodát választ, és megválasztja a városi, kerületi pártbizottság három titkárát. A városi és kerületi pártbizottság titkárainak feltétlenül legalább

háromeves párttagsággal kell rendelkezniök. A városi és kerületi pártbizottság titkárait tisztségükben a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága erősíti meg.

54. A városi, kerületi pártbizottság szervezi és jóváhagyja a vállalatoknál, szovhozokban, gép- és traktorállomásokon, kolhozokban és intézményekben működő alapszervezeteket, nyilvántartja a kommunistákat, szervezi a párt különféle intézményeit a város, a kerület határán belül, és irányítja tevékenységüket, kinevezi a vezetése és ellenőrzése alatt működő városi, kerületi pártlap szerkesztőségét, irányítja a pártonkívüli szervezetek pártcsoportjait, szervezi városi, kerületi jelentőségű akcióit, a város, illetve a kerület határán belül elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, kezeli a városi, kerületi pártpénztárt. A városi, kerületi pártbizottság az ÖK(b)P KB által megállapított időben és formában beszámol tevékenységéről a területi pártbizottságnak, a határterületi pártbizottságnak, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártja Központi Bizottságának.

55. A városi, kerületi pártbizottság plénumát legalább másfélhavonként egyszer hívják össze.

56. A nagyvárosokban az ÖK(b)P KB engedélyével a városi pártbizottságnak alárendelt kerületi szervezeteket létesítenek.

VIII. A párt alapszervezetei

57. A párt alapja az alapszervezet.

Alapszervezeteket olyan üzemekben, szovhozokban, gép- és traktorállomásokon és más gazdasági vállalatoknál, kolhozokban, a Vörös Hadsereg és a Haditengerészeti Flotta alakulatainál, falvakban, intézményekben, tanintézetekben stb. létesítenek, ahol legalább 3 párttag van.

Olyan vállalatoknál, kolhozokban, intézményekben stb., ahol 3-nál kevesebb párttag van, a kerületi, illetve városi pártbizottság vagy a politikai osztály által kijelölt pártszervezők vezetésével tagjelölt-csoportokat vagy párt-komszomolcsoportokat szerveznek.

Az alapszervezeteket a kerületi, városi pártbizottságok, illetve a megfelelő politikai osztályok hagyják jóvá.

58. Olyan vállalatoknál, intézményekben, kolhozokban stb., ahol több mint 100 párttag, illetve tagjelölt van, az egész vállalatot, intézményt stb. felölelő alapszervezeten belül, minden egyes esetben a kerületi, városi pártbizottság, illetve a megfelelő

politikai osztály jóváhagyásával szervezhetők pártszervezetek műhelyenként, részlegenként, osztályonként stb.

A műhely-, részleg- stb. szervezetekben, úgyszintén a 100-nál kevesebb párttagot és tagjelöltet számláló alapszervezetekben brigádonként, gépcsoportonként pártcsoportok létesíthetők.

59. A több mint 500 párttagot és tagjelöltet számláló nagyüzemekben és intézményekben minden egyes esetben az ÖK(b)P KB engedélyével üzemi pártbizottságok alakíthatók, s ebben az esetben e nagyüzemek műhely-pártszervezetei alapszervezeti jogokat kapnak.

60. Az alapszervezet a munkások, parasztok és értelmiségiek tömegeit összekapcsolja a vezető pártszervekkel. Feladata:

a) agitációs és szervezőmunka a tömegek között a párt jelszavainak és határozatainak megvalósítása céljából, biztosítva az üzemi sajtó irányítását;

b) új tagok bevonása a pártba és ezek politikai nevelése;

c) a kerületi, városi pártbizottság, illetve a megfelelő politikai osztály támogatása annak egész gyakorlati munkájában;

d) a tömegek mozgósítása a gyárakban, szovhozokban, kolhozokban stb. a termelési terv teljesítésére, a munkafegyelem megszilárdítására, a szocialista munkaverseny és az élmunkásmozgalom fejlesztésére;

e) harc a gyárakban, szovhozokban, kolhozokban a lazaság és a pazarlás ellen, állandó gondoskodás a munkások, alkalmazottak, kolhozparasztok kulturális és szociális viszonyainak megjavításáról;

f) tevékeny részvétel az ország gazdasági és politikai életében.

61. A termelő vállalatokban, köztük a szovhozokban, kolhozokban, gép- és traktorállomásokon működő alapszervezetek, jelentőségük és a vállalat munkájáért való felelősségük növelése érdekében, jogot kapnak arra, hogy ellenőrizzék a vállalat igazgatóságának tevékenységét.

A népbiztosságok pártszervezetei, amelyek a szovjet intézmények sajátos munkafeltételei folytán nem gyakorolhatják az ellenőrzés funkcióját, kötelesek jelezni az intézmény munkájában mutatkozó hiányosságokat, jelenteni a népbiztosság és egyes funkcionáriusai tevékenységében észlelhető fogyatékosságokat, s erre vonatkozó jelentéseiket és bizonyítékaikat az ÖK(b)P Központi Bizottságához, valamint a népbiztosság vezetőihez benyujtani.

A népbiztosságok alapszervezeteinek titkárait tisztségükben az ÖK(b)P KB erősíti meg.

A népbiztosságok központi apparátusában dolgozó valamennyi kommunista az illető népbiztosság közös pártszervezetéhez tartozik.

62. Az alapszervezet a folyó munka intézésére egyéves megbízatással legfeljebb 11 tagú irodát választ.

Alapszervezeti pártirodát választanak minden olyan pártszervezetben, ahol legalább 15 párttag van.

A 15-nél kevesebb párttagot számláló pártszervezetekben nem irodát, hanem alapszervezeti titkárt választanak.

A legalább 15, de legfeljebb 100 párttagot számláló műhely-pártszervezetek jogot kapnak arra, hogy a párttagoknak a kollektív vezetés szellemében történő gyorsabb ütemű fejlesztése és nevelése érdekében 3—5 tagú műhely-pártszervezeti irodát, azok a műhely-pártszervezetek pedig, amelyeknek több mint 100 tagjuk van, 5—7 tagú irodát válasszanak.

A 100-nál kevesebb tagot számláló alapszervezetekben a munkát rendszerint nem függetlenített pártmunkások végzik.

Az olyan alapszervezetekben, amelyekben a párttagok száma nem haladja meg az 1 000-et, 2—3 fizetett pártmunkás, amelyekben pedig 1 000—3 000, vagy több párttag van, 4—5 függetlenített pártmunkás dolgozik.

Az alapszervezet és műhely-pártszervezet titkárának feltétlenül legalább egyéves párttagsággal kell rendelkeznie.

IX. A párt és a komszomol

63. Az ÖLKISz az ÖK(b)P vezetésével végzi munkáját. Az ÖLKISz Központi Bizottsága, mint a komszomol vezető szerve, az ÖK(b)P Központi Bizottságának irányítása alatt áll. Az ÖLKISz helyi szervezeteinek munkáját a megfelelő köztársasági, határterületi, területi, városi, kerületi pártszervezetek irányítják és ellenőrzik.

64. Az ÖLKISz-nek azok a tagjai, akik egyszersmind a párt tagjai vagy tagjelöltjei, kiválnak a komszomolból, mihelyt belépnek a pártba, hacsak nem viselnek vezető tisztséget a komszomol szervezeteiben.

65. Az ÖLKISz a párt aktív segítőtársa az egész állami és gazdasági építésben. A komszomol szervezeteinek valóban a pártutasítások aktív végrehajtóinak kell lenniök a szocialista építés minden területén, különösen ott, ahol a pártnak nincsenek alapszervezetei.

66. A komszomolszervezeteknek széleskörű kezdeményezési

joguk van azon a téren, hogy megvitassák és felvessék a megfelelő pártszervezetek előtt az üzem, a kolhoz, a szovhoz, az intézmény munkájának minden olyan kérdését, amely az utóbbiak működésében mutatkozó fogyatékosságok kiküszöbölésével, a munka megjavításához, szocialista verseny és élmunkásmozgalom szervezéséhez, tömegkampányok végrehajtásához stb. szükséges segítséggel függ össze.

X. A Vörös Hadseregben, a Haditengerészeti Flottában és a közlekedésben működő pártszervezetekről

67. A Munkás-Paraszt Vörös Hadseregben a pártmunkát Politikai Igazgatóság irányítja, amely működésében az ÖK(b)P Központi Bizottsága Katonai Osztályának jogait élvezi, míg a Munkás-Paraszt Haditengerészeti Flottában, valamint a közlekedésben — a Haditengerészeti Flotta Politikai Igazgatósága, illetőleg a Közlekedésügyi Politikai Igazgatóság irányítja; ezeket a szerveket az ÖK(b)P Központi Bizottsága Haditengerészeti Osztályának, illetőleg megfelelő közlekedésügyi osztályának jogai illetik meg.

A Munkás-Paraszt Vörös Hadsereg Politikai Igazgatósága, a Haditengerészeti Flotta Politikai Igazgatósága és a Közlekedésügyi Politikai Igazgatóság az általa kinevezett politikai osztályok, katonai bizottságok, pártszervezők és a megfelelő hadsereg-, flotta- és közlekedési konferenciákon választott pártbizottmányok útján végzi irányító munkáját.

A Vörös Hadseregben, a Haditengerészeti Flottában és a közlekedésben a pártszervezetek az ÖK(b)P KB által jóváhagyott külön utasítások alapján működnek.

68. A katonai körzetekben, hajórajoknál és hadseregekben működő politikai igazgatóságok vezetőinek, valamint a vasutak politikai osztályai vezetőinek feltétlenül ötéves, a hadosztályokban és dandárokban működő politikai osztályok vezetőinek pedig hároméves párttagsággal kell rendelkezniök.

69. A politikai szervek kötelesek szoros kapcsolatot fenntartani a helyi pártbizottságokkal, olymódon, hogy a politikai szervek és a katonai bizottságok vezetői állandóan részt vesznek a helyi pártbizottságokban, a pártbizottságok pedig rendszeresen meghallgatják a politikai szervek és a katonai bizottságok vezetőinek beszámolóját a katonai alakulatokban folyó politikai munkáról, illetve a közlekedésben működő politikai osztályok vezetőinek beszámolóját.

XI. A pártonkívüli szervezetekben működő pártcsoportok

70. A szovjet, szakszervezeti, szövetkezeti és egyéb tömegszervezetek kongresszusain, tanácskozásain és választott szerveiben, ahol legalább 3 párttag van, pártcsoportot kell szervezni, amelynek feladata: a párt befolyásának minden irányú erősítése és a párt politikájának érvényesítése a pártonkívüliek körében, a párt- és állami fegyelem megszilárdítása, harc a bürokratizmus ellen, a párt- és szovjetutasítások végrehajtásának ellenőrzése.

A folyó munka intézésére a csoport titkárt választ.

71. A pártcsoportok a megfelelő pártszervek (az ÖK(b)P Központi Bizottsága, a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága, a határterületi, területi, körzeti, városi, kerületi pártbizottság) irányítása alatt állnak.

A csoportok minden kérdésben kötelesek szigorúan és következetesen tartani magukat a vezető pártszervek határozataihoz.

XII. Büntető rendszabályok a pártfegyelem megsértése esetén

72. A párt egységének megőrzése, a kétkulacsosság, a frakciózás és a pártszakítás legcsekélyebb kísérlete elleni kíméletlen harc, a párt- és állami fegyelem betartása minden párttag és minden pártszervezet elsőrendű kötelessége.

73. A párt- és szovjet központok utasításait gyorsan és pontosan kell teljesíteni. A felsőbb szervezetektől kapott utasítások végrehajtásának elmulasztása és más olyan cselekedetek, amelyeket a párt közvéleménye bűnös cselekedeteknek minősít, a következőket vonják maguk után: a pártszervezet részére — megrovást és általános átregisztrálást (a szervezet feloszlatását); az egyes párttagok részére — a fegyelmező büntetés valamelyik formáját (dorgálás, megrovás stb.), nyilvános megrovást, a felelős párt- és szovjetmunkából való ideiglenes eltávolítást, a pártból való kizárást és a közigazgatási és bírói hatóságok egyidejű értesítését a bűncselekményről.

74. Ha az ÖK(b)P KB valamelyik tagja megsérti a párt- és állami fegyelmet, elszüllik, kétkulacsossá válik vagy frakciózik, az ÖK(b)P KB-nak joga van arra, hogy az illetőt kizárja az ÖK(b)P KB-ból, s végső rendszabályként kizárja a pártból.

A pártbüntetés e legmagasabb foka csak azzal a feltétellel alkalmazható az ÖK(b)P KB tagjaival és póttagjaival szemben, ha összehívják az ÖK(b)P KB plénumát, s arra meghívják az ÖK(b)P KB valamennyi póttagját. Ha a párt legfelelősebb vezetőinek ez a közös gyűlése kétharmad szótöbbséggel szükségesnek

tartja az ÖK(b)P KB tagjának az ÖK(b)P KB-ból vagy a pártból való kizárását, ezt a rendszabályt haladéktalanul végre kell hajtani.

XIII. A párt anyagi eszközei

75. A párt és szervezetei a tagsági járulékból, a pártvállalatok jövedelméből és egyéb bevételekből merítik anyagi eszközeiket.

76. A párttagok és tagjelöltek havi tagsági járuléka a következő:

100	rubel keresetig		—	rubel	20	kopek
101—150	„ „		—	„	50	„
151—200	„ „		1	„	—	„
201—250	„ „		1	„	50	„
251—300	„ „		2	„	—	„
301—500	„ „	a kereset	2 százaléka			
500	„ kereseten felül a kereset		3	„		

A nem fix fizetésű párttagok és tagjelöltek tagsági járulékának mértékét az ÖK(b)P KB állapítja meg.

77. A tagjelöltek soraiba lépők belépési díjként keresetük 2 százalékát fizetik.

„Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt XVIII. kongresszusa. Gyorsírói jegyzőkönyv" 1939

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1939 május 21—24 és 27

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY AZ ÖK(b)P KB RENDES TELJES ÜLÉSÉRŐL

A napokban az ÖK(b)P KB rendes teljes ülést tartott.

A teljes ülés a következő kérdéseket tárgyalta meg: a) a közös kolhozföldek elherdálásának megakadályozására irányuló intézkedésekről, b) a termés betakarításának és a mezőgazdasági termékek begyüjtésének előkészítése, c) az ÖK(b)P KB mellett működő Pártellenőrző Bizottság megalakítása, d) a dolgozók küldötteinek helyi szovjetjeibe való választások lefolytatása; a teljes ülés ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban megfelelő határozatokat hozott.

A teljes ülés jóváhagyta az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa által a) a közös kolhozföldek elherdálásának megakadályozására irányuló intézkedésekről, és b) a termés betakarításának és a mezőgazdasági termékek begyüjtésének előkészítéséről hozott határozati javaslatot.

A KÖZÖS KOLHOZFÖLDEK ELHERDÁLÁSÁNAK MEGAKADÁLYOZÁSÁRA IRÁNYULÓ INTÉZKEDÉSEKRŐL

(Az ÖK(b)P Központi Bizottságának és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának határozata)

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa megállapítja, hogy a pártnak a kolhozok földhasználatára vonatkozó politikáját komolyan eltorzítják. Ez abban jut kifejezésre, hogy megsértik a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának második pontját, amely meghatározza, hogy mekkora háztáji föld lehet a kolhozporta személyi használatában, a háztáji földeket

a kolhoz közös földjeinek elherdálása és önkényes birtokbavétele útján jogtalanul növelik a kolhozparaszt személyi gazdaságának javára.

A kolhozok közös földjeinek elherdálása és önkényes birtokbavétele a kolhozparasztok személyi gazdaságának javára a Mintaalapszabályzatban előírt mértéken felül — különféle törvényellenes módokon történik. Vagy úgy, hogy a családok látszólagos szétválása címén hasítanak le háztáji parcellákat, s ekkor a kolhozporta a színleg kivált családtagok részére csalárd úton jut további háztáji parcellához, vagy pedig úgy, hogy egészen nyiltan osztanak szét a kolhozparasztok között közös földeket háztáji gazdaságok céljára.

Ennek a kolhoz- és államellenes gyakorlatnak következtében a közös kolhozföldön alapuló kolhoz közös gazdaságának érdekeit olyan, magántulajdonosokra jellemző beállítottságú és kapzsi elemeknek szolgáltatják ki, akik a kolhozt spekulációra és egyéni nyerészkedésre használják fel.

Több kolhozban az a gyakorlat alakult ki, hogy a kolhozparaszt háztáji parcellája valójában a kolhozporta magántulajdonává válik, mellyel nem a kolhoz, hanem a kolhozparaszt rendelkezik a saját belátása szerint: a háztáji parcellát bérbeadja és akkor is megtartja saját használatában, ha nem dolgozik a kolhozban.

A kolhozok közös földjeinek önkényes birtokbavételét és elherdálását elősegíti az, ha a kolhozok földgazdálkodásában zűrzavar és rendetlenség van, ha a háztáji parcellák és a kolhozok közös földjei összekeverednek olyanformán, hogy a háztáji parcellák nem a porták körül vannak, hanem beékelve a kolhoz szántóföldjei közé, hogy a háztáji földeket nem kerítik el a szántóföldektől, s hogy nem tartják nyilván a szántóföldeket és a háztáji földeket.

A Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának ilyen és más hasonló megsértése, a kolhozparasztok személyi gazdaságának felduzzasztása arra vezet, hogy a háztáji gazdaság elveszíti a kisegítő gazdaság jellegét, s néhol a kolhozparaszt jövedelmének fő forrásává válik.

Így azután a kolhozokban meglehetősen sok olyan állítólagos kolhozparaszt van, akik vagy egyáltalán nem, vagy csak a látszat kedvéért dolgoznak a kolhozban, és idejük javarészét saját személyi gazdaságuknak szentelik.

Az ilyen helyzet, hogy tudniillik a kolhozparasztok egy része nem vesz részt a kolhoz közös munkájában, ugyanakkor azonban élvezi a kolhozélet minden előnyét, visszaél kolhozparaszti

helyzetével, s a kolhoztagságával járó kedvezményeket egyéni nyerészkedésre használja fel, elkerülhetetlenül akadályozza a kolhozokban a közös munka termelékenységének emelkedését, aláássa a kolhozok munkafegyelmét, zavarja a becsületes kolhozparasztok munkáját, és ezzel akadályozza a kolhozok jövedelmezőségének és jómódjának további növekedését.

Az ilyen helyzet, hogy tudniillik a kolhozparasztok egy része kerüli a közös munkát — arra vezet, hogy a kolhozokban mesterséges munkaerőhiány keletkezik, holott a Szovjetunió legtöbb vidékén a kolhozokban valójában sok a fölös munkáskéz, amelyet ha felhasználnának, nemcsak megszűnne a látszólagos munkaerőhiány a kolhozokban, hanem egyben a munkaerő jelentős része fel is szabadulna az ipar, és az olyan, földekben gazdag vidékekre történő áttelepülések számára, ahol ténylegesen nincs elegendő dolgos kéz (a Volgavidék, Omszk terület, Cseljabinszk terület, Novoszibirszk terület, Cskalov terület, Altáj határterület, a Távolkelet és Kazahsztán).

A párt kolhozépítési politikájának mindezek az eltorzításai úgy keletkeztek, hogy egyes helyi kerületi és területi párt- és szovjetszervezetek helytelenül, nem bolsevik módon irányították a kolhozokat. A helyi párt- és szovjetfunkcionáriusok, ahelyett, hogy őrködtek volna a kolhoz közös gazdasága fölött, ahelyett, hogy a kolhozrend erejének és szilárdságának fő forrását — a kolhoz közös földjét — megóvták volna a magántulajdonosokra jellemző beállítottságú elemek aknamunkájával szemben, a véletlenre bízták a kolhozélet fontos problémáinak megoldását, sőt előfordult az is, hogy a kolhozparasztok egyes kapzsi elemeinek befolvására ők maguk kezdeményezték a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának megsértését.

Sok párt- és szovjetfunkcionáriusunk úgylátszik elfelejtette, hogy a kolhozokban a becsületes dolgozók óriási többsége mellett vannak olyan kolhozparasztok is, akik azon igyekeznek, hogy maguknak minél többet kaparintsanak meg, a kolhoznak pedig minél kevesebbet adjanak, akik minden lehetőséget megragadnak arra, hogy mint kolhozparasztok, a becsületes és lelkiismeretes kolhozparasztokkal egyenlő jogon használva a kolhozföldet, az igásállatokat, a legelőt, a takarmányt stb. — kibújjanak a kolhozmunka alól, elhanyagolják a közös munkát, és csak személyi gazdaságuk felduzzasztásán munkálkodjanak.

A Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának fentemlített, és más, hasonló durva elferdítése csak azért terjedhetett el ilyen mértékben, mert egyes párt- és szovjetfunkcionáriusok, ahelyett, hogy a kolhozokat és a kolhozparasztokat nap nap után

a kolhoz Mintaalapszabályzatának szigorú betartására nevelnék, opportunista gyakorlatukkal maguk teszik lehetővé a Mintaalapszabályzat megsértését, és vétkes könnyelműséggel elnézik, hogy a kolhozokba a szétvert kulákságnak a kolhozrenddel ellenségesen szembenálló maradványai magántulajdonosokra jellemző, burzsoá tendenciákat hurcoljanak be.

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa az ilyen gyakorlatot a bolsevizmustól idegen, velejéig opportunista gyakorlatnak tartja, s megköveteli a helyi párt- és szovjetszervezetektől, hogy haladéktalanul vessenek véget a közös kolhozföldek önkényes birtokbavételének és elherdálásának, a háztáji parcellák nagyságát az előírt mértékben állapítsák meg, a legszigorúbban ellenőrizzék a kolhoz közös földjének sérthetetlenségét, s erős kézzel zabolázzák meg a kolhozok kapzsi és spekuláns elemeit.

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa határozatilag kimondja:

1. Párt- és államellenesnek kell minősíteni azt a gyakorlatot, amely szerint kerületi és területi párt- és szovjetszervezetek, kolhozvezetőségek és földművelésügyi szervek vezetőségei megtűrik, hogy a kolhozok földhasználata terén a közös kolhozföldeknek a kolhozparasztok személyi gazdasága javára történő elherdálásával megsértsék a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatát.

2. Le kell szögezni, hogy a kolhoz közös földje sérthetetlen és a Szovjetunió kormányának külön hozzájárulása nélkül területe semmi körülmények között sem csökkenthető, hanem csak növelhető.

3. Bűnténynek kell tekinteni minden olyan kísérletet, hogy a kolhoz közös földjét a kolhozparasztok személyi gazdaságának javára megcsorbítsák, úgyszintén bűnténynek kell tekinteni a háztáji parcella mindennemű olyan megnövelését, amely túllépi a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatában előirányzott méreteket, s a bűnösöket bíróság elé kell állítani.

4. A kerületi pártbizottságoknak azokat a titkárait, a kerületi végrehajtó bizottságoknak azokat az elnökeit, és mindazokat a párt- és szovjetfunkcionáriusokat, akik megengedik a kolhozok közös földjeinek elherdálását és a kolhozparasztok háztáji parcelláinak a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatában megengedett mértéken felüli növelését, le kell váltani, ki kell zárni a pártból, és mint törvényszegőket, bíróság elé kell állítani.

5. Azokat a kolhozparasztokat, akik háztáji parcellájukat

bérbeadják, vagy másoknak adják át használatra, ki kell zárni a kolhozból és el kell venni háztáji parcellájukat.

6. Azokat a kolhozelnököket, akik a kolhozföldeken, réteken, és erdőkben levő kaszálókat kolhozparasztoknak vagy a kolhozhoz nem tartozó egyéneknek magánkaszálásra kiadják, ki kell zárni a kolhozból, és mint törvénytiprókat bíróság elé kell állítani.

7. Kötelezni kell a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a határterületi és területi pártbizottságokat, a szövetségi köztársaságok és az autonóm köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, hogy folyó évi augusztus 15-ig mérjék fel a kolhozparasztok személyi használatában levő háztáji földeket, többek között a kolhozparasztoknak azokat a földjeit is, melyek nem a lakóházuk mellett, hanem a kolhozok közös földjein vannak, úgyszintén a kolhozparasztoknak a kolhozok közös földjein levő tanyagazdaságait. Emellett:

a) a felmérés eredményének megfelelően a kolhozparasztok háztáji földjeiből el kell venni és a kolhozok közös földjeihez kell csatolni a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának második pontjában meghatározott mértéken felüli földeket. A Mintaalapszabályzat második pontja szerint: „A kolhozporta személyi használatában levő háztáji föld területe (nem számítva a háztelket) 1/4 hektártól 1/2 hektárig, egyes vidékeken pedig, a területi és kerületi feltételektől függően, 1 hektárig terjedhet; ezeket a feltételeket a szövetségi köztársaságok földművelésügyi népbiztossága állapítja meg a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának útmutatásai alapján";

b) mindazokat a kolhozparasztok személyi használatában levő földeket, melyek nem a lakóházak mellett, hanem a kolhozföldeken vannak (gyümölcsösök, veteményeskertek, dinnyeföldek stb.), ki kell vonni a személyi használatból és hozzá kell csatolni a kolhozok közös földjeihez; ha ezáltal a kolhozporta személyi használatában levő háztáji föld kevesebbnek bizonyul a Mintaalapszabályzatban megengedettnél, a kolhoznak az új kolhozporták ellátására kijelölt háztáji földalapból ki kell egészítenie az ilyen kolhozporták háztáji parcelláját;

c) vissza kell venni a kolhozparasztoktól a közös kolhozföldeken levő tanyai háztáji parcellákat — ilyenek különböző területek egyes körzeteiben vannak, többek között a Belorusz SzSzK-ban, az Ukrán SzSzK-ban, Szmolenszk, Kalinyin és Leningrád területen —, az érintett kolhozparasztokat egy helyre kell telepíteni, és a letelepítési helyükön a Mintaalapszabályzatban meg-

állapított nagyságú háztáji földet kell juttatni számukra. Ezt a munkát 1940 szeptember 1-ig be kell fejezni.

8. Az egyénileg gazdálkodó parasztok használatában levő szántóföldeket az öntözött gyapottermelő vidékeken egytized hektárra, a nem öntözött gyapottermelő vidékeken félhektárra, a gyümölcs-, zöldség- és répatermelő vidékeken félhektárra, minden más területen egy hektárra kell korlátozni; az egyénileg gazdálkodó paraszt használatában levő háztáji földet, beleértve a háztelket is, az öntözött területeken egytized hektárra, minden más területen egyötöd hektárra kell korlátozni.

Az egyénileg gazdálkodó parasztok használatában levő szántóföldeknek és háztáji gazdaságoknak a megállapított mértéken felüli részét a kolhozföldekhez kell csatolni, s elsősorban a kolhoz háztáji földalapjának gyarapítására kell fordítani.

Ugyanígy a kolhoz háztáji földalapjához kell csatolni: a) azoknak az állítólagos kolhozparasztoknak a háztáji földjét, akik már régen elszakadtak a kolhozélettől, és gyakorlatilag nem is tartoznak a kolhoz tagjai közé, b) azoknak a kolhozparasztoknak a háztáji parcelláit, akik nem teljesítették a megállapított munkaegység-minimumot, s ennek következtében a kolhozból kiváltaknak tekintendők, c) a földhiánnyal küzdő vidékekről a földben bővelkedő vidékekre költözött kolhozparasztok háztáji parcelláit.

9. A 7. („a" és „b") meg a 8. pontban foglalt intézkedéseket legkésőbb 1939 november 15-ig végre kell hajtani.

10. Valamennyi kolhoz háztáji földjeit határjelző cövekekkel szigorúan el kell különíteni a közös kolhozföldektől.

11. Minden kolhozban össze kell állítani mind a kolhoz közös földjeinek, mind az egyes kolhozporták háztáji parcelláinak jegyzékét, s erre a célra egy külön, hitelesített telekkönyvet kell felfektetni.

12. A kerületi végrehajtó bizottságok földművelésügyi osztályain állami telekkönyvet kell vezetni, melyben fel kell tüntetni: a) minden kolhoz összefüggő földterületét, az örökös földhasználatról szóló jegyzőkönyvnek megfelelően, b) a kolhoz közös földjét (külön), c) a kolhozparasztok háztáji parcelláit (külön) és d) azokat a földeket, melyek az egyénileg gazdálkodók és más nemkolhoztagok személyi használatában vannak.

13. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a szövetségi és autonóm köztársaságok földművelésügyi népbiztosságánál, a területi és határterületi földművelésügyi osztályoknál nevezzen ki földmérő revizorokat, akik rendszeresen ellenőrizzék a közös kolhozföldek területének tényleges

méreteit, a kolhozparasztok, háztáji parcelláinak tényleges méreteit, abból a szempontból, hogy megfelelnek-e a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzata előírásainak, és megegyeznek-e a kolhozföldekről felfektetett állami telekkönyv adataival; úgyszintén rendszeresen ellenőrizniük kell azoknak a földeknek tényleges méreteit, melyek az egyénileg gazdálkodók és más nemkolhoztagok használatában vannak.

14. A kolhozok túlnyomó többségét, a kolhozmozgalom fő erejét az olyan becsületes dolgozók alkotják, akik évente 200—600 sőt ennél is több munkaegységet teljesítenek; akadnak azonban olyan munkaképes kolhozparasztok is, akik évente csak 20—30 munkaegységet teljesítenek, de továbbra is kolhozparasztoknak számítanak, és a kolhoz nyakán élősködnek. Célszerű tehát 1939-től fogva minden munkaképes kolhozparaszt és kolhozparasztnő számára a munkaegység kötelező évi minimumát megállapítani, mégpedig

a) 100 munkaegységben a gyapottermelő vidékeken,

b) 60 munkaegységben Moszkva, Leningrád, Ivanovo, Jaroszlavl, Gorkij, Kalinyin, Vologda, Tula, Rjazany, Szmolenszk, Arhangelszk, Murmanszk, Kirov, Perm, Szverdlovszk és Csita területen, Habarovszk és a Tengermelléki határterületen, a Karél, Komi, Mari és Jakut Autonóm SzSzK-ban, továbbá a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának jegyzékében szereplő, magashegységi gabonatermelő és állattenyésztő vidékeken,

c) 80 munkaegységben a Szovjetunió minden más területén.

Javasolni (tanácsolni) kell a kolhozoknak, mondják ki, hogy azok a munkaképes kolhozparasztok és parasztnők, akik egy éven keresztül nem teljesítik a fentemlített normákat, a kolhozból kiváltaknak és a kolhoztagsággal járó jogoktól megfosztottaknak számítanak.

15. Minthogy a közös kolhozföldek területét nem szabad csökkenteni, a kevés földdel rendelkező kolhozokban pedig már kimerítették azokat a földtartalékokat, amelyekből a kolhozparasztoknak a Mintaalapszabályzatban előírt háztáji parcellát juttatni kell, szükségesnek mutatkozik bizonyos számú kolhozparaszt áttelepülése az ilyen kolhozokból földben bővelkedő vidékekre (a Volgavidékre, Omszk területre, Cseljabinszk területre, az Altáj határterületre, Kazahsztánba, a Távolkeletre stb.). A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett a fölös számú kolhozparasztok földben bővelkedő vidékekre költözésének irányítására Áttelepítési Igazgatóságot kell létrehozni, amelynek a szövet-

ségi köztársaságokban, a területeken és a határterületeken megfelelő szervekkel kell rendelkeznie.

16. Ki kell mondani, hogy a kolhozban élő és a kolhozhoz tartozó munkások és alkalmazottak családjai csak abban az esetben tarthatják meg a megállapított nagyságú háztáji parcellát, ha az említett családok munkaképes tagjai a kolhozban dolgoznak, és teljesítik a megállapított munkaegység-minimumot.

17. 1939 őszére össze kell hívni a kolhozparasztok kongresszusát, melyen fel kell vetni a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzata módosításának kérdését.

I. SZTÁLIN
az ÖK(b)P Központi Bizottságának titkára

V. MOLOTOV
a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának elnöke

1939 május 27

„Pravda" 146. sz. 1939 május 28

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1940 március 26—28

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK RENDES TELJES ÜLÉSÉRŐL

Az ÖK(b)P KB a napokban rendes teljes ülést tartott.

A teljes ülés meghallgatta és jóváhagyta a kormány külpolitikájáról és a finnországi háború eredményeiről szóló jelentéseket.

A teljes ülés külön határozatot hozott: a) a mezőgazdasági termékek begyüjtésének és felvásárlásának politikájában eszközölt változtatásokról és b) a Gazdasági Tanács munkájának átszervezéséről.

A teljes ülés határozatilag kimondta, hogy ez év júniusában Összszövetségi Pártkonferenciát kell összehívni.

A MEZŐGAZDASÁGI TERMÉKEK BEGYÜJTÉSÉNEK ÉS FELVÁSÁRLÁSÁNAK POLITIKÁJÁBAN ESZKÖZÖLT VÁLTOZTATÁSOK

(Az ÖK(b)P Központi Bizottságának és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának határozata)

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa megállapítja, hogy a mezőgazdasági termékek begyüjtésének és felvásárlásának jelenlegi rendszere idejét multa, akadályozza a kolhozok közös gazdaságának további fejlődését és erősödését.

A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának „A kolhozok közös állattenyésztésének fejlesztését szolgáló intézkedésekről" hozott 1939 július 8-i, továbbá „A kötelező állami gyapjúbeadásról" szóló 1940 január 30-i határozata kiküszöbölte a kolhozok kötelező állami hús- és gyapjúbeadási rendszerének súlyos fogyatékosságait, amelyek

abban foglalhatók össze, hogy az élenjáró kolhozok kedvezőtlen helyzetbe jutottak, megszünt az érdekeltségük a közös állattenyésztés fejlesztésében, és fordítva, azok az elmaradott kolhozok, amelyeknek nincs tenyésztelepük, vagypedig tenyésztelepükön nem gyarapszik az állatállomány, kedvező helyzetbe kerültek. Ugyanezek a hiányosságok egyelőre továbbra is megmutatkoznak a kötelező állami tejbeadás terén.

A beadási rendszer hibája abban rejlik, hogy a kolhozok kötelező hús-, gyapjú- és tejbeadását a kolhozok közös állatállományának nagyságától függően állapítják meg. Ez arra vezet, hogy azoknak a kolhozoknak, melyeknek fejlettebb és évről évre gyarapodó közös állatállományuk van, a kötelező állami beadás keretében egyre több és több húst, tejet és gyapjút kell beadni, míg azok a kolhozok, melyeknek gyenge a tenyésztelepük, a kötelező állami beadás keretében kevés terméket adnak be, azok a kolhozok pedig, melyeknek egyáltalán nincs tenyészetük, és nem is akarnak ilyet létesíteni, előnyös helyzetben vannak, mert nem kell beadniuk az államnak állati terméket.

A kolhoz területe arányában hektáronként kivetett hús-, gyapjú- és tejbeadásra való áttérés nemcsak megszünteti a begyüjtési rendszer fentemlített fogyatékosságait, hanem egyben hathatósan elősegíti a kolhozok közös állattenyésztésének fejlesztését.

Ugyanilyen fogyatékosságok mutatkoznak más állati termékek, így a bőr és a tojás begyüjtése terén is.

Az egész nyersbőrmennyiség kötelező állami beadása megszünteti a kolhoz érdekeltségét az állattenyésztés fejlesztésében, és azokat az élenjáró kolhozokat, melyek a legtöbb nyersbőrt adják az államnak, megfosztja attól, hogy szükségleteikre kellő mennyiségű bőrrel rendelkezzenek, minthogy egyenlő helyzetbe kerülnek azokkal a kolhozokkal, melyek nem fejlesztik a közös állatállományt, és nem adnak be nyersbőrt az államnak.

A tojásbegyüjtés helytelen rendszere az egyik fő oka annak, hogy a kolhozok zömében nincs közös baromfitenyésztés, bár a kolhozoknak nagy lehetőségeik vannak a baromfifarmok fejlesztése terén, és a baromfikeltető állomások széles hálózata áll rendelkezésükre.

Az a rendszer, hogy a legjobb ménessel rendelkező kolhoz valamennyi jó lovát az államnak adja be a honvédelem céljaira, azok a kolhozok pedig, melyeknek nincsenek jó lovaik, egyáltalán nem adnak be lovat — nem ösztönzi a kolhozt a lóállomány fejlesztésére, hátrányos helyzetbe hozza azokat a kolhozokat, melyek a lóállomány nemesítése terén eredményeket érnek el,

és azoknak a kolhozoknak kedvez, melyek nem szívesen fáradoznak a lótenyésztés fejlesztésén.

A kolhozokra kivetett kötelező állami gabona-, rizs-, napraforgó- és burgonyabeadás jelenlegi rendszere abban a súlyos fogyatékosságban szenved, hogy a beadás mértékét a vetésterv szabja meg, ami nem biztos alap az adóba történő kötelező beadás kiszámítására, és azzal jár, hogy a kolhozok igyekeznek csökkenteni gabona-, napraforgó- és burgonya-vetéstervüket, tehát e növények vetésterületének csökkentésére ösztönöz, nempedig arra, hogy a szűzföldek felszántásával, a mocsarak lecsapolásával és a cserjések kiirtásával új területeket vegyenek művelés alá.

Az őrlési vám, aminek azelőtt komoly jelentősége volt az állami gabonatartalekok felhalmozásában, most már elvesztette regebbi jelentőségét, idejét multa, és akadalyozza a kolhozmalmok fejlődését, megfosztja a kolhozokat attól a lehetőségtől, hogy erdekeltek legyenek a meglevő malmok fenntartásában, újak építésében, és fölösleges nehézségeket okoz a kolhozparasztoknak.

A szerződéses termeltetés mint a zöldségfélék, olajosmagvak, takarmánynövény-vetőmag és széna állami begyüjtesének eszköze elvesztette jelentősegét, mint a begyüjtés sajátos formája, nem biztosítja, hogy a kolhozokban az említett mezőgazdasagi termékekből többet termeljenek.

Nagy hiányosságok észlelhetők a hús, a zöldségfélék és egyéb termekek állami felvásárlását és begyüjtését végző decentralizált begyüjtési szervek szervezeti felépítésében. Ezek a hiányosságok mindenekelőtt abban mutatkoznak, hogy sok a begyüjtési szerv. E szervek elárasztják az árutermelő vidékeket, akadályozzák az állami beadásokat és felvásárlásokat, arról nem is beszélve, hogy fölösleges kiadásokat okoznak az államnak.

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa *határozatilag kimondja:*

1. Meg kell szüntetni a kolhozok kötelező állami gabona-, rizs-, napraforgó- és burgonyabeadásának jelenlegi, a vetésterven alapuló rendszerét, valamint a zöldségre, olajosnövényekre, takarmánynövény-vetőmagvakra és szénára kötött termelési szerződések jelenlegi rendszerét.

2. Az 1940-es terméstől fogva a kolhozok kötelező állami gabona-, rizs-, burgonya-, zöldség- (káposzta, cékla, sárgarépa, hagyma, uborka és paradicsom), olajosnövény- (napraforgó, olajlen, ricinus, szója, mustár, repce szezám) és takarmánynövény (lucerna, lóhere, komócsin, taréjos búzafű, baltacim és

bükköny) vetőmagbeadását a kolhozok állandó használatában levő szántóföld területe arányában, hektáronként kell megállapítani.

A fentemlített növények kötelező beadásához alapul szolgáló szántóföldnek számítanak a veteményesek is, úgyszintén — művelésük második évében — azok az új földek, melyeket az állami terv szerint a szűzföldek felszántása, a mocsarak lecsapolása és a cserjések kiirtása révén művelés alá vesznek. Nem számítanak bele a fentemlített növények beadásához alapul szolgáló szántóföldekbe a következő növények vetésterületei: gyapot, cukorrépa, len, kender, cikória, dohány, mahorka, illóolajnövények, új rostnövények, gyógynövények, tavaszi repce, sáfrány, koriander, ánizs, mák, homoki repce, földimogyoró, lallemantia, perilla, kaucsuktermő növények, eper- és szederfélék, gyümölcsök és bogyók, szőlők és szubtrópikus növények. Ezen vetésterületek után a termékek állami beadását a jelenlegi rendszer szerint kell teljesíteni.

3. A gabona és a rizs kötelező állami beadásának mértékét abból kiindulva kell megállapítani, hogy a Szovjetunió egész begyüjtési szükséglete körülbelül 925 millió pud.

A napraforgó, az olajosmagvú növények, a burgonya és a takarmányfű-vetőmag beadásának mértékét e növények begyüjtési és termelési szerződési tervéből kiindulva, a zöldségfélék beadásának mértékét pedig az 1939-es évre a területenként (határterületenként, köztársaságonként) és kerületenként jóváhagyott termelési szerződési és helyi felvásárlási tervek alapján kell megállapítani.

A határterületeknek, területeknek és köztársaságoknak meg kell adni azt a jogot, hogy az egyes kerületekre és kolhozokra vonatkozóan a határterület, terület, köztársaság általános begyüjtésének keretében csökkenthessék, illetve növelhessék a zöldségbeadási terv által előírt mennyiségeket, sőt, hogy egyes kerületeket és kolhozokat teljesen mentesíthessenek a zöldségbeadás alól, s a zöldségbeadásra azokat a kerületeket és kolhozokat kötelezhessék, melyek az 1939-ben szerződéses termelés alapján és a decentralizált felvásárlás során nem adtak be zöldséget.

Habarovszk határterületen, a Tengermelléki határterületen, Csita területen és Leningrád területen, az Azerbajdzsán, Üzbég, Türkmén és Tadzsik SzSzK-ban kissé felemelt burgonya- és zöldségbeadási mértékeket kell megállapítani, minthogy az érvényben levő beadási mértékek csökkentett mértékek voltak, és nem biztosították sem a megnövekedett zöldségszükséglet

kielégítését, sem pedig a burgonya vasúti szállításának megszüntetését az egyes területeken belül.

Meg kell engedni, hogy egyes zöldségfélék helyett, a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa által megállapított egyenérték szerint más zöldségféléket adhassanak be.

4. 1940-től fogva be kell vezetni a (második pontban körülírt) vetésterületek, valamint a kaszálók területe alapján megállapított kötelező állami szénabeadást; különböző beadási mértékeket kell megállapítani a szántóföldekre, rétekre, szárazterületi kaszálókra és árterületekre.

A vasutaktól és a víziutaktól távoleső kolhozoknak meg kell engedni, hogy széna helyett gabonát, húst, tejterméket és gyapjút adjanak be a megállapított egyenérték szerint.

5. Meg kell szüntetni azt a jelenlegi begyüjtési rendszert, amely szerint a kolhozok számára a kötelező állami tejbeadást a tehénállomány szerint állapítják meg, továbbá a juhtúróbeadás jelenlegi rendszerét, s 1941-től fogva a kolhozok számára elő kell írni a kötelező juhtúró-beadást, és a kolhozok kötelező állami tej- és juhtúróbeadását a kolhozok által állandóan használt földterület után (szántóföld, beleértve a gyümölcsöst, a veteményest, a rétet és legelőt is) hektáronként kell megállapítani.

1941-től fogva engedélyezni kell azoknak a kolhozoknak, melyeknek a számukra megállapított minimumon felüli tehénállományuk van, hogy a kötelező állami tejbeadásuk teljesítése után a kolhozparasztok helyett is adhassanak be tejet, és ezzel részben vagy teljesen mentesítsék a kolhozparasztokat a kötelező tejbeadás alól.

6. Meg kell szüntetni a nyersbőr- és tojásbegyüjtés jelenlegi rendszerét; a kolhozoknak, kolhozparasztoknak és egyéni gazdáknak a kötelező nyersbőr-beadást 1940-től fogva, a tojásbeadást pedig 1941-től fogva olyan mérték szerint kell teljesíteniük, amelyeket a kolhozok földterülete után (a szántóföld területe, beleértve a gyümölcsöst, a veteményest, a rétet és a legelőt is) hektáronként állapítanak meg.

Meg kell engedni a kolhozoknak, hogy a kötelező állami tojásbeadás teljesítése után a kolhozparasztok helyett is adhassanak be az államnak tojást, és ezzel részben vagy teljesen mentesítsék a kolhozparasztokat a kötelező tojásbeadás alól.

7. Kivétel nélkül valamennyi kolhoz számára kötelező minimumot kell megállapítani arra vonatkozóan, hogy a kolhoz által állandóan használt földterület után (szántóföld, beleértve a gyümölcsöst, veteményest, rétet és legelőt is) mennyi elsőrendű,

a hadsereg részére alkalmas lovat tenyésszenek és neveljenek. A lovaknak a honvédelem céljaira történő kötelező beadását 1941-től fogva olyan mérték szerint kell teljesíteni, amely megfelel a megállapított lóállomány minimumának.

8. Meg kell szüntetni a húsfelvásárlás tervezésének jelenlegi rendszerét; be kell vezetni, hogy az állami húsfelvásárlások tervét a köztársaságok, területek, határterületek, kerületek és kolhozok számára teljes egészében a kolhozok földterületének nagyságához mérten állapítsák meg, mégpedig a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa és az ÖK(b)P KB által jóváhagyott, és a kötelező állami húsbeadások mértékével arányban álló évi beadási mérték szerint. Mindazt, amit az állami felvásárlási terven felül vásárolnak meg, a köztársaság, határterület és terület rendelkezésére kell bocsátani a helyi fogyasztás számára, és be kell szüntetni mindazoknak a decentralizált begyüjtési szerveknek a működését, amelyek nem az illető területhez tartoznak.

9. A nyersbőr felvásárlását úgy kell végrehajtani, hogy a kolhozok a beadás ellenében bőrárukhoz jussanak, tehát azoknak a kolhozoknak, amelyek teljesítették kötelező nyersbőr- és húsbeadásukat, s biztosították az állattenyésztés fejlesztésének állami tervét, meg kell engedni, hogy az állami és szövetkezeti vállalatokkal nyersbőrt dolgoztassanak fel saját belátásuk szerinti felhasználásra.

10. A zöldség és burgonya állami felvásárlását azokon a fő begyüjtési szerveken keresztül kell végezni, melyek a kötelező beadások begyüjtését végzik; be kell szüntetni mindazoknak a decentralizált zöldség-, burgonya- és gyümölcsbegyüjtő szerveknek a működését, amelyek nem az illető területhez tartoznak, és csak a helyi begyüjtési szerveket kell meghagyni.

A területhez nem tartozó decentralizált begyüjtőszervek apparátusát és technikai bázisát át kell adni a Kereskedelemügyi Népbiztosságnak a központosított zöldségbegyüjtések erősítésére.

11. A Könnyűipari Népbiztossághoz tartozó „Összszövetségi Bőrbegyüjtő", a Textilipari Népbiztossághoz tartozó „Összszövetségi Gyapjúbegyüjtő" és a Külkereskedelmi Népbiztossághoz tartozó „Szőrmeigazgatóság" (a prémesállat-tenyésztő és a karakuljuh-tenyésztő szovhozok kivételével) begyüjtési apparátusát egységes állami begyüjtési szervezetben kell egyesíteni, amely a Begyüjtési Népbiztosság keretében foglalkozik a nyersbőr, gyapjú, prém és irha begyüjtésével.

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa szükségesnek tartja, hogy mindenfajta mezőgazdasági termék be-

gyüjtése terén tovább csökkentsék a begyüjtési szervek, s különösen a decentralizált begyüjtési szervek létszámát.

12. 1940 július elsejétől kezdve az állami, szövetkezeti és kolhozmalmokban, darálókban és olajütőkben be kell szüntetni a gabona, a hüvelyesek, kásafélék, rizs és olajosmagvak feldolgozásáért szedett vámot, s a fentemlített termények feldolgozásáért pénzbeni díjat kell megállapítani.

I. SZTÁLIN
az ÖK(b)P Központi Bizottságának titkára

V. MOLOTOV
a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának elnöke

„Pravda" 94. és 97. sz. 1940 április 4 és 7

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1940 július 29—31

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK RENDES TELJES ÜLÉSÉRŐL

A napokban az ÖK(b)P KB rendes teljes ülést tartott.

A teljes ülés meghallgatta és jóváhagyta a kormány külpolitikájáról szóló jelentést.

A teljes ülés a következő kérdéseket tárgyalta meg:

a) *a mezőgazdasági termékek betakarítása és begyűjtése,*

b) *a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének Elnöksége által „A nyolcórás munkanapra és a hétnapos munkahétre való áttérésről, s a munkásokat és alkalmazottakat illetően a vállalatok és intézmények önkényes elhagyásának megtiltásáról" hozott 1940 június 26-i rendelet életbeléptetésének ellenőrzése; a teljes ülés ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban megfelelő határozatokat fogadott el.*

A teljes ülés jóváhagyta a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának az Állami Ellenőrzési Népbiztosság megalakításáról szóló javaslatát.

A MEZŐGAZDASÁGI TERMÉKEK BETAKARÍTÁSA ÉS BEGYŰJTÉSE

(Az ÖK(b)P Központi Bizottságának és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának határozata)

Az ÖK(b)P Központi Bizottságának és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának „A mezőgazdasági termékek begyűjtésének és felvásárlásának politikájában eszközölt változtatásokról" szóló

1940 április 7-i határozata biztosította a mezőgazdaság további fellendítését, a vetésterületek bővítését, és szilard bázist teremtett a mezőgazdasági termékek sikeres begyüjtése számára. Az a körülmeny, hogy a kolhozok és szovhozok ebben az évben jól végezték el a tavaszi mezei munkákat, valamint a vetések megfelelő fejlődése, kitűnő termésre enged következtetni.

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa előre figyelmezteti a párt-, szovjet- és földművelésügyi szerveket, nehogy újból elkövessék a tavalyi hibákat, amikoris több köztársasagban, határterületen és területen a helyi szervezetek vezetőinek hanyagsága miatt a betakarítás túlságosan elhúzódott, s emiatt nagy volt a szemveszteség.

A gabonabetakarítás kezdete már jelzi, hogy ezek a hibák több helyen ebben az évben is megismétlődnek. Vannak olyan határterületek és területek, ahol már meg is kezdődött a gabona betakarítása, de még most sem fejezték be a kombájnok és traktorok javítását, nem javították meg a fogatos aratóeszközöket, a dolgozó kombájnokat pedig nem használják ki teljesen. Előfordul, hogy különösen a viaszérettség időszakában és egyes beérett gabonatáblák aratásánál nem használják az egyszerű aratógépeket, s ennek következtében a gabona túlérik, és nagy a szemveszteség.

Az 1940-es termésű gabona begyüjtésének első eredményei a Szovjetunió több déli körzetében azt mutatják, hogy a helyi párt- és szovjetszervezetek már a begyüjtés elején hibákat követtek el, melyek arra vezetnek, hogy az állami gabonabegyüjtés lemarad a betakarítás és a cséplés menetéhez képest.

Újból megismétlődik az a káros tendencia — amely már tavaly is megmutatkozott —, hogy tudniillik a kolhozok és szovhozok igen kis mértékben használják fel az igaerőt a mezőgazdasági termékeknek az állami begyüjtőhelyekre szállításánál, s a mezőgazdasági termékek nagyobb részének szállítását megkísérlik áthárítani az államra.

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa megköveteli a helyi párt- és szovjetszervezetektől, valamint a Begyüjtési Népbiztosságtól, hogy ne tűrjék az olyan hiányosságok és hibák megismétlődését, amilyenek tavaly a mezőgazdasági termékek begyüjtésének megszervezése terén, különösen Omszk, Cseljabinszk és Kujbisev területen, Krasznojarszk határterületen és a Baskir Autonóm SzSzK-ban előfordultak, ahol sok vezető párt- és szovjetfunkcionárius egyes kolhozok és kolhozparasztok államellenes törekvéseinek uszályába került, aminek következtében a gabonabegyüjtési tervet nem teljesítették, és

a kötelező gabonabeadásoknál meg a természetbeni munkabér kifizetésénél jelentős hátralékok keletkeztek.

Annak az érdekében, hogy az aratási munkákat a kitűzött időre szemveszteség nélkül elvégezzék, s hogy idejében és maradéktalanul végrehajtsák a mezőgazdasági termékek begyüjtésének állami tervét, az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a párt-, komszomol-, földművelésügyi és begyüjtési szerveket, hogy széles körben mozgósítsák a kolhozparasztokat, a gép- és traktorállomások, a szovhozok meg a begyüjtési apparátus dolgozóit arra, hogy a betakarítási munkákat idejében végezzék el, s az állami begyüjtési tervet a kormány által kitűzött határidőre teljesítsék.

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa kötelezi a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, Begyüjtési Népbiztosságát, Szovhozügyi Népbiztosságát, Élelmiszeripari Népbiztosságát, Hús- és Tejipari Népbiztosságát, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a köztársaságok népbiztosi tanácsait, a határterületi, területi és kerületi párt- és komszomolbizottságokat, a dolgozók küldöttei szovjetjeinek végrehajtó bizottságait, a gép- és traktorállomások igazgatóit, a szovhozigazgatókat és a kolhozelnököket az alábbiakra:

I. A kalászosok és az olajosmagvú növények betakarítása terén

1. Teljesen fejezzék be minden egyes gép- és traktorállomáson és szovhozban a traktorok, cséplőgépek, gőzgépek, gépkocsik és minden egyes aratógép javítását, a vándor gépjavító műhelyek rendbehozását, azokon a vidékeken pedig, ahol a gabona megdőlt, tegyék alkalmassá a kombájnokat és más aratógépeket a megdőlt gabona learatására.

2. Ne engedjék meg, hogy a gabona lábon állva túlérjen és kiperegjen; ezért a brigádok szervezzék meg az egyes gabonatáblák beérésének gondos megfigyelését; ne várják meg mig a gabona mind beérik, hanem ott, ahol a gabona beért, kombájnokkal és egyszerű gépekkel táblánként végezzék el az aratást.

3. A kalászosok kombájnokkal történő aratásához a teljes érés kezdetén, egyszerű gépekkel való aratásához pedig viaszérettség idején kezdjenek hozzá, s gondoskodjanak arról, hogy a kombájnok, s váltott lovakkal az egyszerűbb gépek is naponta legalább 16 órát dolgozzanak.

4 Szervezzék meg, hogy az aratás után a gabonát azonnal

kévébe kössék, s keresztekbe és asztagokba rakják. Gondoskodjanak arról, hogy a szalmát begyüjtsék és nyomban a gabonának kombájnnal való learatása után kazalba rakják.

Az egyszerű gépekkel learatott gabonát az aratás után 10 napon belül asztagokba kell rakni.

5. Ne engedjék meg a késlekedést a gabona cséplésével, és gondoskodjanak arról, hogy a cséplést az aratás megkezdése után legkésőbb 5 napon belül megkezdjék, s elsősorban az asztagok cséplését szervezzék meg. Tegyék lehetővé, hogy a gép- és traktorállomások meg a szovhozok cséplőgépei naponta legalább 20 órát dolgozzanak. A gabonacséplést a régi szérűkön csak előzetes kiégetés és fertőtlenítés után engedélyezzék.

6. A kombájnok folyamatos munkájának biztosítása céljából a legjobb traktorokat válogassák ki, és a betakarítás egész tartamára minden kombájn-aggregát mellé idejekorán osszanak be a kolhozparasztok közül állandó munkacsapatot az üzemanyag- és vízszállításra, a gabona tisztítására, szárítására és elszállítására, s a szalma kazalbarakására; jelöljenek ki megfelelő számú lovat és szállítóeszközt; a dűlőkön és kisebb parcellákon vetett gabona learatásához osszanak be kézilesodrású aratógépeket.

7. A gabonabetakarítás idején biztosítsák a kombájnok és a traktorok gondos karbantartását. Minden gép- és traktorállomást, minden szovhozt lássanak el 2—3 vándor gépjavító műhellyel, s ezekhez a műhelyekhez osszanak be szakképzett műszaki kádereket, és gondoskodjanak arról, hogy el legyenek látva a szükséges szerszámokkal és pótalkatrészekkel.

8. Szervezzék meg a gabonabetakarítás jó minőségének ellenőrzését, ne engedjék, hogy a kombájnok magasan vágják le a gabonát; a megdőlt és a sűrű gabona aratásánál ne tűrjék a mennyiségi hajszát, hanem gondoskodjanak arról, hogy ilyen esetben kisebb rendet fogjanak. Az aratás után okvetlenül gyüjtsék össze a tarlón maradt kalászokat.

9. Szervezzék meg, hogy minden földművelő brigád az aratás megkezdése előtt hozza rendbe a cséplőhöz a szérűket és a védőtetőket, s ne engedjék meg, hogy a gabonát fedetlen szérűkön tartsák. Fejezzék be a gabonaszárítók javítását, illetve építését.

10. A kolhozokban és a szovhozokban vezessék be a gabona kötelező lemérését, akkor is, amikor a cséplőgépek vagy a kombájnok a gabonát kicsépelik, akkor is, amikor a begyüjtőhelyekre és a kolhozok raktáraiba szállítják.

Amíg a gabona a szérűn van, megőrzéséért brigádonként a

brigádvezetőt, kolhozonként pedig a kolhozelnököt kell felelőssé tenni.

11. Szavazzák meg, hogy a kolhoz földművelő brigádjainak brigádvezetői naponta, személyesen legyenek kötelesek átvenni a learatott táblákat, a kolhozelnökök pedig a brigádvezetőktől legkésőbb három nappal azután, hogy a munka az adott táblán befejeződött. A szovhozokban a learatott területeket a szovhozigazgatóknak, illetve az osztály- vagy tenyésztelepvezetőknek kell átvenni. Az egyes táblák átvételét, a munka minőségének feltüntetésével együtt, jegyzőkönyvbe kell foglalni.

12. Az 1940-es termés betakarításánál használják fel mindazokat az egyszerű gépeket és szerszámokat, amelyek a kolhozok, a gép- és traktorállomások és a szovhozok rendelkezésére állnak.

A gép- és traktorállomások által ellátott kolhozokban a cséplés meggyorsítása céljából a gép- és traktorállomások használják fel a szovhozok cséplőgépeit, ha a szovhozokban már befejeződött a cséplés.

A kombájnokat a termés betakarítása után használják fel a helyben való cséplésre.

13. Ne tűrjék, hogy a javítás alatt álló kombájnok vesztegelése miatt a szem kiperegjen. Ha a kombájnok a gép- és traktorállomás hibájából vesztegelnek, meg kell engedni a kolhoznak, hogy a gabonát egyszerű gépekkel arassa le, függetlenül attól, hogy az adott területet kombájnaratásra jelölték ki.

Ha a kombájnvezető hibájából következik be a szemveszteség — például azért, mert magasan vágta le a kalászokat, vagy mert rosszul szabályozta be a kombájnt —, akkor meg kell engedni a gép- és traktorállomások meg a szovhozok igazgatóinak, hogy a kombájnvezető fizetését a rosszul végzett munka elszámolásánál 30%-ig terjedő mértékben csökkentsék.

14. Ki kell küszöbölni azt a rendkívül súlyos hibát, hogy a gép- és traktorállomások gépállományából hiányoznak a kézilesodrású aratógépek, az arató-kévekötőgépek és egyéb egyszerű mezőgazdasági termésbetakarító gépek, melyek alkalmasak arra, hogy a kombájnt kiegészítsék és jelentős szerepet játsszanak mellette: ugyanakkor az egyszerű arató- és más termésbetakarító gépeket a kolhozoknak adják el, ahelyett, hogy a gép- és traktorállomásoknak adnák át. Ezért:

a) a kombájnokkal együtt össze kell írni a gép- és traktorállomások gépállományában levő kézilesodrású aratógépeket, arató-kévekötőgépeket és kévekötőgépeket;

b) kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossá-

gat, hogy tíznapos határidőn belül jóváhagyás végett terjessze az ÖK(b)P Központi Bizottsága és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elé a kézilesodrású aratógépek, az arató-kévekötőgépek és a kévekötőgépek gyártásának felemelt tervét;

c) minden újonnan gyártott kézilesodrású aratógépet, arató-kévekötőgépet és kévekötőgépet kizárólag a gép- és traktorállomásoknak kell átadni termésbetakarító gépállományuk kiegészítése céljából.

15. A gabona mielőbbi betakarítása céljából a kolhozoknak azt kell ajánlani, hogy az aratás és a cséplés első 15—20 napjára a napi norma teljesítése esetén a kolhozban megállapított munkaegység kétszeresét számolják el azoknak a kolhozparasztoknak, akik a kombájnok mellett segédkeznek, vagy egyszerű aratógéppel, illetve kézzel a kévekötésnél, keresztrakásnál, a behordásnál, a gabona asztagolásánál, a szalma kazalbarakásánál, a kalászok összegereblyézésénél és a gabonatisztításnál, s ugyanígy azoknak, akik a cséplésnél és a gabonának az állami begyüjtőhelyre szállításánál dolgoznak.

16. Javasolni kell a kolhozoknak, hogy azoknak a földművelő brigádoknak a brigádvezetőit, amelyek legfeljebb 20 naptári nap alatt befejezik az aratást, az aratási időszakban teljesített munkaegységek után ösztönzésül kétszeresen javadalmazzák.

17. Vezessék be, hogy a gép- és traktorállomásoknak, valamint a szovhozoknak azok a gépészei, akik biztosítják a kombájnok kifogástalan munkáját, és a rájuk bízott kombájnokkal a gabonabetakarítás tervét legfeljebb 20 nap alatt teljesítik, kéthavi fizetésüknek megfelelő prémiumot kapjanak, ha pedig a késői növényeknek kombájnokkal való betakarítását a tervben előirányzott határidőre elvégzik, egyhavi fizetésüknek megfelelő prémiumban részesüljenek a gép- és traktorállomások, illetve a szovhozok prémiumalapjából.

18. Annak érdekében, hogy a kolhozok és a szovhozok számára a vetőmagparcellákon betakarított termésből fajtatiszta vetőmagot biztosíthassunk, a kerületi vetőmagtermesztő gazdaságokban, valamint a kolhozok és a szovhozok vetőmagparcelláin különösen nagy gonddal kell megszervezni a gabona learatását. Az aratásra a legjobb kombájnokat és a legtapasztaltabb kombájnvezetőket kell kijelölni. A vetőmagparcellák learatását 5—7 nappal a teljes beérés után kell elvégezni, vigyázva arra, hogy a vetőmagnak szánt gabona aratásánál, cséplésénél, szállításánál, tisztításánál és tárolásánál a gabonafajták és kategóriák ne keveredjenek össze.

19. Tekintettel a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének Elnök-

sége által „A gép- és traktorállomásokon dolgozó traktorosokat és kombájnvezetőket illetően a munka önkényes elhagyásának megtiltásáról" kiadott rendelet különösen nagy fontosságára, a gép- és traktorállomások eredményes munkájának biztosítása céljából kötelezni kell a területi, határterületi pártbizottságokat és a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, hogy ügyeljenek e rendelet pontos végrehajtására.

20. Biztosítani kell, hogy az aratásnál a kolhozokban, a gép- és traktorállomásokon és a szovhozokban teljes mértékben foglalkoztassák valamennyi kolhozparasztot, a gép- és traktorállomások, meg a szovhozok minden munkását, hogy teljes egészében kihasználják munkaidejüket és valójában felszámolják azt a tűrhetetlen gyakorlatot, hogy egyes kolhozokban, gép- és traktorállomásokon és szovhozokban a kolhozparasztok, a gép- és traktorállomások és a szovhozok dolgozói ahelyett, hogy a munkát reggel 5—6 órakor megkezdenék, csak 8—9 órakor mennek ki aratni vagy más mezei munkára, s a munkát már napnyugta előtt abbahagyják.

Ellenőrizni és biztosítani kell minden kolhozban, gép- és traktorállomáson és szovhozban a mezei szállások és a konyhák felszerelését; gondoskodni kell arról, hogy a mezőn az étkeztetés meg legyen szervezve, s a kolhozparasztoknak, a gép- és traktorállomások és a szovhozok dolgozóinak ne kelljen a faluba menni ebédre vagy éjszakára, és ezáltal elvesztegetni a drága munkaidőt.

21. Helytelennek kell tekinteni azt a gyakorlatot, hogy a kolhozokban az állam iránti kötelességük teljesítése után az egész gabonát és a takarmány jelentős részét szétosztják a munkaegységekre, s így a kolhoz teljesen tartalékgabona nélkül marad, nem marad élelmiszer- és takarmányalapja arra az esetre, ha a következő évben rossz a termés. Javasolni kell a kolhozoknak, hogy biztosítsák a betakarított termés helyes felhasználását, olymódon, hogy miután teljesítették az állam iránti kötelességüket és félretették a vetőmagot — létesítsenek rossz termés esetére tartalék vetőmag-, élelmiszer- és takarmányalapot.

22. Be kell vezetni, hogy a kolhozok a gabonából vetőmagtartalékalapot létesítsenek, mégpedig az 1940-es termésből az évi szükséglet 15%-ának megfelelően; az aszályos területek, nevezetesen Szarátov, Sztálingrád, Kujbisev, Cskalov, Nyugat-Kazahsztán és Aktyubinszk területen, valamint a Volgamenti Németek Autonóm Szovjet Szocialista Köztársaságában a tar-

talekalapot az évi szükséglet 20%-ának megfelelően kell létesíteni.

Az 1940-es termésből a kolhozokban élelmiszer-tartalékalapot kell létesiteni, mégpedig a tápnövények össztermése 2%-ának megfelelő mennyiségben.

Be kell vezetni, hogy az állam iránti kötelezettségek (kölcsönvisszatérítés, gabonabeadás, tartozások kiegyenlítése, természetbeni fizetések) teljesítése után a kolhoz vezetősége, mindenekelőtt pedig a kolhoz elnöke köteles gondoskodni az előirt közös gabonaalap (vetőmag- és takarmányalap, tartalék vetőmagalap, tartalék élelmiszeralap, segélyalap) létrehozásáról, és csak ezután kerülhet sor a gabonának munkaegységek szerinti szétosztására, figyelembe véve azt a mennyiséget, amelyet a kolhozparasztok munkaegységeikre előleg fejében már megkaptak.

23. Kötelezni kell a Középgépipari Népbiztosságot, a Textilipari Népbiztosságot, a Vaskohászati Népbiztosságot és a Vegyipari Népbiztosságot, hogy a legközelebbi napokban teljesen fejezzék be a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága, Begyüjtési Népbiztossága és Szovhozügyi Népbiztossága részére esedékes pótalkatrészek, vízhatlan anyagok, zsákok, zsineg, fém és gumi szállítását a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Gazdasági Tanács által megállapított határidők szerint.

24. Biztosítani kell a napraforgó és más olajosmagvú növények gyomlálását és sorközi kapálását egészen betakarításukig, s gondoskodni kell arról, hogy változatlan erővel folytassák ezeknek a növényeknek az ápolását a kalászosok aratása idején is.

25. A napraforgó betakarítását valamennyi kolhozban a beéréstől számított 6—8 napon belül kell elvégezni. A ricinus bugáinak első levágását [a beéréstől számított] 2 napon belül, az olajlen és a többi olajosmagvú növény betakarítását 4—5 napon belül kell befejezni.

26. Idejében el kell végezni a napraforgó betakarítását. Nem szabad megismételni a múltévi hibát, hogy tudniillik nem gondoskodtak az idejében való betakarításról, és ezért nagyfokú szemveszteség következett be. Gondoskodni kell arról, hogy a napraforgó betakarítására beállított kombájnokat speciális berendezésekkel lássák el.

27. Meg kell tiltani, hogy a kolhozok és szovhozok az olajosmagvú növények termését fedetlen szérükön tartsák, kötelezni kell őket arra, hogy a magvakat, elsősorban a kombájnnal be-

takarított magvakat nyomban tisztítsák meg, s biztosítani kell, hogy a begyüjtő állomásokra jóminőségű olajosmagvakat adjanak be.

II. A kalászosok és az olajosmagvú növények begyüjtése terén

1. A legrövidebb időn belül fejezzék be a gabona és az olajosmagvú növények kötelező beadására vonatkozó kivetéseket azokon a vidékeken, ahol ez az ügy elhúzódott és még nem fejeződött be.

2. Megfelelő segítséget kell nyujtani a Begyüjtési Népbiztosság területi, határterületi és köztársasági meghatalmazottainak abban a munkájukban, hogy a kolhozokat terméseredményeik szerint osztályozhassák, rendelkezésükre kell bocsátani a szükséges számú megbízható ideiglenes munkatársat, és meg kell akadályozni minden olyan államellenes kísérletet, mely arra irányul, hogy kisebbnek tüntesse fel a kolhozok terméseredményét, és ezzel mesterségesen csökkentse a természetbeni szolgáltatások mértékét.

3. A gép- és traktorállomások munkájáról kiállított számlákat legkésőbb egy héttel azután be kell nyujtani a kolhozoknak, hogy a Begyüjtési Népbiztosság meghatalmazottjától megkapták az értesítést arra vonatkozóan, hogy a kolhozokat milyen terméskategóriákba osztották be; az aratásról, a kombájnaratásról, a cséplésről és a gabonatisztításról kiállított számlákat egy héttel a gép- és traktorállomás munkájának bevégzése után kell benyujtani.

Előre figyelmeztetni kell a gép- és traktorállomások igazgatóit, hogy személy szerint felelősek az államnak a természetbeni fizetések kiszámításának helyességéért, a gép- és traktorállomások által teljesített munkáról kiállított számlák idejében való benyujtásáért a kolhozoknak, továbbá azért, hogy a kolhozok a benyujtott számlák szerint adják be a gabonát.

4. Biztosítani kell, hogy a kolhozok és szovhozok teljesen kifogástalan minőségű gabonát, rizst, napraforgót és más olajosmagot adjanak be, s ezért meg kell szervezni a gabona, különösen a kombájnnal betakarított gabona tisztítását, a nedves vagy nem egészen érett gabona idejében való kiszárítását a kolhozok és szovhozok erőivel és eszközeivel.

5. Meg kell engedni, hogy a Begyüjtési Népbiztosság:

a) a szovhozoknak és a kolhozoknak azt a napraforgóvetőmagtartozását, amelyet silótakarmány vetésére kaptak;

b) azon kolhozoknak napraforgó- és más olajosmagtartozását,

amelyek 1940-ben nem termeltek olajosmagvú növényeket — gabonában hajtsa be, mázsáért mázsa ellenértékben, a különbséget pedig pénzben számolja el velük.

6. Ki kell mondani, hogy a kolhozok és szovhozok által az államnak beadott első gabona- és olajosmag-szállítmányokból mindenekelőtt az a vetőmag-, élelmiszer- és takarmánykölcsön kerüljön kiegyenlítésre, amelyet a kolhozok és szovhozok az államtól kaptak.

Az előző évek kötelező beadásából fennmaradt gabona-, rizs- és olajosmag-tartozásoknak, s a gép- és traktorállomás munkájáért járó természetbeni fizetésnek kiegyenlítése arra a határidőre és azon rendszer szerint teljesítendő, amelyet a kötelező beadásokra állapítottak meg.

7. Ki kell mondani, hogy a kolhozok, kolhozparasztok és egyéni gazdaságok a napraforgó és más olajosmagvak beadását, továbbá a gép- és traktorállomások munkájáért járó természetbeni fizetést (a csépléséért járó fizetés kivételével) pontosan a kötelező beadásra vonatkozó kivetések, valamint a gép- és traktorállomás munkájáról kiállított számlák szerint teljesítsék. Gabonát, rizst, hüvelyeseket, hajdinát, kölest és rozsot annyit kell beadni, amennyit a kötelező beadásra vonatkozó kivetések, valamint a gép- és traktorállomás munkájáról kiállított számlák alapján e növényekre megállapítanak; más gabonafélékből szintén annyit kell beadni, amennyit az ezen növények kötelező beadására vonatkozó kivetések és a számlák alapján megállapítanak, de azzal a joggal, hogy a beadó tetszése szerint bármelyik növény beadható; az olajosmagvaknál a beadásra vonatkozó kivetések és a számlák alapján megállapított beadásokat más növényekből is lehet teljesíteni, abban a mértékben, ahogyan a csere ellenértékét a törvény rendelkezései előírják.

8. A kolhozok vetőmagalapjaikat a gabonabeadás teljesítése előtt csakis a vetőmagparcellákról betakarított gabonából biztosíthatják. A vetőmagparcellák területe az őszi búzánál és rozsnál az egész vetésterületnek 12%-a, a zabnál és árpánál 13%-a, a tavaszi búzánál, kölesnél és hajdinánál 15%-a, a kukoricánál 3%-a, a napraforgónál és a többi olajosmagvú növénynél legfeljebb 5%-a lehet.

A többi vetésterületen termett gabonából a kolhozok nem biztosíthatják vetőmagalapjaikat addig, amíg az állammal szemben fennálló kötelezettségeiket nem teljesítették.

Ki kell mondani, hogy amennyiben a vetőmag- és tartalékalapok teljes biztosítása után a kolhozoknak és a szovhozok-

nak a vetőmagparcellákról betakarított gabonából fölöslegük marad, ezt a fölösleget felhasználhatják az állammal szemben fennálló kötelezettségeik teljesítésére, e kötelezettségek teljesítése után pedig egyéb célokra.

9. Ki kell mondani, hogy az aratás idején és a begyüjtési terv teljesítése előtt a kolhozparasztoknak előlegként, és a kolhozok belső szükségleteire történő gabona-, rizs- és napraforgókiutalások mértéke csak korlátozott lehet. Gabonából csupán 15%-a, rizsből és napraforgóból csupán 5%-a utalható ki annak a gabona-, rizs- és napraforgómennyiségnek, amelyet az állami begyüjtési helyeken a kolhozok már ténylegesen beadtak.

Meg kell szervezni az előleg céljára és a kolhozok belső gazdasági szükségleteire kiutalt gabonánál a megállapított mértékek betartásának szigorú ellenőrzését, elejét kell venni minden olyan kísérletnek, hogy ezt a mértéket felemeljék, s az ilyesmit elkövetőket felelősségre kell vonni a gabonabegyüjtés dezorganizálásáért és a gabona elherdálásáért.

10. Biztosítani kell, hogy a szovhozok idejekorán és maradéktalanul, a megállapított határidőkön belül teljesítsék a gabona, valamint a napraforgó és más olajosmagvak beadási tervét, továbbá a gabonafelvásárlás keretében mindazoknak a gabona- és rizsfölöslegeknek a kötelező állami beadását, amelyek a szovhozokban az állami gabonabeadási terv teljesítése, a tartozások kiegyenlítése és az ipari és pénzügyi tervüknek megfelelő vetőmag- és takarmányalapok biztosítása után esetleg fennmaradnak.

11. Meg kell tiltani, hogy a kolhozok és szovhozok igaerőit a begyüjtés ideje alatt olyan munkákra használják fel, amelyeknek semmi közük a begyüjtési és a mezei munkákhoz.

A kerületek és a kolhozok kapjanak ötnapos megbízatásokat a gabona, cukorrépa, burgonya és zöldség szekérfuvarozására; e feladatok teljesítését rendszeresen ellenőrizni kell.

12. Teljesen rendbe kell hozni a terménybegyüjtő helyeket, raktárakat, elevátorokat és gabonaszárítókat, az új gabona beérkezéséig be kell fejezni a gabonaraktárak, felszerelések és mérőeszközök kijavítását és fertőtlenítését, az elevátorokat és gabonaszárítókat el kell látni a szükséges tüzelőkészlettel.

13. Gabonát fészerekben, ömlesztve csak egészen kivételes esetekben, a Szovjetunió kormányának engedélyével szabad tárolni. Minden más esetben bűnvádi eljárást kell indítani azon törvényszegők ellen, akik megtűrik, hogy a gabonát fészerekben, ömlesztve tárolják.

14. A Közlekedésügyi Népbiztosság és a Begyüjtési Népbiztosság szervezzen ingajáratokat egyes vasútvonalakon a gabona tömeges beérkezése idején; az általános gabonaszállítási terv keretében operatív szabályozással növelje a vasúti kocsik számát azokon a begyüjtési állomásokon, amelyeket túlhalmoztak gabonával, s ugyanakkor csökkentse a vasúti kocsik számát más begyüjtési állomásokon, amelyeken nem halmozódik fel olyan nagymennyiségű gabona.

15. Fel kell számolni azt a tűrhetetlen állapotot, hogy a vasúti kocsik, különösen pedig a teherszállító uszályok a gabona be- és kirakása idején fölöslegesen vesztegelnek.

16. Meg kell tiltani, hogy az „Összszövetségi Begyüjtési Fuvarozó" autóit, mindaddig, amíg teljesen be nem fejeződött a gabona, cukorrépa és más begyüjtött mezőgazdasági termékek szállítása, olyan fuvarokra használják fel, amelyeknek semmi közük a mezőgazdasági termékek begyüjtéséhez.

Ki kell mondani, hogy az „Összszövetségi Begyüjtési Fuvarozó" autóit a gabonaszállítás terén elsősorban arra kell felhasználni, hogy a „Gabonabegyüjtő"-nek az ország belsejében levő begyüjtőhelyeiről és azokból a kolhozokból gyüjtse össze a gabonát, amelyek távol esnek a vasutaktól és a kikötőhelyektől, a cukorrépatermelő vidékeken pedig arra, hogy az olyan kolhozokból szállítsa el a cukorrépát, melyek a begyüjtési állomásoktól több mint 15 kilométerre fekszenek.

Az „Összszövetségi Begyüjtési Fuvarozó" számára lehetővé kell tenni, hogy a kolhozok mezőgazdasági termékeinek szállításáért a kolhozok bankszámlájából joga legyen legelsőnek megkapni járandóságait.

17. Gondoskodni kell arról, hogy a begyüjtőhelyekhez vezető utak a gabonaszállítás egész ideje alatt járható állapotban legyenek.

18. Fel kell számolni a gabonaraktárak építésénél mutatkozó lemaradást; az építkezéseket minden tekintetben el kell látni munkaerővel és helyi építőanyagokkal.

19. Meg kell tiltani a begyüjtőhelyeknek, hogy az államnak beadott zsizsikes gabonát visszaadják.

Abban az esetben, ha a begyüjtőhelyekre zsizsikes gabonát adnak be, a begyüjtőhelyek ezt a gabonát átveszik a kolhozoktól, szovhozoktól és egyéni gazdaságoktól, de a súlyából mázsánként 2%-ot leszámítanak, az árából pedig 30 kopeket levonnak; az ilyen gabonát külön kell tárolni és utólag meg kell tisztítani.

20. Szigorúan ügyelni kell a raktárak, begyüjtőhelyek, ga-

bonatárolók tisztaságára, s a gabonát idejében kezelni kell, nehogy befülledjen, megromoljon vagy kártékony férgek fertőzzék meg.

III. A burgonya és a zöldségfélék betakarítása és begyűjtése terén

1. Biztosítani kell — egészen a termés betakarításáig — a sorközi ápolást, a mezőgazdasági kártevők irtását, és ha szükséges, az öntözést mindazokon a területeken, ahol burgonyát és zöldséget termelnek, vagy ezeknek a növényeknek a vetőmagjait termesztik.

2. A vetőburgonya-termesztésre kiszemelt burgonyaföldeken, s ugyanúgy minden zöldségvetőmag-termesztésre szánt területen el kell végeztetni a szántóföldi fajtaminősítést, s a vetőmagparcellákon gondoskodni kell a satnya, meg az odakerült idegen fajtájú növények kigyomlálásáról.

3. A burgonya, a zöldségfélék és e növények magnak szánt termésének betakarítását gyorsan, az őszi fagyok beállta előtt kell elvégezni.

4. Kolhozok, kolhozparasztok és egyéni gazdák burgonyát csak akkor adhatnak el, ha teljesítették az állami burgonyabeadási kötelezettségüket.

5. 1940-ben is érvényben marad az az 1939-ben érvényben volt intézkedés, amely szerint városokban és munkáslakótelepeken élő munkások, alkalmazottak és szövetkezeti kisiparosok nem kötelesek burgonyát beadni.

6. A burgonya és zöldség átvételéhez és tárolásához szükséges színeket, raktárakat, tárolókat, kosarakat és mérlegeket elő kell készíteni; ugyanígy elő kell készíteni a zöldség besózására, savanyítására és feldolgozására szolgáló helyeket; legkésőbb 1940 augusztus 20-ig be kell fejezni a szükséges épületjavításokat, illetve új építkezéseket; a városi házak pincéit 1940 szeptember elsejéig alkalmassá kell tenni a burgonyatárolásra.

Meg kell szervezni, hogy a begyűjtőhelyeken a burgonya és zöldség tömeges beérkezése idején éjjel-nappal dolgozzanak.

7. Nagymennyiségű szárított zöldséget és szárított burgonyát kell előállítani; az 1940-es termésből való szárított burgonya és szárított zöldség termelésének minimális tervét — az 1939-es 9 600 tonnával szemben 16 000 tonnában kell megállapítani. Az aszalással foglalkozó vállalatok számára megfelelő burgonya- és zöldségbegyüjtési övezeteket kell kijelölni.

8. Biztosítani kell a burgonya és a zöldség friss állapotban való tárolásának megszervezését; különösen nagy figyelmet

kell fordítani a vermekben és szántóföldi prizmákban való tárolás legegyszerűbb módszereinek alkalmazására.

Az ország távoli vidékein tavaszig a fogyasztási szövetkezetekre kell bízni a burgonya szántóföldi prizmákban való megóvását, meg kell szervezni a falusi szövetkezeti boltok instruálását, a káderek szakértelmének ellenőrzését, és kellő mennyiségű szalmát kell beszerezni a megfelelő, veszteségmentes tárolás biztosítására.

Meg kell szervezni, hogy a burgonyának azt a részét, melyet szeszgyári és keményítőgyári feldolgozásra szántak, a kolhozokban tárolják, és a gyárakba csak akkor szállítsák be, amikor már szánút van — és tavasszal.

9. A kolhozvezetőségeknek azt kell ajánlani, hogy a kolhozparasztok közgyűlésének hozzájárulásával a közös termésből adják be az államnak azt a burgonyát is, amelyet a kolhozparasztoknak a háztáji gazdaság után kell beadniuk, és vonják le ezt a mennyiséget a munkaegység fejében járó burgonyából. Ha azonban a kolhozparasztok önállóan adják be háztáji gazdaságuk után a burgonyát az államnak, akkor a kolhozvezetőségek gondoskodjanak számukra szállítóeszközökről, hogy a burgonyát elvihessék a begyüjtőhelyekre.

10. Ki kell mondani, hogy a kolhozok az állami burgonyabeadás teljesítésével egyidejűleg osszanak el az állami begyüjtőhelyeken beadott burgonya 10%-ának megfelelő burgonyamennyiséget munkaegységek szerint, mégpedig elsősorban azok között, akik a burgonya felszedésében és szállításában részt vesznek.

11. A helyi párt-, szovjet- és begyüjtési szervek teljes felelősséggel tartoznak azért, hogy biztosítva legyen a városok és az ipari központok lakosságának őszi, téli és tavaszi burgonya-, zöldség- és gyümölcs-ellátása; felelősek továbbá az erdei gyümölcsök, a gomba és a méz begyüjtéséért és megfelelő mennyiségben való tartalékolásáért.

A begyüjtött erdei gyümölcsök, gomba és méz mennyiségének $^2/_3$ részét a helyi szervezetek értékesíthetik.

12. A Begyüjtési Népbiztosság számára fenn kell tartani azt a jogot, hogy engedélyezhesse burgonya helyett gabona beadását, a törvény által megállapított egyenértéknek megfelelően.

13. Biztosítani kell, hogy a kolhozok kötelező beadása számára megállapított határidőkre a szovhozok is teljesítsék előirányzott burgonya- és zöldségbeadási tervüket.

IV. A len és kender betakarítása terén

1. A len és kender betakarításánál fel kell használni minden lennyűvő és kenderbetakarító gépet; biztosítani kell, hogy a len és a kender nyűvését legfeljebb 7—10 nap alatt elvégezzék.

2. Minthogy ebben az évben a len magassága nagyon sokféle, kötelezni kell a gép- és traktorállomások igazgatóit és a kolhozelnököket, hogy a gépi lennyűvésre gondosan válasszák ki azokat a területeket, ahol a szárak magassága a legegyenletesebb.

3. Az egész lentermés áztatását és kiterítését augusztusban, a kenderáztatást pedig szeptemberben teljesen be kell fejezni.

Arhangelszk, Vologda, Kirov, Molotov, Novoszibirszk, Omszk és Irkutszk terület, Altáj és Krasznojarszk határterület, valamint a Komi és az Udmurt Autonóm SzSzK kolhozainak engedélyezni kell, hogy a kiterítést az áztatott len 30%-ánál a következő évben végezhessék el, de e termésből legkésőbb augusztus 15-ig teljesíteniük kell a kötelező állami beadást.

4. A gép- és traktorállomásokon meg a kolhozokban legkésőbb szeptember 1-ig be kell fejezni a len és a kender szárítására, törésére és tilolására szolgáló gépek javítását, s biztosítani kell, hogy ezeket a gépeket teljes mértékben kihasználják a len és kender elsődleges feldolgozásánál.

A gép- és traktorállomások igazgatóit és gépészeit havi fizetésük 1,5%-ának megfelelő prémiumban kell részesíteni a len és kender gépi megmunkálására előirányzott idényterv túlteljesítésének minden egyes százalékáért, ha a rostok minősége megfelel az előírásnak.

5. Azoknak a kolhozoknak a vezetőségét, ahol nincs jó lenharmatáztató hely, kötelezni kell, hogy messzemenően alkalmazzák a len hideg vízben való áztatását.

6. A len- és kendertermesztéssel foglalkozó kolhozoknak javasolni kell, hogy a kolhozparasztoknak a lennyűvés és a kenderáztatás első 5—7 napjára kétszeres munkaegységet számoljanak el.

7. Javasolni kell a kolhozoknak, hogy a földművelő brigádok vezetőinek, abban az esetben, ha az egész brigád túlteljesítette len- és kenderbeadási tervét, annyi pótprémiumot adjanak, amennyi prémiumot brigádjának tagjai átlagosan kaptak.

8. Engedélyezni kell, hogy a kolhozparasztok a kötelező állami beadás keretében a kendervetőmag mázsája helyett 3 mázsa gabonát adjanak be.

V. A cukorrépa betakarítása és begyüjtése terén

1. A cukorrépa ápolásának a kalászosok aratása idején sem szabad szünetelnie; a cukorrépa növekedésének egész idejére meg kell szervezni a cukorrépa gyomlálását, a mély sorközi lazítást és a kártevők irtását.

2. Szeptember elsejéig be kell fejezni a cukorrépa-szedőgépek és a szekerek javítását, a betakarításhoz szükséges felszerelés (a mérőkészülékek és a tisztítógyékények) előkészítését, s a begyüjtőhelyekre vezető utak és hidak megjavítását, illetve építését.

3. Ajánlani kell a kolhozvezetőségeknek, hogy az augusztus 1-től 25-ig végzett cukorrépa ápolásáért a munkaegységeket — a napi norma teljesítése esetén — kétszeresen számítsák, továbbá, hogy a jelenlegi munkaegységenkénti javadalmazáshoz és premizáláshoz a munkacsapatoknak kiegészítésül egy-egy munkaegységet írjanak jóvá a terven felül nyert cukorrépa minden két mázsája után, végül hogy a kolhoz cukorrépáért kapott prémiumából 50%-os pótprémiumot adjanak azoknak a munkacsapatoknak, melyek a termelési szerződés értelmében hektáronként legalább olyan mennyiséget termelnek, melynek beadása után a kolhoz prémiumot kap.

4. A cukorrépa tömeges betakarítását szeptember 20—25-én, a hosszabb termelési idényre berendezett cukorgyárak vidékén szeptember 10—15-én, míg a Kazah és a Kirgiz SzSzK-ban augusztus 25-én, Altáj határterületen szeptember 1-én, Krasznodar határterületen pedig szeptember elején kell megkezdeni.

A betakarítást a cukorgyárak beindítási ütemtervének megfelelően úgy kell megkezdeni, hogy a gyárak beindulásakor a gyár területén legalább öt napra való cukorrépakészlet legyen, a továbbiakban pedig biztosítva legyen a cukorrépa folyamatos szállítása a gyárakba.

5. A cukorrépa betakarítását és szállítását a következő határidőkre kell befejezni:

	Betakarítás	Szállítás
Ukrán SzSzK	X. 30	XI. 10
Voronyezs, Kurszk, Orel, Penza, Rjazany, Szarátov, Tambov, Tula területen, a Tengermelléki határterületen és a Baskír Autonóm SzSzK-ban	X. 25	XI. 5
Az Altáj határterületen és Novoszibirszk területen	X. 10	X. 25
A Kirgiz és a Kazah SzSzK-ban	XI. 5	XI. 25
A Grúz és az Örmény SzSzK-ban és Krasznodar határterületen	XI. 5	XI. 15

6. A cukorrépa szántóföldi prizmákban való tárolásának tervét a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának jóváhagyásával úgy kell a kolhozok szerint felbontani, hogy azok a kolhozok kapjanak megbízatást a szántóföldeken való prizmálásra, melyek a kellő szállítóeszközök hiánya miatt nem szállíthatják el a cukorrépát a megállapított határidőre.

A cukorrépát a szántóföldi prizmákból a cukorgyárak rendelkezése szerint és az általuk megállapított határidőre kell elszállítani.

7. Augusztus 25-ig biztosítani kell, hogy a begyüjtőhelyek felkészüljenek a cukorrépa átvételére és tárolására; megfelelő mennyiségű gyéknyt kell előkészíteni, hogy a cukorrépát a cukorgyárakban és a begyüjtőhelyeken betakarhassák; rendbe kell hozni a begyüjtőhelyekhez vezető utakat és a begyüjtőhelyeket megfelelő káderekkel (veremmesterekkel, átvevőkkel, mérlegkezelőkkel) kell kiegészíteni.

VI. A gyapot betakarítása és begyüjtése terén

1. Gondoskodni kell a gyapotvetés jó ápolásáról, ami különösen szükséges akkor, ha későn fejlődött ki.

Javasolni kell a kolhozoknak, hogy kétszeresen számítsák a kolhozparasztoknak azokat a munkaegységeket, amelyeket augusztus 1 és 20 között a gyapot feltöltésére fordítottak, ha teljesítették napi normájukat és a feltöltést az előírt minőségben végezték el.

2. Az öntözővíz éjjel-nappali kihasználásának biztosítása érdekében javasolni kell a kolhozoknak, hogy augusztusban kétszeresen számítsák a munkaegységeket a kolhozparasztoknak a gyapot éjszakai öntözéséért, ha teljesítették a normát és az öntözést jól végezték el.

3. Legkésőbb szeptember 15-ig be kell fejezni a kolhozok és a gyárak gyapotszárítóinak javítását és teljes rendbehozatalát, s gondoskodni kell a szükséges fűtőanyaggal való ellátásukról.

4. Legkésőbb szeptember 1-ig be kell fejezni a tavalyi termésből fennmaradt magvasgyapot elszállítását a begyüjtőhelyekről a gyárakba, hogy az újtermésű magvasgyapot beérkezéséig teljesen rendbehozhassák, kitakarítsák és fertőtlenítsék az újtermésű gyapot tárolására szolgáló raktárakat és egyéb helyiségeket.

5. A gyapot betakarításánál okvetlenül gondoskodni kell a gyapot fajták szerinti osztályozásáról, a megállapított szabvány

betartásával; vigyázni kell, nehogy éretlen vagy fertőzött gyapot keveredjen az egészséges közé.

VII. A dohány és mahorka terén

1. Ki kell mondani, hogy dohányt csak akkor szabad betakarítani, ha a levelek a tördelési szintig teljesen beértek, s ugyanakkor vigyázni kell, nehogy a dohány túlérjen, vagy éretlen leveleket szedjenek le.

2. Biztosítani kell, hogy a dohánybetakarítási munkákat (tördelés, felfűzés, szárítás, feldolgozás) idejében és folyamatosan végezzék el, s nem szabad megengedni, hogy e munkák között fennakadás álljon be.

3. Augusztus 20-ig meg kell javítani és teljesen rendbe kell hozni minden szint, szárítókamrát és hőszárító berendezést, s a legegyszerűbb szárító berendezéseket is fel kell használni a dohány és mahorka szárítására.

4. A dohány és mahorka betakarítását a következő határidőkre kell befejezni:

a) a mahorka betakarítását általában mindenütt legkésőbb szeptember 10-ig, kivéve az Altáj és Krasznojarszk határterületet és Novoszibirszk területet, ahol a végső határidő szeptember 1;

b) a sárga dohány betakarítását legkésőbb október 1-ig, az Ukrán, Kazah és Kirgiz SzSzK-ban, Sztálingrád, Voronyezs és Orel területen pedig legkésőbb szeptember 20-ig.

5. A dohány és mahorka ápolásában, betakarításában és a nyersanyag elsődleges feldolgozásában közvetlenül részt vevő kolhozparasztok ösztönzésére javasolni kell, hogy a kolhozok abból a pótprémiumból, melyet a dohány és mahorka termelési szerződésének túlteljesítéséért kapnak, juttassanak ezeknek a kolhozparasztoknak is a teljesített munkaegységek számának megfelelően; szétosztásra a dohány után kapott pótprémium 30%-a, és a mahorka után kapott prémium 50%-a kerüljön.

6. Arra kell törekedni, hogy a dohánybeadás tervét az állam által megállapított határidőkre teljesítsék, hogy több kiváló minőségű dohányfajta kerülhessen forgalomba.

VIII. A takarmánynövények terén

1. Valamennyi kolhozban ellenőrizzék az évelő takarmánynövények vetőmagtermesztő területeit és biztosítsák teljes gyomtalanításukat.

2. A magpergés megakadályozása céljából biztosítani kell, hogy a lóhere, lucerna, komócsin és taréjos búzafű vetőmagterületein a betakarítást legkésőbb 5 nap alatt elvégezzék, és hogy a magnövényeket a kaszálás kezdetétől számított 20 nap alatt elcsépeljék; idejében gondoskodni kell arról, hogy az évelő takarmánynövények vetőmagtermesztő parcelláinak learatására, a magnövények cséplésére és tisztítására elegendő kombájn, cséplőgép és egyéb gép álljon rendelkezésre.

3. Fel kell hatalmazni a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát és Szovhozügyi Népbiztosságát, hogy azt a fizetést, melyet a lucerna vetőmagtermő parcelláinak learatásáért a kombájnvezető részére megállapítottak, a lóhere, taréjos búzafű, sudárbúzafű és más évelő takarmánynövények vetőmagtermő parcelláinak kombájnnal történő aratására is kiterjeszthesse.

4. Biztosítani kell, hogy másodszor is lekaszálják azokat a területeket, melyeken az első kaszálás után nagyra nőnek a növények.

5. Ajánlani kell a kolhozoknak, hogy kétszeres munkaegységet számítsanak azoknak a kolhozparasztoknak, akik az évelő takarmánynövények aratásán, cséplésén és tisztításán dolgoznak, ha teljesítik normájukat, és a brigádok, illetve munkacsapatok az aratás kezdetétől számított 20 napon belül elvégzik az évelő takarmánynövények betakarítását, cséplését és tisztítását.

6. Minden szükséges intézkedést meg kell tenni annak érdekében, hogy az állami szénabeadás tervét a kormány által megállapított határidőre teljes egészében teljesítsék.

Biztosítani kell, hogy a kolhozok a begyűjtött szénát helyesen használhassák fel, s ezért a kötelező állami beadás teljesítése után a kolhozokban tartalék-takarmányalapot kell létesíteni, a tartalékolt széna mennyisége azonban nem haladhatja meg az évi szükséglet 20%-át.

* * *

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa megköveteli a helyi párt-, szovjet- és komszomolszervezetektől, a földművelésügyi szervek, begyűjtési szervek, gép- és traktorállomások és szovhozok dolgozóitól, hogy gondoskodjanak az aratás záros határidőre és veszteség nélkül történő elvégzéséről, s teljes mértékben biztosítsák, hogy a kolhozok és szovhozok a megállapított határidőre teljesítsék a mezőgazdasági termékek kötelező állami beadását.

Az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa felhívja a párt- és szovjetszervezetek, a kolhozparasztok, a gép- és traktorállomási és szovhozdolgozók figyelmét arra, hogy az ezévi betakarítási munkák idejekorán való elvégzése, a mezőgazdasági termékek állami begyüjtésére vonatkozó tervek kellő idejű teljesitése rendkívül fontos gazdasági és politikai feladat, amelynek sikeres végrehajtása lehetővé teszi az idei bőséges termés biztosítását, az ország ellátását elegendő mennyiségű mezőgazdasági termékkel, a kolhozok további szervezeti és gazdasági megerősödését és a kolhozparasztok jólétének további növekedését.

I. SZTÁLIN
az ÖK(b)P Központi Bizottságának titkára

V. MOLOTOV
a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának elnöke

„Pravda" 212. sz. 1940 augusztus 1

AZ ÖK(b)P TIZENNYOLCADIK KONFERENCIÁJA

Moszkva. 1941 február 15—20

A konferencián 456 szavazati joggal és 138 tanácskozási joggal rendelkező küldött vett részt.

A konferencia napirendje: 1. A pártszervezetek feladatai az ipar és közlekedés terén. 2. Az 1940-es év gazdasági eredményei és a Szovjetunió népgazdaságának fejlesztését szolgáló 1941. évi terv. 3. Szervezeti kérdések.

A XVIII. pártkonferencia megállapította, hogy a Szovjetunió ipara és közlekedése 1940-ben jelentős haladást ért el a harmadik ötéves terv teljesítésében. A termelés növekedése nagy mértékben elősegítette a népgazdaság továbbfejlődését és a Szovjetunió védelmi képességének erősödését. A konferencia a pártszervezeteket az elé a feladat elé állította, hogy a legteljesebb mértékben gondoskodjanak az ipar és a közlekedés szükségleteiről és érdekeiről.

A konferencia helyesléssel fogadta az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa által elfogadott állami tervet — a Szovjetunió népgazdaságának fejlesztését szolgáló 1941. évi tervet.

A konferencia a párt Szervezeti Szabályzata értelmében kizárta a Központi Bizottságból, illetve a Központi Revíziós Bizottságból azokat a KB-tagokat és póttagokat, illetve a Központi Revíziós Bizottságnak azokat a tagjait, akik nem gondoskodtak kötelezettségük teljesítéséről, s egyszersmind új funkcionáriusokkal egészítette ki az ÖK(b)P Központi Bizottságának és a Központi Revíziós Bizottságnak a létszámát.

Az ÖK(b)P Központi Bizottságának 1941 február 21-i plénuma jóváhagyta a XVIII. pártkonferencia határozatait.

A PÁRTSZERVEZETEK FELADATAI AZ IPAR ÉS A KÖZLEKEDÉS TERÜLETÉN

(A konferencia által Malenkov elvtárs beszámolója alapján február 18-án egyhangúlag elfogadott határozat)

I. Eredmények és hiányosságok az ipar és a közlekedés munkájában

Az ÖK(b)P XVIII. konferenciája megállapítja, hogy a Szovjetunió ipara és közlekedése 1940-ben jelentős haladást ért el a harmadik ötéves terv teljesítésében, növelte a termelést, nagymértékben elősegítette a Szovjetunió népgazdaságának továbbfejlődését és védelmi képességének erősödését.

A szocialista ipar termelése 1940-ben 1939-hez képest 11%-kal nőtt, s emellett az ipari termelés növekedésének üteme 1940-ben rendszeresen fokozódott.

Több fontos iparág munkája megjavult, különösen 1940 második felében. Jelentősen megnövekedett a széntermelés. Nagyobb lett a nyersvas- és acéltermelés, megnövekedett a hengerelttermékek előállítása, különösen nagymértékben növekedett a finommechanikai gépgyártás és a védelmi ipar számára gyártott különleges márkájú acélfajták és a kiváló minőségű hengerelttermékek termelése. Valamelyest megjavult a színesfémkohászat munkája is, különösen a réz- és alumíniumgyártás terén. A gépipar 1940-ben további eredményeket ért el az újtípusú nagygépek és legújabb konstrukciójú szerszámgépek termelésének bevezetése terén. A védelmi ipari népbiztosságokhoz tartozó üzemekben a termelés növekedésének üteme jóval felülmúlta az egész ipari termelés növekedésének ütemét.

Az új technika meghonosítása és a honvédelmi ipar fejlesztése terén elért sikereink következtében sokkal nagyobb mértékben láttuk el a Vörös Hadsereget és a Haditengerészeti Flottát újfajta és újtípusú korszerű technikai felszereléssel.

Bizonyos fokig megjavult a könnyűipar, a textil- és az élelmiszeripar munkája is.

A vasúti és víziszállítások megnövekedése lehetővé tette, hogy a népgazdaság fontos ágait jobban elláthassuk fűtőanyaggal, érccel, fémmel, fával s más nyersanyag- és anyagfajtákkal.

Abban a tényben, hogy az ipar és a közlekedés munkája 1940 második felében megjavult, nagy szerepe van a párt és a kormány által a munkafegyelem megszilárdítására vonatkozóan életbeléptetett intézkedéseknek, továbbá a nyolcórás munkanapra és a hétnapos munkahétre való áttérésnek.

Ezek az intézkedések azt eredményezték, hogy a vállalatoknál

emelkedett a munka termelékenysége, és megszilárdult a munkafegyelem.

Az ÖK(b)P XVIII. konferenciája mindazonáltal úgy véli, hogy e sikerek mellett az ipar és a közlekedés munkájában komoly fogyatékosságok is vannak.

Több iparág, különösen a mozdony- és vagongyártás, az elektromosipar, a fa-, papír- és halipar, valamint az építőanyagipar lemarad, és nem teljesíti a termelési tervet. Az ásványolajipar, bár munkája 1940 IV. negyedében észrevehetően megjavult, 1940-es tervét nem teljesítette. Még egészében véve jobban dolgozó iparágakban is számos olyan vállalat van, köztük nagyvállalatok is, melyek hosszabb ideje lemaradnak.

Számos iparág nem idejében helyezi üzembe az új termelési kapacitásokat.

Több iparág nem teljesítette az ipari termelés önköltségcsökkentési tervét. Ennek oka az, hogy túllépték a nyers- és segédanyagokra, fűtőanyagra és elektromos energiára előirányzott keretet, hogy nagy veszteségeket szenvedtek a selejt miatt, és egyébként sem gazdálkodtak megfelelő gondossággal. Különösen vonatkozik ez az ásványolaj-, fa-, papír- és építőanyagiparra.

Bár 1940-ben megjavult az áramfejlesztő telepek munkája, a műszaki személyzet fegyelmezetlensége és a műszaki előírások be nem tartása miatt az áramfejlesztő telepeken és különösen az elektromos hálózatban még mindig gyakori az üzemzavar. Az új technika bevezetése: a magasnyomású és magashőfokú gőz alkalmazására, az aggregátok irányításának automatizálására és a korszerű pillanatkioldású védelmi berendezések alkalmazására való áttérés lassan és nem kielégítő méretekben folyik.

A közlekedés munkájában szintén komoly hiányosságok észlelhetők. A vasúti közlekedésben nem teljesítik az előírt kocsiforduló-normákat és még mindig gyakori az üzemzavar. Több vasútvonalon nehezen birkóznak meg egyes igen fontos áruk szállításával, az utasforgalmat nem szervezték meg úgy, ahogy kell, és nem szűnt meg a vonatok késése sem.

A tengeri és folyami közlekedés terén hiba, hogy rossz a be- és kirakás megszervezése a kikötőkben és rakpartokon; hiányosságok tapasztalhatók a hajóforgalomban is, és még mindig elég gyakran fordul elő, hogy megszegik a flottakihasználás műszaki előírásait, emiatt a hajók gyakran üzemképtelenné válnak, és a hajózási időszakban javítás alatt állnak.

A vasútállomások, kikötők és rakpartok munkája nincs kellően egybehangolva, s emiatt a rakomány és a gördülőanyag sokat vesztegel, az árukat sokáig visszatartják az átrakodó helyeken.

II. A népbiztosságok és a pártszervezetek munkájában előforduló hiányosságok okai az ipar és a közlekedés terén

Az ÖK(b)P XVIII. Összszövetségi Konferenciája szerint egyes iparágak nem kielégítő munkája mindenekelőtt az alábbi körülményekkel magyarázható:

a) a népbiztosságok sok tekintetben bürokratikusan dolgoznak, még nem jutnak el minden egyes vállalathoz, vállalataikat nem konkrétan, hanem formálisan, íróasztal mellől „irányítják";

b) a népbiztosságok nem ellenőrzik, hogy a vállalatok igazgatói végrehajtják-e rendelkezéseiket, és így irányító tevékenységük kollégiumi ülésekre és határozathozatalra korlátozódik; nem értik meg, hogy a határozatokat nem a határozathozatal kedvéért hozzák, hanem azért, hogy azokat végrehajtsák, nem értik meg, hogy az irányítómunka fő része nem az ülésezés és nem a határozathozatal, hanem a határozatok végrehajtásának mindennapos ellenőrzése;

c) sok helyi pártszervezet, ahelyett hogy segítene területe, városa, kerülete vállalatainak, korlátozta tevékenységét mind az ipar, mind a közlekedés terén, mert helytelenül úgy gondolta, hogy nem felelős az ipar és a közlekedés munkájáért;

d) a helyi pártszervezetek, csakúgy mint a gazdasági szervezetek, nem értik meg, mi a lényege és jelentősége annak, hogy ellenőrizni kell a határozatok végrehajtását, s ezért nem segítik a népbiztosságokat és a főosztályokat annak mindennapos ellenőrzésében, hogy végrehajtják-e az alájuk rendelt vállalatok igazgatói a népbiztosságok határozatait.

Sok olyan területi pártbizottság van, amely csak a mezőgazdasággal, a mezőgazdasági termékek begyűjtésével foglalkozik, s nem törődik az ipar és a közlekedés munkájával, megfeledkezik arról, hogy felelősséggel tartozik területe, városa és kerülete gyárainak, bányáinak és vasútvonalainak munkájáért. Egyes városi pártbizottságok, amelyeknek pedig az a kötelességük, hogy a legnagyobb figyelmet az iparnak és közlekedésnek szenteljék, nem foglalkoznak ezzel a kérdéssel, és nem teszik meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a lemaradó vállalatok és vasútvonalak munkája megjavuljon.

Gyakran előfordul, hogy a városi és területi pártbizottságok, ahelyett hogy belefolynának a gyárak és a vasútvonalak dolgába, félreállnak, nem foglalkoznak sem az iparral, sem a közlekedéssel, nem vizsgálják meg a vállalatok munkáját, nem ellenőrzik a gyárak és a vasútvonalak vezetőit, nem tárják fel a

munkájukban mutatkozó hiányosságokat, s ezzel az elnéző magatartásukkal maguk is hozzájárulnak a hibákhoz.

A városi és területi pártbizottságok már megszokott helyzetnek tartják, hogy a hozzájuk tartozó vállalatok egész sora hosszú időre lemarad a terv teljesítésében, és nem is tesznek hatható intézkedéseket, hogy véget vessenek e szégyenletes jelenségnek.

Különösen elégtelenül foglalkoznak a városi és területi pártbizottságok az összszövetségi népbiztosságokhoz tartozó vállalatokkal és ipari építkezésekkel, mivel tévesen úgy vélekednek, hogy ezeknek a vállalatoknak és építkezéseknek a dolgaiért egyedül a népbiztosságok felelősek.

A városi és területi pártbizottságok munkájának igen nagy hiányossága, hogy nem hatolnak be a vállalatok munkájának lényegébe, nem tanulmányozzák az egyes vállalatok gazdaságát, hanem ehelyett gyakran felületes vizsgálatokkal és át nem gondolt határozatokkal intézik el a problémákat.

Az ÖK(b)P XVIII. Összszövetségi Konferenciája leszögezi, hogy a városi, területi, határterületi pártbizottságok, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságai a népbiztosságokkal együtt felelősséggel tartoznak a város, a terület valamennyi ipari és közlekedési vállalatának munkájáért. Éppen a városi, területi, határterületi pártbizottságoknak, a szövetségi köztársasági Kommunista Pártok Központi Bizottságainak áll módjukban, hogy közvetlenül a helyszínen, a lehető legnagyobb tárgyilagossággal — amelyet nem befolyásol a hivatali szűklátókörűség — ismerjék fel a vállalatok helyzetét, meghatározzák, hogy miben rejlenek a munkájukban elkövetett hibák, és segítséget nyujtsanak a vállalatok vezetőinek és a népbiztosságoknak e hibák kiküszöböléséhez.

III. A pártszervezetek gazdasági és politikai feladatai az ipar és a közlekedés terén

Milyen gazdasági és politikai feladatokat kell elvégezniük a pártszervezeteknek, hogy felszámolhassuk az ipar és a közlekedés munkájában tapasztalható hiányosságokat?

1. Mindenekelőtt feltétlenül fel kell számolni azt a közömbös magatartást, amelyet a pártszervezetek az ipar és a közlekedés helyzete iránt tanúsítanak, s erélyes intézkedésekkel el kell érni, hogy *a pártszervezetek a lehető legnagyobb figyelmet fordítsák az ipar és a közlekedés szükségleteire és érdekeire.*

A pártszervezetek foglalkozzanak rendszeresen az ipari vállalatok, a vasút, a hajózás és kikötők ügyeivel, ismerjék meg szük-

ségleteiket és igényeiket, és segítsék az ipart meg a közlekedést irányító gazdasági szerveket mindennapi munkájukban.

A pártszervezetek eddig a legnagyobb figyelmet a mezőgazdaság irányítására fordították. És ez helyes is volt addig, míg meg nem oldottuk a gabonaproblémát. Most azonban, amikor a gabonaproblémát és az évi 7—8 milliárd pud gabonatermés betakarításának feladatát alapjában megoldottuk, most *a pártszervezeteknek az ipar és a közlekedés felé kell fordulniuk.* Ez nem azt jelenti, hogy most már kevesebbet kell törődni a mezőgazdasággal, hanem azt, hogy a pártszervezetek már annyira erősek, hogy *egyenlő mértékben* foglalkozhatnak mind az iparral, mind a mezőgazdasággal.

2. Továbbá, a pártszervezeteknek feltétlenül segíteniük kell a népbiztosságokat és a főosztályokat a vállalati igazgatók munkájának ellenőrzésében, *annak ellenőrzésében, hogy végrehajtják-e a vállalatok a népbiztosságok határozatait.*

A pártszervezeteknek tisztában kell lenniük azzal, hogy a népbiztosságok egymagukban nem képesek ellenőrizni a vállalatok munkáját, a népbiztosságok által hozott határozatok végrehajtását. Ezért a pártszervezeteknek segíteniük kell a népbiztosságokat ezen a téren, annak ellenőrzése terén, hogy végrehajtják-e a vállalatok a népbiztosságok utasításait, vagyis a vállalati igazgatók munkájának ellenőrzése terén.

3. Továbbá, elengedhetetlen, hogy az ipari vállalatoknak és a vasutaknak *helyesen megszervezett nyilvántartásuk legyen a felszerelésről, minden néven nevezendő vagyontárgyról és anyagról.*

A pártszervezeteknek meg kell érteniük, hogy helyes nyilvántartás nélkül nem lehet a vállalatok és a vasutak munkáját irányítani. Azt a vállalatot, ahol nincs valamennyire is normális nyilvántartás, váratlan meglepetések érhetik. Az ilyen vállalatoknál elkerülhetetlenek a termelési fennakadások, minthogy a vezetőt váratlanul éri, ha hiány mutatkozik anyagban, félkészáruban, szerszámban, berendezésben. A berendezés és az anyagok nyilvántartásának hanyag vezetése megfosztja az igazgatót attól a lehetőségtől, hogy helyesen és teljes mértékben felhasználja a vállalat tartalékait és biztosítsa a termelés folyamatosságát.

4. Továbbá, feltétlenül szükséges, hogy iparvállalatainknál, vasutainknál, és víziközlekedési szervezeteinknél teljes mértékben és *helyesen használják ki a berendezést, s gazdaságosan bánjanak a szerszámmal, a nyersanyaggal, a különféle anyagokkal, a tüzelővel és a villamosenergiával.*

A pártszervezeteknek meg kell érteniük, hogy legfőbb ideje erélyes kézzel véget vetni az olyan fölöttébb áldatlan állapotnak, amikor a vállalatoknál vagy a vasútnál szerszámgépek és más berendezések kihasználatlanul állnak, vagy éppenséggel a raktárban hevernek, amikor speciális berendezéseket, melyekben hiány mutatkozik, bonyolult termelési aggregátokat, hatalmas szerszámgépeket nem a rendeltetésüknek megfelelően, vagy nem teljes kapacitással használnak ki, és amikor pocsékolják a nyersanyagot, a segédanyagokat, a tüzelőt és a villamosenergiát.

5. Továbbá, el kell érni, hogy az iparvállalatoknál és a közlekedésben *minden anyagi értéket sértetlen épségben és jó állapotban tartsanak,* hogy a vállalatvezetők gondosan bánjanak a rájukbízott állami vagyonnal, épületekkel, berendezésekkel, szerszámokkal és anyagokkal.

Haladéktalanul fel kell számolni a nép vagyonának hanyag és pazarló kezelését, véget kell vetni annak, hogy gyakran útonútfélen hányódik olyan berendezés, nyersanyag, segédanyag, szerszám, melyre iparunknak igen nagy szüksége van, s ennek következtében megrongálódik, berozsdásodik és hasznavehetetlenné válik, véget kell vetni annak, hogy a berendezések, épületek, vasúti berendezések és gördülőanyagok, elkésve és rosszul végzett javítás miatt, idő előtt megrongálódjanak és tönkremenjenek.

6. Továbbá, *véget kell vetni annak a sok vállalatnál és vasútigazgatóságnál meghonosodott szokásnak, hogy eladják az úgynevezett leszerelt és fölösleges berendezéseket és anyagokat,* ami nem egyéb, mint a szocialista tulajdon elherdálása.

A pártszervezetek kötelesek biztosítani a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének Elnöksége által „A berendezések és anyagok eladásának, elcserélésének és más módon való elidegenítésének megtiltásáról és e törvényellenes cselekedetekért való büntetőjogi felelősségrevonásról" kiadott 1941 február 10-i rendelet pontos végrehajtásának ellenőrzését.

7. Továbbá, a vállalatoknál és a vasútvonalakon feltétlenül *tisztaságot és rendet* kell teremteni, s ezt állandóan fenn kell tartani, mint *elemi követelményt.*

A pártszervezetek kötelesek késedelem nélkül megoldani a vállalatoknál a tisztaság és a rend kérdését, s ezt olyan feladatnak kell tekinteniük, amely nem tűr halasztást. Tisztaság és rend nélkül el sem képzelhető egy modern vállalat normális munkája: A piszok a gyárban, üzemben, vasútnál elkerülhetetlen velejárója és forrása a zűrzavarnak, a laza munkafegyelem-

nek, a fecsegésnek, a rendetlenségnek. A termelési kultúra elemi követelményei nélkül nem biztosítható iparunk és közlekedésünk további fejlődése.

8. Továbbá, a vállalatok munkájában feltétlenül *véget kell vetni* a tervszerűtlenségnek, *az egyenlőtlen termelésnek,* a hajrázásnak, és el kell érni, hogy minden üzem, bánya és vasútvonal napról napra, előre kidolgozott ütemterv szerint teljesítse termelési feladatát.

A pártszervezeteknek meg kell érteniük, hogy az egyenlőtlen termelés következtében helytelen munkamódszerek alakulnak ki a vállalatoknál; a berendezés, a munkaerő fölöslegesen vesztegel, a termelési kapacitás nincs teljesen kihasználva, a selejt nő, a fölösleges túlórák miatt nem termelőmunkára fordított bértöbblet keletkezik. Az ilyen helytelen rendszer egészségtelen állapotokat szül, és állandóan azzal fenyegeti a vállalatokat, hogy meghiúsul az állami terv teljesítése.

9. Továbbá, el kell érni, hogy vállalataink betartsák *a szigorú technológiai fegyelmet,* hogy minden vállalat pontos technológiai utasítások szerint működjék; meg kell szervezni az utasítások betartásának ellenőrzését, s ilymódon kell *biztosítani,* hogy *a termelvények minősége kifogástalan* és a megállapított *szabványoknak megfelelő* legyen.

A pártszervezeteknek, a vállalatok és a népbiztosságok dolgozóinak meg kell végre tanulniuk, hogy az új precíziós berendezések, melyekkel vállalatainkat felszereltük, szigorú termelési rendet követelnek, megkövetelik a műszaki előírások és utasítások pontos betartását, és hogy manapság már nem lehet a régi módon, találomra, úgy-ahogy, tessék-lássék módra dolgozni.

A pártszervezetek kötelesek biztosítani a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének Elnöksége által „Az iparvállalatoknak a rosszminőségű vagy nem szabványszerű termékek gyártásáért és a kötelező szabványok be nem tartásáért való felelősségéről" kiadott, 1940 július 10-i rendelet pontos végrehajtását.

10. Továbbá, különösen nagy figyelmet kell fordítani az új technika kérdéseire, *fáradhatatlanul kell munkálkodni a technika tökéletesítésén, új gépek, új anyagok és új gyártmányok termelésének bevezetésén.*

A pártszervezeteknek, az ipar és a közlekedés dolgozóinak maradéktalanul fel kell használniuk a szocialista rend óriási lehetőségeit a technika felvirágoztatására és a technika legújabb vívmányainak a termelésben való mielőbbi alkalmazására.

Véget kell vetni annak az uszálypolitikának, annak az ízigvérig opportunista magatartásnak, melyet egyes vállalatvezetők

az új technika kérdésében tanúsítanak, mert az ilyen maradiság akadályozza a termelés továbbfejlődését, a vállalatokat elmaradottsagra, vegetalásra kárhoztatja, és aláássa az ország védelmi kepessegét.

11. Továbbá, állandóan *csökkenteni kell az előállított termékek önköltségét,* minden módon meg kell szilárditani az önálló gazdaságos elszamolást, erélyes kézzel véget kell vetni a pazarlásnak.

A vállalat munkájának helyes irányítása érdekében tudni kell, hogy az önköltség alapelemeiből — a munkabérből, a nyersanyag, a fűtőanyag és a villamosenergia értékéből, az értékcsökkenési leírásokból, az adminisztrációs és igazgatási költségekből — mennyi az egy termékegységre eső tenyleges ráfordítás, és a vállalat gazdasági tevékenységét úgy kell irányitani, hogy mindenképpen teljesitse az önköltsegi és a nyereségi tervet.

12. Továbbá, *a munkabér terén szigorúan és következetesen keli alkalmazni a jól dolgozók anyagi ösztönzésének elvét;* ennek megvalósulási formái: a munkásoknál a teljesítménybér, a vezetőknél a prémiumrendszer, valamint a szakképzett munka magasabb díjazása, mint a nem szakképzetté.

A munkabérek terén teljesen meg kell szüntetni a káros egyenlősdit, s el kell érni, hogy a teljesítménybér és a prémiumrendszer még számottevőbb tényező legyen a munka termelékenységének emelése, tehát egyszersmind egész népgazdaságunk fejlesztése terén.

13. Továbbá, *teljesen fel kell számolni a lógást.*

A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének Elnöksége által „A nyolcórás munkanapra és a hétnapos munkahétre való áttérésről, s a munkásokat és alkalmazottakat illetően a vállalatok és intézmények önkényes elhagyásának megtiltásáról" kiadott 1940 június 26-i rendelet végrehajtása lényegesen megjavította a vállalatoknál a munkafegyelmet. Mindazonáltal sok gyárban, bányában és vasútvonalon még korántsem szűntek meg a lógások és az önkényes munkahelyelhagyások.

A pártszervezeteknek, a szakszervezeteknek, az ipar és a közlekedés dolgozóinak kötelességük, hogy fáradhatatlanul munkálkodjanak az iparban és a közlekedésben a munkafegyelem megszilárditásán, s nem szabad megfeledkezniük arról, hogy a munkaerővándorlás és a lógás elleni harc nem rövidlélekzetű kampány, hanem olyan feladat, amely megköveteli a tömegek körében végzett mindennapos munkát.

14. Továbbá, határozottan *meg kell erősíteni a vállalatok egyszemélyi vezetését,* s el kell érni, hogy a vállalat igazgatója

valóban teljes hatáskörrel rendelkező vezető legyen, aki teljes mértékben felelős a vállalat helyzetéért és az üzemi rendért.

15. Továbbá, minden lehető módon *erősíteni kell a vállalatoknál* a termelés *műszaki irányítását.*

A központi és a helyi gazdasági szerveknél, az üzem- és bányaigazgatóságok apparátusában dolgozó mérnökök és technikusok egy részét vállalatokhoz, üzemekbe és külszín alatti bányamunkákhoz kell irányítani.

16. A vállalatokon belül *növelni kell a művezetőnek,* a termelés közvetlen szervezőjének szerepét, és úgy kell megszervezni a munkát, hogy a művezető a rábízott termelési részlegnek olyan teljes hatáskörrel rendelkező vezetője legyen, aki teljes mértékben felelős a technológiai fegyelem betartásáért és a termelési feladatok minden mutatószámnak megfelelő teljesítéséért.

17. A fiatal, a főiskolát éppen elvégzett szakembereket illetően olyan rendszert kell bevezetni, hogy a főiskola elvégzése után mindegyikük termelési gyakorlatot szerezzen a vállalatoknál, menjen át a gyakorlati munka kötelező fokozatain — dolgozzon az üzemben először segédművezetői, azután művezetői, majd pedig mérnöki minőségben.

IV. A pártszervezetek szervezeti feladatai az ipar és a közlekedés terén

Milyen intézkedéseket kell tenni a pártszervezetek szervezeti feladatai terén, hogy felszámoljuk az ipar és a közlekedés munkájában mutatkozó hiányosságokat?

1. A népbiztosságok, valamint az ipari és közlekedési vállalatok fokozott segítése céljából *a fejlett iparú városokban, területeken, határterületeken és köztársaságokban a városi, területi, határterületi pártbizottságoknak, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak élén álló Központi Bizottságoknak ne egy, hanem több ipari titkára legyen* a város, terület, határterület, illetve köztársaság fő iparágainak megfelelően, és ott, ahol szükséges, legyen olyan titkár is, aki a vasúti közlekedéssel és olyan is, aki a víziközlekedéssel foglalkozik.

Az ipari és közlekedési titkárok ismerjék alaposan a vállalatok működését, látogassák rendszeresen a vállalatokat, tartsanak személyes kapcsolatot a vállalatok funkcionáriusaival és az illetékes népbiztosságokkal, legyenek segítségükre a tervek teljesítésében, s az iparra és közlekedésre vonatkozó párthatározatok végrehajtásában, ellenőrizzék rendszeresen e határozatok végrehajtását, tárják fel a vállalatok munkájában tapasztalható hiányosságokat, és törekedjenek azok kiküszöbölésére.

2. A pártszervezetek kötelesek *tanulmányozni és jól ismerni az ipari vállalatok és a vasút gazdasági vezető kádereit, mérnökeit és technikusait.*

Bátran kell kiemelni, s a gyárakban és a vasútnál vezető munkakörbe helyezni a tehetséges és kezdeményezésre képes dolgozókat, a jó szervezőket, különösen a szakmájukat jól ismerő mérnökök közül.

Nemcsak párttagokat kell kiemelni, hanem pártonkívüli bolsevikokat is, szem előtt tartva, hogy a pártonkívüliek között sok tehetséges és becsületes dolgozó van, akik bár nem tagjai a pártnak, nincs párttagsági idejük, gyakran jobban, lelkiismeretesebben dolgoznak, mint egyes párttagok.

A pártszervezetek kötelesek *idejében felvetni az alkalmatlan és gyenge funkcionáriusok leváltásának kérdését,* a gyengeakaratú, a vállalat, illetve a vasút vezetésére és a termelés rendbehozására képtelen funkcionáriusok leváltásának kérdését. *A fecsegőket, az igazi munkára képtelen embereket fel kell menteni, és alacsonyabb munkakörbe kell áthelyezni, tekintet nélkül arra, hogy párttagok vagy pártonkívüliek-e az illetők.*

3. Feltétlenül *véget kell vetni annak, hogy a vasúti és a vízi közlekedés politikai osztályai el vannak szakadva a területi pártszervezetektől. A politikai osztályok beszámolási kötelezettséggel tartoznak a területi és városi pártbizottságoknak.*

A területi és városi pártbizottságok kötelesek keresztülvinni a politikai osztályok munkájában tapasztalható bürokratikus módszerek felszámolását, kötelesek keresztülvinni, hogy a politikai osztályok a párt harci szerveivé váljanak, amelyek szívükön viselik a közlekedés munkáját, és hatékonyan elősegítik a közlekedés fejlesztését.

4. Feltétlenül *vissza kell állítani az üzemi és a gazdasági aktívák szerepét a vállalatok, illetve a népbiztosságok munkájában.*

Az alsóbb funkcionáriusok, a mérnökök és a sztahanovisták tapasztalatainak lehető legjobb felhasználása, a kritika és önkritika fejlesztése céljából a népbiztosságoknál, a főigazgatóságokon, a vasútnál, az üzemekben és a bányákban rendszeresen össze kell hívni az aktívát. Az aktívát részint a különböző iparágak funkcionáriusainak bevonásával, részint az egyes ipar- és közlekedési ágak szerint kell összehívni.

5. Feltétlenül *minden tekintetben fejleszteni kell a Sztahanov-mozgalmat,* a sztahanovisták kezdeményezőkészségét úgy kell irányítani, hogy az a munka termelékenységének emelésére, a termelés legfontosabb problémáinak megoldására, a termelés elmaradó részlegeinek felzárkóztatására vezessen.

6. Feltétlenül *véget kell vetni annak a helytelen gyakorlatnak,* hogy igen sok vállalatnál a pártszervezetek, a szakszervezetek, a komszomol- és más társadalmi szervezetek munkaidőben tartanak gyűléseket, üléseket, értekezleteket, s ezzel dezorganizálják a vállalat normális munkáját.

Feltétlenül *meg kell tiltani* a pártszervezeteknek, a szovjet-, szakszervezeti, komszomol- és más tömegszervezeteknek:

a) hogy a vállalatoknál és intézményeknél *munkaidőben gyűléseket,* üléseket vagy bármilyen értekezletet *hívjanak össze;*

b) hogy *munkaidőben behivjanak* munkásokat és alkalmazottakat;

c) hogy a vállalatok és intézmények munkásait és alkalmazottait *kivegyék a munkából és kiküldjék* valamilyen kampányfeladat elvégzésére, vagy elküldjék bizonyos patronálási stb. ügyek elintézésére;

d) hogy a vállalatok és intézmények munkásait és alkalmazottait *munkaidőben elvonják* közvetlen munkájuktól valamely vizsgálóbizottság vagy brigád munkájában társadalmi szervezetek megbízásából való részvételre.

Egyszer és mindenkorra ki kell mondani, hogy a vállalatok és hivatalok munkásai és alkalmazottai társadalmi megbizatásaikat kizárólag munkaidőn kívül végezhetik.

• • •

Iparunk mindig az egész népgazdaság fejlődésének bázisa volt, és az is marad. Az ipar a népgazdaság egész rendszerében mindig a döntő tényező volt, és az is marad. Az ipar viszi előre egész szocialista gazdaságunkat, beleértve a mezőgazdaságot és a közlekedést is. Az ország védelmi erejének bázisa mindig az ipar volt, és az is marad. A jelenlegi nemzetközi helyzetben iparunk és annak valamennyi ága előtt felelősségteljes feladatok állnak. Iparunknak a lehető legnagyobb szervezettség alapján, a lehető legmagasabb termelékenységgel kell dolgoznia. Új, korszerű technikai bázissal felszerelt iparunk, amelyet saját forrásainkból látunk el mindenfajta ipari nyersanyaggal, sokkal jobban dolgozhat és kell is dolgoznia, minden iparágban sokkal több és sokkal jobb minőségű termékeket adhat és kell is adnia, mint jelenleg.

A gazdasági vezetőknek és a párt vezető funkcionáriusainak úgy kell megszervezniük a munkát, hogy 1941-ben ne legyen egyetlen olyan terület, egyetlen olyan város vagy ipari központ sem, ahol akár egyetlen lemaradó vállalat volna. Iparunkban és

közlekedésünkben nem szabad lemaradó vállalatoknak lenni. Minden gyárnak, bányának, vasútvonalnak teljesíteni kell a tervet.

Küzdeni a tervteljesítésért, biztosítani a tervteljesítést, tervszerűen dolgozni — a következőket jelenti:

a) az évi, negyedévi, havi termelési tervet nemcsak átlagban kell teljesíteni, mint eddig, hanem a tervnek megfelelően, a kész termékek kibocsátásának előre kidolgozott ütemterve szerint;

b) a tervet nemcsak iparági átlagban kell teljesíteni, mint eddig, hanem minden vállalatnak külön-külön;

c) a tervet nemcsak vállalati átlagban kell teljesíteni, mint eddig, hanem külön-külön minden üzemrésznek, minden brigádnak, minden munkapadnak, minden műszaknak naponta teljesítenie kell;

d) a tervet nemcsak a mennyiségi mutatószámok szerint kell teljesíteni, hanem kötelezően minőség, szabvány és cikklista szerint is, a szabványelőírások és az előirányzott önköltségi terv betartásával.

Országunk nagy eredményeket ért el a gazdasági és kulturális építésben. De nem szabad elbizakodnunk, nem szabad megelégednünk ezekkel a sikerekkel. A legnagyobb veszély, ha megpihenünk babérainkon, s beérjük azzal, amit már elértünk. Ez végzetes volna ügyünkre nézve. Nálunk még sok komoly fogyatékosság van. Ha az ipar és közlekedés munkájában mutatkozó fogyatékosságokat elnézően kezelnénk, az rendkívül veszélyes és káros lenne.

Az ÖK(b)P XVIII. Összszövetségi Konferenciája annak a meggyőződésének ad kifejezést, hogy pártszervezeteink, s az ipar és a közlekedés vezető funkcionáriusai bolsevik állhatatossággal látnak hozzá az ipar és a közlekedés munkájában fellelhető fogyatékosságok haladéktalan kiküszöböléséhez, hogy döntő módon megjavítják munkájukat ezen a területen, a XVIII. konferencia határozatai alapján mozgósítják a munkások, alkalmazottak, mérnökök és technikusok tömegeit e határozatok végrehajtására, s már a legrövidebb időn belül új, döntő győzelmeket aratnak a szocialista ipar és közlekedés terén.

„Pravda" 49. sz. 1941 február 19

A SZOVJETUNIÓ NÉPBIZTOSI TANÁCSÁNAK ÉS AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK HATÁROZATA

1943 augusztus 21

A NÉMET MEGSZÁLLÁS ALÓL FELSZABADÍTOTT KERÜLETEK GAZDASÁGÁNAK HELYREÁLLÍTÁSÁRA IRÁNYULÓ HALASZTHATATLAN INTÉZKEDÉSEKRŐL

A német megszállás alól felszabadított kerületek gazdaságának minél gyorsabb helyreállítása és lakosságának megsegítése céljából a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága határozatilag kimondta:

I. A keletre evakuált állatok visszajuttatása a kolhozoknak

1. Kötelezni kell Jaroszlavl, Gorkij, Vologda, Kirov, Rjazany, Tambov, Szarátov, Kujbisev és Cskalov terület területi végrehajtó bizottságait és ÖK(b)P területi bizottságait, a Mordvin, Mari és Dagesztán ASzSzK Népbiztosi Tanácsait és ÖK(b)P területi bizottságait, valamint a Kazah SzSzK, az Azerbajdzsán SzSzK és az Örmény SzSzK Népbiztosi Tanácsait és Kommunista (bolsevik) Pártjainak Központi Bizottságait, hogy juttassák vissza Kalinyin, Szmolenszk, Orel, Kurszk, Voronyezs, Sztálingrád, Rosztov és Tula terület, valamint Krasznodar és Sztavropol határterület kolhozainak az ezen területekről és határterületekről evakuált állatokat, az alábbi számoknak megfelelően:

	Szarvasmarha	Juh és kecske (darab)	Ló
Kalinyin terület	36 573	31 144	8 454
ebből Gorkij területről	10 060	9 000	2 020
Jaroszlavl területről	17 000	13 000	3 350

	Szarvasmarha	Juh és kecske (darab)	Ló
Ivanovo területről	9 062	9 144	3 084
Vologda területről	451	—	—
Szmolenszk terület	48 349	31 413	6 907
ebből Jaroszlavl területről	9 500	5 000	1 500
Gorkij területről	18 700	14 000	1 920
Ivanovo területről	832	379	869
Rjazany területről	8 242	4 820	1 333
a Mordvin ASzSzK-ból	6 850	3 947	1 011
a Mari ASzSzK-ból	3 610	2 777	221
Penza területről	74	67	36
Tambov területről	222	112	—
Kujbisev területről	242	311	12
Szarátov területről	77	—	5
Kurszk terület	2 529	5 492	1 182
ebből Tambov területről	1 721	2 467	829
Szarátov területről	80	365	151
Sztálingrád területről	728	2 660	202
Orel terület	21 399	39 668	8 375
ebből Rjazany területről	663	1 115	1 047
Tambov területről	9 859	19 150	3 295
Szarátov területről	3 814	6 032	813
Penza területről	4 000	9 000	2 200
Uljanovszk, Kujbisev területről	2 275	2 636	400
a Mordvin ASzSzK-ból	788	1 735	620
Voronyezs terület	9 539	20 228	3 774
ebből Tambov területről	957	3 596	648
Szarátov területről	7 272	13 519	2 525
a Kazah SzSzK-ból	74	361	20
Sztálingrád területről	1 236	2 752	581
Rosztov terület	51 506	143 181	17 229
ebből a Dagesztán ASzSzK-ból	1 461	1 763	851
az Azerbajdzsán SzSzK-ból	1 057	1 530	390
Szarátov területről	3 189	4 847	968
a Kazah SzSzK-ból	39 773	105 366	12 855
Cskalov területről	6 026	29 682	2 165
Sztálingrád terület	14 530	34 379	1 749
ebből a Kazah SzSzK-ból	13 878	33 332	1 575
Cskalov területről	652	1 047	174

	Szarvasmarha	Juh és kecske (darab)	Ló
Sztavropol határterület	12 741	35 909	5 269
ebből az Azerbajdzsán SzSzK-ból ..	8 200	15 600	3 100
a Dagesztán ASzSzK-ból	3 800	19 500	1 400
a Grúz SzSzK-ból	154	—	127
az Örmény SzSzK-ból	217	809	556
a Kazah SzSzK-ból	370	—	86

2. Ki kell mondani, hogy azok a kolhozok, szovhozok és egyéb szervezetek, továbbá azok a kolhozparasztok, munkások és alkalmazottak, amelyeknél, illetőleg akiknél evakuált kolhozállatok vannak gondozásban, kötelesek ezeket az állatokat visszaadni, továbbá a kolhozok kötelesek megtéríteni annyi állatot, amennyit a szóbanforgó kolhoz az evakuált állatok gondozásának ideje alatt állami húsbeadási kötelezettségének teljesítésére felhasznált, vagy a kolhoz belső szükségleteinek kielégítésére levágott.

Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a német megszállás alól felszabadított területek képviselőinek részvételével, azokon a területeken, ahol evakuált állatokat tartottak, 1943 szeptember 15-ig ellenőrizze, mennyi állatot kaptak gondozásra, mennyit használtak fel belőlük, mekkora az evakuált állatállomány 1943 augusztusában, és határozza meg, hogy ezenkívül még mennyi állatot kell visszaadni azoknak a kolhozoknak, ahonnan az állatokat evakuálták.

3. Kötelezni kell az állatokat visszajuttató és terelésre átvevő szövetségi köztársaságok területi (határterületi) végrehajtó bizottságait, területi, határterületi pártbizottságait, Kommunista Pártjaik Központi Bizottságait, az autonóm és szövetségi köztársaságok népbiztosi tanácsait, hogy az állattartás színhelyén legkésőbb 1943 szeptember 1-ig fejezzék be az állatok átadását és átvételét úgy, hogy a visszajuttatott állatok Kalinyin, Szmolenszk, Tula, Kurszk és Orel területen legkésőbb október 1-ig, Sztálingrád, Rosztov, Voronyezs területen, valamint Krasznodar és Sztavropol határterületen legkésőbb október 15-ig megérkezzenek állandó tartási helyükre.

4. Ki kell mondani, hogy a német megszállás alól felszabadított kerületekbe visszajuttatott állatok csak azoknak a kolhozoknak adhatók át, amelyek az állatoknak tulajdonosai. Meg kell tiltani, hogy ezeket az állatokat más kolhozok között újra elosszák. Az állatokat a területi (határterületi) végrehajtó bi-

zottság megbízottjai adják át a tulajdonosoknak olyan jegyzőkönyv alapján, amelyen fel kell tüntetni mindazokat a változásokat, melyek az állatszállítmányban az úton történtek.

5. Kötelezni kell az állatokat gondozó vidékek területi, határterületi végrehajtó bizottságait, autonóm és szövetségi köztársasági Népbiztosi Tanácsait, ÖK(b)P területi, határterületi bizottságait, szövetségi köztársasági Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, hogy 1943 szeptember 1-ig fejezzék be a felszabadított kerületekbe visszaszállítandó egész állatállomány állategészségügyi felülvizsgálását és kezelését.

6. Meg kell bízni a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát azzal, hogy irányítsa a keletre evakuált állatoknak a német megszállás alól felszabadított kerületekbe való visszajuttatásával kapcsolatos egész munkát, s felelőssé kell tenni az állatok idejében való átadásáért és a szállítás alatti épségéért.

Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy e határozat kézhezvételétől számított két napon belül küldje ki a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának meghatalmazottait minden olyan területre, ahol evakuált állatok vannak.

Meg kell bízni a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a területi, határterületi végrehajtó bizottságoknak és a szövetségi és autonóm köztársaságok Népbiztosi Tanácsainak részvételével határozza meg az állatok terelési útvonalát, biztosítsa a terelés alatt az állatok takarmány- és ivóvízellátását, állategészségügyi és zootechnikai gondozását, és szervezze meg az állatoknak a folyókon való átkelését.

Kötelezni kell a Honvédelmi Népbiztosságot, hogy november 1-ig jelöljön ki a Vörös Hadsereg tartalékállományából és hátországi állatorvosi intézményeiből 50 állatorvost és 100 állatorvos szaksegédet abból a célból, hogy a terelés útvonalán megszervezzék a jószág állategészségügyi gondozását.

Kötelezni kell a területi (határterületi) végrehajtó bizottságokat, a szövetségi és autonóm köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, hogy jelöljenek ki kellőszámú állatorvosi és zootechnikus személyzetet az állatokat gondozó kerületekben az úton levő állatok gondozására, és, ha a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának állattereltetési meghatalmazottjai úgy kívánják, bocsássanak rendelkezésükre megfelelő számú felszerszámozott lovat, gazdasági és tejgazdasági felszerelést.

7. Kötelezni kell Kalinyin, Szmolenszk, Kurszk, Orel, Rosztov, Sztálingrád és Voronyezs terület területi végrehajtó bizottságait és ÖK(b)P területi bizottságait, Sztavropol és Krasznodar

határterület határterületi végrehajtó bizottságait és ÖK(b)P határterületi bizottságait, hogy 1943 augusztus 25-ig küldjék ki mindegyik területre a területi pártbizottságnak és a területi végrehajtó bizottságnak az állatok átvételéért és az átvett állatok tereléséért felelős meghatalmazottjait, küldjenek megfelelő számú csordást, továbbá állathajtót és fejőnőt a kolhozparasztok közül.

8. Kötelezni kell az állatokat gondozó vidékeknek és azoknak a területeknek, amelyeken az állatok majd áthaladnak, területi (határterületi) végrehajtó bizottságait, autonóm és szövetségi köztársasági Népbiztosi Tanácsait, hogy küldjék ki megbízottjaikat mindazokba a kerületekbe, amelyeken a jószág át fog haladni, s utasítsák a kerületi végrehajtó bizottságokat és a falusi szovjeteket, hogy a legmesszebbmenőkig segítsenek a csordásoknak és a kolhozparasztok közül kijelölt hajtóknak a terelés idején az állatok őrzésében és az állatok kellő gondozásának biztosításában.

9. Ajánlani kell a kolhozvezetőségeknek, hogy a kolhozparasztok közül kijelölt hajtóknak és fejőnőknek az úton tartózkodás ideje alatt naponta 2 munkaegységet, a csordásoknak 3 munkaegységet számoljanak el. Ezenkívül, ha az állatok az úton épek maradnak, a csordásoknak és a kolhozparasztok közül kijelölt hajtóknak számítsák hozzá a terelés idejére elszámolt munkaegységekhez a munkaegységek további 30%-át.

10. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának tartalékalapjából ki kell utalni az evakuált állatok terelésével kapcsolatos költségekre (a kolhozparasztok vasúti költségeire, a révdíjakra, az állatokat kísérő szakemberek napidíjára) 11,5 millió rubelt, ebből a Kalinyin-területi végrehajtó bizottságnak 2 millió rubelt, a Szmolenszk-területinek 2 millió rubelt, az Orel-területinek 1 millió rubelt, a Kurszk-területinek 1 millió rubelt, a Voronyezs-területinek 2 millió rubelt, a Sztálingrád-területinek 1 millió rubelt, a Rosztov-területinek 1 millió rubelt, a Tula-területinek 500 000 rubelt, Krasznodar határterület végrehajtó bizottságának 500 000 rubelt, Sztavropol határterület végrehajtó bizottságának 500 000 rubelt.

11. Kötelezni kell a Szovjetunió Begyűjtési Népbiztosságát, hogy bocsásson a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának rendelkezésére 2 000 tonna szénát és 500 tonna zabtakarmányt az evakuálásból visszatérő állatoknak az úton való takarmányozására.

12. Kötelezni kell a Szovjetunió Kereskedelmi Népbiztosságát és az FSzKSz-t annak biztosítására, hogy az állatokat kísérő

kolhozparasztokat és mezőgazdasági szakembereket a kerületi végrehajtó bizottság kiküldetési igazolványának bemutatására lássák el kenyérrel.

Kötelezni kell a Szovjetunió Begyüjtési Népbiztosságát, hogy bocsásson az FSzKSz rendelkezésére 1 000 tonna lisztet, a Szovjetunió Kereskedelmi Népbiztosságának rendelkezésére pedig 500 tonna lisztet az állatokat kísérő kolhozparasztok úton való kenyérellátására.

13. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, a Folyamhajózási Népbiztosságot, a Sztálingrád- és Szarátov-területi végrehajtó bizottságot, hogy szervezzék meg a Kazahsztánból, valamint Sztálingrád és Szarátov terület balparti részeiről visszatérő állatoknak a Volgán való átszállítását.

14. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát és a Központi Statisztikai Hivatalt, hogy 1943 szeptember 1-től kezdődően vezessenek be ötnaponkénti távirati jelentésadási kötelezettséget a gondozás helyén átvett állatok számáról, terelésük menetéről és az állandó tartózkodási helyükre megérkezett állatok számáról.

15. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, a Szovjetunió Állami Tervbizottsága mellett működő Központi Statisztikai Hivatalt, az Ukrán SzSzK Népbiztosi Tanácsát, hogy 1943 október 1-re Voronyezs, Szarátov, Sztálingrád, Rosztov, Cskalov, Aktyubinszk, Dél-Kazahsztán terület területi végrehajtó bizottságaival, Sztavropol és Krasznodar határterület határterületi végrehajtó bizottságaival, a Kalmük és Dagesztán ASzSzK, a Kazah SzSzK és az Azerbajdzsán SzSzK Népbiztosi Tanácsaival együttesen állapítsák meg, vegyék számba és foglalják okmányba az ezeken a területeken, határterületeken és köztársaságokban régebben levő állatok közül azokat az állatokat, melyeket az Ukrán SzSzK kolhozaiból ide evakuáltak, s gondoskodjanak az állatok takarmánnyal való ellátásáról és elhelyezéséről, valamint az egész evakuált állatállomány teljes épségben tartásáról.

16. Meg kell bízni a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, az Ukrán SzSzK Népbiztosi Tanácsát és az UK(b)P Központi Bizottságát, hogy azoknak a vidékeknek területi végrehajtó bizottságaival és ÖK(b)P területi bizottságaival együttesen, ahol gondoznak az Ukrán SzSzK kolhozaiból evakuált állatokat, határozzák meg az állatok terelésének határidejét és az Ukrán SzSzK felszabadított kerületeibe vezető útvonalát, a terelést pedig a jelenlegi határozatban megállapított módon bonyolítsák le.

17. A keletről visszatért állatok átvételét és a kolhozokban való elhelyezését a következőképpen kell lebonyolítani:

a) a területre érkező minden állatszállítmányt a területi (határterületi) végrehajtó bizottság külön megbízottjának kell átvenni, olyan jegyzőkönyv szerint, melyben fel kell tüntetni a szállítmányban az úton beállott minden változást;

b) a területi (határterületi) végrehajtó bizottságnak a szállítmányt átvevő megbízottja a szállítmány vezetőjének jelenlétében jegyzőkönyv szerint átadja a kolhozoknak az állatokat, feltüntetve az állatok faj és korcsoport szerinti számát, a még fel nem szabadított kerületek kolhozainak állatait pedig a területi végrehajtó bizottság és az ÖK(b)P területi bizottsága által jóváhagyott terv alapján a terület más kerületeiben lévő kolhozokba irányítja gondozásra.

18. Kötelezni kell Voronyezs, Kalinyin, Kurszk, Orel, Rosztov, Sztálingrád, Szmolenszk és Tula terület végrehajtó bizottságait és ÖK(b)P területi bizottságait, Krasznodar és Sztavropol határterület határterületi végrehajtó bizottságait és ÖK(b)P határterületi bizottságait a következőkre:

a) a megállapított szénakaszálási és takarmánysilózási terv teljesítése útján biztosítsák minden kolhoz számára olyan mennyiségű szálas- és nedvdústakarmány beszerzését, amennyi az istállóztatási idő alatt az állatok takarmányozására elegendő; azokban a kolhozokban, ahol nem teljesítették a szénabegyüjtési tervet, kutassanak szénabeszerzési pótforrások után, szervezzék meg a vetett szálastakarmánynövények és a természetes kaszálók másodszori kaszálását;

b) haladéktalanul szervezzék meg a begyüjtött takarmány számbavételét, a kolhozvezetőség által történő átvételét és bevételezését, biztosítsák a begyüjtött takarmánynak a lopásoktól és a veszteségektől való megóvását;

c) október 1-ig szervezzék meg a takarmánynak az állatok telelési helyére történő szállítását, úgy, hogy az állatállomány akkor is el legyen látva takarmánnyal, amikor az utak járhatatlanok;

d) szeptember 10-ig ellenőrizzék minden olyan kolhozban, amely a keleti kerületekből visszaérkező állatot vesz át, hogy vannak-e és milyen állapotban vannak az állatok teleltetéséhez szükséges istállók, gondoskodjanak az istállók kijavításáról, helyreállításáról és új istállók építéséről, azt tartva szem előtt, hogy az elhelyezendő egész állatállomány számára biztosítani kell a teleltetéshez teljesen alkalmas helyiségeket.

19. Meg kell bízni Benyegyiktov (elnök), Motovilov (Erdő-

védelmi Igazgatóság), Lopuhov (Faanyagellátási Igazgatóság), Szaltikov (Erdőipari Népbiztosság) és Arutyunov (Közlekedésügyi Népbiztosság) elvtársakból és a megfelelő területi (határterületi) végrehajtó bizottság elnökéből, illetve a szövetségi és autonóm köztársasági Népbiztosi Tanács elnökéből álló bizottságot, hogy előzetes vizsgálat alapján hozzon döntést abban a kérdésben, hogy a hadműveletek következtében kárt szenvedett kolhozoknak az istállók építéséhez szükséges fa biztosítása végett jelöljenek ki erdőirtási parcellákat a helyi jelentőségű erdőkből, a vízvedelmi övezet és az állami alapok erdőiből, továbbá utaljanak ki faanyagot az erdőben szűkölködő területeknek.

20. Kötelezni kell az ÖK(b)P területi bizottságait, határterületi bizottságait és a területi (határterületi) végrehajtó bizottságokat, hogy szeptember 15-ig a német megszállás alól felszabadított valamennyi kerületben ellenőrizzék, megvannak-e a káderek a tenyésztőtelepeken, és tegyék meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a tenyésztelepek vezetőket, fejőnőket, borjúgondozónőket, sertésgondozónőket, lógondozókat és egyéb gondozó személyzetet kapjanak.

21. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a területi (határterületi) végrehajtó bizottságokkal, továbbá a szövetségi és autonóm köztársaságok Népbiztosi Tanácsaival közösen október 1-ig nyissanak mindegyik felszabadított területen és határterületen 5—7 kerületközi iskolát állatápolók, állatorvosi szaksegédek és zootechnikusok képzésére, iskolánként 100—150 tanulólétszámmal és 3-tól 12 hónapig terjedő oktatási idővel.

A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága számára engedélyezni kell, hogy a rövid oktatási idejű segédfelcser- és zootechnikus-iskolák tanulóinak havi 150—200 rubel ösztöndíjat fizessen ki.

Az iskolák fenntartását a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának 1943. évi általános költségvetéséből kell fedezni.

22. Kötelezni kell a szövetségi és autonóm köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, a területi végrehajtó bizottságokat és a határterületi végrehajtó bizottságokat, hogy azoknak a mezőgazdasági szakkádereknek, akik a német megszállás alól felszabadított kerületekbe visszatérnek dolgozni, a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának rendelete alapján biztosítsák az akadálytalan elutazást.

23. Kötelezni kell a Mezőgazdasági Könyvkiadót és a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a német megszállás

alól felszabadított kerületek számára 1943 október 1-ig jelentessenek meg nagy példányszámban az állatok gondozásával, tartásával és takarmányozásával foglalkozó irodalmat. E célra a Mezőgazdasági Könyvkiadó részére ki kell utalni 50 tonna papírt.

II. A kolhozállatállomány növelésére irányuló intézkedések

1. Engedélyezni kell Kalinyin, Szmolenszk, Voronyezs, Sztálingrád, Rosztov, Kurszk és Orel terület területi végrehajtó bizottsága, valamint Krasznodar és Sztavropol határterület határterületi végrehajtó bizottsága részére, hogy felemeljék a kolhozparasztoktól, munkásoktól és alkalmazottaktól való állatvásárlás és a szerződéses lekötés tervét, továbbá, hogy a szerződéses báránynevelési és vásárlási tervet területek szerint az alábbi számoknak megfelelően állapítsák meg:

	A szerződéses borjúneveltetés pótterve (ezer darab)	A szerződéses bárányneveltetés terve (ezer darab)
Kalinyin terület	20	30
Szmolenszk „	3	3
Voronyezs „	15	5
Sztálingrád „	20	15
Rosztov „	15	20
Kurszk „	—	10
Orel „	5	10
Krasznodar „	15	10
Sztavropol „	6	10

2. Ki kell mondani, hogy azok a kolhozparasztok, akik szerződéses neveltetés alapján egy borjút vagy két bárányt adtak a kolhozok tenyésztelepeinek az állatállomány kiegészítésére, mentesülnek az 1943. évi húsbeadási kötelezettség alól, ha pedig egy bárányt adtak, a beadás 50%-kal csökken.

3. Tekintettel arra, hogy a megszállt kerületekből a hátországi területekre evakuált lovak jelentős részét átadták a Vörös Hadsereg alakulatainak, az 1943—44—45. évre a német megszállás alól felszabadított kerületek kolhozait mentesíteni kell a honvédelmi és népgazdasági célra való lóbeadás alól.

4. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a Vörös Hadsereg által felszabadított és felszabadítandó kerületekben fekvő kolhozok állattenyésztésének helyre-

állításához nyujtandó segítség céljából 1943—1944-ben a keleti és központi területeken szervezzen állami felvásárlást minden állatfajból a német megszállás alól felszabadított területek számára.

Az említett területek és köztársaságok számára az állatokat a hátországi kerületek kolhozaitól, kolhozparasztjaitól, munkásaitól és alkalmazottaitól önkéntes eladás alapján, állami felvásárlási áron vásárolják meg, és a kolhozok által eladott állatokat be kell számítani az állattenyésztés fejlesztésére vonatkozó állami terv részükről való teljesítésébe.

A Mezőgazdasági Bank részére engedélyezni kell, hogy a német megszállás alól felszabadított kerületek kolhozainak szarvasmarhák és lovak vásárlására a teljes érték erejéig hitelt nyujtson.

5. Ajánlani kell a német megszállás alól felszabadult kerületek kolhozainak, hogy igásökrök nevelése céljából hagyják meg az 1942—1943-as ellésű bikaborjúkat.

III. A kolhozok baromfitenyésztésének helyreállítására irányuló intézkedések

1. Kötelezni kell a területi és határterületi végrehajtó bizottságokat, az ÖK(b)P területi és határterületi bizottságait, hogy 1943—1944-ben biztosítsák a kolhozok megszállás előtti valamennyi baromfifarmjának helyreállítását, és hogy a felnőtt baromfiállomány 1945 január 1-re, a területek és határterületek kolhozainak baromfifarmjaiban elérje az alábbi mennyiséget:

Krasznodar	határterület	1 100 000
Sztavropol	„	1 100 000
Rosztov	terület	1 000 000
Sztálingrád	„	550 000
Voronyezs	„	800 000
Kurszk	„	250 000
Orel	„	150 000
Szmolenszk	„	150 000
Kalinyin	„	400 000

2. A német megszállás alól felszabadított kerületek kolhozainak a baromfitenyésztés helyreállítása terén nyujtandó segítség céljából kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, Szovhozügyi Népbiztosságát, valamint Hús- és Tej-

ipari Népbiztosságát, hogy 1943 szeptemberében és októberében küldjenek az állami gazdaságokból a kolhozoknak állami begyűjtési áron 500 000 darab fajbaromfit, területek szerint az alábbi számoknak megfelelően:

Orel területre	100 000	darabot
Szmolenszk „	100 000	„
Kalinyin „	50 000	„
Kurszk „	100 000	„
Sztálingrád „	50 000	„
az Ukrán SzSzK kerületeibe	100 000	„

Kötelezni kell az OSzFSzK Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy 1944-ben a baromfikeltető állomásokról adasson el a kolhozoknak 9,6 millió naposcsibét területenként és határterületenként az alábbi elosztás szerint:

Krasznodar határterület	2 000 000	darab
Sztavropol „	2 000 000	„
Rosztov terület	2 000 000	„
Sztálingrád „	1 100 000	„
Voronyezs „	1 800 000	„
Kurszk „	150 000	„
Orel „	80 000	„
Szmolenszk „	70 000	„
Kalinyin „	400 000	„

3. Kötelezni kell a területi és határterületi végrehajtó bizottságokat és az ÖK(b)P területi és határterületi bizottságait, gondoskodjanak arról, hogy kerületek szerint felbontsák a megállapított tervet, amely előírja a baromfiállomány növelését, továbbá azt, hogy a keltető állomásokról naposcsibéket adjanak el a kolhozoknak, s a kolhoz-baromfifarmok szükségletének kielégítése után a kolhozparasztoknak is, és intézkedjenek arra vonatkozóan, hogy a víztároló medencével rendelkező kolhozokban helyreállítsák és megszervezzék a víziszárnyasok (kacsák, libák) tenyésztelepeit.

4. Kötelezni kell a területi és határterületi végrehajtó bizottságokat, az ÖK(b)P területi és határterületi bizottságait, gondoskodjanak arról, hogy 1943—1944-ben állítsák helyre a német fasiszta megszállók által tönkretett baromfikeltető állo-

másokat, számszerint 55-öt — területenként és határterületenként a következő elosztás szerint:

	1943	1944
Krasznodar határterület	5	2
Sztavropol „	6	—
Rosztov terület	2	2
Sztálingrád „	6	—
Voronyezs „	6	—
Kurszk „	—	13
Orel „	—	7
Szmolenszk „	1	2
Kalinyin „	—	3

5. Kötelezni kell az OSzFSzK Népbiztosi Tanácsát, gondoskodjék arról, hogy a baromfikeltető és tenyésztő állomások részére a helyiipari vállalatok 1943 IV. negyedében és 1944 I. negyedében 200 darab, egyenként 3 000—30 000 tojás befogadóképességű keltetőgépet gyártsanak.

6. Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, hogy 1943 IV. negyedében utaljon ki az OSzFSzK Helyiipari Népbiztosságának a keltetőgépek gyártásához fémet és egyéb építőanyagokat, továbbá az OSzFSzK Földművelésügyi Népbiztosságának szenet a keltető állomások részére az alábbi mennyiségben:

Öntöttvas	(tonna)	26
Idomvas	„	168
Vaslemez	„	127
Dekapírozott vas	„	22
Horganyzott födémvas	„	31
Gázcső	„	210
Vékonyfalú cső (folyóméter)	. . . . .	2 800
Csőösszekötő („fitting")	tonna	21
Bronzrúd	„	3,1
Sárgarézlemez	„	1,0
Sárgarézrúd	„	0,3
Vashuzal	„	0,5
Vasdrótháló (ezer m^2)	. . . . .	25,0
Facsavar	tonna	5,5
Csavaranya	„	2,5
Szegecs	„	9,0
Fűrészelt faanyag, fenyő	(m^3)	1 400,0
Szén	tonna	2 200

7. Kötelezni kell a Szovjetunió Repülőgépipari Népbiztosságát, hogy 1943 IV. negyedében a keltetőgépek felszereléséhez saját üzemeiben gyártasson és szállíttasson az OSzFSzK Helyiipari Népbiztosságának:

Ampullás hőszabályzót	27 200	darabot
„Fulton" típusú hőszabályzót	116	„
Függő hőmérőt	27 200	„
Sarok hőmérőt	2 000	„
Páramérő készüléket	6 000	„

8. Ki kell utalni az OSzFSzK Földművelésügyi Népbiztosságának a megszállás alól felszabadított kerületek baromfikeltető és tenyésztő állomásai számára 1944 I. felében 16 millió darab tojást, ebből az OSzFSzK Hús- és Tejipari Népbiztosságának folyó begyüjtése terhére 7 millió darabot, az FSzKSz folyó begyüjtése terhére 5 millió darabot, továbbá az OSzFSzK Szovhozügyi Népbiztosságának baromfitenyésztő szovhozaiból 4 millió darab tenyésztojást.

9. Engedélyezni kell az OSzFSzK Földművelésügyi Népbiztosságának, hogy 1944-ben a baromfikeltető és tenyésztő állomásokról naposcsibéket bocsásson a kolhozok rendelkezésére azzal a kikötéssel, hogy a kolhozok a kapott naposcsibéket 1945-ben tojásban megtérítik.

10. Kötelezni kell a területi és határterületi végrehajtó bizottságokat, nyujtsanak segítséget a baromfikeltető és tenyésztő állomásoknak abban, hogy állomásonként saját részükre 1—2 lovas fogatos járművet szerezzenek be.

11. Kötelezni kell a területi és határterületi végrehajtó bizottságokat, az ÖK(b)P területi és határterületi bizottságait és a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy 1944 június 1-ig négyhónapos tanfolyamokon 580 baromfitenyésztőt képezzen ki, területenként és határterületenként a következő elosztás szerint:

Krasznodar	határterület	75
Sztavropol	„	55
Rosztov	terület	60
Sztálingrád	„	60
Voronyezs	„	80
Kurszk	„	65
Orel	„	65
Szmolenszk	„	50
Kalinyin	„	70

A baromfitenyésztési tanfolyamok hallgatói részére havonta 150 rubel összegű ösztöndíjat kell megállapítani.

12. Kötelezni kell az OSzFSzK Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy 1943-ban és 1944-ben a technikumot végzettek közül irányítson a területi zootechnikai osztályokra és a baromfikeltető és tenyésztő állomásokra 130 baromfitenyésztő szakembert, területenként és határterületenként a következő elosztás szerint:

		1943	1944
Krasznodar	határterület	10	10
Sztavropol	„	10	10
Rosztov	terület	7	10
Sztálingrád	„	3	7
Voronyezs	„	5	10
Kurszk	„	4	10
Orel	„	3	10
Szmolenszk	„	2	10
Kalinyin	„	1	8

IV. A kolhozoknak, kolhozparasztoknak, egyéni gazdálkodóknak, munkásoknak és alkalmazottaknak a mezőgazdasági termékek állami beadása terén nyujtott kedvezmények, és az 1943. évi begyüjtés rendje

1. Kötelezni kell a kerületi végrehajtó bizottságokat és az ÖK(b)P kerületi pártbizottságait, hogy 1943-ban teljesen vagy részben mentesítsék minden mezőgazdasági termék állami beadása alól azokat a kolhozportákat, egyéni gazdaságokat, munkás-, alkalmazott- és kisiparosgazdaságokat, amelyek a német megszállás következtében kárt szenvedtek.

2. 1943-ban mentesíteni kell a mezőgazdasági termékek állami beadása alól:

a) a Vörös Hadsereg katonáinak és a partizánoknak a gazdaságát, ha családjukban hét éven aluli gyerekek vannak, és csak egy olyan munkaképes családtag van, aki a gazdaságban dolgozik;

b) a katonák és partizánok munkaképtelen szüleinek gazdaságát, ha nincs munkaképes családtag, aki a gazdaságban dolgozik;

c) az öregség miatt munkaképtelen, a 60. életévet betöltött férfiak és az 55. életévet betöltött nők gazdaságát, ha nincs más munkaképes családtag, aki a gazdaságban dolgozik;

d) a tanítók, agronómusok, zootechnikusok, földrendezők, orvosok és állatorvosok, felcserek, talajjavítók és mezőgazdasági technikusok gazdaságát, továbbá a gép- és traktorállomások, a gép- és traktorjavító műhelyek, valamint a szovhozok mérnökeinek, mechanikusainak és igazgatóinak gazdaságát, ha az illetők személyi használatában lévő állatállomány nem haladja meg a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatában az adott terület kolhozportái számára előirányzott mennyiséget.

3. A mezőgazdasági termékek állami beadása terén 50%-os kedvezményben kell részesíteni azoknak a katonáknak és partizánoknak a gazdaságát, akiknek családjában a gazdaságban dolgozó egy munkaképes családtagon kívül két vagy több munkaképtelen családtag van.

4. Azokat a kolhozportákat, egyéni gazdaságokat, munkás-, alkalmazott- és kisiparosgazdaságokat, amelyek a német megszállás alól 1943 július 1 után felszabadított kerületekben vannak, az 1943. évre mentesíteni kell a nyersbőr, gyapjú, tojás, juhsajt, olajosmagvak, len és kender kötelező állami beadása alól.

5. Kötelezni kell a területi végrehajtó bizottságokat és az ÖK(b)P területi bizottságait, hogy 1943-ban teljesen vagy részben mentesítsék a mezőgazdasági termékek állami beadása alól az olyan kolhozokat, amelyek a német megszállás következtében különösen súlyos károkat szenvedtek.

6. A német megszállás alól felszabadított kerületek kolhozait az 1943. évre mentesíteni kell a nyersbőr, juhsajt, tojás, len és kender kötelező állami beadása alól.

7. A német megszállás alól 1943 július 1 után felszabadított kerületek kolhozait az 1943. évre mentesíteni kell az állami hús-, tej- és gyapjúbeadás alól.

8. A német megszállás alól 1943-ban felszabadított kerületekben az 1943. évre fel kell függeszteni annak a törvénynek a hatályát, amely a kolhozok részére előírja a gabona, olajosmagvak, burgonya és zöldség kötelező állami beadását.

9. Ki kell mondani, hogy a német megszállás alól 1943 július 1 után felszabadított kerületek kolhozai az 1943-as termésű gabona és napraforgómag állami beadását a Vörös Hadsereg gabonaalapja részére teljesítsék, ez az adóval azonos elbírálás alá esik, és kiszámítása a gabonafélék és a napraforgó betakarítási területének minden hektárja után az alábbi mértékek alapján történik:

	gabona (kilogrammban)	napraforgó
Orel terület	70	—
Szmolenszk „	50	—
Kurszk „	70	120
Kalinyin „	40	—
az Ukrán SzSzK területei	90	150

A német megszállás alól 1942 őszén és 1943 telén felszabadított többi kerület kolhozai a Vörös Hadsereg gabonaalapja részére történő gabona- és napraforgómag-beadást a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának 1943 július 10-i, 740—754. sz. rendeletei szerint teljesítik.

10. Ki kell mondani, hogy a német megszállás alól 1943-ban felszabadított kerületek kolhozai az 1943-as termésű burgonya és zöldség állami beadását a Vörös Hadsereg alapja részére teljesítsék, s ezt a betakarítási terület minden hektárja után az alábbi mértékek alapján kell kiszámítani:

	burgonya (métermázsában)	zöldség
Voronyezs terület	7	14
Kalinyin „	6	12
Kurszk „	6	12
Orel „	7	16
Rosztov „	4	14
Szmolenszk „	7	10
Sztálingrád „	4	10
Krasznodar határterület	7	18
Sztavropol „	6	16
az Ukrán SzSzK területei	5	18

Az érvényben levő helyettesítési egyenérték alapján a zöldség helyett burgonyát, a burgonya helyett zöldséget lehet beadni.

11. Ki kell mondani, hogy a német megszállás alól 1943 július 1 után felszabadított kerületek kolhozai az 1943-as termésű széna állami beadását a Vörös Hadsereg alapja részére teljesítsék a szántóföld, a nedves és száraz rétek minden hektárja után az alábbi mértékek alapján:

	A szénabeadás mértéke kilogrammban hektáronként		
	szántóföld	száraz rétek	nedves rétek
Orel terület	1	9	20
Szmolenszk „	3	18	29
Kurszk „	1	10	20
Kalinyin „	4	16	29
az Ukrán SzSzK területei	4	18	35

A német megszállás alól 1942 őszén és 1943 telén felszabadított többi kerület kolhozai az állami szénabeadást az Állami Védelmi Bizottság 1943 július 27-i, 3 823. sz. rendeletének megfelelően tartoznak teljesíteni.

12. Fel kell jogosítani a területi (határterületi) végrehajtó bizottságokat, a Népbiztosi Tanácsokat, az ÖK(b)P területi és határterületi bizottságait, hogy az ezen határozat 9, 10. és 11. pontjában meghatározott állami gabona-, napraforgó-, burgonya-, zöldség- és szénabeadási mértékek alapján, a Begyüjtési Népbiztosság jóváhagyásával ezeket a mértékeket kerületenként csökkentsék vagy növeljék, olymódon azonban, hogy a fenti mértékek átlaga megmaradjon.

Engedélyezni kell a kerületi végrehajtó bizottságoknak és az ÖK(b)P kerületi bizottságainak, hogy a Begyüjtési Népbiztosság területi (határterületi, köztársasági) meghatalmazottjának jóváhagyásával egyes kolhozokat illetően eltérjenek a gabona, napraforgó, burgonya, zöldség és széna állami beadásának kerületi mértékétől, és azt legfeljebb 50%-kal csökkentsék vagy növeljék, olymódon azonban, hogy a gabona, napraforgó, burgonya, zöldség és széna állami beadásának mértékei az egész kerületet tekintve szigorú összhangban legyenek az adott kerület számára megállapított mértékekkel.

13. A német megszállás alól 1942 őszén és 1943 telén felszabadított kerületek kolhozaira, továbbá azoknak a kerületeknek a kolhozaira, amelyekből annakidején evakuálták az állatokat, a hús, tej és gyapjú kötelező beadását a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága 1942 december 20-i, 1 989. sz. rendeletének megfelelően a kolhozok tényleges állatállománya alapján kell kiterjeszteni.

14. Ki kell mondani, hogy a német megszállás alól 1943 július 1 után felszabadított kerületek kolhozportái, egyéni gazdaságai, munkás-, alkalmazott- és kisiparosgazdaságai az 1943-as termésű gabona és burgonya beadását a betakarítási terület minden hektárja után a Vörös Hadsereg alapja részére teljesítsék: a kolhozporták, a munkások, az alkalmazottak és a szövetkezeti kisiparosok a kolhozok számára megállapított mértékeknél 10%-kal, az egyéni gazdaságok és a szövetkezeten kívüli kisiparosok pedig 30%-kal magasabb mérték szerint.

15. Ki kell mondani, hogy a német megszállás alól 1943 július 1 után felszabadított területeken a kolhozporták, az egyéni gazdaságok és a faluhelyen levő, saját állattal rendelkező munkás-, alkalmazott- és kisiparosgazdaságok a Vörös Hadsereg

alapja részére a hús- és tejbeadást az 1943. év második felében az alábbi mértékek alapján teljesítsék:

	Kolhozporták, munkások, alkalmazottak és szövetkezeti kisiparosok gazdaságai	
	Hús egy gazdaság után (élősúly kg-ban)	Tej egy tehén után (liter)
Orel terület	15	60
Szmolenszk „	15	60
Kurszk „	15	50
Kalinyin „	15	60
az Ukrán SzSzK területei	15	50

Az egyéni gazdaságok és a szövetkezeten kívüli kézművesek gazdaságaira megállapított hús- és tejbeadási mértékeket a kolhozporták számára előírt mértékeknél 30%-kal magasabban kell megállapítani.

16. Kötelezni kell a területi (határterületi) végrehajtó bizottságokat, a Népbiztosi Tanácsokat, az ÖK(b)P területi és határterületi bizottságait, hogy a Begyüjtési Népbiztossággal egyetértésben, ennek a határozatnak megfelelően állapítsák meg a mezőgazdasági termékek állami beadásának határidőit.

17. Meg kell bízni a Szovjetunió Begyüjtési Népbiztosságát, Földművelésügyi Népbiztosságát és Hús- és Tejipari Népbiztosságát, hogy vegyék számba a német megszállás alól felszabadított kerületek kolhozainak azokat az evakuált állatait, amelyeket a számukra előírt kötelezettségen felül és az evakuált állatok elhelyezési területeinek beadási tervein felül az államnak beadtak, s terjesszenek a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa elé javaslatot arról, hogyan kell a következő években ezeket az állatokat e gazdaságok húsbeadási kötelezettségének teljesítésébe beszámítani.

18. A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága 1943 július 10-i, 743. sz. rendeletének részleges módosításaként jóvá kell hagyni azt a tervet, amely Kurszk terület kolhozai részére a Vörös Hadsereg gabonaalapjára az 1943-as termésből történő beadás tervét a korábban jóváhagyott 9 millió pudos terv helyett 4 millió pudban állapítja meg.

Kötelezni kell Kurszk terület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P területi bizottságát, hogy tíz napon belül megfelelően csökkentsék a kerületek szerint megállapított mértékeket és azokat a kötelezettségeket, amelyek az 1943-as termésű gabonā-

nak a Vörös Hadsereg gabonaalapjába történő beadásával kapcsolatban a kolhozokra hárulnak.

19. Sztálingrád terület részére összesen 9 millió puddal csökkenteni kell az 1943-as termésű gabona begyüjtési tervét, olymódon, hogy az 1944. évi termésig haladékot kell biztosítani a kolhozok részére annak az 1 024 000 pud összegű, 1943-ban esedékes tartozásuknak a letörlesztésére, mely tartozás úgy keletkezett, hogy a kolhozok az elmúlt évek folyamán adósak maradtak a gép- és traktorállomások munkájáért járó természetbeni fizetéssel, úgyszintén haladékot kell adni az 1943-as termésből kötelező beadás címén teljesítendő 4 676 000 pud gabonára és a Vörös Hadsereg gabonaalapjába beadandó 3 300 000 pud gabonára is.

Sztálingrád terület kolhozait mentesíteni kell az 1943. évi kötelező len- és ricinusmag-beadás alól, és törölni kell a kolhozok előző évekből visszamardt adósságát: lenmagból 6 385 tonnát, ricinusmagból 1 633 tonnát.

Törölni kell Sztálingrád terület kolhozainak 13 920 tonna mustármag-adósságát, és Sztálingrád terület kolhozait az 1943. évre mentesíteni kell a mustármag 1943. évi kötelező beadása alól.

V. A kolhozoknak és szovhozoknak az 1943. évi őszi vetéshez nyujtandó vetőmagsegítség

1. Az 1944-ben betakarításra kerülő őszi növények vetési tervének biztosítása érdekében, a kolhozoknak nyujtott kölcsön formájában, az állami tartalékokból ki kell utalni 50 000 tonna őszi vetőmagot, ebből:

Voronyezs terület kolhozainak	4 000	tonnát
Rosztov „ „	16 000	„
Kurszk „ „	5 000	„
az Ukrán SzSzK „	12 000	„
Sztálingrád terület „	10 000	„
Szmolenszk „ „	3 000	„
Sztavropol határterület „	5 000	„

2. Rosztov terület és az Ukrán SzSzK részére az őszi vetőmagot azzal a feltétellel kell kiadni, hogy azt a kolhozok kötelesek legkésőbb 1943 október 15-ig az érvényben levő helyettesítési egyenérték alapján különböző tavaszi kenyérmagvakban visszaadni, mégpedig a kölcsöngabona minden 100 métermázsája

helyett 102 métermázsát, és fajtatiszta vetőmag kiadása esetén a többletet is fajtatiszta gabonában kötelesek visszaadni.

Voronyezs, Kurszk, Sztálingrád és Szmolenszk terület, valamint Sztavropol határterület kolhozainak az őszi vetőmagkölcsönt kivételképpen azzal a feltétellel kell kiadni, hogy azt ezek a kolhozok az 1944. évi termésből kötelesek visszatéríteni, mégpedig minden 100 métermázsa kölcsöngabona helyett 110 métermázsa gabonát kell visszaadniok.

3. Kötelezni kell az 1. pontban felsorolt területi végrehajtó bizottságok és köztársasági Népbiztosi Tanács elnökeit, hogy személyes felelősségük mellett biztosítsák, hogy a kolhozok az ebben a határozatban megszabott idő alatt visszaadják a kölcsönkapott vetőmagot.

4. Ezenkívül kötelezni kell a Szovjetunió Begyüjtési Népbiztosságát és Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy az Állami Tisztafajtájú Gabonavetőmagalapból, az Állami Tartalékalapból és a Gabonabegyüjtési Központból ősziekre, tavaszi búzára, kölesre, hajdinára és hüvelyesekre történő csere formájában utaljon ki 40 000 tonna őszi vetőmagot a kolhozoknak: ebből Sztálingrád terület részére 5 000 tonnát, Voronyezs terület részére 20 000 tonnát, Sztavropol határterület részére 15 000 tonnát. A vetőmag kiadását az érvényben levő cserefeltételek alapján kell végrehajtani, miután a kolhozok a becserélendő gabonát már átadták a Gabonabegyüjtési Központ vasúti és kikötői begyüjtőhelyeinek.

5. Engedélyezni kell a kolhozok részére, hogy a vetőmagtáblákról nyert gabonán kívül vetés céljára a közös üzemi vetésekből származó 55 000 tonna őszi gabonát is felhasználjanak, ebből: Sztálingrád területen 10 000 tonnát, Sztavropol határterületen 20 000 tonnát, Krasznodar határterületen 25 000 tonnát.

6. Kötelezni kell a Szovjetunió Közlekedésügyi Népbiztosságát, hogy legkésőbb 1943 szeptember 1-ig a Gabonabegyüjtési Központ begyüjtőhelyeinek igénylése alapján szállíttasson az Ukrán SzSzK Vorosilovgrád és Harkov területére 12 000 tonna vetőmagot.

7. A Szovjetunió Szovhozügyi Népbiztosságához tartozó szovhozoknak az érvényben levő cserefeltételek alapján, különböző gabonafélékre és olajosmagvakra való becserélés formájában 16 870 tonna őszigabona vetőmagot kell rendelkezésre bocsátani; ebből Voronyezs terület 2 500 tonnát, Krasznodar határterület 8 000 tonnát, Sztavropol határterület 6 000 tonnát,

Kurszk terület 120 tonnát, a Kalmük Autonóm SzSzK 250 tonnát kap.

A Szovjetunió Szovhozügyi Népbiztosságához tartozó szovhozok részére őszigabona vetőmagkölcsönt kell kiutalni, méghozzá Sztálingrád területnek 4 000 tonnát, Rosztov területnek 4 000 tonnát, amelyet ezek a területek az 1944. évi termésből tartoznak visszatéríteni úgy, hogy minden 100 métermázsa kölcsöngabona helyett 110 métermázsát kell visszaadniok, s ezenkívül Sztálingrád terület szovhozai részére engedélyezni kell, hogy vetési célokra az egész betakarított 1943. évi őszigabona termést felhasználják.

VI. A gép- és traktorállomások, s a gép- és traktorjavító műhelyek helyreállítására irányuló intézkedések

Orel terület

1. Kötelezni kell Orel terület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P területi bizottságát, hogy 1943-ban állíttassanak helyre 33 gép- és traktorállomást, 33 karbantartó műhelyt, és 3 nagyjavítást végző gép- és traktorjavító műhelyt.

2. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy

a) juttassa vissza jó állapotban Orel területre a régebben evakuált szerszámgépeket és berendezéseket, 600 traktort, 600 traktorekét és 200 traktoros vetőgépet, ebből Rjazany területről 300 traktort, 300 ekét, 100 vetőgépet; Tambov területről 300 traktort, 300 ekét, 100 vetőgépet;

b) a Népbiztosság általános költségvetésének terhére utaljon ki 3 millió rubelt javítóműhelyek építésére.

3. Kötelezni kell a Vörös Hadsereg Üzemanyagellátásának Igazgatóságát, hogy a hadizsákmányból adjon át Orel terület gép- és traktorállomásai részére 1 500 hordót.

4. Kötelezni kell az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a III. negyedévben Orel terület kolhozai részére szállítson a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjainak terhére 200 aratógépet, 240 szénakaszálógépet, 2 000 fogatosekét, 250 osztályozógépet, s 10 napon belül szállítson annyi tartalékalkatrészt, amennyi 250 kombájn helyreállításához szükséges.

Szmolenszk terület

5. Kötelezni kell Szmolenszk terület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P területi bizottságát, hogy 1943-ban állíttassanak

helyre 17 gép- és traktorállomást, 2 nagyjavítást végző gép- és traktorjavító műhelyt és 25 karbantartó műhelyt.

6. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy

a) juttassa vissza jó állapotban a Gorkij területről régebben evakuált 250 traktort, 250 traktorekét, 100 traktoros vetőgépet;

b) a Népbiztosság általános költségvetésének terhére utaljon ki 3 millió rubelt műhelyek építésére.

7. Tudomásul kell venni az ÖK(b)P kujbisevi területi pártbizottságának azt a bejelentését, hogy Szmolenszk terület patronálásának keretében 20 gép- és traktorjavító műhely felszereléséhez szükséges berendezést ad át.

8. Kötelezni kell az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a III. negyedévben Szmolenszk terület kolhozai, valamint gép- és traktorállomásai részére a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjainak terhére szállítson 150 aratógépet, 150 szénakaszálógépet, 1 500 fogatosekét, 250 osztályozógépet, 50 traktorekét, továbbá 100 kombájn helyreállításához szükséges tartalékalkatrészt.

9. Kötelezni kell a Vörös Hadsereg Üzemanyagellátásának Igazgatóságát, hogy a hadizsákmányból utaljon ki Szmolenszk terület gép- és traktorállomásai részére 1 500 hordót.

Kalinyin terület

10. Kötelezni kell Kalinyin terület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P területi bizottságát, hogy 1943-ban állíttassanak helyre 24 karbantartó műhelyt és 3 nagyjavítást végző gép- és traktorjavító műhelyt.

Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a Népbiztosság általános költségvetésének terhére utaljon ki 3 millió rubelt javítóműhelyek építésére.

11. Kötelezni kell az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a folyó év III. negyedében Kalinyin terület kolhozai részére a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjainak terhére szállítson 150 aratógépet, 150 szénakaszálógépet, 1 500 fogatosekét és 250 osztályozógépet, továbbá 200 kombájn helyreállításához szükséges tartalékalkatrészt.

12. Tudomásul kell venni az ÖK(b)P gorkiji területi pártbizottságának azt a bejelentését, hogy Kalinyin terület gép- és traktorállomásai részére átad 82 fémforgácsológépet, 17 gáz- és villamoshegesztő berendezést és 25 motort.

13. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy 1943-ban Kalinyin terület részére utaljon ki a gép- és traktorállomások lakás- és szociális rendeltetésű építkezéseire 2 millió rubelt, ezenkívül 1,3 millió rubelt 650 traktor üzemképes állapotba hozására.

Kurszk terület

14. Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát és a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a folyó év IV. negyedében Kurszk terület gép- és traktorállomásai részére utaljanak ki 350 SzTZ NATI típusú traktort, s küldjenek egyenként 150 jó állapotban levő traktort Penza és Szarátov területről.

15. Kötelezni kell Kurszk terület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P területi bizottságát, hogy 1943-ban állíttassanak helyre 15 gép- és traktorállomást, 40 karbantartó műhelyt és 12 nagyjavítást végző javítóműhelyt.

16. Kötelezni kell a Tambov-területi végrehajtó bizottságot, hogy a korábban evakuált Kresztyiscsenszki és Annyenszkiji Gép- és Traktorállomást, a Voronyezs-területi végrehajtó bizottságot pedig, hogy a Tyerbuni Gép- és Traktorállomást egész traktorállományukkal, vagyonukkal, berendezésükkel és kádereikkel együtt juttassák vissza Kurszk területre.

17. Kötelezni kell Kurszk terület végrehajtó bizottságát és az OSzFSzK Helyiipari Népbiztosságát, hogy a dmitrovszki gyárban szervezzék meg a kolhozok részére szükséges szekerek gyártását.

18. Kötelezni kell az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a folyó év III. negyedében a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjainak terhére szállítson 1 700 fogatosekét, 240 szénakaszálógépet, 215 aratógépet és 250 osztályozógépet.

Voronyezs terület

19. Kötelezni kell Voronyezs terület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P területi bizottságát, hogy 1943-ban állíttassanak helyre 44 nagyjavítást és karbantartást végző gép- és traktorjavító műhelyt.

Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy az általános költségvetés terhére utaljon ki 5 millió rubelt a javítóműhelyek helyreállítására.

20. Engedélyezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Nép-

biztosságának, hogy a Szarátov-területi Pugacsovi Gépgyárból juttasson vissza a lipecki gyárba 45 fémforgácsológépet.

21. Kötelezni kell Voronyezs terület végrehajtó bizottságát, ÖK(b)P területi bizottságát és a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy 1943-ban állíttassák helyre az Osztrogorzsszki Motorjavító Üzemet.

22. Kötelezni kell az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a folyó év III. negyedében a Földművelésügyi Népbiztosság alapjainak terhére szállítson Voronyezs területre 1 000 fogatosekét, 150 szénakaszálógépet, 150 aratógépet és 350 osztályozógépet.

23. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, Szarátov terület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P területi bizottságát, hogy Szarátov területről juttassanak vissza két gép- és traktorállomást a traktorállománnyal, berendezéssel és a káderekkel együtt, és gondoskodjanak üzembehelyezésükről.

Krasznodar határterület

24. Kötelezni kell Krasznodar határterület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P határterületi bizottságát, hogy 1943-ban állíttassanak helyre 92 karbantartó műhelyt, 5 nagyjavítást végző gép- és traktorjavító műhelyt, és állíttassák helyre a Krasznodari Motorjavító Üzemet.

Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy az általános költségvetés terhére utaljon ki 5 millió rubelt a gép- és traktorjavító műhelyek és a javító üzem helyreállítására.

25. Engedélyezni kell Krasznodar határterület végrehajtó bizottságának, hogy 1943-ban az OSzFSzK Helyiipari Népbiztosságához tartozó szeggyár termelését a határterületen belül a mezőgazdaság helyreállításának szükségleteire értékesíthesse.

26. Kötelezni kell az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjainak terhére a folyó év III. negyedében szállítson Krasznodar határterület részére 200 fogatosekét, 50 traktorekét, 80 szénakaszálógépet, 50 aratógépet és 50 osztályozógépet.

Sztálingrád terület

27. Kötelezni kell Sztálingrád terület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P területi bizottságát, hogy állíttassanak helyre 65, részben megmaradt gép- és traktorjavító műhelyt.

Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy az általános költségvetés terhére utaljon ki 3,5 millió rubelt a gép- és traktorjavító műhelyek helyreállítására.

28. Kötelezni kell az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a folyó év III. negyedében a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjainak terhére szállítson Sztálingrád terület részére 100 szénakaszálógépet, 100 aratógépet, 140 osztályozógépet, 700 fogatos- és 50 traktorekét.

29. Engedélyezni kell Sztálingrád terület végrehajtó bizottságának és ÖK(b)P területi bizottságának, hogy Sztálingrád és Asztrahán gyáraiból vitessen el a felszabadított kerületek gép- és traktorjavító műhelyei részére 30 esztergapadot, 40 fúrógépet, 30 belsőesztergálógépet, 10 gyalugépet, 10 marógépet, 10 csiszológépet és 10 villamoshegesztő készüléket.

Sztavropol határterület

30. Kötelezni kell Sztavropol határterület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P határterületi bizottságát, hogy 1943-ban állíttassanak helyre 20 karbantartó műhelyt és 5 nagyjavítást végző gép- és traktorjavító műhelyt.

Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy erre a célra az általános költségvetés terhére utaljon ki 3 millió rubelt.

31. Engedélyezni kell Sztavropol határterület végrehajtó bizottságának, hogy 1943-ban az OSzFSzK Helyiipari Népbiztosságához tartozó Georgijevszki Szeggyár és a Pjatyigorszki Motorjavító Üzem termelését a határterületen belül a mezőgazdaság helyreállításának szükségleteire értékesíttesse.

32. Kötelezni kell az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a folyó év III. negyedében a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjainak terhére szállítson Sztavropol határterületnek 200 fogatosekét, 50 traktorekét, 60 szénakaszálógépet, 40 aratógépet és 50 osztályozógépet.

Rosztov terület

33. Kötelezni kell Rosztov terület végrehajtó bizottságát és ÖK(b)P területi bizottságát, hogy 1943-ban állíttassák helyre a Morozovszkiji és a Rosztovi Javító Üzemet, továbbá állíttassanak helyre 30 karbantartó műhelyt és 10 nagyjavítást végző gép- és traktorjavító műhelyt.

Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossá-

gát, hogy az általános költségvetés terhére utaljon ki 3,5 millió rubelt a gép- és traktorjavító műhelyek és a javító üzemek helyreállítására.

34. Utasítani kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy az Azerbajdzsán SzSzK Kirovabádi Javító Üzeméből a Rosztovi Villamosipari Javító Üzemnek juttasson vissza 5 fémforgácsológépet, juttassa vissza a javítóberendezést és a préseket.

35. Kötelezi az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a folyó év III. negyedében a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjainak terhére szállítson Rosztov terület részére 200 fogatosekét, 50 traktorekét, 80 szénakaszálógépet, 48 osztályozógépet és 60 aratógépet.

36. Kötelezni kell az OSzFSzK Helyiipari Népbiztosságát, hogy növelje a Rosztovi Szeggyár termelését a terület mezőgazdasága helyreállításának szükségleteire.

Ukrán SzSzK

37. Kötelezni kell az Ukrán SzSzK Népbiztosi Tanácsát és az UK(b)P Központi Bizottságát, hogy 1943-ban a német fasiszta megszállók uralma alól felszabadított Harkov és Szumi terület kerületeiben állíttassanak helyre 18 gép- és traktorállomást.

38. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát és Közlekedésügyi Népbiztosságát, hogy a folyó év október 15-ig szállíttassanak az Ukrán SzSzK kerületeibe 400 traktort és 200 traktorekét jó állapotban, ebből Kujbisev területről 100 traktort és 48 traktorekét, a Mordvin Autonóm SzSzK-ból 50 traktort, Penza területről 50 traktort és 24 traktorekét, Rjazany területről 50 traktort és 24 traktorekét, Szarátov területről 150 traktort és 104 traktorekét.

A traktorok és ekék szállítását a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága 1943. évi január 23-i, 89. sz. rendeletének intézkedései szerint kell végrehajtani.

39. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy a Népbiztosság általános költségvetésének terhére utaljon ki 900 000 rubelt 18 gép- és traktorállomás helyreállítására az Ukrán SzSzK felszabadított kerületeiben.

40. Kötelezni kell az Ukrán SzSzK Népbiztosi Tanácsát és az UK(b)P Központi Bizottságát, hogy 1943 IV. negyedében állíttassanak helyre három javító üzemet, három nagyjavítást végző gép- és traktorjavító műhelyt és 18, gép- és traktorállomás mellett működő gép- és traktorjavító műhelyt.

A javító üzemek és a nagyjavítást végző gép- és traktorjavító műhelyek helyreállítása céljából engedélyezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának és az Ukrán SzSzK Népbiztosi Tanácsának, hogy az Ukrán SzSzK annak idején evakuált javító üzemeinek és gép- és traktorjavító műhelyeinek visszajuttassák a következő berendezést:

esztergapad	45 db
fúrógép	15 „
belsőesztergáló gép	4 „
marógép	5 „
váltóáramú generátor (15—25 kw)	3 „
elektromotor (2—5 kw)	45 „

41. Kötelezni kell az Aknavetőgyártási Népbiztosságot, hogy a folyó év III. negyedében a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjainak terhére szállítson az Ukrán SzSzK felszabadított kerületei részére:

traktorekét	200 darabot
szénakaszálógépet	300 „
osztályozógépet	500 „

Anyagi és műszaki ellátás

42. Kötelezni kell a Vaskohászati Népbiztosságot, a Színesfémkohászati Népbiztosságot, a Szerszámgépgyártási Népbiztosságot, a Gumiipari Népbiztosságot, a Textilipari Népbiztosságot, a Középgépipari Népbiztosságot, az Aknavetőgyártási Népbiztosságot és az OSzFSzK Helyiipari Népbiztosságát, hogy a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának kiutalása alapján és a III. negyedre előirányzott alapjainak terhére 1943 szeptember 5-ig szállíttassanak Szmolenszk, Kalinyin, Orel, Voronyezs, Rosztov, Sztálingrád terület, Krasznodar és Sztavropol határterület, továbbá az Ukrán SzSzK részére anyagokat és mezőgazdasági gépekhez szükséges tartalékalkatrészeket.

43. Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, hogy a felszabadított kerületekben szükséges építkezési és helyreállítási munkákra irányozzon elő az 1943 IV. negyedévre vonatkozó elosztási tervben a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága részére

gömbfát	10 000	m^3-t
fűrészelt faanyagot	10 000	„
furnirt	250	„
ablaküveget	100 000	m^2-t
cementet	500	tonnát
kátránypapírt	2 500	tekercset
olajfiniszt	15	tonnát
míniumot	10	„
fehér festéket	5	„
drótszeget	50	„

44. Abból a célból, hogy az őszi mezei munkák idejére és az őszi-téli javításokhoz a felszabadított vidékek: Krasznodar és Szarátov határterület, Rosztov, Sztálingrád, Voronyezs, Kurszk, Orel, Kalinyin és Szmolenszk terület, továbbá az Ukrán SzSzK traktorállománya el legyen látva tartalékalkatrészekkel, kötelezni kell a Középgépipari Népbiztosságot, a Harckocsigyártási Népbiztosságot és a Gumiipari Népbiztosságot, hogy a folyó év szeptember 1-ig a Gépkocsi- és Traktorértékesítési Főigazgatóság igénylései alapján maradéktalanul szállítsa le az 1943 III. negyedére e területek részére kiutalt tartalékalkatrészeket, traktorokhoz szükséges villamosberendezés-kellékeket, karburátorokat, golyós- és görgőscsapágyakat, gumi- és aszbesztgyártmányokat.

Gyártsanak és szállítsanak traktorokhoz szükséges tartalékalkatrészeket 1926—27-es változatlan árakban számítva, 1943 IV. negyedére és az 1944. év I. negyedére vonatkozó terv számlájára:

Krasznodar határterület részére — gépalkatrészeket 3 316 800 rubel, villamosberendezéseket 359 600 rubel, karburátorokat 84 800 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 76 800 rubel összegben, továbbá 24 190 darab golyós- és görgőscsapágyat;

Sztavropol határterület részére — gépalkatrészeket 2 023 000 rubel, villamosberendezéseket 244 200 rubel, karburátorokat 55 200 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 47 400 rubel összegben, továbbá 15 340 darab golyós- és görgőscsapágyat;

Rosztov terület részére — gépalkatrészeket 3 457 200 rubel, villamosberendezéseket 352 800 rubel, karburátorokat 90 400 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 75 600 rubel összegben, továbbá 24 020 darab golyós- és görgőscsapágyat;

Sztálingrád terület részére — gépalkatrészeket 3 674 400 rubel, villamosberendezéseket 455 400 rubel, karburátorokat

120 800 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 70 800 rubel összegben, továbbá 26 000 darab golyós- és görgőscsapágyat;

az Ukrán SzSzK részére — gépalkatrészeket 7 424 000 rubel, villamosberendezéseket 857 900 rubel, karburátorokat 203 200 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 169 800 rubel összegben, továbbá 52 985 darab golyós- és görgőscsapágyat;

Voronyezs terület részére — gépalkatrészeket 3 010 600 rubel, villamosberendezéseket 409 200 rubel, karburátorokat 92 800 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 70 800 rubel összegben, továbbá 24 600 darab golyós- és görgőscsapágyat;

Kurszk terület részére — gépalkatrészeket 1 512 100 rubel, villamosberendezéseket 198 000 rubel, karburátorokat 45 600 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 36 000 rubel összegben, továbbá 11 905 darab golyós- és görgőscsapágyat;

Orel terület részére — gépalkatrészeket 1 270 200 rubel, villamosberendezéseket 161 700 rubel, karburátorokat 46 600 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 22 800 rubel összegben, továbbá 9 100 darab golyós- és görgőscsapágyat;

Kalinyin terület részére — gépalkatrészeket 905 200 rubel, villamosberendezéseket 112 200 rubel, karburátorokat 33 600 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 15 000 rubel összegben, továbbá 6 215 darab golyós- és görgőscsapágyat;

Szmolenszk terület részére — gépalkatrészeket 823 300 rubel, villamosberendezéseket 99 000 rubel, karburátorokat 28 000 rubel, gumi- és aszbesztgyártmányokat 15 000 rubel összegben, továbbá 5 585 darab golyós- és görgőscsapágyat.

Az ebben a határozatban megjelölt gépalkatrészek, villamosberendezések, karburátorok, gumi- és aszbesztgyártmányok, golyós- és görgőscsapágyak felét 1943 november 15-ig, a másik felét pedig 1944 február 1-ig kell leszállítani.

45. Kötelezni kell a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy biztosítsa a gépalkatrészeknek és anyagoknak a felszabadított kerületekbe való elszállításához szükséges vasúti kocsikat, a hiányalkatrészeket kis tételekben, poggyászként vétesse fel és a gyüjtőkocsikat kapcsoltassa hozzá a személy- és katonavonatokhoz. Szervezze meg a gépalkatrészek és anyagok vasúti szállításának naponkénti ellenőrzését, és azokat a továbbítás szempontjából a katonai szállítmányokkal egyenlő elbánásban részesítse.

Káderek küldése a felszabadított kerületekbe

46. Kötelezni kell a köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, a szövetségi

köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, az ÖK(b)P határterületi és területi bizottságait, hogy haladéktalanul, legkésőbb 1943 október 15-ig indítsák útnak előző munkahelyükre Voronyezs, Kurszk, Sztálingrád, Rosztov, Kalinyin, Orel és Szmolenszk területről, Krasznodar és Sztavropol határterületről, továbbá az Ukrán SzSzK-ból evakuált mezőgazdasági vezető funkcionáriusokat és mezőgazdasági szakembereket.

47. Ki kell mondani, hogy minden mezőgazdasági vezető funkcionáriusnak és mezőgazdasági szakembernek, aki a felszabadított kerületek mezőgazdasági szerveihez visszamegy dolgozni, a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága 1943 január 23-i 89. sz. rendeletének 11. pontja értelmében anyagi kedvezményeket és pénzsegélyt biztosítsanak a munkahelyre való utazáshoz.

Engedélyezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságának, hogy az általános költségvetés terhére 10 millió rubelt utaljon ki az evakuált funkcionáriusok hazautazási költségeinek, továbbá a traktorok és mezőgazdasági gépek szállítási költségeinek fedezésére.

48. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy küldjön az 1943-ban mezőgazdasági főiskolát vagy technikumot végzett fiatal szakemberek közül Voronyezs területre 25 agronómust, 3 zootechnikust, 7 földrendezőt, 3 gépészmérnököt, 7 állatorvost; Kurszk területre 68 agronómust, 8 zootechnikust, 12 állatorvost, 11 földrendezőt, 10 gépészmérnököt; Sztálingrád területre 17 agronómust, 1 zootechnikust, 5 földrendezőt, 1 hidrotechnikust, 9 gépészmérnököt; Rosztov területre 21 agronómust, 12 zootechnikust, 12 állatorvost, 2 hidrotechnikust, 6 gépészmérnököt; Kalinyin területre 16 agronómust, 1 zootechnikust, 8 állatorvost; Orel területre 18 agronómust, 7 állatorvost, 5 földrendezőt, 7 gépészmérnököt; Szmolenszk területre 7 agronómust, 6 állatorvost, 3 gépészmérnököt; Krasznodar határterületre 18 agronómust, 10 zootechnikust, 10 állatorvost, 5 földrendezőt, 2 hidrotechnikust, 8 gépészmérnököt; Sztavropol határterületre 17 agronómust, 10 zootechnikust, 12 állatorvost, 4 hidrotechnikust, 3 gépészmérnököt.

Üzemanyag és gépolaj szállítása a gép- és traktorállomások részére

49. Kötelezni kell a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Ásványolajellátási Főigazgatóságot, hogy — a mezőgazdaság részére és a felszabadított kerületek helyreállítási

munkájához kiutalt alapoknak megfelelően — az alábbi határidőre minden körülmények között fejezze be az üzemanyag és gépolaj leszállítását:

	augusztusi alapok	szeptemberi alapok
Kalinyin terület	VIII. 24-ig	IX. 10-ig
Szmolenszk „	VIII. 25 „	IX. 5 „
Orel „	VIII. 25 „	IX. 10 „
Kurszk „	VIII. 27 „	IX. 10 „
Voronyezs „	VIII. 27 „	IX. 19 „
Sztálingrád „	VIII. 25 „	IX. 15 „
Rosztov „	VIII. 27 „	IX. 22 „
Krasznodar határterület . .	VIII. 27 „	IX. 20 „
Sztavropol „ . .	VIII. 27 „	IX. 20 „
Ukrán SzSzK	VIII. 25 „	IX. 14 „

A Groznijból, Szarátovból és Moszkvából a felszabadított területekre történő gépkocsibenzin-szállítást a Honvédelmi Népbiztosság szállításaival egyenlő elbánásban kell részesíteni.

50. Kötelezni kell a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Ásványolajellátási Főigazgatóságot és a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, hogy 1943 III. negyedére a felszabadított kerületek számára utaljanak ki pótlólag ásványolajtermékeket, a következő mennyiségben:

	nyersolaj (tonna)	gépkocsibenzin (tonna)
Orel terület	3 000	80
Kurszk „	3 000	150
Kalinyin „	2 000	70
Szmolenszk „	1 000	100
Ukrán SzSzK	1 500	100
Összesen:	10 500	500

6 000 tonna nyersolajat és 250 tonna gépkocsibenzint az Ásványolajellátási Főigazgatóság készleteinek terhére, a fennmaradó mennyiséget pedig a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága alapjának terhére kell kiutalni.

51. Kötelezni kell a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy

a) az üzemanyagnak és gépolajnak a felszabadított kerületekbe szállításához a Nyersolajellátási Főigazgatóság ásvány-

olajtermék-szállítási tervének terhére az ennek a határozatnak 1. pontjában meghatározott időre biztosítsa a szükséges tartálykocsikat;

b) három napon belül szervezzen Mahacskalából Groznijba nyersolajat szállító ingajáratot 1943 augusztus—szeptemberére, hogy a nyersolajat a Groznij—Armavir-i olajvezetéken lehessen továbbítani.

52. Kötelezni kell a Vörös Hadsereg hadtápparancsnokát, hogy Kalinyin, Szmolenszk, Kurszk és Orel terület, valamint az Ukrán SzSzK részére az ásványolajtermékeket, Rosztov terület, Krasznodar és Sztavropol határterület részére pedig a benzint Groznijból, a kenőolajat és ligroint Mahacskalából a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Ásványolajellátási Főigazgatóság igénylései alapján a katonai szerelvényekkel szállíttassa.

53. Kötelezni kell a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Ásványolajellátási Főigazgatóságot és a Folyamhajózási Népbiztosságot, hogy 1943 szeptember 1-ig szállíttassanak a kamisini és sztálingrádi ásványolajátrakodó-telepre 32 000 tonna traktor-nyersolajat, 3 000 tonna ligroint és 3 000 tonna dieselolajat Sztálingrád, Voronyezs és Kurszk terület részére való továbbítás céljából.

54. Kötelezni kell a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Ásványolajellátási Főigazgatóságot és a Folyamhajózási Népbiztosságot, hogy 1943 szeptember 5-ig szállíttassanak Mahacskalába 12 000 tonna traktornyersolajat, 4 500 tonna ligroint és 4 500 tonna kenőolajat Észak-Kaukázus és az Ukrán SzSzK kerületei részére való továbbítás céljából.

55. Engedélyezni kell a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Ásványolajellátási Főigazgatóság részére, hogy a felszabadított kerületek ellátására szolgáló traktornyersolaj-készletek növelése céljából a pirolizáló üzemeknek traktornyersolaj helyett petróleumot szállítson.

56. Kötelezni kell az Ásványolajipari Népbiztosságot, hogy 1943 szeptember 15-ig gyártasson az Orszki Ásványolajlepárló Üzemben 6 000 tonna traktornyersolajat a mezőgazdaság részére.

57. Kötelezni kell a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Ásványolajellátási Főigazgatóságot, hogy biztosítsa a Groznij—Armavir-i olajvezeték, az Ásványolajipari Népbiztosságot pedig, hogy biztosítsa a Mahacskala—Groznij-i olajvezeték zavartalan üzemét.

VII. A kolhozparaszt-, munkás- és alkalmazott-lakások helyreállításának és új lakások építésének elősegítésére irányuló intézkedések

1. Kurszk, Orel, Voronyezs, Kalinyin, Sztálingrád, Rosztov terület, Krasznodar és Sztavropol határterület párt- és szovjetszervezetei tekintsék halaszthatatlan feladatuknak a német megszállás alól felszabadított falvak, városok és munkástelepek lakóházainak helyi építőanyagokból való helyreállítását és új lakóházak építését, hogy biztosítani lehessen a jelenleg földkunyhókban és romos házakban lakó kolhozparasztok, munkások és alkalmazottak lakásra alkalmas helyiségekben való elhelyezését.

2. Kötelezni kell az OSzFSzK Népbiztosi Tanácsát, az ÖK(b)P megfelelő területi és határterületi bizottságait, továbbá a területi (határterületi) végrehajtó bizottságokat, hogy 1943-ban gondoskodjanak:

Kurszk területen — egy, évi 2 500 tonna teljesítményű vert-agyag-blokkot gyártó üzem és két, egyenként évi 20 000 négyzetméter préselt nádlap előállítására alkalmas gyár felépítéséről és üzembehelyezéséről;

Orel területen — a mcenszki és az oreli kerületben két, egyenként évi 235 000 salakbeton-blokk gyártására alkalmas salakbetongyár felépítéséről és üzembehelyezéséről;

Voronyezs területen — az osztrogozsszki és a rosszosi kerületben két, egyenként évi 20 000 négyzetméter teljesítményű préselt nádlap gyár; két, egyenként évi 235 000 blokk teljesítményű salak és mész alapanyaggal dolgozó salakbeton-blokk gyár; Voronyezs városában egy, évi 2 500 tonna teljesítményű glinit- és glinit-blokk gyár építéséről és üzembehelyezéséről.

Kalinyin területen — Rzsev városában egy, évi 15 000 tonna teljesítményű mészégető létesítéséről, s erre a célra a téglagyár egyik Hofmann-kemencéjét kell átalakítani; Sztarica és Torzsok városában egy-egy, évi 2 000 tonna teljesítményű mészégető építéséről és üzembehelyezéséről; ezenkívül 1943-ban helyre kell állítani az évi 20 000 folyóméter teljesítőképességű slinszki épületelemeket gyártó famegmunkáló üzemet és az évi 400 000 darab cserép és 200 000 négyzetméter kerámialemez gyártására alkalmas kalinyini „Pionyer" Cserép- és Burkolólapgyárat.

Sztálingrád területen — a sztálingrádi és kamisini kerületben két, egyenként évi 2 500 tonna teljesítményű glinit- és glinit-blokk gyár; Kamisin városában a baszkuncsaki kerületben levő

gipsztelepek alapján egy, évi 1 000 tonna teljesítményű alabástromgyár építéséről és üzembehelyezéséről;

Rosztov területen — a rosztovi és sahti kerületben két, egyenként évi 235 000 darab teljesítményű salakbeton-blokk gyár, a batajszki és azovi kerületben két, egyenként évi 20 000 négyzetméter teljesítményű préselt nádlap gyár; a kamenszki kerületben egy kisebb cementgyár felépítéséről és üzembehelyezéséről;

Krasznodar határterületen — a majkopi kerületben egy, évi 5 000 tonna teljesítményű mészégető, egy, évi 20 000 négyzetméter teljesítményű préselt nádlap gyár, egy, évi 235 000 darab gyártására képes salakbeton-blokk gyár építéséről és üzembehelyezéséről, ezenkívül évi 25 000 négyzetméter teljesítménnyel helyre kell állítani a krasznopolei bányatelepen a tetőpalakitermelést, Armavir városában pedig az olajsajtoló üzem hulladékanyagai alapján évi 3 000 tonna teljesítménnyel meg kell szervezni a hamucement gyártását.

Sztavropol határterületen — két, egyenként évi 1 000 tonna teljesítményű alabástromkitermelő üzem és alabástromcikk gyár felépítéséről és üzembehelyezéséről, ezenkívül 1943-ban meg kell szervezni a kagylósmészkőből készült faragottkő termelését, legalább évi 300 000 darab termeléssel.

3. Kötelezni kell az OSzFSzK Építőanyagipari Népbiztosságát, hogy a Kujbisev területen levő alekszejevkai és krasznoglinszki alabástromüzemben a gipszkő-kitermelést üzemenként évi 100 000 tonnára növelje.

4. Kötelezni kell a Szovjetunió Építőanyagipari Népbiztosságát, hogy 1943-ban a Káma-torkolatnál levő bányatelepen évi 100 000 tonnára növelje a gipszkő-kitermelést.

5. Kötelezni kell a Szovjetunió Építőanyagipari Népbiztosságát, hogy 1943-ban építtessen 13, egyenként havi 80 lakás termelőkapacitású típusház-gyárat, ebből Szmolenszk területen négyet, Kalinyin területen hármat és Orel területen ötöt, közülük kettőt Kurszk terület részére.

6. Kötelezni kell a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Erdővédelmi Főigazgatóságot, hogy lakásépítkezési célokra Kurszk terület végrehajtó bizottsága részére jelöljön ki 100 000 köbméter, Orel terület végrehajtó bizottsága részére pedig 200 000 köbméter faanyag kitermeléséhez vágásterületet.

7. Kötelezni kell a Mezőgazdasági Bankot, hogy a falusi egyéni lakásépítkezés céljára folyósítson családonként 7 évre szóló, 10 000 rubeles hitelt.

8. Kötelezni kell mindazokat a népbiztosságokat és hivatalo-

kat, amelyek a német megszállás alól felszabadított területeken az iparvállalatok helyreállításával kapcsolatos építési munkákat végeznek, hogy egyidejűleg a helyreállított üzemekhez tartozó lakóházakat is hozzák rendbe.

VIII. A vasúti pályaudvarok, állomások, őrházak és egyéb vasúti építmények helyreállítására irányuló intézkedések

1. A Közlekedésügyi Népbiztosság és a helyi párt- és szovjetszervezetek tekintsék halaszthatatlan feladatuknak az ellenség uralma alól felszabadított területeken a vasutak, pályaudvarok, pályaépületek és vasutas-lakóházak mielőbbi helyreállítását, és újak építését.

2. Kötelezni kell a Közlekedésügyi Népbiztosságot a következőkre:

a) 1944 január 1-ig végeztesse el a romos állomások, őrházak és lakóhelyiségek helyreállítását, s építtessen egyszerű típusú ideiglenes állomásépületeket meg lakóépületeket (ott, ahol ezek az épületek teljesen tönkrementek), mégpedig számszerint — 122 állomást, 520 000 négyzetméter lakóterületű lakóépületet, 1 157 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, 1 703 őrházat, az egyes vonalakon az alábbi elosztás szerint:

a Kalinyin vasútvonalon — Rzsev állomáson egy ideiglenes várótermet, 16 állomási várótermet, 20 000 négyzetméter lakóterületet, 62 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 76 őrházat;

a Nyugati vasútvonalon — Vjazma, Gzsatszk, Novoduginszkaja vasútállomásokon várótermet, 25 000 négyzetméter lakóterületet; 39 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 142 őrházat;

a Dzerzsinszkij vasútvonalon — Orel és Kurszk állomásokon egy ideiglenes várótermet, 9 állomási várótermet, 30 000 négyzetméter lakóterületet, 65 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 90 őrházat;

a Moszkva—Donyec-medencei vasútvonalon — Kasztornaja és Valujki állomásokon ideiglenes várótermet, 7 állomási várótermet, 75 000 négyzetméter lakóterületet, 168 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 180 őrházat;

az Észak-Donyeci vasútvonalon — Kupjanszk és Vorosilovgrád állomásokon ideiglenes várótermet, 25 000 négyzetméter lakóterületet az állomásokon, 68 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 110 őrházat;

a Délkeleti vasútvonalon — Sztálingrád, Voronyezs, Lihaja, Liszki és Sahtnaja állomásokon ideiglenes várótermet, 15 állo-

mási várótermet, 90 000 négyzetméter lakóterületet, 130 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 235 őrházat;

a Vorosilov vasútvonalon — Rosztov, Tyihoreck, Kavkazszkaja, Krasznodar, Armavir és Vorosilovszk állomásokon ideiglenes várótermet, 25 állomási várótermet, 90 000 négyzetméter lakóterületet, 240 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 375 őrházat;

az Ordzsonikidze vasútvonalon — Minyeralnije Vodi, Prohladnaja, Nyevinnomisszkaja állomásokon ideiglenes várótermet, 9 állomási várótermet, 25 000 négyzetméter lakóterületet, 77 vasutasszállást és pihenőhelyet, s 125 őrházat;

az Október vasútvonalon — Bologoje, M. Visera és Klin állomásokon ideiglenes várótermet, 50 000 négyzetméter lakóterületet, 92 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 95 őrházat;

a Moszkva—Kievi vasútvonalon — 8 állomási várótermet, 25 000 négyzetméter lakóterületet, 92 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 120 őrházat;

a Déli vasútvonalon — Belgorod állomáson ideiglenes várótermet, Gotnya, Bogoduhov és Rzsava állomásokon várótermet, 20 000 négyzetméter lakóterületet, 58 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 70 őrházat;

a Kirov vasútvonalon — Murmanszk, Kandalaksa és Kirovszk állomásokon ideiglenes várótermet, 40 000 négyzetméter lakóterületet, 50 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 60 őrházat;

az Északi vasútvonalon 5 000 négyzetméter lakóterületet, 16 vasutasszállást és pihenőhelyiséget, s 25 őrházat;

b) az „a" pontban megnevezett vonalakon augusztus 25-ig be kell fejezni az építési és helyreállítási igazgatóságok megszervezését, ki kell egészíteni mérnök és technikus személyzetüket, építési felszerelésüket és szerszámkészletüket;

c) az építkezéshez szükséges munkaerő biztosítása céljából az Építési Igazgatóság vezetőjének rendelkezésére kell bocsátani — a Kalinyin vasútvonalon a Közlekedésügyi Népbiztosság 3 vasútépítő zászlóalját, a Nyugati vasútvonalon a Közlekedésügyi Népbiztosság 4 vasútépítő zászlóalját, a Dzerzsinszkij vasútvonalon a Közlekedésügyi Népbiztosság 2 vasútépítő zászlóalját, a Moszkva—Donyec-medencei vonalra át kell irányítani 101 építkezésről 1 000 embert, a Délkeleti vasútvonalra a Közlekedésügyi Népbiztosság 2 vasútépítő zászlóalját és 45 brigádját, a 16. sz. fő javítószerelvényt és a 106. sz. építő- és szerelővonatot, az Október vasútvonalra a Közlekedésügyi Népbiztosság 2 vasútépítő zászlóalját, a Moszkva—Kievi vonalra a Közlekedésügyi Népbiztosság 2 vasútépítő zászlóalját. Teljes lét-

számú zászlóaljak küldendők. Ezenkívül engedélyezni kell a Közlekedésügyi Népbiztosságnak, hogy az említett munkák elvégzésére ideiglenesen felhasználja a Közlekedésügyi Népbiztosság vasútépítő csapatainak három tartalékezredét;

d) a pályaudvarokat és a pályaudvarok környékét ez év szeptember 15-ig meg kell tisztítani az épületomladékoktól és a szeméttől, s építkezési célokra való felhasználás végett osztályozni kell a lebontott romépületekből származó anyagot.

e) az építkezési és helyreállítási igazgatóságokat ez év szeptember 1-ig el kell látni a leegyszerűsített állomás- és lakóépületek építésére vonatkozó típustervekkel, figyelembe véve a helyi építőanyagok nagyarányú felhasználását.

3. A hiányzó munkaerő és a helyi építőanyag biztosításában való gyakorlati segítségnyujtás céljából a határterületi (területi) végrehajtó bizottságok elnökeit az Állami Védelmi Bizottság meghatalmazottaivá kell kinevezni (a területen, határterületen belül levő útszakaszok szerint): Kalinyin területen Sztarotorzsszkij elvtársat, Szmolenszk területen Melnyikov elvtársat, Leningrád területen Szolovjov elvtársat, Kurszk területen Volcsikov elvtársat, Orel területen Romasin elvtársat, Vorosilovgrád területen Sevcsenko elvtársat, Voronyezs területen Vasziljev elvtársat, Sztálingrád területen Zimenkov elvtársat, Tula területen Batamirov elvtársat, Krasznodar határterületen Tyuljajev elvtársat, Sztavropol határterületen Sadrin elvtársat, Rosztov területen Kiparenko elvtársat, Harkov területen Zsil elvtársat, és a Karél-Finn SzSzK Népbiztosi Tanácsának elnökét, Prokkonen elvtársat.

Utasítani kell az Állami Védelmi Bizottság meghatalmazottait, hogy a vasútigazgatókkal és a Közlekedésügyi Népbiztosság építési és helyreállítási igazgatóságainak vezetőivel együtt, területi, határterületi, köztársasági viszonylatban, a munka nagyságától függően, tíz napon belül határozzák meg, hogy mennyi munkaerőt kell mozgósítani a helyi lakosság köréből.

Engedélyezni kell a területi (határterületi) végrehajtó bizottságok elnökeinek és a Karél-Finn SzSzK Népbiztosi Tanácsa elnökének, hogy a szükséges munkaerőt az e határozat 1. pontjában felsorolt munkák befejezéséig terjedő időre mozgósítsák.

4. Kötelezni kell a Szovjetunió Építőanyagipari Népbiztosságát és a Szovjetunió Faipari Népbiztosságát, hogy a szeptembertől decemberig terjedő idő folyamán szállítsanak a Közlekedésügyi Népbiztosság részére egyenlő havi tételekben négylakásos típusházakat, mégpedig az Építőanyagipari Népbiztosság 100-at, a Faipari Népbiztosság pedig 60-at.

5. Kötelezni kell a Külkereskedelmi Népbiztosságot, hogy ez év szeptember—október folyamán utaljon ki a Közlekedésügyi Népbiztosság számára a behozatalból 3 000 lovat. A Közlekedésügyi Népbiztosság gondoskodjék ezeknek a lovaknak a szállításáról.

6. Kötelezni kell a Közlekedésügyi Népbiztosságot, hogy azokban a kerületekben, ahol helyreállítási munkálatok folynak, kezdje meg a fakitermelést.

A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Erdővédelmi Főigazgatóság jelöljön ki a Közlekedésügyi Népbiztosság részére ezekben a kerületekben olyan vágásterületet, ahonnan a legkisebb távolságra kell szállítani a fát, és ahol túlsúlyban van az ipari fa.

7. Kötelezni kell a Vaskohászati Népbiztosságot, hogy a jóváhagyott alapokon felül szállítson a Közlekedésügyi Népbiztosság részére a helyreállítási munkák céljára 1943 december 1-ig egyenlő tételekben 400 tonna szeget.

8. Kötelezni kell a Szovjetunió Építőanyagipari Népbiztosságát, hogy

a) 1943 december 1-ig gyártasson 150 000 négyzetméter asztalosárut (ablakkereteket, ablaktokokat és ajtókat) szeptembertől kezdődően, havi egyenlő tételekben, a Közlekedésügyi Népbiztosság faanyagából;

b) a Surovszki Cementgyár egyik üzemegységének egész termelését 1943 szeptember 1-től december 31-ig a Közlekedésügyi Népbiztosság rendelkezésére kell bocsátani. A Közlekedésügyi Népbiztosság a saját alapjaiból átad a gyárnak havi 5 000 tonna szenet;

c) a Kurlovszki Üveggyár egész termelését 1943 szeptember 1-től az év végéig át kell adni a Közlekedésügyi Népbiztosságnak.

A Közlekedésügyi Népbiztosság saját alapjaiból havi 12 000 köbméter fát szállít a Kurlovszki Üveggyárnak.

9. Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, hogy 1943 IV. negyedére utaljon ki a Közlekedésügyi Népbiztosságnak 200 000 négyzetméter palát.

10. Kötelezni kell az alábbi területi végrehajtó bizottságokat, hogy

a) Rjazany terület szeptember 1-ig mozgósítson a Surovszki Cementgyár részére 300 munkást;

b) Penza terület szeptember 1-ig mozgósítson az Építőanyagipari Népbiztosság részére 150 munkást;

c) Ivanovo terület mozgósítson szeptember 1-ig a Kurlovszki Üveggyár részére 300 munkást.

11. Kötelezni kell

a) a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Faanyagellátási Főigazgatóságot, hogy szeptemberben szállítson a Pleszecki és az Uszty-Sonosszki Kombinátból a Közlekedésügyi Népbiztosság részére a megállapított alapon felül 25 000 köbméter gömbfát.

A Közlekedésügyi Népbiztosság a fa berakásához munkaerőt ad segítségül;

b) A Szovjetunió Faipari Népbiztosságát, hogy szállíttasson a Közlekedésügyi Népbiztosság részére a Krasznodari Fakitermelő Vállalat útján a jóváhagyott terven felül 5 000 köbméter gömbfát;

c) A Szovjetunió Állami Tervbizottsága és a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Faanyagellátási Főigazgatóság az 1943 IV. negyedére vonatkozó elosztási tervben irányozzák elő az említett munkák céljára 85 000 köbméter gömbfa és 15 000 köbméter fűrészáru kiutalását.

12. Kötelezni kell a Szovjetunió Kereskedelmi Népbiztosságát, s azoknak a határterületeknek és területeknek végrehajtóbizottsági elnökeit, ahol a lakosságot a helyreállítási munkákra mozgósítják, hogy biztosítsák a helyi lakosság köréből mozgósított munkások részére a frontmenti vasutak munkásainak járó élelmiszerellátást.

13. Kötelezni kell a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Faanyagellátási Főigazgatóságot, hogy a lugai és usztysonosszki fatelep útján, a Közlekedésügyi Népbiztosság által igényelt mennyiségben, maradéktalanul biztosítsa a Közlekedésügyi Népbiztosság fájának akadálytalan elszállítását.

Engedélyezni kell a Közlekedésügyi Népbiztosságnak, hogy a helyreállítási munkákhoz szükséges anyag szállítását a jóváhagyott tervtől függetlenül bonyolítsa le, és ezt a munkát a Közlekedésügyi Népbiztosság rendkívüli költségvetésének terhére finanszírozza.

IX. Háztáji parcellák juttatása a vasúti közlekedés vonalszolgálatot teljesítő dolgozóinak és felmentésük a mezőgazdasági termékek kötelező beadása alól

1. Ki kell mondani, hogy a frontmenti és a német megszállás alól felszabadított vasútvonalakon dolgozó és falun, kolhozterületen lakó vasúti munkások és alkalmazottak háztáji parcellát

igényelhessenek, amelynek területe azonban a beépített területet is beleszámítva családonként nem haladhatja meg a 0,15 hektárt.

2. Engedélyezni kell, hogy a területi és határterületi végrehajtó bizottságok és a köztársaságok Népbiztosi Tanácsai a vasúti közlekedés vonalszolgálatot teljesítő és a vonatforgalommal kapcsolatos munkát végző dolgozóinak — a fűtőházak, a mozdonyrészlegek, a kocsirészlegek, a kocsiszínek, a kocsijavítóhelyek, az osztálymérnökségek, a pályaszakaszfőnökségek és munkásrészlegek dolgozóinak, továbbá a forgalmi osztály, az állomások, a vonatkísérő brigádok, a távirdaellenőrzés, a rakodó szolgálat dolgozóinak — földparcellákat utaljanak ki a vasút céljaira igénybevett sávok földjéből és az Állami Alap szabad földjeiből, mégpedig legfeljebb 0,5 hektár szántót és egy hektár kaszálót.

Ki kell mondani, hogy a vasút céljaira igénybevett sávokból földparcellát elsősorban a vasúti közlekedés dolgozóinak kell juttatni.

3. Engedélyezni kell a vasúti munkások és alkalmazottak részére, hogy a nekik használatra kiutalt földparcellákon tetszésük szerint bármilyen mezőgazdasági növényfajtát vethetnek.

4. Azokat a vasúti munkásokat és alkalmazottakat, akiknek használatában az ebben a határozatban megallapított mértékeknek megfelelő földparcellák vannak, az 1943. és 1944. évre mentesíteni kell a mezőgazdasági termékek kötelező állami beadása alól, továbbá az egyéni használatukban levő haszonállatok után járó hús- és tejbeadás, és a mezőgazdasági adó alól.

5. Kötelezni kell a Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztosságát, a területi és határterületi végrehajtó bizottságokat és a köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, hogy nyujtsanak segítséget a vasúti közlekedés munkásainak és alkalmazottainak a zöldségmagvak, malacok és szárnyasok beszerzésében.

A Szovjetunió Földművelésügyi Népbiztossága és a Közlekedésügyi Népbiztosság együttesen állapítsák meg a vasutasok részére kiutalandó zöldségmagvak, malacok és szárnyasok mennyiségét.

6. Kötelezni kell a Központi Községfejlesztési Bankot, hogy a frontmenti vasútvonalakon dolgozó vasutasoknak egyéni lakóházépítés céljára folyósítson legfeljebb 10 000 rubel hétéves lejáratú kölcsönt, amelynek 1943. évi teljes összege 10 millió rubelig terjedhet.

Kötelezni kell a Közlekedésügyi Népbiztosságot, a határterületi (területi) végrehajtó bizottságokat, hogy nyujtsanak segítsé-

get a vasutasoknak az egyéni lakóházépítéshez szükséges helyi építőanyagok beszerzésében.

7. Kötelezni kell a Karél-Finn SzSzK K(b)P-ja Központi Bizottságát, Sztavropol és Krasznodar határterület ÖK(b)P határterületi bizottságait, Kalinyin, Orel, Szmolenszk, Tula, Sztálingrád, Moszkva, Voronyezs, Kurszk, Rosztov, Vorosilovgrád, Harkov és Leningrád terület ÖK(b)P területi bizottságait, hogy nyujtsanak messzemenő segítséget a Közlekedésügyi Népbiztosság építési és helyreállítási igazgatóságainak az ebben a határozatban felsorolt munkák végrehajtásában.

X. Szuvorov katonaiskolák, különleges ipariskolák, különleges gyermekotthonok, gyermekbefogadó és elhelyező intézetek szervezése a Vörös Hadsereg harcosainak, a Honvédő Háború partizánjainak gyermekei, valamint azoknak az árvagyermekeknek a részére, akiknek szülei a német megszállók kezétől haltak meg

1. A Vörös Hadsereg harcosai, a Honvédő Háború partizánjai gyermekeinek és a német megszállók kezétől elpusztult szovjet- és pártfunkcionáriusok, munkások és kolhozparasztok gyermekeinek elhelyezése, taníttatása és nevelése céljából Krasznodar és Sztavropol határterületen, Rosztov, Sztálingrád, Vorosilovgrád, Voronyezs, Harkov, Kurszk, Orel, Szmolenszk és Kalinyin területen szervezni kell:

a) kilenc Szuvorov katonaiskolát, a régi kadétiskolák mintájára, mindegyikben 500 növendékkel, 4 500 összlétszámmal, hétéves tanulási idővel, a növendékek részére bennlakással és ellátással;

b) huszonhárom különleges ipariskolát, egyenként 400, összesen 9 200 tanulóval, négyéves tanulási idővel; ebből 12 fiúiskola, 11 leányiskola;

c) különleges gyermekotthonokat, összesen 16 300 növendékkel, és csecsemőotthonokat 1 750 csecsemő részére;

d) huszonkilenc gyermekbefogadó és elhelyező intézetet, 2 000 gyermek részére.

A felsorolt intézmények fenntartási költségét teljes egészében az állam viseli, a Honvédelmi Népbiztosság, a Munkaerőtartalékok Főigazgatósága, az OSzFSzK és az Ukrán SzSzK Közoktatásügyi Népbiztossága, a Belügyi Népbiztosság és a Szovjetunió Egészségügyi Népbiztossága költségvetésének terhére.

A Szuvorov katonaiskolákra vonatkozóan

2. Kötelezni kell a Honvédelmi Népbiztosságot:

a) 1943 október 1-től december 1-ig alakítsa meg

a krasznodari Szuvorov katonaiskolát Majkop városában,
a novocserkasszki Szuvorov katonaiskolát Novocserkasszkban,
a sztálingrádi Szuvorov katonaiskolát Asztrahánban,
a voronyezsi Szuvorov katonaiskolát Voronyezsben,
a harkovi Szuvorov katonaiskolát Csugujevben,
a kurszki Szuvorov katonaiskolát Kurszkban,
az oreli Szuvorov katonaiskolát Jelecben,
a kalinyini Szuvorov katonaiskolát Kalinyinban,
a sztavropoli Szuvorov katonaiskolát Sztavropolban;

b) ez év október 1-ig ki kell dolgozni és ki kell adni a Szuvorov katonaiskolák rendtartását és szabályzatát, tantervét és tanmenetét, gondoskodni kell az iskolák számára vezető káderekről és állandó tiszti, pedagógus- és segédszemélyzetről.

3. Ki kell mondani, hogy a Szuvorov katonaiskolák célja, hogy fiúkat a katonatiszti életpályára előkészítsen, és középfokú általános műveltséget nyujtson számukra.

Ki kell mondani, hogy a Szuvorov katonaiskolákba 10 éves kortól 7 évi tanulási időre vesznek fel növendékeket.

A Szuvorov katonaiskolákon alsó és felső előkészítő osztályokat kell szervezni, az egyes osztályokban egyéves tanulási idővel. Az előkészítő osztályokba 8-tól 10 éves korig lehet felvenni a gyerekeket.

A Szuvorov katonaiskolák és a hozzájuk tartozó előkészítő osztályok növendékei az intézetben laknak és teljes ellátást élveznek az állam költségén.

4. Abból a célból, hogy 1943-ban egyidejűleg valamennyi Szuvorov katonaiskolának meglegyen a teljes létszáma, kivételképpen 4 korosztályt kell felvenni, mégpedig 10-től 13 éves korig bezárólag.

5. Kötelezni kell a Honvédelmi Népbiztosságot, hogy

a) ez év október 1-ig jelölje ki és hozassa rendbe a Szuvorov katonaiskolák elhelyezési körletében a megfelelő helyiségeket;

b) készíttesse el a Szuvorov katonaiskolák növendékeinek egyenruhamintáit, és szeptember 15-ig jóváhagyás végett nyujtsa be a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának.

6. Engedélyezni kell, hogy a Szuvorov katonaiskolák irányítása

céljából a Vörös Hadsereg katonai nevelőintézeteinek Igazgatóságán belül megalakuljon a Szuvorov Katonaiskolák Osztálya.

A különleges ipariskolákra vonatkozóan

7. Kötelezni kell a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Munkaerőtartalékok Főigazgatóságát, hogy 1943 szeptember—október folyamán szervezzen különleges ipariskolákat:

Krasznodar határterületen két ipariskolát: egy fémipari iskolát fiúk és egy hírközléstechnikai iskolát leányok részére;

Sztavropol határterületen két ipariskolát: egy fémipari iskolát fiúk és egy hírközléstechnikai iskolát leányok részére;

Rosztov területen két ipariskolát: egy fémipari iskolát fiúk és egy rádiószakiskolát leányok részére;

Sztálingrád területen két ipariskolát: egy fémipari iskolát fiúk és egy energetikai szakiskolát leányok részére;

Vorosilovgrád területen két ipariskolát: egy fémipari iskolát fiúk és egy fémipari iskolát leányok részére;

Voronyezs területen két ipariskolát: egy fémipari iskolát fiúk és egy hírközléstechnikai iskolát leányok részére;

Harkov területen három ipariskolát: egy fémipari és egy energetikai szakiskolát fiúk s egy rádiószakiskolát leányok részére;

Orel területen két ipariskolát: egy asztalosipari iskolát fiúk és egy konfekcióipari iskolát leányok részére;

Kurszk területen két ipariskolát: egy fémipari iskolát fiúk és egy hírközléstechnikai iskolát leányok részére;

Szmolenszk területen két ipariskolát: egy asztalosipari iskolát fiúk és egy konfekcióipari iskolát leányok részére;

Kalinyin területen két ipariskolát: egy asztalosipari iskolát fiúk és egy konfekcióipari iskolát leányok részére.

8. A különleges ipariskolákba 12—13 éves gyerekek vehetők fel, 4 évi tanulási időre.

A különleges ipariskolák növendékeinek a szakképzettség megszerzése mellett legalább a középiskola 7. osztályának megfelelő műveltséget kell nyerniük.

9. Kötelezni kell az ÖK(b)P területi és határterületi bizottságainak első titkárait és a területi (határterületi) végrehajtó bizottságok elnökeit, hogy a legmegfelelőbb és a leginkább épségben maradt épületekben ez év szeptember 15-ig jelöljék ki a Munkaerőtartalékok Főigazgatósága részére a tanulóotthonok,

tantermek és az ipari szakiskolák tanműhelyei számára szükséges helyiségeket, s utalják ki a szükséges építőanyagokat ezeknek az épületeknek a tatarozására és átalakítására.

Kötelezni kell a Munkaerőtartalékok Főigazgatóságát, hogy ezeknek az épületeknek a tatarozása és átalakítása céljából szervezzen az illető területen és határterületen működő ipariskolák és üzemi iskolák tanulóiból szakbrigádokat.

10. A különleges ipariskolák tanulói részére napi háromszori étkezést kell megállapítani.

Jóvá kell hagyni a különleges ipariskolák tanulóinak átlagos napi élelmiszeradagait.

A Szovjetunió Belkereskedelmi Népbiztosságának biztosítania kell, hogy a különleges ipariskolák tanulóinak háromszori étkeztetéséhez szükséges élelmiszeralapokat folyamatosan kiutalják a Munkaerőtartalékok Főigazgatósága részére.

11. A különleges ipariskolák tanulói és ezeknek az iskoláknak vezető káderei részére az ipari és vasúti szakiskolák tanulói számára megállapított összeállításban jobb minőségű egyenruha, cipő, fehérnemű és ágynemű kiutalását kell rendszeresíteni, beleértve egy kétévi viselésre alkalmas nehéz köpenyt.

12. A Szovjetunió Textilipari Népbiztossága és a Szovjetunió Könnyűipari Népbiztossága a Munkaerőtartalékok Főigazgatóságának igénylései szerint és alapjai terhére utalják ki a szükséges mennyiségű jobb minőségű szövetet, továbbá bőr: krómbőr- és tehénbőrcipőt.

13. Kötelezni kell az OSzFSzK Népbiztosi Tanácsa mellett működő Kisipariszövetkezeti Igazgatóságot, hogy két hónapon belül gyártasson és szállítson a Munkaerőtartalékok Főigazgatóságának a különleges ipariskolák tanulóotthonai részére 9 200 sodronyos vaságyat, s ugyancsak a Munkaerőtartalékok Főigazgatóságának igénylése alapján bútortárgyakat (asztalokat, székeket, éjjeliszekrényeket stb.).

14. Engedélyezni kell a Munkaerőtartalékok Főigazgatóságának, hogy az ipari szakiskolákban nevelői tisztséget rendszeresítsen olymódon, hogy 50 tanulóra jusson egy nevelő.

15. Engedélyezni kell a Munkaerőtartalékok Főigazgatóságának, hogy a meglevő státusokon kívül megszervezze a különleges ipariskolák ügyosztályát 10 főből álló személyzettel.

A különleges gyermekotthonokra vonatkozóan

16. Kötelezni kell az OSzFSzK és az Ukrán SzSzK Közoktatásügyi Népbiztosságát, hogy ez év szeptember—november fo-

lyamán szervezzen különleges gyermekotthonokat, összesen 16 300 növendékből álló létszámmal, ebből az OSzFSzK-ban 13 100 növendék részére, ebből:

Krasznodar határterületen	1 500	növendék	részére
Rosztov területen	1 500	„	„
Sztavropol határterületen	1 300	„	„
Sztálingrád területen	1 500	„	„
Kurszk területen	800	„	„
Orel területen	1 500	„	„
Szmolenszk területen	800	„	„
Kalinyin területen	1 200	„	„
Voronyezs területen	3 000	„	„
az Ukrán SzSzK-ban — 3 200 gyermek részére, ebből:			
Vorosilovgrád területen	1 200	„	„
Harkov területen	2 000	„	„

Ki kell mondani, hogy a különleges gyermekotthonokba nem iskolaköteles és iskolaköteles korban levő 3—13 éves gyermekek (fiúk és lányok) vehetők fel.

Meg kell bízni a Szovjetunió Belügyi Népbiztosságát, hogy naponként ellenőrizze a különleges gyermekotthonok szervezését és munkáját. Utasítani kell a Szovjetunió Belügyi Népbiztosságát, hogy nevezze ki a Szovjetunió Belügyi Népbiztosságának területi meghatalmazottjait, s kötelezze őket, hogy biztosítsák a különleges gyermekotthonok megszervezését az előírt időre, ellenőrizzék azok munkáját, és gondoskodjanak a különleges gyermekotthonok állandó támogatásáról.

17. Kötelezni kell az ÖK(b)P területi (határterületi) bizottságainak első titkárait és a területi (határterületi) végrehajtó bizottságok elnökeit, hogy a különleges gyermekotthonok részére kutassák fel és utalják ki a szükséges helyiségeket, végeztessék el ezek átalakítását és tatarozását, lássák el a gyermekotthonokat a szükséges háztartási felszereléssel és berendezési tárgyakkal (ágyak, asztalok, székek, konyhai és étkezői berendezés stb.).

18. Kötelezni kell a Szovjetunió Kereskedelmi Népbiztosságát, hogy meghatározott készleteknek erre a célra való kijelölésével biztosítsa a különleges gyermekotthonok elsősorbani és zavartalan élelmiszerellátását.

19. Kötelezni kell a Szovjetunió Textilipari Népbiztosságát és a Szovjetunió Könnyűipari Népbiztosságát, hogy meghatározott

készleteknek erre a célra való kijelölésével utaljanak ki az OSzFSzK és az Ukrán SzSzK Közoktatásügyi Népbiztosságának a különleges gyermekotthonok részére textilárukat és más iparcikkeket, úgy hogy azok 25%-át szeptemberben a piaci alap terhére, 75%-át pedig októberben az OSzFSzK és az Ukrán SzSzK alapjainak terhére utalják ki.

A Szovjetunió Állami Tervbizottsága a IV. negyedévi felhasználási tervekben textilárukból és más iparcikkekből irányozzon elő pótkiutalást az OSzFSzK Közoktatásügyi Népbiztossága és az Ukrán SzSzK Közoktatásügyi Népbiztossága részére.

20. Kötelezni kell az OSzFSzK Helyiipari Népbiztosságát, hogy gyártasson és szállítson az OSzFSzK Közoktatásügyi Népbiztosságának háztartási felszereléseket és berendezési tárgyakat a különleges gyermekotthonok részére.

21. Kötelezni kell a Szovjetunió Egészségügyi Népbiztosságát, hogy

a) ez év szeptember—november folyamán szervezzen különleges csecsemőotthonokat összesen 1 750 férőhellyel, területenként (határterületenként) az alábbi elosztás szerint:

Krasznodar határterület	100	férőhely
Sztavropol határterület	50	„
Rosztov terület	100	„
Voronyezs terület	250	„
Kurszk terület	300	„
Orel terület	200	„
Szmolenszk terület	200	„
Sztálingrád terület	150	„
Kalinyin terület	100	„
Vorosilovgrád terület	100	„
Harkov terület	200	„

b) Szervezzék meg a különleges ipariskolák és a különleges gyermekotthonok növendékeinek orvosi ellátását, s biztosítsák részükre a megfelelő számú egészségügyi személyzetet és a kellő mennyiségű gyógyszert;

c) a különleges gyermekotthonokba és ipariskolákba felvételre jogosult beteg gyermekeket kórházi kezelés végett okvetlenül be kell utalni valamelyik gyógyintézetbe, és csak felgyógyulásuk után szabad beadni őket ezekbe az otthonokba;

d) kötelezni kell a Szovjetunió Belkereskedelmi Népbiztosságát, hogy a megállapított adagok alapján biztosítsa a csecsemőotthonokban elhelyezett gyermekek étkeztetését;

e) kötelezni kell a határterületek, területek végrehajtó bizottságainak elnökeit, hogy 1943 október 1-ig utaljanak ki a Szovjetunió Egészségügyi Népbiztossága részére csecsemőotthonok céljára alkalmas helyiségeket.

A gyermekbefogadó intézetekre vonatkozóan

22. Kötelezni kell a Szovjetunió Belügyi Népbiztosságát, hogy szervezzen 29 gyermekbefogadó és elhelyező intézetet, összesen 2 000 férőhellyel a következő határterületeken és területeken: Krasznodar, Sztavropol határterületen, Sztálingrád, Vorosilovgrád, Szmolenszk területen három-három gyermekbefogadó intézetet, határterületenként, illetve területenként együttesen 200 férőhellyel, Rosztov, Kurszk, Voronyezs, Orel és Kalinyin területen két-két gyermekbefogadó intézetet, területenként együttesen 150 férőhellyel, és négy, együttesen 250 férőhelyes gyermekbefogadó intézetet Harkov területen.

23. A dolgozók küldötteinek határterületi és területi végrehajtó bizottságai utalják ki a megszervezendő gyermekbefogadó és elhelyező intézetek részére a megfelelő helyiségeket, szükséges felszerelést és szállítóeszközöket.

24. A 22. pontban felsorolt határterületeken és területeken a Belügyi Népbiztosság révén központi ellátási rendszert kell bevezetni a gyermekbefogadó és elhelyező intézetek részére, a Belügyi Népbiztosság nevelő munkakolóniái részére megállapított adagok alapján.

25. A gyermekeknek a Szuvorov katonaiskolákba, különleges ipariskolákba, különleges gyermekotthonokba és csecsemőotthonokba való irányítása céljából a területeken és határterületeken az OK(b)P területi bizottsága titkárának elnökletével bizottságokat kell szervezni, amelyeknek tagjai: a területi, határterületi katonai biztos, az OLKISz határterületi (területi) bizottságának titkára, a Munkaerőtartalékok területi (határterületi) Igazgatóságának vezetője, a területi (határterületi) milíciaosztály vezetője, a területi (határterületi) egészségügyi osztály vezetője és az Ukrán Belügyi Népbiztosság képviselője.

26. Kötelezni kell a Honvédelmi Népbiztosságot, a Munkaerőtartalékok Főigazgatóságát, az OSzFSzK és az Ukrán SzSzK Közoktatásügyi Népbiztosságát, hogy szervezzenek a különleges ipariskolák és a különleges gyermekotthonok mellett kisegítő gazdaságokat. A nyári üdülési táborozások mellett ezekben a gazdaságokban hozzá kell szoktatni a gyerekeket a mezőgazdasági munkához. Kötelezni kell a határterületi (területi) végre-

hajtó bizottságokat, hogy utalják ki erre a célra a szükséges földparcellákat.

27. Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, hogy 1943 szeptember—október havában meghatározott készleteknek erre a célra való kijelölésével utalja ki a Munkaerőtartalékok Főigazgatóságának, az OSzFSzK és az Ukrán SzSzK Közoktatásügyi Népbiztosságának, a Szovjetunió Egészségügyi Népbiztosságának és a Belügyi Népbiztosságnak a különleges ipariskolák, különleges gyermekotthonok, csecsemőotthonok, gyermekbefogadó és elhelyező intézetek helyiségeinek tatarozásához és átalakításához szükséges építőanyagot — a Munkaerőtartalékok Főigazgatósága, az OSzFSzK és az Ukrán SzSzK Közoktatásügyi Népbiztossága, a Szovjetunió Egészségügyi Népbiztossága és a Belügyi Népbiztosság igényléseiben feltüntetett minőségben és mennyiségben.

28. Meg kell bízni a Munkaerőtartalékok Főigazgatóságát, az OSzFSzK és az Ukrán SzSzK Közoktatásügyi Népbiztosságát és a Szovjetunió Egészségügyi Népbiztosságát, hogy 1943-ra hagyják jóvá a különleges ipariskolák, különleges gyermekotthonok és csecsemőotthonok státusát.

29. A Szovjetunió Pénzügyi Népbiztossága irányozza elő a Honvédelmi Népbiztosság, a Munkaerőtartalékok Főigazgatósága, az OSzFSzK és az Ukrán SzSzK Közoktatásügyi Népbiztossága, a Szovjetunió Egészségügyi Népbiztossága részére a Szuvorov katonaiskolák, a különleges ipariskolák, a különleges gyermekotthonok, csecsemőotthonok, gyermekbefogadó és elhelyező intézmények szervezéséhez és fenntartásához 1943-ban szükséges összegek kiutalását.

* *
*

Meg kell bízni a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa mellett működő Helyreállítási Bizottságot, a német megszállás alól felszabadított kerületek gazdaságának helyreállítását intéző bizottságot — melynek tagjai G. M. Malenkov elvtárs, a Bizottság elnöke, továbbá A. I. Mikojan és A. A. Andrejev elvtárs — a német megszállás alól felszabadított kerületek gazdasági helyreállításának irányításával, és az ezekre a kerületekre vonatkozó kormányhatározatok végrehajtásának ellenőrzésével.

„Pravda" 209. sz. 1943 augusztus 22

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1944 január 27

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY AZ ÖK(b)P KB RENDES TELJES ÜLÉSÉRŐL

A napokban az ÖK(b)P Központi Bizottsága Moszkvában rendes teljes ülést tartott.

A KB teljes ülése megtárgyalta a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának a szövetségi köztársaságok jogainak a honvédelem és a külügyi kapcsolatok terén való kibővítésére vonatkozó javaslatait, és jóváhagyta, hogy ezeket a javaslatokat a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének legközelebbi ülésszaka elé terjesszék.

A teljes ülés továbbá megvitatta a Legfelsőbb Szovjet ülésszakán megtárgyalásra kerülő szervezeti jellegű kérdéseket.

Ezenkívül a teljes ülés helyesnek ismerte el az illetékes szerveknek azt a határozatát, hogy a régi állami himnuszt, az „Internacionálét" új Állami Himnusszal, a „Szabad köztársaságok megbonthatatlan szövetsége" című himnusszal kell felváltani, s hogy az „Internacionálé" ezentúl az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt himnusza legyen.

„Pravda" 24. sz. 1944 január 28

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK HATÁROZATA

1946 augusztus 2

A VEZETŐ PÁRT- ÉS SZOVJETFUNKCIONÁRIUSOK KÉPZÉSÉRŐL ÉS TOVÁBBKÉPZÉSÉRŐL

Az ÖK(b)P KB határozatot hozott „A vezető párt- és szovjetfunkcionáriusok képzéséről és továbbképzéséről".

Az ÖK(b)P KB leszögezi, hogy a vezető párt- és szovjetfunkcionáriusok képzése és továbbképzése terén a helyzet nem kielégítő.

A párt- és szovjetfunkcionáriusok képzésében nincs meg a kellő rendszeresség és rend. Előfordul, hogy a pártkáderek képzettségi színvonalának rovására csak a különböző pártiskolák és tanfolyamok számbeli növelését hajszolják. Ahelyett, hogy a párt- és szovjetfunkcionáriusok képzését az ország nagy központjaiban összpontosítanák, ahol kvalifikált előadók állanak rendelkezésre, sok rövid időtartamú iskolát és tanfolyamot szerveztek, melyeknek jelentős része nincs ellátva felkészült előadókkal.

A területi, határterületi pártbizottságok s a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságai mellett működő pártiskolák tanterve túlzsúfolt, a hallgatóknak nincs idejük a marxista-leninista elmélet önálló tanulmányozására. Az iskolákba és tanfolyamokra a felvételek gyakran véletlenszerűek, a helyi pártszervezetekre vonatkozóan megállapított elosztási kulcs alapján történnek. A pártiskolákon a felvétel úgy folyik, hogy előzőleg egyáltalán nem ellenőrzik a felvételre jelöltek tudását. A pártiskolákra, melyeknek az a rendeltetésük, hogy vezető káderekét képezzenek, gyakran olyanokat vesznek fel, akiknek nincs tapasztalatuk a pártmunkában, és akik pártszempontból nem eléggé érettek, vagy a gyakorlati munkában

nem váltak be. A pártiskolák munkájában tapasztalt fentebb említett nagy fogyatékosságok folytán az iskolából kikerült végzett káderek jelentős része gyenge felkészültségűnek bizonyul a pártszervezetekben végzendő vezető munkára.

Rosszul szervezték meg a vezető párt- és szovjetfunkcionáriusok továbbképzését. Sok párt- és szovjetfunkcionárius nem folytat már rendszeres munkát eszmei-elméleti színvonalának emelése érdekében, és az utóbbi években nem hívták be őket továbbképző tanfolyamra. Nincs rendszeresítve az, hogy a vezető párt- és szovjetfunkcionáriusoknak bizonyos időközönként továbbképzésben kell részt venniük.

Nem kielégítően szervezték meg a párt elméleti kádereinek a képzését sem. A párt a központban és a vidéken nagy hiányt szenved elméleti káderekben. A vezető pártszervek több propagandaosztályán, a főiskolai tanszékeken, a tudományos kutatóintézetekben és a tudományos folyóiratoknál kevés a marxizmus-leninizmussal, közgazdaságtannal, joggal, nemzetközi viszonyokkal, történelemmel és filozófiával foglalkozó jól felkészült munkatárs, és ez akadályozza a marxista-leninista elmélet időszerű kérdéseinek további kidolgozását.

A vezető párt- és szovjetfunkcionáriusok politikai és elméleti színvonalának jelentős emelése érdekében az ÖK(b)P KB szükségesnek tartja, hogy a következő 3—4 év folyamán a pártiskolákon és a párt- és szovjetfunkcionáriusokat továbbképző tanfolyamokon részt vegyenek a legfontosabb köztársasági, határterületi, területi, városi és kerületi párt- és szovjetkáderek.

Az ÖK(b)P KB határozatilag kimondja:

I. A pártfőiskoláról

A területi, határterületi és köztársasági vezető párt- és szovjetfunkcionáriusok képzésére szervezzenek az ÖK(b)P KB mellett, a káderosztály irányítása alatt hároméves Pártfőiskolát. Az iskola keretében két fakultást létesítsenek: párt- és szovjetfakultást. A pártfunkcionárius-képző fakultáson a következő tagozatok legyenek: pártszervezőket, propagandistákat és lapszerkesztőket képző tagozat.

A párt- és szovjetfunkcionáriusok továbbképzésére szervezzenek a Pártfőiskola mellett 9 hónapos továbbképző tanfolyamokat: a) a vezető pártfunkcionáriusok, vagyis a területi, határterületi pártbizottságok, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjai élén álló KB-k titkárai és osztályvezetői, továbbá a körzeti pártbizottságok és a nagyvárosok városi pártbizottságainak

titkárai számára; b) vezető szovjetfunkcionáriusok, vagyis a területi és határterületi végrehajtó bizottságok elnökei, elnökhelyettesei és osztályvezetői, a szövetségi és autonóm köztársaságok minisztertanácsainak elnökei és elnökhelyettesei, s a nagyvárosok városi szovjetjeinek végrehajtó bizottsági elnökei számára; c) a területi, határterületi és köztársasági lapok szerkesztői és helyettes szerkesztői számára.

Az ÖK(b)P KB mellett működő Pártfőiskola hallgatóinak létszáma minden évfolyamon 300, az iskola mellett működő továbbképző tanfolyamok hallgatóinak létszáma pedig 600 legyen.

A Pártfőiskolára felvehetők az ÖK(b)P olyan tagjai, akik még nem lépték túl 40. életévüket, legalább középiskolai végzettséggel rendelkeznek, és a területi, határterületi pártbizottságok, s a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak élén álló KB-k titkáraiként működnek, továbbá a körzeti pártbizottságoknak és a nagyvárosok városi pártbizottságainak titkárai, az ÖK(b)P területi, határterületi bizottságok, s a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak élén álló KB-k osztályvezetői és osztályvezetőhelyettesei, a dolgozók küldöttei területi és határterületi szovjetjeinek végrehajtó bizottsági elnökei és elnökhelyettesei, a szövetségi és autonóm köztársaságok minisztertanácsainak elnökei és elnökhelyettesei, a nagyvárosok városi szovjetjeinek végrehajtó bizottsági elnökei, a köztársasági, határterületi és területi lapok szerkesztői és helyettes szerkesztői, a városi lapok szerkesztői, a területi és határterületi komszomolbizottságok, valamint a szövetségi köztársaságok komszomolszervezetei élén álló KB-k titkárai. A Pártfőiskolára egyéni elbírálás alapján olyan párttagokat is fel lehet venni, akik nem tartoznak a párt- és szovjetfunkcionáriusok felsorolt kategóriáiba, de megvan az iskolára való felvételhez szükséges képzettségük, s kitűntek a párt- és társadalmi munkában.

A Pártfőiskolára való felvétel vagy úgy történik, hogy az iskola hallgatóit a területi, határterületi pártbizottságok, s a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjai élén álló KB-k jelölik, illetve közvetlenül az ÖK(b)P KB jelöli, vagy úgy, hogy az iskolára jelentkezők maguk kérik felvételüket.

A Pártfőiskolára jelentkezők felvételi vizsgát tesznek a Szovjetunió történetéből, orosz nyelvből, a földrajz középiskolai anyagából és a marxizmus-leninizmus főiskolai anyagából. Azoknak, akiket felvételi vizsgára bocsátanak, kéthavi szabadságot kell engedélyezni a vizsgára való felkészüléshez, s a munkahelyen tovább kell folyósítani fizetésüket és az őket megillető minden anyagi juttatást.

Főiskolai képzettséggel rendelkező egyének felvehetők a második évfolyamra, ha a Pártfőiskola első évfolyamának vizsgáit leteszik.

A Pártfőiskolára való felvételhez az ÖK(b)P KB engedélye szükséges.

A Pártfőiskola tantervében a következő tantárgyak szerepelnek: az ÖK(b)P története, a Szovjetunió története, egyetemes történelem, politikai gazdaságtan, dialektikus és történelmi materializmus, logika, a nemzetközi viszonyok és a Szovjetunió külpolitikájának története, gazdasági és politikai földrajz (beleértve a Szovjetunió termelőerőinek elhelyezéséről szóló előadássorozatot), orosz nyelv és irodalom, a szovjet gazdaság alapjai és a népgazdasági ágak gyakorlati irányítása, egy idegen nyelv, pártépítés (a pártfakultáson), a szovjet államjog alapjai (a pártfakultáson), államjog és szovjetépítés (a szovjetfakultáson), zsurnalisztika (a lapszerkesztői tagozaton).

Az iskolán a tanév szeptember 1-én kezdődik és július 15-én fejeződik be. Az iskolán a tanterv 4—5 tárgyát tanulmányozzák egyidejűleg. A szaktárgyakat a II. évfolyam második félévétől kezdve tanítják.

A Pártfőiskolán a foglalkozások fő módszere az, hogy a hallgatók előadásokon vesznek részt, önállóan tanulmányozzák a marxizmus-leninizmus klasszikusainak műveit, és a tankönyvekből tanulnak. Az ÖK(b)P történetéből, politikai gazdaságtanból, a dialektikus és a történelmi materializmusból, a szovjet gazdaság alapismereteiből, a párt- és szovjetépítésből szemináriumokat szerveznek. A szemináriumokon be kell vezetni azt a módszert, hogy a tanulmányozott tudományág fontos problémáiról elvtársias vitákat folytatnak.

Az iskola hallgatói a II. évfolyamon másfél hónapig gyakorlati munkát végeznek a párt-, illetve a szovjetszervekben.

Az oktatás befejeztével a Pártfőiskola hallgatói államvizsgát tesznek az ÖK(b)P történetéből, politikai gazdaságtanból, a szovjet gazdaság alapjaiból és a szaktárgyból.

Az ÖK(b)P KB mellett működő Pártfőiskolán végzettek a Pártfőiskola elvégzéséről diplomát kapnak.

A Pártfőiskolán a következő tanszékeket kell létesíteni: az ÖK(b)P története, a Szovjetunió története, egyetemes történelem, politikai gazdaságtan, gazdasági és politikai földrajz, dialektikus és történelmi materializmus, nemzetközi viszonyok, orosz nyelv és irodalom, szovjet gazdaság, pártépítés, államjog és szovjetépítés, zsurnalisztika, idegen nyelvek.

Az ÖK(b)P KB kötelezte a Pártfőiskola tanszékeit, hogy 1947

január elsejéig adják ki az iskola hallgatói számára a Szovjetunió történetéhez, az egyetemes történelemhez, a politikai gazdaságtanhoz, a dialektikus és történelmi materializmushoz szükséges segédanyagokat, s ezekhez vegyék alapul az ÖK(b)P KB mellett működő Pártfőiskolán tartott előadások gyorsírói jegyzeteit.

A Pártfőiskola tanszékeinek 1946—1947 folyamán el kell készíteniük mindazon tantárgyak tankönyveit, melyeket az iskola tanterve előír.

Az ÖK(b)P KB mellett működő Pártfőiskola Tudományos Tanácsának joga van arra, hogy a tudományok kandidátusi fokozatára pályázókat disszertációjuk megvédésére bocsássa, és a tudományok kandidátusa tudományos fokozatot odaítélje.

II. A köztársasági, határterületi és területi pártiskolákról

Az ÖK(b)P KB utasítására az ÖK(b)P területi, határterületi bizottságai, s a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságai mellett kétéves területi, határterületi, illetve köztársasági pártiskolákat kell létesíteni a kerületek és falvak vezető párt- és szovjetfunkcionáriusainak képzésére. Az iskola keretében két fakultást kell szervezni: párt- és szovjetfakultást. A pártfakultáson a következő tagozatokat kell létesíteni: egyet-egyet a szervező pártfunkcionáriusok, a propagandisták és a vezető komszomolfunkcionáriusok részére.

Köztársasági, határterületi és területi kétéves pártiskolákat elsősorban a következő városokban kell létesíteni: Moszkva, Leningrád, Kiev, Minszk, Baku, Tbiliszi, Jerevan, Ashabad, Taskent, Sztálinabad, Alma-Ata, Frunze, Petrozavodszk, Kisinyov, Vilnius, Riga, Tallin, Gorkij, Szarátov, Rosztov, Voronyezs, Kazany, Szverdlovszk, Molotov, Irkutszk, Tomszk, Odessza, Dnyepropetrovszk, Lvov, Harkov, Sztálino, Cseljabinszk, Ivanovo, Kalinyin, Jaroszlavl, Kujbisev, Krasznodar, Cskalov, Arhangelszk, Uljanovszk, Ufa, Penza, Kurszk, Izsevszk, Kemerovo, Novoszibirszk, Barnaul, Krasznojarszk, Vlagyivosztok és Habarovszk.

Az ÖK(b)P KB kimondta, hogy új pártiskolákat a többi területi és határterületi központban csak az ÖK(b)P KB engedélyével, az illetékes területi, határterületi pártbizottságok előterjesztése alapján lehet szervezni, feltéve, hogy megfelelő tanulmányi bázis és szakképzett előadókáderek állanak rendelkezésre.

A párt- és szovjetfunkcionáriusok továbbképzésére a területi, határterületi és köztársasági pártiskolák mellett hathónapos

továbbképző tanfolyamokat kell létesíteni: a) vezető kerületi párt- és szovjetfunkcionáriusok — városkerületi, városi, kerületi és körzeti pártbizottsági titkárok, osztályvezetők, instruktorok és propagandisták számára; a dolgozók küldötteinek városkerületi, városi, kerületi és körzeti szovjetjei végrehajtó bizottságainak elnökei, elnökhelyettesei és osztályvezetői számára; a városkerületi és városi komszomolbizottságok titkárai számára; a városkerületi és városi lapok szerkesztői számára; b) az alacsonyabb beosztású párt- és szovjetfunkcionáriusok — a párt alapszervezeteinek titkárai, a falusi szovjetek elnökei, illetőleg (a balti szovjet köztársaságokban) a járási pártszervezők és a járási végrehajtó bizottsági elnökök számára.

Moszkvában, Leningrádban, Kievben, Harkovban, Minszkben, Taskentben, Alma-Atában, Tbilisziben, Jerevanban, Bakuban, Rigában, Szarátovban, Gorkijban, Szverdlovszkban és Novoszibirszkben a pártiskolák keretében szerkesztői tagozatot kell létesíteni a kerületi és városi lapok szerkesztőinek képzésére.

A pártiskolákba felvehetők az ÖK(b)P olyan tagjai, akik még nem léptek túl 40. életévüket, általában középiskolai végzettséggel rendelkeznek, és a városkerületi, városi, kerületi és körzeti pártbizottságokban mint titkárok, osztályvezetők, instruktorok, propagandisták dolgoznak; továbbá a városkerületi, városi, kerületi és körzeti komszomolbizottságok titkárai; a dolgozók küldöttei városkerületi, városi, körzeti, kerületi szovjetjeinek végrehajtó bizottsági elnökei, elnökhelyettesei és osztályvezetői; a városkerületi lapok szerkesztői; nagy alapszervezetek titkárai. Az iskolákra egyéni elbírálás alapján olyan párttagok is felvehetők, akik nem tartoznak a párt- és szovjetfunkcionáriusok felsorolt kategóriáiba, de megvan az iskolába való felvételhez szükséges képzettségük, s a párt- és társadalmi munkában kitűntek.

A pártiskolákba való felvétel az ÖK(b)P városkerületi és városi bizottságainak jelölése, bizonyos funkcionáriusoknak közvetlenül a területi, határterületi pártbizottságok, illetve a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak élén álló Központi Bizottságok részéről történő kiválasztása, továbbá az iskolába magukat felvétetni óhajtók jelentkezése alapján történik.

A pártiskolákra jelentkezők felvételi vizsgát tesznek a Szovjetunió Alkotmányából, az orosz nyelvből, a földrajz középiskolai anyagából és az ÖK(b)P történetéből („Az ÖK(b)P történetének rövid tanfolyama" alapján).

A felvételi vizsgákra való felkészülésre és a vizsgákra a

funkcionáriusoknak egyhavi szabadságot kell adni, és munkahelyükön folyósítani kell számukra a fizetést.

A köztársasági, határterületi és területi pártiskolákra való felvételhez a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjai Központi Bizottságainak, illetve az ÖK(b)P határterületi és területi bizottságainak engedélye szükséges.

A kétéves pártiskolák tantervébe a következő tantárgyakat kell felvenni: az ÖK(b)P története, a Szovjetunió története, egyetemes történelem, politikai gazdaságtan, dialektikus és történelmi materializmus, logika, nemzetközi viszonyok és a Szovjetunió külpolitikája, a Szovjetunió és a külföldi országok gazdasági és politikai földrajza, orosz nyelv és irodalom, a szovjet gazdaság alapjai és a népgazdasági ágak gyakorlati irányítása, pártépítés (a pártfakultáson), államjog és szovjetépítés (a szovjetfakultáson), zsurnalisztika (a szerkesztői tagozaton).

A tanév valamennyi iskolán szeptember elsején kezdődik és augusztus elsején fejeződik be. A kétéves pártiskolákon egyidejűleg legfeljebb 5—6 tantárgyat tanulmányozhatnak.

A pártiskolákon a foglalkozások fő módszere az, hogy a hallgatók előadásokon vesznek részt, és önállóan tanulnak tankönyvekből és eredeti forrásmunkák alapján; az ÖK(b)P története, a politikai gazdaságtan, a szovjet gazdaság alapjai, a dialektikus és a történelmi materializmus, a párt- és szovjetépítés tanulmányozásához szemináriumokat, a többi tantárgy tanulásához pedig osztályfoglalkozásokat szerveznek.

A második év végén a hallgatók államvizsgát tesznek az ÖK(b)P történetéből, politikai gazdaságtanból, a szovjet gazdaság alapjaiból és a szaktárgyból.

Az államvizsgát tett hallgatók az iskola elvégzéséről diplomát kapnak.

A köztársasági, határterületi és területi pártiskolákon a következő tanszékeket kell létesíteni: a marxizmus-leninizmus alapjai, történelem, közgazdasági tudományok, orosz nyelv és irodalom.

Az ÖK(b)P KB megbízza az ÖK(b)P KB Káder-Főosztályát és Propaganda-Főosztályát, hogy két hónapon belül

a) a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságaival, az ÖK(b)P határterületi és területi bizottságaival együtt jóváhagyás végett terjesszék az ÖK(b)P KB elé a köztársasági, határterületi és területi pártiskolák tanulmányi osztályaira jelölt igazgatók, igazgatóhelyettesek és tanszékvezetők névsorát;

b) a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Köz-

ponti Bizottságaival, az ÖK(b)P határterületi és területi pártbizottságaival együtt válasszák ki a főiskolai előadók közül a köztársasági, határterületi és területi pártiskolák lektorait és előadóit, elsősorban a tudományos fokozattal és címmel rendelkezők közül. A pártiskolák előadóit rendes szokás szerint egyévenként hívják be az ÖK(b)P Központi Bizottságába, felkészültségük színvonalának megismerése céljából;

c) dolgozzák ki és küldjék szét a köztársasági, határterületi és területi pártiskolákba az iskolák tantervében előírt valamennyi tantárgy programmját.

III. A Társadalomtudományi Akadémiáról

Az elméleti munkát végző pártfunkcionáriusok képzésére az ÖK(b)P KB mellett az Agitációs és Propaganda-Főosztály vezetésével Társadalomtudományi Akadémia alakul.

Az ÖK(b)P KB mellett működő Társadalomtudományi Akadémia olyan tanintézet, mely a központi pártszervek, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságai, az ÖK(b)P határterületi és területi bizottságai számára elméleti munkát végző funkcionáriusokat, a főiskolák számára jól felkészült előadókat, a tudományos kutatóintézetek és tudományos folyóiratok számára pedig elméleti munkatársakat képez. A Társadalomtudományi Akadémiának a következő tudományágakban kell elméleti munkát végző funkcionáriusokat képeznie: politikai gazdaságtan, a külföldi államok gazdasága és politikája, állam- és jogelmélet, nemzetközi jog, a Szovjetunió története, egyetemes történelem, nemzetközi viszonyok, az ÖK(b)P története, dialektikus és történelmi materializmus, az orosz és a nyugateurópai filozófia története, logika és pszichológia, irodalomtudomány, művészettudomány.

Az aspiránsok tanulmányi ideje az Akadémián 3 év.

A Társadalomtudományi Akadémián a következő tanszékek létesülnek: politikai gazdaságtan, a külföldi államok gazdasága és politikája, állam- és jogelmélet, nemzetközi jog, a Szovjetunió története, egyetemes történelem, nemzetközi viszonyok, az ÖK(b)P története, dialektikus és történelmi materializmus, a filozófia története, logika és pszichológia, irodalomelmélet és irodalomtörténet, művészetelmélet és művészettörténet, idegen nyelvek.

A Társadalomtudományi Akadémia aspiránsainak létszáma (mindhárom évfolyamon) 300 legyen.

A Társadalomtudományi Akadémia aspiránsainak felvehetők

olyan párttagok, akik még nem lépték túl 40. életévüket, egyetemi végzettséggel, pártpropagandista, előadói vagy irodalmi gyakorlattal rendelkeznek és a tudományos munkára alkalmasaknak bizonyultak.

A Társadalomtudományi Akadémia aspirantúrájára pályázók a választott szaktárgyból, a marxizmus-leninizmus alapjaiból és idegen nyelvből felvételi vizsgát tesznek, szaktárgyukból pedig felvételi írásbeli dolgozatot készítenek.

A Társadalomtudományi Akadémiára felvett aspiránsoknak a második tanulmányi év folyamán kandidátusi-aspiráns minimum-vizsgát kell tenniük, a harmadik tanulmányi év folyamán pedig el kell készíteniük és meg kell védeniük disszertációjukat, mellyel a tudományok kandidátusának tudományos fokozatára pályáznak.

Az Akadémia aspiránsképzésének fő módszere — az aspiránsok egyéni tudományos kutatómunkája professzorok vezetésével azoknak a tudományágaknak a tanulmányozása terén, melyek az aspiráns által választott szaktárgyra vonatkoznak, idegen nyelv tanulása, továbbá az, hogy az aspiránsok írásban előadásokat készítenek a disszertáció témájával kapcsolatos társadalomtudományi kérdésekről, s azután ezeket az előadásokat a professzorok vezetésével a tanszékeken és a szemináriumokon megvitatják.

A Társadalomtudományi Akadémia tanszékeinek joguk van arra, hogy a tudományok kandidátusi fokozatára pályázó aspiránsokat és tudományos munkatársakat disszertációjuk megvédésére bocsássák és a tudományok kandidátusa fokozatot odaítéljék, amit azután az Akadémia Tudományos Tanácsa hagy jóvá.

Az Akadémia Tudományos Tanácsát illeti meg az a jog, hogy a társadalomtudományok doktora tudományos fokozatra pályázókat disszertációjuk megvédésére bocsássa.

A Társadalomtudományi Akadémia „Tudományos Közlemények"-et adhat ki, és az egyes kiadványokban közzéteheti az aspiránsok legértékesebb disszertációit és saját tudományos munkatársainak munkáit.

A főiskolákon működő társadalomtudományi előadók szakképzettségének emelésére a Társadalomtudományi Akadémia mellett 9 hónapos továbbképző tanfolyamok létesülnek a társadalomtudományi előadók számára, 150-es hallgató-létszámmal. A tanfolyamra azokat veszik fel, akik letették a kandidátusi minimum-vizsgát, és disszertációjukon dolgoznak.

Az ÖK(b)P KB megbízza a Káder-Főosztályt és a Propaganda-

Főosztályt, hogy 1946 szeptember elsejéig jelöljön ki 600 hallgatót a Pártfőiskola első és második évfolyamára, továbbá 200 aspiránst a Társadalomtudományi Akadémiára, s jóváhagyás végett terjessze őket az ÖK(b)P KB elé.

Az ÖK(b)P KB határozatilag kimondta, hogy a Pártfőiskolán és a Társadalomtudományi Akadémián a foglalkozásokat 1946-ban október elsején meg kell kezdeni.

Az ÖK(b)P KB megtiltotta az ÖK(b)P területi, határterületi bizottságainak, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjai Központi Bizottságainak, hogy a köztársasági, határterületi és területi pártiskolák hallgatóit iskolai tanulmányaik befejezése előtt gyakorlati munkára berendeljék, és bármilyen megbízással elszakítsák a tanulástól.

„Partyijnaja zsizny" 1. sz. 1946

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK A „ZVEZDA" ÉS A „LENINGRÁD" CÍMŰ FOLYÓIRATOKRÓL HOZOTT HATÁROZATÁBÓL

1946 augusztus 14

Az ÖK(b)P KB megállapítja, hogy a Leningrádban megjelenő „Zvezda" és „Leningrád" című szépirodalmi folyóiratok szerkesztése egyáltalán nem kielégítő.

A „Zvezdá"-ban az utóbbi időben szovjet írók jelentős és sikerült művei mellett sok eszmenélküli, ideológiailag káros munka is megjelent. Durva hibát követ el a „Zvezda", amikor irodalmi szószéket biztosít Zoscsenkónak, akinek művei idegenek a szovjet irodalom szellemétől. A „Zvezda" szerkesztősége jól tudja, hogy Zoscsenko régóta kizárólag üres, tartalmatlan, elcsépelt dolgok írására specializálta magát, rothadt elvtelenséget, közhelyeket és apolitikus szemléletet hirdet, s írásai ifjúságunk megzavarását, öntudatának megrontását célozzák. Zoscsenko egyik legutóbbi elbeszélése, amely „Egy majom kalandjai" címmel jelent meg („Zvezda" 1946 5—6. sz.), útszéli gyalázkodás a szovjet életforma, a szovjet emberek ellen. Zoscsenko a szovjet viszonyokról és a szovjet emberekről visszataszító karikatúrát rajzol, a szovjet embereket rágalmazó módon primitív, alacsony kultúrájú, ostoba, nyárspolgári ízlésű és erkölcsű emberekként mutatja be. Zoscsenko rosszindulatú elfogultsággal ábrázolja a szovjet valóságot, s irodalmi kapcabetyárkodását szovjetellenes kirohanásokkal kíséri.

A „Zvezdá"-nak annál kevésbbé lett volna szabad hasábjain helyt adni az irodalom olyan útszéli söpredékének, mint amilyen Zoscsenko, mert a „Zvezda" szerkesztősége jól ismeri Zoscsenko arculatát és a háború alatt tanúsított méltatlan magatartását. Zoscsenko a háború alatt egyáltalán nem segítette a szovjet népnek a német területrablók ellen vívott harcát, s olyan

visszataszító dolgokat írt, mint a „Mielőtt a Nap felkel" című elbeszélés, amelyet a „Bolsevik" című folyóirat Zoscsenko egész irodalmi „alkotómunkájával" együtt élesen megbírált.

A „Zvezda" minden lehető módon népszerűsíti Ahmatova írónő műveit is, akinek irodalmi, társadalmi és politikai beállítottságát régesrégen jól ismeri a szovjet közönség. Ahmatova tipikus képviselője az üres, eszmei tartalom nélküli költészetnek, mely népünk számára teljesen idegen. Pesszimista és dekadens szellemmel átitatott költeményei, amelyek a régi, burzsoá-arisztokratikus esztétizmus és dekadencia — a „művészet a művészetért" elv álláspontján megrekedt, s a népével lépést tartani vonakodó szalonköltészet ízlését fejezik ki, károsak ifjúságunk nevelése szempontjából, s nem tűrhetők a szovjet irodalomban.

Az a körülmény, hogy Zoscsenko és Ahmatova aktív szerepet kaptak a folyóiratban, kétségkívül az eszmei zavar és bomlás csíráit hintette el a leningrádi írók körében. A folyóiratban olyan művek kezdtek megjelenni, amelyek a mai nyugati burzsoá kultúra előtti hajbókolásnak a szovjet emberekre egyáltalán nem jellemző szellemét terjesztették. Olyan művek láttak napvilágot, amelyeket a bánat, a borúlátás és az életből való kiábrándultság hangulata hat át (Szadofjev és Komisszarova költeményei az 1946-os évfolyam 1. számában stb.). A szerkesztőség ezeknek az írásoknak megjelentetésével tetézte hibáit, és még jobban lesüllyesztette a folyóirat eszmei színvonalát.

Amikor a szerkesztőség eltűrte, hogy idegen eszméket hirdető művek burjánozzanak el a folyóirat hasábjain, egyben a megjelenésre kerülő irodalmi anyag művészi színvonalát illetően is leszállította igényeit. A lapban egyre több művészi szempontból gyenge írás kapott helyet (Jagdfeld: „Az idők útja", Stvejn: „A hattyúk tava" stb.). Az a körülmény, hogy a közlésre kerülő anyagot ily kevéssé válogatták meg, a folyóirat művészi színvonalának süllyedését eredményezte.

A KB megállapítja, hogy különösen rosszul szerkesztik a „Leningrád" című folyóiratot, amely hasábjain rendszeresen helyet adott Zoscsenko sekélyes és rágalmazó írásainak, meg Ahmatova üres és apolitikus verseinek. A „Leningrád" szerkesztősége, akárcsak a „Zvezda" szerkesztősége, igen nagy hibát követett el azzal, hogy egész sorát közölte a minden külföldi előtti behódolás szellemével átitatott műveknek. A folyóirat számos hibás írásművet jelentetett meg (Varsavszkij és Reszt: „Berlini eset", Szlonyimszkij: „A bejáratnál"). Hazin „Anyegin visszatérése" című költeményében irodalmi paródia ürügyén rágalmakat szórt a mai Leningrádra. A „Leningrád" című folyó-

iratban túlnyomórészt tartalmatlan, silány irodalmi anyag jelenik meg.

Hogyan történhetett meg, hogy az élenjáró forradalmi hagyományairól híres Leningrádban, a hős városban, az élenjáró eszmék, az élenjáró kultúra ősrégi hajlékában megjelenő folyóiratok, a „Zvezda" és a „Lenigrád" eltűrték, hogy hasábjaikra a szovjet irodalomtól távolálló eszmenélküliséget és apolitikus szellemet csempésszenek be?

Mivel magyarázhatók a „Zvezda" és a „Leningrád" szerkesztőségének hibái?

A folyóiratok vezető munkatársai, mégpedig elsősorban szerkesztőik, Szajanov és Liharev elvtársak, megfeledkeztek a leninizmusnak arról a megállapításáról, hogy a mi folyóirataink, akár tudományos, akár szépirodalmi folyóiratok, nem lehetnek apolitikusak. Megfeledkeztek arról, hogy a mi folyóirataink a szovjet állam kezében a szovjet emberek és különösen az ifjúság nevelésének hatalmas eszközei, s ezért nem vezetheti őket más, mint a szovjet rend létalapja — a szovjet politika. A szovjet rend nem tűrheti, hogy az ifjúságot a szovjet politika iránti közömbösség szellemében, a cinizmus és az eszmenélküliség szellemében neveljék.

A szovjet irodalomnak, a világ legélenjáróbb irodalmának ereje abban rejlik, hogy nincsenek és nem is lehetnek más érdekei, mint a nép és az állam érdekei. A szovjet irodalom feladata az, hogy segítségére legyen az államnak az ifjúság helyes nevelésében, feleletet adjon az ifjúság problémáira, bátor és elvhű új nemzedéket neveljen, amely nem riad vissza az akadályoktól, hanem kész leküzdeni minden akadályt.

Ezért az eszmenélküliség, az apolitikus beállítottság, a „művészet a művészetért" elv bármely formában való hirdetése idegen a szovjet irodalom számára, árt a szovjet nép és a szovjet állam érdekeinek, s nem kaphat helyet folyóirainkban.

A „Zvezda" és a „Leningrád" vezető munkatársainak ideológiai gyengesége okozta azt is, hogy az írókkal való kapcsolataik során nem a szovjet emberek helyes nevelésének és az írói tevékenység politikai irányításának szempontjai, hanem személyi, baráti szempontok vezették őket. Nem akarták elrontani baráti kapcsolataikat, s ezért elvették a kritika élét. Nyilvánvalóan haszontalan műveket jelentettek meg, csak hogy meg ne sértsék barátaikat. Az ilyen liberalizmus, amely a nép és az állam érdekeit, ifjúságunk helyes nevelésének érdekeit feláldozza a baráti kapcsolatoknak, és elfojtja a kritikát, arra vezet, hogy az írók megrekednek a fejlődésben, elvesztik felelősség-

érzetüket a néppel, az állammal, a párttal szemben, s nem haladnak többé előre.

A fentebb elmondottak arról tanúskodnak, hogy a „Zvezda" és a „Leningrád" folyóiratok szerkesztőségei nem tudtak megbirkózni feladatukkal, s a folyóiratok irányításában komoly politikai hibákat követtek el.

A KB megállapítja, hogy a Szovjet Írók Szövetségének vezetősége, többek között annak elnöke, Tyihonov elvtárs, semmit sem tett a „Zvezda" és a „Leningrád" című folyóiratok megjavítása érdekében, s nemcsak hogy nem harcoltak Zoscsenko, Ahmatova és a hozzájuk hasonló nem-szovjet íróknak a szovjet irodalomra gyakorolt káros befolyása ellen, hanem még afölött is szemet hunytak, hogy ezeknek a folyóiratoknak hasábjain a szovjet irodalomtól idegen irányzatok és erkölcsök burjánoztak el.

Az ÖK(b)P leningrádi pártbizottsága elsiklott e folyóiratok súlyos hibái fölött, távoltartotta magát irányításuktól, s ezzel a szovjet irodalom szellemétől távolálló embereknek, a Zoscsenkóknak és az Ahmatováknak lehetőséget nyujtott arra, hogy vezető helyet foglaljanak el a folyóiratoknál. Sőt mi több, a leningrádi városi pártbizottság (Kapusztyin és Sirokov elvtárs), ismerve a pártnak Zoscsenkóval és „alkotómunkájával" kapcsolatos álláspontját, ez év június 26-i határozatával — noha ehhez nem volt joga — megerősítette a „Zvezda" folyóirat szerkesztőségi kollégiumának új összetételét, amelyben Zoscsenko is szerepelt. A leningrádi városi pártbizottság ezzel durva politikai hibát követett el. A „Leningradszkaja Pravda" elkövette azt a hibát, hogy az ezévi július 6-i számában leközölte Jurij German gyanúsan dicsőítő recenzióját Zoscsenko írásairól.

Az ÖK(b)P KB Propaganda-Főosztálya nem biztosította a leningrádi folyóiratok munkájának kötelező ellenőrzését.

Az ÖK(b)P KB határozatilag kimondja:

1. Kötelezi a „Zvezda" folyóirat szerkesztőségét, a Szovjet Írók Szövetségének vezetőségét és az ÖK(b)P KB Propaganda-Főosztályát, hogy tegyenek meg minden szükséges intézkedést a folyóirat e határozatban ismertetett hibáinak és fogyatékosságainak feltétlen kiküszöbölésére, biztosítsák a folyóirat helyes irányvonalát, magas eszmei és művészi színvonalát, és vessenek véget annak, hogy Zoscsenko, Ahmatova és a hozzájuk hasonlók művei a folyóiratban megjelenjenek.

2. Tekintettel arra, hogy két szépirodalmi folyóirat kiadására Leningrádban jelenleg nincsenek meg a kellő feltételek, be kell

szüntetni a „Leningrád" című folyóirat kiadását, s Leningrád irodalmi erőit a „Zvezda" köré kell összpontosítani.

3. A „Zvezda"-szerkesztőség munkájának megfelelő rendbehozása, és a folyóirat tartalmának komoly megjavítása céljából a folyóiratnak legyen főszerkesztője, és mellette szerkesztőségi kollégium. Ki kell mondani, hogy a főszerkesztő teljes mértékben felelős a folyóirat eszmei-politikai irányításáért és a folyóiratban közölt írásművek minőségéért.

4. A „Zvezda" főszerkesztőjévé A. M. Jegolin elvtársat kell kinevezni azzal, hogy az ÖK(b)P Propaganda-Főosztályának helyettes vezetői tisztségét továbbra is megtartja.

„Pravda" 198. sz. 1946 augusztus 21

AZ ÖK(b)P KB HATÁROZATA

1946 augusztus 26

A DRÁMAI SZÍNHÁZAK MŰSORÁRÓL ÉS A MŰSOR MEGJAVÍTÁSÁT CÉLZÓ INTÉZKEDÉSEKRŐL

Az ÖK(b)P KB megvitatta a drámai színházak műsorának és a műsor megjavítását célzó intézkedéseknek kérdését, s megállapítja, hogy a színházak műsora nem kielégítő.

A drámai színházak jelenlegi műsorának legfőbb fogyatékossága az, hogy a szovjet szerzők időszerű témájú darabjait voltaképpen kiszorították az ország nagy drámai színházainak színpadáról. A Moszkvai Művész Színház műsoron levő húsz darabja közül csak három foglalkozik a mai szovjet élet kérdéseivel, a Kis Színházban húsz darab közül három, a „Moszkvai Szovjet" Színházban kilenc közül kettő, a Vahtangov Színházban tíz közül kettő, a Kamara Színházban tizenegy közül három, a leningrádi Puskin Színházban tíz közül kettő, a kievi Franko Drámai Színházban tizenegy közül három, a harkovi Sevcsenko Színházban tizenegy darab közül kettő, a Szverdlov Drámai Színházban pedig tizenhét közül öt darabnak van időszerű szovjet témája.

A színházi műsor terén uralkodó nyilvánvalóan rendellenes helyzetet még súlyosbítja az, hogy a színházakban előadott csekélyszámú időszerű színdarabok között is vannak gyenge, eszmenélküli darabok (Vodopjanov és Laptyev: „Kényszerleszállás", Tur testvérek: „Születésnap", Ribak és Szavcsenko: „A repülőgép 24 órát késik", A. Gladkov: „Szilveszter éjszaka", Tur testvérek: „Kivételes törvény", Rahmanov és Rissz: „Az erdőre néző ablak" és még néhány más darab). Ezekben a színdarabokban a szovjet emberek többnyire eltorzított karikatúrafigurák, primitívek, kulturálatlanok, erkölcsük és ízlésük nyárspolgári, míg a negatív figurákat a szerzők sokkal markánsabb

jellemvonásokkal ruházzák fel; erélyes, határozott, ügyes embereknek mutatják be őket. Az ilyen darabok gyakran kiagyalt, hazug cselekményeket visznek színre, s így helytelen, torz képet adnak a szovjet életről. Az időszerű témájú darabok jelentékeny része kezdetleges, nem művészi, megírásuk módja végtelenül pongyola és hanyag, szerzőik nem ismerik kellően az orosz irodalmi és népi nyelvet. Emellett sok színház a szovjet életet bemutató előadások rendezését felelőtlenül kezeli. A színházak vezetői gyakran másodrendű rendezőkre bízzák ezeknek az előadásoknak a rendezését, gyenge és gyakorlatlan színészekkel játszatják a szerepeket, nem fordítanak kellő figyelmet az egész előadás művészi kialakítására. Így azután az időszerű témával foglalkozó színdarabok előadása szürke és művészietlen. Mindez arra vezet, hogy sok drámai színházunk nem tölti be hivatását, nem mondhatjuk el róluk, hogy a kultúra, az élenjáró szovjet ideológia és erkölcs hajlékai. Ez a drámai színházaink műsorának terén uralkodó helyzet nem segíti elő a dolgozók nevelését, és nem tűrhető a szovjet színházban.

A Művészeti és Színházügyi Bizottság tevékenységének igen nagy fogyatékossága, hogy mértéktelenül kedveli a történelmi témájú darabokat. Számos olyan darabot mutatnak be mostanában a színházakban, amelyeknek nincs semmiféle történelmi és nevelő értékük, s amelyek idealizálják a cárok, a kánok, a mágnások életét (Scribe: „Navarrai Margit", Hadzsi Sukurov: „Horezm", Kaszimov: „Tahmosz Hodzsentszkij", Tazsibajev: „Mi, kazahok", Burungulov: „Idukaj és Muradim").

Az ÖK(b)P KB azon a véleményen van, hogy a Művészeti Bizottság helytelen vonalat követ akkor, amikor külföldi burzsoá drámaírók darabjait iktatja be színházaink műsorába. A Művészeti Bizottság megbízásából a Művészeti Kiadó megjelentetett egy gyűjteményt mai angol és amerikai drámaírók egyfelvonásos darabjaiból. Ezek a színművek a külföldi alacsonyrendű, sekélyes drámairás példaképei, s nyiltan burzsoá nézeteket és erkölcsöket hirdetnek. Az utóbbi időben a Művészeti Bizottság az ország drámai színházaihoz a következő színdarabokat küldte be: Morrisson: „Mister Parker meggyilkolása", Pinero: „Veszedelmes életkor", Maugham: „Kör" és „Penelope", Bernard: „Az én kávéházam", Labiche és Delacour: „Porhintés", Kaufmann és Hart: „Ebédvendég", Durant: „A Híres Mary", Augier és Sandro: „Korzikai bosszú vagy a bogaras nagybácsi" és így tovább. Ezeknek egy részét drámai színházaink elő is adták. A külföldi burzsoá szerzők darabjainak előadása lényegében azt jelentette, hogy a szovjet színpadon helyet adtunk a reakciós

burzsoá ideológia és morál propagandájának. Nyilvánosságot adtunk annak a kísérletnek, hogy a szovjet emberek tudatát megfertőzzék a szovjet társadalommal ellenségesen szembenálló világnézettel, nyilvánosságot adtunk annak a szándéknak, hogy az emberek tudatában és életmódjában felélesszék a kapitalista csökevényeket. A Művészeti Bizottság a legdurvább politikai hibát követte el azzal, hogy színházi dolgozóink között ilyen darabokat terjesztett, és ezeket előadatta.

Az ÖK(b)P KB megállapítja, hogy a Művészeti Bizottság a színházi dolgozók elmaradott részének uszályába került, kiengedte kezéből a fővárosi és a helyi színházak műsorának összeállítását, és a műsor kialakítását a véletlenre bízta.

Az ÖK(b)P KB azon a véleményen van, hogy a színházi műsorok nagy fogyatékosságának egyik fontos oka a drámaírók nem megfelelő munkája. Sok drámaíró távol áll a ma életbevágó kérdéseitől, nem ismeri a nép életét és igényeit, nem tudja ábrázolni a szovjet ember legjobb jellemvonásait és tulajdonságait. Ezek a drámaírók megfeledkeznek arról, hogy a szovjet színház csak úgy töltheti be fontos szerepét a dolgozók nevelése terén, ha hangos szóval hirdeti a szovjet állam politikáját, amely a szovjet rend létalapja.

A drámaírók munkájából hiányzik a színházakkal való szükséges kapcsolat és alkotó együttműködés. A Szovjet Írók Szövetségének vezetősége, amelynek az a kötelessége, hogy a művészet és az irodalom további fejlődése érdekében irányítsa a drámaírók munkáját, valójában távoltartja magát a drámaírók tevékenységének irányításától, nem tesz semmit az irodalmi művek eszmei és művészi színvonalának emeléséért, nem harcol a drámaírásban jelentkező sekélyesség és művészietlenség ellen.

A drámai színházak műsora terén uralkodó tűrhetetlen helyzet másik oka az elvi, bolsevik színházi kritika hiánya. A szovjet sajtóban dolgozó színházi kritikusok között csak egészen jelentéktelen számban akad szakember. Az ujságok, a szépirodalmi és a színházi folyóiratok kevés olyan új kritikust szólaltatnak meg, akik képesek objektíven, részrehajlás nélkül megítélni a darabokat és a színielőadásokat. Vannak egyes kritikusok, akiket bírálataikban nem a szovjet színműírás és drámai művészet eszmei és művészi fejlődésének érdekei, vagyis az állam és a nép érdekei vezetnek, hanem baráti szempontok, személyi vagy klikk-érdekek. A színielőadásokról megjelenő cikkeket gyakran a művészetben járatlanok írják, az új előadások tárgyilagos bírálata helyett ezekben a cikkekben szubjektív és önkényes értékeléseket találunk, amelyek nem felelnek meg az előadások

tényleges jelentőségének és színvonalának. A darabokról és színielőadásokról szóló beszámolókat gyakran tudálékos, az olvasók számára kevéssé érthető nyelven írják. A „Pravda", az „Izvesztyija", a „Komszomolszkaja Pravda" és a „Trud" című lapok lebecsülik a színházi előadások óriási nevelő hatását, és csak egészen csekély helyet juttatnak a művészet kérdéseinek.

A „Szovjetszkoje Iszkusszstvo" (Szovjet Művészet) című ujság és a „Tyeatr" (Színház) című folyóirat szerkesztése egyáltalán nem kielégítő. Ezek a lapok, amelyek arra vannak hivatva, hogy a drámaírókat és a színházi szakembereket eszmei és művészi szempontból értékes darabok és előadások alkotásában segítsék, a jó darabokat tétován és ügyetlenül támogatják, ugyanakkor pedig minden gátlás nélkül magasztalják a középszerűeket, elhallgatják a színházak és a Művészeti Bizottság hibáit, s ilymódon a szovjet sajtótól idegen irányzatokat és erkölcsi felfogást képviselnek. A „Szovjetszkoje Iszkusszstvo" hasábjain megjelenő színházi kritika reklámjellegű, a kritikusok és a színházi dolgozók közötti baráti kapcsolatok, a magánérdekek felülkerekednek benne a közös államérdekeken. A „Szovjetszkoje Iszkusszstvo" nem tudta helyesen és elvi alapon megbirálni a drámai műveket és a színházak munkáját, s igy nemhogy előmozdította volna, hanem még hátráltatta is a bolsevik színházi krítika kibontakozását. Az ilyenfajta színházi „kritika" arra vezet, hogy egyes kritikusok, drámaírók és színházi dolgozók nem érzik többé, hogy felelősséggel tartoznak a népnek, nem haladnak előre, és nem mozdítják elő a szovjet művészet további fejlődését.

Az ÖK(b)P KB határozatilag kimondja:

1. Kötelezni kell a Művészeti Bizottság elnökét, Hrapcsenko elvtársat, hogy a legrövidebb időn belül küszöbölje ki az e határozatban megállapított komoly fogyatékosságokat és hibákat.

2. Az ÖK(b)P KB, tekintettel arra, hogy a színháznak komoly jelentősége van a nép kommunista nevelése szempontjából, kötelezi a Művészeti Bizottságot és a Szovjet Írók Szövetségének vezetőségét, hogy összpontosítsák figyelmüket a korszerű szovjet színházi műsor kialakítására.

Az ÖK(b)P KB a drámaírók és a színházak dolgozói elé azt a feladatot tűzi, hogy a szovjet társadalom életéről, a szovjet emberről jellegzetes, művészileg teljesértékű műveket alkossanak. A drámaírók és a színházak színdarabokban és előadásokban mutassák be a szovjet társadalom életének szüntelen előrehaladását, s minden eszközzel segítsék elő, hogy továbbfejlődhessenek a szovjet ember legjobb jellemvonásai, amelyek a Nagy

Honvédő Háború idején különös erővel mutatkoztak meg. Drámaíróinknak és színházi rendezőinknek az a hivatásuk, hogy tevékenyen kivegyék részüket a szovjet emberek neveléséből, kielégítsék a szovjet nép nagy kultúrigényeit, a szovjet ifjúságot eleven, életörömmel telt, a haza iránt odaadó, ügyünk győzelmében bízó emberekké neveljék, akik nem riadnak vissza az akadályoktól, és bármilyen nehézséget le tudnak küzdeni. Emellett a szovjet színház hivatott megmutatni azt is, hogy ezek a tulajdonságok nemcsak egyes kiválasztott emberekre, hősökre jellemzőek, hanem sokmillió szovjet emberre.

Minden írónak, aki drámai művek alkotására képes, tevékenyen, alkotó módon kell hozzájárulnia ahhoz a fontos ügyhöz, hogy a mai nézőhöz méltó, jó darabok kerüljenek színre a szovjet szinpadokon.

3. A Művészeti Bizottság elé legfontosabb gyakorlati feladatként kell kitűzni annak megszervezését, hogy minden egyes drámai színházunk évenként legalább két-három új, eszmei és művészi szempontból magas színvonalú, időszerű szovjet témát feldolgozó színdarabot adjon elő.

A színházakat kötelezni kell arra, hogy a korszerű szovjet színdarabokat sokkal jobb előadásban hozzák színre, e darabokat a legjobb rendezőkre és színészekre bízzák, s törekedjenek az előadások magas művészi színvonalára.

4. A Művészeti Bizottság vétesse le a színházak műsoráról az eszmei és művészi szempontból gyenge darabokat, állandóan őrködjék azon, hogy a színházakban ne kapjanak helyet téves, üres, eszmenélküli és értéktelen művek.

5. Tekintettel a kritikának a színművészet fejlődésében betöltött fontos szerepére, kötelezni kell a „Pravda", az „Izvesztyija", a „Komszomolszkaja Pravda", a „Trud", a „Szovjetszkoje Iszkusszstvo" és a „Litye raturnaja Gazeta" szerkesztőségét, hogy vonjanak be az ujságok munkájába politikailag érett, képzett színházi és irodalmi kritikusokat; közöljenek rendszeresen bírálatokat az új színdarabokról és az előadásokról, s harcoljanak erőteljesen az apolitikus és eszmenélküli színházi kritika ellen.

Kötelezni kell az egyes köztársasági, határterületi és területi lapok szerkesztőségeit, hogy a helyi színházak bemutató előadásairól rendszeresen közöljenek bírálatot és ismertetéseket.

6. Az ÖK(b)P KB megállapítása szerint a szovjet darabok térhodításának komoly akadálya, hogy nagyon sok fórumnak és egyénnek van joga arra, hogy a színdarabokat korrigálja és kiadásra vagy színházi előadásra engedélyezze. A helyi művészeti bizottságok munkatársai, a köztársasági művészeti bi-

zottságok, a Műsorügyi Főbizottság, a Művészeti Bizottság színházi főosztálya, a Bizottság Művészeti Tanácsa, a színházak vezetői, a szerkesztőségek és a kiadóvállalatok munkatársai mind foglalkoznak a színdarabok elbírálásával. Ez káros huzavonát és felelőtlenséget idéz elő, s akadályozza, hogy a színdarabok gyorsan eljussanak színházaink színpadára.

Utasítani kell a Művészeti Bizottságot, hogy küszöböljön ki minden akadályt, amely gátolja a szovjet drámaírók műveinek közlését, terjesztését és színházi előadását; a minimumra kell korlátoznia a darabok elbírálásával foglalkozó fórumok számát. Hrapcsenko elvtársat személyileg felelőssé kell tenni azért, hogy a szovjet drámaírók színdarabjait a Bizottság idejekorán, gyorsan elbírálja.

7. Az ÖK(b)P KB megállapítja, hogy a Művészeti Bizottság mellett működő Művészeti Tanács nem tölti be hivatását a műsor megjavítása, eszmei és művészi színvonalának emelése terén, munkáját elszigetelten végzi, tevékenységének eredményei nem jutnak a színházi közönség széles köreinek tudomására, a sajtóban nem kerülnek megvitatásra.

Kötelezni kell a Művészeti Bizottságot, hogy komolyan javítsa meg a Művészeti Tanács munkáját. A Művészeti Tanács ülésein meg kell bírálni az új színdarabokat és színielőadásokat. A Művészeti Tanács munkásságára vonatkozó anyagot közölni kell a „Szovjetszkoje Iszkussztvo" című lapban.

8. Engedélyezni kell a Művészeti Bizottságnak, hogy a Szovjet Írók Szövetségének vezetőségével együttesen 1946—1947-ben írjon ki az egész Szovjetunióra kiterjedő pályázatot kiváló, időszerű szovjet színdarabokra.

9. Tekintettel arra, hogy a szövetségi és autonóm köztársaságok színházi műsora rendkívül szegény, és a helyi drámaírók előszeretettel fordulnak a távolmult témái felé, a Művészeti Bizottságnak meg kell tennie a szükséges intézkedéseket arra, hogy a szovjet drámairodalom legjobb műveit fordítsák le a Szovjetunió népeinek nyelvére, és e műveket vegyék fel a köztársasági színházak műsorába.

10. Meg kell bízni a Művészeti Bizottságot, hogy a Szovjet Írók Szövetségének vezetőségével együtt 1946 őszén hívjon össze értekezletet a drámaírók és a színművészek részvételével, s ezen az értekezleten tárgyalják meg a színházi műsor kérdését, s a drámaírók és a színházak együttes alkotómunkáját.

„Bolsevik" 16. sz. 1946

A SZOVJETUNIÓ MINISZTERTANÁCSÁNAK ÉS AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK HATÁROZATA

1946 szeptember 19

A MEZŐGAZDASÁGI ARTEL MINTAALAPSZABÁLYZATÁNAK MEGSÉRTÉSÉVEL KAPCSOLATOSAN A KOLHOZOKBAN ELŐFORDULÓ ESETEK FELSZÁMOLÁSÁT CÉLZÓ INTÉZKEDÉSEKRŐL

A Szovjetunió Minisztertanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága a beérkezett anyagok és a számos területen megtartott vizsgálatok alapján megállapítja, hogy a kolhozokban súlyosan megsértették a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatát.

A Mintaalapszabályzat ilyen megsértésének eseteit jelenti a munkaegységekkel való helytelen gazdálkodás, a kolhozok közös földjeinek elherdálása, a kolhoztulajdon szétlopkodása, a kerületi és más párt- és szovjetfunkcionáriusok visszaélései, a mezőgazdasági artelben folyó ügyintézés demokratikus alapelveinek — a kolhozvezetőségek és a kolhozelnökök kötelező választásának, s a kolhoztagok közgyűlése előtti beszámolási kötelezettségüknek — megsértése.

A munkaegységekkel való helytelen gazdálkodás

A kolhozoknak a munkaegységekkel való helytelen gazdálkodását mutatják az olyan esetek, amikor felduzzasztják az adminisztratív és kisegítő személyzet létszámát, s rendkívül sok munkaegységet és pénzt fordítanak az adminisztrációs és igazgatási költségekre.

Az adminisztratív és igazgatási személyzet létszámának indokolatlan túlzott felduzzasztása okozta helytelen munkaerőfelhasználás sok kolhozban arra vezetett, hogy nincs elég munka-

képes kolhoztag a mezei és tenyésztelepi munkára, s ugyanakkor adminisztratív állásban sok olyan ember van, aki nem csinál semmit, és többet keres, mint a termelőmunkát végző dolgozók.

A kolhozokban fölösleges és kiagyalt állásokban gyakran kapzsi és ingyenélő emberek bújnak meg, akik kivonják magukat a termelőmunkából, fogyasztják a kolhozok felhalmozott készleteit, s a földeken dolgozó vagy a jószágot gondozó kolhoztagok munkájának terhére élnek.

A kolhoztagokkal való helytelen elszámolás következtében sok kolhozban megsértik a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatát, a kolhoztagok egy része ugyanis nem kapja meg a neki járó munkaegységek utáni természetbeni és pénzbeli javadalmazást, másik részük pedig többet kap, mint amennyi a teljesített munkaegységek után járna neki.

Jócskán fordulnak elő a kolhozokban olyan káros dolgok, hogy a kolhozelnökök utalványára egyes kolhoztagoknak az általuk teljesített munkaegységek számára való tekintet nélkül termékeket adnak ki.

Emellett sok kolhozban, a helyi hatalmi szervek kívánságára, a kolhoz munkaegységeiből tartanak el olyan embereket, akik nem dolgoznak a kolhozban, s akiknek semmi közük a kolhoztermeléshez: így a falusi szovjetek különböző beosztottjait, őröket és kézbesítőket, az önkéntes tűzoltócsapatok parancsnokait, a falusi szovjetek és a kerületi szervezetek különféle, nem függetlenített funkcionáriusait.

Továbbá, a kolhozokban gyakran a munkaegységekből fizetik a borbélyokat, cipészeket, szabókat és más dolgozókat, akik a kolhoztagok személyi szükségleteit elégítik ki, s akiket éppen ezért maguknak a kolhoztagoknak kell megfizetniök.

Elterjedt az a káros szokás is, hogy a kolhoztagok munkaegységeket számítanak fel különböző falusi és kerületi szervezetek és intézmények számára végzett munkákért (helyiségek építése és javítása, tüzifa és építőanyagok szállítása, rakodómunkák stb.).

A munkaegységek ilyesfajta eltékozlása a munkaegység elértéktelenedését, az egy munkaegység után járó jövedelem csökkenését vonja maga után, és végül arra vezet, hogy csökken a kolhoztagok érdekeltsége a kolhozmunkában.

A közös kolhozföldek elherdálása

A Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának 1939 május 27-i határozta értelmében a szovjet-, párt- és mezőgazdasági szervek kötelessége volt, hogy minden

eszközzel védjék a kolhozok közös földjét az elherdálástól. A tények és az ellenőrzés eredményei mégis azt mutatják, hogy valójában sok funkcionárius megfeledkezett erről a határozatról, és a közös kolhozföldek elherdálása ismét tömeges jelenséggé vált.

A közös földeket herdálják el, amikor önkényes birtokbavétel útján vagy a kolhozvezetőség és a kolhozelnök által jogtalanul juttatott parcellák révén növelik a kolhoztagok háztáji földjeit, hogy a személyi gazdaságot a közös gazdaság rovására gyarapítsák.

A közös földek elherdálásának esete forog fenn akkor is, amikor a helyi szovjet- és mezőgazdasági szervek jogtalanul elvesznek a közös kolhozföldből, vagy amikor különböző szervezetek és személyek önkényesen birtokba vesznek közös kolhozföldet azzal az ürüggyel, hogy a kolhozföldeken munkások és alkalmazottak személyi használatára különféle kisegítő gazdaságokat meg veteményeskerteket létesítenek. Emellett a kolhozok vezetőségei, a falusi és kerületi szovjetek elnökei gyakran elnéző magatartást tanúsítanak a közös földek ilyen elherdálása láttán. Érthető, hogy a közös kolhozföldeknek mindenféle kisegítő gazdaságok céljára történő jogtalan birtokbavétele csökkenti a kolhozok földalapjait, aláássa a kolhozok közös gazdaságát, és egyes kapzsi elemeket a közös kolhozföldek önkényes birtokbavételére bátorít.

A közös földek elherdálása, mint a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának 1939 május 27-i határozata megállapítja, arra vezetett, hogy *„a közös kolhozföldön alapuló kolhoz közös gazdaságának érdekeit olyan, magántulajdonosokra jellemző beállítottságú és kapzsi elemeknek szolgáltatják ki, akik a kolhozt spekulációra és egyéni nyerészkedésre használják fel”*[1].

A kolhozvagyon fosztogatása

Megállapítást nyert, hogy kerületi és más párt- és szovjetfunkcionáriusok visszaéléseket követtek el: fosztogatták a kolhoztulajdont. A kolhoztulajdont olyan formában fosztogatták, hogy ingyen vagy igen alacsony áron vettek a kolhozoktól kolhoztulajdonban levő jószágot, gabonát, vetőmagot, takarmányt, húst. tejet, vajat, mézet, zöldségféléket, gyümölcsöt stb. Egyes kerületi szovjet-, párt- és mezőgazdasági funkcionáriusok,

[1] Lásd ebben a kiadványban. 468. old. — *Szerk.*

ahelyett, hogy minden eszközzel őrködnének a kolhozrend alapja, a közös tulajdon fölött, súlyosan megsértik a szovjet törvényeket, hivatali helyzetükkel visszaélnek, s jogtalanul rendelkeznek a kolhoz javaival, természetbeni és pénzbeli jövedelmével, arra kényszerítik a kolhoz vezetőségét és elnökét, hogy ingyen vagy alacsony áron adjanak nekik kolhoztulajdonban lévő javakat, jószágot és termékeket.

Ezek a tények azt mutatják, hogy egyes felelős funkcionáriusok visszaélnek helyzetükkel, s a kolhozokkal szemben az önkényeskedés és a törvénytelenség útjára léptek, szemérmetlenül úgy nyúlnak a kolhozok vagyonához, mintha a saját zsebükbe nyúlnának.

Nem nehéz megérteni, hogy ezek a visszaélések megingatják a kolhoz jólétének alapját, a züllés útjára viszik a kolhozok vezető kádereit, és mindenféle törvénysértésekre bátorítják őket.

Ugyanakkor a gyakorlatban számos állami és egyéb szervezet felelőtlenül kezeli a kolhozokkal való elszámolás kérdését, a kolhozoknak nem fizeti ki idejében a kolhozok által szállított és eladott termékekért, vagy a kolhozok által elvégzett munkákért járó pénzt, s ezzel aláássa a kolhozgazdaságot.

A kolhozvezetés demokratikus alapelveinek megsértése

A Szovjetunió Minisztertanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága megállapítja, hogy a kolhozokban súlyosan megsértették a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatát a mezőgazdasági artel vezető szerveinek — a kolhoz vezetőségének, elnökének, s az ellenőrző bizottságnak — kötelező választása, a kolhoztagok közgyűlésének rendszeres összehívása, a kolhoz vezetőségének és elnökének a kolhoztagok közgyűlése előtti beszámolási kötelezettsége terén.

A Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának ilyen megsértése az, hogy sok kolhozban nem hívják össze a kolhoztagok közgyűlését, s így a kolhoztagokat kizárják a kolhoz ügyeiben való részvételből, s valójában a mezőgazdasági artel minden ügyében, így a jövedelem elosztásának, a mezőgazdasági terveknek, az anyagi eszközök felhasználásának kérdésében egyedül a kolhoz vezetősége vagy elnöke dönt, sőt, a kolhoz vezetősége és az elnök nem is számolnak be tevékenységükről a kolhoztagok közgyűlése előtt.

A demokrácia alapelveinek ilyen megsértése arra vezet, hogy évek óta nem hívnak össze közgyűlést a kolhoz vezetőségének, elnökének és az ellenőrző bizottságnak választására, nem tartják

be a kolhozvezetőség és a kolhozelnök választására a Mintaalapszabályzatban előírt határidőket. A dolog odáig fajul, hogy a kerületi párt- és szovjetszervezetek — a kolhoztagok tudta nélkül — kineveznek és leváltanak kolhozelnököket.

Az ilyen helyzet oda vezet, hogy a kolhozelnökök nem érzik többé felelősnek magukat a kolhoztagokkal szemben, függetlenítik magukat a kolhoztagoktól, elvesztik velük a kapcsolatot, vagyis eltorzítják a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatában lefektetett alapelvet, megbontják a kolhozvezetőség és a kolhoztagok közti demokratikus viszonyt, s ezzel súlyosan ártanak a kolhozok erősítése ügyének.

* *
*

A Szovjetunió Minisztertanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága a fentebb ismertetett visszaéléseket és szabálysértéseket rendkívül károsnak tartja a kolhozok ügyére nézve és igen veszélyesnek tekinti országunk egész szocialista építése szempontjából.

A Szovjetunió Minisztertanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának véleménye szerint erélyesen, egyszer és mindenkorra véget kell vetni annak a káros és a leninizmustól idegen gyakorlatnak, mely a párt és a kormány politikájának eltorzításában, s a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának megsértésében jut kifejezésre.

A Szovjetunió Minisztertanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága határozatilag kimondja:

1. A párt és a kormány kolhozépítési politikája, s a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzata megsértésének ebben a határozatban felsorolt eseteit kolhozellenes és államellenes cselekedeteknek kell minősíteni, s a vétkeseket közönséges bűnözőkként büntetőjogi felelősségre kell vonni.

2. Kötelezni kell a szövetségi köztársaságok párt- és szovjetszervezeteinek vezetőit, továbbá a területi és határterületi szervezetek vezetőit, hogy sürgősen számolják fel a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzata megsértésének eseteit, csorbítatlanul érvényesítsék a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatát, és védjék meg a kolhozokat a kolhozvagyon elleni merényletektől.

3. Véget kell vetni a kolhozokban a munkaegységek eltékozlásának és a kolhozjövedelem helytelen elosztásának.

Két hónapon belül minden kolhozban felül kell vizsgálni és csökkenteni kell az adminisztratív és kisegítő személyzet felduzzasztott létszámát és a fizetésükre fordított munkaegysége-

ket, s adminisztrációs és gazdasági kiadásokat a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának megfelelően kell eszközölni.

Meg kell szüntetni a kolhozokon kívül álló emberek munkaegységek szerinti javadalmazását, és meg kell tiltani a kerületi szovjet- és pártszerveknek, hogy munkaegységek szerinti fizetést követeljenek a kolhozoktól olyan munkákért, amelyek nem a kolhozokra tartoznak.

4. Kötelezni kell a szövetségi köztársaságok párt- és szovjetszervezeteinek vezetőit, továbbá a határterületi és területi szervezetek vezetőit, hogy csorbítatlanul érvényesítsék a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának „A közös kolhozföldek elherdálásának megakadályozására irányuló intézkedésekről" szóló 1939 május 27-i határozatát.

1946 november 15-ig minden kolhozban a helyszínen ellenőrizni kell, s a hitelesített telekkönyvi bejegyzésekkel össze kell hasonlítani a közös földek és a háztáji parcellák méreteit, el kell venni mind az egyes kolhoztagok által jogtalanul birtokba vett földeket, mind a szervezetek és intézmények által kisegítő gazdaságok céljára igénybevett földeket, és vissza kell adni azokat a kolhozoknak.

Ugyanerre a határidőre össze kell állítani a kolhozföldekre vonatkozó teljes írásos dokumentációt (iratok, telekkönyvek stb.).

Hatályon kívül kell helyezni a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsa és az ÖK(b)P Központi Bizottsága 1942 április 7-i — a háború idejére érvényes — határozatának 2. pontját, mely a háború idejére feljogosította a szövetségi és autonóm köztársaságok Népbiztosi Tanácsait, továbbá a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, hogy szabad városi földek és az állami földalaphoz tartozó földek hiányában, s a kolhozok beleegyezése esetén, megengedjék ipari vállalatoknak, intézményeknek, szervezeteknek és katonai alakulatoknak a kolhozok parlagföldjeinek ideiglenes bevetését, és az e határozat értelmében ideiglenesen igénybevett földeket 1946 november 15-ig vissza kell adni az illetékes kolhozoknak.

5. Le kell szögezni, hogy a szovjet-, párt- és mezőgazdasági szerveknek azokat a funkcionáriusait és azokat a kolhozelnököket, akik fosztogatták a kolhozvagyont, a közös földet, a kolhozok pénzét, és ezekkel jogtalanul rendelkeztek, el kell mozdítani tisztségükből, s mint törvénytiprókat és a kolhozrend ellenségeit bíróság elé kell állítani.

Kötelezni kell a köztársaságok minisztertanácsait, a határterületi, területi végrehajtó bizottságokat, a szövetségi köztársaságok

Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a határterületi és területi pártbizottságokat annak biztosítására, hogy a kolhozok két hónapon belül visszakapják a tőlük jogtalanul elvett javakat, jószágot és pénzt, továbbá, hogy egy hónapon belül tegyenek jelentést a Szovjetunió Minisztertanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának azokról a rendszabályokról, melyeket a kolhozvagyon elherdálásában bűnös egyénekkel szemben alkalmaztak.

6. Büntetőjogi felelősségrevonás terhe alatt meg kell tiltani a kerületi és egyéb szervezeteknek és funkcionáriusoknak, hogy a kolhozoktól kenyeret, termékeket, pénzt követeljenek különféle szervezetek szükségleteire, kongresszusok, értekezletek, ünnepségek céljaira vagy kerületi építkezések költségeinek fedezésére.

7. Kötelezni kell a szövetségi köztársaságok párt- és szovjetszervezeteinek vezetőit, továbbá a határterületi és területi szervezetek vezetőit, hogy teremtsenek szigorú rendet a különböző szervezeteknek a kolhozokkal való elszámolásai terén, számolják fel három hónapon belül a különböző szervezeteknek és intézményeknek a kolhozokkal szemben fennálló tartozásait, s hassanak oda, hogy a jövőben idejében és lelkiismeretesen fizessenek a kolhozoknak termékeikért és az általuk végzett munkákért.

8. Vissza kell állítani a Mintaalapszabályzatban lefektetett, de sok kolhozban megsértett demokratikus rendet: a kolhoz kérdéseinek megvitatására és eldöntésére össze kell hívni a kolhoztagok közgyűlését, a kolhozok vezetőségét és elnökét a közgyűlésnek kell választania, a kolhozok vezetősége és elnöke köteles beszámolni a kolhoztagok előtt, és az ellenőrző bizottságoknak újra meg kell kezdeniök tevékenységüket.

Szigorú felelősségrevonás terhe alatt meg kell tiltani a kerületi pártbizottságoknak, a kerületi szovjeteknek és mezőgazdasági szerveknek, hogy a kolhoztagok közgyűlésének megkerülésével kinevezzenek vagy leváltsanak kolhozelnököket.

Minden kolhozban 1947 február 15-ig közgyűlést kell tartani, hogy azon meghallgassák a kolhozvezetőségnek az 1946. évi gazdasági tevékenység eredményeiről szóló beszámolóját, s megválasszák a kolhoz vezetőségét, elnökét és az ellenőrző bizottságot, abban az esetben, ha a Mintaalapszabályzatban megállapított megbizatási idejük már lejárt, vagy ha a kolhoztagok közgyűlése ezt a határidő lejárta előtt szükségesnek tartja.

9. Kötelezni kell a köztársaságok minisztertanácsait, a határterületi, területi végrehajtó bizottságokat, a szövetségi köztár-

saságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a határterületi és területi pártbizottságokat, hogy 1947 január 1-ig tegyenek jelentést a Szovjetunió Minisztertanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának e határozat végrehajtásáról.

10. A Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának betartása fölötti szigorú ellenőrzés bevezetése, a kolhozoknak a Mintaalapszabályzat megsértésére irányuló kísérletektől való megvédése és a kolhozépítés kérdéseinek megoldása céljából a Szovjetunió kormánya mellett Kolhozügyi Tanácsot kell létesíteni.

I. SZTÁLIN
a Szovjetunió Minisztertanácsának elnöke

A. ZSDANOV
az ÖK(b)P Központi Bizottságának titkára

1946 szeptember 19

„Pravda" 224. sz. 1946 szeptember 20

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1947 február

A MEZŐGAZDASÁG HÁBORÚ UTÁNI FELLENDÍTÉSÉT CÉLZÓ INTÉZKEDÉSEKRŐL

(Az ÖK(b)P KB plénumának Andrejev elvtárs beszámolója alapján elfogadott határozata)

A kolhozrend győzelme, pártunknak és államunknak a békés építés évei alatt az ország iparosítása terén végzett hatalmas munkája azt eredményezte, hogy mezőgazdaságunk elmaradott mezőgazdaságból élenjáró, korszerű technikával felszerelt mezőgazdasággá változott.

A sztálini ötéves tervek évei alatt megoldottunk olyan fontos kérdéseket, mint például a gabonaprobléma — az egész gabonatermés 1940-ben több mint hét milliárd pud volt, árugabonát pedig majdnem kétszer annyit termeltünk, mint 1913-ban. Hatalmas fejlődésnek indult az ipari növények — a gyapot, a len, a cukorrépa, az olajosmagvú növények, a tea, a citruszfélék, a dohány —, továbbá a burgonya és a zöldségfélék termelése, és ennek következtében könnyűiparunk saját nyersanyagbázisra tett szert. Ugyanakkor jelentős mértékben fellendült a kolhozok és szovhozok állattenyésztése. Az egyre jobban fejlődő szálastakarmánytermesztés és a gabonatermelés gyorsütemű növekedése az állattenyésztés fejlesztése számára szilárd takarmányalapot teremtett.

A mezőgazdaság fellendülése biztosította a kolhozok közös vagyonának gyarapodását, a kolhozparasztok jólétének növekedését. Az állam annyi gabonát, húst, zsiradékot és egyéb mezőgazdasági terméket gyüjtött be, hogy az biztosítja az ország élelmiszer- és nyersanyagszükségletét, s komoly tartalékok létesítését teszi lehetővé.

A falvakban győzedelmeskedett és megszilárdult kolhozrend

lehetővé tette, hogy mezőgazdaságunk a háború éveiben sikeresen birkózzon meg az előtte álló feladatokkal. Ha a háború nehéz éveiben hadseregünk nem szenvedett hiányt az élelmezés terén, ha a lakosságot el tudtuk látni élelmiszerrel, az ipart pedig nyersanyaggal — ebben a kolhozrend ereje és életképessége, a kolhozparasztság hazaszeretete mutatkozott meg.

Természetesen a háború, amelyet a német betolakodók kényszerítettek ránk, egyidőre akadályokat gördített szocialista mezőgazdaságunk fejlődése elé. A Honvédő Háború folyamán a mezőgazdaságnak komoly nehézségekkel kellett megküzdenie. A kolhozokból, a gép- és traktorállomásokról meg a szovhozokból a káderek, a traktorok, a lovak és a gépkocsik jelentős részét a hadsereg számára vették igénybe. Az iparnak, a háborús szükségletekre való átállás következtében, be kellett szüntetnie a mezőgazdaság számára szükséges traktorok gyártását, s lényegesen csökkentenie kellett a mezőgazdasági gépek és az azokhoz szükséges tartalékalkatrészek, a műtrágya és az üzemanyag gyártását. A háború alatt a terület egy részét a német betolakodók megszállták és feldúlták.

A háború évei alatt csökkentek a vetésterületek, kisebb területen végezték el idejében a szántást és a mélyszántást, nagymértékben csökkent a szálastakarmánytermelés. Mindez azzal járt, hogy a kolhozok meg a szovhozok kevesebbet termeltek, kisebb lett az állatállomány, csökkent az állatok hozama.

A kolhozparasztság a háború után eredményesen dolgozik a mezőgazdaság helyreállításán. Annak ellenére, hogy 1946-ban még az 1921-es aszályt is fölülmúló rendkívül nagy aszály sujtotta a Szovjetunió európai területének jelentős részét, a gabona és az árugabona össztermelése, bár valamivel kevesebb volt az 1945. évinél, hasonlíthatatlanul több az 1921-es termésnél, és ez kizárólag a termelés szocialista szervezetének — a gép- és traktorállomásoknak meg a kolhozrendnek köszönhető.

A kormány és a párt a háború befejezése óta eltelt időszak alatt számos jelentős intézkedést tett a mezőgazdaság helyreállítása terén.

Megszerveztük a felszabadított vidékek kolhozainak traktorokkal, mezőgazdasági gépekkel, gépkocsikkal, gép- és traktorállomási berendezéssel való állami támogatását, a kolhozok lovat és haszonállatokat kaptak az államtól. Az állam nagy vetőmag- és takarmánysegélyt adott. Előnyös feltételeket állapított meg a mezőgazdasági termények beadására vonatkozóan. Komoly munkát végeztünk a közös épületek és a kolhozparasztok házainak helyreállítása terén. Alapjában helyreállítottunk minden

gép- és traktorállomást. Ezek az intézkedések lehetővé tették, hogy 1946-ban a felszabadított vidékek kolhozaiban és parasztgazdaságaiban a vetésterület elérje a háború előtti vetésterület háromnegyed részét, a kolhozok és kolhozparasztok állatállománya pedig a háború előtti állatállománynak több mint a felét.

Helyreállítottuk és üzembehelyeztük a Sztálingrádi és a Harkovi Traktorgyárat, felépítettük az új Altáji és a Vlagyimiri Traktorgyárat, rövidesen befejezzük a Lipecki Traktorgyár építését, újból megkezdtük a traktorgyártást a Cseljabinszki Traktorgyárban. Helyreállítjuk azokat a mezőgazdasági gépgyárakat, amelyeket a megszállás idején leromboltak; átállítottunk mezőgazdasági gépek gyártására sok olyan gyárat, amelyek azelőtt háborús megrendelésekre dolgoztak. Iparunknak már ebben az évben jelentősen fokoznia kell a mezőgazdaság számára szükséges traktorok és mezőgazdasági gépek gyártását.

A kolhozok és szovhozok ismét fajtatiszta vetőmaggal vetnek, ismét rátérnek a herefélék vetésére, helyreállítják a megszakított vetésforgókat és újakat vezetnek be. A megtett intézkedések nyomán már eredményeket értek el a vetésterületek helyreállítása és a gyapot terméshozamának emelése terén.

A Szovjetunió Minisztertanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának határozata értelmében hatalmas munkát végzünk, hogy felszámoljuk a feltárt fogyatékosságokat és a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának a kolhozokban előforduló megsértését.

Most, a békés építésre való áttérés után, pártunk és államunk előtt ismét teljes nagyságában áll az a halaszthatatlan feladat, hogy biztosítsa a mezőgazdaság olyan fellendülését, amely lehetővé teszi, hogy a legrövidebb időn belül megteremtsük az élelmiszerbőséget lakosságunk számára és a nyersanyagbőséget a könnyűipar számára, s hogy felhalmozzuk a szükséges állami élelmiszer- és nyersanyagtartalékokat.

E feladat sikeres és mielőbbi megoldása érdekében a következőkre van szükség:

1. Meg kell javítani a párt- és szovjetszerveknek, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumának, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának és helyi szerveiknek a mezőgazdaság irányítása terén végzett munkáját. A mezőgazdaság irányítását az egész vonalon magasabb színvonalra kell emelni, hogy megfeleljen a mezőgazdaság előtt álló óriási feladatoknak.

Véget kell vetni a mezőgazdaság irányításában tapasztalható fogyatékosságoknak: nem elég operatív az irányítás, elmaradás van a mezőgazdasági munkák előkészítése és elvégzése terén,

helytelenül, átlagadatok szerint értékelik a kolhozok, a szovhozok, a gép- és traktorállomások és a kerületek munkáját, ahelyett, hogy az egyéni teljesítmények alapján értékelnének, ami lehetővé tenné, hogy lássák az élenjárókat és a lemaradókat, és hogy a lemaradókat az élenjárók színvonalára emeljék. Nem szabad eltűrni az olyan hiányosságot sem, amikor a kitartó, rendszeres kolhoz-szervező munkát és a káderek nevelését adminisztratív intézkedésekkel, a kolhozelnökök gyakori leváltásával, a kolhozdemokrácia megsértésével cserélik fel.

A párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek vezetőitől meg kell követelni, hogy a mezőgazdaságot rendszeresen és hozzáértéssel irányítsák, kiküszöböljék a gyakorlati munkából a bürokratikus és íróasztal mellőli vezetés módszereit: ne tűzzenek ki feladatokat, ha nem tudják szervezetileg biztosítani végrehajtásukat, ha nem tudják nap nap után ellenőrizni a helyszínen a terv teljesítését.

A plénum kimondja, hogy a mezőgazdaságra vonatkozó évi terveket, amelyeket a kormány a népgazdasági tervvel együtt hagy jóvá, legkésőbb a megfelelő év januárjának elsejéig ismertetni kell a területekkel, határterületekkel és köztársaságokkal.

2. Véglegesen fel kell számolni a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzata megsértésének az ÖK(b)P KB és a Szovjetunió Minisztertanácsa által feltárt eseteit: a munkaegységekkel való helytelen gazdálkodást, a kolhozok közös földjének elherdálását, a kolhoztulajdon fosztogatását, a mezőgazdasági artel ügyvezetésére vonatkozó demokratikus alapelvek megsértését.

Az ÖK(b)P KB plénumának véleménye szerint a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának a mezőgazdaság fellendülését és a kolhozok további erősödését hátráltató megsértése és eltorzítása annak a következménye, hogy a helyi párt- és szovjetszervezetek nem kielégítő módon, sőt, néha egyenesen helytelenül irányítják a kolhozokat.

3. Ki kell küszöbölni a kolhozparasztok munkájának szervezése és javadalmazása terén tapasztalható fogyatékosságokat, amelyek akadályozzák a munkatermelékenység további emelkedését és a közös kolhozgazdaság erősödését.

Ilyen fogyatékosság, hogy

egyenlősdi uralkodik a munkaegység-megállapítás és a jövedelemelosztás terén, nem veszik figyelembe a brigádok és a munkacsapatok teljesítményét, emiatt a becsületes és jól dolgozó kolhozparasztok a kapzsi és lelkiismeretlen kolhozparasztokkal szemben hátrányos helyzetbe kerülnek;

a kolhozokban elavult, alacsony teljesítménynormák szerint

dolgoznak, ami a munkaegységek elfecsérléséhez, a munkaegység-gazdálkodás elengedhetetlen rendjének a felbomlásához vezet.

A kolhozok bevált tapasztalatai alapján ki kell dolgozni a munka javadalmazásának és a jól dolgozó kolhozparasztok ösztönzésének helyesebb módszereit, s biztosítani kell azok alkalmazását.

4. Döntő módon meg kell javítani a gép- és traktorállomások munkáját, mert nagyrészt tőlük függ, milyen termést takarítanak be a kolhozmezőkön. Az ÖK(b)P KB plénuma azt követeli a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumától és helyi szerveitől, a párt- és szovjetszervektől, a gép- és traktorállomások igazgatóitól, hogy számolják fel a gép- és traktorállomások munkájában tapasztalható hiányosságokat. Ilyen hiányosság, hogy még mindig alacsony a traktorok és kombájnok teljesítménye, rosszul végzik vagy elmulasztják a traktorok és mezőgazdasági gépek javítását, sok igazgató, gép- és traktorállomási agronómus és traktoros nem törődik azzal, hogy a traktormunkákat idejében és kiváló minőségben végezzék, vagyis közömbös aziránt, hogy a kolhozföldek terméshozama emelkedik-e vagy sem.

Helytelen, hogy a gép- és traktorállomások munkáját csak aszerint értékelik, hogy teljesítették-e a traktormunkák sekélyszántásra átszámított tervét, ahelyett, hogy a gép- és traktorállomások munkáját aszerint értékelnék, hogyan teljesítették a legfontosabb mezőgazdasági munkák tervét. Ez oda vezet, hogy egyes gép- és traktorállomások mindenféle könnyű munkával, boronálással stb. igyekeznek teljesíteni a traktormunkák tervét. A gép- és traktorállomások és a traktorosbrigádok dolgozói közül sokan arra törekszenek, hogy sekélyszántásra átszámítva magas hektárteljesítményt mutathassanak fel, s ezért előfordul, hogy rossz minőségű traktormunkát végeznek, és nem tartják be az agrotechnika legelemibb követelményeit sem.

Meg kell szüntetni a gép- és traktorállomások munkájának jelenleg érvényben levő értékelési rendszerét, amelynek értelmében a tervek teljesítését csak aszerint értékelik, hogy az elvégzett munka hány hektár sekélyszántásnak felel meg, s kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, hogy a gép- és traktorállomások munkájára új értékelési rendszert vezessen be, amely azt veszi alapul, hogyan teljesítik a gép- és traktorállomások a legfontosabb traktormunkákat.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és helyi szerveit, továbbá a párt- és a szovjetszervezeteket, hogy gondoskodjanak a gép- és traktorállomások traktorainak és

mezőgazdasági gépeinek megfelelő karbantartásáról, törekedjenek minél nagyobb teljesítményre, javítsák a traktormunkák minőségét, emeljék magasabb színvonalra a gép- és traktorállomások részére szükséges traktorosok, kombájnvezetők és brigádvezetők képzését.

5. Széles alapokon kell megszervezni a mezőgazdasági káderképzést és a meglevő káderek továbbképzését, hogy a legrövidebb időn belül megszüntessük a tapasztalt és szakképzett káderekben mutatkozó hiányt a gép- és traktorállomásokon, a kolhozokban és szovhozokban; véget kell vetni a mezőgazdasági szakemberek helytelen felhasználásának, amikor ugyanis nagyon sok szakembert nem termelőmunkára, hanem irodai munkára osztanak be, s emiatt a kolhozok nem kapják meg idejében a szükséges segítséget gazdaságuk megszervezéséhez és a korszerű növénytermesztési és állattenyésztési módszerek bevezetéséhez.

6. El kell látni a mezőgazdaságot új traktorokkal, mezőgazdasági gépekkel, gépkocsikkal, gondoskodni kell műtrágya- és üzemanyag-szükségletéről. Az ÖK(b)P KB plénuma azt követeli a helyi párt- és szovjetszervektől meg az ipari vezetőktől, hogy erélyes munkát fejtsenek ki a traktorok, a mezőgazdasági gépek, az azokhoz szükséges tartalékalkatrészek, a műtrágya és az üzemanyag gyártására vonatkozó tervek teljesítése és túlteljesítése érdekében. Súlyos hiányosság, amelyet fel kell számolni, hogy lebecsülik a mezőgazdasági rendelések idejében történő teljesítését, rossz minőségű termékeket gyártanak, egyes ipari és üzemi vezetők az elavult, régi típusú gépek gyártása mellett kardoskodnak, és vonakodnak az új, szerkezetüknél fogva sokkal nagyobb teljesítőképességű traktorok és mezőgazdasági gépek gyártásának gyors bevezetésétől.

Az ÖK(b)P KB plénuma a fentebb kifejtett feladatokból kiindulva *határozatilag kimondja* a következőket:

I. A gabonatermelés növelése terén

Kötelezni kell a párt- és szovjetszervezeteket, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és helyi szerveiket:

1. Három év — 1947, 1948 és 1949 — alatt el kell érni a gabona össztermelésének háború előtti színvonalát, és az ötéves terv végére lényegesen túl kell szárnyalni ezt a színvonalat.

A vetésterületek növelése mellett fő feladatnak kell tekinteni a kalászosok terméshozamának emelését, s ennek érdekében teljes mértékben biztosítani kell, hogy az ugarföldeket idejében

felszántsák és megmunkálják az ősziek alá, s hogy a keleti vidékeken a tavaszi búzát és a tavaszi veteményeket őszi mélyszántásba vessék, megszüntessék a kolhozok és szovhozok szántóföldjein a sekélyszántást, s az ötéves terv végére minden kolhozban és szovhozban teljesen helyreállítsák, illetve bevezessék a helyes vetésforgókat.

2. A kormány által elfogadott terv értelmében a kalászosok vetésterületét 1947-ben az 1946. évihez képest 6,3 millió hektárral — ezen belül a kolhozokban 5,7 millió hektárral, 1948-ban pedig az 1947. évihez képest 6,1 millió hektárral — ezen belül a kolhozokban 5 millió hektárral — kell növelni.

Biztosítani kell annak, az ötéves terv által kitűzött feladatnak a feltétlen teljesítését és túlteljesítését, amely szerint 1950-ben 127 millió tonna gabonát kell termelni.

3. A plénum megállapítja, hogy a fő gabonatermelő vidékeknek — Novoszibirszk, Rosztov, Kujbisev, Cseljabinszk, Tambov, Uljanovszk, Kurszk, Voronyezs területnek — párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervei nem foglalkoznak kellőképpen a gabonatermelés helyreállításával és fejlesztésével, s különösen lassan folyik a kalászosok vetésterületének és terméshozamának helyreállítása Szarátov, Sztálingrád, Penza, Kurgan területen és Krasznojarszk határterületen.

4. Fokozni kell a legfontosabb tápnövénynek, a búzának a termelését, mégpedig

a) *őszi búzából:* az Ukrán SzSzK-ban, Krasznodar, Sztavropol határterületen, Rosztov, Krim, Voronyezs, Kurszk területen és a Moldva SzSzK-ban 1949-re el kell érni az őszi búza termelésének háború előtti színvonalát, jelentős mértékben túl kell szárnyalni a háború előtti terméshozamot, olymódon, hogy e vidékek kolhozaiban az 1946-ban learatott területhez képest 1947 őszén 1,5 millió hektárral nagyobb területen kell őszi búzát vetni, s a vetésterületet 7,2 millió hektárra — ezen belül az Ukrán SzSzK-ban 4,4 millió hektárra, 1948-ban pedig 8,3 millió hektárra — ezen belül az Ukrán SzSzK-ban 4,8 millió hektárra kell növelni.

Biztosítani kell a terméshozam jelentős emelkedését és az össztermés növekedését a többi őszi búza termelő vidékeken, különösen a Volgavidéken, az Üzbég és a Tadzsik SzSzK-ban, a Kazah SzSzK déli területein, a Kirgiz és az Azerbajdzsán SzSzK-ban;

b) *tavaszi búzából:* a keleti vidékek (Szibéria, az Ural és a Kazah SzSzK északkeleti területei) kolhozaiban a Szovjetunió Minisztertanácsának határozata értelmében a vetésterületet 1 324 000 hektárral kell bővíteni, és 1947-ben 7,9 millió hektárra,

1948-ban 9,4 millió hektárra, 1949-ben 11,4 millió hektárra kell növelni, s gondoskodni kell a terméshozam emeléséről. A tavaszi búzát elsősorban szűz- és parlagföld törésbe, ősszel újra felszántott tiszta ugarba és őszi mélyszántásba kell vetni.

A Volgavidéken (Kujbisev, Szarátov, Sztálingrád és Uljanovszk területen) gondoskodni kell a tavaszi búza, különösen a keménymagvú tavaszi búzafajták vetésterületének jelentős növeléséről; a tavaszi búza vetésterületét e területek kolhozaiban 300 000 hektárral kell bővíteni, és 1947-ben 2,4 millió hektárra, 1948-ban pedig 3 millió hektárra kell növelni, fel kell használni a tavaszi búza vetésére a szűzföldeket és a régóta parlagon heverő földeket, az aszályos volgamenti vidékeken pedig a tavaszi búzát jól megművelt, tiszta ugarba kell vetni.

A nem feketeföldű területek kolhozaiban a tavaszi búza vetésterületét 200 000 hektárral kell bővíteni és 1947-ben 1,6 millió hektárra, 1948-ban pedig 1,8 millió hektárra kell növelni. Gondoskodni kell a tavaszi búza terméshozamának emeléséről és össztermelésének növeléséről a többi tavaszibúza-termelő vidéken is.

A plénum megállapítja, hogy a tavaszi búza termelése különösen elmaradt az Ukrán SzSzK-ban. Megengedhetetlen, hogy olyan értékes tápnövény, mint a tavaszi búza, az Ukrán SzSzK kolhozaiból és szovhozaiból évről évre egyre jobban kiszoruljon, és a termékeny, humuszos talajt kevésbbé értékes takarmánynövények, különösen árpa termelésére használják fel. A tavaszi búza vetésterületét az ukrajnai kolhozokban 1947-ben 1946-hoz képest 182 000 hektárral kell bővíteni, és 750 000 hektárra kell növelni, s biztosítani kell a következő években a tavaszi búza vetésterületének további növekedését.

5. Gondoskodni kell arról, hogy a nem feketeföldű területeken, a Központi Feketeföldű Területeken, Ukrajna északi területein, a Volga jobbpartján és más vidékeken fokozzák az őszi rozs termelését.

A plénum utasítja a Szovjetunió Minisztertanácsát, hogy jelölje ki a köztársaságok, határterületek, területek feladatait az őszi rozs vetésének bővítése és terméshozamának emelése terén.

6. Tekintettel arra, hogy a helyzet a hüvelyesek termelése terén, különösen Penza, Sztálingrád, Uljanovszk és Rjazany területen, a Tatár, Baskír és Moldva Autonóm SzSzK-ban és az Ukrán SzSzK-ban nem kielégítő, a Szovjetunió kolhozaiban a hüvelyesek vetésterületét 300 000 hektárral kell bővíteni, és 1947-ben 1,3 millió hektárra, 1948-ban pedig 1,6 millió hektárra kell növelni; jelentős mértékben emelni kell e növények termés-

hozamát, különösen nagy figyelmet kell fordítani arra, hogy az Ukrán SzSzK-ban, a Szovjetunió központi és keleti vidékein gyorsan helyreállítsák a borsó vetésterületét. Növelni kell a bab vetésterületét és emelni kell terméshozamát. Gondoskodni kell a lencse, különösen a tányéralakú lencsefajták vetésterületének növeléséről a Központi Feketeföldű Területeken, a Volgavidéken, s az Ukrán SzSzK erdős-sztyeppe vidékein.

7. Az egész Szovjetuniót tekintve a kolhozok kukoricavetésterületét 1947-ben 280 000 hektárral kell bővíteni, és 2 260 000 hektárra, 1948-ban pedig 2 700 000 hektárra kell növelni, s jelentősen emelni kell a kukorica terméshozamát. A legközelebbi évek folyamán fokozni kell a kukorica vetésének, sorközi művelésének és betakarításának gépesítését. A kukorica terméshozamának növelése céljából gondoskodni kell arról, hogy két-három éven át a kukorica vetésterületének jelentős részén fajtaheterózis-kukoricavetőmaggal vessenek, hogy a továbbiak során áttérhessenek a fajtaheterózis-kukoricavetőmag tömeges használatára. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, hogy a vetőmagtermesztő kolhozokban és szovhozokban szervezze meg a heterózis-kukoricavetőmag termesztését.

A kolhozoktól és más gazdaságoktól a kitermelt heterózis-kukoricavetőmag első nemzedékét a kiváló minőségű vetőmaggal egyenlő feltételek mellett kell átvenni.

8. Az egész Szovjetuniót tekintve a kolhozok hajdinavetésterületét 1947-ben 420 000 hektárral kell bővíteni és 1,5 millió hektárra, 1948-ban pedig 1,7 millió hektárra kell növelni, s gondoskodni kell a terméshozam jelentős emeléséről.

9. Jelentős mértékben emelni kell a köles terméshozamát, s fel kell használni a kolhozok, a szovhozok és a mezőgazdasági tudomány tapasztalatait, amelyeket az e növény terméshozamának emeléséért folytatott harc során 1939-ben és 1940-ben szereztek. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, hogy a Lenin Mezőgazdasági Tudományos Akadémia bevonásával szervezze meg, hogy 1947-ben az 1939-es és 1940-es évek példájára a kolhozok és szovhozok egymillió hektár területen hektáronként átlag 15 métermázsa kölest takarítsanak be.

10. Az egész Szovjetuniót tekintve a kolhozok rizsvetésterületét 15 000 hektárral kell bővíteni és 1947-ben 150 000 hektárra, 1948-ban pedig 160 000 hektárra kell növelni, s emelni kell a rizs terméshozamát. Gondoskodni kell arról, hogy a rizstermesztő vidékeken minél előbb bevezessék a vetésforgókat és helyesen végezzék a rizsföldek öntözését.

11. Gondoskodni kell arról, hogy a tiszta ugarok felszántását korán végezzék, s hogy a nyár folyamán legalább háromszor, a déli területeken pedig négyszer megmunkálják a tiszta ugarokat. A plénum kimondja, hogy a korai tiszta ugarokat délen és Észak-Kaukázusban legkésőbb május 20-ig, a többi vidéken június 10-ig fel kell szántani, 1947-ben pedig kivételképpen, a kolhozok és szovhozok vontatóerőinek túlterheltsége miatt, az ugarok felszántását délen és Észak-Kaukázusban legkésőbb június 10-ig, a többi vidéken pedig legkésőbb június 20-ig kell befejezni.

12. Legkésőbb 1949-ig teljesen át kell térni minden területen, határterületen és köztársaságban a fajtakörzetekbe beosztott, magasabb hozamú fajtatiszta őszi és tavaszi kalászosok vetésére, s a kiöregedett, alacsony terméshozamú fajták kicserélése céljából gondoskodni kell az új, magasabb hozamú, fajtakörzetbe beosztott fajták szaporításáról.

A plénum megállapítja, hogy a növénynemesítési munka a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumában, annak Fajtaügyi Főigazgatóságán és a minisztérium mellett működő Állami Gabonafajtavizsgáló Bizottságban a helyi viszonyokhoz alkalmazkodó magas hozamú fajták előállítása terén végzett növénynemesítési munka még mindig elmarad a mezőgazdaság igényei mögött. A régi bőtermő fajták, különösen a tavaszi búzafajták sok vidéken kivesznek, az új, magasabb hozamú fajtákat pedig nagyon lassan vezetik be a mezőgazdasági termelésbe. A szibériai kolhozok mind a mai napig nem rendelkeznek fagyálló őszi buzafajtákkal.

Meg kell javítani a vetőmagtermesztő és nemesítő munka megszervezését, a mezőgazdasági szervek, a növénynemesítő és kísérleti intézetek meg a növénynemesítők elé azt a feladatot kell kitűzni, hogy a legközelebbi két-három év folyamán állítsanak elő a helyi viszonyokhoz alkalmazkodó, magas hozamú gabona-, hüvelyes-, olajosmagvú növény- és takarmánynövény-fajtákat.

A plénum feltétlenül szükségesnek tartja, hogy Szibéria és az Uralontúl kolhozaiban és szovhozaiban vessenek koránérő és jóval később érő fajtákat, azért, hogy a munka dandárja — a vetés, termésbetakarítás — idején ne zsúfolódjék túlságosan a munka, és hogy nagyobb gabonatermést biztosítsanak. E vidék fajtanemesítő intézetei fokozzák a magas hozamú, koránérő tavaszi búzafajták előállítása terén végzett munkájukat.

13. 1947-től kezdve ismét be kell vezetni a legfontosabb kalászosok vetésterületének tervezési rendjét, amely előírja a kolhozoknak minden egyes gabonafajta vetéstervét.

14. A plénum véleménye szerint elsősorban a fő gabonatermelő vidékeket kell ellátni traktorokkal, kombájnokkal, egyéb mezőgazdasági gépekkel és gépkocsikkal, különösen azokat a vidékeket, amelyeken a kolhozportához nagy szántóterületek tartoznak (Szibéria, Észak-Kazahsztán, a Volgavidék). A gabonatermelés fokozottabb gépesítése érdekében a legközelebbi évek folyamán meg kell honosítani a magajáró kombájnok, a traktorvontatású tárcsás tarlóhántók, a nehéz tárcsás boronák, a négyzetes kukoricavetőgépek, a mozgó magszárítók, a nagy gabonatisztító gépek széleskörű alkalmazását.

II. Az ipari növények termelésének növelése terén

A plénum kötelezi a párt- és szovjetszervezeteket, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és helyi szerveiket, hogy az 1947. évi állami tervnek és az ötéves terv feladatainak megfelelően, három év — 1947, 1948 és 1949 — alatt érjék el és szárnyalják túl az ipari növények — a gyapot, a hosszúrostú len, a cukorrépa — termelésének háború előtti színvonalát.

A terméshozam emelése érdekében az ipari növények számára a legjobb földeket kell kijelölni, a magot őszi mélyszántásba kell vetni, gondoskodni kell a vetés előtti jó talajművelésről, a vetést és a sorközi művelést idejében kell elvégezni, több műtrágyát kell alkalmazni, és teljes mértékben ki kell használni az öntözött földeket.

A gyapottermelés terén

1. A plénum megállapítja, hogy 1946-ban a fő gyapottermelő területeken — az Üzbég, Tadzsik és Azerbajdzsán SzSzK-ban — emelkedett a terméshozam és nagyobb lett a gyapot összetermése.

A gyapottermelés terén azonban még mindig komoly hiányosságok tapasztalhatók, amelyek akadályozzák a gyapottermelés további fellendülését. Több vidéken, különösen az Üzbég SzSzK-ban, helytelenül használják fel az öntözött földeket, és emiatt jelentős mennyiségű öntözhető földterület nem került művelés alá. Előfordul, hogy helytelenül üzemeltetik az öntözőrendszert, nem használják ki teljesen a gépeket, megszegik az agrotechnika követelményeit a művelés, az öntözés és egyéb mezőgazdasági munkák határidejét és minőségét illetően, lassan fejlődik a here-

félék vetése, és nem kielégítő módon vezetik be és honosítják meg a vetésforgókat.

A kolhozok és a szovhozok számos területen és kerületben csekély gyapottermést érnek el, és nem teljesítik az állami beadási terveket.

Különösen nem kielégítő gyapottermést értek el 1946-ban Horezm meg Dél-Kazahsztán területén, valamint az Üzbég és a Türkmén SzSzK számos más vidékén.

2. A gyapottermelés minél gyorsabb helyreállítása és továbbfejlesztése céljából a gyapot vetésterületét 1947-ben 165 600 hektárral kell bővíteni és 1947-ben 1 467 000 hektárra, 1948-ban pedig 1 530 000 hektárra kell növelni.

Biztosítani kell az ötéves terv azon feladatának teljesítését és túlteljesítését, amely szerint a gyapot összтermését 1950-ig 3,1 millió tonnára kell növelni.

3. Gondoskodni kell minden gyapottermelő köztársaságban a meglevő öntözött földek helyes és teljes felhasználásáról, s nem szabad hagyni, hogy a földek elszikesedjenek és elmocsarasodjanak. 1947—1948-ban helyre kell állítani az elhanyagolt öntözéses földeket, különösen az Üzbég, Tadzsik, Türkmén, Kirgiz és Kazah SzSzK-ban.

4. Meg kell javítani az öntöző és lecsapoló berendezések műszaki karbantartását. Fokozottabban kell ellenőrizni az öntözésre tárolt víz helyes felhasználását, s nem szabad megengedni, hogy megszegjék az elárasztási és öntözési szabályokat. Rendet kell teremteni a kolhozok és szovhozok vízfelhasználása terén, meg kell javítani az öntözés technikáját, mindenütt be kell vezetni a helyes barázdás öntözést, és fel kell számolni a gyapotcserje elárasztás útján történő öntözését.

5. A gyapottermesztéssel kapcsolatos legfontosabb munkák gépesítését 1950-re a következő arányban kell növelni: a szántását és a vetését 95 százalékra, a hosszanti kultivátorozását 90 százalékra, a harántirányú kultivátorozását 40 százalékra, a gyapotbetakarítását 30 százalékra és a gyapotmag-tisztítását 60 százalékra.

6. Biztosítani kell, hogy a gyapottermesztő köztársaságok kolhozainak és szovhozainak 1947-ben 565 000 tonna műtrágyát szállítsanak.

A cukorrépatermelés terén

7. A plénum megállapítja, hogy a cukorrépa terméshozama és állami beadása jelentős mértékben csökkent, különösen a fő

cukorrépatermelő vidékeken, az Ukrán SzSzK-ban, valamint Kurszk, Voronyezs és Tambov területen.

A cukorrépatermelés mielőbbi helyreállítása és továbbfejlesztése céljából a cukorrépa vetésterületét 1947-ben 120 000 hektárral — ezen belül az Ukrán SzSzK-ban 93 000 hektárral kell bővíteni, s 1947-ben a Szovjetunió egész területén 1 058 000 hektárra, 1948-ban pedig 1 319 000 hektárra kell növelni.

8. 1949-ben minden cukorrépatermelő kolhozban be kell fejezni a helyes vetésforgók helyreállítását, illetve új vetésforgókat kell bevezetni évelő pillangós és szálastakarmánykeverékek beiktatásával; a cukorrépát 1947—1948-tól kezdve csak őszi mélyszántásba szabad vetni, amelyet idejében végzett tarlóhántás előzött meg. A cukorrépa vetését korán, rövid idő alatt, legfeljebb 6—7 nap alatt el kell végezni, és a vetést a korai kalászosok tömeges vetésével egyidejűleg kell megkezdeni.

9. Meg kell szervezni a cukorrépa kártevői elleni harcot, nagy mértékben fel kell használni a baromfit a répabarkó irtására, idejében elő kell készíteni és le kell szállítani a kolhozokba, szovhozokba, a gép- és traktorállomásokra a növényi kártevők elleni harchoz szükséges eszközöket — mérgező vegyszereket, permetezőkészülékeket és porozógépeket, s biztosítani kell, hogy a kolhozok előkészítsék a növényi kártevők elleni harchoz szükséges egyszerűbb eszközöket.

10. Biztosítani kell, hogy 1947-ben a cukorrépa alá 397 000 tonna műtrágyát szállítsanak.

11. A cukorrépatermeléssel kapcsolatos munkákat 1949-ben a következő arányban kell gépesíteni: az őszi mélyszántást 100 százalékra, a vetés előtti kultivátorozást 85 százalékra, a vetést 90 százalékra, a sorközi művelést 75 százalékra, a cukorrépaszedést 80 százalékra, és biztosítani kell a cukorrépaszedőkombájnok alkalmazását.

12. Gondoskodni kell arról, hogy a kolhozok a répaszedő gépek kijavításával és a megfelelő mezőgazdasági felszerelés előkészítésével idejében felkészüljenek a cukorrépa betakarítására és a begyüjtőhelyekre szállítására, hogy a kolhozok, a gép- és traktorállomások és a cukorgyárak felkészüljenek az igás- és tehergépkocsi-fuvarozásra, biztosítsák az igaerő és a gépkocsik teljes kihasználását, s tartsák szem előtt, hogy ez rendkívül fontos feltétele a termésveszteség elleni harcnak, és annak, hogy a kolhozok teljesíthessék az állammal szembeni kötelezettségeiket.

A cukorrépatermelő vidékek teherfuvarozásának megjavítása céljából ki kell javítani és jókarban kell tartani a földutakat

és a műutakat. Azokon a vidékeken, ahol a legnagyobb cukorrépaszállítás bonyolódik le, 1947-től 1950-ig műutakat és keskenyvágányú vasutakat kell építeni.

A hosszúrostú len és kender termelése terén

13. A plénum megállapítja, hogy Kirov, Kosztroma, Jaroszlavl, Kaluga, Novoszibirszk, Ivanovo területen és az Udmurt Autonóm SzSzK-ban csökkent a len vetésterülete, kisebb lett a len terméshozama, kevesebb lenterméket adnak be az államnak; a kendertermelés terén ugyanez a helyzet Penza, Brjanszk, Kurszk területen és a Moldva Autonóm SzSzK-ban. Lassan megy a len- és a kendertermelés helyreállítása a Belorusz és az Ukrán SzSzK-ban is.

Ezeken a területeken és köztársaságokban a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek nem fordítanak kellő figyelmet a lenes kendertermelésre, s emiatt a len- és a kendertermesztés agrotechnikája alacsony színvonalon áll. Megkésve és rosszul előkészített talajba vetnek. A termés betakarítását nem idejében és nagy veszteséggel végzik. A len és a kender elsődleges feldolgozása rosszul van megszervezve. A len késői nyűvése és cséplése jelentős magveszteséget okoz, a lenkóró kései szétterítése, a lennek a harmatáztatási helyeken való gondatlan kezelése és a len túl hosszú ideig tartó fektetése nagy károkat idéz elő a lenrostban, és rontja a minőségét.

14. A len- és a kendertermelés gyors helyreállítása és továbbfejlesztése céljából:

A hosszúrostú len vetésterületét 1947-ben a Szovjetunió egész területén 366 000 hektárral — ezen belül a kolhozokban 223 000 hektárral kell bővíteni és 1947-ben 1 300 000 hektárra — ezen belül a kolhozokban 1 014 000 hektárra, 1948-ban pedig 1 580 000 hektárra — ezen belül a kolhozokban 1 240 000 hektárra kell növelni.

Gondoskodni kell az ötéves tervben 1950-re kitűzött ama feladat feltétlen teljesítéséről és túlteljesítéséről, amelynek értelmében a rostlen össztermelését 800 000 tonnára kell növelni.

15. A középorosz és a déli kender vetésterületét 1947-ben a Szovjetunió egész területén 108 000 hektárral — ezen belül a kolhozokban 67 000 hektárral kell bővíteni és 1947-ben 337 000 hektárra, 1948-ban pedig 506 000 hektárra kell növelni.

16. A len terméshozamának emelése céljából bővíteni kell az évelő takarmánynövények — a lóhere és a komócsin — vetését,

s gondoskodni kell arról, hogy a legfontosabb lentermelő vidékek kolhozaiban a lent általában az évelő takarmányok felszántott tarlójába vessék. A lent és a kendert 1948-tól kezdve mindenütt őszi mélyszántásba kell vetni. Gondoskodni kell arról, hogy a kolhozok három év alatt teljesen áttérjenek a len és a kender soros vetésére, a betakarítást és a cséplést pedig betakarító-, illetve cséplőgépekkel végezzék.

17. Ki kell bővíteni a hosszúrostú len és a kender vetőmagját termesztő kolhozok és állomások hálózatát, s a vetőmagtermesztés terén azt a feladatot kell eléjük tűzni, hogy a legközelebbi két-három év folyamán a len és kender vetésterületeit teljes mértékben lássák el fajtatiszta és javított tájfajta vetőmaggal. Meg kell javítani a hosszúrostú len és a kender új, bő rost- és magtermést biztosító fajtáinak előállítása terén végzett nemesítési munkát.

A kaucsuktermő növények termelése terén

18. A természetes gumi termeléséhez szükséges szilárd nyersanyagbázis mielőbbi megteremtése céljából jelentős mértékben növelni kell a kaucsuktermő növények — a gumipitypang, a gvajulacserje és a kaucsuk-pozdor — termelését, és gyors ütemben kell emelni terméshozamukat. Gondoskodni kell a gumipitypang 1947-es vetéstervének feltétlen teljesítéséről. Gumipitypangot 1947—1948-ban főképpen a Belorusz meg az Ukrán SzSzK-ban, a Csuvas és a Baskir Autonóm SzSzK-ban, Kurszk, Vlagyimir, Orlov, Tula, Gorkij és Rjazany területen kell vetni. A gumipitypang vetésterületeit elsősorban azokban a kolhozokban kell összpontosítani, amelyek e növény termesztése terén tapasztalatokkal rendelkeznek, és nem szabad a vetésterületeket túlságosan széttagolni.

19. Széles körben meg kell honosítani a gumipitypang-termelés élenjáró agrotechnikáját: a gumipitypangot őszi mélyszántásba kell vetni, szerves- és műtrágyával kell trágyázni, a vetést gondosan kell ápolni, szigorúan be kell tartani a vetés és a növényápolás megállapított határidejét. Létre kell hozni a vetőmagtermesztő kolhozok és szovhozok hálózatát a gumipitypang fajtatiszta és javított vetőmagjának termesztésére.

20. A plénum kötelezi a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, hogy a Lenin Mezőgazdasági Tudományos Akadémia bevonásával gyorsítsa meg a gumipitypang vegetációs szaporítási módjának kidolgozását, s egyidejűleg vezesse be a gumi-

pitypang termelését, továbbá dolgozza ki a kaucsuk-pozdornak az Ukrán SzSzK öntözetlen sztyeppés vidékein történő termesztési módját.

A dohány- és a mahorkatermelés terén

21. A plénum megállapítja, hogy a dohány terméshozama Krasznodar határterületen, az Ukrán SzSzK-ban és Krim területen jelentős mértékben csökkent, s ugyanez vonatkozik a mahorkára Szarátov, Tambov, Rjazany területen és a Moldva Autonóm SzSzK-ban. A dohány és a mahorka alacsony terméshozama annak a következménye, hogy a helyi párt- és szovjetszervek nem fordítottak kellő figyelmet e növények termelésére, a termelők nem tartották be az agrotechnika szabályait, a betakarításnál termésveszteség volt, a melegágyak és a szárítók nem voltak kielégítő állapotban.

A dohány vetésterületét 15 300 hektárral, a mahorka vetésterületét 32 000 hektárral kell bővíteni, s 1947-ben a dohány vetésterületét 98 200 hektárra — ezen belül a kolhozokban 83 800 hektárra, a mahorka vetésterületét 129 000 hektárra — ezen belül a kolhozokban 116 500 hektárra, 1948-ban a dohány vetésterületét 101 400 hektárra — ezen belül a kolhozokban 87 000 hektárra, a mahorka vetésterületét pedig 141 000 hektárra — ezen belül a kolhozokban 123 000 hektárra kell növelni.

22. Gondoskodni kell arról, hogy minden dohánytermesztő kolhoz annyi melegágyat létesítsen, amennyiben korai ültetés céljára elegendő dohány- és mahorkapalántát tud nevelni.

1947—1948-ban helyre kell állítani a kolhozok dohány- és mahorkaszárításra alkalmas minden helyiségét, és új szárítókat kell építeni, hogy minden dohánytermesztő kolhoznak szükségletei fedezésére elegendő szárítóhelyisége legyen. Dohány- és mahorkatermesztésre a legjobb, trágyázott földeket kell kijelölni, amelyen kiirtották a gazt, és amelyen mélyszántást végeztek.

A dohány és a mahorka ültetését és ápolását az agrotechnikai szempontból legkedvezőbb időpontban, a palántasűrűségre vonatkozó előírások pontos betartásával kell elvégezni, a betakarítást a talajmenti fagyok beálltáig be kell fejezni, s ügyelni kell arra — különösen a betakarítás és a szárítás idején —, hogy ne legyen termésveszteség.

A selyemhernyótenyésztés terén

23. Gondoskodni kell arról, hogy 1948-ban legalább annyi selyemgubót nyerjünk, mint a háború előtt.

Tűrhetetlen, hogy az utóbbi években, különösen az Üzbég, Kazah, Türkmén és Kirgiz SzSzK-ban rohamosan csökkent az eperfaültetés, az eperfákat jogtalanul kivágták, kipusztították, vagy engedték, hogy kiszáradjanak. Mivel a selyemhernyótenyésztés fejlesztésének fő feltétele az, hogy gyorsan helyreállítsuk és növeljük a selyemhernyóeleséget szolgáltató fák állományát, jelentős mértékben növelni kell az eperfaültetvények területét, nagyobb gondot kell fordítani a csemeték ápolására, pótolni kell a kipusztult fákat, és nagy területeken kell meghonosítani a dúslombozatú eperfafajtákat.

A középázsiai és a kaukázusontúli vidékek selyemhernyótenyésztésének továbbfejlesztésével párhuzamosan, gondoskodni kell arról is, hogy az OSzFSzK-ban, az Ukrán és a Moldva SzSzK-ban kiszélesítsék a selyemhernyótenyésztést, s megteremtsék a selyemhernyóeleséget szolgáltató fák szükséges állományát, mind az eperfalevéllel, mind a tölgyfalevéllel táplálkozó hernyó számára.

Meg kell kezdeni új gubógőzölők, gubószárítók és petekeltető üzemek építését.

A citruszfélék és a tea termelése terén

24. A szubtrópusi vidékek mezőgazdasági, párt- és szovjetszervei elé feladatul kell kitűzni a citruszfélék és a zöldtea-cserje terméshozamának jelentős emelését. 1948-ban túl kell szárnyalni a nemesített zöldtea-cserje össztermésének háború előtti színvonalát.

A citruszfélék termőterületét 1947-ben 20 800 hektárra, a teaültetvények termőterületet pedig 55 600 hektárra kell bővíteni, azzal, hogy már 1949-ben a citruszfélék termőterületét 27 500 hektárra, a teaültetvények termőterületét pedig 60 000 hektárra kell növelni.

A citruszfélék termőterületének növelése kizárólag a narancs- és a citromültetvények javára történjék.

Gondoskodni kell a többi szubtrópusi gyümölcstermő növény (olajbogyó, füge, gránátalma, hurma-szilva) termelésének fejlesztéséről is.

25. 1947—1948 folyamán pótolni kell a kipusztult teacserjéket, s 1949-ig be kell fejezni a gyengetermésű citruszfák újra-

oltását; gondoskodni kell az ültetvények megfelelő ápolásáról, és nem szabad leegyszerűsíteni az agrotechnikát.

26. Annak érdekében, hogy a citruszféléket a viszonylag alacsonyabb hőmérsékletű szubtrópusi zónában is meghonosíthassuk, meg kell szervezni a fagyálló, koránérő és bőtermésű narancs- és citromfajták előállításával kapcsolatos nemesítő munkát, s ebbe a munkába a tudományos kutatóintézeteken kívül be kell vonni a növénynemesítéshez értő kolhozparasztokat, a kertészeket és az agronómusokat.

Meg kell tenni a szükséges intézkedéseket a citruszfélék és teaültetvények növényi kártevői és betegségei elleni harcra, s a legközelebbi két-három év folyamán fel kell számolni a fertőző gócokat.

Gondoskodni kell arról, hogy 1947-ben a tea- és a citrusültetvényeken műtrágyát és növényvédőszereket kapjanak, s messzemenően alkalmazzák a zöldtrágyázást és a helyi szerves trágyákat.

1947-ben a Grúz SzSzK-nak a citruszfélék és a tea trágyázására 84 000 tonna műtrágyát — ebből 45 000 tonna nitrogénműtrágyát — kell juttatni.

A gyümölcstermelés és szőlészet terén

27. Gondoskodni kell arról, hogy a kolhozok 1947-ben 16 700 hektár új gyümölcsöst, 6 700 hektár epreskertet és 11 400 hektár szőlőt, 1948-ban pedig 25 000 hektár gyümölcsöst, 10 000 hektár epreskertet és 16 000 hektár szőlőt telepítsenek, s ugyanakkor emeljék a meglevő gyümölcsösök, epreskertek és szőlők terméshozamát.

28. Fejleszteni kell a meglevő kolhoz- és állami faiskolákat, s újakat kell létesíteni, azzal a célkitűzéssel, hogy az újonnan telepítendő gyümölcsösöket, szőlőket és epreskerteket teljesen elláthassuk facsemetével, hogy a kipusztult csemetéket pótolni tudjuk és hogy a kolhozparasztok, munkások és alkalmazottak háztáji telkein való telepítés céljára gyümölcsfacsemetéket és szőlődugványokat adhassunk.

29. A plénum kötelezi a Mezőgazdasági Gépipari Minisztériumot, hogy 1948-tól kezdve ismét indítsa meg a különleges kerti gépek (kerti ekék, boronák, kultivátorok, ültetvény-ekék), a gyümölcsösök és szőlőskertek kártevői és betegségei elleni harchoz szükséges felszerelések, továbbá egyszerű kerti szerszámok gyártását.

A szója- és a ricinustermelés terén

30. A plénum megállapítja, hogy a szója és a ricinus vetésterületének helyreállítása rendkívül lassan halad. Különösen lassan halad a szója és a ricinus vetésterületének és hozamának helyreállítása Krasznodar határterületen és az Ukrán SzSzK-ban.

A szója vetésterületét 1947-ben 52 000 hektárral — ezen belül a kolhozokban 29 000 hektárral kell bővíteni, és 274 000 hektárra kell növelni, azzal a célkitűzéssel, hogy 1948-ban teljesen helyreállíthassuk a szója háború előtti vetésterületét; a kolhozok ricinus vetésterületét 1947-ben 48 000 hektárral kell bővíteni, és 112 500 hektárra, 1948-ban pedig 150 000 hektárra kell növelni.

31. A szója és a ricinus magas és állandó terméshozamának biztosítása érdekében ezeket a növényeket őszi mélyszántásba, a Távolkeleten pedig a szóját ugarba kell vetni. Meg kell javítani az új, magashozamú szója- és ricinusfajták előállításával kapcsolatos fajtanemesítési munkát, be kell vezetni az olyan ricinusfajták nagyarányú termesztését, amelyeknek magtokja nem repedezik meg. A kolhozokban növelni kell a fajtatiszta vetőmagok termelését, hogy 1949-ben a szója és a ricinus egész vetésterületét fajtatiszta vetőmaggal vethessék be.

Az olajosmagvú növények termelése terén

32. Gondoskodni kell arról, hogy a napraforgó vetésterületét 105 000 hektárral bővítsék, s 1947-ben 3 100 000 hektárra, 1948-ban pedig 3 392 000 hektárra növeljék, hogy az olajlen vetésterületét 40 000 hektárral bővítsék, s 1947-ben 238 000 hektárra, 1948-ban pedig 336 000 hektárra növeljék, hogy a mustár vetésterületét 1947-ben 286 000 hektárra, 1948-ban pedig 300 000 hektárra, s a homoki repce vetésterületét 1947-ben 223 000 hektárra növeljék.

33. Gondoskodni kell arról, hogy 1947-től kezdve az olajosmagvú növényeket őszi mélyszántásba vessék, hogy a vetés előtti talajművelést és a vetést jobb minőségben végezzék; az olajosmagvú növények (napraforgó, szezám, mák, sáfrányos szeklice, perilla és földimogyoró) ritkasortávolságú vetésein legalább háromszor kell végezni sorközi művelést, s ugyanakkor a sorokat gyomtalanítani kell.

34. A jövőben nem szabad tűrni, hogy elkéssenek az olajosmagvú növények, különösen a napraforgó betakarításával, mert emiatt a termés jelentős része kárbavész; kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a helyi párt- és szovjet-

szerveket, hogy 1947-ben és az utána következő években gondoskodjanak az olajosmagvú növények idejében történő betakarításáról, a Mezőgazdasági Gépipari Minisztériumot pedig kötelezni kell, hogy szervezze meg az olajosmagvú növények aratására alkalmas és a kombájnokra felszerelhető berendezések olyan mértékű gyártását, hogy az e téren mutatkozó szükségleteket teljes egészében kielégíthesse.

A burgonya és a zöldségfélék termelése terén

35. A burgonya vetésterületét 1947-ben a Szovjetunió egész területén 647 000 hektárral 8 318 000 hektárra — ezen belül a kolhozokban 2 682 000 hektárra, 1948-ban pedig 9 108 000 hektárra — ezen belül a kolhozokban 3 045 000 hektárra kell növelni.

36. A zöldségfélék vetésterületét 1947-ben a Szovjetunió egész területén 138 000 hektárral — ezen belül a kolhozokban 120 000 hektárral kell bővíteni, s ebből a hagyma vetésterületét 26 000 hektárral, a káposzta vetésterületét 49 000 hektárral kell növelni. A zöldségfélék vetésterületét 1947-ben 1 800 000 hektárra — ezen belül a kolhozokban 835 000 hektárra, 1948-ban pedig 2 000 000 hektárra — ezen belül a kolhozokban 900 000 hektárra kell növelni.

Molotov, Szverdlovszk, Cseljabinszk, Kemerovo és Moszkva területen, Altáj határterületen, az Udmurt Autonóm SzSzK-ban, a Grúz, az Örmény és az Azerbajdzsán SzSzK-ban, ahol elérték és túlszárnyalták a kolhozok burgonya- és zöldségtermelésének háború előtti színvonalát, a párt- és a szovjetszervezetek elé azt a feladatot kell kitűzni, hogy gondoskodjanak a vetésterület és e növények terméshozamának további növeléséről. A déli és a délkeleti vidékeken két év alatt helyre kell állítani a nyári burgonya háború előtti vetésterületét.

A plénum megállapítja, hogy Rjazany, Szarátov és Tambov területen a burgonya meg a zöldségfélék termelésének növelése helyett csökkent a zöldségfélék meg a burgonya terméshozama és össztermése.

37. Intézkedéseket kell tenni Moszkva, Leningrád, Baku, Harkov, Kiev, Gorkij, Sztálingrád, az uralvidéki, a Donyec-medencei, a Kuznyecki-medencei ipari központok, a szibériai és a távolkeleti városok és más nagyvárosok meg ipari központok környékén levő burgonya- és zöldségtermelési, valamint állattenyésztési bázisok további erősítése és fejlesztése érdekében, hogy e központok egész burgonya- és zöldségszükségletét, tej-

és hússzükségletüknek pedig jelentős részét sajáttermelésű termékekkel fedezhessék; gondoskodni kell az üvegházi-melegágyi kertészet messzemenő fejlesztéséről is, hogy a városok és ipari központok lakosságát télen és tavasszal elláthassák friss zöldségfélékkel és főzelékekkel.

Növelni kell a burgonyatermelést a szesz-, a keményítő és a melaszipari vidékeken, különösen Rjazany, Brjanszk, Orel, Vlagyimir, Gorkij, Ivanovo, Jaroszlavl, Tula, Szmolenszk, Csernyigov, Zsitomir és Mogilev területen, hogy a legközelebbi két-három év folyamán a szeszgyártásban lényegesen emelhessük a burgonyanyersanyag részarányát, s jelentősen csökkenthessük a gabona szeszgyártásra történő felhasználását.

Növelni kell a konzervipari vidékeken, különösen Asztrahán és Krim területen, Krasznodar határterületen, a Dagesztán Autonóm SzSzK-ban, az Azerbajdzsán, Üzbég, Ukrán és Moldva SzSzK-ban a zöldségfélék termelését, hogy teljes egészében kielégítsük a konzervgyárak nyersanyagszükségletét.

A burgonya és zöldségfélék terméshozamának emelése, továbbá a burgonya és a zöldségfélék termesztésére szánt öntözéses területek jelentős növelése céljából kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Gépipari Minisztériumát esőztető öntöző berendezéseknek, a Nehézgépipari Minisztériumot nyersolajmotoroknak, a Szovjetunió Gép- és Műszeripari Minisztériumát viziszivattyúknak olyan mennyiségben történő gyártására, hogy biztosíthassuk az öntözés idejében történő elvégzését. A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma dolgozzon ki új öntöző-berendezés-típusokat.

III. Az állattenyésztés fellendítése terén

A szarvasmarha-, juh- és kecskeállomány háború előtti színvonalát 1948 végéig, a sertésállomány háború előtti színvonalát pedig 1949 végéig el kell érni, illetve túl kell szárnyalni; az ötéves terv végére jelentősen túl kell szárnyalni minden haszonállatfajta állományának háború előtti színvonalát; a kolhozok lóállományát 1950 végére az 1946. évihez képest 58%-kal kell gyarapítani.

Növelni kell az állatok hús-, tej-, gyapjúhozamát és szaporulatát, s a tej- és gyapjúhozam terén 1948-ban, a húshozam terén 1949-ben el kell érni a háború előtti színvonalat, az ötéves terv végére pedig jelentős mértékben túl kell szárnyalni ezt a színvonalat.

Gondoskodni kell az állattenyésztés fejlesztéséről és az álla-

tok hozamának emeléséről, szilárd takarmánybázis létrehozása, az anyaállatállomány meddőségének felszámolása, az állatok mesterséges megtermékenyítésének széleskörű alkalmazása és a tenyésztői munka megjavítása révén, hogy minél több kolhozban és szovhozban meghonosodjanak a nagyhozamú állatfajták.

A plénum megállapítja, hogy a Kazah SzSzK párt- és szovjetszervei az 1941 és 1946 közötti időszakban biztosították a ló-, szarvasmarha- és juhállomány általános növekedését. Ugyanebben az időszakban gyarapodott a szarvasmarha- és a juhállomány Kalinyin és Moszkva területen meg a Csuvas Autonóm SzSzK-ban, a szarvasmarhaállomány Gorkij és Ivanovo területen meg a Jakut Autonóm SzSzK-ban. Gyarapította juh- és kecskeállományát a Grúz, Azerbajdzsán és Türkmén SzSzK, Arhangelszk terület és Habarovszk határterület.

Ugyanakkor, minthogy a helyi párt- és szovjetszervek nem kielégítő módon irányították az állattenyésztés fejlesztését, az 1941 és 1946 közötti időszakban csökkent a szarvasmarha- és a juhállomány a Baskír Autonóm SzSzK-ban, Altáj és Krasznodar határterületen, Novoszibirszk, Szarátov és Omszk területen. Ugyanebben az időszakban csökkent a szarvasmarhaállomány Vologda, Kirov, Irkutszk és Csita területen, a Burját-Mongol Autonóm SzSzK-ban, s a juhállomány Uljanovszk és Cskalov területen meg a Tatár Autonóm SzSzK-ban.

A plénum az 1947. évi állami terv és az ötéves terv értelmében a következőkre kötelezi a párt- és szovjetszervezeteket, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és helyi szerveiket:

A szarvasmarhatenyésztés terén

1. A szarvasmarhaállományt 1947-ben 5,2 millióval, 1948 január elsejéig 52 millióra — ezen belül a kolhozok szarvasmarhaállományát 2,6 millióval 18,4 millióra, 1949 január elsejéig 56,1 millióra — ezen belül a kolhozokét 21,2 millióra kell növelni, a tehénállományt 1948 január 1-ig 24,7 millióra — ezen belül a kolhozok tehénállományát 4,4 millióra, 1949 január 1-ig pedig 27,2 millióra — ezen belül a kolhozokét 6 millióra kell növelni.

2. Komoly hiányosság az állattenyésztés fejlesztése terén, hogy sok kolhoznak kis tenyésztelepe és olyan csekély tehénállománya van, amely nem biztosíthat annyi állati terméket, amennyi az állami beadási kötelezettségek teljesítésének és a kolhozparasztok munkaegységek után járó részesedésének fe-

dezéséhez szükséges. Egy tenyésztelepre Tambov területen átlag csak 6 tehén, Kirov területen 7 tehén, Penza területen 8 tehén jut. Különösen tűrhetetlen, hogy számos területen, határterületen és köztársaságban egyes kolhozok tenyésztelepein egyáltalán nincs törzsállomány. Kirov terület 586 kolhozának, Rjazany terület 108 kolhozának, Tambov terület 53 kolhozának tenyésztelepén nincs tehénállomány.

A plénum kötelezi a párt-, a szovjet- és a mezőgazdasági szerveket, gondoskodjanak arról, hogy 1947—1948 folyamán minden kolhoz szervezzen tejgazdaságot, 1950 végére pedig érjék el, hogy minden kolhoznak legyen tenyésztelepe, s legalább a törvényben előírt nagyságú törzsállománya. Azokban a kolhozokban, amelyek beszerezték a számukra megállapított tehénállományt, az állatállomány számbeli növelésére vonatkozó tervfeladatok felbontásánál a törzsállomány további gyarapításának szükségességéből kell kiindulni.

3. Egyik igen fontos feladatnak kell tekinteni, hogy két-három éven belül minden kolhozparasztnak legyen tehene, legyenek állatai. Ebből a célból azoknak a kolhozparasztoknak, akiknek nincs tehenük, 1947—1948-ban borjúvásárlás céljára állami hitelt kell folyósítani.

A plénum kötelezi a helyi párt- és szovjetszerveket meg a kolhozok vezetőségét, hogy minden eszközzel segítsék a kolhozparasztokat állataik szálas- és nedvdús takarmánnyal, továbbá legelővel való ellátása terén.

Kötelezi a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és helyi szerveit, hogy a kolhozok közös állatállományának zootechnikai és állatorvosi ellátása során részesítsék zootechnikai és állategészségügyi segítségben a kolhozparasztok személyi tulajdonában levő állatállományt is.

4. Gondoskodni kell arról, hogy a kolhozok tenyésztelepein egy tehén átlagos tejhozama 1947 végére az 1946. évihez képest 15%-kal, 1948 végére pedig az 1947. évihez képest 15%-kal emelkedjék.

A plénum kötelezi a párt- és a szovjetszerveket, a Szovjetunió Hús- és Tejipari Minisztériumát, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és helyi szerveiket, hogy a kolhozok tehénállományának gyorsabb növelése, a tehenek hozamának emelése, szilárd takarmánybázis létrehozása és a tejüzemek hálózatának széleskörű fejlesztése alapján biztosítsák minden területen, határterületen és köztársaságban, különösen a már régóta áruvajtermeléssel foglalkozó vidékeken — Szibériában, Arhangelszk,

Vologda, Molotov és Kirov területen — a vajtermelés jelentős növekedését.

5. Helytelen, hogy a kolhozoknak nem tették lehetővé a tejbeadás vajban történő teljesítését, hogy nem adtak nekik szeparátorokat, és ezért a kolhozok — minthogy az állami vajüzemek hálózata nem elég sűrű — kénytelenek a tejet nagy távolságra eső állami átvevőhelyekre és vajüzemekbe szállítani, ami miatt a tej jelentős részéből nem lesz vaj, és sok tej megromlik. A meglevő vajüzemeket, átvevőhelyeket és kolhozokat nem látják el elég tejesedénnyel, a tej zsírtartalmának meghatározására szolgáló felszereléssel és reagensekkel. Mindez oda vezet, hogy az állam jelentős mennyiségű vajjal kevesebbet kap, a kolhozokat pedig nagy károsodás éri.

A vajtermelés jelentős növelése érdekében kötelezni kell a Szovjetunió Hús- és Tejipari Minisztériumát, hogy a kolhozoktól, a kolhozparasztoktól, a parasztgazdaságoktól, a munkásoktól és alkalmazottaktól minden további nélkül fogadjon el vajat tejbeadási kötelezettségeik teljesítése fejében.

A tejfeldolgozó üzemek, a tejbegyüjtő helyek, a kolhozok, a szovhozok, a kolhozparasztok és a parasztgazdaságok szeparátorokkal, tejesedénnyel és laboratóriumi felszereléssel való ellátása érdekében biztosítani kell, hogy 1947-ben 150 000 szeparátort, 850 000 tejeskannát, 242 000 sajtárt, 143 500 tejmérőt, 21 000 köpülőgépet és 500 000 butirométert gyártsanak. A kolhozok és a tejipar számára elegendő mennyiségű kénsavat és amilalkoholt kell kiutalni.

6. A plénum komoly hiányosságnak tartja, hogy a kolhozokban rosszul van megszervezve az állatok legeltetéses feljavítása és hízlalása, s ezért a húsbeadás teljesítése során az állatok jelentős részét az átlagkondíción alul adják be, ami komoly kárt okoz az államnak és a kolhozoknak, mivel az állam gyengeminőségű húst kap, a kolhozok pedig arra kényszerülnek, hogy a kelleténél több állatot adjanak be.

A kolhozok legeltetéses szarvasmarhahízlalási tervét 1947-ben 2 millió darabban, 1948-ban pedig 2,2 millió darabban kell megállapítani, azzal a célkitűzéssel, hogy a kolhozok a jövőben a húsbeadás során ne adjanak be átlagkondíción aluli jószágot, és hogy minél több kövér, a megállapított átlagsúlyon felüli állatot adjanak be.

7. Tekintettel arra, hogy a húsállatok tenyésztésének fejlesztésére a Kazah SzSzK-ban, a Kirgiz SzSzK-ban, Észak-Kaukázusban, a Volgavidéken, az Uralvidék déli részén és Kelet-

Szibériában nagykiterjedésű legelők állanak rendelkezésre, utasítani kell a Szovjetunió Minisztertanácsát, vizsgálja meg és oldja meg azt a kérdést, hogy a fentemlített vidékek a nyári és a téli legelők jobb kihasználása, s e legelők vízellátását biztosító nagyarányú intézkedések révén messzemenően fejlesszék a húsállatok tenyésztését.

8. Minthogy a begyüjtési hálózat nem elég sűrű, s emiatt a kolhozok és szovhozok kénytelenek nagy távolságokra hajtani az állatokat, kötelezni kell a Szovjetunió Hús- és Tejipari Minisztériumát, hogy jobban szervezze meg az állatoknak a kolhozoktól és a szovhozoktól való átvételét, növelje a begyüjtő helyek számát, és sokkal nagyobb arányokban szervezze meg a beadott állatok hízlalását.

A juhtenyésztés terén

9. A juh- és kecskeállományt 1947-ben 15,6 millióval — ezen belül a kolhozokét 6,9 millióval, 1948 január 1-ig 84,7 millióra — ezen belül a finomgyapjasok és a félfinomgyapjasok számát 20,1 millióra, 1949 január 1-ig pedig 97,8 millióra — ezen belül a finomgyapjasok és a félfinomgyapjasok számát 27,2 millióra kell növelni; a kolhozok juh- és kecskeállományát 1948 január 1-ig 46 millióra — ezen belül a finomgyapjasok és félfinomgyapjasok számát 14,4 millióra, 1949 január 1-ig pedig 53,7 millióra — ezen belül a finomgyapjasok és félfinomgyapjasok számát 18,9 millióra kell növelni.

10. A plénum megállapítja, hogy több területen, határterületen és köztársaságban, különösen Altáj és Krasznojarszk határterületen, Novoszibirszk, Omszk, Cskalov, Kujbisev és Szarátov területen nem fordítanak kellő figyelmet a finomgyapjas juhok tenyésztésének fejlesztésére, jelentősen csökkent a juhoknak a háború előtti években nagymértékben alkalmazott mesterséges megtermékenyítése, s ez a finomgyapjas és félfinomgyapjas juhállománynak és a finom és félfinomgyapjú beadásának csökkenésére vezetett.

A plénum kötelezi a párt- és a szovjetszerveket, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, hogy az ötéves tervnek megfelelően gondoskodjanak a finomgyapjas és a félfinomgyapjas juhok tenyésztésének továbbfejlesztéséről, különösen Észak-Kaukázusban, a Kazah, a Kirgiz és az Ukrán SzSzK-ban, Nyugat-Szibériában, Krim területen és a Volgavidéken, továbbá a karakül

szőrmejuh, a prémjuh, és a zsír-húsjuh tenyésztésének fejlesztéséről, azokon a vidékeken, ahol az ilyen juhfajták meghonosodtak.

A sertéstenyésztés terén

11. A sertésállományt 1947-ben 4,8 millióval, 1948 január 1-ig 13,4 millióra, 1949 január 1-ig 20,3 millióra — ezen belül a kolhozokét 1947-ben 2,2 millióval, 1948 január 1-ig 4,6 millióra, 1949 január 1-ig pedig 6,3 millióra kell növelni.

12. Tekintettel arra, hogy a különböző sertésfajták keresztezéséből származó ivadékok sokkal alkalmasabbak a hízlalásra, ajánlani kell a kolhozoknak és szovhozoknak, hogy nagy arányokban alkalmazzák a fajták közti keresztezést.

A kolhozok a sertéstenyésztés takarmánybázisának fedezése végett biztosítsanak külön vetésterületet a kukorica, a kobakos növények, a cukorrépa és a burgonya számára, építsenek silót, őröljenek lucerna- és lóherelisztet, s szervezzék meg a legeltetéses sertéstenyésztést.

A lótenyésztés terén

13. A lóállományt 1947-ben 1,1 millióval 1948 január 1-ig 11,9 millióra — ezen belül a kolhozokét 1947-ben az 1946. évi állományhoz képest 700 000-rel 7,3 millióra, 1949 január 1-ig pedig az egész állományt 12,9 millióra — ezen belül a kolhozokét 8,2 millióra kell növelni.

Gondoskodni kell az állami törzstenyészetek, a kolhozok tenyésztelepei és az állami méntelepek munkájának megjavításáról és az ott tartott apaállatok teljes kihasználásáról, növelni kell a kolhozok tenyésztelepeinek számát; a sztyeppés vidékek kolhozaiban messzemenően ki kell fejleszteni a legeltető lótenyésztést.

14. Kötelezni kell a köztársaságok minisztertanácsait, a határterületek, területek végrehajtó bizottságait, hogy a helyiipari üzemekben és a kisipari termelőszövetkezetekben szervezzék meg a lószerszámok és szekerek készítését és javítását, továbbá a patkó, kovácsszeg, nemez, szurok, kocsikenőcs és faszén előállítását.

Kötelezni kell a Szovjetunió Könnyűipari Minisztériumát, hogy 1947-től kezdve növelje a lószerszámok, nyergek, a lóápolási cikkek, a nemez és a szironybőr gyártását.

15. Meg kell szervezni a kolhozokban az eleven igaerő gya-

rapítása céljából az igásökrök nevelését, és 1948 január 1-ig a kolhozok igásökörállományát 3,5 millióra, 1949 január 1-ig pedig 4,1 millióra kell növelni.

16. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a helyi párt- és szovjetszerveket az állattenyésztés állatorvosi ellátásának megjavítására. Törekedni kell az állatmegbetegedések és az elhullás erős csökkentésére. Meg kell szervezni, hogy a kerületi állatgyógyintézetek, állattenyésztési és állategészségügyi rendelők, segélyhelyek és bakteriológiai laboratóriumok számára helyiségeket építsenek, illetve a meglevő helyiségeket helyreállítsák.

Lényegesen meg kell javítani a kolhozok, szovhozok és az állategészségügyi hálózat gyógyszerekkel, fertőtlenítő szerekkel, műszerekkel és felszereléssel való ellátását. Ismét meg kell kezdeni, és olyan színvonalra kell emelni az állategészségügyi cikkek, gyógyszerek, fertőtlenítő szerek gyártását, hogy teljes mértékben kielégíthessük az állattenyésztés szükségleteit. Meg kell szervezni az állategészségügyi kézi típusgyógyszertárak gyártását a kolhozok és szovhozok számára, s az állatorvosi műszerek gyártását az állatgyógyintézetek és állategészségügyi segélyhelyek számára.

A tenyésztői munka terén

17. Helytelen, hogy a helyi párt- és szovjetszervek nem értékelik kellőképpen a tenyészállatnevelés jelentőségét, és nem veszik figyelembe, hogy a tenyészállatállomány gyarapítása lehetővé teszi az állattenyésztés hozamának gyors emelését. Sok kolhozban és szovhozban nincs megszervezve a tenyészapaállatok nevelése. Nincs eléggé megszervezve a keresztezett, s különösen a helyi fajtájú nagyhozamú állatok kiválasztása és tenyésztése. Nem hajtották végre az állatok fajtakörzetek szerinti beosztását. Márpedig a fajtatiszta állatok hozama jóval nagyobb.

Kötelezni kell a párt- és a szovjetszerveket, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, hogy állítsák helyre a törzskönyvezett állatok tenyésztésével foglalkozó szovhozokat, az állami tenyésztelepeket, a kolhoz tenyésztelepeket, és szervezzenek újakat. Az ötéves terv végére minden kolhoz tenyésztelepét minden állatfajból el kell látni jó fajtatulajdonságokkal rendelkező fajapaállatokkal.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát,

hogy megvizsgálás végett három hónapon belül terjesszen a Szovjetunió Minisztertanácsa elé javaslatokat a fajtanemesítés megjavítására és a háziállatok fajtakörzetek szerinti beosztására vonatkozóan.

18. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és helyi szerveiket, hogy a fajtanemesítés megszervezése során az egyes állatfajoknál a következő szempontokat vegyék figyelembe: a lótenyésztés terén — a lovak munkaképességének és szívósságának növelése és fejlődésük gyorsítása; a szarvasmarhatenyésztés terén — a tej- és húshozam, a tej zsírtartalmának növelése, a fejlődés gyorsítása és az élősúly gyarapítása; a juhtenyésztés terén — a finomgyapjas és félfinomgyapjas juhállomány helyreállítása és további tökéletesítése, a juhok gyapjú- és húshozamának növelése, s a durvagyapjas juhfajták további tökéletesítése; a sertéstenyésztés terén — a szaporulat növelése, a fejlődés gyorsítása, a helyi zsírsertésfajták tökéletesítése.

19. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a párt- és szovjetszerveket, hogy a fajtatiszta állatok számának további növelése és az állattenyésztés hozamának emelése érdekében gondoskodjanak a mesterséges megtermékenyítés szeleskörű alkalmazásáról, s a mesterséges megtermékenyítésre berendezett telepeket lássák el jó fajtatulajdonságokkal rendelkező apaállatokkal. 1947-ben 7,6 millió juhot és 640 000 tehenet, 1948-ban pedig 11 millió juhot és 820 000 tehenet kell mesterségesen megtermékenyíteni. Az állami és a helyiipari vállalatoknál biztosítani kell a mesterséges megtermékenyítéssel foglalkozó telepek számára szükséges műszerek gyártását.

Meg kell szervezni a háziállatok mesterséges megtermékenyítésével foglalkozó instruktor- és technikuskáderek képzését, az állami költségvetésbe be kell venni a mesterséges megtermékenyítéssel foglalkozó telepek számára szükséges káderek képzésével és a telepek számára szükséges műszerek beszerzésével kapcsolatos kiadásokat.

A baromfitenyésztés terén

20. Minden olyan kolhozban, amelynek gabonavetése van, baromfifarmokat, azokban a kolhozokban pedig, amelyeknek vízgyüjtőik vannak, víziszárnyas-farmokot kell létesíteni.

A kolhozok baromfiállományát 1946-hoz képest 1947-ben

legalább kétszeresére, 1948-ban legalább háromszorosára kell növelni.

Meg kell javítani a meglevő keltetőállomások munkáját, s 1947—1948 folyamán az új keltetőgépek gyártásának megindítása révén 120 új állomást kell építeni.

Nagymértékben fejleszteni kell a kolhozparasztok, a munkások és alkalmazottak háztáji gazdaságában a baromfitenyésztést. 1947—1948-ban meg kell szervezni, hogy a keltetőállomások átvegyék a tojást keltetés céljára, s a kolhozparasztoknak, munkásoknak és alkalmazottaknak kedvezményes feltételek mellett adjanak el naposcsibéket.

A takarmánytermelés terén

21. A kolhozok szálastakarmány-termését 1947-ben 95 millió tonnára, ezen belül a közös állattenyésztést szolgáló termést 76 millió tonnára, 1948-ban 105 millió tonnára — ezen belül a közös állattenyésztést szolgáló termést 84 millió tonnára kell növelni.

A kolhozok takarmánynövény-vetésterületét a következő mértékben kell növelni: az évelő szálastakarmánynövények vetésterületét 1947-ben 3 450 000 hektárra, 1948-ban 5 200 000 hektárra, az egynyári takarmánynövények vetésterületét 1947-ben 1 597 000 hektárra, 1948-ban 1 952 000 hektárra, a gyökérnövények és a kobakosnövények (tök, takarmánydinnye) vetésterületét 1947-ben 547 000 hektárra, 1948-ban pedig 638 000 hektárra.

Meg kell szervezni a rétek és legelők feljavítására és termőhozamuknak lecsapolás, bozótirtás és felülvetés útján történő fokozására irányuló intézkedések végrehajtását, különösen a barabinszki sztyeppén, az Északi Dvina, Volga, Oka, Káma és más folyók árterületén.

1947-ben 23 millió tonna, 1948-ban pedig 25 millió tonna takarmányt kell silózni. E célból a silónövények vetésterületét 1947-ben 426 000 hektárra, 1948-ban pedig 543 000 hektárra kell növelni.

A réti füvek vetőmagtermesztésének megjavítása céljából létre kell hozni a vetőmagtermesztő telepek hálózatát, meg kell szervezni a gyökérnövények és a kobakosnövények vetőmagjának termesztését, s a legközelebbi két év folyamán ezekből a magvakból annyit kell termeszteni, amennyi teljes mértékben biztosítja a kolhozok és szovhozok szükségleteit, és elegendő állami vetőmagtartalék-alap létesítését.

A teljes ülés megállapítja, hogy több területen, határterületen és köztársaságban a helyi párt- és szovjetszervek nem foglalkoznak megfelelően az állattenyésztés számára szükséges takarmánybázis megteremtésének kérdésével. Kemerovo, Novoszibirszk, Omszk, Cskalov, Kosztroma terület, Sztavropol, Krasznodar határterület kolhozaiban 1946-ban nem teljesítették a szénakaszálási terveket, nagy rétterületek lekaszálatlanul maradtak, és a kolhozok állatállománya télire takarmány nélkül maradt.

22. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, hogy 1947—1948-ban ismét szervezze meg a gép- és traktorállomásokon a gépi szénakaszáló csapatokat, és lássa el ezeket a csapatokat kellő számú géppel, a Mezőgazdasági Gépgyártási Minisztérium pedig 1947-ben szervezze meg a nagy fogásszélességű kaszálógépekhez és gereblyékhez szükséges tartalékalkatrészek gyártását, 1948-ban pedig szervezze meg a nagy fogásszélességű kaszálógépek és gereblyék gyártását.

23. Kötelezni kell a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveket, intézkedjenek annak érdekében, hogy a kolhozok fokozottabb mértékben gondoskodjanak az állatok számára istállókról és ólakról, ennek érdekében a kolhozok építsenek nagy számban istállókat meg ólakat, és kezdjék meg az ehhez szükséges helyi építőanyagok (tégla, cserép, mész stb.) termelését. A sztyeppés vidékek kolhozait mindenképpen segíteni kell a fa beszerzésében. Kötelezni kell a Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségét, hogy nagyobb mennyiségben adjon el a kolhozoknak építőanyagokat — üveget, szeget, cementet stb., valamint lakatosárukat és szerszámokat.

24. Nagyarányú munkát kell végezni az állattenyésztő telepek gépesítése terén, elsősorban gépesítve a telepek vízellátását, a takarmányelőkészítést, a telepen belüli szállítást, a villamosított kolhozokban pedig ezen kívül be kell vezetni a tehenek villanyfejését és a juhok villanynyírását. 1947-től kezdve a Mezőgazdasági Gépipari Minisztérium vállalatainál és a helyiipari vállalatoknál meg kell szervezni a tenyésztelepek gépesítéséhez szükséges gépek gyártását.

25. Annak érdekében, hogy segítséget nyujthassunk a Lett, a Litván, az Észt és a Moldva SzSzK-ban, továbbá az Ukrán és a Belorusz SzSzK nyugati területein levő parasztgazdaságok részére az állatok fajtatulajdonságainak javítása és hozamuk emelése terén, kötelezni kell a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy gondoskodjanak a szarvasmarha, juh, sertés és ló megtermékenyítésére és mesterséges megtermé-

nyítésére szolgáló állami és szövetkezeti fedeztető állomások és mesterséges megtermékenyítő állomások hálózatának kibővítéséről, az olyan szegényparaszt-gazdaságoknak pedig, amelyeknek nincs tehenük, állatbeszerzésre állami hitelt kell biztosítani.

IV. A vetésforgók bevezetése, a szálastakarmánynövények vetésterületének növelése, az agrotechnika és az öntözés megjavítása terén

Kötelezni kell a párt- és szovjetszervezeteket, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és helyi szerveiket:

1. Az ötéves terv során minden kolhozban és szovhozban vezessék be a helyes vetésforgókat, s a vetésforgóban vessenek szálastakarmánynövényeket, s messzemenően alkalmazzák az évelő pillangós és szálastakarmány keverékeket.

A vetésforgók bevezetése terén biztosítani kell:

a) hogy a kolhozok és szovhozok vetésforgói összhangban legyenek az ötéves terv által kitűzött, s a területek és kerületek mezőgazdasági termelésének továbbfejlesztését szem előtt tartó feladatokkal, továbbá az egyes kolhozok és szovhozok konkrét gazdasági feltételeivel és természeti adottságaival;

b) azokon a vidékeken, ahol a hasznosított réteken és legelőkön kívül felszántható szabad földek vannak, tervbe kell venni a vetésforgóba való bekapcsolásukat, olymódon, hogy a legközelebbi évek folyamán bevetik, illetve ugaron hagyják ezeket az új földeket.

Az öntözéses vidékek kolhozaiban, az öntözéses földek területének növelése révén, feladatul kell kitűzni a mezőgazdasági művelésből kiesett öntözéses földek újbóli művelés alá vételét és újabb földterületek hasznosítását;

c) a Szovjetunió sztyeppés vidékein, a mezőgazdasági termelés övezeti sajátosságainak figyelembevételével, olyan füvesvetésforgókat kell bevezetni, amelyeknek során tiszta ugarokat is alkalmaznak. Azokon a vidékeken, ahol a föld elegendő csapadékot kap, s különösen a nem feketeföldű területeken, a földek teljesebb kihasználása céljából, a földek gyomtalanításának mértékétől függően alkalmazni kell a zöld ugarokat. Azokban a kerületekben, ahol öntözéses földművelés folyik, tiszta ugarok nélküli, igazi füvesvetésforgókat kell bevezetni.

Szibériában, az Uralvidéken és a Kazah SzSzK északkeleti területein gondoskodni kell arról, hogy a tavaszi búza alá fel-

használják a szűz- és parlagföldeket, a sztyeppés vidékeken pedig ezen kívül a tiszta, újrafelszántott (kétszeres) ugarokat is.

Ha e vidékek kolhozaiban és szovhozaiban nincs elég évelő szálastakarmánynövény-mag, szálastakarmánynövények vetése helyett növelni kell az ugarolt területeket.

2. A területeken, határterületeken és köztársaságokban a területi, határterületi végrehajtó bizottságok elnökét, illetve a köztársaságok minisztertanácsának elnökét, a kerületekben pedig a kerületi végrehajtó bizottságok elnökét kell felelőssé tenni azért, hogy a bevezetett vetésforgókat betartsák, és hogy a vetésterületre vonatkozó terveket egybehangolják az elfogadott vetésforgókra való áttérés terveivel.

3. Tekintettel arra, hogy az előírt nagyságú vetőmagtáblák révén a kolhozoknak minden lehetőségük megvan arra, hogy elegendő jóminőségű vetőmagot biztosítsanak maguknak, továbbra is érvényben kell hagyni a kolhozok vetőmagtábláiról betakarított termés felhasználására vonatkozó rendelkezést, nem szabad megengedni, hogy az állami beadási kötelezettség teljesítése előtt a közös vetésből használjanak fel magot vetés céljára.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a helyi párt- és szovjetszerveket, gondoskodjanak a vetőmagtáblák terméshozamának növeléséről, szervezzék meg a kolhozok vetőmagtábláinak gondos művelését, a termés idejében történő betakarítását, cséplését és tisztítását, ügyeljenek arra, hogy a vetőmagalapok épségben maradjanak, és hogy a kolhozok továbbra is saját vetőmagtábláikról fedezzék vetőmag-szükségletüket, s ne folyamodjanak állami kölcsönhöz.

4. Az ötéves tervben kitűzött feladatoknak megfelelően, 1948-ban vissza kell állítani az évelő szálastakarmánynövények háború előtti kaszálóterületét olymódon, hogy az ötéves terv végére a kaszálóterületet a gazdaságok valamennyi szektorában együttvéve 21,4 millió hektárra, a kolhozokban pedig 15,3 millió hektárra kell növelni. Minden kolhozban és szovhozban meg kell szervezni az évelő szálastakarmánynövények magvainak termesztését, hogy a legközelebbi két-három év folyamán a kolhozok és szovhozok teljesen el tudják látni a vetésforgó földjét sajáttermésű vetőmaggal. A kolhozok évelő szálastakarmány-növény-mag termesztő tábláit 1947-ben 1 267 000 hektárra, 1948-ban pedig 1 500 000 hektárra kell növelni.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és szerveiket, a helyi párt- és szovjetszerveket, hogy az évelő szálastakarmánynövény-

mag termesztés agrotechnikájának megjavítása, a szükséges mennyiségű műtrágya kiutalása, s a mag idejében történő betakarításának, cséplésének és fejtésének biztosítása révén gondoskodjanak a kolhozokban és a szovhozokban ezen a téren a maghozam jelentős emeléséről és a magtermés növeléséről.

A lucerna és a kétszer kaszálható lóhere magtermésének növelése céljából a legközelebbi két-három év folyamán a lóherét és a lucernát ritka sorokban kell vetni, s a sorközöket meg kell művelni, hogy már a vetés évében legyen magtermésünk, s Ukrajnában, Észak-Kaukázusban, a Krimben és a Moldva SzSzK-ban széles körben kell alkalmazni a lucerna jól megmunkált tiszta ugarba történő nyári vetését.

Fejleszteni kell az évelő pillangós és szálastakarmánynövények, különösen a tarélyos búzafű magtermesztését a Volgavidéken, meg kell szervezni a vetőmagtermesztő kolhozok és szovhozok hálózatát, a magtermesztésbe be kell vonni a növénynemesítő és kísérleti állomásokat, a tudományos kutatóintézeteket és a mezőgazdasági főiskolák tangazdaságait.

5. A szántóföldek gyors gyomtalanítása céljából biztosítani kell, hogy mindenütt betartsák a 20—22 centiméteres szántási mélységet, a sekélyebb termőrétegű táblákat teljes mélységükben fel kell szántani, s fokozatosan mélyíteni kell a termőréteget. 1947-ben fel kell használni minden rendelkezésre álló előhántót, 1948-ban az ekéket fel kell szerelni előhántókkal, hogy a gép- és traktorállomások a traktor-szántásnak legalább a felét előhántós ekékkel végezzék, 1949-ben pedig teljesen át kell térni az előhántós ekékkel való szántásra. Nagy arányokban kell alkalmazni a tárcsás tarlóhántókkal és a tarlóhántó ekékkel végzett tarlóhántást.

6. A terméshozam emelése terén a párt- és szovjetszervek tekintsék egyik fontos feladatuknak, hogy jelentős mértékben fokozzák a helyi talajjavító anyagok — istállótrágya, tőzeg, különféle kevert trágya, hamu stb. — gyüjtését, előállítását és a talajba juttatását.

Biztosítani kell, hogy évről évre egyre több helyi trágyát használjanak fel az őszi és a tavaszi növények alá, és el kell érni, hogy 1947-ben kétszer annyi helyi trágyát juttassanak a talajba, mint 1946-ban.

Biztosítani kell, hogy zöldtrágyázás céljából több csillagfürtöt és egyéb növényt vessenek a nem feketeföldű területeken, különösen a homokos talajon. Meg kell szervezni, hogy a csillagfürt vetőmagját külön erre a célra kijelölt kolhozok ter-

messzék, és be kell vezetni az alkaloidmentes (édes) csillagfürt vetését.

7. A csapadék összegyüjtése és helyes hasznosítása céljából az ország sztyeppés vidékein gondoskodni kell a hó megkötéséről, a sáncolásról és a tavaszi vizek visszatartásáról. Biztosítani kell a mezővédő erdősávok ültetési tervének teljesítését, és a facsemeték helyes ápolását, szigorú fakitermelési rendszert kell életbeléptetni a vízválasztókon és a nagy folyók eredeténél. A sztyeppés vidékeken, különösen Szibériában és Kazahsztán északkeleti területein meg kell tiltani az erdők, a cserjések és a ligetek irtását. A kolhozokban és szovhozokban minél több mesterséges tavat és víztárolót kell létesíteni.

8. Amellett, hogy a középázsiai köztársaságok és a Kaukázusontúl öntözéses földjein új öntözőrendszert építünk és növeljük a vetésterületet, gondoskodni kell az öntözés jelentős fejlesztéséről a középorosz felföldön (Kurszk, Voronyezs, Orel, Tambov terület), a Volgavidéken, Észak-Kaukázusban, a Krimben, Ukrajnában, Nyugat-Szibériában és a Kazah SzSzK nem öntözéses vidékein, hogy olyan táblákat létesíthessünk, amelyeken a kalászosok, az ipari és egyéb szántóföldi növények termése biztosítva lesz.

Gondoskodni kell az öntözőberendezés-építés és öntözőberendezés-tisztítás messzemenő gépesítéséről, s szem előtt kell tartani az ezekre a munkálatokra fordított kézi munka csökkentését, az építési és az üzemeltetési munkák ütemének fokozását és minőségük javítását.

E célból meg kell szervezni, hogy elegendő szívókotró és hidromechanikai berendezést, földásógépet, exkavátort és a robbantásokhoz elegendő fúróberendezést gyártsanak.

A vízgazdálkodás irányításának megjavítása céljából a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumának Vízgazdálkodási Főigazgatóságát tovább kell fejleszteni és ki kell egészíteni a szükséges tervező, építési és ellátási szervezetekkel.

A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumában legyen egy miniszterhelyettes, aki az öntözéssel és talajjavítással összefüggő kérdéseket intézi.

9. Meg kell szervezni a kolhozok jarovizálással foglalkozó kádereinek képzését, hogy 1948-tól kezdve azokon a vidékeken, ahol a háború előtt jarovizálást alkalmaztak, a kalászosok és a köles vetéséhez jarovizált vetőmagot használjanak.

10. Gondoskodni kell arról, hogy nagy területeken végezzék el az őszi vetések boronálását, helyi és műtrágyával való fej-

trágyázását, s a kapásnövények vetésein biztosítani kell az idejében történő egyelést és a gondos sorközi művelést.

11. A Szovjetunió keleti vidékein, a nem feketeföldű területeken és az Uralvidéken, a gabona megdohosodásának megakadályozása céljából, gondoskodni kell arról, hogy a kolhozok és a szovhozok gabonaszárítókat, fedett szérűket és színeket építsenek.

12. A mezőgazdasági tudományos kutatómunka terén a Lenin Mezőgazdasági Tudományos Akadémia és a többi mezőgazdasági tudományos intézet elé a következő fő feladatokat kell kitűzni:

a) dolgozzanak ki a Szovjetunió egyes mezőgazdasági övezeteinek megfelelően olyan rendszabályokat, amelyek biztosítják a kalászosok, az olajosmagvú növények, az ipari növények, a zöldségfélék, az évelő szálastakarmánynövények és a burgonya állandó és bő termését; dolgozzák ki a talaj termőképességének helyreállítását és fokozását, bő termést hozó, aszály- és fagyálló, a betegségekkel és kártevőkkel szemben ellenálló szántóföldi növényfajták előállítását, s a földművelés általános színvonalának emelését célzó rendszabályokat;

b) dolgozzanak ki rendszabályokat az állattenyésztés fellendítésére, az állatok nemesítésére és hozamuk emelésére;

c) fokozzák a tudományos kutatómunkát a mezőgazdaság üzemgazdaságtana és szervezése terén, különösen a kolhozok közös gazdaságának sokoldalú fejlesztésével, a szovhozok s a gép- és traktorállomások gazdaságának megszilárdításával kapcsolatban.

A növénynemesítő kísérleti állomásokon, a kísérleti telepeken és a mezőgazdasági tudományos kutatóintézetek alsóbbfokú hálózatának más területein folyó kutatómunka színvonalának emelése érdekében a tudományos fokozattal rendelkező munkatársak számára ugyanolyan fizetést kell megállapítani, amilyen a tudományos kutatóintézetekben járna nekik.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi párt- és szovjetszervezeteket, gondoskodjanak arról, hogy a mezőgazdasági tudomány vívmányait minél gyorsabban alkalmazzák a termelésben, s ezt a munkát úgy tekintsék, mint a mezőgazdaság fellendítésének egyik igen fontos feltételét.

13. A kerületi vetőmagtermesztő gazdaságokban 1947-től kezdve a vetőmagtermesztési munkával párhuzamosan meg kell szervezni a szántóföldi növénytermesztés agrotechnikájával kapcsolatos kísérleti munkát, hogy a kerületi magtermesztő

gazdaságokat olyan mintagazdaságokká változtathassuk, amelyek a korszerű agronómia és az élenjáró termelési tapasztalatok alapján végzik munkájukat.

14. A kolhozok, a szovhozok, a gép- és traktorállomások, a kolhoz tenyésztelepek, a tudományos intézetek, a legjobb kerületek, területek, határterületek és köztársaságok, a szocialista mezőgazdaság élenjárói és szervezői által elért eredmények bemutatása és meghonosítása, továbbá a mezőgazdaság további fellendítését szolgáló szocialista munkaverseny hatalmas arányú fejlesztése érdekében 1950-től kezdve ismét meg kell nyitni az Összszövetségi Mezőgazdasági Kiállítást, s ezen összefoglaló képet kell nyujtani 1947 óta végzett munkánk eredményeiről.

V. A gép- és traktorállomások munkájának megjavítása terén

1. Ki kell mondani, hogy a gép- és traktorállomások legfontosabb feladata a terméshozam emelése az általuk ellátott kolhozokban, a gép- és traktorállomány kihasználásának további javítása, a traktormunkák minőségének javítása és agrotechnikai szempontból megfelelő időben való elvégzése, a termés kellő időben történő betakarítása, valamint a gép- és traktorállomások munkájáért kapott természetbeni bérre vonatkozó beadási tervek teljesítése.

2. Ki kell mondani, hogy a gép- és traktorállomások és a traktorosbrigádok termelési tervét csak akkor lehet teljesítettnek tekinteni, ha teljesítették a legfontosabb traktormunkák — a tavaszi szántás, a vetés előtti kultivátorozás, a tavaszi vetés, az ugarmélyszántás és megmunkálás, a kapásnövény ápolás, a termésbetakarítás tervét, ha idejében elvégezték az őszi vetést és az őszi mélyszántást, és ha feltétlenül teljesítették a természetbeni bérre vonatkozó beadási tervet.

Kötelezni kell a gép- és traktorállomások igazgatóit, hogy a traktorosbrigádok termelési feladataiban szabják meg minden munkanem mértékét és a kötelező agrotechnikai minőségi követelményeket: a bárázdamélységet, a megmunkálási műveletek számát, a vetési normát, a magtakarási mélységet és a munka elvégzésének határidejét.

A kerületi mezőgazdasági osztályok főagronómusait, a köztársasági, határterületi és területi mezőgazdasági igazgatóságok fő- és vezetőagronómusait kötelezni kell arra, hogy állami felügyelői minőségben ellenőrizzék a gép- és traktorállomások traktormunkáinak minőségét.

3. 1947-től kezdve meg kell szüntetni a gép- és traktorállomási vezető funkcionáriusok és szakemberek premizálásának jelenleg érvényben levő rendszerét, mert nem felel meg azoknak a feladatoknak, amelyek előírják, hogy a gép- és traktorállomások által ellátott kolhozokban meg kell javítani a traktormunkák minőségét és emelni kell a terméshozamot. A teljes ülés kimondja, hogy a prémiumokat a fontosabb traktormunkák — az ugar mélyszántás és megmunkálás, kombájnos betakarítás és őszi mélyszántás kellő időben való elvégzése, s a természetbeni bérre vonatkozó beadási terv teljesítése és túlteljesítése után kell kifizetni. A teljes ülés kimondja, hogy a traktormunkák önköltségi tervének nemteljesítése esetén a természetbeni bérre vonatkozó beadási terv teljesítéséért és túlteljesítéséért járó prémium 15—20%-kal csökken. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, terjesszen a Szovjetunió Miniszterek Tanácsa elé javaslatokat a gép- és traktorállomási vezető funkcionáriusok és szakemberek premizálására vonatkozóan.

4. A traktorosok felelősségének, továbbá a traktormunkák minőségének megjavításában és az általuk ellátott kolhozok terméshozamának emelésében való érdekeltségének növelése céljából 1947-től kezdődően a traktorosok és a traktorosbrigádok többi dolgozói által teljesített munkaegységek díjazásának következő rendszerét kell életbe léptetni:

a) a traktorosnak, a brigádvezetőnek, helyettesének és az üzemanyagkezelőnek abban az esetben, ha a kolhozoknak azokon a tábláin, amelyeket brigádjuk művel meg, teljesítik a terméshozamra megállapított tervet, egy munkaegység után három kilogramm gabona garantált minimumot, a terméshozamra megállapított terv nemteljesítése esetén pedig két kilogramm gabona garantált minimumot adjanak;

b) ajánlani kell a kolhozoknak, hogy a traktorosoknak, a traktoros-brigádvezetőknek, helyetteseiknek, az üzemanyagkezelőknek és a munkagépkezelőknek a terven felül elért terméshozamért az általuk megművelt táblákon teljesített munkaegységek számának megfelelően adjanak a szántóföldi brigádokban és munkacsapatokban dolgozó kolhozparasztoknak adott pótlékkal egyenlő pótdíjat.

Kötelezni kell a gép- és traktorállomások igazgatóit, hogy tartsák vissza a traktorosoknak az üzemanyag-megtakarításért járó prémiumot abban az esetben, ha a kolhozban terven aluli termést értek el, s a traktorosbrigád nem teljesítette a traktormunkák tervét, és nem kapott annyi természetbeni bért, amennyit a terv előirányzott.

5. A gép- és traktorállomásokon a munkagépkezelői minőségben dolgozó kolhozparasztok felelősségének fokozása, valamint a traktormunkák minőségének megjavításában, a gép- és traktorállomás gépeinek jobb karbantartásában való érdekeltségüknek növelése céljából a teljes ülés célszerűnek tartja, hogy a kolhoz által kijelölt munkagépkezelőt a mezei munkák idejére tegyék át a traktorosbrigádba.

6. Ismét teljes érvényt kell szerezni a gép- és traktorállomások és az általuk ellátott kolhozok közötti szerződéseknek, amelyek meghatározzák a gép- és traktorállomások és a kolhozok kölcsönös kötelezettségeit, és el kell ítélni azt a gyakorlatot, hogy nem törődnek a szerződések teljesítésével.

Meg kell állapítani, hogy a jelenlegi gyakorlat, amely szerint a kolhozoktól a munkák elvégzésének időpontjától függetlenül mindig egyenlő természetbeni bért követelnek — csökkenti a gép- és traktorállomásoknak a traktormunkák idejében való elvégzéséért viselt felelősségét, és arra vezet, hogy mind az idejében elvégzett munkáért, mindpedig a későn végzett munkáért egyenlő természetbeni bért számolnak el.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és a Begyüjtési Minisztériumot, hogy két hónapon belül terjesszenek javaslatokat a Szovjetunió Minisztertanácsa elé a fontosabb traktormunkák (a tavaszi szántás, vetés előtti kultivátorozás, tavaszi vetés, ugarszántás, termésbetakarítás, őszi vetés és őszi mélyszántás) után járó természetbeni bérre vonatkozóan, a terméshozam, s a gép- és traktorállomások által végzett munkák időpontjának figyelembevételével.

7. A műszaki karbantartás megjavítása, továbbá a traktorok, kombájnok és mezőgazdasági gépek javításának elvégzése céljából a következő típusú javítóüzemeket kell létesíteni:

a) műhelyeket a gép- és traktorállomások mellett, főként a traktorok, kombájnok karbantartására, továbbá a mezőgazdasági gépek és szerszámok mindenféle javítására, kivéve a bonyolult javítási műveleteket, mint például a főtengely-csiszolás, a vezértengelyek javítása, a hengercsiszolás, az üzemanyag adagoló berendezés és a gyujtóberendezés javítása.

A traktorosbrigádoknak a mezei munkák idején a traktorok, a kombájnok és más mezőgazdasági gépek műszaki karbantartásában és a géphibák kiküszöbölésében való segítése céljából a gép- és traktorállomások javítóműhelyének keretében mindenütt kell lenni lakatos és szerelő szerszámkészlettel, satupaddal, tábori tűzhellyel és kéréklehúzóval felszerelt vándor javító-

műhelynek. A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma 1947—1948-ban a gép- és traktorállomások részére szerezzen be 10 000 vándor javítóműhelyt, ebből 1947-ben 3 000-et, 1948-ban pedig 7 000-et;

b) több kerületet ellátó, teljes nagyjavításra alkalmas műhelyeket (15—20 gép- és traktorállomás részére) a traktor- és kombájnmotorok teljes nagyjavítására, és az egyes szerkezeti egységek és segédberendezések — a gyujtómágnes és dinamó — javítására, a főtengelyek és vezértengelyek csiszolására, a hengercsiszolásra, az üzemanyagadagoló berendezés és a tengelykapcsoló javítására;

c) javítóüzemeket (1—2 terület részére) gépkocsik nagyjavítására és karbantartására, a gép- és traktorállomások szerszámgépeinek és stabil erőgépeinek javítására, a gép- és traktorállomások műhelyei és a traktorosbrigádok részére szükséges javítóberendezés, keréklehúzók és szerszámok készítésére.

8. A gép- és traktorállomási javítóműhelyek, a több kerületet ellátó teljes nagyjavításra alkalmas műhelyek és a javítóüzemek felszerelése céljából a mezőgazdaság (a gép- és traktorállomások meg a szovhozok) részére 25 000 fémforgácsoló gépet kell kiutalni.

Ennek megfelelően utasítani kell a Szovjetunió Miniszertanácsát, hogy két hónapon belül vizsgálja meg ezeket a kérdéseket, és hozzon határozatot:

a) a gép- és traktorállomási műhelyek, a teljes nagyjavításra alkalmas, több kerületet ellátó műhelyek és a javítóüzemek típusberendezésének megállapításáról;

b) arra vonatkozóan, hogy 1947-ben vonjanak ki a népgazdaságból, főképp a polgári és katonai gépgyártásból 20 000 jó állapotban levő üzemen kívüli fémforgácsoló gépet;

c) arra vonatkozóan, hogy 1947—1948-ban az újonnan gyártott gépekből utaljanak ki a mezőgazdaság részére 5 000 szerszámgépet;

d) a javítóműhelyek és üzemek fémforgácsoló gépekkel való ellátásának határidejéről, területek, határterületek, köztársaságok és a szerszámgépek fő csoportjai szerint;

e) arra vonatkozóan, hogy az e határozat értelmében szervezett javítóüzemek részére utaljanak ki elegendő kovácsoló, sajtoló, villamos-, villanyhegesztő- és egyéb berendezést.

9. Biztosítani kell, hogy 1947—1949 folyamán a műhellyel nem rendelkező gép- és traktorállomásokon építsenek 631

javítóműhelyt, továbbá építsenek 194 teljes nagyjavításokra alkalmas, több kerületet ellátó műhelyt és 32 javítóüzemet, s ezeket a következő időrendi beosztás szerint adják át rendeltetésüknek: 1947-ben 150, 1948-ban 200 gép- és traktorállomási javítóműhelyt, 1947-ben 50, 1948-ban 60 teljes nagyjavításokra alkalmas, több kerületet ellátó műhelyt, 1947-ben 5, 1948-ban 8 javítóüzemet.

10. Tűrhetetlen, hogy sok gép- és traktorállomáson a mezőgazdasági gépeket felelőtlenül tárolják, s hogy a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumának szervei a helyi párt- és szovjetszervekkel együtt ezt elnézik.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és helyi szerveit, gondoskodjanak arról, hogy a gép- és traktorállomások meg a traktorosbrigádok a gép- és traktorállományt megfelelően tárolják, s hogy a gép- és traktorállomány épségben maradjon, és ezt állandóan ellenőrizzék. Vonják bűnvádi felelősségre azokat, akik a gép- és traktorállomási gépek gondatlan tárolásában bűnösek.

A traktorok, a kombájnok és más mezőgazdasági gépek tárolásához 1947—1949 folyamán elegendő számú fészert és színt kell építeni. Kötelezni kell a helyi párt- és szovjetszerveket, szervezzék meg, hogy a kolhozok nyujtsanak segítséget a gép- és traktorállomásoknak az építéshez, olymódon, hogy szigorúan szerződéses alapon, anélkül hogy az a mezei munkák rovására menne, munkaerőt és szállítóeszközöket bocsátanak a gép- és traktorállomások rendelkezésére.

11. Az ipari üzemekben meg kell szervezni a mozgó és álló üzemanyagtárolók, szivattyúk, gumicsövek, csővezetékek, mérlegek és egyéb üzemanyagtároló felszerelések és berendezések gyártását.

12. Helytelen, hogy a gép- és traktorállomások igazgatói tisztségére gyakran kellő tapasztalattal és gyakorlattal nem rendelkező embereket emelnek ki, akik nem tudják ellátni a rájuk bízott feladatot.

A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumának, a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveknek halaszthatatlan feladata, hogy a gép- és traktorállomásokat képzett, szakmájukat jól ismerő dolgozókkal erősítsék meg, hogy gép- és traktorállomási igazgatókká olyanokat léptessenek elő, akiknek megvan a szükséges tudásuk és szervezési gyakorlatuk.

Véget kell vetni a gép- és traktorállomási igazgatók gyakori leváltásának, és szigorúan be kell tartani azt a szabályt, hogy a

gép- és traktorállomási igazgatókat csakis a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma nevezheti ki, vagy válthatja le.

13. Kötelezni kell a Szovjetunió Felsőoktatásügyi Minisztériumát, gondoskodjék a gép- és traktorállomási igazgatók és gépészek szakmai továbbképzése céljából a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának 1945 október 6-i rendelete értelmében a mezőgazdasági főiskolák mellett szervezett állandó jellegű egyéves tanfolyamok munkájának további javításáról. A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma által e tanfolyamokra kijelölt hallgatók számát 1947-ben 2 500-ra kell emelni, ebből 1 200 gép- és traktorállomási igazgató, 1 300 pedig gép- és traktorállomási gépész legyen.

14. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, hogy 1947—1948-ban a meglevő hálózat kiegészítéseképpen szervezzen további 25 mezőgazdasági gépész technikumot, a meglevő mezőgazdasági technikumok mellett pedig 13 gépész tagozatot.

15. Kötelezni kell a Szovjetunió Felsőoktatásügyi Minisztériumát, hogy 1947-ben a moszkvai Tyimirjazev Mezőgazdasági Akadémián, továbbá az omszki, voronyezsi, szarátovi, leningrádi, harkovi, kievi, novoszibirszki, irkutszki, taskenti és tbiliszi mezőgazdasági főiskolákon a gép- és traktorállomások agronómusainak továbbképzésére indítson tanfolyamokat, amelyeken évenként összesen 1 500-an vegyenek részt.

16. 1947-től kezdődően vissza kell állítani a mezőgazdasági gépésziskolák háború előtti tanulmányi idejét, amely a gépészek részére 18 hónap, a traktorosbrigádok vezetői részére 10 hónap, a kombájnvezetők részére 6 hónap, a traktorosok részére pedig 5 hónap.

17. A gép- és traktorállomási dolgozók kulturális ellátásának és szociális körülményeinek megjavítása, továbbá a természetbeni bérre vonatkozó beadási tervek teljesítésére és a traktormunkák önköltségének csökkentésére való ösztönzésük érdekében 1947-től kezdve a gép- és traktorállomásokon azokból a befizetésekből, amelyeket a Szovjetunió Népbiztosi Tanácsának és az ÖK(b)P Központi Bizottságának „A gép- és traktorállomások munkájáról" szóló 1939 január 13-i határozata előírt, a gép- és traktorállomásokon igazgatói alapot kell létesíteni.

18. A gép- és traktorállomásokat érintő valamennyi gazdasági kérdés irányításának egyesítése céljából a teljes ülés jóváhagyja, hogy a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumán belül Gép- és Traktorállomási Főigazgatóságot szervezzenek.

VI. A szovhozok munkájának megjavításáról

1. A szovhozok munkájában nagy fogyatékosság a túlságos szakosodás és az egyirányú gazdálkodás, továbbá az, hogy a gabonafélék és az ipari növények termesztésével foglalkozó szovhozokban fejletlen az állattenyésztés, az állattenyésztő szovhozokban pedig nem elég fejlettek a mezőgazdasági üzemágak.

A szovhozok munkájának tapasztalatai azt mutatták, hogy a gazdaság egyoldalú fejlődése közgazdaságilag nem előnyös, arra vezet, hogy a rendelkezésre álló munka- és igaerőt a mezei idénymunkák alatt túlságosan igénybe veszik, az év többi szakában pedig többnyire nem használják ki eléggé. A szovhozgazdaság egyoldalú fejlődése csökkenti a szovhozok jövedelmezőségét és gyengíti pénzügyi helyzetüket. A gabonafélék és az ipari növények termesztésével foglalkozó szovhozokban az állattenyésztés fejletlensége esetén nagyon sok szalmát, pelyvát és egyéb mezőgazdasági melléktermékeket nem használnak fel, nem használnak ki nagy legelőterületeket sem, s ez hátráltatja a szovhozok gazdaságának fejlődését, és korlátozza annak a lehetőségét, hogy további termékekhez jussanak. Az állattenyésztő szovhozokban, a földművelés fejletlensége esetén nagymennyiségű istállótrágya vész kárba.

Tekintettel arra, hogy a szovhozok eredményes fejlesztése, gazdasági és pénzügyi megszilárdítása csak az üzemágak helyes összehangolásával létrehozott soküzemágú gazdaság alapján lehetséges, kötelezni kell a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a párt- és szovjetszerveket, hogy a fő üzemágon kívül fejlesszék a szovhozokban a többi üzemágat is, ami lehetővé teszi az egyes szovhozok természeti és gazdasági adottságainak sokkal jobb kihasználását, a mezőgazdasági termelés túlzott idényszerűségének megszüntetését és a munka termelékenységének jelentős emelését. E célból a gabonatermesztő szovhozokban fejleszteni kell az állattenyésztést, különösen a húsállat-, a juh- és a baromfitenyésztést, a városok, ipari központok és tejfeldolgozó üzemek közelében levő gabonatermelő szovhozokban pedig a tehenészetet. Az ipari növényeket termesztő szovhozokban a lehetőségekhez mérten fejleszteni kell a tehenészetet és a baromfitenyésztést. Az állattenyésztő szovhozokban azon az állatfajon kívül, amelyre az illető szovhoz specializálódott, tenyészteni kell más állatfajokat is, s egyszersmind növelni kell a kalászosok, többek között a szemestakarmány-növények és egyéb növények vetésterületét.

2. A szovhozok munkájának komoly fogyatékossága a munkások és a szakemberek nagyarányú vándorlása is. A szovhozok munkájának megjavítása terén igen fontos feladat a munkások, szakemberek és alkalmazottak állandó gárdájának megteremtése. E célból a teljes ülés szükségesnek tartja, hogy a gabonatermelő és az állattenyésztő vidékeken a szovhozok állandó dolgozóinak adjanak 0,5 hektárig terjedő telket, hogy azon saját házat és egyéb épületeket építsenek, gyümölcsfákat ültessenek, zöldségféléket és más gazdasági növényeket termesszenek. A szovhozok olyan munkásainak, szakembereinek és alkalmazottainak, akik saját házat építenek, adjanak családonként 5 000—15 000 rubel kétszázalékos hosszúlejáratú állami kölcsönt, 10 évi, egyenlő részletekben történő törlesztésre. Az építkezőknek nyujtsanak segítséget a családi házak építéséhez, helyi építőanyagok kiutalása és szállítóeszközök rendelkezésükre bocsátása formájában. Ki kell mondani, hogy azok a házak, amelyeket a munkások, szakemberek és alkalmazottak a szovhozok területén építettek, az állami kölcsön teljes letörlesztése után az építők tulajdonába mennek át.

3. Az 1947. évi állami terv és az ötéves terv feladatainak megfelelően:

a) A Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának szovhozaiban 1947-ben a vetésterületet 600 000 hektárral 6 millió hektárra, ezen belül a kalászosok vetésterületét 400 000 hektárral 4,1 millió hektárra kell növelni. 1948-ban a vetésterületet 1 millió hektárral 7 millió hektárra, ezen belül a kalászosok vetésterületét 600 000 hektárral 4,7 millió hektárra kell növelni.

A Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának szovhozaiban fokozni kell a legfontosabb tápnövénynek, a búzának a termelését:

őszi búzából: az Ukrán SzSzK-ban, Krasznodar, Sztavropol határterületen, Rosztov, Krim, Voronyezs, Kurszk területen és a Moldva SzSzK-ban 1949-ben el kell érni az őszi búza termelésének háború előtti színvonalát, jelentős mértékben kell emelni a terméshozamát, s e vidékek szovhozaiban az őszi búza vetésterületét 1947 őszén az 1946-ban learatott területhez képest 321 000 hektárral 857 000 hektárra — ezen belül az Ukrán SzSzK-ban 400 000 hektárra, 1948-ban pedig 930 000 hektárra — ezen belül az Ukrán SzSzK-ban 445 000 hektárra kell növelni;

tavaszi búzából: a keleti vidékek (Szibéria, az Uralvidék és a Kazah SzSzK északkeleti területei) szovhozaiban a Szovjetunió Minisztertanácsának határozata értelmében a vetésterületet

1947-ben 68 000 hektárral 534 000 hektárra, 1948-ban 805 000 hektárra, 1949-ben pedig 1 290 000 hektárra kell növelni, és gondoskodni kell a terméshozam emeléséről.

A Volgavidéken (Kujbisev, Szarátov, Sztálingrád és Uljanovszk területen) gondoskodni kell a tavaszi búza, különösen a keménymagvú búzafajták vetésterületének jelentős növeléséről, e területek szovhozaiban növelni kell a tavaszi búza vetésterületét, mégpedig 1947-ben 195 000 hektárra, 1948-ban 230 000 hektárra.

Több tavaszi búzát kell vetni az Ukrán SzSzK szovhozaiban;

b) a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának szovhozaiban a szarvasmarhaállományt 1947-ben 121 000-rel 1948 január 1-ig 1 458 000-re, a sertésállományt 122 000-rel 550 000-re, a juh- és kecskeállományt 441 000-rel 3 167 000-re, a lóállományt 23 000-rel 339 000-re kell növelni. 1948-ban a szarvasmarhaállományt 141 000-rel 1949 január 1-ig 1 599 000-re, a sertésállományt 151 000-rel 701 000-re, a juh- és kecskeállományt 427 000-rel 3 594 000-re, a lóállományt 31 000-rel 370 000-re kell növelni, hogy 1949-ben elérjék a szarvasmarha-, sertés-, juh- és kecskeállomány háború előtti színvonalát.

4. A szovhozokban 1947—1949-ben teljesen be kell fejezni a tagosítást és a tiszta ugart alkalmazó helyes füves vetésforgó bevezetését. Gondoskodni kell arról, hogy 1949-ben a kalászosok egész vetésterületén a legnagyobb hozamú fajták fajtatiszta vetőmagját vessék. Meg kell szervezni a lóhere, komócsin, lucerna, taréjos búzafű és más évelő és egynyári takarmánynövények vetőmagjának termesztését, hogy teljes egészében fedezni lehessen minden egyes szovhoz szálastakarmánynövény-vetőmag szükségletét, s hogy ebből a magból árutartalékot lehessen létesíteni.

5. A szovhozok tejgazdaságának messzemenő fejlesztése érdekében a meglevő vajüzemeket el kell látni a szükséges felszereléssel, a nagy tejtermelő szovhozokban új üzemek építését kell megszervezni, s 1947-től meg kell kezdeni a kiváló minőségű vaj és sajt nagy arányokban való gyártását. Fontos, hogy a tejtermelésre specializálódott szovhozoknak saját vajüzemeik legyenek.

6. A szovhozok számára szükséges szakmunkásokat az ipariskolák és az üzemi iskolák mintájára szervezett iskolákban kell képezni.

7. A szovhozok önálló gazdaságos elszámolásának megszilárdítása céljából olyan bérrendszert kell bevezetni, amely terven felüli termelésre ösztönöz, a termék tervezett önköltségébe be

kell kalkulálni a szükséges felhalmozásokat, s vissza kell állítani a szovhozokban az igazgatói alapot.

8. A legközelebbi évek igen fontos feladatának kell tekinteni a termelés további erőteljes gépesítését, a gépek jobb kihasználását és a szovhozok lakótelepeinek rendezését. A nagy szovhozok saját maguk termeljenek és állítsanak elő helyi építőanyagokat, s szervezzék meg a szállítóeszközök, lószerszámok, ládák, hordók, kosarak és kisebb felszerelési tárgyak olyan arányú gyártását, hogy fedezni tudják szükségleteiket.

9. Felül kell vizsgálni a szovhozok és trösztök keretében dolgozó vezető funkcionáriusok és szakemberek premizálásának jelenlegi rendszerét, a prémiumot a termelés és az államnak beadott termékek mennyiségének arányában kell megállapítani, s ilyenformán a szovhozok és trösztök funkcionáriusait közvetlenül érdekeltté kell tenni a termelés növelésében. Ki kell mondani, hogy abban az esetben, ha a gabona, tej, hús és gyapjú önköltségi tervét egészében nem teljesítik, a prémium 25%-kal csökken.

10. Kötelezni kell a helyi párt- és szovjetszervezeteket, adják meg a szükséges segítséget a szovhozoknak abban, hogy minél előbb magastermelékenységű mintagazdaságokká váljanak.

VII. A mezőgazdaság műszaki ellátásáról

1. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Gépipari Minisztériumát, hogy 1947-ben az általános gyártási terv keretében szállítson a mezőgazdaság részére 30 300 traktort, ebből 23 500 SzTZ-NATI, 2 000 „Kirovec D-35", 4 800 „Univerzál 1 és 2" típusú legyen, és mezőgazdasági gépeket 510 millió rubel értékben: ebből 32 000 traktorekét, 80 000 fogatosekét, 37 000 traktorkultivátort, 78 000 fogatos kultivátort, 30 000 traktoros vetőgépet, 38 800 fogatos vetőgépet, 10 000 traktoros tarlóhántót, 7 000 kombájnt, ebből 700 magajárót, 50 000 aratógépet, 55 000 fogatos kaszálógépet, 45 000 fogatosgereblyét, 9 000 kombinált cséplőgépet, 22 400 járgányhajtású cséplőgépet, 2 000 lennyűvőgépet, 4 000 répaszedőgépet, 6 000 magtisztítógépet, 1 060 gabonaszárítót és 11 000 fogatos burgonyaszedő ekét.

2. Kötelezni kell a Közlekedési Gépipari Minisztériumot, hogy 1947-ben az általános gyártási terv keretében szállítson a mezőgazdaság részére 3 800 Sz-80 típusú lánctalpas traktort.

3. Kötelezni kell a Repülőgépipari, az Építő és Útépítő Gépipari, a Gép- és Műszeripari Minisztériumot, a szövetségi köz-

társaságok helyiipari minisztériumait és az OSzFSzK Minisztertanácsa mellett működő Kisipari Termelőszövetkezeti Igazgatóságot, gondoskodjanak arról, hogy a mezőgazdaság részére 1947-ben 36 750 000 rubel értékű mezőgazdasági gépet gyártsanak, ebből a Repülőgépipari Minisztérium üzemeinek 600 magajáró kombájnt, az Építő és Útépítő Gépipari Minisztérium üzemeinek 8 000 traktorekét kell gyártania.

4. Az egész traktorgyártásra vonatkozó állami tervben előirányzott 75 500 traktorból (57 500 a Mezőgazdasági Gépipari Minisztérium, 18 000 a Közlekedési Gépipari Minisztérium tervében szerepel) a mezőgazdaság részére ki kell utalni 67 000 traktort, továbbá 80 000 traktorekét, 140 200 fogatosekét, 55 000 traktoros kultivátort, 85 000 fogatos kultivátort, 67 000 traktoros vetőgépet, 49 550 fogatos vetőgépet, 2 000 csoroszlyás burgonyaültetőgépet, 32 000 traktoros tarlóhántót, 25 000 kombájnt, 62 000 fogatos aratógépet, 114 000 fogatos kaszálógépet, 90 000 fogatosgereblyét, 16 500 kombinált cséplőgépet, 34 950 járgányhajtású cséplőgépet, 2 000 traktoros fűkaszálógépet, 2 000 traktoros gereblyét, 2 000 burgonyaszedőgépet, 4 000 traktoros répaszedőgépet, 21 000 magtisztítógépet, 22 000 silószecskázógépet, 20 000 kalapácsos darálógépet, 25 000 olajpogácsaőrlőgépet és 35 000 répavágógépet.

5. Kötelezni kell a Közlekedési Gépipari Minisztériumot, hogy 1948-ban az egész traktorgyártásra vonatkozó állami traktorgyártási terv keretében szállítson a mezőgazdaság részére 10 400 darab Sz-80 típusú lánctalpas traktort.

6. Biztosítani kell a traktorokhoz és mezőgazdasági gépekhez szükséges tartalékalkatrészek, különösen a hiányalkatrészek gyártásának jelentős növekedését, ennek érdekében növelni kell mind a tartalékalkatrészeket gyártó üzemek számát, mindpedig a Mezőgazdasági Gépipari Minisztérium és a többi ipari minisztérium: a Gépkocsiipari, Repülőgépipari, Közlekedési Gépipari, Fegyvergyártási stb. minisztérium meglevő üzemeiben a pótalkatrészgyártási kapacitást, hogy ne csak a traktorok és mezőgazdasági gépek javítását lehessen teljes mértékben biztosítani, hanem a gép- és traktorállomásokon bizonyos pótalkatrész-tartalék létesítése is lehetővé váljék.

7. Az újonnan gyártott traktorok és kombájnok pótalkatrészekkel való ellátására a következő szabályt kell megállapítani:

a) a szállító üzem minden egyes előállított traktort és kombájnt lásson el a hozzá való tartalékalkatrész készlettel, a műszaki karbantartáshoz szükséges szerszámokkal és felszereléssel;

b) a szállító üzem minden 10 traktorhoz és kombájnhoz mellékelje a folyó javítás elvégzéséhez szükséges teljes tartalékalkatrész készleteket;

c) a szállító üzem minden 50 traktorhoz és kombájnhoz mellékelje a nagyjavítás elvégzéséhez szükséges teljes tartalékalkatrész készletet.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Gépipari Minisztériumát és a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, hogy állítsák össze a folyó javításhoz és a nagyjavításhoz szükséges tartalékalkatrészek cikklistáját.

8. Kötelezni kell a Mezőgazdasági Gépipari Minisztériumot, a Közlekedési Gépipari Minisztériumot és egyéb ipari minisztériumokat, hogy javítsák meg a gyártott traktorok, mezőgazdasági gépek és a hozzájuk való tartalékalkatrészek minőségét, olymódon, hogy a gyártási folyamatban alkalmazzák a technika legújabb vívmányait. Fontos, hogy a traktorokat és mezőgazdasági gépeket gyártó legfontosabb üzemekben a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma részéről átvevők legyenek.

9. A mezőgazdaság számára szükséges traktorok fokozott ütemű gyártásának biztosítása céljából:

a) be kell fejezni 1948 első felében minden építkezési munkát az Altáji, a Sztálingrádi, a Harkovi, a Vlagyimiri és a Lipecki Traktorgyárban, továbbá a Mezőgazdasági Gépipari Minisztérium talajművelő és betakarító mezőgazdasági gépeket gyártó üzemeiben;

b) be kell fejezni 1948 első felében a Minszki Traktorgyár építését, be kell rendezni és fel kell szerelni, hogy 1948 második felében megkezdhesse a „Kirovec D-35" típusú traktorok gyártását.

10. A traktorokat és mezőgazdasági gépeket gyártó üzemek építését elsőrendű és sürgős építkezéseknek kell tekinteni.

Kötelezni kell a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, az ÖK(b)P határterületi és területi bizottságait, a köztársaságok minisztertanácsait, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, nyujtsanak rendszeres segítséget a traktorokat és mezőgazdasági gépeket gyártó üzemeknek, és az ezen üzemek építését végző építési szervezeteknek, hogy az állami terv teljesítésének biztosítása végett minél gyorsabban helyreállíthassák és üzembe helyezhessék a termelési egységeket, hogy előteremthessék a szükséges kádereket, s megjavíthassák a lakás- és szociális viszonyokat.

A mezőgazdaság traktorokkal és mezőgazdasági gépekkel való ellátását elsőrendű és igen fontos feladatnak kell tekinteni.

11. Az újtípusú traktorok és mezőgazdasági gépek mielőbbi gyártásának különösen nagy jelentőségére való tekintettel kötelezni kell a Mezőgazdasági Gépipari Minisztériumot, hogy terveztessen és gyártasson tökéletesebb traktorokat, magajáró kombájnokat és egyéb gabonabetakarító gépeket, traktorhoz kapcsolható gépeket, az ipari növények, különösen a gyapot, cukorrépa, hosszúrostú len, gumipitypang ápolásához és betakarításához szükséges gépeket, a burgonya, a kukorica vetéséhez és betakarításához szükséges gépeket, szénagyüjtő és préselő gépeket, az állattenyésztő gazdaságok gépesítésére szolgáló gépeket, továbbá a téli legelőknek a jégkéregtől és hótakarótól való megtisztítására alkalmas gépeket.

Kötelezni kell a Mezőgazdasági Gépipari Minisztériumot, hogy a fentemlített gépek mielőbbi megtervezésének és gyártásának biztosításán kívül gondoskodjék a zöldségtermesztéshez, a gyümölcstermeléshez és az ipari növények ápolásához szükséges gépi hajtású kéziszerszámok tervezéséről és gyártásáról.

Kötelezni kell a Mezőgazdasági Gépipari, a Repülőgépipari és a Villamosipari Minisztériumot, hogy gondoskodjanak szélmotorok, villamosberendezések és az azokhoz szükséges pótalkatrészek gyártásának jelentős növeléséről.

12. A gép- és traktorállomások, a szovhozok, a kolhozok és a Begyüjtési Minisztérium begyüjtő szervei részére 1947-ben 40 000, 1948-ban pedig 60 000 tehergépkocsit kell kiutalni; a gép- és traktorállomásoknak és a szovhozoknak több „GAZ-67" típusú személygépkocsit kell juttatni.

13. Kötelezni kell a Vegyiipari Minisztériumot, a Vaskohászati Minisztériumot, a Litván és a Lett SzSzK Helyiipari Minisztériumát, hogy 1947-ben feltétlenül teljesítsék a műtrágya és a szántóföldi növények kártevői és betegségei elleni harchoz szükséges vegyszerek gyártásának tervét. Biztosítani kell, hogy 1948-ban a mezőgazdaság részére szabványos sóra átszámítva legalább 3 130 000 tonna szuperfoszfátot, nitrogénműtrágyát, káliműtrágyát, foszforitlisztet gyártsanak, s 1947 végéig létesítsenek termelési egységeket a tervben előírt mennyiségű mérgező vegyszerek gyártására.

Kötelezni kell a Közlekedésügyi Minisztériumot és a vasútigazgatókat, hogy a műtrágyaszállításra szolgáló kocsik elosztási tervét hozzák összhangba a műtrágyaszállítási tervvel, és gondoskodjanak arról, hogy a műtrágyaszállításhoz ugyanúgy soron kívül adjanak kocsikat, mint a legfontosabb teherszállítmányokhoz.

A műtrágya és vegyszerek gyártására tervezett Liszicsanszki

Vegyi Kombinát építésének és mielőbbi üzembehelyezésének nagy jelentőségére való tekintettel meg kell bízni a Szovjetunió Minisztertanácsát, határozza meg a vegyi kombinát építésének határidejét és arányait, s gondoskodjék arról, hogy a Liszicsanszki Vegyi Kombinátot 1947-ben gyorsított ütemben építsék.

14. Kötelezni kell a Szovjetunió Minisztertanácsa mellett működő Ásványolajellátási Főigazgatóságot és a Közlekedésügyi Minisztériumot, gondoskodjanak az ásványolajtermékeknek az elosztóhelyekre szállításáról, hogy annyi átmeneti tartalékot létesíthessenek, amennyi a mezei munkák alatt elegendő a gép- és traktorállomások meg a szovhozok traktorainak zavartalan ellátásához.

VIII. A kolhozok szervezeti és gazdasági megszilárdítása és a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának megsértésével kapcsolatosan a kolhozokban előforduló esetek felszámolását célzó intézkedések terén

1. Mivel megállapítást nyert, hogy az utóbbi évek folyamán sok terület, határterület és köztársaság kolhozaiban sok esetben eltorzították és megsértették a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatát: elherdálták a kolhozok közös földjeit, lopkodták a kolhozvagyont — a felszerelést, az állatokat, egyéb vagyontárgyat és a pénzt, helytelenül gazdálkodtak a munkaegységekkel, megsértették a mezőgazdasági artelben folyó ügyintézés demokratikus alapelveit — kötelezni kell a helyi párt- és szovjetszervezeteket, hogy maradéktalanul számolják fel a Mintaalapszabályzat megsértésének és eltorzításának ilyen eseteit, gondoskodjanak a kolhozok közös gazdaságának messzemenő megszilárdításáról és a kolhozvezetés komoly megjavításáról.

2. Ki kell mondani, hogy a párt fő feladata a kolhozépítés terén a mezőgazdasági artel további szervezeti és gazdasági megszilárdítása, a kolhozok közös vagyonának gyarapítása. Ez kitartó, mindennapos munkát követel, azt követeli, hogy a párt- és szovjetszervek fokozottabb felelősséget vállaljanak a közös termelési eszközök — az igásjószág, a haszonállatok, a vetőmag-, takarmány- és biztosítási alapok, s az egész mezőgazdasági felszerelés — épségéért és gyarapításáért, a mezőgazdasági termelés kiegészítő üzemágainak fejlesztéséért, a gazdasági épületek építéséért és az artel oszthatatlan alapjainak növeléséért.

3. Mivel a kolhozokban a földhasználat terén komoly fogyatékosság az egyéni felelősség hiánya, ami abban jut kifejezésre,

hogy a szántóföldi brigádoknak a vetésforgó szántóföldjeiből nem mindig jelölnek ki állandó táblákat, s ami akadályozza a terméshozam emelkedését — a kolhozoknak a legrövidebb időn belül fel kell számolniok ezt a komoly fogyatékosságot, a szántóföldi brigádoknak a vetésforgó szántóföldjeiből állandó táblákat kell kijelölniök a szükséges felszereléssel és állatokkal együtt, s nem szabad megengedniök, hogy a szántóföldi brigádok tagjai gyakran változzanak. A brigádokon belül munkacsapatokat kell alakítani, s ezek számára jelöljenek ki kapásnövény-, zöldség-, iparinövény- és vetőmagtermő táblákat, ott pedig, ahol ez lehetséges, gabonatáblákat is.

4. Mivel a munka termelékenységének, a terméshozamnak és az állattenyésztés hozamának további emelkedését megállapítottan komolyan akadályozza az, hogy a kolhozokban a munka javadalmazása terén, a munkaegységeknek és a kolhozjövedelemnek a kolhozparasztok közötti elosztása terén egyenlősdi uralkodik, a mezei és egyéb munkáknál nem alkalmazzák eléggé az egyéni és a csoportos teljesítmény-javadalmazási rendszert, csökkentett és elavult teljesítményelőírások szerint dolgoznak, s így tékozolják a munkaegységeket — mindeme hiányosságok kiküszöbölése érdekében okvetlenül mielőbb felül kell vizsgálni a teljesítményelőírásokat és a munka munkaegységek szerinti értékelését, s gondoskodni kell arról, hogy a fontosabb munkák javadalmazása nagyobb, a másodrendű munkáké pedig kisebb legyen.

A munkaegységekkel való takarékosabb és helyesebb gazdálkodás érdekében ajánlani kell a kolhozoknak, hogy az év elején készítsék el az egyes üzemágak és az egyes szántóföldi növények szerint szükséges munkaegység-ráfordítások kerettervét, és szigorúan ellenőrizzék, hogy a munkaegységeket helyesen, az elvégzett munkának, valamint a brigádok és munkacsapatok részére megállapított munkaegység-ráfordítási tervnek megfelelően számolják el.

A jövedelmet a kolhozokban a brigád által betakarított termés, a brigádokon belül pedig a munkacsapatok által betakarított termés alapján kell elosztani, olymódon, hogy azoknak a brigádoknak és munkacsapatoknak a kolhozparasztjai, amelyek magasabb termést értek el, ennek megfelelően nagyobb részesedést kapjanak, azoknak a brigádoknak és munkacsapatoknak a kolhozparasztjai pedig, amelyek kisebb terméseredményt értek el, munkájuk után kisebb javadalmazásban részesüljenek.

Ezekkel az alapelvekkel összhangban, és az egyes köztársa-

ságok, határterületek, területek kolhoztapasztalatainak figyelembevételével utasítani kell a kormány és a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma mellett működő Kolhozügyi Tanácsot, dolgozzon ki javaslatokat arra vonatkozóan, hogyan lehetne a kolhozokban megjavítani a munka megszervezésének és javadalmazásának rendszerét, hogyan lehetne emelni a teljesítményelőírásokat, és hogyan lehetne rendet teremteni a munkaegység-elszámolás terén, s ezeket a javaslatokat terjessze a Szovjetunió Minisztertanácsa és az ÖK(b)P KB elé.

Ki kell mondani, hogy a munkaképes kolhozparasztok 1942-ben felemelt kötelező munkaegység-minimumát továbbra is érvényben kell hagyni.

Mivel tűrhetetlen az, hogy a premizálásra vonatkozó törvényt még mindig nem alkalmazzák minden kolhozban, és hogy sok esetben a terméshozamra és az állatok hozamára vonatkozó terv túlteljesítéséért járó prémiumot nem adják ki idejében a kolhozparasztoknak — szigorúan ellenőrizni kell, hogy a kolhozparasztoknak járó prémiumot idejében kiadják.

5. Ajánlani kell a kolhozoknak, hogy a falvaktól és községektől 8 kilométernél messzebbre fekvő táblákon létesítsenek állandó mezei szállásokat a munkaidő jobb kihasználása érdekében s azért, hogy a szántóföldi, traktoros és állattenyésztő brigádokban dolgozó kolhozparasztok számára a mezőgazdasági munkák idején megfelelő szociális körülményeket biztosíthassanak. A mezei szállásokon építsenek lakóépületeket, állandó és nyári közös szállásokat, konyhákat és ebédlőket; az állatok részére építsék fel a szükséges istállókat és ólakat; szervezzék meg a mezőgazdasági gépek és szerszámok megóvására szolgáló színek és fészerek építését.

6. Tekintettel arra, hogy a mezőgazdaság fellendítésének feladatai megkövetelik a kolhozoknak nyujtott agronómiai és állatorvosi segítség fokozását, ki kell mondani, hogy a gép- és traktorállomások agronómiai részlegeinek és a kerületi mezőgazdasági osztályoknak a megerősítése érdekében a gép- és traktorállomások agronómiai részlegeihez, a kerületi mezőgazdasági osztályokra, továbbá a nagy kolhozokba jelentős számú agronómust kell küldeni a hivatalokból, intézményekből és tanintézetekből, hogy 1947-ben agronómiai segítséget nyujtsanak a kolhozoknak.

Az agronómiai ellátás rendezése céljából ki kell mondani, hogy a gép- és traktorállomások agronómiai részlegei azokat a kolhozokat látják el, amelyeknek szerződésük van a gép- és

traktorállomásokkal, azokat a kolhozokat pedig, amelyek nem esnek a gép- és traktorállomások működési körzetébe, a kerületi mezőgazdasági osztályok agronómiai részlegei látják el. A gép- és traktorállomások agronómusainak munkáját a kerületi mezőgazdasági osztály irányítja és ellenőrzi.

7. Ki kell mondani, hogy az agronómiai, zootechnikai és állatorvosi főiskolát végzett káderekét a gép- és traktorállomásokra, a szovhozokba, kolhozokba, körzeti agronómiai és állategészségügyi rendelőkbe kell küldeni, hogy ott a szükséges gyakorlati tapasztalatok megszerzése céljából egyéves próbaidőt töltsenek. A főiskolát végzett káderek segédagronómusi, segédzootechnikusi és állatorvos-gyakornoki minőségben töltik próbaidejüket.

8. Ki kell mondani, hogy azok az agronómusok, zootechnikusok, állatorvosok, mérnökök, gépészeti szakerők és egyéb mezőgazdasági szakemberek, akik nem kolhozokban, szovhozokban, gép- és traktorállomásokon, nem körzeti agronómiai és állategészségügyi rendelőkben, hanem hivatalban dolgoznak, 25%-kal kevesebb fizetést kapjanak, mint a kolhozokban, szovhozokban, gép- és traktorállomásokon dolgozó ugyanolyan képesítésű szakemberek.

9. A kolhozkáderek — kolhozelnökök, brigádvezetők, tenyésztelepvezetők, könyvelők — képzésének és továbbképzésének megjavítása céljából, a területeken, határterületeken és köztársaságokban 1947-ben kísérleti minta-tangazdaságokkal rendelkező egyéves és kétéves állami iskolákat kell szervezni, és ezekből az iskolákból teljesen szakképzett vezető kolhozfunkcionáriusoknak kell kikerülni. A kolhozelnökök rövid időtartamú továbbképzése céljából 1947 folyamán minden területen, határterületen és köztársaságban állandó hathónapos tanfolyamokat kell szervezni.

A kolhoztermelés mesterei — a növénytermesztők, állattenyésztők, kertészek, zöldségtermesztők, méhészek — képzésének nagy jelentőségére való tekintettel bővíteni kell az egyéves állami mezőgazdasági iskolák hálózatát, hogy minden terület, határterület és köztársaság annyi ilyen kádert képezzen, amennyire a kolhozoknak szükségük van.

10. Abból a megfontolásból kiindulva, hogy feltétlenül szükség van a minél gyorsabb agronómusképzésre, célszerű háromféves területi agrártudományi iskolákat szervezni. Azokat, akik a területi agrártudományi iskolát elvégzik, segédagronómusi cím illeti meg.

IX. A mezőgazdasági termékek begyűjtése terén

Az ÖK(b)P KB teljes ülése megállapítja, hogy teljes egészében helyesnek bizonyult a mezőgazdasági termékek begyűjtésére vonatkozóan 1940-ben elfogadott politika, amelynek értelmében a kolhozoknak aszerint kell teljesíteni a növényi és állati termékek kötelező beadását, hogy hány hektár szántóföldjük, illetve földterületük van.

A kötelező beadás kivetésének 1940 előtt alkalmazott rendszere, amely szerint a kötelező beadást a vetésterülettől, illetve az állatállomány nagyságától függően szabták meg, megszüntette a kolhozok érdekeltségét a közös kolhozgazdaság fejlesztésében, és oda vezetett, hogy a kolhozok igyekeztek csökkenteni a vetésre és az állattenyésztés fejlesztésére vonatkozó tervet, s a vetésterületek csökkentésére, nem pedig új földek hasznosítására ösztönzött.

A kötelező beadás kivetésének új elve, amelynek szilárd alapja az állam által a kolhozoknak örökös használatra adott föld, érdekeltté tette a kolhozokat a közös földművelés és állattenyésztés fejlesztésében, megszüntette a beadási rendszernek azt a hibáját, hogy azok az élenjáró kolhozok, amelyek növelték a vetésterületet és gyarapították a tenyésztelepek állatállományát, hátrányos helyzetbe kerültek azokhoz az elmaradott kolhozokhoz képest, amelyek nem növelték a vetésterületet, amelyeknek nem volt tenyésztelepük, nem volt közös állattenyésztésük.

Csak a kolhozrend ellenségei, csak olyan emberek próbálkozhatnak azzal, hogy visszatérítsék a pártot a vetésterület nagyságát alapul vevő, s a mezőgazdaság-fejlesztés érdekeinek meg nem felelő volta miatt elvetett beadási politikához, akik nem értik meg, milyen nagy jelentősége van a mezőgazdaság fejlődése szempontjából annak a törvénynek, amely a kötelező beadás kivetésének alapjául a kolhozok szántóterületének nagyságát veszi, s akik megfeledkeznek arról, hogy milyen komoly károkat okozott a háború a kolhozok közös gazdaságának.

Az ÖK(b)P KB teljes ülése az elmondottakból kiindulva kötelezőnek tekinti a mezőgazdasági termékek beadása terén annak a politikának a legszigorúbb betartását, amely szerint a földművelési termékek kötelező beadásának mértékét a kolhozok szántóterületének nagysága, az állatitermékek beadásának mértékét pedig a kolhozok földterületének nagysága után kell megállapítani.

Ugyanakkor a jelenlegi viszonyok között felmerül annak a szükségessége, hogy egy közigazgatási kerületen belül a kolhozok számára az állami gabonabeadási kötelezettség mértékét ne egységesen, hanem kolhozcsoportok szerint állapítsák meg, mert ez lehetővé teszi, hogy szükség esetén a kolhozföldek hasznosítási fokának számításbavételével szabályozni lehessen a kolhozok kötelező beadásának mértékét. Ennek megfelelően azokon a vidékeken, ahol olyan, nagy földterülettel rendelkező kolhozok vannak, amelyek elegendő munkáskéz hiányában nem hasznosítják a földet, a kolhozok állami gabonabeadási kötelezettségének mértékét csökkenteni, azokon a vidékeken viszont, ahol a kolhozok hasznosítják a földet és elegendő munkáskéz van, a kolhozok állami gabonabeadási kötelezettségének mértékét emelni kell.

1. Utasítani kell a Szovjetunió Minisztertanácsát, hogy legkésőbb 1947 május 1-ig állapítsa meg kolhozcsoportok szerint differenciálva a kolhozok állami gabonabeadási kötelezettségének állandó mértékét, és engedélyezze, hogy egy közigazgatási kerületen belül többféle mértéket alkalmazzanak.

2. Azoknak a kolhozoknak a számára, amelyekben nem a gép- és traktorállomások végeznek munkát, az állami gabona- és rizsbeadási kötelezettség mértékét 25%-kal magasabban kell megállapítani, mint a kerület olyan kolhozai számára, amelyekben a gép- és traktorállomások végeznek munkát.

3. A teljes ülés helytelennek és alacsonynak tartja azt a jelenleg érvényben levő arányt, amelyben a búza és a rizs a beadásnál zabbal, árpával és kölessel helyettesíthető.

A legértékesebb tápnövények — a búza és a rizs — termesztésének és állami beadásának ösztönzése céljából azokban az esetekben, amikor a Szovjetunió kormánya kivételképpen megengedi, hogy a kolhozoktól és a parasztgazdaságoktól a kötelező állami búza- és rizsbeadás teljesítéseként zabot, árpát és kölest fogadjanak el, fel kell emelni azt az arányt, amelyben a búza és a rizs zabbal, árpával és kölessel helyettesíthető. Ki kell mondani, hogy az 1947. évi terméstől kezdve a búzát és a rizst a beadásnál és csere esetén a következő arányban lehet helyettesíteni: 1 pud búza egyenlő 2 pud zabbal, vagy 30 font árpával, vagy 20 font kölessel; 1 pud rizs egyenlő 30 font zabbal, vagy 20 font árpával, vagy 10 font kölessel.

Utasítani kell a Szovjetunió Minisztertanácsát, hogy emelje fel a kolhozok és parasztgazdaságok 1947. évi búza- és rizsbeadási kötelezettségét, és ugyanakkor ennek megfelelően csökkentse a takarmánynövény-beadást.

4. Tekintettel a kalászosok, az olajosmagvú és az ipari növények, a magtermesztésre szánt szálastakarmánynövények és a burgonya terméshozamára és vetésterületére vonatkozó adatok politikai és népgazdasági jelentőségére, a Szovjetunió Állami Tervbizottsága mellett Állami Termésbecslés Felügyeleti Hivatalt kell szervezni.

5. A területek, határterületek és köztársaságok párt- és szovjetszervezeteinek igen fontos feladata a kötelező beadásra vonatkozó törvény szigorú betartásának biztosítása és az, hogy 1947-ben a törvényben megszabott határidőre minden kerület, minden kolhoz és minden szovhoz feltétlenül teljesítse az állami gabonabeadási tervet.

Kötelezni kell a párt- és a szovjetszervezeteket, hogy a termés betakarításának első napján indítsák meg a gabonabeadást, és ne engedjék megismétlődni az elmúlt évek hibáit, amikor ugyanis a gabonabeadás üteme elmaradt a cséplés ütemétől, vagy amikor a cséplés elhúzódott, és emiatt a gabonabeadási tervet több kerület és kolhoz nem teljesítette. Mindjárt a cséplés kezdetétől arra kell törekedni, hogy minden kolhoz, minden szovhoz naponta teljesítsen állami gabonabeadást, és hogy a gabonabeadási terv maradéktalan teljesítéséig a párt- és szovjetszervezetek irányítása és befolyása alatt álljon, s különösen nagy gondot kell fordítani az elmaradó kolhozokra, szovhozokra és kerületekre.

6. Tekintettel az ország állatitermékekkel való ellátásának nagy jelentőségére és állami állatitermék-tartalékok létesítésének szükségességére, kötelezni kell a területek, határterületek és köztársaságok párt- és szovjetszervezeteit, hogy javítsák meg komolyan az állatitermékek begyűjtésének irányítását, és gondoskodjanak arról, hogy a kolhozok, szovhozok és parasztgazdaságok idejében teljesítsék az állatitermékek beadására vonatkozó terveket.

X. A falusi pártpolitikai munka terén

1. Az ÖK(b)P KB teljes ülésének véleménye szerint azok a feladatok, amelyek a mezőgazdaság háború utáni fellendítésével kapcsolatosan a párt előtt állnak, arra kötelezik a pártszervezeteket, hogy a falun nagyarányú politikai munkát fejtsenek ki, magyarázzák meg a dolgozóknak ezeket a feladatokat, hívják fel őket a mezőgazdaság helyreállításáért és fejlesztéséért folyó szervezett harcra, és fűzzék szorosabbra a tömegekkel való kapcsolataikat. Véget kell vetni a falusi munkában tapasztalható

nagy hiányosságoknak, mindenekelőtt pedig annak, hogy egyes vezetőkáderek nem törődnek a kolhozokkal, eltorzítják a párt kolhozépítési irányvonalát, nem végeznek a falun kellő szervező és politikai munkát. A kerületi, területi, határterületi és köztársasági párt- és szovjetszervek vezető funkcionáriusai rendszeresen látogassanak el a kolhozokba, maguk is végezzenek politikai és pártszervező munkát, tartsanak előadásokat és gyűléseket a kolhozparasztok számára, foglalkozzanak az alapszervezetek pártpolitikai munkájának megszervezésével.

2. Kötelezni kell a területi, határterületi pártbizottságokat és a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, javítsák meg a falusi kerületi pártbizottságok irányítását, érjék el, hogy a kerületi pártbizottságok teljes felelősséget érezzenek a kolhozok helyzetéért és fejlődéséért, hogy alaposan megismerjék a kolhozélet minden területét, és gondoskodjanak külön-külön minden egyes kolhoz megszilárdításáról.

3. A gép- és traktorállomásokon rendszeresíteni kell az igazgató politikai helyettesének tisztségét.

A gép- és traktorállomások igazgatóinak politikai helyettesei törekedjenek a gép- és traktorállomások munkájának megjavítására, biztosítsák a gép- és traktorállomások és a kolhozok között a helyes viszonyt, őrködjenek afelett, hogy a kolhozok és a gép- és traktorállomások szigorúan betartsák a szerződéses viszonyt, s hogy ez a viszony ne jelentse a gép- és traktorállomások, illetve a kolhozok munkájában észlelhető hiányosságok kölcsönös takargatását. A gép- és traktorállomások igazgatóinak politikai helyettesei biztosítsák a gép- és traktorállomási pártszervezetek munkájának megjavítását, végezzenek politikai nevelőmunkát a traktorosok, kombájnvezetők, s a gép- és traktorállomás többi dolgozója között.

* * *

Az ÖK(b)P KB plénuma elsőrendű fontosságot tulajdonít a mezőgazdaság mielőbbi helyreállításának és fellendítésének, mert ez a Szovjetunió egész népgazdasága sikeres fejlesztésének, a nép anyagi jóléte további növekedésének elengedhetetlen feltétele. Ennek az egész államunk szempontjából igen fontos feladatnak a megoldása álljon a párt- és szovjetszervek, a kolhozparasztok, a szovhoz- és gép- és traktorállomási munkások, a mezőgazdasági szakemberek, a mezőgazdaság számára rendelé-

seket teljesítő ipari munkások, a mérnökök és technikusok figyelmének a középpontjában.

Az ÖK(b)P KB plénuma kötelezi a párt- és szovjetszerveket, hogy nyujtsanak fokozottabb segítséget a gép- és traktorállomásoknak, a kolhozoknak és szovhozoknak termelésük megszervezésében, szervezzék és vezessék a kolhozparasztok, a szovhoz- és gép- és traktorállomási munkások, s a mezőgazdasági szakemberek avégett folytatott mindennapos harcát, hogy a mezei munkák minőségének döntő megjavítása, a kolhozok és szovhozok szántóföldjein alkalmazott korszerű agrotechnika, és a kolhozfalu rendelkezésére álló munkaerő, anyagi és műszaki lehetőségek teljes kihasználása alapján a lehető legmesszebbmenően emeljék a szántóföldi növények terméshozamát.

Az ÖK(b)P KB teljes ülésének véleménye szerint elsőrendű fontosságú gazdaságpolitikai feladat, hogy minden kolhoz, minden gép- és traktorállomás, minden szovhoz és minden parasztgazdaság idejében felkészüljön az 1947-es tavaszi vetésre, és sikeresen végezze el a tavaszi mezei munkákat.

„Pravda" 51. sz. 1947 február 28

AZ ÖK(b)P VALAMENNYI SZERVEZETÉNEK TUDOMÁSÁRA

A napokban Moszkvában ülést tartott az ÖK(b)P Központi Bizottságának plénuma.

Az ÖK(b)P Központi Bizottsága elhatározta, hogy 1952 október 5-re egybehívja az ÖK(b)P XIX. rendes kongresszusát.

A XIX. KONGRESSZUS NAPIRENDJE:

1. Az ÖK(b)P Központi Bizottságának beszámolója — előadó **G. M. Malenkov elvtárs,** *a Központi Bizottság titkára.*

2. Az ÖK(b)P Központi Revíziós Bizottságának beszámolója — előadó **P. G. Moszkatov elvtárs,** *a Revíziós Bizottság elnöke.*

3. A párt XIX. kongresszusának irányelvei a Szovjetunió fejlesztését szolgáló 1951—1955. évi ötödik ötéves tervhez — előadó **M. Z. Szaburov elvtárs,** *az Állami Tervbizottság elnöke.*

4. Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatának módosítása — előadó **N. Sz. Hruscsov elvtárs,** *a Központi Bizottság titkára.*

5. A párt központi szerveinek megválasztása.

A KONGRESSZUSI KÉPVISELET ARÁNYA ÉS A KÜLDÖTTEK MEGVÁLASZTÁSÁNAK RENDJE:

1. Ötezer párttagra egy szavazati joggal rendelkező küldött;

2. ötezer tagjelöltre egy tanácskozási joggal rendelkező küldött.

3. A XIX. pártkongresszus küldötteit a párt Szervezeti Szabályzatának megfelelően zárt (titkos) szavazással választják meg.

4. Az OSzFSzK pártszervezeteinek küldötteit a területek, határterületek és autonóm köztársaságok pártkonferenciáin vá-

lasztják meg. A többi szövetségi köztársaságban a küldötteket a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjai Központi Bizottságainak elbírálása szerint a területi pártkonferenciákon vagy a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak kongresszusán választják meg.

5. A Szovjet Hadsereg, a Hadiflotta, továbbá az Államvédelmi Minisztérium határőregységei pártszervezeteinek kommunistái a XIX. pártkongresszus küldötteit a többi pártszervezettel együtt a területi, határterületi pártkonferenciákon vagy a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak kongresszusán választják meg.

I. SZTÁLIN
az ÖK(b)P KB titkára

„Pravda" 233. sz. 1952 augusztus 20

AZ SZKP TIZENKILENCEDIK KONGRESSZUSA

Moszkva. 1952 október 5—14

A kongresszuson 1 192 szavazati joggal és 167 tanácskozási joggal rendelkező küldött vett részt, akik 6 013 259 párttagot és 868 886 tagjelöltet képviseltek.

A kongresszus napirendje: 1. Az ÖK(b)P Központi Bizottságának beszámolója; 2. Az ÖK(b)P Központi Revíziós Bizottságának beszámolója; 3. A párt XIX. kongresszusának irányelvei a Szovjetunió fejlesztését szolgáló 1951—1955. évi ötödik ötéves tervhez; 4. Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatának módosítása; 5. A párt központi szerveinek megválasztása.

A KB beszámolójában Malenkov elvtárs megállapította, hogy a XVIII. pártkongresszus óta eltelt időszak bővelkedett világtörténelmi jelentőségű eseményekben. A háború, amelyet a nemzetközi imperialista reakció erői készítettek elő, s amelyet Nyugaton a hitlerista Németország, Keleten pedig a militarista Japán robbantott ki, hála a szovjet nép hősies harcának, az imperialisták számára nem várt eredményekkel végződött. A Szovjet Szövetség a háborúból még jobban megerősödve került ki, nemzetközi tekintélye megnövekedett. Több közép- és délkeleteurópai ország levált a kapitalizmusról, s ezekben az országokban népi demokratikus rend honosodott meg. Az egész imperialista világrendre súlyos csapást mért a nagy kínai nép történelmi jelentőségű győzelme.

A háború utáni időszak a kapitalista világrendszer további gyengülésének, s a demokrácia és a szocializmus erői növekedésének időszaka volt.

A Szovjetunió a háború utáni időszakban folytatta a háború által megszakított előrehaladását a XVIII. pártkongresszus megjelölte úton, a békés fejlődés és a szocializmusból a kommunizmusba való

fokozatos átmenet útján. A háború utáni esztendőkben hatalmas eredmények születtek az iparban és a közlekedésben, a mezőgazdaságban, a tudomány, a kultúra és a művészet minden területén. Ugyanakkor ezekben az években még jobban megszilárdult a szovjet rend, még jobban megerősödött a szovjet társadalom morális-politikai egysége és a Szovjetunió népeinek barátsága. A Szovjetunió ezekben az években aktívan harcolt a világbéke fenntartásáért és megszilárdításáért.

A XIX. pártkongresszus jóváhagyta az ÖK(b)P KB politikai vonalát és gyakorlati munkáját.

A kongresszus M. Z. Szaburov elvtárs beszámolója alapján jóváhagyta a Szovjetunió fejlesztését szolgáló 1951—1955. évi ötödik ötéves tervre vonatkozó irányelveket.

A kongresszus határozatot fogadott el „A párt elnevezésének megváltoztatásáról". A párt neve a XIX. kongresszus óta: a „Szovjetunió Kommunista Pártja".

A kongresszus meghallgatta N. Sz. Hruscsov elvtárs beszámolóját „Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatának módosításáról", és jóváhagyta a Szovjetunió Kommunista Pártjának új Szervezeti Szabályzatát.

A kongresszus határozatot fogadott el a Szovjetunió Kommunista Pártja programmjának átdolgozásáról. A programm átdolgozására bizottságot választott.

A XIX. kongresszus megválasztotta a párt vezető szerveit: a 125 tagból és 111 póttagból álló Központi Bizottságot és a 37 tagú Központi Revíziós Bizottságot.

A kongresszus záróülésén I. V. Sztálin beszédet mondott. I. V. Sztálin a kongresszus nevében köszönetet mondott a testvérpártoknak és csoportoknak azért, hogy készek támogatni pártunkat a népek ragyogó jövőjéért, a háború ellen és a béke fenntartásáért vívott harcában, elemezte azokat a körülményeket, amelyek között a tőkés országokban a munkásosztály pártjai dolgoznak.

Az újonnan megválasztott SzKP KB 1952 október 16-án teljes ülést tartott. A teljes ülés megválasztotta a Központi Bizottság elnökségét és Titkárságát, s megerősítette tisztségében az SzKP KB mellett működő Pártellenőrző Bizottság elnökét.

A KONGRESSZUS HATÁROZATAI

G. M. MALENKOV ELVTÁRSNAK, AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGA TITKÁRÁNAK AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK MUNKÁJÁRÓL TARTOTT BESZÁMOLÓJÁHOZ

(Egyhangúlag elfogadva 1952 október 7-én)

Az ÖK(b)P XIX. kongresszusa meghallgatta és megvitatta G. M. Malenkov elvtársnak, az ÖK(b)P Központi Bizottsága titkárának beszámolóját az ÖK(b)P Központi Bizottságának munkájáról, és határozatilag kimondja:

A kongresszus jóváhagyja az ÖK(b)P KB politikai vonalát és gyakorlati munkáját.

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI REVÍZIÓS BIZOTTSÁGÁNAK BESZÁMOLÓJÁHOZ

(Egyhangúlag elfogadva 1952 október 8-án)

A kongresszus jóváhagyja az ÖK(b)P Központi Revíziós Bizottságának beszámolóját.

IRÁNYELVEK A SZOVJETUNIÓ FEJLESZTÉSÉT SZOLGÁLÓ 1951—1955. ÉVI ÖTÖDIK ÖTÉVES TERVHEZ

Az ÖK(b)P XIX. kongresszusának határozata M. Z. Szaburov elvtársnak, az Állami Tervbizottság elnökének előadói beszéde alapján

(Egyhangúlag elfogadva 1952 október 10-én)

A negyedik ötéves terv sikeres teljesítése lehetővé teszi, hogy elfogadjuk a népgazdaság valamennyi ágának további fellendülését, a nép anyagi jólétének, egészségvédelmének és kulturális színvonalának további emelkedését biztosító új ötéves tervet.

Ennek megfelelően a Szovjetunió Kommunista Pártjának XIX. kongresszusa szükségesnek tartja, hogy a Szovjetunió fejlesztését szolgáló 1951—1955. évi ötödik ötéves tervre vonatkozóan a párt Központi Bizottságának és a Szovjetunió Minisztertanácsának a következő irányelveket adja:

I. Az ipar terén

1. Az ipari termelés színvonalának öt év alatti növekedését körülbelül 70 százalékban állapítsák meg, az ipar össztermelésének körülbelül 12 százalékos átlagos évi növekedési üteme mellett. A termelési eszközök („A"-csoport) termelésének növeke-

dési ütemét 13 százalékban, a fogyasztási cikkek („B"-csoport) termelését 11 százalékban szabják meg.

2. A legfontosabb ipari termékfajták termelésének növelését 1955-re 1950-hez viszonyítva hozzávetőlegesen a következő arányokban irányozzák elő:

Nyersvas	76 százalékkal
Acél	62 „
Hengerelttermékek	64 „
Szén	43 „
Ásványolaj	85 „
Villamosenergia	80 „
Gőzturbina	2,3-szeresére
Vízturbina	7,8-szeresére
Gőzkazán	2,7-szeresére
Kohászati berendezés	85 százalékkal
Ásványolajipari berendezés	3,5-szeresére
Nagy fémforgácsoló gépek	2,6-szeresére
Gépkocsi	20 százalékkal
Traktor	19 „
Kalcinált szóda	84 „
Marónátron	79 „
Műtrágya	88 „
Műgumi	82 „
Cement	2,2-szeresére
Szerfakitermelés és elszállítás	56 százalékkal
Papír	46 „
Pamutszövet	61 „
Gyapjúszövet	54 „
Bőrlábbeli	55 „
Kristálycukor	78 „
Hús	92 „
Hal	58 „
Állati zsiradék	72 „
Növényi olaj	77 „
Konzerv	2,1-szeresére

3. Az állami beruházásokat az iparban, az ipari termelés további emelését szolgáló tervnek megfelelően, 1951—1955-ben 1946—1950-hez viszonyítva mintegy kétszeresére kell növelni. Új vállalatok és aggregátumok üzembehelyezése mellett biztosítsák a meglevő üzemek kapacitásának növelését, mégpedig újjáalakításuk, új berendezéssel való ellátásuk, a termelés gépe-

sítésének és intenzitásának fokozása, valamint a technológiai folyamatok megjavítása útján. Használják ki a meglevő vállalatok kibővítésének lehetőségét mint a termelés legkisebb költséggel járó növelésének legfontosabb tartalékát. Halmozzanak fel tartalékokat a kohászati vállalatok, villamoserőművek, olajfeldolgozó üzemek, vegyiipari gyárak és szénbányák építése terén, hogy a következő években biztosítsák ezeknek az iparágaknak szükséges fejlődését.

Biztosítsák az új ötéves terv során épülő iparvállalatok jobb földrajzi elhelyezését, s ne tévesszék szem elől, hogy az észszerűtlen és rendkívül nagytávolságú szállítások megszüntetése céljából az ipart még közelebb kell vinni a nyersanyag- és fűtőanyagforrásokhoz.

4. A vaskohászat terén, a vas és acél termelésének további növelése mellett bővítsék a vaskohászat választékát, s jelentősen fokozzák a hiánycikkek közé tartozó hengerelttermék fajták termelését, többek között a durvalemezacél gyártását mintegy 80 százalékkal, a nemesacélét és a gömbvasét 2,1-szeresére, a rozsdamentes lemezacélét pedig 3,1-szeresére. Fejlesszék a gazdaságos fajtájú és választékú hengerelttermékek termelését.

Növeljék a gépgyártáshoz szükséges különleges acélfajták és ötvözetek termelését, s javítsák minőségüket.

Biztosítsák a kohászati vállalatok meglevő kapacitásának még jobb kihasználását. Fejtsenek ki fokozott munkát a vaskohászati vállalatok kohászati folyamatainak intenzívebbé tétele, valamint a kohászati berendezések, a munkaigényes folyamatok automatizálása és gépesítése terén.

Az ötödik ötéves tervben a negyedik ötéves tervhez viszonyítva növeljék a termelési kapacitást új termelőegységek üzembehelyezése útján, mégpedig a nyersvastermelés terén körülbelül 32 százalékkal, az acéltermelés terén 42 százalékkal, a hengerelttermékek termelése terén legalább kétszeresével, a koksztermelés terén 80 százalékkal, a vasérckitermelés terén pedig háromszorosával többet helyezzenek üzembe.

A déli, urali, szibériai központi és északnyugati területek vaskohászatának fejlesztésével egyidejűleg biztosítsák a kaukázusontúli területek kohászati iparának továbbfejlesztését is, és folytassanak tervező- és kutatómunkálatokat a Karél-Finn Köztársaság vasérclelőhelyein.

Írják elő a helyiipar vas- és acéltermelésének fejlesztését kisebb kohászati feldolgozó üzemek építése útján.

5. Fokozzák jelentősen a színesfémek termelését. Növeljék a termelést az öt év alatt körülbelül a következő arányokban: a

finomított réz termelését 90 százalékkal, az ólomét 2,7-szeresére, az alumíniumét legalább 2,6-szeresére, a horganyét 2,5-szeresére, a nikkelét 53 százalékkal, az ónét pedig 80 százalékkal.

Gépesítsék a bányamunkákat és a többi munkaigényes folyamatot, automatizálják és tegyék intenzívebbé a termelési folyamatokat, növeljék a fémek maradéktalan kivonását az ércekből, biztosítsák a kiváló minőségű fémek termelésének további növelését, fokozzák jelentősen és javítsák a meglevő vállalatok kapacitásának kihasználását, és építsenek új üzemeket.

6. A villamosítás terén biztosítsák a villamoserőművek kapacitásának gyorsütemű növekedését, a népgazdaság és a lakosság növekvő villamosenergia-szükségletének teljesebb kielégítése és az erőműrendszerek tartalékainak növelése céljából.

Növeljék az öt év alatt a villamoserőművek összkapacitását körülbelül kétszeresére, a vízierőművekét háromszorosára, a hőerőműveknél pedig elsősorban a már meglevők kibővítését biztosítsák. Helyezzék üzembe az épülő nagy vízierőműveket, mégpedig a 2 100 000 kilowattos Kujbisevi Vízierőművet, valamint a Káma Vízierőművet, a Gorkiji, a Mingecsauri, az Uszty-Kamenogorszki Vízierőművet és más vízierőműveket összesen 1 916 000 kilowatt teljesítőképességgel. Építsék meg és adják át rendeltetésének a Kujbisev—Moszkva villamostávvezetéket.

Fokozott ütemben folytassák tovább a Sztálingrádi, a Kahovkai és a Novoszibirszki Vízierőmű építését, s kezdjék meg új, nagy vízierőművek építését: a Volgán a Csebokszári, a Kámán a Votkinszki, az Irtisen a Buhtarmai Vízierőmű és több más vízierőmű építését.

Kezdjék meg az Angara-folyó vízienergiájának hasznosítására irányuló munkákat, hogy az olcsó villamosenergia és a helyi nyersanyagforrások alapján fejleszteni lehessen az alumíniumipart, a vegyiipart, az ércbányászatot és más iparágakat.

A déli területek, az Ural és a Kuznyecki-medence áramellátásának jelentős mértékű megjavítása céljából biztosítsák ezeken a vidékeken a kerületi és üzemi hőerőművek kapacitásának számottevő növelését. A városok és a kerületek áramellátásának biztosítására a nagy villamoserőműveken kívül építsenek kisebb és közepes nagyságú villanytelepeket is.

A további iparosítás feladataival kapcsolatban biztosítsák a Litván SzSzK-ban, a Lett SzSzK-ban és az Észt SzSzK-ban a villamosenergia-termelés 2—2,5-szeresére növelését. Építsék fel a Narva Vízierőművet, a Rigai Hőerőműcentrálét, és kezdjenek hozzá a Kaunaszi Vízierőmű építéséhez. Végezzenek a balti or-

ságokban tervező- és kutatómunkálatokat vízierőművek építése céljából.

A városok és iparvállalatok távfűtésének kiterjesztése céljából biztosítsák hőerőműközpontok és távfűtőhálózatok építését.

Nagy mértékben automatizálják a villamoserőművek termelési folyamatait. Fejezzék be a kerületi vízierőművek teljes automatizálását, és fogjanak hozzá az erőműrendszerekben a távvezérlés bevezetéséhez.

7. Biztosítsák az ásványolajipar gyorsütemű fejlesztését, irányozzák elő a tengeri olajlelőhelyek ásványolajtermelésének továbbfejlesztését.

Az ásványolajtermelés tervezett növelésének megfelelően biztosítsák az ásványolajfeldolgozó ipar fejlesztését olymódon, hogy az ásványolajfeldolgozó üzemeket közelebb viszik az olajtermékfogyasztó vidékekhez.

Az elsődleges ásványolajfeldolgozó üzemek kapacitását növeljék az öt év alatt körülbelül kétszeresére, a nyersanyagkrakkoló üzemekét pedig 2,7-szeresére, irányozzák elő az ásványolaj jóval intenzívebb feldolgozását és a nyert fehértermékek mennyiségének növelését mind a meglevő, mindpedig az újonnan üzembehelyezendő ásványolajfeldolgozó üzemekben.

Fejlesszék tovább a mesterséges üzemanyagok termelését.

Növeljék jelentős mértékben az olajfővezetékek, valamint az ásványolaj- és olajterméktároló berendezések építését és üzembehelyezését.

8. Biztosítsák a gázipar további fejlesztését. Az öt év alatt növeljék körülbelül 80 százalékkal a földgáz és az olajjal együtt feltörő gáz termelését, valamint a szénből és égőpalából nyert gáz mennyiségét. Fokozzák a gáz felhasználását a mindennapi szükségletekre, nagyobb arányokban használják fel a gázt gépkocsik üzemanyagaként, s fokozzák a gázból nyert vegyitermékek gyártását.

Az Észt SzSzK-ban körülbelül 2,2-szeresére növeljék az égőpalából nyert gáz mennyiségét, fejezzék be a Kohtla-Jarve—Tallin gázvezeték építését, s az elkészült vezetéket helyezzék üzembe.

9. A szénbányászatban irányozzák elő a kokszolható szenek termelésének gyorsabb növelését. Az öt év alatt növeljék legalább 50 százalékkal az ilyen szénfajták termelését.

Javítsák a szén minőségét, nagyobb mértékben alkalmazzák dúsítását és brikettezését; az öt év alatt növeljék mintegy 2,7-szeresére a szén dúsítását.

Rendszeresen javítsák a szénlelőhelyek feltárásának módsze-

reit. Nagyobb mértékben alkalmazzák a legújabb bányagépeket és gépezeteket a szénbányászat komplex-gépesítése, technikai felszerelésének további megújítása és a munka termelékenységének fokozása érdekében. Minden módon fejlesszék a szénkitermelés leginkább munkaigényes folyamatainak, elsősorban a frontfejtéseknél a szénfelrakásnak, továbbá az előkészítési munkálatoknál a szén és a meddő kőzet rakodásának gépesítését, és nagyobb mértékben alkalmazzák a fejtési szintek dúcolásának gépesített módszereit.

A negyedik ötéves tervhez viszonyítva növeljék mintegy 30 százalékkal az újonnan üzembehelyezett szénbányák termelési kapacitását.

Biztosítsák az öt év alatt a tőzegtermelés 27 százalékos növekedését, s irányozzák elő a helyi szénfajták termelésének továbbfejlesztését; növeljék az égőpala termelését, elsősorban az Észt SzSzK-ban, 2,3-szeresére. Az Észt SzSzK-ban az égőpala-vegyipar fejlesztése alapján növeljék az öt év alatt körülbelül 80 százalékkal a mesterséges üzemanyagok termelését.

10. Gyors ütemben fejlesszék a gépgyártást, amely az újabb hatalmas arányú technikai fejlődés alapja a Szovjetunió népgazdaságának minden ágában. Növeljék az öt év alatt körülbelül kétszeresére a gépgyártás, valamint a vas- és fémfeldolgozó ipar termelését.

A gépgyártás terén tekintsék különösen fontos feladatnak a villamoserőművek, a vas- és színesfémkohászati vállalatok, az ásványolajfeldolgozó, a mesterséges üzemanyagot előállító és vegyiipari vállalatok építkezéseinek ellátását gépi berendezésekkel. Fejlesszék tovább a víz- és gőzturbinák, generátorok, nagyfeszültségű berendezések és különféle vezérlőműszerek gyártását megfelelő mennyiségben, a nagy hő- és vízierőművek, a kohászati, ásványolajfeldolgozó és más üzemek számára, valamint a nagy szerszámgépek és kovácsoló-sajtolóberendezések előállítását.

Növeljék az öt év alatt a hengerműberendezések gyártását több mint kétszeresére, a precíziós szerszámgépekét körülbelül kétszeresére, a nehéz kovácsoló-sajtológépekét nyolcszorosára, a vezérlő és ellenőrző, automatikus és távvezérlő műszerekét pedig körülbelül 2,7-szeresére. A vegyiipari berendezések gyártásának öt év alatti növelését méretezzék körülbelül 3,3-szeresére. Növeljék jelentősen a nagy teherbírású Diesel-motoros és gázgenerátoros gépkocsik gyártását.

A tengeri teherhajók és tartályhajók építését 1955-ig 1950-hez

viszonyítva növeljék mintegy 2,9-szeresére, a folyami utasszállító hajókét 2,6-szeresére, a halászhajókét pedig 3,8-szeresére.

Biztosítsák a gépgyártás további fejlesztését: a Litván SzSzK-ban a hajóépítés, a turbinagyártás, a villamosgépgyártás és a szerszámgépgyártás fejlesztését; a Lett SzSzK-ban a villamosgépgyártás, a szerszámgépgyártás és a hajóépítés fejlesztését; az Észt SzSzK-ban a hajóépítés és a villamosgépgyártás fejlesztését.

Biztosítsák az emelő- és szállítóberendezések, a munkaigényes folyamatok gépesítéséhez szükséges gépek, a komplett építőanyaggyártó berendezések, valamint a könnyű- és élelmiszeripari automata berendezések gyártásának jelentős fokozását. Növeljék az újtípusú szövőgépek gyártását.

Fejlesszék tovább a nagyteljesítményű gépek és berendezések gyártását a fakitermelés és elszállítás, a cellulóze- és papíripar, a fűrésztelepek és a fafeldolgozóipar számára.

Az új gépek tervezésekor a minőség javításával egyidejűleg törekedjenek a gépek súlyának csökkentésére.

A legfontosabb berendezésfajták gyártása terén kitűzött feladatok teljesítése céljából 1951—1955-ben építsenek és helyezzenek üzembe új energetikai gépeket és hengerműberendezéseket gyártó üzemeket, a meglevő üzemek újjáalakítását fejezzék be, s kezdjék meg új, hengerműberendezést, turbinákat és kazánokat gyártó üzemek építését;

növeljék a kapacitást a meglevő üzemek bővítése és új termelőegységek üzembehelyezése útján az olajipari berendezések, emelő- és szállítóberendezések, valamint az építőanyagipar számára szükséges komplett berendezések gyártása terén;

növeljék jelentősen a kapacitást a meglevő üzemek bővítése és új termelőegységek üzembehelyezése útján a nagy szerszámgépek, kovácsoló-sajtológépek, precíziós mérőműszerek és a technológiai folyamatokat automatikusan vezérlő műszerek gyártása terén.

11. A vegyiiparban biztosítsák a műtrágya, a szóda és a műgumi termelésének minél gyorsabb ütemű növelését, s fordítsanak különös figyelmet a műgumigyártásnak a földgázok felhasználásával történő nagyarányú fejlesztésére.

Növeljék a műanyagok, festőanyagok és műselyemalapanyagok termelését, s bővítsék az egyéb vegyitermékek választékát. Fejlesszék a színesfémpótló műanyagok termelését.

Gondoskodjanak az ammóniák-, kénsav-, műgumi-, szintetikus szesz-, szóda-, műtrágya-, különösen a szemcsés műtrágya- és a növényvédő vegyszergyártás termelési kapacitásának növeléséről.

Az Észt SzSzK-ban szervezzék meg a szuperfoszfát termelését, és kezdjék el egy szuperfoszfát-gyár építését a Litván SzSzK-ban.

Halmozzanak fel tartalékokat a műtrágyagyárak építése terén, amelyek biztosítják a műtrágyagyártás kellő fejlesztését a következő években. A foszfátsalakot teljes mértékben használják fel a földek trágyázására.

Vezessék be széles körben az oxigént a különféle iparágak gyártási folyamataiban, elsősorban a vas- és színesfémkohászatban, a szénből nyert gáz termelése terén, a cellulóze- és a cementiparban.

12. Szüntessék meg az erdőiparnak a népgazdaság növekvő szükségleteitől való elmaradását. Növeljék a fűrészelt anyagok termelését, s növeljék a termelés és az építkezés számára szükséges alkatrészek gyártását. Helyezzék át nagy arányokban a fakitermelést az erdőben bővelkedő vidékekre, különösen az északi vidékekre, az Uralba, Nyugat-Szibériába és a Karél-Finn SzSzK-ba, csökkentsék az erdők irtását az ország erdőkben szűkölködő vidékein. A fakitermelés idényjellegének csökkentése érdekében az új fakitermelő vidékeken létesítsenek gépesített üzemeket, s biztosítsanak számukra állandó munkásokat. Fejlesszék tovább a fakitermelő és elszállító munkák komplex-gépesítését. Javítsák meg a termelés és a gépek kihasználásának szervezését, s biztosítsák a fakitermelő munka termelékenységének emelkedését. Növeljék az új fakitermelő vidékeken a fűrésztelepek kapacitását új termelőegységek üzembehelyezése útján, mégpedig az öt év alatt az előző ötéves tervhez viszonyítva mintegy nyolcszor annyit helyezzenek üzembe.

Minden módon biztosítsák a papír-, cellulóze-, bútor-, furnérlemez-, favegyészeti és hidrolízist alkalmazó ipar fejlesztését. A bútorgyártást növeljék legalább háromszorosára.

13. A népgazdaság növekvő szükségleteinek kielégítése céljából irányozzák elő az alapvető építőanyagok termelésének legalább kétszeresére növelését, javítsák meg az építőanyagok minőségét és bővítsék választékát. A téglagyártást növeljék mintegy 2,3-szeresére, a palagyártást 2,6-szeresére, a csiszoltüveg gyártását négyszeresére. A városépítés és az ipari építkezések terén alkalmazzák merészebben az új, korszerű falazóanyagokat, s növeljék a nagyméretű salakbeton- és betontömbök gyártását. Növeljék jelentősen az új, kiváló minőségű díszítő és burkoló építőanyagok, a kerámiából, gipszből, betonból és vasbetonból előregyártott épületelemek és szerkezetek gyártását, amelyek elősegítik az építőipar nagyipari módszereinek fokozottabb

alkalmazását, csökkentik az építkezés önköltségét, jobbá, hosszabb élettartamúvá, s építészeti szempontból szebbé teszik az épületeket és létesítményeket. Az Uralban, Szibériában, a Volga-vidéken, a Távol-Keleten és Közép-Ázsiában, továbbá a nagy iparvidékeken, ahol nagyszabású építkezések folynak, az országos átlagnál gyorsabb ütemet állapítsanak meg az építőanyagok termelésének növelésére. Emeljék mintegy 2,1-szeresére a cementipar kapacitását.

14. Biztosítsák a közszükségleti cikkek gyártásának gyorsütemű fokozását. Növeljék a könnyű- és élelmiszeripari cikkek termelését legalább 70 százalékkal.

A mezőgazdasági nyersanyagkészletek növekedésének arányában építsenek nagyszámú könnyű- és élelmiszeripari üzemet, különösen pamutipari kombinátokat, gyapotfeldolgozó üzemeket, műrostgyárakat, selyem-, konfekcióipari, kötszövő üzemeket, bőr- és lábbeliipari, cukoripari, olajütő, zöldségszárító, édesipari, teafeldolgozó, konzervipari üzemeket, sörgyárakat, borászati, hús-, hal-, vaj- és sajtipari üzemeket.

1955 végére 1950-hez viszonyítva növeljék a pamutszövetgyártás termelési kapacitását körülbelül 32 százalékkal, a műrostgyártását 4,7-szeresére, a lábbeligyártását 34 százalékkal, a kristálycukorgyárak kapacitását 25 százalékkal, a cukorfinomító üzemekét 70 százalékkal, a teafeldolgozó üzemekét 80 százalékkal, az olajosmagvakat feldolgozó olajütő üzemek kapacitását 2,5-szeresére, a zöldségszárító üzemekét 3,5-szeresére, a hal-, zöldség- és gyümölcskonzerv üzemekét 40 százalékkal, a hűtőházakét és a halfagyasztó hűtőhajókét 70 százalékkal, a húskombinátokét 40 százalékkal, az állati zsiradékfeldolgozó üzemekét 35 százalékkal, a sajtgyárakét kétszeresére, a tejkonzervüzemekét 2,6-szeresére, a tejporüzemekét kétszeresére, a teljestejtermékeket készítő üzemekét 60 százalékkal.

Széles körben automatizálják és gépesítsék az élelmiszerek és iparcikkek gyártásának termelési folyamatait.

Végezzenek nagyarányú munkát a haltenyésztés terén, a halállomány, különösen a víztárolók halállománya gyarapodásának előmozdítása céljából.

Növeljék az öt év alatt a kifogott hal mennyiségét a Litván SzSzK-ban körülbelül 3,9-szeresére, a Lett SzSzK-ban 80 százalékkal, az Észt SzSzK-ban 35 százalékkal. Az említett köztársaságokban bővítsék ki a meglevő halfeldolgozó üzemeket, s építsenek újakat.

Biztosítsák az élelmiszerek és iparcikkek minőségének és vá-

lasztékának további javítását, tökéletesítsék az élelmiszeráruk csomagolását és kiszerelését.

15. Növeljék a helyiipari vállalatok és kisipari szövetkezetek termelését az öt év alatt körülbelül 60 százalékkal, elsősorban a közszükségleti cikkek, a háztartási és gazdasági kellékek, továbbá a helyi építőanyagok termelését, és jelentős mértékben javítsák a termékek minőségét. Fejlesszék ki a szövetségi köztársaságok saját nyersanyagbázisát helyiiparuk és kisipari szövetkezeteik számára. Javítsák meg a lakosság szükségleteinek kielégítését szolgáló helyiipari vállalatok és kisipari szövetkezetek munkáját. Növeljék a helyi szovjetek szerepét a helyiipar és a kisipari szövetkezetek irányításában.

16. A meglevő építő szervezetek megszilárdítása és kiszélesítése révén biztosítsák az építőipar további fejlődését, s a nagy építkezések körzeteiben létesítsenek új építőszervezeteket. Erősítsék meg a Nehézipari-üzemépítési Minisztérium vas- és fémkohászati üzemeket építő szervezeteit, különösen a keleti vidékeken, a Villamoserőművi Minisztériumhoz, az Ásványolajipari Minisztériumhoz, a Szénbányászati Minisztériumhoz, a Közlekedésügyi Minisztériumhoz tartozó, továbbá a vegyiüzemek építésével foglalkozó építőszervezeteket és a Gépgyárépítési Minisztérium építőszervezeteit, amelyek energetikai, kohászati és ásványolajipari berendezés gyárakat, valamint nagy és egyedi gyártású szerszámgépeket, nehéz kovácsoló-sajtológépeket, emelő- és szállítóberendezéseket készítő üzemeket és hajógyárakat építenek. Vezessék be széles körben az építkezés nagyipari módszereit.

Növeljék a vasszerkezetgyárak kapacitását legalább kétszeresére. Építsenek kellő számú nagyüzemet előregyártott vasbetonszerkezetek gyártására. Bővítsék ki a meglevő kőbányákat, és nyissanak új, kerületi jelentőségű bányákat a kő, törmelékkő, kavics és homok kitermelésének és feldolgozásának, továbbá a természetes kőzetből való kockakőkészítésnek komplexgépesítése alapján. Fejezzék be a fő építőmunkák gépesítését és biztosítsák az egyes folyamatok gépesítéséről az építés komplexgépesítésére való áttérést. Növeljék az öt év alatt az ekszkavátorok állományát körülbelül 2,5-szeresére, a szkréperekét és talajgyalukét 3—4-szeresére, a mozgódarukét pedig 4—5-szörösére.

Javítsák meg az építkezések tervezését, csökkentsék a tervezés időtartamát, idejekorán lássák el az építőipart tervekkel és költségvetésekkel, s alkalmazzák széles körben a típustervezést. A tervezőszervezeteket erősítsék meg szakképzett káderekkel.

17. Biztosítsák minden iparágban a termékek minőségének további számottevő megjavítását. Bővítsék és javítsák a választékot; a népgazdaság szükségleteinek megfelelő mértékben növeljék a hiánycikkek termelését. Alkalmazzák sokkal általánosabban a korszerű követelményeknek megfelelő állami szabványokat.

18. A népgazdaság növekvő nyersanyag- és fűtőanyag-szükségletének kielégítése céljából biztosítsák a természeti kincsek felkutatására irányuló munkák további fokozását, a hasznos ásványok, elsősorban a színes- és ritkafémek, a kokszolható szén, a bauxit, az ásványolaj, a dús vasércek és más ipari nyersanyagfajták felfedését.

II. A mezőgazdaság terén

1. A mezőgazdaság terén a fő feladat továbbra is valamennyi szántóföldi növény terméshozamának növelése, a közös állatállomány szaporítása és hozamának egyidejű jelentős emelése, továbbá a földművelés és az állattenyésztés össz- és árutermelésének fokozása a kolhozok közös gazdaságának további megszilárdítása és fejlesztése útján, a szovhozok, a gép- és traktorállomások munkájának megjavítása, az élenjáró technika és a korszerű földművelési módszerek meghonosítása alapján.

A földművelésnek még magasabb hozamúvá és szakszerűbbé kell válnia, amelyben fejlett a szálastakarmánynövények termesztése és helyesen alkalmazzák a vetésforgókat, s amelyben nagyobb az ipari és takarmánynövények, a zöldségfélék és a burgonya vetésterületének részaránya.

2. Növeljék az öt év alatt a mezőgazdasági termékek termelését, mégpedig: a gabonafélék összterméshozamát 40—50 százalékkal, ezen belül a búzáét 55—65 százalékkal, a magvasgyapotét 55—65 százalékkal, a rostlenét 40—45 százalékkal, a cukorrépáét 65—70 százalékkal, a burgonyáét 40—50 százalékkal, a napraforgóét 50—60 százalékkal, a szőlőét 55—60 százalékkal, a dohányét 65—70 százalékkal, a kiváló minőségű teáét körülbelül 75 százalékkal.

Növeljék az olajlen, a szója, a földimogyoró és egyéb olajosmagvú növények termelését.

Növeljék a takarmánynövények termelését, mégpedig: a szálastakarmánynövényekét 80—90 százalékkal, a gumós- és gyökérnövényekét 3—4-szeresére, a silózásra alkalmas takarmánynövényekét pedig kétszeresére.

Emeljék a gabonafélék hektáronkénti terméshozamát, még-

pedig: a délukrajnai és északkaukázusi területeken 20—22 mázsára, az öntözött földeken 30—34 mázsára; a Volgavidéken 14—15 mázsára, az öntözött földeken 25—28 mázsára; a Központi Feketeföldű Területeken 16—18 mázsára, az öntözött földeken 30—34 mázsára; a nem-feketeföldű területeken 17—19 mázsára; az Uralban, Szibériában és Északkelet-Kazahsztánban 15—16 mázsára, e területek öntözött földjein 24—26 mázsára; a Kaukázusontúl 20—22 mázsára, az öntözött földeken 30—34 mázsára; a rizs terméshozamát az elárasztott földeken hektáronként 40—50 mázsára.

A gyapot hektáronkénti terméshozamát Közép-Ázsiában és Dél-Kazahsztánban 26—27 mázsára, a Kaukázusontúl 25—27 mázsára, az európai rész déli vidékeinek elárasztott földjein 11—13 mázsára, az el nem árasztott földeken pedig hektáronként 5—7 mázsára.

Emeljék a hektáronkénti terméshozamot:

a rostlennél a nem-feketeföldű területeken 4,5—5,5 mázsára, az Uralvidéken és Szibériában 4—5 mázsára;

a cukorrépánál az Ukrán SzSzK-ban, a Moldva SzSzK-ban és Észak-Kaukázusban 255—265 mázsára, a Központi Feketeföldű Területeken 200—210 mázsára, Közép-Ázsiában és Kazahsztánban pedig 400—425 mázsára;

a burgonyánál a nem-feketeföldű területeken 155—175 mázsára, a Központi Feketeföldű Területeken 140—160 mázsára, a déli területeken és Észak-Kaukázusban 135—155 mázsára, az Uralvidéken és Szibériában pedig 125—145 mázsára;

a napraforgónál az Ukrán SzSzK, a Moldva SzSzK és Észak-Kaukázus területén 17—20 mázsára, a Központi Feketeföldű Területeken 14,5—16,5 mázsára, a Volgavidéken 10—12 mázsára.

3. Növeljék Moszkva, Leningrád, az Ural, a Donyec-medence, a Kuznyecki-medence, valamint más ipari központok és nagyvárosok zöldövezetében a zöldség, a burgonya és az állatitermékek termelését; létesítsenek az új iparvidékeken burgonya- és zöldségtermesztő, valamint állattenyésztő bázisokat.

Növeljék az öt év alatt a szesz-, a keményítő- és a szörpgyárak övezeteiben körülbelül 50 százalékkal a burgonyatermesztést, a konzervgyárak és a zöldségféléket szárító üzemek övezeteiben pedig kétszeresére a zöldség termesztését.

Növeljék az öt év alatt körülbelül 70 százalékkal a kolhozok gyümölcsöseinek, 50 százalékkal szőlőinek, 60 százalékkal teaültetvényeinek és 4,5-szeresére citrom- és narancsültetvényeinek területét.

4. Növeljék az öt év alatt az állattenyésztés hozamát, még-

pedig: a hús és szalonna mennyiségét 80—90 százalékkal, a tejét 45—50 százalékkal, a gyapjúét körülbelül 2—2,5-szeresére, ezen belül a finomgyapjúét 4—4,5-szeresére, a tojásét (a kolhozokban és szovhozokban) 6—7-szeresére.

Növeljék a szarvasmarhaállományt az egész mezőgazdaságban 18—20 százalékkal, ezen belül a kolhozok szarvasmarhaállományát 36—38 százalékkal, tehénállományát pedig körülbelül kétszeresére; az egész mezőgazdaság juhállományát 60—62 százalékkal, ezen belül a kolhozokét 75—80 százalékkal; az egész mezőgazdaság sertésállományát 45—50 százalékkal, ezen belül a kolhozokét 85—90 százalékkal; a kolhozok baromfiállományát 3—3,5-szeresére, az egész mezőgazdaság lóállományát 10—12 százalékkal, ezen belül a kolhozokét 14—16 százalékkal.

A Litván, a Lett és az Észt Szovjet Szocialista Köztársaságban biztosítsák a nagyhozamú állattenyésztésnek, különösen a tejtermelő szarvasmarhatenyésztésnek és a sertéstenyésztésnek további fejlesztését.

Emeljék az egy tehénre eső tejhozamot a nem-feketeföldű területek kolhozaiban 1 800—2 000 kilogrammra, a Központi Feketeföldű Területeken 1 700—2 000 kilogrammra, Délen és a Volgavidéken 1 600—1 900, Szibériában, az Uralban és Északkelet-Kazahsztánban 1 500—1 700, Közép-Ázsiában 700—900, a Kaukázusontúl 900—1 100 kilogrammra.

Emeljék a lenyírt gyapjú mennyiségét a déli és az északkaukázusi kolhozokban egy-egy finomgyapjas juh után 5,2—5,8 kilogrammra, egy-egy félfinomgyapjas juh után 4,2—4,8 kilogrammra, a Központi Feketeföldű Területeken egy-egy finomgyapjas juh után 4,2—5 kilogrammra, egy-egy félfinomgyapjas juh után 4,0—4,2 kilogrammra, a Volgavidéken egy-egy finomgyapjas juh után 4,6—5,4 kilogrammra, egy-egy félfinomgyapjas juh után 3,9—4,5 kilogrammra, Szibériában egy-egy finomgyapjas juh után 4,3—4,9 kilogrammra, egy-egy félfinomgyapjas juh után 3,8—4,2 kilogrammra.

5. Biztosítsák új, nagyobb termést hozó gabonafajták, nagyobb hozamú és korán érő gyapotfajták, nagyobb cukortartalmú cukorrépafajták, nagy olajtartalmú napraforgófajták termelésének meghonosítását, továbbá új szántóföldi növényfajták létrehozását az öntözött földeken való termelés céljából. Javítsák meg a kolhozok és a szovhozok vetőmagtermesztését.

6. Biztosítsák a mezővédő erdősávok létesítésére irányuló munkák további kiterjesztését, a sztyeppés és erdős-sztyeppés területeken, a talajerózió elleni harccal és a homokos területek erdősítésével kapcsolatban szükséges fásítási rendszabályok

végrehajtását, gazdasági jelentőségű erdők ültetését, zöldövezetek létesítését a városok és ipari központok körül, a folyók, csatornák és víztárolók partján.

Erdősítsenek az öt év alatt a kolhozokban és a szovhozokban mezővédő erdősávok létesítése céljából legalább 2,5 millió hektárt, létesítsenek továbbá vetés és ültetés útján körülbelül 2,5 millió hektár területen állami erdőket.

7. Biztosítsák az öntözött földek, valamint a mocsaras területek lecsapolása útján nyert földterületek leghatékonyabb kihasználását. Az állandó öntözőcsatornák helyett mindenütt át kell térni az ideiglenes öntözőcsatornákat alkalmazó új öntözési rendszerre. Tekintsék elsőrendű feladatnak öntöző- és vízellátó rendszerek építését a Kujbisevi Vízierőmű villamosenergiájának felhasználása alapján és a Leninről elnevezett Volga—Don hajózható csatorna övezetében; kezdjék meg öntöző- és vízellátó rendszerek építését a Sztálingrádi Vízierőmű, a Turkmén Főcsatorna, a Délukrajnai- és Északkrimi-csatorna övezetében.

Végezzék el a kulungyini sztyeppe öntözését és vízellátását szolgáló öntözőrendszerek építésének előkészítő munkálatait. Folytassák az öntözőrendszerek építését a Központi Feketeföldű Területeken, a kura-arakszi alföldön, a Szir-Darja, a Zeravsan és a Kaska-Darja folyók medencéjében, a középfergánai övezetben, továbbá a kubán-jegorliki rendszer, az Orto-Tokoji Víztároló és a Nagy Csuj-csatorna építését. Növeljék az öt év alatt 30—35 százalékkal az öntözött földterületeket, a kolhozokban és a szovhozokban építsenek 30—35 000 tavat és víztárolót, s biztosítsák minden térre kiterjedő gazdasági hasznosításukat.

Végezzenek mocsárlecsapolási munkákat a Belorusz és az Ukrán SzSzK-ban (elsősorban a poleszjei síkságon), a Litván, a Lett és az Észt SzSzK-ban, az OSzFSzK északnyugati és központi vidékein, a barabinszki alföldön és más területeken. Növeljék az 1951—55-ös években 40—45 százalékkal a mocsarak lecsapolásával nyert termőföldek területét.

8. A kolhozok és szovhozok szarvasmarhaállománya tejhozamának emelése céljából tekintsék különösen fontos feladatnak az állattenyésztő gazdaság intenzívebb rendszerének — az állattartás istállóztatási rendszerének további bevezetését, az egyes területek sajátosságainak figyelembevételével.

A juhtenyésztés további fejlesztése céljából létesítsenek a Leninről elnevezett Volga—Don hajózható csatorna vízellátási övezeteiben, a káspitengermelléki alföldön, a Nogaj-sztyeppén és a Turkmén Főcsatorna övezetében jól felszerelt legelőket. A vízellátó létesítmények üzembehelyezésének arányában gon-

doskodjanak a legelők vízellátásáról, hogy az említett területeken a nagy és az igen nagy juhnyájak számára is alkalmas, jól felszerelt legelőket létesíthessenek.

Közép-Ázsiában és Kazahsztánban a helyi öntözés alkalmazásával és az artézi kutak vízének felhasználásával létesítsenek nagy terméshozamú szénakaszálókat és legelőket, hogy fokozatosan megszüntethessék a jószág nagy távolságra terelését.

9. Fejezzék be a kolhozokban a főbb mezei munkák gépesítését, széles körben gépesítsék a munkaigényes folyamatokat az állattenyésztés, a konyhakertészet és a gyümölcskertészet, a mezőgazdasági termékek be- és kirakodása, szállítása, az öntözés, az elmocsarasodott területek lecsapolása és újabb területek művelés alá vétele terén.

Emeljék a gépesítés színvonalát 1955-re: a kalászosok, ipari növények és takarmánynövények szántási és vetési munkái terén 90—95 százalékra, a gabonafélék és a napraforgó kombájnnal való betakarítása terén 80—90 százalékra, a cukorrépaszedés terén 90—95 százalékra, a magvasgyapotnak gyapotszedő gépekkel való begyüjtése terén 60—70 százalékra, a hosszúrostú len vetési és betakarítási munkái terén 80—90 százalékra, a burgonya vetési, sorközi művelési és szedési munkái terén 55—60 százalékra, a szénakaszálás és a silózás terén 70—80 százalékra.

Biztosítsák a gép- és traktorállomások munkájának további javulását, fokozzák a kolhozok termelésének minden területén a munkaigényes munkafolyamatok gépesítésére irányuló tevékenységüket, s növeljék a gép- és traktorállomások felelősségét a szántóföldi növények terméshozamát és az állattenyésztés hozamát megszabó tervek teljesítéséért.

Növeljék az ötéves terv végére mintegy 50 százalékkal a gép- és traktorállomások traktorállományának teljesítőképességét, különösen a szántóföldi növények sorközi művelésére alkalmas traktorokét. Biztosítsák az öt év alatt a traktorok napi teljesítményének körülbelül 50 százalékos emelését. Fejezzék be a gazdaságosabb Diesel-motoros traktorok bevezetését.

Növeljék a Litván, a Lett és az Észt SzSzK-ban a gép- és traktorállomások hálózatát, s lássák el azokat traktorokkal és mezőgazdasági gépekkel.

Tartsák az egyik legfontosabb feladatnak a villamostraktorok és a villamosmeghajtású mezőgazdasági gépek bevezetését, különösen azokon a vidékeken, ahol nagy vízierőművek vannak.

10. Biztosítsák, hogy a kolhozok beruházásai elsősorban a kö-

zös gazdaság fejlesztését szolgálják: gazdasági épületek, állattartáshoz szükséges helyiségek, öntöző- és levezetőcsatornák, víztárolók építését, a földek megtisztítását a bozóttól, a mezővédő erdősávok létesítését szolgáló fásítást, kolhozvillanytelepek és egyéb olyan létesítmények építését, amelyek a kolhozok közös gazdaságának sikeres fejlesztéséhez, a kolhozok és a kolhozparasztok jövedelmének növeléséhez szükségesek.

11. A szovhozépítés terén tartsák legfontosabb feladatuknak a szovhozok árutermelésének növelését, elsősorban a búza, a finom és félfinom gyapjú, a hús termelése terén, továbbá az állattenyésztő kolhozok ellátását fajtatiszta apaállatokkal.

A szovhozokban növeljék 45—55 százalékkal a takarmánynövények vetésterületét, hogy állandó takarmánybázist teremthessenek, és a jószágállományt teljes mértékben elláthassák szálas- és nedvdús takarmánnyal. Biztosítsák a szovhozokban valamennyi szántóföldi növényfajta terméshozamának jelentős emelését. Gyarapítsák a szovhozok szarvasmarhaállományát 35—40 százalékkal — ezen belül a tehénállományt 70—75 százalékkal —, juhállományát 75—80 százalékkal, sertésállományát 40—45 százalékkal.

Emeljék 1955-re a szovhozokban az egy tehénre eső tejhozamot: a nem-feketeföldű területeken 3 500—3 900 kilogrammra, a Központi Feketeföldű Területeken 3 000—3 400, Délen és Észak-Kaukázusban 2 800—3 200, Szibériában és Kazahsztán északi területein 2 400—2 900, a volgavidéki, középázsiai, kaukázusontúli és délkazahsztáni fajállattenyésztő szovhozokban 2 100—2 600 kilogrammra.

Emeljék a szovhozokban az egy-egy finomgyapjas juhról lenyírt gyapjú átlagos mennyiségét: Délen, Észak-Kaukázusban és a Volgavidéken 5,5—6,5 kilogrammra, Szibériában, Kazahsztánban, Közép-Ázsiában és a Kaukázusontúl 4,3—5,0 kilogrammra.

Alapjában fejezzék be a szovhozokban a földművelés, az állattenyésztés, a takarmánynövénytermesztés és a takarmányelőkészítés valamennyi legmunkaigényesebb termelési folyamatának komplex-gépesítését. Érjék el, hogy a szovhozok nagy számban építsenek lakóházakat, kulturális és gazdasági épületeket.

12. A mezőgazdasági termelés előirányzott növekedésének biztosítása céljából állapítsanak meg az öt évre a mezőgazdaság fejlesztésére körülbelül 2,1-szer, s ezen belül öntözésre és talajjavításra mintegy négyszer annyi állami beruházást, mint a negyedik ötéves tervben.

III. Az áruforgalom, a közlekedés és a hírközlés terén

1. Az ipari és mezőgazdasági termelés emelkedése alapján az öt év alatt növeljék mintegy 70 százalékkal az állami és szövetkezeti kereskedelem kiskereskedelmi áruforgalmát.

1955-re 1950-hez viszonyítva körülbelül a következő arányokban növeljék a lakosságnak eladott legfontosabb árucikkek mennyiségét: a hústermékekét 90 százalékkal, a halipari termékekét 70 százalékkal, az állati zsiradékét 70 százalékkal, a sajtkészítményekét kétszeresére, a növényi olajét kétszeresére, a zöldség-, gyümölcs- és tejkonzervét 2,5—3-szorosára, a cukorét kétszeresére, a teáét kétszeresére, a borét kétszeresére, a sörét 80 százalékkal, a ruházati cikkekét 80 százalékkal, a pamut-, gyapjú-, selyemszövetét és a lenvászonét 70 százalékkal, a lábbeliét 80 százalékkal, a férfi- és női harisnyáét kétszeresére, a kötöttáruét 2,2-szeresére, a bútorét háromszorosára, a vas- és fémedényekét 2,5-szeresére, a kerékpárét 3,5-szeresére, a varrógépét 2,4-szeresére, a rádió- és televíziós vevőkészülékét kétszeresére, az óráét 2,2-szeresére, a háztartási jégszekrény, mosógép, porszívó mennyiségét többszörösére.

Növeljék az öt év alatt az étkezők, vendéglők, teázók hálózatát s mintegy 80 százalékkal növeljék a vendéglátóipari vállalatok forgalmát, választékuk jelentős javításával egyidejűleg.

Növeljék az élelmiszereket, ruházati cikkeket, lábbelit, textilanyagokat, bútort, edényt, háztartási cikkeket, kulturális szükségleti cikkeket és építőanyagokat árusító szaküzletek számát. Jelentősen fokozzák az ipari és kereskedelmi célokat szolgáló hűtőházak és raktárak építését. Folytassák az élelmiszerüzletek, étkezők, vendéglők és raktárak felszerelését hűtőberendezésekkel s általában a legkorszerűbb berendezéssel.

2. Irányozzák elő a vasút teherforgalmának növekedését 1955-ig 1950-hez viszonyítva 35—40 százalékkal, a folyami szállítását 75—80, a tengeri szállítását 55—60, a gépkocsifuvarozását 80—85 százalékkal, a légiszállítását legalább kétszeresére, a csővezetékek útján történő szállítását pedig körülbelül ötszörösére.

3. Tekintsék a vasúti közlekedés terén igen fontos feladatnak a vasútvonalak átbocsátóképességének növelését. Ennek megfelelően:

a) az előző ötéves tervhez viszonyítva mintegy 60 százalékkal több második vágányt és négyszer annyi villamosított vasútvonalat helyezzenek üzembe. Növeljék az állomások mellékvágányainak hosszát a vasútvonalak építési hosszának mintegy 46 százalékára;

b) körülbelül 2,5-szer annyi új vasútvonalat építsenek és adjanak át a rendszeres forgalomnak, mint 1946-tól 1950-ig. Fejezzék be a délszibériai fővonal építését az Abakantól Akmolinszkig terjedő szakaszon. Fejezzék be a Csardzsou—Kungrad vasútvonal építését és fogjanak hozzá a Kungrad—Makat vasútvonal építéséhez.

Építsék meg a Krasznojarszk—Jenyiszejszk, Gurjev—Asztrahán, Agrız—Pronyino—Szurgut vasútvonalakat. A Litván, Lett és Észt Szovjet Szocialista Köztársaságban végezzék el a vasútvonalak újjáalakításához szükséges munkákat;

c) az ötéves terv végére növeljék az önműködő térközbiztosító berendezésekkel felszerelt szakaszok hosszát mintegy 80 százalékkal, az önműködő vonatmegállító berendezésekkel felszerelt szakaszokét az 1950. évihez viszonyítva legalább 2,5-szeresére, a távvezérelt váltóberendezések számát pedig körülbelül 2,3-szeresére. Jóval szélesebb körben alkalmazzák a központosított diszpécser-szolgálatot. Biztosítsák a kocsirendezéshez szükséges gurítódombok további gépesítését. Folytassák a rádió alkalmazásának bevezetését a vonatközlekedés és a tolatás irányítására;

d) javítsák meg a vasutak pályafenntartását. Az öt év alatt szállítsanak mintegy 85 százalékkal több új sínt a vasutaknak, mint 1946-tól 1950-ig;

e) teljes mértékben biztosítsák a vasúti közlekedés fővonali mozdonyban, villamosmozdonyban, Diesel-mozdonyban, teher-, hűtő- és személykocsiban mutatkozó szükségletét. Alapjában fejezzék be a használatban levő kocsiállomány önműködő kapcsolásra való átalakítását, és fogjanak hozzá a gördülőállomány görgőscsapágyakkal való felszereléséhez. Kezdjék meg új, nagyteljesítményű gőzmozdonyok, villamosmozdonyok és Diesel-mozdonyok, köztük gázgenerátoros mozdonyok gyártását.

Használják ki még jobban a gördülőállományt. Csökkentsék a kocsiforduló idejét 1955-re 1950-hez viszonyítva legalább 18 százalékkal, s növeljék legalább 12 százalékkal a gőzmozdonyok napi átlagos futását. Lényegesen javítsák meg a vasúti kocsik teherbíróképességének kihasználását s növeljék a tehervonatok terhelését.

Biztosítsák a forgalmi személyzet, különösen a mozdonybrigádok munkájának jobb megszervezésével kapcsolatban kiadott utasítások végrehajtását.

4. Emeljék körülbelül kétszeresére a folyami kikötők átbocsátóképességét. Fejezzék be a sztálingrádi, szarátovi, kujbisevi, uljanovszki, kazányi, gorkiji, jaroszlavli, molotovi, omszki, novoszibirszki, habarovszki, oszetrovói, kotlaszi és pecsorai kikö-

tők építését és újjáalakítási munkálatainak első részét. A fontos kikötőket lássák el nagyteljesítményű gépi berendezésekkel. Még nagyobb arányokban folytassák a folyómenti iparvállalatok gépesített kikötőinek építését.

Fejezzék be a Volga—Balti-tengeri víziút átalakítását, növeljék a Káma medrének hajózási mélységét, s a Szovjetunió európai részében létesítsenek egységes mélyvízi közlekedési rendszert.

Javítsák meg a hajózást és növeljék az utas- és teherszállítást a Nyeman- és a Daugava-folyók medencéjében. Építsenek hidat Kaunaszban a Nyeman-folyón, Rigában pedig a Daugaván.

Alakítsák újjá a meglevő folyami hajóépítő és hajójavító üzemeket, és építsenek újakat. Biztosítsák a nagy víztárolókon való hajózásra alkalmas utas- és teherszállító folyami flotta építését. Fokozzák a folyami közlekedés szerepét a szibériai és a távol-északi vidékek teherszállításában.

A helyi szükségletek kielégítése érdekében biztosítsák a kis folyókon történő szállítás fejlesztését.

5. Növeljék jelentős mértékben a tengeri kereskedelmi flotta űrtartalmát, új hajógyárak és hajójavító üzemek építése, valamint a meglevők bővítése útján szélesítsék ki a hazai tengerjáró-hajó építés bázisát. Bővítsék ki és alakítsák újjá a leningrádi, odesszai, zsdánovi, novorosszijszki, mahacskalai, murmanszki, narjanmarei kikötőt és a távolkeleti tengeri kikötőket. Biztosítsák a Litván, a Lett és az Észt Szovjet Szocialista Köztársaság tengeri közlekedésének további fejlődését, s bővítsék ki a rigai és a klajpedai kikötőt.

Biztosítsák a tengeri kikötők átbocsátóképességének növekedését, és emeljék körülbelül kétszeresére a tengeri hajójavító üzemek teljesítőképességét. Emeljék a halászati kikötők befogadóképességét.

Növeljék a teherszállítást az északi tengeri útvonalakon. Egészítsék ki a tengeri flottát újabb jégtörőkkel.

Javítsák meg a folyami, a tengeri és a halászflotta munkáját, csökkentsék a rakományoknak a fogyasztókhoz való eljuttatására fordított időt, javítsák meg a kikötők munkáját, csökkentsék a hajók állási idejét.

6. Építsenek, illetve alakítsanak újjá 1946—1950-hez viszonyítva mintegy 50 százalékkal több szilárdburkolatú gépkocsiutat, különösen a déli területeken, a Kaukázusontúl és a balti országokban.

Növeljék a közúti gépkocsiközlekedés részarányát a teher- és személyszállításban. Fejezzék be a hivatali gépkocsiszolgálatok

összevonását. Javítsák meg a gépkocsik kihasználását, és csökkentsék jelentősen a gépkocsifuvarozás önköltségét. Bővítsék a gépkocsijavító üzemek és a gépkocsikarbantartó állomások hálózatát. Növeljék a városközi állandó autóbuszvonalak hosszát az öt év alatt körülbelül a kétszeresére.

7. Jelentősen növeljék a polgári légiflotta szállító repülőgépeinek állományát, valamint a légi útvonalak és az éjjel-nappali szolgálatra berendezett légikikötők hálózatát.

8. Biztosítsák a hírközlés eszközeinek további fejlődését: az öt év alatt növeljék legalább kétszeresére a városközi távbeszélő- és távírókábelek hosszúságát. Jelentős mértékben növeljék az adóállomások teljesítőképességét. Kezdjék meg az ultrarövidhullámú rádióadás és a rádiórelé-kapcsolat bevezetésére irányuló munkálatokat. Növeljék az öt év alatt 30—35 százalékkal a városi távbeszélőállomások teljesítőképességét.

Javítsák meg a posta munkáját a nyomtatvány- és postaküldeményeknek a lakossághoz való eljuttatása terén; a kerületközi útszakaszokon főleg gépkocsik igénybevételével biztosítsák a postai szállítást.

9. A közlekedés és a hírközlés továbbfejlesztési tervének megfelelően 1951-től 1955-ig 1946—1950-hez viszonyítva növeljék mintegy 63 százalékkal a közlekedést és a hírközlést szolgáló állami beruházásokat.

IV. A nép anyagi jólétének, egészségvédelmének és kulturális színvonalának további emelkedése terén

1. A szocialista termelés szüntelen növekedése és a társadalmi munka termelékenységének folytonos emelkedése alapján az öt év alatt növeljék legalább 60 százalékkal a Szovjetunió nemzeti jövedelmét, s ezzel összefüggésben biztosítsák a munkások és az alkalmazottak jövedelmének és a parasztok jövedelmének további növekedését.

A termelés növekedésével, a termelékenység emelkedésével, valamint a kulturális építés terén végrehajtásra kerülő feladatokkal összhangban 1955-re — az ötéves terv utolsó évére — 1950-hez viszonyítva irányozzák elő a népgazdaságban foglalkoztatott munkások és alkalmazottak számának mintegy 15 százalékos növelését.

2. Következetesen szállítsák le továbbra is a közszükségleti cikkek kiskereskedelmi árát, minthogy az árleszállítás a legfőbb eszköz a munkások és alkalmazottak reálbérének, és a parasztok jövedelmének rendszeres emelésére. A munkások és alkalmazot-

tak reálbérét, a kiskereskedelmi árak leszállítását figyelembe véve, emeljék legalább 35 százalékkal.

Az állam részéről a munkások és alkalmazottak társadalombiztosítására előirányzott összeget az öt év folyamán 1950-hez viszonyítva növeljék körülbelül 30 százalékkal.

A kolhozparasztok munkatermelékenységének emelkedése, a kolhoztermelés növekedése, a földművelés és állattenyésztés hozamának emelkedése alapján növeljék legalább 40 százalékkal a kolhozparasztok pénzbeni és természetbeni jövedelmének (pénzben kifejezett) összegét.

3. A munkások és alkalmazottak lakásviszonyainak további megjavítása céljából fokozzák minden módon a lakásépítkezést. Irányozzanak elő az ötéves terv keretében széleskörű állami lakásépítő programmot, s az erre a célra szánt beruházások összegét az előző ötéves tervhez viszonyítva emeljék körülbelül kétszeresére. A városokban és munkáslakótelepeken, állami építkezések útján bocsássanak összesen mintegy 105 millió négyzetméternek megfelelő új lakóteret a lakosság rendelkezésére. A városokban és munkáslakótelepeken segítsék elő a családi házak építését, amelyet a lakosság saját költségén, illetve állami hitelek segítségével végez.

Javítsák tovább a városok és munkáslakótelepek lakosságának nyujtott közszolgáltatásokat: bővítsék a vízvezeték- és csatornahálózatot, a távfűtés- és a gázszolgáltatás hálózatát, fejlesszék a városi közlekedést, javítsák a városrendezés munkáját. Az ötéves terv végére 1950-hez viszonyítva növeljék mintegy 50 százalékkal a középítkezésekre fordított beruházások összegét.

4. Biztosítsák a lakosság egészségvédelmének további javulását és fejlődését.

Az öt év alatt bővítsék a kórházak, a rendelőintézetek, szülőotthonok, szanatóriumok, üdülők, bölcsődék és napközi otthonok hálózatát; növeljék a kórházi ágyak számát legalább 20 százalékkal, a szanatóriumok férőhelyeit körülbelül 15 százalékkal, az üdülőkét 30 százalékkal, a bölcsődékét 20 százalékkal, a napközi otthonokét pedig 40 százalékkal.

Az öt év alatt a Litván SzSzK-ban növeljék mintegy 40 százalékkal, a Lett SzSzK-ban 30 százalékkal, az Észt SzSzK-ban pedig ugyancsak 30 százalékkal a kórházi ágyak számát.

Biztosítsák a kórházak, rendelőintézetek, szanatóriumok további felszerelését a legkorszerűbb gyógyászati berendezésekkel és emeljék ezen intézmények munkájának színvonalát.

Az öt év alatt az országban növeljék legalább 25 százalékkal

az orvosok számát, gondoskodjanak még fokozottabban az orvosok szakképzettségének növeléséről.

Összpontosítsák az orvostudománnyal foglalkozó tudományos dolgozók minden erejét az egészségvédelem legfontosabb feladatainak megoldására úgy, hogy különösen nagy figyelmet szenteljenek a betegségmegelőzés kérdéseinek, biztosítsák az orvostudomány vívmányainak lehető leggyorsabb gyakorlati alkalmazását.

Növeljék 1955-re 1950-hez viszonyítva legalább 2,5-szeresére a gyógyszerek, az orvosi berendezések és műszerek gyártását, s fordítsanak különösen nagy gondot a legújabb gyógyszerek és más hatékony betegségmegelőző gyógyászati eszközök, valamint a modern diagnosztikai és gyógyászati berendezések gyártásának növelésére.

Biztosítsák a testnevelés és a sport további fejlődését.

5. Az ötéves terv végéig a köztársaságok fővárosaiban, városaiban, a területi, határterületi és nagyobb ipari központokban fejezzék be az áttérést a hétosztályos oktatásról az általános középfokú (tízosztályos) oktatásra. Teremtsék meg a feltételeit annak, hogy a következő ötéves terv keretében minden városban és faluban teljesen meg lehessen valósítani az általános középfokú (tízosztályos) oktatást.

A bővülő iskolahálózat számára szükséges tanítók számának biztosítása céljából 1951—1955 között 1946—1950-hez viszonyítva emeljék 45 százalékkal a pedagógiai főiskolákra felvett hallgatók számát; gondoskodjanak arról, hogy a Litván SzSzK-ban 2,3-szeresére, a Lett SzSzK-ban 90 százalékkal, az Észt SzSzK-ban pedig 60 százalékkal növekedjen a pedagógiai főiskolák újonnan felvett hallgatóinak száma.

Építsenek mintegy 70 százalékkal több városi és falusi iskolát, mint az előző öt évben.

Az általános képzettséget nyujtó iskola szocialista nevelő jelentőségének további fokozása érdekében, s azért, hogy a középiskolát végzett tanulók szabadon választhassanak pályát, kezdjenek hozzá a középiskolákban a politechnikai oktatás megvalósításához, és tegyék meg a szükséges intézkedéseket az általános politechnikai oktatásra való áttérésre.

6. A népgazdaság és a kulturális építőmunka továbbfejlesztésével összefüggő feladatoknak megfelelően az öt év alatt növeljék körülbelül 30—35 százalékkal a különféle főiskolákról és a középfokú szakiskolákból kikerülő szakemberek számát.

Növeljék 1955-re 1950-hez viszonyítva körülbelül kétszeresére

a főiskolákról az ipar, az építkezés és a mezőgazdaság legfontosabb ágaiba kerülő szakemberek számát.

A főiskolák és a tudományos kutatóintézetek aspirantúrái révén az előző ötéves tervhez képest növeljék körülbelül kétszeresére a tudományos és a tudományos-oktató káderek képzését.

Javítsák meg a tudományos kutatóintézetek munkáját és a főiskolák tudományos munkáját. Jobban használják ki a tudományos erőket a népgazdaság fejlesztésével és az élenjáró tapasztalatok általánosításával kapcsolatos legfontosabb problémák megoldására, olymódon, hogy biztosítsák a tudományos felfedezések széleskörű gyakorlati alkalmazását. Minden módon segítsék a tudósokat abban, hogy a tudomány minden területén tanulmányozhassák az elméleti problémákat, s fűzzék szorosabbra a tudomány és a termelés kapcsolatát.

Figyelembe véve a felnőtt lakosság egyre erősödő törekvését arra, hogy emelje műveltségi színvonalát, biztosítsák a főiskolák, valamint a középfokú szakiskolák levelező és esti tagozatainak, továbbá a dolgozók általános iskoláinak további fejlesztését, amelyek keretében a dolgozók a termelőmunkából való kiválás nélkül gyarapíthatják ismereteiket.

7. A népgazdaság szakkáderszükségletének kielégítése érdekében, amely szükséglet, különösen az élenjáró technikának a termelésben való fokozott bevezetésével kapcsolatban egyre növekszik, javítsák meg a fiatal szakmunkások képzését az állami munkaerőtartalékok rendszerében, s biztosítsák a munkások továbbképzését és szakmai ismereteik gyarapítását egyéni és csoportos tanulás útján, illetve gyári tanfolyamokon és iskolákban.

8. Fejlesszék tovább a filmet és a televíziót. Bővítsék a filmszínházak hálózatát, az öt év alatt növeljék körülbelül 25 százalékkal a moziberendezések számát és fokozzák a filmgyártast.

Növeljék 1955-re 1950-hez viszonyítva legalább 30 százalékkal a kölcsönkönyvtárak és 15 százalékkal a klubok számát, s javítsák meg ezen intézmények közönségszolgálatát.

A szépirodalmi és tudományos kiadványok, tankönyvek, folyóiratok és napilapok példányszámának jelentős növelése céljából fejlesszék a nyomdaipart, s javítsák meg a nyomdai munkáknak és a könyvek kivitelezésének minőségét.

9. Az egészségvédelem, a közoktatásügy, a tudományos és kulturális-felvilágosító intézmények tervbevett fejlesztésének megfelelően növeljék az öt év alatt az előző ötéves tervhez képest mintegy 50 százalékkal az e célokra fordított beruházások összegét.

Az ötödik ötéves terv a Szovjetunió népgazdaságának újabb hatalmas arányú fejlesztését írja elő, s biztosítja a nép anyagi jólétének és kulturális színvonalának további jelentős emelkedését.

Az ötödik ötéves terv teljesítése hatalmas lépés előre a szocializmusból a kommunizmusba vezető fejlődés útján.

Az ötödik ötéves terv feladatainak teljesítése céljából feltétlenül szükséges, hogy:

a) Mozgósítsák a gazdaság belső erőforrásait a szocialista felhalmozás további fokozására, minden vállalat szigorúan tartsa be az állami fegyelmet és teljesítse a megállapított választék szerinti termelési tervét. A népgazdaság fejlesztését és a dolgozók anyagi és kulturális színvonalának emelését szolgáló ötéves tervben kitűzött feladatok végrehajtásának biztosítása érdekében az 1951—1955. évekre növeljék az állami beruházások összegét mintegy 90 százalékkal, ugyanakkor viszont a beruházási célokat szolgáló állami kiutalások összegét csak mintegy 60 százalékkal növeljék a negyedik ötéves tervhez viszonyítva. A hiányzó 30 százalékot úgy biztosítsák, hogy a munka termelékenységének emelése, az általános üzemi költségek csökkentése, az építőanyagok és berendezések árának leszállítása útján megfelelően csökkentik az építkezés önköltségét.

b) Az élenjáró technikának a népgazdaság minden ágában való alkalmazása, a munka megszervezésének tökéletesítése, s a dolgozók kulturális és műszaki színvonalának emelése révén emeljék a munka termelékenységét az öt év alatt az iparban körülbelül 50 százalékkal, az építőiparban 55 százalékkal, a mezőgazdaságban 40 százalékkal. Az ötödik ötéves terv idején az iparban és az építőiparban alapjában fejezzék be a nehéz és munkaigényes munkafolyamatok gépesítését.

Biztosítsák az iparvállalatokban a munkavédelem további fejlesztését.

c) Az öt év alatt csökkentsék mintegy 25 százalékkal az ipari termelés önköltségét és legalább 20 százalékkal az építkezési munkák költségét. Csökkentsék az építkezések időtartamát, és biztosítsák az építőmunkák minőségének javítását. Csökkentsék a gép- és traktorállomások traktormunkáinak önköltségét körülbelül 25 százalékkal, a vasúti szállításokét 15 százalékkal, a kiskereskedelem forgalmi költségeit pedig 23 százalékkal. Csökkentsék erősen az ipar értékesítő szervezeteinek, valamint a mezőgazdasági termékek begyűjtésének és eladásának általános üzemi költségeit.

d) Fokozzák a mérnökök, technikusok, munkások és kolhoz-

parasztok soraiból kikerülő feltalálók és észszerűsítők tömegmozgalmát, mely a termelés technikai tökéletesítéséért és kibővítéséért, a mindenoldalú gépesítésért, a munkafeltételek további megkönnyítéséért és még egészségesebbé tételéért folyik. Bélyegezzék meg azoknak a gazdasági szervezeteknek a gyakorlatát, amelyek lebecsülik az új technika alkalmazásának és a munka gépesítésének feladatait, s megtűrik a munkaerő helytelen kihasználását.

e) A gazdasági építés valamennyi, nagyobb és kisebb szakaszán következetesen érvényesítsék a takarékoskodást, fokozzák a vállalatok jövedelmezőségét. A gazdasági vezetők keressék, találják meg és használják ki a rejtett termelési tartalékokat, a lehető legnagyobb mértékben használják ki a meglevő termelési kapacitást, rendszeresen javítsák a termelési módszereket, csökkentsék a termelés önköltségét, valósítsák meg az önálló gazdaságos elszámolást.

Biztosítsák az anyagtartalékok további jelentős megtakarítását az anyagok és berendezések fölösleges felhasználásának megszüntetésével, a selejt elleni harc fokozásával, a gazdaságos anyagfajták bevezetésével, teljesértékű pótanyagok széleskörű használatával és élenjáró termelési technológiával.

A pénzügyi szervek fokozzák a gazdasági tervek teljesítésének és a takarékoskodás érvényesítésének rubel-ellenőrzését.

f) Növeljék kétszeresére az állami anyag- és élelmiszertartalékokat, ami biztosítja az országot minden eshetőség ellen.

* * *

A mostani (ötödik) ötéves terv ismételten megmutatja az egész világnak a szocializmus hatalmas életerejét, a szocialista gazdasági rendszer döntő előnyeit a kapitalista rendszerrel szemben. Ez az ötéves terv a békés gazdasági és kulturális építés terve. Elő fogja segíteni a Szovjetunió és a népi demokratikus országok gazdasági együttműködésének további megszilárdítását és kiszélesítését, valamint a gazdasági kapcsolatok fejlesztését minden országgal, amely kereskedelmét az egyenjogúság és a kölcsönös előnyök alapján kívánja fejleszteni.

A szovjet gazdaságnak az ötéves tervben kijelölt békés fejlődése merő ellentéte a kapitalista országok gazdaságának, amelyek a gazdaság militarizálásának, a tőkések részére maximális profit biztosításának, s a dolgozók további elnyomorodásának útján haladnak.

Az ötéves tervben kitűzött feladatok nagy követelményeket támasztanak a párt-, szovjet-, gazdasági, szakszervezeti és kom-

szomolszervezetekkel szemben. Arra kötelezik őket, hogy mozgósítsák a dolgozók nagy tömegeit az új ötéves terv teljesítésére és túlteljesítésére, fejlesszék ki a szervezeteink munkájában mutatkozó fogyatékosságok széleskörű bírálatát, e fogyatékosságok mielőbbi kiküszöbölése céljából.

Minden módon támogatni kell az ipari és kolhoztermelés újítóit, a közlekedés és a többi népgazdasági ág élenjáróit abban a törekvésükben, hogy növeljék a termelést, emeljék a munka termelékenységét, csökkentsék az önköltséget.

A szocialista verseny hatalmas erejét, a munkásoknak, a kolhozparasztoknak és az értelmiségnek azt az egyöntetű törekvését, hogy megvédik a békét, a dolgozóknak azt a rendíthetetlen elszántságát, hogy felépítik a kommunista társadalmat — az új ötéves terv teljesítésére és túlteljesítésére kell összpontosítani.

A Szovjetunió népei a Kommunista Párt kipróbált vezetésével sikeresen fogják teljesíteni az új ötéves tervet.

A PÁRT ELNEVEZÉSÉNEK MEGVÁLTOZTATÁSÁRÓL

(Egyhangúlag elfogadva 1952 október 13-án)

Pártunk kettős elnevezése: „kommunista" és „bolsevik" — történelmileg alakult ki a mensevikek ellen folytatott harc eredményeképpen, s célja az volt, hogy elhatároljuk magunkat a mensevizmustól. Minthogy azonban a Szovjetunióban a mensevik párt már régóta letűnt a színről, a párt kettős elnevezése értelmetlenné vált, annál is inkább, mert a „kommunista" fogalom a legpontosabban kifejezi a párt feladatainak marxista tartalmát, míg a „bolsevik" fogalom csupán azt a már rég jelentőségét vesztett történelmi tényt fejezi ki, hogy 1903-ban a párt II. kongresszusán a leninisták kapták a szavazatok többségét, s ezért „bolsevikoknak" nevezték őket, az opportunista rész viszont kisebbségben maradt és így a „mensevik" nevet kapta.

Ezzel kapcsolatban a XIX. pártkongresszus határozatilag kimondja:

Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Pártot (ÖK(b)P) mostantól fogva a „Szovjetunió Kommunista Pártjá"-nak (SzKP) kell nevezni.

AZ ÖK(b)P SZERVEZETI SZABÁLYZATÁNAK MÓDOSÍTÁSÁRÓL

(Egyhangúlag elfogadva 1952 október 13-án)

A XIX. pártkongresszus határozatilag kimondja:

1. A párt Szervezeti Szabályzatának az ÖK(b)P KB által elő-

terjesztett tervezetét a kongresszus bizottságának módosításaival és kiegészítéseivel jóváhagyja.

2. A pártnak a kongresszus által jóváhagyott Szervezeti Szabályzata a jövőben a Szovjetunió Kommunista Pártja Szervezeti Szabályzatának tekintendő.

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJÁNAK SZERVEZETI SZABÁLYZATA

(Egyhangúlag elfogadva 1952 október 13-án)

I. A párt, a párttagok, kötelességeik és jogaik

1. A Szovjetunió Kommunista Pártja az azonos elveket valló kommunistáknak a munkásosztály, a dolgozó parasztság és a dolgozó értelmiség tagjaiból szervezett önkéntes harci szövetsége.

A Szovjetunió Kommunista Pártja, miután megszervezte a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetségét, az 1917-es Októberi Forradalom eredményeképpen kivívta a tőkések és földbirtokosok hatalmának megdöntését, a proletariátus diktatúrájának megszervezését, a kapitalizmus felszámolását, az ember ember által való kizsákmányolásának megszüntetését, és biztosította a szocialista társadalom felépítését.

Jelenleg a Szovjetunió Kommunista Pártjának legfőbb feladata az, hogy a szocializmusból a kommunizmusba való fokozatos átmenet útján felépítse a kommunista társadalmat, szüntelenül emelje a társadalom anyagi és kulturális színvonalát, az internacionalizmus és az egész világ dolgozóival való baráti kapcsolatok megteremtésének szellemében nevelje a társadalom tagjait, minden módon erősítse a Szovjet Haza aktív védelmét ellenségeinek agresszív cselekedeteivel szemben.

2. A Szovjetunió Kommunista Pártjának tagja lehet minden dolgozó, más munkáját ki nem zsákmányoló szovjet állampolgár, aki elismeri a párt programmját és Szervezeti Szabályzatát, tevékenyen részt vesz ezek megvalósításában, dolgozik a párt valamelyik szervezetében s végrehajtja a párt minden határozatát.

A párttag fizeti a megállapított tagsági járulékot.

3. A párttag kötelessége, hogy:

a) őrködjék minden módon a párt egységén, mint a párt erejének és hatalmának legfőbb feltételén;

b) harcoljon tevékenyen a párthatározatok végrehajtásáért. Nem elég, ha a párttag csupán egyetért a párt határozataival, a párttag köteles harcolni e határozatok megvalósításáért. A kommunisták passzív és formális magatartása a párthatározatok

iránt gyengíti a párt harcképességét, s ezért összeférhetetlen a párthoz tartozással;

c) mutasson példát a munkában, sajátítsa el munkájának technikáját, szüntelenül emelje szakmai képzettségét, minden módon óvja és szilárdítsa a szocialista társadalmi tulajdont, mint a szovjet rend szent és sérthetetlen alapját;

d) erősítse állandóan kapcsolatát a tömegekkel, reagáljon idejében a dolgozók igényeire és szükségleteire, magyarázza meg a pártonkívüli tömegeknek a párt politikáját és határozatait, szem előtt tartva, hogy pártunk ereje és legyőzhetetlensége a néppel való bensőséges és széttéphetetlen kapcsolatában rejlik;

e) fejlessze öntudatát, sajátítsa el a marxizmus-leninizmus alapjait;

f) betartsa a minden párttagra egyaránt kötelező párt- és állami fegyelmet. A pártban nem lehet kétféle fegyelem: az egyik a vezetők, a másik az egyszerű párttagok számára. A pártban egy a fegyelem, egy a törvény minden kommunista számára, érdemeitől és tisztségétől függetlenül. A párt- és állami fegyelem megszegése nagy bűn, amely kárt okoz a pártnak, s ezért összeférhetetlen a párthoz tartozással;

g) fejlessze az önbírálatot és az alulról jövő bírálatot; tárja fel és igyekezzék kiküszöbölni a munkában mutatkozó fogyatékosságokat, harcoljon a munkában a hivalkodó „minden rendben van" hangulat és a munkasikerektől való megrészegedés ellen. A bírálat elfojtása nagy bűn. Aki elfojtja és öntömjénezéssel meg magasztalással helyettesíti a bírálatot, annak nincs helye a párt soraiban;

h) közölje személyekre való tekintet nélkül a párt vezető szerveivel, egészen a Központi Bizottságig, a munkában észlelt fogyatékosságokat. A párttagnak nincs joga ahhoz, hogy eltitkolja a dolgok kedvezőtlen állását, és szemet hunyjon a párt és az állam érdekeit sértő, helytelen cselekedetek felett. Azt, aki e párttagot kötelessége teljesítésében gátolja, szigorú büntetéssel kell sújtani, mint a párt akaratának megszegőjét;

i) legyen őszinte és becsületes a párthoz, ne titkolja el és ne ferdítse el az igazságot. Az a párttag, aki nem őszinte a párthoz és megtéveszti a pártot, súlyosan vétkezik, s ez összeférhetetlen a párthoz tartozással;

j) őrizze meg a párt- és államtitkot, legyen politikailag éber, szem előtt tartva, hogy a kommunisták éberségére szükség van minden területen és minden körülmények között. A párt- és államtitok kifecsegése bűntett a párttal szemben, s összeférhetetlen a párthoz tartozással;

k) bármely helyen, ahová a párt állította, hajtsa végre következetesen a pártnak a káderek politikai és szakmai képzettségük szerinti helyes kiválasztására vonatkozó utasításait. Ezeknek az utasításoknak megszegése, a funkcionáriusok baráti kapcsolatok, egyéni lekötelezettség, egy vidékről származás és rokoni kötelékek alapján történő kiválasztása összeférhetetlen a párthoz tartozással.

4. A párttag joga, hogy:

a) részt vegyen a párt politikai kérdéseinek a taggyűléseken vagy a pártsajtóban történő szabad és érdemleges megvitatásában;

b) a taggyűléseken bármelyik pártfunkcionáriust megbírálja;

c) részt vegyen a pártszervek megválasztásában, mint választó és választható;

d) személyes részvételt követeljen mindazokban az esetekben, amikor az ő tevékenységéről vagy magatartásáról döntenek;

e) bármilyen kérdéssel és beadvánnyal forduljon a párt bármely szervéhez, egészen a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságáig.

5. Párttagot csakis egyénileg lehet a pártba felvenni. Új párttagot a jelöltségi idejüket letöltött tagjelöltek sorából vesznek fel. Párttagnak öntudatos, tevékeny és a kommunizmus ügye iránt odaadó munkások, parasztok és értelmiségiek vehetők fel.

A pártba csak az vehető fel, aki tizennyolcadik életévét betöltötte.

A tagfelvétel a jelöltek sorából a következőképpen történik:

a) Aki felvételét kéri a pártba, az három olyan párttag ajánlását nyujtja be, akik legalább három éve tagjai a pártnak, s akik őt a közös munka alapján legalább egy éve ismerik.

Első megjegyzés. Ha ÖLKISz-tagot vesznek fel a pártba, az ÖLKISz kerületi bizottságának ajánlása egy párttag ajánlásával egyenlő.

Második megjegyzés. A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának tagjai és póttagjai tartózkodnak az ajánlástól.

b) A pártba való felvételt az alapszervezet taggyűlése vitatja meg és dönti el. Az alapszervezet taggyűlésének határozata a kerületi pártbizottság, olyan városokban pedig, ahol nincs kerületi felosztás, a városi pártbizottság jóváhagyása után lép érvénybe.

A pártba való felvétel megvitatásánál az ajánlók jelenléte nem kötelező.

c) Fiatalok, 20. életévük betöltéséig, csak az ÖLKISz útján léphetnek be a pártba.

d) Más pártok volt tagjait öt olyan párttag ajánlása alapján veszik fel a pártba, akik közül három tíz éve tagja a pártnak, kettő pedig forradalomelőtti párttagsággal rendelkezik, mégpedig csak az alapszervezet útján, feltétlenül a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának jóváhagyásával.

6. Az ajánlók felelősséggel tartoznak ajánlásuk helyességéért.

7. A tagjelöltek sorából felvett párttagok párttagsága attól a naptól számít, amikor a megfelelő alapszervezet taggyűlése az illető elvtársnak a párttagok közé való felvételéről szóló határozatot elfogadta.

8. Azt a párttagot, aki az egyik szervezet területéről valamely másik szervezet területére megy át, az utóbbi szervezet felveszi tagállományába.

Megjegyzés. A párttagnak az egyik szervezetből egy másikba való átmenetele a Szovjetunió Kommunista Partja Központi Bizottsága által megállapított szabályok szerint történik.

9. Azoknak a párttagoknak és tagjelölteknek párttagsága, akik három hónapig indokolatlanul nem fizetnek tagsági járulékot, automatikusan megszűnik; erről az alapszervezet megfelelő határozatot hoz, amelyet a kerületi vagy városi pártbizottságnak kell jóváhagynia.

10. Valamely párttagnak a pártból való kizárásáról annak az alapszervezetnek taggyűlése dönt, amelyhez a kizárásra kerülő párttag tartozik, s a döntést a kerületi vagy városi pártbizottságnak kell jóváhagynia. A kerületi vagy városi pártbizottságnak a kizárásról szóló határozata csak akkor lép érvénybe, ha a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága jóváhagyja.

Amíg a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetőleg a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a kizárási határozatot jóvá nem hagyja, a tagsági könyv a párttagnál marad, s a párttagnak joga van a taggyűlésen részt venni.

11. Az alapszervezet nem hozhat határozatot olyan kommunistának a pártból való kizárásáról, illetőleg tagjelöltté való visszaminősítéséről, aki a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának, valamely szövetségi köztársaság Kommunista Pártja Központi Bizottságának, határterületi, területi, körzeti, városi vagy kerületi pártbizottságának tagja.

A szövetségi köztársaság Kommunista Pártja élén álló Központi Bizottság, a határterületi, területi, körzeti, városi vagy kerületi pártbizottság tagjának a pártbizottságtól, vagy a pártból való kizárásáról, illetőleg tagjelöltté való visszaminősítéséről a megfelelő bizottság plénuma a szavazatok kétharmad többségével dönt.

12. A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága tagjának a Központi Bizottságból vagy a párttagok sorából való kizárásáról, illetőleg tagjelöltté való visszaminősítéséről a pártkongresszus, két kongresszus közötti időszakban pedig a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának plénuma dönt, kétharmad szótöbbséggel. A Központi Bizottságból kizárt tag helyét automatikusan a Központi Bizottság póttagja tölti be, a Központi Bizottság póttagjainak megválasztásakor a kongresszus által megállapított sorrend szerint.

13. Ha a párttag bűnvádi eljárás alá eső cselekményt követett el, a pártból való kizárásával egyidejűleg értesíteni kell a bűncselekményről a közigazgatási és bírói hatóságokat.

14. Amikor a pártból való kizárásról döntenek, a lehető legnagyobb körültekintéssel és elvtársi gondossággal kell eljárni, s figyelmesen meg kell vizsgálni, indokoltak-e a párttag ellen emelt vádak.

Kisebb vétségek esetén a párt nevelő és ráható rendszabályait (dorgálás, megrovás stb.) kell alkalmazni, nempedig a pártbüntetés legmagasabb fokát, a pártból való kizárást.

Szükség esetén a pártszervezet pártbüntetésként egy évig terjedő határidőre tagjelöltté minősítheti vissza a párttagot. Az alapszervezetnek a tagjelöltté való visszaminősítésről szóló határozatát a kerületi vagy városi pártbizottságnak kell jóváhagynia. A visszaminősített párttagot a megállapított határidő leteltével az általános elvek alapján veszik fel a párttagok sorába, előző párttagsági idejének elismerésével.

15. A megfelelő pártszervek a fellebbezés beérkeztétől számított húsz napon belül kötelesek felülvizsgálni a kizárt párttag fellebbezését, valamint a pártszervezeteknek a pártból való kizárásról szóló határozatát.

II. A tagjelöltek

16. A pártba való belépéshez tagjelöltségi idő letöltése szükséges, hogy a tagjelölt megismerkedjék a párt programmjával, Szervezeti Szabályzatával és taktikájával, és hogy a pártszervezetnek módjában legyen megvizsgálni a tagjelölt személyi tulajdonságait.

17. A tagjelölt felvételének rendje (egyéni felvétel, az ajánlások benyujtása és ellenőrzése, az alapszervezet felvételi határozata és annak jóváhagyása) pontosan ugyanaz, mint a tagfelvételnél.

18. A tagjelöltség ideje egy év.

A pártszervezet köteles segítséget nyujtani a tagjelölteknek ahhoz, hogy felkészüljenek a pártba való belépésre. A tagjelöltségi idő leteltével a pártszervezet köteles taggyülésen foglalkozni a tagjelölt felvételének kérdésével. Ha a tagjelölt a pártszervezet által elfogadhatónak minősített okokból nem tudott kellőképpen megfelelni a követelményeknek, akkor az alapszervezet legfeljebb egy évre meghosszabbíthatja jelöltségi idejét. Olyan esetekben viszont, amikor a jelöltségi idő alatt kitűnt, hogy a tagjelölt személyi tulajdonságai miatt nem méltó arra, hogy a párttagok sorába lépjen, a pártszervezet határozatot hoz a tagjelöltek közül való kizárásáról. Az alapszervezetnek a tagjelöltségi idő meghosszabbításáról vagy a tagjelöltek közül való kizárásról szóló határozata a kerületi, városi pártbizottság jóváhagyása után lép életbe.

19. A párt tagjelöltjei tanácskozási joggal részt vesznek annak a szervezetnek a gyűlésein, amelyhez tartoznak.

20. A párt tagjelöltjei a rendes tagsági járulékot fizetik a helyi pártbizottság pénztárába.

III. A párt felépítése. A pártdemokrácia

21. A párt szervezeti felépítésének vezérelve a demokratikus centralizmus. Ez azt jelenti, hogy

a) a párt minden vezető szervét — a legalsóktól a legfelsőkig — választják;

b) a pártszervek pártszervezeteik előtt rendszeres időközökben beszámolnak tevékenységükről;

c) a pártban szigorú pártfegyelem van, s a kisebbség aláveti magát a többségnek;

d) a felsőbb szervek határozatai feltétlenül kötelezőek az alsóbb szervekre nézve.

22. A párt a területi-üzemi elv szerint épül fel. A kerületi pártszervezet az illető kerület valamennyi helyi pártszervezetének felettes szerve, illetőleg egy egész munkaág pártszervezete az illető munkaág részlegein működő valamennyi pártszervezetnek felettes szerve.

23. Minden pártszervezet önállóan határoz a helyi kérdésekben, de ezek a határozatok nem lehetnek ellentétben a párt határozataival.

24. Minden pártszervezet legfelsőbb vezető szerve a taggyűlés (az alapszervezetek részére), a konferencia (például a kerületi, területi szervezetek részére), a kongresszus (a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjai, a Szovjetunió Kommunista Pártja részére).

25. A taggyűlés, a konferencia vagy a kongresszus irodát, illetve bizottságot választ, amely ezeknek végrehajtó szerve, és vezeti a szervezet egész folyó munkáját.

26. A pártszervek választásánál tilos a lista szerinti szavazás. Az egyes jelöltekről külön-külön kell szavazni, amellett minden párttag számára korlátozás nélküli jogot biztosítanak arra, hogy kifogást emelhessen az egyes jelöltek ellen, s bírálhassa őket. A választás zárt (titkos) szavazás útján történik.

27. A városokban és a kerületi központokban a párt és a kormány legfontosabb határozatainak megvitatására összehívják a városi, illetve a kerületi pártszervezetek aktíváit; az aktívákat azonban nem parádénak, nem a határozatok formális és ünnepélyes jóváhagyása végett, hanem érdemleges vita céljából kell összehívni.

28. A pártpolitika kérdéseinek szabad és érdemleges megvitatása az egyes szervezetekben vagy az egész pártban minden párttag elidegeníthetetlen, a pártdemokráciából következő joga. Csupán a pártdemokrácia alapján bontakozhat ki az önkritika, s szilárdulhat meg a pártfegyelem, amelynek tudatosnak, nempedig gépiesnek kell lennie.

De a pártpolitika kérdéseinek széleskörű megvitatását, különösen összszövetségi méretű megvitatását úgy kell megszervezni, hogy az ne vezethessen arra, hogy egy jelentéktelen kisebbség megpróbálja rákényszeríteni akaratát a párt többségére, vagy arra, hogy frakciós csoportosulásokat próbáljanak szervezni, amelyek veszélyeztetik a párt egységét, olyan pártszakító kísérletekre, amelyek megingathatják a szocialista rend erejét és szilárdságát.

Összszövetségi méretű vita csak abban az esetben tekinthető szükségesnek:

a) ha legalább néhány területi vagy köztársasági pártszervezet szükségesnek tartja;

b) ha a Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottságában nincs eléggé szilárd többség a pártpolitika legfontosabb kérdéseit illetően;

c) ha a Központi Bizottság annak ellenére, hogy a Központi Bizottságban van egy meghatározott álláspontot elfoglaló szilárd többség, szükségesnek tartja, hogy politikájának helyességét pártvita útján ellenőrizze.

Csakis e feltételek teljesítésével lehet biztosítani a pártot az ellen, hogy pártellenes elemek visszaéljenek a pártdemokráciával, csakis e feltételek teljesítése esetén lehet arra számítani, hogy a pártdemokrácia az ügy javára válik, s nem használják ki a párt és a munkásosztály kárára.

IV. A párt legfelsőbb szervei

29. A Szovjetunió Kommunista Pártjának legfelsőbb szerve a pártkongresszus. A rendes pártkongresszust négyévenként legalább egyszer hívják össze. Rendkívüli kongresszust a párt Központi Bizottsága vagy saját kezdeményezésére, vagy a legutolsó pártkongresszuson képviselt párttagok legalább egyharmadának kívánságára hív össze. A pártkongresszus összehívását és napirendjét legkésőbb másfél hónappal a kongresszus előtt közzé kell tenni. A rendkívüli kongresszusokat két hónapon belül kell összehívni.

A kongresszus határozatképes, ha azon az utolsó rendes kongresszuson képviselt párttagoknak legalább a fele képviselve van.

A pártkongresszuson való képviselet arányát a Központi Bizottság állapítja meg.

30. Ha a párt Központi Bizottsága a 29. pontban megállapított határidőn belül nem hívja össze a rendkívüli kongresszust, a rendkívüli kongresszus összehívását követelő szervezeteknek joguk van szervező bizottságot alakítani, amely a rendkívüli kongresszus összehívása tekintetében a Központi Bizottság jogait élvezi.

31. A kongresszus:

a) meghallgatja és jóváhagyja a párt Központi Bizottságának, a Központi Revíziós Bizottságnak és egyéb központi szervezeteknek a beszámolóját;

b) felülvizsgálja és módosítja a párt programmját és Szervezeti Szabályzatát;

c) meghatározza a párt taktikai irányvonalát a legfontosabb időszerű politikai kérdésekben;

d) megválasztja a Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottságát és a Központi Revíziós Bizottságot.

32. A párt Központi Bizottságát és a Központi Revíziós Bizottságot a kongresszus által megállapított összetételben választják meg. Ha a Központi Bizottság valamelyik tagja kiválik a Központi Bizottságból, a KB létszámát a kongresszus által megválasztott póttagokkal egészítik ki.

33. A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága hathónaponként legalább egyszer plénumot tart. A Központi Bizottság póttagjai tanácskozási joggal részt vesznek a Központi Bizottság plénumain.

34. A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a Központi Bizottság munkájának a plénumok közötti irányítására Elnökséget, a folyó munka, főként a párthatározatok végrehajtása ellenőrzésének megszervezésére és a káderek kiválasztására irányuló munka vezetésére pedig Titkárságot szervez.

35. A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a Központi Bizottság mellett Pártellenőrző Bizottságot szervez.

A párt Központi Bizottsága mellett működő Pártellenőrző Bizottság:

a) ellenőrzi, hogyan tartják be a párt tagjai és tagjelöltjei a pártfegyelmet, felelősségre vonja azokat a kommunistákat, akik vétenek a párt programmja és Szervezeti Szabályzata, a párt- és állami fegyelem ellen, valamint azokat, akik vétenek a párterkölcs ellen (félrevezetik a pártot, nem becsületesek vagy nem őszinték a párthoz, rágalmaznak, bürokraták, magánéletükben laza erkölcsűek stb.);

b) megvizsgálja az egyes szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjai Központi Bizottságainak, a határterületi és területi pártbizottságoknak a pártból való kizárásokról és pártbüntetésekről hozott határozatai ellen benyujtott fellebbezéseket;

c) a Pártellenőrző Bizottságnak a köztársaságokban, határterületeken és területeken a helyi pártszervektől független meghatalmazottai vannak.

36. A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a kongresszusok közti időben vezeti a párt egész munkáját, képviseli a pártot a más pártokkal, szervezetekkel és intézményekkel való érintkezés során, szervezi a párt különböző intézményeit és irányítja tevékenységüket, kinevezi az ellenőrzése

alatt működő központi sajtószervek szerkesztőségét, és megerősíti a nagy helyi pártszervezetek pártlapjainak szerkesztőségét, szervezi és irányítja a társadalmi jelentőségű akciókat, elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, kezeli a központi pénztárt.

A Központi Bizottság irányítja a központi szovjet- és társadalmi szervezetek munkáját az ezeken belül működő pártcsoportok útján.

37. A párt Központi Bizottságának joga van a vezetés és a politikai munka fokozása céljából politikai osztályokat szervezni és a Központi Bizottság szervezőit kiküldeni a szocialista építés egyes, a népgazdaság és az egész ország szempontjából különösen fontos munkaterületeire, joga van továbbá arra, hogy ha a politikai osztályok teljesítették feladataikat, megszüntesse vagy átalakítsa azokat területi-üzemi elven felépülő rendes pártszervekké.

A politikai osztályok a Központi Bizottság által jóváhagyott külön utasítások alapján működnek.

38. A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a pártszervezeteket rendszeresen tájékoztatja munkájáról.

39. A Központi Revíziós Bizottság ellenőrzi: a) hogy gyorsan és helyesen intézik-e az ügyeket a párt központi szervei, és hogy zökkenő nélkül működik-e a Központi Bizottság Titkárságának apparátusa; b) a párt Központi Bizottságának pénztárát és vállalatait.

V. A párt területi, határterületi és köztársasági szervezetei

40. A területi, határterületi, köztársasági pártszervezet legfelsőbb szerve a területi pártkonferencia, a határterületi pártkonferencia, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusa, a konferenciák és kongresszusok közötti időben pedig a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága. E szervek tevékenységük során a Szovjetunió Kommunista Pártjának és vezető szerveinek határozatai szerint járnak el.

41. A rendes területi, határterületi konferenciát, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának rendes kongresszusát a területi, határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága hívja össze másfélévenként egyszer. Rendkívüli konferenciát, illetve kongresszust a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi

Bizottsága által hozott határozat alapján hívnak össze, vagy akkor, ha azt az illető területi, határterületi, köztársasági pártszervezetet alkotó pártszervezetek tagjainak egyharmada követeli.

A területi, határterületi konferencián, illetőleg a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusán való képviselet arányát a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága állapítja meg.

A területi, határterületi konferencia, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusa meghallgatja és jóváhagyja a területi, határterületi pártbizottságnak, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártja Központi Bizottságának beszámolóját, a revíziós bizottság és egyéb területi, határterületi és köztársasági szervezetek jelentéseit, megvitatja a területen, határterületen, illetve köztársaságban folyó párt-, szovjet-, gazdasági és szakszervezeti munka kérdéseit, megválasztja a területi pártbizottságot, a határterületi pártbizottságot, a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottságát, a revíziós bizottságot és a küldötteket a Szovjetunió Kommunista Pártja kongresszusára.

42. A területi, határterületi pártbizottság, a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága megválasztja a megfelelő végrehajtó szerveket, amelyek legfeljebb 11 tagból állnak, beleértve a három titkárt, akiket tisztségükben a párt Központi Bizottsága erősít meg. A titkároknak feltétlenül legalább ötéves párttagsággal kell rendelkezniök.

A területi és határterületi pártbizottságokban, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságaiban titkárságokat szerveznek a folyó ügyek megvizsgálására és a végrehajtás ellenőrzésére. A titkárság a határozatokról jelentést tesz a megfelelő területi pártbizottság, határterületi pártbizottság, illetőleg a szövetségi köztársaság Kommunista Pártja élén álló Központi Bizottság irodájának.

43. A területi, határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága szervezi a párt különféle intézményeit a terület, a határterület, a köztársaság határán belül, irányítja tevékenységüket, biztosítja a pártutasítások következetes végrehajtását, a bírálat és önbírálat kibontakozását, a kommunisták nevelését a fogyatékosságokkal szemben tanúsított engesztelhetetlenség szellemében, irányítja a marxizmus-leninizmus tanulmányozását a párttagok és a tagjelöltek körében, szervezi a dolgozók kommunista nevelé-

sének munkáját, kinevezi az ellenőrzése alatt működő területi, határterületi, illetve köztársasági pártlap szerkesztőségét, irányítja a területi, határterületi, köztársasági szovjet- és társadalmi szervezetek munkáját az ezeken belül működő pártcsoportok útján, szervezi és irányítja területi, határterületi, illetve köztársasági jelentőségű akcióit, szervezetén belül elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, kezeli a területi, határterületi, köztársasági pártpénztárt, rendszeresen tájékoztatja a párt Központi Bizottságát, s megállapított időközönként beszámol tevékenységéről a Központi Bizottságnak.

44. A területi, határterületi pártbizottságnak, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártja Központi Bizottságának plénumát legalább kéthavonként egyszer hívják össze.

45. Az autonóm köztársaságok, valamint a határterülethez és a szövetségi köztársaságokhoz tartozó nemzeti és egyéb területek pártszervezetei a határterületi pártbizottságok, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártja élén álló Központi Bizottság vezetésével működnek, s belső életükben a Szervezeti Szabályzatnak a területi, határterületi és köztársasági pártszervezetekről szóló V. fejezetében kifejtett szabályok szerint járnak el.

VI. A párt körzeti szervezetei

46. Azokon a területeken, határterületeken és azokban a köztársaságokban, amelyekben körzetek vannak, körzeti pártszervezeteket létesítenek.

A körzeti pártszervezet legfelsőbb szerve a körzeti pártkonferencia, amelyet a körzeti pártbizottság legalább másfélévenként egyszer hív össze, és a rendkívüli konferencia, amelyet a körzeti pártbizottság határozata alapján vagy a körzeti szervezethez tartozó szervezetek tagsága egyharmadának kívánságára hívnak össze.

A körzeti konferencia meghallgatja és jóváhagyja a körzeti pártbizottság, a revíziós bizottság és egyéb körzeti pártszervezetek beszámolóit, megválasztja a körzeti pártbizottságot, a revíziós bizottságot és a küldötteket a területi konferenciákra, a határterületi konferenciákra, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusára.

47. A körzeti pártbizottság legfeljebb kilenctagú irodát választ, beleértve a körzeti pártbizottság három titkárát. A titkároknak feltétlenül legalább hároméves párttagsággal kell rendelkezniök. A körzeti pártbizottság titkárait tisztségükben a terü-

leti pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága erősíti meg.

A körzeti pártbizottság plénumát legalább másfélhavonként egyszer hívják össze.

48. A körzeti pártbizottság szervezi a párt különböző intézményeit a körzet határán belül, és irányítja tevékenységüket, biztosítja a pártutasítások következetes végrehajtását, a bírálat és önbírálat kibontakozását és a kommunisták nevelését a fogyatékosságokkal szemben tanúsított engesztelhetetlenség szellemében, irányítja a marxizmus-leninizmus tanulmányozását a párttagok és tagjelöltek körében, szervezi a dolgozók kommunista nevelésének munkáját, kinevezi az irányítása és ellenőrzése alatt működő körzeti pártlap szerkesztőségét, irányítja a körzeti szovjet- és társadalmi szervezetek tevékenységét az ezeken belül működő pártcsoportok útján, szervezi körzeti jelentőségű akcióit, a körzet határán belül elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, kezeli a körzeti pártpénztárt.

VII. A párt városi és kerületi (falusi és városi) szervezetei

49. A városi, kerületi pártkonferenciát a városi, kerületi pártbizottság évenként legalább egyszer, a rendkívüli konferenciát — a városi, kerületi pártbizottság határozata alapján vagy a városi, kerületi szervezethez tartozó szervezetek tagsága egyharmadának kívánságára hívják össze.

A városi, kerületi konferencia meghallgatja és jóváhagyja a városi, kerületi pártbizottság, a revíziós bizottság és egyéb városi, kerületi szervezetek beszámolóit, megválasztja a városi, kerületi pártbizottságot, a revíziós bizottságot és a küldötteket a határterületi, területi konferenciára, illetőleg a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának kongresszusára.

50. A városi, kerületi pártbizottság 7—9 tagú irodát választ, beleértve a városi, kerületi pártbizottság három titkárát. A városi és a kerületi pártbizottság titkárainak feltétlenül legalább hároméves párttagsággal kell rendelkezniök. A városi és kerületi pártbizottság titkárait tisztségükben a területi pártbizottság, a határterületi pártbizottság, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártjának Központi Bizottsága erősíti meg.

51. A városi, kerületi pártbizottság szervezi és jóváhagyja a vállalatokban, szovhozokban, gép- és traktorállomásokon, kolhozokban és intézményekben működő alapszervezeteket, irányítja tevékenységüket, nyilvántartja a párttagokat, biztosítja

a pártutasítások végrehajtását, a bírálat és önbírálat kibontakozását, a kommunisták nevelését a fogyatékosságokkal szemben tanúsított engesztelhetetlenség szellemében, szervezi a marxizmus-leninizmus tanulmányozását a párttagok és a tagjelöltek körében, vezeti a dolgozók kommunista nevelésének munkáját, kinevezi a vezetése és ellenőrzése alatt működő városi, illetve kerületi pártlap szerkesztőségét, irányítja a városi, kerületi szovjet- és társadalmi szervezetek tevékenységét az ezeken belül működő pártcsoportok útján, a város, illetve a kerület határán belül elosztja a párt erőit és anyagi eszközeit, kezeli a városi, kerületi pártpénztárt. A városi, kerületi pártbizottság a párt Központi Bizottsága által megállapított időben és formában beszámol tevékenységéről a területi, határterületi pártbizottságnak, illetve a szövetségi köztársaság Kommunista Pártja Központi Bizottságának.

52. A városi, kerületi pártbizottság plénumát legalább havonként egyszer hívják össze.

53. A nagyvárosokban a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának engedélyével a városi pártbizottságnak alárendelt kerületi szervezeteket létesítenek.

VIII. A párt alapszervezetei

54. A párt alapja az alapszervezet.

Alapszervezeteket olyan üzemekben, szovhozokban, gép- és traktorállomásokon és más gazdasági vállalatoknál, kolhozokban, a Szovjet Hadsereg és Haditengerészet alakulataiban, falvakban, intézményekben, tanintézetekben stb. létesítenek, ahol legalább 3 párttag van.

Olyan vállalatoknál, kolhozokban, intézményekben stb., ahol 3-nál kevesebb párttag van, a kerületi, illetve városi pártbizottság vagy a politikai osztály által kijelölt pártszervezők vezetésével tagjelölt-csoportokat vagy párt-komszomolcsoportokat szerveznek.

Az alapszervezeteket a kerületi, városi pártbizottságok, illetve a megfelelő politikai osztályok hagyják jóvá.

Az alapszervezet legfelsőbb szerve a taggyűlés, amelyet legalább havonként egyszer hívnak össze.

55. Olyan vállalatoknál, intézményekben, kolhozokban stb., ahol több mint 100 párttag, illetve tagjelölt van, az egész vállalatot, intézményt stb. felölelő alapszervezeten belül minden egyes esetben a kerületi, városi pártbizottság, illetve az illeté-

kes politikai osztály jóváhagyásával szervezhetők pártszervezetek műhelyenként, részlegenként, osztályonként stb.

A műhely-, részleg- stb. szervezetekben, úgyszintén a 100-nál kevesebb párttagot és tagjelöltet számláló alapszervezetekben brigádonként, gépcsoportonként pártcsoportok létesíthetők.

56. A több mint 300 párttagot és tagjelöltet számláló nagyüzemekben és intézményekben minden egyes esetben a párt Központi Bizottságának engedélyével pártbizottságok alakíthatók, s ebben az esetben e nagyüzemek és intézmények műhely-pártszervezetei alapszervezeti jogokat kapnak.

57. Az alapszervezet a munkások, parasztok és értelmiségiek tömegeit összekapcsolja a vezető pártszervekkel. Feladata:

a) agitációs és szervezőmunka a tömegek között a párt jelszavainak és határozatainak megvalósítása céljából, biztosítva az alsófokú pártsajtó (sokszorosított ujságok, faliujságok stb.) irányítását;

b) új tagok bevonása a pártba és ezek politikai nevelése;

c) a párttagok és tagjelöltek politikai oktatásának szervezése és annak ellenőrzése, hogyan sajátítják el a párttagok és tagjelöltek a marxizmus-leninizmus alapismereteit;

d) a kerületi pártbizottság, a városi pártbizottság, illetve a megfelelő politikai osztály támogatása annak egész gyakorlati munkájában;

e) a tömegek mozgósítása a gyárakban, szovhozokban, kolhozokban stb. a termelési terv teljesítésére, a munkafegyelem megszilárdítására és a szocialista verseny fejlesztésére;

f) harc a gyárakban, szovhozokban, kolhozokban a lazaság és a pazarlás ellen, állandó gondoskodás a munkások, alkalmazottak, kolhozparasztok kulturális és szociális viszonyainak megjavításáról;

g) a bírálat és önbírálat fejlesztése, a kommunisták nevelése a fogyatékosságokkal szemben tanúsított engesztelhetetlenség szellemében;

h) tevékeny részvétel az ország gazdasági és politikai életében.

58. A termelő és kereskedelmi vállalatoknál, köztük a szovhozokban, kolhozokban, gép- és traktorállomásokon működő alapszervezetek, jelentőségük és a vállalat munkájáért való felelősségük növelése érdekében, jogot kapnak arra, hogy ellenőrizzék a vállalat igazgatóságának tevékenységét.

A minisztériumok pártszervezetei, amelyek a szovjet intézmények sajátos munkafeltételei folytán nem gyakorolhatják az ellenőrzés funkcióját, kötelesek jelezni az intézmény munkájában mutatkozó hiányosságokat, jelenteni a minisztérium és

egyes funkcionáriusai tevékenységében észlelhető fogyatékosságokat, s erre vonatkozó jelentéseiket és bizonyítékaikat a Központi Bizottsághoz, valamint a minisztérium vezetőihez benyujtani.

A minisztériumok alapszervezeteinek titkárait tisztségükben a párt Központi Bizottsága erősíti meg.

A minisztériumok központi apparátusában dolgozó valamennyi kommunista az illető minisztérium közös pártszervezetéhez tartozik.

59. Az alapszervezet a folyó munka intézésére egyéves megbizatással legfeljebb 11 tagú vezetőséget választ.

Alapszervezeti pártirodát választanak minden olyan pártszervezetben, ahol legalább 15 párttag van.

A 15-nél kevesebb párttagot számláló pártszervezetekben nem irodát, hanem alapszervezeti titkárt választanak.

A legalább 15, de legfeljebb 100 párttagot számláló műhelypártszervezetek jogot kapnak arra, hogy a párttagoknak a kollektív vezetés szellemében történő gyorsabb ütemű fejlesztése és nevelése érdekében 3—5 tagú műhelypártszervezeti irodát, azok a műhely-pártszervezetek pedig, amelyeknek több mint 100 tagjuk van, 5—7 tagú irodát válasszanak.

A 100-nál kevesebb párttagot számláló alapszervezetekben a munkát rendszerint nem függetlenített pártmunkások végzik.

Az alapszervezet és műhely-pártszervezet titkárának feltétlenül legalább egyéves párttagsággal kell rendelkeznie.

IX. A párt és a komszomol

60. Az ÖLKISz a Szovjetunió Kommunista Pártjának vezetésével végzi munkáját. Az ÖLKISz Központi Bizottsága, mint a komszomol vezető szerve, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának irányítása alatt áll. Az ÖLKISz helyi szervezeteinek munkáját a megfelelő köztársasági, határterületi, területi, városi, kerületi pártszervezetek irányítják és ellenőrzik.

61. Az ÖLKISz-nek azok a tagjai, akik egyszersmind a párt tagjai vagy tagjelöltjei, kiválnak a komszomolból, mihelyt belépnek a pártba, hacsak nem viselnek vezető tisztséget a komszomol szervezeteiben.

62. Az ÖLKISz a párt aktív segítőtársa az egész állami és gazdasági építésben. A komszomol szervezeteinek valóban a pártutasítások aktív végrehajtóinak kell lenniök a szocialista

építés minden területén, különösen ott, ahol a pártnak nincsenek alapszervezetei.

63. A komszomolszervezeteknek széleskörű kezdeményezési joguk van azon a téren, hogy megvitassák és felvessék a megfelelő pártszervezetek előtt az üzem, a kolhoz, a szovhoz, az intézmény munkájának minden olyan kérdését, amely az utóbbiak működésében mutatkozó fogyatékosságok kiküszöbölésével, a munka megjavításához, szocialista verseny szervezéséhez, tömegkampányok végrehajtásához stb. szükséges segítséggel függ össze.

X. A párt szervezetei a Szovjet Hadseregben, a Haditengerészetben és a közlekedésben

64. A Szovjet Hadseregben és a Haditengerészetben a pártmunkát a Szovjet Hadseregnek és a Szovjetunió Haditengerészetének Politikai Főigazgatósága, a közlekedésben pedig a Szovjetunió Közlekedésügyi Minisztériumának, a Szovjetunió Tengerhajózási Minisztériumának és Folyamhajózási Minisztériumának Politikai Igazgatósága irányítja: a Politikai Főigazgatóságokat és Politikai Igazgatóságokat a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága osztályainak jogai illetik meg.

A Szovjet Hadseregben, a Haditengerészetben és a közlekedésben a pártszervezetek a Központi Bizottság által jóváhagyott külön utasítások alapján működnek.

65. A katonai körzetekben, hajórajoknál és hadseregekben működő politikai igazgatóságok vezetőinek, valamint a vasutak politikai osztályai vezetőinek feltétlenül ötéves, a hadosztályokban és dandárokban működő politikai osztályok vezetőinek pedig hároméves párttagsággal kell rendelkezniök.

66. A politikai szervek kötelesek szoros kapcsolatot fenntartani a helyi pártbizottságokkal, olymódon, hogy a politikai szervek vezetői állandóan részt vesznek a helyi pártbizottságokban, a pártbizottságok pedig rendszeresen meghallgatják a politikai szervek vezetőinek beszámolóját a katonai alakulatokban folyó politikai munkáról, illetve a közlekedésben működő politikai osztályok vezetőinek beszámolóját.

XI. A pártonkívüli szervezetekben működő pártcsoportok

67. A szovjet, szakszervezeti, szövetkezeti és egyéb tömegszervezetek kongresszusain, tanácskozásain és választott szerveiben, ahol legalább 3 párttag van, pártcsoportot kell szervezni, amely-

nek feladata: a párt befolyásának mindenirányú erősítése és a párt politikájának érvényesítése a pártonkívüliek körében, a párt- és állami fegyelem megszilárdítása, harc a bürokratizmus ellen, a párt- és szovjetutasítások végrehajtásának ellenőrzése. A folyó munka intézésére a csoport titkárt választ.

68. A pártcsoportok a megfelelő pártszervek (a Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjának Központi Bizottsága, határterületi, területi, körzeti, városi, kerületi pártbizottság) irányítása alatt állnak.

A csoportok minden kérdésben kötelesek szigorúan és következetesen tartani magukat a vezető pártszervek határozataihoz.

XII. A párt anyagi eszközei

69. A párt és szervezetei a tagsági járulékokból, a pártvállalatok jövedelméből és egyéb bevételekből merítik anyagi eszközeiket.

70. A párttagok és tagjelöltek havi tagsági járuléka a következő (a kereset százalékában):

Havi kereset	500 rubelig	1/2 százalék
Havi kereset	500—1 000 rubelig	1 százalék
Havi kereset	1 001—1 500 rubelig	1 1/2 százalék
Havi kereset	1 501—2 000 rubelig	2 százalék
Havi kereset	2 000 rubelen felül	3 százalék

71. A tagjelöltek soraiba lépők belépési díjként havi keresetük 2 százalékát fizetik.

AZ SZK(b)P PROGRAMMJÁNAK ÁTDOLGOZÁSÁRÓL

(Egyhangúlag elfogadva 1952 október 13-án)

A XIX. pártkongresszus megállapítja, hogy a VIII. pártkongresszus (1919) óta, amikor a párt jelenlegi programmját elfogadták, döntő változások történtek mind a nemzetközi viszonyok terén, mind pedig a szocializmusnak a Szovjetunióban való építése terén, s ennek folytán a párt programmjának több tétele és a pártnak a programmban ismertetett feladatai, minthogy ebben az időszakban már megvalósultak, nem felelnek meg többé a mai feltételeknek és a párt új feladatainak.

A kongresszus ebből kiindulva határozatilag kimondja:

1) Szükségesnek és időszerűnek tartja a párt jelenlegi programmjának átdolgozását.

2) A programm átdolgozásánál Sztálin elvtárs „A szocializmus közgazdasági problémái a Szovjetunióban" című művének alapvető tételeit kell követni.

3) A programm átdolgozásával a következő összetételű bizottságot bízza meg:

1. I. V. SZTÁLIN — elnök
2. L. P. BERIJA
3. L. M. KAGANOVICS
4. O. V. KUUSINEN
5. G. M. MALENKOV
6. V. M. MOLOTOV
7. P. N. POSZPELOV
8. A. M. RUMJANCEV
9. M. Z. SZABUROV
10. D. I. CSESZNOKOV
11. P. F. JUGYIN

4) Az átdolgozott pártprogramm tervezetét megvitatásra a Szovjetunió Kommunista Pártjának következő kongresszusa elé kell terjeszteni.

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJÁNAK A PÁRT XIX. KONGRESSZUSÁN MEGVÁLASZTOTT KÖZPONTI BIZOTTSÁGA

A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának tagjai

1. A. A. Andrejev
2. V. M. Andrianov
3. A. B. Arisztov
4. G. A. Arutyinov
5. Sz. Babajev
6. M. D. Bagirov
7. N. K. Bajbakov
8. N. I. Beljajev
9. I. A. Benyegyiktov
10. L. P. Berija
11. B. P. Bescsev
12. I. P. Bojcov
13. G. A. Borkov
14. L. I. Brezsnyev
15. N. A. Bulganyin
16. Sz. A. Vagapov
17. B. L. Vannyikov
18. A. M. Vasziljevszkij
19. I. A. Volkov
20. G. I. Voronov
21. K. J. Vorosilov
22. A. J. Visinszkij
23. B. Gafurov
24. F. Sz. Gorjacsev
25. V. V. Grisin
26. I. T. Grisin
27. M. I. Guszev
28. G. A. Gyenyiszov
29. A. N. Jegorov
30. A. P. Jefimov
31. L. N. Jefremov
32. J. A. Zsdanov
33. I. K. Zsegalin
34. K. P. Zsukov
35. A. F. Zaszjagyko
36. A. G. Zverjov
37. M. V. Zimjanyin
38. N. G. Ignatov
39. Sz. D. Ignatyev
40. I. G. Kabanov
41. L. M. Kaganovics
42. J. E. Kalnberzin
43. I. V. Kapitonov
44. Z. N. Keczhoveli
45. A. N. Kigyin
46. A. I. Kiricsenko
47. V. I. Kiszeljov
48. N. V. Kiszeljov
49. M. D. Kovrigina
50. F. R. Kozlov
51. I. Sz. Konyev
52. A. J. Kornyejcsuk
53. D. Sz. Korotcsenko
54. P. N. Korcsagin

55. A. N. Koszigin
56. Sz. N. Kruglov
57. V. V. Kuznyecov
58. N. G. Kuznyecov
59. T. I. Kulijev
60. A. M. Kutirev
61. O. V. Kuusinen
62. I. G. Kebin
63. A. N. Larionov
64. I. Sz. Latunov
65. I. K. Lebegyev
66. V. V. Lukjanov
67. G. M. Malenkov
68. V. A. Malisev
69. A. I. Marfin
70. A. I. Mgeladze
71. D. N. Melnyik
72. L. G. Melnyikov
73. L. Z. Mehlisz
74. A. I. Mikojan
75. M. B. Mityin
76. N. A. Mihajlov
77. V. M. Molotov
78. V. A. Moszkvin
79. Z. I. Muratov
80. N. A. Muhitgyinov
81. V. I. Nyedoszekin
82. B. F. Nyikolajev
83. A. I. Nyijazov
84. N. N. Organov
85. A. M. Pankratova
86. N. Sz. Patolicsev
87. N. M. Pegov
88. M. G. Pervuhin
89. P. K. Ponomarenko
90. A. N. Poszkrjobisev
91. P. N. Poszpelov
92. F. M. Prassz
93. V. A. Prokofjev
94. V. P. Pronyin
95. A. M. Puzanov
96. I. R. Razzakov
97. A. M. Rumjancev
98. M. Z. Szaburov
99. A. V. Szjomin
100. D. G. Szmirnov
101. A. J. Sznecskusz
102. V. D. Szokolovszkij
103. I. V. Sztálin
104. M. A. Szuszlov
105. J. B. Tajbekov
106. I. F. Tyevoszjan
107. P. I. Tyitov
108. F. J. Tyitov
109. D. F. Usztyinov
110. A. A. Fagyejev
111. A. I. Hvorosztuhin
112. M. V. Hrunyicsev
113. N. Sz. Hruscsov
114. P. F. Cseplakov
115. V. J. Csernisev
116. D. I. Csesznokov
117. Zs. Sajahmetov
118. N. M. Svernyik
119. A. N. Selepin
120. D. T. Sepilov
121. M. F. Skirjatov
122. P. F. Jugyin
123. U. J. Juszupov
124. I. D. Jakovlev
125. M. A. Jasznov

A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának póttagjai

1. G. F. Alekszandrov
2. G. V. Alekszenko
3. P. A. Artyemjev
4. T. A. Ahazov
5. I. H. Bagramjan
6. V. M. Bakradze
7. N. J. Baszisztij
8. Sz. I. Bogdanov

9. A. D. Bondarenko
10. Sz. Z. Boriszov
11. Sz. M. Bugyonnij
12. Sz. M. Butuzov
13. K. A. Versinyin
14. M. A. Gedvilasz
15. L. A. Govorov
16. Sz. A. Goglidze
17. A. V. Gorbatov
18. K. P. Gorsenyin
19. A. A. Grecsko
20. V. G. Grigorjan
21. A. A. Gromiko
22. A. D. Danyijalov
23. B. A. Dvinszkij
24. P. V. Gyementyev
25. N. A. Digaj
26. A. A. Jepisev
27. D. V. Jefremov
28. V. G. Zsavoronkov
29. P. F. Zsigarjov
30. D. G. Zsimerin
31. G. K. Zsukov
32. A. P. Zavenyagin
33. G. N. Zarubin
34. P. A. Zaharov
35. Sz. J. Zaharov
36. L. F. Iljicsev
37. N. Sz. Kazakov
38. I. A. Kairov
39. N. T. Kalcsenko
40. M. J. Kanunnyikov
41. B. Z. Kobulov
42. A. I. Kozlov
43. P. T. Komarov
44. L. R. Kornyijec
45. A. I. Kosztouszov
46. F. F. Kuznyecov
47. K. Sz. Kuznyecova
48. K. D. Kulov
49. P. N. Kumikin
50. P. F. Ladanov
51. V. T. Lacisz
52. P. F. Lomako
53. A. A. Lucsinszkij
54. L. P. Likova
55. J. J. Makszarev
56. J. A. Malik
57. M. Sz. Malinyin
58. R. J. Malinovszkij
59. F. A. Mamonov
60. I. I. Maszlennyikov
61. R. J. Melnyikov
62. K. A. Merecskov
63. V. N. Merkulov
64. A. A. Mjuriszep
65. M. I. Nyegyelin
66. P. V. Nyikityin
67. I. I. Noszenko
68. G. M. Orlov
69. K. V. Osztrovityanov
70. V. N. Pavlov
71. D. V. Pavlov
72. J. I. Paleckisz
73. A. Sz. Panyuskin
74. P. I. Parsin
75. M. M. Pidticsenko
76 M. T. Pomaznyev
77. B. N. Ponomarev
78. G. M. Popov
79. Sz. O. Posztovalov
80. A. P. Pcseljakov
81. D. J. Rajzer
82. V. M. Rjabikov
83. V. Sz. Rjasznoj
84. Sz. Sz. Rumjancev
85. Z. T. Szergyuk
86. I. A. Szerov
87. K. M. Szimonov
88. I. P. Szkulkov
89. K. M. Szokolov
90. L. N. Szolovjev
91. Sz. A. Sztyepanov
92. J. A. Sztyepanova
93. V. N. Sztoletov
94. Sz. K. Tyimosenko

95. Sz. M. Tyihomirov
96. Sz. K. Toka
97. Z. P. Tumanova
98. A. G. Fjodorov
99. J. A. Furceva
100. A. U. Hahalov
101. I. Sz. Hohlov
102. V. G. Czhovrebasvili
103. V. F. Cireny
104. V. I. Csujkov
105. G. A. Csumacsenko
106. N. N. Satalin
107. Z. A. Saskov
108. A. M. Skolnyikov
109. Sz. M. Styemenko
110. P. A. Jugyin
111. I. Sz. Jumasev

A XIX. PÁRTKONGRESSZUS ÁLTAL MEGVÁLASZTOTT KÖZPONTI REVÍZIÓS BIZOTTSÁG TAGJAI

1. A. I. Alekszejev
2. V. A. Andrejev
3. V. I. Babics
4. A. F. Gorkin
5. G. J. Grisko
6. G. P. Gromov
7. J. I. Gromov
8. K. A. Gubin
9. V. P. Druzin
10. G. V. Jenyutyin
11. V. I. Zakurdajev
12. V. J. Zincsenko
13. G. P. Koszjacsenko
14. V. Sz. Kruzskov
15. T. Kulatov
16. Z. V. Mironova
17. P. G. Moszkatov
18. V. P. Moszkovszkij
19. B. Ovezov
20. G. I. Oszipov
21. N. V. Podgornij
22. B. F. Podcerob
23. P. Sz. Prokkonen
24. D. Raszulov
25. G. J. Rugy
26. V. Sz. Szemjonov
27. N. A. Szkvorcov
28. A. I. Szobenyin
29. A. M. Szpiridonov
30. A. I. Sztrujev
31. M. Sz. Szujetyin
32. A. A. Szurkov
33. M. P. Taraszov
34. Sz. N. Taraszov
35. A. T. Tvardovszkij
36. J. I. Tretyakova
37. M. T. Jakubov

„Pravda" 282, 283, 286, 288 és 289. sz. 1952 október 8, 9, 12, 14 és 15

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJA KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁTÓL, A SZOVJETUNIÓ MINISZTERTANÁCSÁTÓL ÉS A SZOVJETUNIÓ LEGFELSŐBB SZOVJETJÉNEK ELNÖKSÉGÉTŐL

A PÁRT VALAMENNYI TAGJÁHOZ, A SZOVJETUNIÓ VALAMENNYI DOLGOZÓJÁHOZ

Kedves Elvtársak! Barátaink!

A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága, a Szovjetunió Minisztertanácsa és a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének Elnöksége nagy fájdalommal értesíti a pártot és a Szovjetunió minden dolgozóját, hogy március 5-én este 9 óra 50 perckor, súlyos betegség után elhunyt Ioszif Visszarionovics SZTÁLIN, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnöke és a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának titkára.

Utolsót dobbant Ioszif Visszarionovics SZTÁLINNAK, Lenin harcostársának és ügye lángeszű folytatójának, a Kommunista Párt és a szovjet nép bölcs vezérének és tanítómesterének szíve.

SZTÁLIN neve végtelenül drága pártunknak, a szovjet népnek, az egész világ dolgozóinak. Leninnel együtt SZTÁLIN elvtárs hozta létre, nevelte és edzette meg a kommunisták hatalmas pártját. Leninnel együtt SZTÁLIN elvtárs volt a Nagy Októberi Szocialista Forradalom lelke és vezére, a világ első szocialista államának megalapítója. SZTÁLIN elvtárs, Lenin halhatatlan ügyét folytatva, a szocializmus világtörténelmi jelentőségű győzelmére vezette országunkban a szovjet népet. SZTÁLIN elvtárs vezette országunkat a második világháborúban a fasizmus fölötti győzelemre, s ez alapvetően megváltoztatta az egész nemzetközi helyzetet. SZTÁLIN elvtárs felfegyverezte a pártot és az egész népet a Szovjetunió kommunista építésének nagy és világos programmjával.

SZTÁLIN elvtárs egész életét a kommunizmus nagy ügye önfeláldozó szolgálatának szentelte, halála a legsúlyosabb veszteség a párt, a Szovjetország és az egész világ dolgozói számára.

SZTÁLIN elvtárs elhunytának híre mély fájdalommal tölti el a munkások, a kolhozparasztok, az értelmiségiek és hazánk minden dolgozója szívét, hős hadseregünk és haditengerészetünk harcosainak szívét, a dolgozók millióinak szívét a világ minden országában.

E szomorú napokban országunk minden népe még szorosabban tömörül a nagy, testvéri családban, a Lenin és Sztálin megalkotta és nevelte Kommunista Párt kipróbált vezetése alatt.

A szovjet nép osztatlan bizalmat táplál és forró szeretetet érez drága Kommunista Pártja iránt, mert tudja, hogy a párt egész munkásságának legelső törvénye a nép érdekeinek szolgálata.

A munkások, a kolhozparasztok, a szovjet értelmiségiek, országunk dolgozói egytől-egyig tántoríthatatlanul követik a pártunk által kidolgozott politikát, amely megfelel a dolgozók létérdekeinek, s amely szocialista hazánk hatalmának további növelésére irányul. A Kommunista Párt e politikájának helyességét igazolták a harcok évtizedei, ez a politika vezette el a Szovjetország dolgozóit a szocializmus történelmi jelentőségű győzelmeihez. A Szovjetunió népei, amelyeket e politika lelkesít, a párt vezetésével bizton haladnak előre az országunkban folyó kommunista építés újabb sikerei felé.

Országunk dolgozói tudják, hogy a lakosság valamennyi rétege — a munkások, kolhozparasztok, értelmiségiek — anyagi jólétének további növelése, az egész társadalom állandóan növekvő anyagi és kulturális szükségleteinek maximális kielégítése, mindig a Kommunista Párt és a szovjet kormány különleges gondoskodásának tárgyát képezte és képezi.

A szovjet nép tudja, hogy a szovjet állam védelmi képessége és hatalma fokozódik és erősödik, hogy a párt minden eszközzel erősíti a Szovjet Hadsereget, a Haditengerészetet és a felderítés szerveit, hogy állandóan fokozza készenlétünket bármely agressszor megsemmisítő visszaverésére.

A Kommunista Pártnak és a Szovjetunió kormányának külpolitikája mindig a béke megőrzésének és megszilárdításának, az újabb háború előkészítése és kirobbantása elleni harcnak megingathatatlan politikája, a nemzetközi együttműködésnek és minden ország irányában a kereskedelmi kapcsolatok fejlesztésének politikája volt, és az is marad.

A Szovjetunió népei, híven a proletárinternacionalizmus zászlajához, erősítik és fejlesztik testvéri barátságukat a nagy kínai

néppel, valamennyi népi demokratikus ország dolgozóival, erősítik és fejlesztik a baráti kapcsolatokat a kapitalista és gyarmati országoknak a béke, a demokrácia és a szocializmus ügyéért harcoló dolgozóival.

Kedves Elvtársak! Barátaink!

A kommunizmus felépítéséért folyó harcban a szovjet nép nagy irányító, vezető ereje Kommunista Pártunk. A párt erejének és hatalmának legfőbb feltétele sorainak acélos egysége és tömör összeforrottsága. A mi feladatunk, hogy úgy őrizzük a párt egységét, mint a szemünk világát, neveljük a kommunistákat a párt politikája és határozatai megvalósításának aktív politikai harcosaivá, erősítsük még jobban a párt kapcsolatait minden dolgozóval, a munkásokkal, a kolhozparasztokkal, az értelmiséggel, mivel ebben a néppel való széttéphetetlen kapcsolatban rejlik pártunk ereje és legyőzhetetlensége.

A párt egyik legfontosabb feladatát látja abban, hogy a kommunistákat és az egész dolgozó népet a magasfokú politikai éberség szellemében, a belső és külső ellenséggel vívott harcban való kérlelhetetlenség és szilárdság szellemében nevelje.

Amikor a Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága, a Szovjetunió Minisztertanácsa és a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének Elnöksége e szomorú napokban a párthoz és a néphez fordul, kifejezi azt a szilárd meggyőződését, hogy a párt és hazánk minden dolgozója még szorosabban tömörül a Központi Bizottság és a szovjet kormány köré, minden erejét és alkotó energiáját latbaveti a kommunizmus országunkban való felépítésének nagy ügyéért.

SZTÁLIN halhatatlan neve örökké élni fog a szovjet nép és az egész haladó emberiség szívében.

Éljen Marx—Engels—Lenin—Sztálin mindenek fölött diadalmaskodó, nagy tanítása!

Éljen hatalmas szocialista hazánk!

Éljen hős szovjet népünk!

Éljen a Szovjetunió nagy Kommunista Pártja!

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJÁNAK KÖZPONTI BIZOTTSÁGA

A SZOVJETUNIÓ MINISZTERTANÁCSA

A SZOVJETUNIÓ LEGFELSŐBB SZOVJETJÉNEK ELNÖKSÉGE

1953 március 5

„Pravda" 65. sz. 1953 március 6

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJA KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, A SZOVJETUNIÓ MINISZTERTANÁCSA, A SZOVJETUNIÓ LEGFELSŐBB SZOVJETJE ELNÖKSÉGE EGYÜTTES ÜLÉSÉNEK HATÁROZATA

A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága, a Szovjetunió Minisztertanácsa, a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének Elnöksége ebben a pártunkra és országunkra nézve nehéz időben a párt és a kormány legfontosabb feladatának tartja az ország egész élete fennakadásmentes és helyes vezetésének biztosítását, ami a vezetés legnagyobbfokú szilárdságát, minden zűrzavar és pánik megakadályozását követeli, hogy ilymódon feltétlenül biztosítva legyen pártunk és a kormány által kidolgozott politika sikeres végrehajtása mind országunk belügyei, mind a külügyek terén.

A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága, a Szovjetunió Minisztertanácsa és a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének Elnöksége ebből kiindulva és annak érdekében, hogy megakadályozzon minden fennakadást az állami és pártszervek tevékenységének vezetésében, szükségesnek tartja több intézkedés végrehajtását a párt- és az államvezetés szervezete terén.

I. A Szovjetunió Minisztertanácsának elnökéről és az elnök első helyetteseiről

1. A Szovjetunió Minisztertanácsának elnökévé Georgij Makszimilianovics Malenkov elvtársat nevezi ki.

2. A Szovjetunió Minisztertanácsa elnökének első helyetteseivé Lavrentyij Pavlovics Berija, Vjacseszlav Mihajlovics Molotov, Nyikolaj Alekszandrovics Bulganyin, Lazar Moiszejevics Kaganovics elvtársakat nevezi ki.

II. A Szovjetunió Minisztertanácsának Elnökségéről

1. Kimondja, hogy a Szovjetunió Minisztertanácsában két szerv — az Elnökség és az Elnökség Irodája — helyett egy szerv legyen: a Szovjetunió Minisztertanácsának Elnöksége.

2. Kimondja, hogy a Szovjetunió Minisztertanácsa Elnökségét a Szovjetunió Minisztertanácsának elnöke és a Szovjetunió Minisztertanácsa elnökének első helyettesei alkotják.

III. A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnökségének elnökéről

A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnökségének elnöki tisztségére Nyikolaj Mihajlovics Svernyik elvtárs egyidejű felmentésével Kliment Jefremovics Vorosilov elvtársat ajánlja.

* *
*

A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnökségének titkáráról

1. A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnökségének titkárává Nyikolaj Mihajlovics Pegov elvtársat nevezi ki, és ugyanakkor felmenti őt a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága titkári tisztsége alól.

2. Alekszandr Fjodorovics Gorkin elvtársat, a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnökségének jelenlegi titkárát a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnökségének titkárhelyettesévé nevezi ki.

IV. A Szovjetunió Belügyminisztériumáról

A Szovjetunió Államvédelmi Minisztériumát és a Szovjetunió Belügyminisztériumát egy minisztériummá — a Szovjetunió Belügyminisztériumává — kell egyesíteni.

A Szovjetunió belügyminiszteréről

A Szovjetunió belügyminiszterévé Lavrentyij Pavlovics Berija elvtársat nevezi ki.

V. A Szovjetunió külügyminiszteréről és külügyminiszter-helyetteseiről

1. A Szovjetunió külügyminiszteréve Vjacseszlav Mihajlovics Molotov elvtársat nevezi ki.

2. A Szovjetunió külügyminiszterének első helyetteseivé Andrej Januarjevics Visinszkij és Jakov Alekszandrovics Malik elvtársakat nevezi ki.

3. Vaszilij Vasziljevics Kuznyecov elvtársat a Szovjetunió külügyminiszterhelyettesévé nevezi ki.

4. Andrej Januarjevics Visinszkij elvtársat a Szovjetunió állandó ENSz-képviselőjévé nevezi ki.

VI. A Szovjetunió hadügyminiszteréről és a hadügyminiszter első helyetteseiről

1. A Szovjetunió hadügyminiszterévé Nyikolaj Alekszandrovics Bulganyin elvtársat, a Szovjetunió marsallját nevezi ki.

2. Alekszandr Mihajlovics Vasziljevszkij elvtársat, a Szovjetunió marsallját es Georgij Konsztantyinovics Zsukov elvtársat, a Szovjetunió marsallját a Szovjetunió hadügyminiszterének első helyetteseivé nevezi ki.

VII. A Bel- és Külkereskedelmi Minisztériumról

A Szovjetunió Külkereskedelmi Minisztériumát és Kereskedelemügyi Minisztériumát egy minisztériummá — a Szovjetunió Bel- és Külkereskedelmi Minisztériumává — kell egyesíteni.

A Szovjetunió bel- és külkereskedelmi miniszteréről és miniszterhelyetteseiről

1. A Szovjetunió bel- és külkereskedelmi miniszterévé Anasztasz Ivanovics Mikojan elvtársat nevezi ki.

2. Ivan Grigorjevics Kabanov elvtársat a Szovjetunió bel- és külkereskedelmi miniszterének első helyettesévé, Pavel Nyikolajevics Kumikin és Vaszilij Gavrilovics Zsavoronkov elvtársakat miniszterhelyettesekké nevezi ki.

VIII. A Gépipari Minisztériumról

Az Autó- és Traktoripari Minisztériumot, a Gép- és Műszeripari Minisztériumot, a Mezőgazdasági Gépipari Minisztériumot és a Szerszámgépipari Minisztériumot egy minisztériummá — Gépipari Minisztériummá — kell egyesíteni.

A gépipari miniszterről

Gépipari miniszterré Makszim Zaharovics Szaburov elvtársat nevezi ki, és ugyanakkor felmenti őt a Szovjetunió Állami Tervbizottságának elnöki tisztsége alól.

* * *

A Közlekedési és Nehézgépipari Minisztériumról

A Közlekedési Gépipari Minisztériumot, a Hajóépítőipari Minisztériumot, a Nehézgépipari Minisztériumot, valamint az Építő- és Útépítő Gépipari Minisztériumot egy minisztériummá — Közlekedési és Nehézgépipari Minisztériummá — kell egyesíteni.

A közlekedési és nehézgépipari miniszterről

Közlekedési és Nehézgépipari miniszterré Vjacseszlav Alekszandrovics Malisev elvtársat nevezi ki.

* * *

A Villamoserőmű és Villamosipari Minisztériumról

A Villamoserőmű Minisztériumot, a Villamosipari Minisztériumot és a Hírközlésügyi Minisztériumot egy minisztériummá — Villamoserőmű és Villamosipari Minisztériummá — kell egyesíteni.

A villamoserőmű és villamosipari miniszterről

Villamoserőmű és villamosipari miniszterré Mihail Georgievics Pervuhin elvtársat nevezi ki.

IX. A Szovjetunió Állami Tervbizottságának elnökéről

A Szovjetunió Állami Tervbizottságának elnökévé Grigorij Petrovics Koszjacsenko elvtársat nevezi ki.

X. Az Összszövetségi Központi Szakszervezeti Tanács elnökéről

Az Összszövetségi Központi Szakszervezeti Tanács elnöki tisztségére Vaszilij Vasziljevics Kuznyecov elvtárs egyidejű felmentésével Nyikolaj Mihajlovics Svernyik elvtársat ajánlja.

XI. A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának Elnökségéről és a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának titkárairól

1. Kimondja, hogy a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságában a Központi Bizottság két szerve — az Elnökség és az Elnökség Irodája — helyett egy szerv — a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának Elnöksége — legyen, amint ezt a párt Szervezeti Szabályzata meghatározza.

2. Az operatívabb vezetés érdekében az Elnökség létszámát tíz tagban és négy póttagban állapítja meg.

3. A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának Elnökségét a következő összetételben erősíti meg:

A Központi Bizottság Elnökségének tagjai:

G. M. Malenkov, L. P. Berija, V. M. Molotov, K. J. Vorosilov, N. Sz. Hruscsov, N. A. Bulganyin, L. M. Kaganovics, A. I. Mikojan, M. Z. Szaburov, M. G. Pervuhin elvtársak.

A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága Elnökségének póttagjai: N. M. Svernyik, P. K. Ponomarenko, L. G. Melnyikov, M. D. Bagirov elvtársak.

4. A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának titkárává választja Sz. D. Ignatyev, P. N. Poszpelov, N. N. Satalin elvtársakat.

5. Kimondja, hogy N. Sz. Hruscsov elvtárs kizárólag a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságában végezzen munkát, és ezzel kapcsolatban felmenti őt a Szovjetunió Kommunista Pártja moszkvai bizottsága első titkárának tisztsége alól.

6. N. A. Mihajlov elvtársat, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának titkárát a Szovjetunió Kommunista Pártja moszkvai bizottsága első titkári tisztének betöltésével bízza meg.

7. P. K. Ponomarenko és N. G. Ignatov elvtársakat a Szovjetunió Minisztertanácsában végzendő vezetőmunkájukra való tekintettel felmenti a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának titkári tisztsége alól, ugyancsak felmenti e tisztség alól L. I. Brezsnyev elvtársat, mert a Haditengerészeti Minisztérium Politikai Főigazgatósága vezetőjének munkáját veszi át.

XII. A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje negyedik ülésszakának összehívásáról

1953 március 14-re Moszkva városába össze kell hívni a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje negyedik ülésszakát, hogy megvizsgálja a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának teljes ülése, a Szovjetunió Minisztertanácsa és a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnöksége együttes ülésének határozatait, amelyeket a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének kell megerősítenie.

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJÁNAK KÖZPONTI BIZOTTSÁGA

A SZOVJETUNIÓ MINISZTERTANÁCSA

A SZOVJETUNIÓ LEGFELSŐBB SZOVJETJÉNEK ELNÖKSÉGE

„Pravda" 66. sz. 1953 március 7

AZ SZKP KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1953 március 14

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának 1953 március 14-én megtartott teljes ülése a következő határozatot hozta:

1. Teljesíti G. M. Malenkov elvtársnak, a Szovjetunió Minisztertanácsa elnökének azt a kérését, hogy mentsék fel az SzKP KB titkárának kötelezettségei alól.

2. Az SzKP KB Titkárságát a következő összetételben választja meg: N. Sz. Hruscsov, M. A. Szuszlov, P. N. Poszpelov, N. N. Satalin, Sz. D. Ignatyev elvtársak.

3. A Szovjetunió Kommunista Pártja Szervezeti Szabályzatának 32. cikkelyével összhangban N. N. Satalin elvtársat az SzKP KB póttagjából az SzKP KB tagjává minősíti.

„Pravda" 80. sz. 1953 március 21

AZ SZKP KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1953 július 2—7

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a napokban teljes ülést tartott.

Az SzKP KB, miután meghallgatta és megvitatta G. M. Malenkov elvtársnak a KB Elnöksége nevében L. P. Berija bűnös pártellenes és államellenes — a Szovjetállamnak a külföldi tőke érdekében való megrendítésére irányuló, s a Szovjetunió Belügyminisztériumának a kormány és a Szovjetunió Kommunista Pártja fölé helyezésének hitszegő kísérletében kifejezésre jutó — cselekedeteiről szóló beszámolóját, határozatot hozott, amelynek értelmében L. P. Beriját eltávolítja az SzKP KB-ból, és kizárja a Szovjetunió Kommunista Pártja soraiból, mint a Kommunista Párt és a szovjet nép ellenségét.

„Pravda" 191. sz. 1953 július 10

AZ SZKP KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1953 szeptember 3—7

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a napokban teljes ülést tartott.

1. A teljes ülés meghallgatta és megvitatta N. Sz. Hruscsov elvtársnak a Szovjetunió mezőgazdaságának továbbfejlesztésére szolgáló intézkedésekről szóló beszámolóját, és megfelelő határozatot hozott.

2. A teljes ülés N. Sz. Hruscsov elvtársat az SzKP Központi Bizottságának első titkárává választotta.

A SZOVJETUNIÓ MEZŐGAZDASÁGÁNAK TOVÁBBFEJLESZTÉSÉRE SZOLGÁLÓ INTÉZKEDÉSEKRŐL

(Határozat N. Sz. Hruscsov elvtárs beszámolójához, elfogadta az SzKP KB plénuma, 1953 szeptember 7-én)

I.

A Szovjetunió szocialista mezőgazdasága, amely a Kommunista Párt vezetésével jött létre és szilárdult meg, hatalmas ipari és technikai bázisra támaszkodik, s nagyüzemi jellegét és gépesítettségének fokát tekintve első helyen áll a világon. A Szovjetunió szocialista mezőgazdasága elvitathatatlanul bebizonyította döntő előnyeit a kisárutermelő parasztgazdasággal, s ugyanígy a kapitalista nagyüzemi mezőgazdasági termeléssel szemben.

Szüntelenül fejlődik a kolhozok korszerű technikával felszerelt közös gazdasága, s erősödik a kolhozrend. A kolhozok és

a szovhozok biztosították a mezőgazdaság hozamának jelentős emelkedését és nagyfokú árutermelését. A háború után helyreállítottuk és jelentős mértékben kiszélesítettük a gabonatermelést, országunk el van látva kenyérgabonával. Növekedett az állam által begyűjtött gyapot, cukorrépa, hús, tej, gyapjú és más termékek mennyisége. Az állami beadáson kívül mezőgazdaságunk nagymennyiségű élelmezési cikket értékesít a szövetkezeti és kolhozkereskedelem útján. A kolhozgazdaság általános fejlődésének arányában gyarapszik a kolhozok közös vagyona, növekszik a kolhozparasztok pénz- és természetbeni jövedelme.

A szocialista mezőgazdaság mind a békés építés, mind a nehéz háborús megpróbáltatások éveiben bebizonyította nagy életerejét, azt a képességét, hogy egyre növekvő mértékben el tudja látni a lakosságot élelmiszerrel, a könnyű- és az élelmiszeripart pedig nyersanyaggal.

A mezőgazdasági termékek termelésének színvonala azonban nem elégíti ki teljesen a lakosság növekvő élelmiszerszükségleteit, valamint a könnyű- és az élelmiszeripar nyersanyagszükségleteit, s nem felel meg a mezőgazdaság gépekkel való ellátottságának és a kolhozrendben rejlő lehetőségeknek.

Most, amikor országunknak már hatalmas, technikai szempontból tökéletes nehézipara van, és a kolhozok jelentősen megerősödtek, minden feltétele megvan annak, hogy ezen az alapon biztosítsuk a mezőgazdaság valamennyi ágának rohamos fellendülését, két-három év alatt jelentősen fokozzuk országunk egész lakosságának élelmiszerellátását, s egyben biztosítsuk a kolhozparasztság egész tömegének az anyagi jólét magasabb színvonalát.

Az SzKP KB plénuma ugyanakkor megállapítja, hogy még rosszul használják ki a nagyüzemi szocialista mezőgazdaság hatalmas lehetőségeit. Sok kolhozban és sok vidéken a kalászosok, a kásafélék, a len, a cukorrépa, az olajosmagvú és más növények továbbra is kis termést hoznak. A mezőgazdaság hozamának emelkedése, az állattenyésztés fejlődése, a burgonya, a zöldség, a rostlen, a takarmánygabona és más takarmánynövények termelése nem felel meg a népgazdaság követelményeinek. Ezeknek és több más fontos mezőgazdasági termelési ágnak az elmaradása hátráltatja a lakosság létfontosságú szükségleteit kielégítő könnyű- és élelmiszeripar további fejlődését, s komoly akadálya annak, hogy a kolhozok és kolhozparasztok jövedelme növekedjék.

Különösen kedvezőtlen a helyzet az állattenyésztés fejlődése tekintetében. Sok kolhozban a gazdaságnak ez a fontos ága még nem vált nagy mértékben árutermelő és nagy jövedelmet biztosító gazdasági ággá, s az állatgondozás rosszul van megszervezve. A legutóbbi években igen lassú az állatállomány növekedése, az ország tehénállománya pedig mindmáig nem érte el a háború előtti színvonalat. Alacsony az állatok hozama, nagy az állatelhullásból származó veszteség; nagy az anyaállatok meddősége. A kolhozokban gyengén fejlett az állattenyésztés takarmánybázisa, s kevés jó szénát, silónövényt, gyökértakarmány-növényt és burgonyát termelnek. Az állattenyésztést szolgáló épületek száma kicsiny az állatállományhoz képest, s a tenyésztelepeken gyengén gépesítették a munkaigényes termelési folyamatokat.

A mezőgazdaság fejlődésének nagy fogyatékossága a burgonya, s ugyanúgy a zöldségfélék termelésének komoly elmaradása, ami akadályozza a városokban és az ipari központokban a lakosság e cikkekkel való ellátásának megjavítását. A burgonyatermelés elmaradása fékezi az állattenyésztés további fellendülését is.

Jelentős fogyatékosságok vannak a szovhozok munkájában. A szovhozok még nem váltak mintaszerű, nagy jövedelmet biztosító szocialista gazdaságokká. Sok szovhozban alacsony a szántóföldi növények terméshozama és az állattenyésztés hozama, rosszul gazdálkodnak, nagyok az improduktív ráfordítások, valamint a pénz- és anyag-többletkiadások, magas a termékek tényleges önköltsége. Sok szovhoznak nincsenek jó gazdasági épületei; az állatok gyakran primitív, rosszul felszerelt helyiségekben vannak. Komoly mértékben elmarad az állattenyésztés és a szovhozok több más termelési ágának gépesítése, rosszul és nem kellő méretekben folyik a lakásépítkezés.

Melyek azok az okok, amelyeknél fogva a mezőgazdasági termelés színvonala általában nem kielégítő, s a mezőgazdaság több fontos ága elmaradt?

A Kommunista Párt következetesen megvalósította a nehézipar minden módon való fejlesztésének irányvonalát, valamennyi népgazdasági ág sikeres fejlesztésének e szükséges feltételét, s ezen az úton igen nagy sikereket ért el. Ennek az elsőrendű népgazdasági feladatnak a megoldására fordította a legnagyobb figyelmet, ide irányította a legfőbb erőket és a pénzeszközök zömét. Az ország iparosítása kötötte le legjobb kádereinket. A nehézipar, a mezőgazdaság és a könnyűipar egyidejű gyorsütemű fejlődésének biztosítására nem volt lehetőségünk.

Ehhez meg kellett teremteni a szükséges feltételeket. Most ezek a feltételek már létrejöttek. Hatalmas ipari bázissal, megerősödött kolhozokkal, s a gazdasági építés minden területén képzett káderekkel rendelkezünk.

De vannak más okai is annak, hogy több fontos mezőgazdasági ág elmaradt, olyan okok, amelyek munkánk hiányosságaiban, a mezőgazdaság irányításának hiányosságaiban gyökereznek, vagyis tőlünk függő okok.

Ezek közé az okok közé tartozik mindenekelőtt az, hogy a mezőgazdaság terén megsértettük azt az elvet, amely szerint a dolgozóknak anyagilag érdekelteknek kell lenniök a termelés fejlesztésében, jövedelmezőségének növelésében, márpedig ez a szocialista gazdálkodás egyik alapelve. A gyakorlat azt mutatja, hogy az anyagi érdekeltségnek azt az elvét, amelyet a gyapot, a cukorrépa, a tea és a citruszfélék termelésénél sikeresen alkalmaznak, a mezőgazdaság több más fontos ágában nem alkalmazzák.

A kolhozok szántó- vagy földterületének minden hektárja után járó kötelező termény- és állatitermék-beadások kiszámításának a párt és a kormány által megállapított elve megteremtette a kolhozok érdekeltségét a közös gazdaság minden ágának fejlesztésében, s ez az elv teljes mértékben helyesnek bizonyult. A begyüjtés gyakorlatában azonban előfordul ennek az elvnek az eltorzítása, amikor az élenjáró, jól dolgozó kolhozokra, amelyek a szántóföldi növényekből jó termést takarítanak be, s az állattenyésztésben magas hozamot érnek el, rendszerint jóval nagyobb feladatot rónak a kötelező állami termékbeadással kapcsolatban, mint az elmaradó, rosszul dolgozó kolhozokra.

Ez a helytelen gyakorlat nem ösztönöz harcra a szántóföldi növények terméshozamának és az állattenyésztés hozamának emeléséért, s nem buzdítja az élenjáró kolhozokat. Ez a rendszer nem ösztönzi az élenjáró kolhozokat és a lelkiismeretesen dolgozó kolhozparasztokat, akik növelik a mezőgazdasági termékek termelését, s kedvezőtlenebb helyzetbe szorítja őket azoknál a kolhozoknál és kolhozparasztoknál, akik nemigen törődnek a közös gazdaság erősítésével, a szántóföldi növények terméshozamának és az állattenyésztés hozamának emelésével.

Az állattenyésztés fejlődése terén, s a zöldségfélék, meg a burgonya termelésének fejlődésében mutatkozó lemaradáshoz jelentősen hozzájárult, hogy az állam nem nyujtott kellő ösztönzést a mezőgazdaság e fontos ágainak fejlesztéséhez. Az állatitermékek, a burgonya, valamint a zöldségfélék eddig érvényben volt begyüjtési és felvásárlási árai nem voltak ösztön-

zők, nem tették anyagilag érdekeltté a kolhozokat és a kolhozparasztokat a mezőgazdaság szóbanforgó ágainak fejlesztésében.

Sok kolhozban megsértették a kolhozgazdaság artelformájának egyik legfontosabb elvét: a társadalmi és a személyi érdekeknek olymódon való helyes összeegyeztetését, hogy a személyi érdekek az artelben alá legyenek rendelve a közös érdekeknek. A mezőgazdasági artelekben a Mintaalapszabályzat szerint a legfontosabb és döntő a közös gazdaság. Egyúttal minden kolhozporta jogosult, hogy kisebb háztáji személyi gazdasága legyen a fogyasztási szükségletek kielégítésére, amíg a közös gazdaság nem tudja ezeket teljesen kielégíteni. Ennek az elvnek a megsértése, az, hogy a háztáji gazdaság termékbeadásánál magasabb mértéket állapítottak meg, továbbá a kolhozparasztok személyi gazdaságát illető adópolitikánk hibái — a kolhozparasztok személyi tulajdonában levő tehén-, sertés- és juhállomány csökkenésével jártak. Ez a helyzet nemcsak hogy sérti a kolhozparasztok érdekeit, hanem egyenesen arra vezet, hogy a kolhozok artelformájának — amely a kollektív gazdaság egyetlen helyes formája a szocializmus egész időszakában — eltorzul a lényege.

Több döntő fontosságú mezőgazdasági ág komoly elmaradásának egyik fő oka, hogy egyáltalán nem kielégítő módon használják ki azt a hatalmas technikát, amellyel a szocialista állam ellátta a mezőgazdaságot. A gép- és traktorállomások jelentős részében még alacsony a traktorok és kombájnok egy műszakra eső teljesítménye, sok a gépállás, elhúzódik a legfontosabb mezőgazdasági munkák elvégzése, s ez végső soron termésveszteségekre és a termés hiánytalan betakarításának meghiúsulására vezet. A gabonafélék, a cukorrépa és a gyapot termelésének magas gépesítési színvonala mögött elmaradt a népgazdaság szempontjából olyan fontos ágak termelésének gépesítése, mint például az állattenyésztés, a burgonya, a zöldségfélék, a len és más növények termelése.

Mindeddig nem hoztak létre olyan géprendszert, amely az ország különböző övezeteinek különféle természeti és gazdasági viszonyait figyelembe véve biztosítaná a szántóföldi növények termelésének komplex-gépesítését. Még a szántás, a vetés és a betakarítás gépesítésének legmagasabb színvonalát elért gabonatermelésben sem gépesítettük kielégítően az olyan munkaigényes műveleteket, mint a gabona betakarítás utáni tisztítása a szérűkön, a pelyva és a szalma összegyűjtése és kazalbarakása, a trágyázás szerves- és műtrágyával. A takarmánytermelésben a szénakaszálás gépesítésének jelentős növekedéséhez

képest szinte egyáltalán nem gépesítettük a széna kazalbarakásával kapcsolatos, ezt követő igen fontos munkákat. Komolyan elmaradt az újtípusú mezőgazdasági gépek tervezése és gyártásának bevezetése, a tömeggyártású gépek szerkezetének javítása, a gyártás minőségének emelése.

A gép- és traktorállomások a műszakilag képzett kádereket követelő bonyolult felszerelést idénymunkásokra, olyan emberekre bízták, akiket a kolhozok csak a mezei munkák idején osztanak be a gép- és traktorállomásokra. A gép- és traktorállomások vezető kádereinek többnyire nincs kellő műszaki és agronómiai képzettsége, s ezek a káderek nem biztosítják a nagyüzemi gépesített mezőgazdasági termelés szakszerű vezetését.

Több mezőgazdasági ág komoly lemaradásának igen fontos oka, hogy a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek nem irányítják kielégítő módon a kolhozokat, a gép- és traktorállomásokat meg a szovhozokat, mindenekelőtt a mezőgazdasági káderek kiválasztása és elosztása, valamint a falusi pártpolitikai munka végzése terén.

A korszerű technikával felszerelt nagyüzemi szocialista mezőgazdasági termelés csak állandó szakszerű vezetés esetén fejlődhet sikeresen. A kolhozok összevonása után ezek sokágazatú, bonyolult gazdaságokká váltak. Most létrejött minden szükséges feltétel a korszerű technika, a szovjet agronómiai tudomány eredményeinek, s a mezőgazdaság élenjárói és újítói által szerzett gazdag tapasztalatoknak széleskörű alkalmazásához.

Mindez megköveteli valamennyi kolhoz, szovhoz, gép- és traktorállomás, kerület, minden mezőgazdasági ág és az egész mezőgazdasági termelés hozzáértő irányítását. Ezért égető szükség van arra, hogy a kolhozok, gép- és traktorállomások, szovhozok és kerületek élén szakképzett vezető funkcionáriusok, agronómusok, gépészmérnökök, zootechnikusok, közgazdászok és más mezőgazdasági szakemberek álljanak. E fontos feltétel nélkül nem haladhat tovább előre a nagyüzemi szocialista mezőgazdasági termelés.

A mezőgazdasági intézmények hálózatában foglalkoztatott 350 000 felső- és középfokú végzettséggel rendelkező szakember közül csak 18 és félezer dolgozik a kolhozokban, s csak 50 000 a gép- és traktorállomásokon. 94 000 kolhozelnök közül csak 2 400-nak van főiskolai végzettsége, s csak 14 200-nak középfokú szakképzettsége. A gép- és traktorállomási igazgatók, főmérnökök és főagronómusok túlnyomó többségének nincs főiskolai végzettsége. Az agronómusok, mérnökök, zootechniku-

sok, állategészségügyi dolgozók és más szakemberek nagy része különböző intézményekben dolgozik, a gép- és traktorállomások, a kolhozok és szovhozok pedig a legégetőbb hiányt érzik szakképzett mezőgazdasági káderekben.

Az SzKP KB plénuma úgy látja, hogy több minisztérium, különösen a Szovjetunió Fa- és Papíripari Minisztériuma, a Szovjetunió Építőanyagipari Minisztériuma, az FSzKSz, a helyi- és a szövetkezeti ipar korántsem a kívánalmaknak megfelelően segíti a mezőgazdaságot a kolhozoknak, gép- és traktorállomásoknak, szovhozoknak faanyaggal, téglával, mésszel, tetőfedőanyaggal való ellátásában, ami a kolhozokban és szovhozokban fékezi az állattenyésztési és más gazdasági épületek építését, valamint a gép- és traktorállomásokon folyó építkezést.

Végül beszélni kell azokról az okokról, amelyek maguktól a kolhozoktól, a kolhozok elnökeitől és vezetőségétől, a kolhozparasztoktól függenek. Sok artelben még mindig rossz a munkafegyelem, nem minden kolhozparaszt vesz részt teljes mértékben a termelésben. Nem mindenütt szervezték meg jól a kolhozparasztok munkáját. Még sokszor tapasztalható a közös tulajdonnal szemben tanúsított öntudatlan és hanyag magatartás.

A Kommunista Párt Központi Bizottságának teljes ülése felismerve, hogy a helyzet több fontos mezőgazdasági ágban kedvezőtlen, a kolhozok, szovhozok és kerületek elmaradó mezőgazdasági termelési ágainak az élenjárók színvonalára emelése érdekében szükségesnek és halaszthatatlannak tartja több jelentős intézkedés végrehajtását, hogy ilyenformán biztosíthassuk az egész szocialista mezőgazdaság hatalmas fellendülését. A feladat az, hogy a legközelebbi két-három év alatt élelmiszertermékekben bőségesen kielégítsük országunk lakosságának növekvő szükségleteit, és bőségesen ellássuk nyersanyaggal a könnyű- és élelmiszeripart.

II.

Az állattenyésztés további fejlesztéséről. A kolhozparasztok, munkások és alkalmazottak gazdaságaira háruló állatitermék-beadási kötelezettség mértékének csökkentéséről

A kolhozok és szovhozok rövid idő alatt helyrehozták azokat a súlyos károkat, amelyek a háború évei alatt érték az állattenyésztést, s jelentősen növelték az állatállományt. A Szovjetunió szarvasmarhaállománya 1945 júliusától 1953 júliusáig 11,3 millióval, a juh- és kecskeállomány 53,9 millióval, a sertés-

állomány 25,1 millióval, a lóállomány pedig 6,2 millióval növekedett.

Az állattenyésztés fejlesztése terén elért sikerek lehetővé tették az állami állatitermék-begyüjtés mennyiségének növelését: a húsbegyüjtés 1952-ben hárommillió tonna volt, ami másfélszeresen felülmúlja az 1940-es begyüjtést, a tejbegyüjtés 10 millió tonna, vagyis majdnem 1,6-szer annyi mint 1940-ben, a gyapjúbegyüjtés 182 000 tonna, vagyis másfélszer annyi mint 1940-ben.

Sok szovhoz és kolhoz az állatok nagy hozamát érte el. Kosztroma terület „Karavajevo", Omszk terület „Omszkij", Moszkva terület „Gorkij II.", „Lesznije Poljani" és „Holmogorka" szovhozaiban és sok más szovhozban a legutóbbi évek során egy tehén évi átlagos tejhozama meghaladja az 5 500 kilót, 1952-ben több mint 200 szovhoz ért el 4 000 kilogrammon felüli fejési átlagot. 1951—1952-ben Kosztroma terület kosztromai kerületének „Október 12" kolhoza, Moszkva terület luhovici kerületének „Sztálin" kolhoza és ramenszki kerületének „Molotov" kolhoza, Arhangelszk terület holmogori kerületének „Új élet" kolhoza és sok más kolhoz 4 000—5 000 kilogrammos, sőt ennél is nagyobb fejési átlagot ért el.

A finomgyapjú nyírását illetően kiváló eredményt, egy juh után 6,5—7 kilogrammot ért el Sztavropol határterület „Szovjetszkoje Runo" és „Bolsevik", Altáj határterület „Rubcovszkij", Grozno terület „Cservlenije Buruni" élenjáró szovhoza, és Sztavropol határterület sztyeppei kerületének „Szovjetek országa", ipatovi kerületének „Második ötéves terv" kolhoza, továbbá Rosztov és Groznij terület meg Altáj határterület több kolhoza.

Csernyigov terület csernyigovi kerületének „Világoktóber" és „Új út" kolhozában, valamint Poltava és Moszkva terület több kolhozában minden 100 hektár szántóföldre 2—4 tonna sertéshús jut élősúlyban.

Az SzKP KB plénuma egyszersmind megállapítja, hogy a közös állatállomány elért növekedése és hozamának színvonala egyáltalán nem kielégítő. Az ország tehénállománya 3,5 millió darabbal a háború előtti színvonal alatt áll, és 1928-hoz képest 8,9 millió darabbal csökkent. Csupán 1952-ben az ország egész szarvasmarhaállománya 2,2 millióval, a tehénállomány 550 000 darabbal csökkent. Ezzel kapcsolatban szem előtt kell tartanunk, hogy az országban a forradalom előtti időhöz képest 60%-kal, a háború előttihez, 1940-hez képest 27%-kal csökkent a lóállomány. A gazdaság helyes vezetése esetén a lóállomány csök-

kenése lehetővé teszi a haszonállatállomány jelentős növelését. Ez azonban nem történt meg. Az állatállomány növelésének állami terveit évről évre nem teljesítik. A rossz állatgondozás következtében továbbra is rendkívül alacsony az állattenyésztés hozama. Ráadásul az utóbbi időben a kolhozokban csökken a tejhozam, a gyapjúhozam és az állattenyésztés több más minőségi mutatószáma. A kolhozoknak minden évben nagy állatveszteségeik vannak. Az állatelhullás és az anyaállatállomány meddősége következtében jelentős mennyiségű szaporulat esik el. A kolhozok, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szervek sok vezetője, ahelyett hogy a közös állatállomány utánpótlása érdekében megszervezné a tenyésztelepeken a munkát, folytatja a tömeges állatfelvásárlást a kolhozparasztoktól.

Az utóbbi években különösen nagy hibákat követtek el az állattenyésztés fejlesztése terén a Kazah SzSzK, a Kirgiz SzSzK, Kalinyin, Kaluga, Kosztroma, Novgorod, Vologda, Szmolenszk, Kirov, Novoszibirszk és Voronyezs terület kolhozaiban és szovhozaiban.

Az állattenyésztés a háború előtti években sem volt elég fejlett, és nem tudta teljes mértékben kielégíteni a lakosságnak hús- és tejtermékekben, s a könnyűipar nak a legfontosabb nyersanyagféleségekben mutatkozó szükségleteit. Most, amikor a népgazdaság új, magasabb fokra emelkedett, s a lakosság szükséglete állatitermékekben mérhetetlenül megnőtt, az állattenyésztés krónikus elmaradása komoly akadály lett a dolgozók anyagi jólétének további emelése, valamint a könnyű- és az élelmiszeripar fejlesztése útján.

Az állattenyésztés fejlődésének kedvezőtlen helyzete mindenekelőtt a takarmánynövények termelésében és beadásában mutatkozó elmaradással magyarázható. Sok kolhozban gyenge lábon állnak a szálastakarmánynövények vetésével, igen alacsony a természetes takarmányterületek és vetett szálastakarmánynövények terméshozama, elhanyagolt állapotban van a gyökérnövények és a kobakos takarmánynövények, a silókukorica és silónapraforgó termelése. Igen kis mértékben termesztenek burgonyát állatok takarmányozására. A takarmánynövények alacsony terméshozama, a szénabetakarítás és különösen a szénakazalozás, valamint a szalmabehordás és kazalozás gyenge gépesítése következtében a szálastakarmánybegyüjtési terveket évről évre nem teljesítik. A tenyésztelepeken a munka termelékenységének növelése útjában komoly akadály, hogy az állattenyésztésben még mindig nincsenek eléggé gépesítve a munkaigényes műveletek, elsősorban a vízellátás és a takarmány-

előkészítés. A tenyésztelepeken továbbra is túlsúlyban van az alacsonytermelékenységű, kézierővel végzett munka.

A sztyeppés, aszályos területeken nem kielégítő az állatok vízellátása, ami akadályozza az állatállomány növekedését és hozamának emelését.

Sok kolhozban nem teljesítik az állattartáshoz szükséges helyiségek építésének terveit, aminek következtében az állatokat téli időben rosszul berendezett istállókban és ólakban, zsúfoltan helyezik el.

Az állattenyésztés elmaradásának egyik komoly oka, hogy a kolhozok és kolhozparasztok anyagilag nincsenek kellően érdekelve a mezőgazdaság e fontos ágának fejlesztésében. Sok kolhoz az állatitermékek jelentős részét mindeddig az állam rendelkezésére bocsátotta a kötelező beadás keretében, s az érvényben levő hús-, tej-, vaj- és tojásbegyüjtési árak nem teremtették meg a kolhozok és kolhozparasztok szükséges érdekeltségét a közös állatállomány fejlesztésében.

A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériuma, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma, sok helyi szovjet- és mezőgazdasági szerv éveken keresztül beletörődött a mezőgazdaság fejlesztése terén mutatkozó hiányosságokba, nem tett kellő intézkedéseket annak érdekében, hogy valóban növeljék a takarmánytermesztést, az egész állatállományt ellássák épületekkel, fejlesszék a takarmánytermesztésnek és a tenyésztelepek munkaigényes műveleteinek gépesítését, javítsák az állatállományt és biztosítsák a szaporulat megmaradását. Nem alkalmazzák eléggé a termelésben a tudomány vívmányait és az élenjáró állattenyésztők tapasztalatait, s ezeket továbbra is általában csak a legjobb kolhozok és szovhozok hasznosítják.

Nem kielégítő a kolhozparasztok személyes tulajdonában levő állatok tenyésztésének helyzete sem. Sok helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerv észrevehetően kevesebb figyelmet fordít erre a kérdésre, vajmi keveset törődik azzal, hogy minden kolhozporta állatokat szerezzen be a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzata által megszabott mértékben, nem segítik a kolhozparasztokat az állatok takarmánnyal és legelővel való ellátásában.

A plénum azon a véleményen van, hogy az állattenyésztés, mégpedig elsősorban a közös állattenyésztés minél gyorsabb fellendülése életfontosságú kérdés az ország számára, s jelenleg a párt és az állam leghalaszthatatlanabb feladata a mezőgazdaság terén.

Az SzKP KB plénuma határozatilag kimondja:

1. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériuma, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma, a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek legfontosabb feladatának kell tekinteni, hogy felszámolják az állattenyésztés fejlődése terén mutatkozó tűrhetetlen elmaradást, megteremtsék a szilárd takarmányalapot, biztosítsanak a jószág- és baromfiállomány számára megfelelő épületeket, emeljék erőteljesen az állattenyésztés hozamát, gyors ütemben növeljék az állatállományt, javítsák meg az állatállomány minőségét, s a legközelebbi 2—3 év alatt növeljék nagy mértékben az állatitermékek termelését.

2. Elengedhetetlen feladatnak kell tekinteni azt, hogy 1954-ig növeljük az egész mezőgazdaság állatállományát, mégpedig: a tehenek számát 29,2 millióra, a szarvasmarháét összesen 65,9 millióra, a juhokét és kecskékét 144,4 millióra, a sertésekét 34,5 millióra.

A tejtermelés növelése és a szarvasmarhaállomány saját szaporulata útján történő növelésének biztosítása céljából halaszthatatlan feladatnak kell tekinteni a kolhozok tehénállományának minél gyorsabb növelését, úgy, hogy a legközelebbi években a tehénállomány a városkörnyéki övezetek kolhozainak szarvasmarhatenyésztő telepein legalább 60%-ra, a többi vidék kolhozaiban legalább 50%-ra, Kazahsztán, Közép-Ázsia, a Kaukázusontúl, Észak-Kaukázus, Asztrahán, Cskalov, Csita terület, a Burját-Mongol Autonóm Szovjet Szocialista Köztársaság és a Tuvai Autonóm Terület sztyeppés, félsivatagos és magashegyi vidékeinek kolhozaiban legalább 40%-ra emelkedjék. Le kell szögezni, hogy a szarvasmarhaállomány növelésének terve csak akkor tekinthető teljesítettnek, ha a tehénállomány növelésének tervét is teljesítik.

A baromfitenyésztés továbbfejlesztése céljából elengedhetetlen feladatnak kell tekinteni, hogy a kolhozokban baromfifarmokat létesítsenek, 1954—1955-ben legalább minden 100 hektár gabonavetésre számítva 100—200 tojóstyúkkal, az övezet sajátosságainak figyelembevételével. A sztyeppés vidékek kolhozaiban minden módon növelni kell a pulykaállományt, a rétekkel, legelőterületekkel és víztárolókkal rendelkező kolhozokban a tyúkokon kívül tenyészteni kell libát meg kacsát is. Minden módon fejleszteni kell a kolhozokban a tavi haltenyésztést.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát meg a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát,

hogy terveikben az egyes területek, határterületek és köztársaságok elé feladatokat tűzzenek ki az állatállomány számszerű növelésével és hozamának emelésével kapcsolatban, a köztársaságok minisztertanácsait, a határterületek, területek és kerületek végrehajtó bizottságait pedig arra, hogy a kerületek és kolhozok elé tűzzenek ki ilyen feladatokat. A feladatok kitűzésénél minden tekintetben figyelembe kell venni az egyes kerületek, kolhozok és szovhozok gazdasági és természeti viszonyait, amelyek kedveznek egyes állatfajok fejlesztésének, s esetleg nem kedveznek más fajok fejlesztésének.

3. Szigorúan be kell tartani a párt és a kormány által megállapított kötelező állatitermék-beadás hektáronkénti elvét. Nem szabad megengedni azt a káros gyakorlatot, hogy emelik az állattenyésztés fejlesztésében élenjáró kolhozok kötelezettségeit. Le kell szögezni, hogy egy kerületen belül általában csak egyetlen hektáronkénti beadási mérték lehet érvényben.

4. Mint helytelent, hatályon kívül kell helyezni azt a rendszert, amely szerint az állattenyésztés fejlesztésének tervezése és a tervfeladatok teljesítésének számbavétele minden évben a január elsejei helyzet alapján történik. Ebben a rendszerben a kolhozok a terv teljesítésének jelentése végett rákényszerülnek, hogy január 1-ig megtartsanak és takarmányozzanak sok, semmi hasznot nem hajtó és kiselejtezett állatot, amelyet állami beadásra, eladásra, illetve levágásra szántak. Az állattenyésztési feladatok tervezése és teljesítésének számbavétele minden évben az október elsejei helyzet alapján történjék, amikor véget ér a takarmány begyüjtése, a helyiségek kijavítása és telelésre való előkészítése, az állatok jól tápláltak, és a húsbeadási tervet hízott állatokkal lehet teljesíteni.

5. Az SzKP KB plénuma kötelezi a párt- és szovjetszerveket, hogy széles körben magyarázzák meg a kolhozparasztoknak, a munkásoknak és az alkalmazottaknak a Szovjetunió Minisztertanácsa és az SzKP Központi Bizottsága által az állatitermékek beadási és felvásárlási árának emelésével, az állami hús-, tej- és tojásbeadás 1953 második félévi tervével és feltételeivel kapcsolatban elfogadott határozatokat, amelyek arra irányulnak, hogy fokozzák a kolhozok és a kolhozparasztok anyagi érdekeltségét a közös állattenyésztés fejlesztésében, továbbá magyarázzák meg a Szovjetunió Minisztertanácsa és az SzKP Központi Bizottsága által a kolhozparasztok, a munkások és az alkalmazottak gazdaságaira háruló kötelező állatitermék-beadás mértékének csökkentésével kapcsolatban életbeléptetett intézkedéseket.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy gondoskodjanak az 1953. évre megállapított kötelező állatitermék-begyüjtési és állami felvásárlási tervek feltétlen teljesítéséről.

6. Ajánlani kell a kolhozoknak, hogy a kolhozparasztok közgyűlésének megítélése szerint az állatitermékek és az állatok értékesítéséből származó pénzösszegek mintegy 25%-a erejéig adjanak előleget a kolhozparasztoknak. A kolhozparasztoknak az említett pénzelőleget negyedévenként fizessék ki, mégpedig az elmúlt negyedévben a közös gazdaságnak teljesített valamennyi munkaegység után 15%-ot, s ezenkívül az állattenyésztésben és a takarmánytermelésben teljesített munkaegységek után további 10%-ot fizessenek, s biztosítsák, hogy az állattenyésztésben és a takarmánytermelésben teljesített munkaegységekre felvett pénzelőleg ne csökkentse a véglegesen elosztott pénzjövedelmet.

Következetesen érvényt kell szerezni a szaporulatnöveléssel, a felnőtt jószág megtartásával és az állattenyésztés hozamának emelésével kapcsolatos feladatok túlteljesítéséért járó pótdíjak rendszerének, s biztosítani kell a pótdíjak idejében való kifizetését.

7. A teljes ülés azon a véleményen van, hogy a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveknek a közös állattenyésztés minden módon való fejlesztésével párhuzamosan teljesen fel kell számolniok azt a káros gyakorlatot, hogy a személyi tulajdonban levő állatok tekintetében megsértik a kolhozparasztok érdekeit; ezeknek a szerveknek szem előtt kell tartaniok, hogy a kolhozporta személyi tulajdonában bizonyos mennyiségű haszonállat fontos feltétele annak, hogy növeljük a parasztság jólétét, és növeljük az országban a begyüjtött állatitermékek mennyiségét, tehát előnyös mind a kolhozparasztok, mind az állam számára. Hogy a kolhozparasztoknak megkönnyítsük a személyi tulajdont képező állatok beszerzését, 1953 második félévében fel kell menteni a húsbeadás alól, és nem kell bevonni az 1954-es beadásba sem az olyan kolhozportákat, amelyek a nyilvántartási adatok szerint 1953 június 15-ig nem rendelkeztek személyi tulajdont képező állattal.

Az 1953 január 1-i helyzet szerint törölni kell a kolhozparasztok, munkások és alkalmazottak gazdaságainak az állatitermékek kötelező beadása terén a mult évekből fennmaradt minden adósságát. Meg kell magyarázni a kolhozparasztoknak, munkásoknak és alkalmazottaknak, hogy az állam azért alkalmazza ezt

a rendszabályt, hogy segítse őket a személyi tulajdont képező állatok megtartásában, és megkönnyítse az állatbeszerzés lehetőségét azok számára, akiknek eddig még nincs jószáguk.

8. Az állattenyésztés ügyét nem lehet előrevinni, ha a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek nem látnak hozzá, ha a mezőgazdaság minden dolgozója minden kolhozban és szovhozban nem lát hozzá szívvel-lélekkel a szilárd takarmányalap megteremtéséhez. Sok kerületben és kolhozban a takarmányalap elhanyagoltsága teljesen tűrhetetlen jelleget öltött.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, valamint a gép- és traktorállomások meg a szovhozok vezetőit, hogy a legrövidebb idő alatt számolják fel a takarmányalap elhanyagoltságát, s a közös állatállományt teljes mértékben lássák el jó szénával és más szálastakarmányokkal, gyökértakarmány-növényekkel, silónövényekkel, zöldtakarmánnyal, takarmánygabonával és más abraktakarmánnyal.

El kell érni az évelő és egynyári szálastakarmánynövények, a silókukorica és silónapraforgó, a gyökér- és a kobakos takarmánynövények vetésterületének növelését és terméshozamának nagyfokú emelését. Ennek érdekében határozott intézkedéseket kell tenni a takarmánynövénytermesztés agrotechnikájának megjavítására. A Központi Feketeföldű Területeken és a nem-feketeföldű övezetben, Belorusszija és a balti köztársaságok kerületeiben, az Ural, Szibéria, Távol-Kelet déli kerületeiben és Kazahsztán északi kerületeiben gondoskodni kell a silókukoricavetés előmozdításáról. Minden kolhoz és szovhoz tároljon egy-egy tehénre legalább öt-hat tonna silótakarmányt. Minden kolhozban és szovhozban silózó berendezéseket kell építeni, olyan méretekben, hogy teljes mértékben biztosítsák a megállapított takarmánysilózási terv teljesítését. A burgonya kiváló takarmánytulajdonságaira való tekintettel jelentősen fokozni kell a burgonya takarmánycélokra történő termesztését, elsősorban a nem-feketeföldű övezetben, az Uralban, a Központi Feketeföldű Területeken és Nyugat-Szibériában.

A kolhozokban és szovhozokban a szakaszos legeltetési rendszer alkalmazása útján nagy arányokban kell bevezetni az állatok nyári karámoztatását.

Gondoskodni kell az állatok egészségügyi ellátásának javításáról. Utasítani kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, hogy tanulmányozza a legelőntartás kihasználását, s 1954 január 1-ig terjesszen javaslatokat a Szovjet-

unió Minisztertanácsa elé az arra alkalmas legelők helyesebb és észszerűbb kihasználásáról.

Ajánlani kell a kolhozoknak, hogy a pásztorok és juhászok számára teremtsék meg a szükséges anyagi életkörülményeket, lássák el őket megfelelő munkaruhával és lábbelivel.

9. A szena- és szalmabetakarítás idején a betakarított, s a kolhozvezetőség által átvett és bevételezett széna és szalma teljes mennyiségének legfeljebb 10%-át, a rétek második kaszálásából eredő széna 20%-át, a szénabetakarítási tervet teljesítő kolhozokban pedig a betakarítási terven felül betakarított széna 30%-át kell kiadni a kolhozparasztoknak és a traktorosbrigádok tagjainak a széna és a szalma betakarításakor teljesített munkaegységekre. Ezenkívül a takarmánybetakarítás idején az egész betakarított szénamennyiségnek legfeljebb 5%-át, a betakarított és kazalba rakott szalmának pedig 10%-át előlegként kell kiadni a kolhozparasztoknak az év kezdete óta teljesített munkaegységekre. Ajánlani kell a kolhozoknak, hogy biztosítsanak legelőt a kolhozparasztok állatainak kihajtására és segítsék a kolhozparasztokat szállítóeszközökkel a betakarított takarmány elszállításában.

10. Véget kell vetni annak, hogy sok gép- és traktorállomás közömbös magatartást tanúsít a kolhozállattenyésztés fejlesztésének ügyében. 1954-ben a kolhozokban a szénakaszálási, gereblyézési és boglyázási munkák 65%-át, a széna kazalozásának 50%-át, 1955-ben pedig a szénakaszálás, a gereblyézés és a boglyázás 80%-át, s a kazalozás 65%-át kell gépesíteni; a silózást 65, illetve 75%, a silónövények és a gyökértakarmány-növények vetését 75, illetve 95%, a szalma betakarítását és kazalozását a kombájnokkal learatott területről 1954-ben 50%-ra, 1955-ben pedig 70%-ra kell gépesíteni.

Nagyobb arányokban kell gyártani és a mezőgazdaságnak szállítani különböző rendszerű kaszálógépeket, gereblyéket, szénagyüjtőgépeket, kazalrakógépeket, szalmagyüjtőkocsikat, silókombájnokat, kukoricabetakarítógépeket, ekszkavátorokat, árokásógépeket és alagcsövezőgépeket, talajnyesőket, útgyalukat, bokorirtógépeket, mocsári talajmarókat, szkrépereket, vízemelő szivattyúkat, fa és fém víztartályokat, öntöttvas-, azbeszt-, cement-, vasbeton- és gázcsöveket, onműködő itatóvályúkat, kötélpályákat és különböző rendszerű villamosmotorokat.

Kötelezni kell a Gépipari Minisztériumot, hogy fokozza a takarmanytermelésnek, a rétek és a legelők lecsapolásának és gyökeres megjavításának, a legelők árasztásos öntözésének komplexgépesítéséhez, valamint a tenyésztelepek munkaigényes ter-

melési folyamatainak gépesítéséhez szükséges új gépek és szerszámok tervezésére irányuló munkáját.

11. 1954-ben a következő arányokban kell biztosítani a kolhozok állattenyésztési épületeinek építését: marhaistállókat és borjúnevelő helyiségeket 4,2 millió állat, juhaklokat 16,3 millió állat, sertésólakat 2,5 millió állat, baromfiólakat 27 millió baromfi, csirkenevelő ólakat 30 millió csirke számára kell építeni.

A Szovjetunió Állami Tervbizottságának gondoskodnia kell arról, hogy a kolhozok megvásárolhassák a szükséges palát, fát és más építőanyagot.

A helyi- és szövetkezeti ipar vállalatai a kolhozoknak való eladás céljából növeljék a tégla, a tetőcserép és a mész termelését. Ajánlani kell a kolhozoknak, hogy saját erőikkel és eszközeikkel állítsanak elő téglát, tetőcserepet és meszet, ha ez gazdaságilag célszerű.

A Szovjetunió Állami Tervbizottsága, a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériuma és a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma három hónapon belül tegyenek javaslatokat a Szovjetunió Minisztertanácsának a kolhozok és a szovhozok szükségleteit szolgáló helyi fakitermelés megjavítására.

12. A szovhozok állattenyésztésének jelentős fellendítése, az állattenyésztés hozamának emelése, a termékek önköltségének csökkentése, valamint a hús, a tej, a gyapjú, a bőr és más termékek állami begyüjtésének növelése céljából biztosítani kell a szükséges mennyiségben jó széna, nedvdús takarmányok és jelentős mértékben saját készítésű abraktakarmányok termelését. Sokkal jobban kell elvégezni az építőmunkákat, s az állatoknak mindenütt kényelmes helyiségeket kell biztosítani. A legközelebbi két-három évben meg kell valósítani a szovhoztermelés minden ágának komplex-gépesítését. 1954—1955-ben a szovhozok munkásainak és alkalmazottainak kellőszámú lakóházat, iskolát és más, kulturális és szociális célokat szolgáló helyiségeket kell építeni. A Szovjetunió Állami Tervbizottsága gondoskodjék róla, hogy az évi tervek kellő összegű pénzt, kellő mennyiségű anyagot és felszerelést irányozzanak elő.

13. Az SzKP KB plénuma felhívja a helyi pártszervek figyelmét arra, hogy határozottan meg kell erősíteni az állattenyésztés fejlesztésének irányítását. A közös állattenyésztés a mezőgazdaság legbonyolultabb ágazata, amely állandó gondoskodást, figyelmet és szakszerű vezetést kíván. A pártszervek — különösen az elmaradó kolhozokban és szovhozokban — szakítsanak azzal a gyakorlattal, hogy nem avatkoznak be az állattenyésztés ügyebe. Vessék latba minden erejüket, hogy gyorsabban elsajá-

títsák a nagyüzemi állattenyésztő gazdaságok gazdaságtanát és vezetésének technikáját, s neveljenek sok magasképzettségű vezetőt ennek a fontos mezőgazdasági ágnak. Helyesen kell elosztani a párt- és a komszomolszervezetek erőit, hogy az állattenyésztés dolgozóinak sorai a kommunisták és a komszomolisták ezreivel gyarapodjanak.

Ha minden helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerv, a mezőgazdaság minden szakembere és szervezője, kommunistája és komszomolistája, minden kolhozparaszt, a gép- és traktorállomasok és szovhozok minden dolgozója határozottan és fáradhatatlanul dolgozik az állattenyésztés további fellendítéséért, s ehhez nem sajnálja az erőt és az eszközöket, akkor országunk lakossága a legközelebbi két-három éven belül bőségesen kap majd húst, tejet, vajat, tojást és más állatiterméket, könnyű- és élelmiszeriparunk pedig megkapja a fontosabb nyersanyagokat.

III.

A kolhozok és a szovhozok burgonya- és zöldségtermelésének növeléséről és e termékek begyűjtéséről

Országunknak nagy lehetőségei vannak a burgonya- és zöldségtermelés terén. Az élenjáró kolhozok és szovhozok e lehetőségek kihasználásával kitűnő termést érnek el burgonyából, káposztából, paradicsomból, uborkából és egyéb zöldségfélékből. Az Ivanovo terület sujai kerületében levő „Sztálin" kolhoz hektáronként átlagosan 300 mázsás zöldségtermést és 450 mázsás káposztatermést takarít be. E kolhoz élenjáró brigádjainak területén a káposzta és a sárgarépa hektáronkénti termése 500, uborkatermése pedig 320 mázsa. A Kiev terület csernobili kerületében levő „Sztálin" kolhoz hektáronként 607 mázsa burgonyát takarított be. Moszkva terület „Gorkij" szovhozában egyes táblákon 800—1 000 mázsás káposzta- és 400—600 mázsás sárgarépatermést takarítanak be hektáronként.

A burgonya- és zöldségtermelés növelésének lehetőségeit azonban nem használják ki kellőképpen, s rosszul alkalmazzák a termelésben az e növények kiváló terméseredményeinek elérése során szerzett élenjáró tapasztalatokat.

Sok kolhozban és szovhozban nagy késedelemmel végzik a burgonyavetést, trágyázatlan földbe vetik a burgonyát, s a megállapított mennyiségnél kevesebb vetőburgonyát ültetnek el területegységenként. Rosszul szervezik meg a burgonya- és zöldségvetések sorközi művelését. Nagy veszteségeket okoz a késői és a hanyag betakarítás is. A kolhozokban a helyi szovjet- és

mezőgazdasági szervek hallgatólagos jóváhagyásával helytelen gyakorlat alakult ki a vetőburgonya félretevésével kapcsolatban. A vetőburgonya-készleteket nem szeptemberben teszik félre, amikor erre a legkedvezőbbek a feltételek, hanem októberben és novemberben, amikor már beköszönt az esős idő és a fagy. Ennek következtében a burgonyát nedvesen vagy félig fagyottan, válogatás nélkül tárolják, s tárolás közben a készletek jelentős része megromlik.

Gyengén fejlett a melegágyi-növényházi gazdálkodás, s ennek folytán a téli és a tavaszi időszakban igen kevés zöldséget termelnek, nem elegendő mennyiségben nevelnek káposzta-, paradicsom- és más zöldségpalántát.

A kolhozok és a szovhozok burgonya- és zöldségtermelésének jelentős elmaradása mindenekelőtt azzal magyarázható, hogy a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériuma és a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma évekig nem vetette fel, és nem oldotta meg a burgonya- és zöldségtermelés olyan döntő kérdéseit, mint a burgonya és zöldség vetésének, illetve ültetésének, ápolásának és betakarításának gépesítése, művelésük agrotechnikájának megjavítása, a kolhozok és a szovhozok gazdasági érdekeltségének növelése e növények termelésében.

A gép- és traktorállomások rosszul foglalkoznak a burgonya- és zöldségtermeléssel. A gép- és traktorállomások erői a kolhozok legfontosabb gabonatermelési munkáinak 90—95%-át végzik el, de 1952-ben a burgonyaültetésnek csak 14%-át, a betakarításnak alig 6%-át végezték el a kolhozok számára, a zöldségfélék művelésének gépesítéséért pedig úgyszólván semmit sem tettek. A burgonya- és zöldségtermelést a legutóbbi időkig főleg kézierővel végezték, s gazdaságilag nem ösztönözték kellőképpen. Ennek szükségszerűen komoly elmaradásra kellett vezetnie, s valóban arra is vezetett.

A burgonya- és zöldségtermelés sikeres fejlesztésének egyik legfontosabb feltétele a tudomány vívmányainak és az élenjáró tapasztalatoknak alkalmazása a termelésben. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumában meg a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumában, s ezek helyi szerveiben maradian kezelik a burgonya- és zöldségtermelés új, haladó módszereit és eljárásait, mindenekelőtt e növények négyzetes-fészkes vetésmódját, valamint a zöldségpalánták tőzegkockákban való nevelését. Sokáig nem javasolták a kolhozoknak és szovhozoknak e sok évvel ezelőtt kidolgozott és gazdaságilag igen eredményes módszerek tömeges alkalmazását a termelésben, 1953-ban négyzetes-fészkes módszerrel csupán 318 000 hektáron vetet-

tek burgonyát. Ez az egész burgonyavetésnek alig 10%-a. Csak egyes élenjáró kolhozokban és szovhozokban alkalmazzák a zöldségpalánták tőzegkockákban való nevelését.

Az SzKP KB plénuma a burgonya- és zöldségtermeléssel kapcsolatban fő feladatnak tartja e növények terméshozamának jelentős emelését, a gépesítés széleskörű alkalmazása, valamint ápolásuk élenjáró módszereinek meghonosítása alapján. A feladat az, hogy a legközelebbi két-három év alatt a burgonya- és zöldségtermelést olyan mértékig fejlesszük, amely teljesen kielégíti nemcsak a városok, az ipari központok és a feldolgozóipar szükségleteit, hanem az állattenyésztés burgonyaszükségletét is.

Az SzKP KB plénuma határozatilag kimondja:

1. A burgonya- és zöldségtermelés további növelése céljából 1954-ben a burgonya- és zöldség-vetésterületeket bővíteni kell, mégpedig:

a) a kolhozok burgonya-vetésterületét 4 128 500 hektárra, zöldség-vetésterületét 1 003 400 hektárra; biztosítani kell, hogy a kolhozok a burgonyát 153 400 hektár területen, a zöldségféléket pedig 284 200 hektár területen öntözött földbe ültessék;

b) a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának szovhozaiban a burgonya vetésterületét 218 000 hektárra, a zöldségfélék vetésterületét 72 500 hektárra, a Szovjetunió Élelmiszeripari Minisztériumának szovhozaiban a burgonya vetésterületét 44 000 hektárra, a zöldségfélék vetésterületét pedig 20 000 hektárra kell emelni.

2. Az 1954. évre a burgonya és zöldségfélék termelésében legalább a következő hektáronkénti terméshozamot kell feladatként kitűzni:

a) a kolhozokban 140 mázsás burgonyatermést, 175 mázsás káposztatermést, 110 mázsás uborkatermést, 135 mázsás paradicsomtermést, 85 mázsás vöröshagymatermést, 120 mázsás sárgarépatermést, 130 mázsás céklatermést;

b) a szovhozokban 140 mázsás burgonyatermést, 210 mázsás káposztatermést, 115 mázsás uborkatermést, 165 mázsás paradicsomtermést, 100 mázsás vöröshagymatermést, 135 mázsás sárgarépatermést és 155 mázsás céklatermést.

3. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, a kolhozokat, a szovhozokat, valamint a gép- és traktorállomásokat kötelezni kell, hogy jelentősen növeljék a burgonyatermelést, különösen a Szovjetunió európai részének központi vidékein, ahol erre rendkívül kedvezőek a feltételek. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Miniszté riu-

mának, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveknek az intézkedések egész rendszerének életbeléptetése útján gondoskodniuk kell a burgonya terméshozamának növeléséről a Szovjetunió európai részének központi vidékein, s mindenekelőtt biztosítaniok kell:

a) az ültetés négyzetes-fészkes módszerének széleskörű alkalmazását, s a vetés ápolásával, valamint a burgonya betakarításával kapcsolatos munkák maximális gépesítését;

b) a burgonyának a legjobb földek, köztük a folyók árterületére való ültetését;

c) a burgonya vetésterületének bővítését az öntözéses földeken;

d) a trágya-, különösen az istállótrágyafelhasználás jelentős növelését.

4. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériuma, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma, a köztársaságok, határterületek és területek szovjet- és mezőgazdasági szervei elé azt a feladatot kell kitűzni, hogy a kolhozokban és a szovhozokban az 1954—1955. év folyamán biztosítsák a burgonya és zöldségfélék ápolásával és betakarításával kapcsolatos legfontosabb munkák gépesítésének következő színvonalát (e munkák mennyiségéhez viszonyítva százalékban): 1954 folyamán a kolhozoknak 40—65%-ra, a szovhozoknak 80—90%-ra kell gépesíteniük a burgonya ültetését, sorközi művelését és betakarítását. 1955-ben a burgonya ültetésének, sorközi művelésének és betakarításának gépesítési színvonalát a kolhozoknak 80—90%-ra, a szovhozoknak pedig 95%-ra kell emelniük.

A kolhozokban 1954-ben a zöldségfélék vetését 50%-ra, a palántaültetést 35%-ra, a zöldségfélék sorközi művelését 70%-ra kell gépesíteni. A szovhozokban 80—85%-ra kell emelni e munkák gépesítésének színvonalát. 1955-ben a zöldségfélék vetésének gepesítési színvonalát a kolhozoknak 80—90%-ra, a palántaültetés gépesítésének színvonalát 70—80%-ra, a zöldségfélék sorközi művelésének gépesítési színvonalát 80—90%-ra kell emelniük. A szovhozokban 1955-ben biztosítani kell a zöldségfélék ápolásával kapcsolatos munkák 95%-ának gépesítését.

5. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, a gép- és traktorállomások igazgatóit és a szovhozigazgatókat kötelezni kell, hogy biztosítsák a burgonyaültetésnél, s a zöldségfélék vetésénél és ültetésénél a négyzetes-fészkes módszer széleskörű alkalmazását. Ez a módszer lehetővé teszi a hosszanti és keresztirányú, gépesített mű-

velést. A kolhozokban és szovhozokban biztosítani kell, hogy 1954 folyamán következetesen négyzetes-fészkes és négyzetes módszerrel végezzék a burgonya, a paradicsom és a káposzta ültetését. Tekintve, hogy 1954-ben még nem lesz elég burgonyaültetőgép a burgonyaültetésnek az egész vetésterületen való gépesítésére, ekéket, kultivátorokat és egyéb eszközöket kell széles körben felhasználni a burgonya négyzetes-fészkes ültetésére.

6. Széles körben meg kell honosítani a zöldségfélék palántáinak tőzegkockákban való nevelését, mert ez a módszer rendkívül megnöveli a termést, s biztosítja a zöldségfélék korábbi beérését. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket kötelezni kell, hogy 1954-től kezdve minden kolhozban és szovhozban biztosítsák a tőzegkockák készítését, s bennük zöldségpalánták nevelését. A helyi szovjetek ismertessék a kolhozokkal a tőzegkockák készítésével kapcsolatos feladatokat, s szervezzék meg e feladatok végrehajtásának ellenőrzését.

7. A burgonya és zöldségfélék ápolásával és betakarításával kapcsolatos munkák komplex-gépesítésének széleskörű alkalmazása érdekében a mezőgazdaságban a következő gépeket és munkaeszközöket kell alkalmazni:

négysoros négyzetes-fészkes burgonyavetőgépet; négysoros, műtrágyaszórásra alkalmas töltögető kultivátort; HTZ-7 mintájú traktorhoz való fejtrágyázó kultivátort; burgonyaszedő kombájnt; szárvágógépet; a HTZ-7 traktorhoz való zöldségvetőgépet; a palánták négyzetes vetésére alkalmas palántaültetőgépet; tőzegkockákat előállító gépet, gépesített adagolóval és keverőszerkezettel; HTZ-7 traktorhoz való porozó- és permetezőgépet; esőztető berendezést, univerzális traktorvontatású rakodógépet; istállótrágya-, tőzeg-, műtrágya- és mész-szórógépet; trágyalé és műtrágyaoldat permetezésére szolgáló önműködő trágyalé-öntözőgépet; zöldségfélék, burgonya, szerves- és műtrágya szállítására megnagyobbított karosszériájú billenőautókat és egyéb gépeket.

8. Az SzKP KB plénuma kötelezi a párt- és szovjetszerveket, hogy széles körben magyarázzák meg a kolhozparasztoknak, munkásoknak és alkalmazottaknak, a Szovjetunió Minisztertanácsa és az SzKP Központi Bizottsága által „Az 1953. évi termésű burgonya és zöldség állami begyüjtési és felvásárlási tervéről, valamint a termékek begyüjtési árának felemeléséről" és „A kolhozok burgonya- és zöldségkereskedelmének fejlesztéséről" elfogadott határozatokat, amelyek arra irányulnak, hogy

növeljék a kolhozok és a kolhozparasztok anyagi érdekeltségét a burgonya és a zöldségfélék termelésének általános fokozásában.

9. Abból a célból, hogy a kolhozok fokozottabban legyenek érdekelve a zöldség- és burgonyatermelésben, csökkenteni kell e termékfajták kötelező beadásának mértékét, s növelni kell felemelt árakon való állami felvásárlásukat. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a köztársasági minisztertanácsokat, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, hogy dolgozzák ki, s egy hónapon belül terjesszék jóváhagyás végett a Szovjetunió Minisztertanácsa elé a kolhozok és a kolhozporták kötelező burgonyabeadásának újabb, területenkénti mértékét és a kolhozok kötelező zöldségbeadásának mértékét. Vigyázzanak, hogy az új mérték kidolgozásánál ne legyen nagy eltérés a körülbelül egyforma burgonya- és zöldségtermelési feltételekkel rendelkező kerületek kötelező beadásának mértéke között, s hogy a kötelező beadás mértéke a városokhoz és az ipari központokhoz közeleső kerületekben csak alig valamivel legyen magasabb, mint a többi kerületben.

10. A városok és az ipari központok környékén folyó zöldségtermelés minél gyorsabb növelése céljából kötelezni kell a köztársasági minisztertanácsokat, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, hogy Moszkva terület példájára dolgozzanak ki konkrét intézkedéseket a zöldségvetésterületeknek az öntözött földeken, a lapályos területeken és a lecsapolt tőzegtalajon való összpontosítására, továbbá a zöldségfélék ápolásának gépesítésére, s ezen az alapon a zöldségtermelés fokozására.

11. Mivel a szovhozok a burgonya- és zöldségtermelés fokozásának nagyjelentőségű tényezői, kötelezni kell a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, hogy 1953—1954-ben további 154 szovhozt, a Szovjetunió Élelmiszeripari Minisztériumát pedig, hogy hét szovhozt állítson át zöldség- és burgonyatermelésre.

12. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a köztársasági minisztertanácsokat, a határterületi és a területi végrehajtó bizottságokat kötelezni kell, hogy biztosítsák az 1953. évi népgazdasági tervben a kolhozok és szovhozok számára melegágyak és növényházak építésével kapcsolatban megszabott feladatok teljesítését.

A kolhozokban és szovhozokban 1954 folyamán 9 197 000 melegágyat és 514 500 négyzetméter területű növényházat, 1955-ben pedig 11 896 000 melegágyat és 745 000 négyzetméter területű növényházat kell létesíteni. A kolhozoknak és a szovhozoknak saját eszközeikből 1954 folyamán 2 789 000 melegágyat és

252 000 négyzetméter területű növényházat, 1955-ben pedig további 2 858 000 melegágyat és 362 000 négyzetméter területű növényházat kell létesíteni.

Írják elő, hogy a kolhozokban és szovhozokban nagy arányokban létesítsenek gőz-, víz- és villanymelegítésű melegágyakat és növényházakat, s a melegágyak és növényházak melegen tartására és talajmelegítésre használják fel messzemenően az ipari vállalatok hőfölöslegét. A kolhozokat patronáló moszkvai iparvállalatok példája nyomán segítséget kell adni a kolhozoknak, hogy saját eszközeikből melegágyakat és növényházakat létesítsenek. Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, hogy a népgazdasági tervekben irányozza elő a melegágyak és a növényházak építéséhez szükséges anyagok és alkatrészek gyártását és eladását a kolhozoknak meg a szovhozoknak, továbbá a melegágyak és növényházak tüzelőellátását.

13. Az SzKP KB ugyanakkor, amikor nagy nyomatékkal mutat rá a vetőburgonyatermeléssel kapcsolatos munkákban mutatkozó komoly hiányosságokra és elítéli azt a káros gyakorlatot, hogy területegységenként a megállapított mennyiségnél kevesebb vetőburgonyát ültetnek el, egyben kötelezi a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, a kolhoz- és szovhozvezetőket, hogy tegyék meg a szükséges intézkedéseket, amelyek értelmében a kolhozok és a szovhozok az 1953. évi termés betakarításától kezdve saját termésükből teljesen ellátják magukat jóminőségű vetőburgonyával, és semmiesetre sem engedik meg, hogy a megállapított mennyiségnél kevesebb vetőburgonyát ültessenek el területegységenként. Le kell szögezni, hogy minden kolhoz és szovhoz köteles a tömeges betakarítás kezdetén tárolni a szükséges vetőburgonyát.

14. A lakosság burgonya- és zöldségellátásának megjavítása szempontjából nagyjelentőségű e növények 1953. évi betakarításának, begyüjtésének és felvásárlásának sikeres végrehajtása. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, az FSzKSz-t, a köztársasági minisztertanácsokat, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, hogy biztosítsák a burgonya és a zöldség begyüjtési és felvásárlási tervének sikeres teljesítését. Adjanak meg a kolhozoknak minden támogatást a betakarítás megszervezéséhez, különösen a betakarítási munka gépesítéséhez, s ugyanígy a burgonyának és a zöldségféléknek a mezőkről és a kolhozraktárakból a begyüjtési helyekre, a kikötőkbe és a vasútállomásokra szállításához.

A Szovjetunió Vasútügyi Minisztériumának, Tengerhajózási és Folyamhajózási Minisztériumának, Gépkocsiközlekedési és Gépkocsiútügyi Minisztériumnak a kolhozpiaci eladásra szánt termékek szállításához közlekedési eszközöket kell az olyan kolhozok rendelkezésére bocsátaniuk, amelyek teljesítették kötelező burgonya- és zöldségbeadásukat, s burgonyában meg zöldségfélékben való természetbeni fizetési kötelezettségeiket.

15. A kolhozoknak a burgonya- és zöldségtrágyázásra kiadott műtrágya tökéletesebb és helyesebb felhasználása céljából el kell rendelni, hogy 1953-ban és 1954-ben a kolhozok hitelbe kapják az e növények trágyázásához szükséges műtrágyát, s e hitelt az idei termésből burgonyában vagy valamilyen zöldségfélében, természetben fizessék vissza. A műtrágyát az állami raktárakból az Összszövetségi Begyüjtési Fuvarozónak meg a gép- és traktorállomásoknak kell elszállítaniuk, a műtrágyának a mezőkre szállításáról pedig a gép- és traktorállomásoknak s a kolhozoknak kell gondoskodniuk.

16. A kolhozok és a szovhozok tekintsék elengedhetetlen feladatuknak a zöldségtermelő brigádok megerősítését. Szervezzék meg a kolhozparasztoknak, a gép- és traktorállomások dolgozóinak és a szovhozok dolgozóinak a zöldségfélék és a burgonya termelésénél alkalmazott élenjáró munkamódszerek elsajátítására irányuló oktatását; minden kolhozban és szovhozban képezzenek ki káderekét a burgonyavetőgépek, a palántavetőgépek és más gépek kezelésére. Tanfolyamokon, a rádió, a mozi és a sajtó útján, külön előadásokon és konzultációkon ismertessék meg a kolhozparasztokat, a gép- és traktorállomások, valamint a szovhozok dolgozóit a burgonya- és a zöldségtermelés korszerű technikájával és agrotechnikájával. E technika elsajátítása döntő feltétele a zöldség és a burgonya sikeres gépesített vetésének, illetve ültetésének, ápolásának és betakarításának.

17. A szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, az SzKP határterületi és területi bizottságait, a kerületi pártbizottságokat, a kolhozokban, a gép- és traktorállomásokon és a szovhozokban működő pártalapszervezeteket kötelezni kell, hogy határozottan javítsák meg a zöldség- és burgonyatermelés fejlesztésének irányítását. A zöldségfélék termelése igen bonyolult mezőgazdasági ág. Hogy helyesen irányíthassuk ezt a termelési ágat, meg kell ismerkednünk vele. Az a pártvezető, aki nem ismeri a burgonya és a zöldségfélék termelésének gépesítését és agrotechnikáját, aki nincs tisztában a vetés és az ültetés négyzetes-fészkes módszereinek és más agrotechnikai intézkedéseknek a lényegével, nem tud majd a zöld-

ségtermelés és a burgonyatermelés fellendítéséért folyó harc élére állni. A teljes ülés megköveteli a pártvezetőktől, hogy a gyakorlatban biztosítsák a zöldség- és burgonyatermelés gyors fellendülését.

IV.

A gabonafélék, az ipari növények és az olajosmagvú növények terméshozamának emeléséről

Jelentős eredményeket értünk el a gabonatermelés fejlesztésében. A legértékesebb tápnövény — a búza vetésterülete az 1940. évihez képest 8,1 millió hektárral növekedett. Az ország élelmiszerellátása szempontjából oly fontos vidékek, mint Ukrajna, Észak-Kaukázus, a Krim, amelyek súlyosan szenvedtek a háború idején, gyorsan helyreállították mezőgazdaságukat, és jelentősen növelték gabonatermelésüket, különösen őszibúzatermelésüket. Sok kolhoz és szovhoz hektáronként 150—200 pud őszibúzatermést, sőt még ennél is többet takarít be.

Helyreállítottuk és kibővítettük a cukorrépa, a napraforgó és több más ipari növény vetésterületét. A cukorrépa vetésterületének növelése és hozamának emelése biztosította a lakosság cukorszükségletének még teljesebb kielégítését. Nagy eredményeket értünk el a gyapottermelésben, különösen az Üzbég, a Tadzsik és a Türkmén Szovjet Szocialista Köztársaságban. Ennek eredményeként sokkal több pamutszövetet gyártunk, mint a háború előtt.

Az SzKP KB plénuma egyszersmind megállapítja, hogy jóllehet a gabona, az ipari növények és az olajosmagvú növények termelésében jelentős eredményeket értünk el, nagy fogyatékosságok is mutatkoznak. Sok kolhoz és szovhoz még mindig kis termést ér el gabonából, olajosmagvú növényekből, hüvelyesekből és hosszúrostú lenből, különösen a nem-feketeföldű övezetben, a Központi Feketeföldű Területeken, a Volgavidéken és Szibériában. Az Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaság kolhozaiban a legutóbbi évek során csökkent a kukorica vetésterülete és terméshozama.

A szántóföldi növények alacsony terméshozamának fő oka a gép- és traktorállomások, a kolhozok és a szovhozok nem kielégítő minőségű munkája, és az, hogy több szovjet- és mezőgazdasági szerv, gép- és traktorállomási igazgató, szovhozigazgató és kolhozelnök lebecsüli az agrotechnika kérdéseit.

Sok gép- és traktorállomás nem idejekorán és rosszul végzi

el a mezei munkákat, nem teljesíti az őszi mélyszántás tervét. Ennek következtében a tavaszi növények vetésének jelentős része tavaszi szántásba kerül. A tavaszi vetés időtartamát megengedhetetlenül elhúzzák. Az ugart későn törik fel és rosszul munkálják meg, az őszi vetést pedig nem idejekorán végzik. Nem küszöbölték ki teljesen azt a helytelen gyakorlatot, hogy rosszminőségű vetőmagot vetnek, s a megállapított vetőmagnál kevesebbet vetnek el területegységenként.

Nem alkalmazzák széleskörűen az olyan élenjáró agrotechnikai módszereket, mint a gabonafélék sűrűsoros és keresztsoros vetésének, a kukorica és a napraforgó négyzetes-fészkes vetésének módszere és egyéb módszerek, bár ezek kitűnően beváltak a gyakorlatban. Sokhelyütt nem termelik a legjobb és a legnagyobb hozamú fajtákat. Elhanyagolt állapotban van a hajdina, a köles, a hosszúrostú len, az évelő és az egynyári szálastakarmánynövények vetőmagtermesztése.

Sok helyi pártszervezet nem végzett megfelelő tömegmunkát az élenjáró agrotechnika meghonosítása érdekében, s gyengén mozgósítja a kolhozparasztokat, a gép- és traktorállomások, valamint a szovhozok dolgozóit a mezőgazdasági növények ápolásával és betakarításával kapcsolatos munkák kellő idejű és jóminőségű elvégzésére.

A gabonafélék, az olajosmagvú növények és az ipari növények főleg azért hoznak kis termést az ország több vidékén, mert a talaj nem kap elég szerves- és műtrágyát, különösen istállótrágyát, tőzeget és tőzegkomposztot. A kolhozok trágyatelepek hiányában helytelenül tárolják az istállótrágyát, amely ennélfogva veszít értékéből. A Belorusz Szovjet Szocialista Köztársaságban, Brjanszk, Szmolenszk, Velikije Luki területen és néhány más területen egyáltalán nem kielégítő mennyiségben vetnek zöldtrágyának csillagfürtöt, szeradellát és egyéb növényeket. A savanyú, gyepes podzoltalajú vidékeken a kolhozok nagy része nem meszezi a talajt.

Sok kolhoz és szovhoz a kalászosok, az olajosmagvú növények és az ipari növények ápolásával kapcsolatos munkákat nem kellő időben és rosszul végzi. Ezért és a betakarításból eredő termésveszteségek miatt nagymennyiségű mezőgazdasági termék kárbavész.

Nincs megszervezve a gép- és traktorállomások munkájára megszabott határidők és minőségi követelmények betartásának ellenőrzése. A gép- és traktorállomások traktormunkájának minőségét ellenőrző állami felügyelők, a kerületi mezőgazdasági igazgatóságok főagronómusai, a köztársasági mezőgazdasági

minisztériumok, a határterületi és a területi mezőgazdasági igazgatóságok vezető- és főagronómusai elszakadtak a gép- és traktorállomások munkájától, s nem töltik be az ellenőrzés rájuk bízott funkcióit. Helytelen az a terméshozam-tervező gyakorlat, amely szerint az élenjáró kolhozoknak és növénytermelő brigádjaiknak túlságosan nagy tervfeladatokat szabnak meg a terméshozamra, ami megfosztja a kolhozparasztokat, s a gép- és traktorállomások traktorosbrigádjainak dolgozóit attól a lehetőségtől, hogy termelékenyebb munkájukért prémiumot kapjanak.

A gabonafélék, az ipari és az olajosmagvú növények össz- és árutermelésének további növelése érdekében az SzKP KB plénuma határozatilag kimondja:

1. Minthogy a gabonatermelés az egész mezőgazdasági termelés alapja, elengedhetetlen a gabona termelésének, különösen a legértékesebb tápnövény — az őszi- és tavaszibúza termelésének minden módon való fejlesztése a terméshozam további emelése útján, mind a fő búzatermő vidékeken, mind a Központi Feketeföldű Területeken és a Volgavidék jobbparti területein. A délkeleti vidékeken, Kazahsztánban és Nyugat-Szibériában növelni kell az üvegesbúza termelését.

2. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériumát, továbbá a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy gondoskodjanak a kásafélék, különösen a hajdina és a köles termelésében mutatkozó elmaradás leküzdéséről.

Abból a célból, hogy a hajdina és a köles termelésében növeljék a kolhozok és a kolhozparasztok gazdasági érdekeltségét, meg kell engedni a kolhozoknak:

a) hogy a kötelező állami beadás során és a gép- és traktorállomások munkájáért való természetbeni bér fejében hajdinát adjanak be más tápnövények helyett, azon az alapon, hogy 100 kilogramm hajdina egyenértékű 200 kilogramm rozzsal vagy 150 kilogramm búzával. Javasolni kell a kolhozoknak, hogy a kolhoz terméstervén felül begyűjtött hajdinatermés 50%-áig természetben adjanak prémiumot a kolhozparasztoknak meg a gép- és traktorállomások traktorosbrigádjaihoz beosztott dolgozóknak. A prémium kifizetésének a kolhoz gabonatermésétől és az állami gabonabeadási terv teljesítésétől függetlenül kell történnie;

b) hogy a kötelező állami beadás során és a gép- és traktorállomások munkájáért való természetbeni bér fejében kölest adjanak be az államnak más tápnövények helyett, azon az alapon, hogy 100 kilogramm köles egyenértékű 105 kilogramm

búzával vagy 125 kilogramm rozzsal. Javasolni kell a kolhozoknak, hogy a kolhoz terméstervén felül valóban begyüjtött kölestermés 50%-áig természetben adjanak prémiumot a kolhozparasztoknak, meg a gép- és traktorállomások traktorosbrigádjaihoz beosztott dolgozóknak, függetlenül a kolhoz gabonatermésétől és gabonabeadási tervének teljesítésétől.

Meg kell bízni a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, hogy a tudományos intézetek és a kísérleti állomások részletes kísérleteket végezzenek a csumizzal, állapítsák meg a nagyobb hozamú, a helyi viszonyokhoz leginkább alkalmazkodó fajtákat, dolgozzák ki termelésének agrotechnikáját, hogy a kolhozok és a szovhozok meghonosíthassák ezt a bőtermésű növényt.

3. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a déli, a kaukázusontúli, a középázsiai és a távolkeleti területek és köztársaságok helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveit, hogy gondoskodjanak a rizs terméshozamának jelentős fokozásáról és vetésterületének növeléséről, biztosítsák az öntözőhálózat idejekorán való előkészítését, az ápolás agrotechnikai színvonalának emelését és a rizstermés kellő időben történő betakarítását.

Különösen nagy figyelmet kell fordítani a lakosság élelmiszerellátásának javítása szempontjából nagyjelentőségű hüvelyesnövények (borsó, bab stb.) termelésére.

4. Az állattenyésztés problémájának megoldása szempontjából elsőrendű jelentőségű a szemestakarmányok: a kukorica, az árpa és a zab termelésének növelése. E növények termelését a következő két-három évben úgy kell növelni, hogy biztosítsuk a kolhozok és a szovhozok közös állatállományának elegendő mennyiségű szemestakarmánnyal való ellátását.

A déli és délkeleti vidékeken, a Központi Feketeföldű Területeken és a nem-feketeföldű területeken jelentős mértékben növelni kell a kukorica vetésterületét. A kukoricatermelés fokozása céljából széles körben alkalmazni kell a négyzetes-fészkes vetés módszerét, amely biztosítja a munkaráfordítás jelentős csökkenését, a sorközi művelés gépesítését, s egyszersmind a terméshozam emelkedését. Szükséges továbbá, hogy határozottan áttérjenek a hibridmagvakkal való kukoricavetésre.

5. Az SzKP KB plénuma azon a véleményen van, hogy a gyapottermelés további növekedését a kolhozok és a szovhozok gyapothozamának jelentős emelése, a kihasználatlan területek művelés alá vétele, újabb földek öntözése és talajjavítás útján kell elérni. Fokozott munkát kell végezni olyan újabb nagy-

hozamú, koránérő közepes- és hosszúszálú gyapotfajták nemesítése céljából, amelyek alkalmazkodnak egy bizonyos talaj- és éghajlati övezet viszonyaihoz, s alkalmasak a gépi ápolásra.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy tegyenek intézkedéseket a meglevő gyapotszedőgépek felhasználásának jelentős javítása érdekében, a Gépipari Minisztériumot pedig, hogy az 1954—1955. év folyamán gondoskodjék újabb tökéletesített gyapotszedő- és kurákszedőgépek gyártásáról.

6. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, s a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy biztosítsák a cukorrépatermelés további növelését, mégpedig az ápolás agrotechnikai színvonalának emelése, a répaszedés gépesítése, műtrágya alkalmazása, s a répa betegségei és kártevői elleni óvintézkedések útján.

A cukorrépa betakarításának, be- és kirakásának fokozottabb gépesítése érdekében kötelezni kell a Szovjetunió Gépipari Minisztériumát meg a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, hogy jelentősen növeljék a répaszedőkombájnok gyártását, s 1953—1954-ben terveztessenek be- és kirakó gépeket, amelyek már 1954-ben gyárthatók, és amelyek alkalmazhatók a répatermelő kolhozokban és szovhozokban.

7. A len- és kendertermelő vidékek párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervei tekintsék legfontosabb feladatuknak a len és kender vetésterületének kibővítését, e növények terméshozamának és árutermelésének jelentős fokozását. Javítsák meg a len és a kender ápolásának agrotechnikáját, ezeket a növényeket a legjobb elővetemények után vessék, határozottan javítsák meg a vetőmagtermesztést, s minden módon csökkentsék a veszteségeket a len és a kender betakarításának és elsődleges feldolgozásának kellő idejű és kifogástalan elvégzése, valamint a len és a kender ápolásával és betakarításával kapcsolatos legfontosabb munkák gépesítési színvonalának emelése útján.

A len- és a kendergyárakban építsenek műhelyeket a len- és kenderkóró ipari előkészítésére, továbbá lentiloló üzemeket, hogy 1955-ben a lengyárakban biztosíthassák az egész lenkóró-mennyiség 85—90%-ának feldolgozását.

8. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a köztársaságok minisztertanácsait, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy gondoskodjanak a napraforgó terméshoza-

mának további emeléséről, bővítsék az olajlen vetésterületét Kazahsztánban, Szibériában és az Uralban, biztosítsák a fejlett agrotechnika hasznosítását az olajosmagvú növények termelésében, alkalmazzák széles körben a napraforgó és a ricinus négyzetes-fészkes vetésének módszerét, valamint e növények gépi vetését és betakarítását. Biztosítsák új, nagy olajtartalmú, korainérő, a betegségekkel szemben ellenálló olajosmagvú növényfajták kitermelését és meghonosítását.

9. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a köztársaságok minisztertanácsait, valamint a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy

a) tegyék meg a szükséges intézkedéseket a gyümölcsösök és epreskertek területének minden módon való növelése érdekében, érjék el, hogy 1953-ban okvetlenül teljesítsék az új kertek, szőlők és eperültetvények telepítésének tervét, s ezáltal 1954—1955-ben jelentősen növekedjék a gyümölcsösök és az epreskertek területe.

Hozzák rendbe a meglevő kerteket, szőlőket és epreskerteket; semmiképp se engedjék meg, hogy a rossz gondozás következtében tönkremenjenek, s 1954-re biztosítsák a nagy gyümölcs- és szőlőtermést;

b) növeljék a görögdinnye és a sárgadinnye vetésterületét, abból kiindulva, hogy 1954-ben jóval több görögdinnyét és sárgadinnyét kell szállítani az ipari központokba, mint 1953-ban.

10. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy

a) szüntessék meg az évelő és egynyári szálastakarmánynövények vetőmagtermesztésének elhanyagoltságát, s intézkedjenek, hogy minden kolhoznak és szovhoznak legyen készlete saját termésű évelő és egynyári szálastakarmánynövény-magból, s szervezzék meg e növények magvainak árutermelését is, elsősorban azokban a kerületekben, amelyek régóta nagy termést érnek el a szálastakarmánynövények magvából;

b) biztosítsák, hogy a kolhozok és a szovhozok 1953-ban az egész jövőévi tavaszi vetéshez elvégezzék az őszi mélyszántást, és mindenképp teljesítsék a feketeugar szántási tervét. Szibériában és az Ural déli részén 1954-ben biztosítsák az áprilisi és a májusi ugarok felszántását az 1955. évi őszi terméshez, s főleg a feketeugarok felszántását az 1956. évi őszi terméshez, valamint a júniusi és a júliusi ugar felszántását az 1955. évi tavaszi búzavetéshez.

A csapadékos vidékeken, különösen a feketeföldű és a nem-

feketeföldű övezetben, továbbá Ukrajna erdőssztyeppés vidékein, ahol a zöld ugarokon nagy termés érhető el ősziekből, a legközelebbi években fokozatosan korán betakarítható növényekkel bevetett zöld ugarokká kell változtatni a tiszta ugarokat.

11. Biztosítsák a helyi trágyák (istállótrágya, tőzeg, trágyalé, különböző komposztok stb.) fokozottabb felhalmozását és használatát. Azokban a kerületekben, amelyekben tőzegtelepek vannak, növeljék a tőzegnek trágya és alom céljára történő kitermelését. Nagy arányokban kell megszervezni a komposztok és az istállótrágya-műtrágyakeverékek készítését és használatát, hogy a kolhozok a legközelebbi két-három esztendőben az 1952. évinek másfél-kétszeresére növelhessék a szervestrágyázást.

Kötelezni kell a Vegyiipari Minisztériumot és a Kohászati Minisztériumot, hogy 1954-től 1963-ig növeljék a műtrágyatermelés kapacitását (normálegységekre átszámítva) 1959-ig 16,5—17,5 millió tonnára, 1964-ig pedig 28—30 millió tonnára. A szemcsézett szuperfoszfát termelését emeljék 1955-ben az egész szuperfoszfáttermelés 45%-ára, 1958-ban pedig 60%-ára. Biztosítsák, hogy a mezőgazdaság 1956-tól csakis szemcsézett ammonsalétromot kapjon. Oldják meg a hibini apatit, valamint a helyi foszforit széleskörű mezőgazdasági felhasználásának kérdését.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy gondoskodjanak a műtrágyák veszteségének megszüntetéséről, tárolásának és felhasználásának megjavításáról.

12. A savanyú talajok meszezésének, a szikestalajú vidékeken pedig a talaj gipszezésének, mint a terméshozamnövelés fontos eszközének nagy jelentőségére való tekintettel kötelezni kell a szövetségi köztársaságok minisztertanácsait, hogy 1954-től biztosítsák az építőipari, a helyiipari és a szövetkezeti vállalatok mezőgazdasági felhasználásra szánt mésztermelésének jelentős növelését, s egyúttal — árleszállítás céljából — vizsgálják felül a mész eladási árát.

13. A következő két-három esztendő folyamán növeljék az 1953. évi tervben megszabott mennyiség kétszeresére a mérgező vegyszerek, különösen a DDT, a hexaklorán és a granozán termelését, a legközelebbi években szervezzék meg a foszfortartalmú szerves készítmények gyártását, hogy teljesen kielégíthessék a mezőgazdasági növényi kártevők és betegségek irtására szolgáló vegyszerekben mutatkozó szükségletet. A legközelebbi

két esztendőben növelni kell a mezőgazdasági növényi kártevők és betegségek elleni harcot szolgáló nagyteljesítményű gépek és berendezések gyártását, s el kell látni velük a kolhozokat, a szovhozokat, meg a kolhozparasztok, a munkások és az alkalmazottak háztáji gazdaságait.

V.

A gép- és traktorállomások munkájának további megjavításáról és a kolhoztermelés fejlesztésében betöltött szerepük növeléséről

A kolhozrendszer ipari, anyagi és technikai bázisául szolgáló gép- és traktorállomások most a kolhoztermelés fejlesztésének döntő erői, s egyben a szocialista állam igen fontos támaszpontjai a kolhozok vezetésében. Az elmúlt évek során jelentős eredményeket értünk el országunk mezőgazdaságának gépesítésében. A gép- és traktorállomások nagymennyiségű új, korszerű technikai felszerelést kaptak, ami lehetővé tette sok munkaigényes termelési folyamat gépesítését, a kolhozparasztok munkájának megkönnyítését, s a munka termelékenységének jelentős emelését.

A technikai szempontból kitűnően felszerelt gép- és traktorállomások szervező szerepre hivatott állami nagyüzemek; ezek végzik a kolhozok mezőgazdasági munkájának mintegy háromnegyedét. Ezért elsősorban a gép- és traktorállomásoktól függ a kolhoztermelés valamennyi ágának gyors fellendülése.

Ugyanakor az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a gép- és traktorállomások munkájában komoly hiányosságok mutatkoznak.

Sok gép- és traktorállomásnak nincs elég traktorosa, traktorosbrigádvezetője, gépésze és más szakképzett kádere. A gép- és traktorállomások gépkezelői gyakran változtatják munkahelyüket. Az SzKP KB plénumának véleménye szerint helytelen az, hogy a mostani körülmények között, amikor a gép- és traktorállomások bonyolult technikai felszereléssel ellátott állami nagyüzemekké váltak, nem rendelkeznek állandó gépkezelőkáderekkel.

Komoly hiányosságok észlelhetők a gép- és traktorállomások káderképzésének jelenlegi rendszerében. A gépészeti iskolák száma nem elégíti ki a gépkezelőkáderek képzésében mutatkozó szükségleteket. Ennek következtében a gép- és traktorállomások a traktorosokat, a kombájnvezetőket és a traktorosbrigádok más dolgozóit kénytelenek rövid tanfolyamokon kiképezni, ami hátrányosan befolyásolja képzettségük színvonalát.

Sok terület, határterület és köztársaság párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervei nem foglalkoznak kielégítően a gép- és traktorállomások vezető kádereinek kiválasztásával, elosztásával és nevelésével, nem használják ki azt a lehetőséget, hogy az iparból és a tudományos intézményekből mérnököket vonhatnak be a gép- és traktorállomások munkájába. Ennek következtében a gép- és traktorállomások igazgatóinak, a javítóműhelyek főmérnökeinek és vezetőinek jelentékeny része olyan gyakorlati ember, akinek nincs szakképzettsége. A gép- és traktorállomásoknak és a szakosított gépállomásoknak nincs elég felsőfokú agronómiai és zootechnikai képzettségű szakemberük a kolhozokban szükséges munkákra.

A legtöbb gép- és traktorállomáson rosszul szervezték meg a traktorok és a mezőgazdasági gépek javítását és tárolását. Sok gép- és traktorállomáson nincs javítóműhely, nincs megfelelő helyiség, garázs és szín, ahol a mezőgazdasági gépeket tartanák, s nincsenek más gazdasági épületek és lakóhelyiségek sem.

Nem kielégítően szervezték meg a gép- és traktorállomások műszaki és anyagi ellátását. Az ipar nem kellő mennyiségben és nem idejekorán látja el tartalékalkatrészekkel, szerszámokkal, ásványolajtartályokkal, fémmel és egyéb anyagokkal a gép- és traktorállomásokat. Ennek következtében komoly fennakadások következnek be a gép- és traktorállomások munkájában.

Az SzKP KB plénuma a gép- és traktorállomások munkájának további megjavítása, a kolhoztermelés gépesítésében betöltött szerepük növelése céljából határozatilag kimondja:

1. Le kell szögezni, hogy a gép- és traktorállomások fő feladata valamennyi szántóföldi növény terméshozamának minden módon való emelése a kolhozokban, a közös állatállomány gyarapodásának biztosítása, hozamának egyidejű emelésével, a földművelés és állattenyésztés össz- és árutermelésének növelése mindazokban a kolhozokban, amelyek számára dolgoznak. A gép- és traktorállomások fejezzék be a földműveléssel kapcsolatos munkák gépesítését, széles körben fejlesszék az állattenyésztés, a burgonya- és zöldségtermelés munkaigényes termelési folyamatainak gépesítését, hasznosítsák a kolhoztermelésben a tudomány és az élenjáró gyakorlat vívmányait, biztosítsák a kolhozok további szervezeti és gazdasági erősödését, s ezen az alapon a kolhozparasztok anyagi jólétének növekedését.

2. A párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek egyik legfontosabb feladatának a gép- és traktorállomásokon olyan állandó, szakképzett gépkezelőkáderek biztosítását kell tekinteni, akik képesek arra, hogy a legteljesebben és a leghatékonyabban

használják ki a technikát, s ezzel biztosítani tudják a kolhoztermelés valamennyi ágának további nagy fellendülését.

E feladat megvalósítása érdekében le kell szögezni, hogy a gép- és traktorállomásokon és a szakosított gépállomásokon a traktorosok, a traktorosbrigádvezetők és kisegítőik, az ekszkavátorgépészek és kisegítőik, meg az üzemanyagkezelők állandó munkások s a gép- és traktorállomások állományába tartoznak, a traktorvontatású mezőgazdasági gépek, valamint az árokásógépek kezelőit és a segédkombájnvezetőket pedig idénymunkásokként kell felvenni a gép- és traktorállomások állományába.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy a legközelebbi jövőben biztosítsák valamennyi gép- és traktorállomás ellátását állandó munkásokkal, s szervezzék meg a traktorosok és a traktorosbrigádokhoz tartozó többi állandó munkás egészéves foglalkoztatását. E célból nagy arányokban kell megvalósítani a szakmapárosítást a traktorosok, a kombájnvezetők, a gépészek és más állandó munkások közt. A traktorosbrigádok állandó munkásainak a mezőgazdasági munkák elvégzése után maradt munkaidejét a javítóműhelyekben, a tenyésztelepek gépjavító brigádjaiban, az építkezéseken és más munkáknál kell felhasználni.

3. Az érvényes bérezési rendszer kiegészítéseképpen és a traktorosbrigádok dolgozóinak ösztönzésére elengedhetetlen feladatnak kell tekinteni a következőket:

a) a gép- és traktorállomások által a traktorosbrigádok munkásainak biztosított pénzjárandóságot a területi övezettől függően kell megállapítani, mégpedig a traktorosoknál, traktorosbrigádvezetőknél és kisegítőiknél munkaegységenként 5—8 rubelben; az üzemanyagkezelőknél munkaegységenként 3—4 rubelben; a segédkombájnvezetőknél munkaegységenként 4—6 rubelben, a munkagépkezelőknél munkaegységenként 2 rubel 50 kopekben;

b) le kell szögezni, hogy a természetbeni járandóság garantált minimumát a valóban betakarított terméstől függően a gép- és traktorállomások, illetve a szakosított gépállomások adják ki a traktorosbrigádok munkásainak munkaegységeire, a kolhozok pedig a traktorosbrigádok munkásainak a garantált minimum szerint járó kenyérgabonát a begyüjtési szerveknek adják át;

c) a gép- és traktorállomások, illetve a szakosított gépállomások a traktorosbrigádok állandó munkásainak a javítóműhelyekben vagy a tenyésztelepek gépesítése terén végzett mun-

káért és más munkákért járó bért a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériuma által jóváhagyott bértételek és teljesítménytáblázatok szerint kötelesek fizetni;

d) háztáji földet kell juttatni a traktorosoknak és a gép- és traktorállomások, illetve a szakosított gépállomások más állandó dolgozóinak, ha a kolhozokban nincs háztáji gazdaságuk.

4. A gépkezelőkáderek képzettségének megjavítása céljából át kell térni a gépkezelőkáderek képzésének az ipari tanintézetekben alkalmazott rendszerére, s ezzel kapcsolatban a meglevő mezőgazdasági gépésziskolákat gépésztanintézetekké kell átszervezni, s ezekben a következő szakmájú dolgozókat kell képezni:

a) egyéves tanulmányi idővel több rokonszakmához értő traktoros gépészeket Diesel-motoros traktorokon, kombájnokon és bonyolult mezőgazdasági gépeken végzendő munkára, lakatos szakképzettséggel;

b) traktorosokat hathónapos tanulmányi idővel lánctalpas és kerekes traktorokon, valamint mezőgazdasági gépeken végzendő munkára, lakatos szakképzettséggel;

c) hathónapos tanulmányi idővel kombájngépészeket magajáró és vontatott kombájnokon végzendő munkára, valamint az állattenyésztés munkaigényes termelési folyamatainak gépesítésével kapcsolatos lakatos- és szerelőmunkákra.

A mezőgazdasági gépésztanintézetek tanulóit az ipari szakiskolák tanulói számára megállapított mértékben kell ellátni ruhával, lábbelivel, fehérneművel és ágyneművel.

5. 250 ipari szakiskolát és mezőgazdasági gépésztanintézetet kell szervezni a Szovjetunió Kultúrügyi Minisztériumához tartozó ipari szakiskolák és üzemi ipariskolák alapján. 1954-től 1957-ig legalább 300 új mezőgazdasági gépésztanintézetet kell létesíteni egyenként 240—270 tanuló részére. A meglevő mezőgazdasági gépésztanintézetek számára 200 tanulmányi épületet, 315 tanműhelyt és 600 diákszállót kell építeni.

Meg kell bízni a Szovjetunió Kultúrügyi Minisztériumát, hogy a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumával, meg a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumával együtt tegyen javaslatot a Szovjetunió Minisztertanácsának az ipari szakiskolák és a mezőgazdasági gépésztanintézetek vezetésének megszervezésére.

6. A gép- és traktorállomásoknak és a szovhozoknak új traktorokkal, mezőgazdasági gépekkel és felszereléssel való további ellátása céljából a népgazdasági tervekben az 1954-től 1957 május 1-ig terjedő időszakra elő kell irányozni, 15 lóerős egységekben számítva, legalább 500 000 univerzál-traktor és

250 000, sorközi művelésre alkalmas traktor, továbbá a szükséges mennyiségű mezőgazdasági gép, gépkocsi, mozgóműhely, olajtartály és egyéb felszerelés gyártását.

7. Le kell szögezni, hogy a gép- és traktorállomásokon nagy aránytalanság keletkezett, mert a felszerelés javítását és tárolását szolgáló termelési és műszaki bázis elmaradt a bonyolult mezőgazdasági technikai felszereléssel való ellátottságuk színvonalától. Sok gép- és traktorállomásnak nincsenek műhelyei, garázsai, kocsiszínei, s nincsenek más, termelési épületei és lakóházai.

A gép- és traktorállomások termelési és műszaki bázisa megerősítésének nagy jelentőségére való tekintettel szabályként le kell szögezni, hogy minden egyes gép- és traktorállomásnak, illetve szakosított gépállomásnak kell rendelkeznie típusjavítóműhellyel, amely megfelel a javítások követelményeinek, továbbá legalább 2—3 garázzsal a traktorok tárolására, 2—3 kocsiszínnel a kombájnok tárolására, szükséges mennyiségű védőtetővel és nyitott betontérrel a mezőgazdasági gépek tárolására, ásványolajraktárral, gépkocsigarázzsal, tartalékalkatrészraktárral, irodával, vízellátással és a legszükségesebb csatornázással.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a minisztérium helyi szerveit, a területi, határterületi végrehajtó bizottságokat és a köztársaságok miniszertanácsait, hogy:

a) biztosítsák a népgazdasági tervben előirányzott 673 műhely, 1 130 kocsiszín és védőtető, valamint 81 200 négyzetméternyi lakótér építésének 1953-ban történő befejezését és használatba adását, s kezdjék meg 500 új műhely építését;

b) biztosítsák, hogy a gép- és traktorállomásokon 1954-től 1956-ig felépüljön és üzemképes állapotban legyen 4 200 javítóműhely, 8 400 traktorgarázs, 8 400 kombájnszín, 15 000 védőtető és 15 000 nyilt betontér mezőgazdasági gépek tárolására, továbbá 2 880 olajraktár, 3 600 gépkocsigarázs és 3 600 tartalékalkatrészraktár;

c) építsenek 1954-től 1956-ig kilenc javítóüzemet és hat, egyidejűleg több kerületet ellátó nagyjavítást végző műhelyt, fejezzék be a megkezdett építkezéseket, s 1954—1955-ben helyezzenek üzembe 36 javítóüzemet és 15, egyidejűleg több kerületet ellátó, nagyjavítást végző műhelyt;

d) 1954—1955-ben végezzék el 41 javítóüzem, továbbá 125 egyidejűleg több kerületet ellátó, nagyjavítást végző műhely kibővítését és újjáépítését. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Be-

gyüjtési Minisztériumának valamennyi javítóüzemét az összszövetségi költségvetés finanszírozási keretébe kell átvezetni.

Kötelezni kell a Szovjetunió Fa- és Papíripari Minisztériumát, a Szovjetunió Építőanyagipari Minisztériumát és a Kohászati Minisztériumot, hogy a gép- és traktorállomásoknak kiutalt építőanyagot minden mást megelőzve szállítsák le.

8. A gép- és traktorállomásokon dolgozó munkások, mérnökök, technikusok és alkalmazottak megfelelő lakásviszonyainak megteremtése érdekében elengedhetetlen feladatnak kell tekinteni:

a) 1954-től 1956-ig 10 800 lakóház és 3 000 legénységi szállás építését;

b) a gép- és traktorállomásokon folyó egyéni lakásépítkezés nagyarányú fejlesztése érdekében 1954-től 1956-ig évente 450 millió rubel hitelt kell biztosítani, s ezt az összeget a gép- és traktorállomások munkásainak, mérnökeinek, technikusainak és alkalmazottainak kell kiadni legfeljebb 12 000 rubel összegű, tízéves kölcsön formájában, amely a harmadik évtől törlesztendő;

c) a népgazdasági tervekben elő kell irányozni összeszerelhető kátlakásos és egylakásos házak juttatását a gép- és traktorállomásoknak, és építőanyagok biztosítását a gép- és traktorállomások dolgozóinak az egyéni lakóházépítkezésben való megsegítésük céljából;

d) ajánlani kell a kolhozoknak, hogy 1954—1955-ben a mezei szállásokon építsenek közös lakóépületeket, védőtetőket a gépek tárolására és műszaki karbantartására, tábori konyhákat és állandó olajraktárakat.

9. Megengedhetetlennek kell minősíteni a traktorok és a mezőgazdasági gépek tartalékalkatrészeinek gyártásában mutatkozó komoly lemaradást, aminek az a következménye, hogy nem idejekorán és nem jól javítják a traktorokat és a mezőgazdasági gépeket. A Gépipari Minisztérium, valamint a Közlekedési-gépipari és Nehézgépipari Minisztérium nem fordít kellő gondot a tartalékalkatrészek gyártásának bővítésére, továbbá arra, hogy fennakadás nélkül és hiánytalanul lássa el tartalékalkatrészekkel a mezőgazdaságot.

Kötelezni kell a Gépipari Minisztériumot, valamint a Közlekedési-gépipari és Nehézgépipari Minisztériumot, hogy jelentékenyen bővítsék a traktorok és a mezőgazdasági gépek tartalékalkatrészeinek gyártását, javítsák a tartalékalkatrészek minőségét és csökkentsék önköltségét, hogy megszűnjék a tartalékalkatrészek hiánya, s a tartalékalkatrészek teljes listája szerint, pontosan a megállapított mértéknek megfelelően biztosítva le-

gyen a mezőgazdaság tartalékalkatrész ellátása, s egyszersmind a fogyasztóknál és az értékesítő irodákban is meglegyen a megállapított átmenő készlet.

Elengedhetetlen feladatnak kell tekinteni, hogy a traktorosbrigádok műszaki ellátása érdekében 1954—1955-ben minden gép- és traktorállomás megteremtse a szerkezeti egységek, s a traktorok és a mezőgazdasági gépek fő alkatrészeinek pótkészletét, továbbá a javítóüzemek és a kerületközi generáljavítóműhelyek a meglevő gépállomány 10%-ának megfelelő mértékben megteremtsék a szerkezeti egységek és a főalkatrészek pótkészletét, hogy elvégezhessék a traktorok, a gépkocsik és a motorok generáljavítását.

10. A mezőgazdaság anyagi és műszaki alapjának további erősítése szempontjából komoly jelentősége van a gép- és traktorállomások, a kolhozok és a szovhozok villamosításának. A mezőgazdaság villamosítási munkáinak kiszélesítését a meglevő falusi erőművek villamosenergiájának jobb kihasználása útján, továbbá olymódon kell végrehajtani, hogy a gép- és traktorállomásokat, a kolhozokat és a szovhozokat bekapcsoljuk az ipari energiarendszerekbe, és új falusi villanytelepeket, szélenergiát hasznosító berendezéseket építünk, s az állomások és a hálózatok építésébe bevonjuk az építőipari meg az ipari minisztériumokat és hivatalokat. A gép- és traktorállomásokon, a kolhozokban és szovhozokban elsősorban termelési célokra kell felhasználni a villamosenergiát.

11. Tekintettel arra, hogy a gép- és traktorállomások munkájáért járó természetbeni bér mostani rendszere nem ösztönzi az élenjáró kolhozokat a nagy termésért vívott harcban, célszerű, hogy a kolhozok 1954-től munkafajták szerint, övezetenként differenciált szilárd természetbeni bértételek alapján díjazzák a gép- és traktorállomások munkáját, s nagy terméseredmények esetén további ösztönző prémiumot fizessenek.

12. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériumát, valamint a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, hogy nagyobb figyelmet fordítsanak a gépek és a traktorok kihasználásának megjavítására, a gépek és a traktorok jobb karbantartására, teljesítményük növelésére, időszakonként vizsgálják felül a teljesítménynormákat, hogy a mezőgazdasági munka szervezése megfeleljen a megnövekedett termelőtechnikának, s ösztönözze a dolgozókat a gépeken és a traktorokon végzett munka termelékenységének emelésére.

13. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériumát, valamint a Szovjetunió Gépipari Miniszté-

riumát, hogy módosítsák az új gépek megrendelésének és kipróbálásának érvényes rendjét, mégpedig olyanformán, hogy meggyorsuljon az új mezőgazdasági gépek alkalmazása a termelésben.

VI.

A mezőgazdaság irányításának megjavításáról

1. Az SzKP KB plénuma azon a véleményen van, hogy a mezőgazdaság terén felvetődő új, nagy és bonyolult feladatok teljesítése megköveteli a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériumától, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumától, s a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervektől a kolhozok, a gép- és traktorállomások és szovhozok irányításának megjavítását.

E feladatok sikeres végrehajtása céljából emelni kell a falusi politikai és a szervezőmunka színvonalát, mozgósítani kell a kommunisták, a komszomolisták, valamennyi kolhozparaszt, gép- és traktorállomási és szovhozdolgozó alkotó aktivitását, latba kell vetni a szocialista mezőgazdaság minden erejét és eszközét, fokozni kell kádereink felelősségét az egyes kolhozok, gép- és traktorállomások, szovhozok és területek helyzetéért.

2. Az SzKP KB plénuma azon a véleményen van, hogy a jelenlegi helyzetben, amikor a kolhozok nagyüzemi, sokágazatú gazdaságokká váltak, a gép- és traktorállomások pedig korszerű technikai felszerelést kaptak s a mezőgazdasági termelés döntő erői lettek, rendkívüli fontosságú feladattá vált, hogy a kolhozokat és a gép- és traktorállomásokat méginkább megerősítsék olyan szakképzett káderekkel, akik alkalmasak a gazdálkodás szakszerű irányítására és a mezőgazdaságra háruló feladatok teljesítésének biztosítására.

Kötelezni kell a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a határterületi és területi pártbizottságokat, hogy válasszanak ki 1953-ban az iparból és a népgazdaság más ágaiból gépészmérnököket a gép- és traktorállomások, illetve a szakosított gépállomások igazgatói, főmérnöki és javítóműhelyvezetői munkakörének betöltésére, szem előtt tartva, hogy ezekben a munkakörökben minden gép- és traktorállomáson főiskolát végzett szakembereknek kell dolgozni. Azokat a gép- és traktorállomásigazgatókat, akiknek nincs szakképzettségük, de a gyakorlatban jól megtanulták feladatukat, s szakértelemmel vezetik a gép- és traktorállomást, meg kell hagyni

tisztségükben, s hozzá kell segíteni őket szakképzettségük emeléséhez.

A pártszervezeteknek felvilágosító munkát kell végezniük azok között a traktorosok és más gépkezelők között, akik a gép- és traktorállomásokról az ipari üzemekbe, az építőiparba és más szervezetekhez mentek dolgozni, s felhívással kell fordulni hozzájuk, hogy térjenek vissza a gép- és traktorállomásokra, mert most, amikor a traktorosok a gép- és traktorállomások állományában lesznek s biztosított magas bért kapnak, sok volt gépkezelő szívesen megy majd dolgozni a gép- és traktorállomásokra.

Le kell szögezni, hogy a népgazdaság más ágaiból a gép- és traktorállomásokra irányított mérnököket, gépészeket és technikusokat, valamint a korábban gép- és traktorállomásokon dolgozott, s oda visszatérni kívánó traktorosokat és egyéb gépkezelőket az illetékes vállalatoknak, intézményeknek, minisztériumoknak és hivataloknak gáncsoskodás nélkül el kell engedniök.

3. Kötelezni kell a Szovjetunió Kultúrügyi Minisztériumát, hogy gép- és traktorállomásokon végzendő munka céljából a mezőgazdasági gépészeti főiskolát és más műszaki főiskolát végzett fiatal szakemberek közül 1954—1955-ben 6 500, ebből 1954-ben 2 500 gépészmérnököt bocsásson a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumának rendelkezésére.

4. Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a kolhozok agronómiai és zootechnikai ellátásának jelenlegi rendszere, amely szerint egy mezőgazdasági szakember több kolhozt lát el, nem felel meg a mezőgazdaságra háruló megnövekedett feladatoknak. Ilyen helyzetben az agronómusok, a zootechnikusok és más mezőgazdasági szakemberek sokszor nem a kolhoztermelés szervezői, s elszakadnak az agronómiai és zootechnikai intézkedések, a tudományos vívmányok és a kolhozokban szerzett élenjáró tapasztalatok gyakorlati alkalmazására irányuló közvetlen munkától.

A kolhozoknak adott agronómiai és zootechnikai segítség fokozása céljából elengedhetetlen feladatnak kell tekinteni, hogy a körzeti agronómusok és zootechnikusok helyett a gép- és traktorállomásokon a kolhozokban való állandó munkára küldhető agronómusok és zootechnikusok legyenek, mégpedig olyanformán, hogy minden kolhozt állandóan egy-két, a gép- és traktorállomások állományában levő mezőgazdasági szakember lásson el. Lehetővé kell tenni, hogy egyes, igen nagy kolhozok ellátására brigádonként és állattenyésztőtelepenként egy-egy szakember legyen a gép- és traktorállomások állományában.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Mi-

nisztériumát, a szövetségi köztársaságok minisztertanácsait, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, hogy a mezőgazdasági minisztériumok és helyi szerveik átszervezése, a gép- és traktorállomások körzeti agronómus-hálózatának, a kerületi mezőgazdasági és begyüjtési igazgatóságok körzeti zootechnikus- és agronómus-hálózatának megszüntetése, továbbá a más intézményeknél és szervezeteknél dolgozó szakemberek számának csökkentése folytán felszabaduló főiskolai és középiskolai végzettségű szakemberek, meg a mezőgazdasági főiskolákról és technikumokról kikerülő fiatal szakemberek közül 1954 tavaszáig 100 000 agronómust és zootechnikust küldjenek a kolhozokba, a gép- és traktorállomások ellátására.

5. Kötelezni kell a területek, a határterületek és a köztársaságok párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveit, vessenek véget annak a helyzetnek, hogy egyesek lebecsülik a kolhozvezetőkáderek kiválasztásának és nevelésének kérdését, s biztosítsák a kolhozelnökök összetételének megerősítését olymódon, hogy erre a munkára politikailag és szakmailag megfelelő, főiskolai vagy középiskolai képzettségű mezőgazdasági szakembereket, illetve olyan más szakembereket és a mezőgazdaságot ismerő gyakorlati embereket választanak ki és léptetnek elő, akiknek nagy tapasztalataik vannak a vezető- és szervezőmunkában, s alkalmasak a nagyüzemi kolhozgazdaságok vezetésére.

6. A mezőgazdasági szerveknek a gép- és traktorállomások és a kolhozok vezetésével kapcsolatos jelenlegi gyakorlata nem felel meg a megnövekedett követelményeknek és a mezőgazdaságban végbement változásoknak. A Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériuma s ennek helyi szervei munkájukat gyakran a kolhozoktól, a gép- és traktorállomásoktól elszakadva végzik, formálisan járnak el a mezőgazdaság fejlesztésével kapcsolatos sok kérdés eldöntésében, nem elemzik sok fontos üzemág elhanyagoltságának okait, s nem adnak idejében kellő segítséget az elmaradó kerületeknek és kolhozoknak.

Ha azt akarjuk, hogy a mezőgazdasági szervek apparátusában foglalkoztatott minél nagyobb számú szakember felszabadítása révén megjavuljon a mezőgazdaság vezetése, s hogy a kolhozok meg a gép- és traktorállomások káderállománya megerősödjék, át kell szervezni a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumának és helyi mezőgazdasági szerveinek munkáját. Ebből a célból:

a) jelentősen csökkenteni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumának igazgatási apparátusát, valamint helyi szerveinek személyzetét, hogy az apparátusból fel-

szabaduló szakembereket a gép- és traktorállomásokra meg a kolhozokba küldjék munkára, s biztosítsák a mezőgazdasági szervek által a mezőgazdasági termelés vezetése terén kifejtett operatív és szervezőmunka megjavítását;

b) a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumának munkáját a következő kérdésekre kell összpontosítani: a legfontosabb mezőgazdasági ágak fejlesztésének tervezése és az állami mezőgazdasági terv teljesítésének ellenőrzése; a mezőgazdasági propaganda fokozása és a mezőgazdasági tudományos intézmények vezetése; a tudományos vívmányok és az élenjáró tapasztalatok alkalmazása a termelésben; a gép- és traktorállomásoknak és a mezőgazdasági termelés további gépesítésének vezetése; a mezőgazdaság anyagi, technikai és pénzügyi ellátása; a mezőgazdasági termékek begyüjtésének irányítása; a káderek kiválasztása, elosztása és képzése, s annak ellenőrzése, hogy betartják-e a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatát;

c) az OSzFSzK területén az OSzFSzK Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumára kell bízni valamennyi mezőgazdasági ág, s a köztársaság területén levő kolhozok, gép- és traktorállomások vezetését, hogy ezáltal megszűnjék az az áldatlan helyzet, hogy az OSzFSzK minisztertanácsa, meg az OSzFSzK Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériuma voltaképpen nem felelős az OSzFSzK legfontosabb mezőgazdasági ágainak irányításáért.

7. Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériuma, a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek még nem tekintik a mezőgazdaság irányításával kapcsolatos munkájuk elválaszthatatlan részének a mezőgazdasági propagandát, a tudományos vívmányok és az élenjáró tapasztalatok alkalmazását a termelésben. Az élenjáró kolhozok, a gép- és traktorállomások, a szovhozok és a mezőgazdasági újítók új munkamódszereit nagyon lassan és következetlenül alkalmazzák a termelésben, s nem használják ki kellőképpen a szántóföldi növények terméshozamának és az állattenyésztés hozamának emelésére, a gép- és traktorállomány teljesítőképességének növelésére.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a határterületi és területi pártbizottságokat, a köztársaságok minisztertanácsait, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, hogy

a) vessenek véget az olyan eseteknek, amikor egyesek lebe-

csülik a mezőgazdasági propagandát és a tudományos vívmányok, meg az élenjáró tapasztalatok alkalmazását a termelésben, s biztosítsák, hogy az élenjáró tapasztalatok alkalmazása a mezőgazdaság irányításával kapcsolatos munka elválaszthatatlan részévé váljék;

b) komolyan javítsák meg a hároméves agro- és zootechnikai tanfolyamok munkáját, s küszöböljék ki a formalizmust a kolhozparasztok és a szovhozmunkások oktatásából; neveljék rá a tanfolyamok hallgatóit, hogy a kolhozok és a szovhozok termelőmunkájának megjavítása céljából a gyakorlatban is alkalmazzák az élenjáró munkamódszereket;

c) tartsanak rendszeresen szemináriumokat a mezőgazdasági szakemberek, a traktoros- és növénytermelőbrigádok vezetői, a növénytermelés és az állattenyésztés dolgozói számára, hogy ezek megismerkedjenek az új, haladó agrotechnikai és zootechnikai eljárásokkal, meg a nagyüzemi gazdaság vezetésének módszereivel.

8. Kötelezni kell a Szovjetunió Kultúrügyi Minisztériumát, a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi párt- és szovjetszerveket, hogy javítsák meg a mezőgazdasági tudomány és az élenjáró gyakorlat vívmányaival foglalkozó, nagy példányszámban kiadott irodalom, a mezőgazdasági főiskolák és tanfolyamok számára készülő tankönyvek és szemléltető segédeszközök kiadását, továbbá szervezzék meg a színes plakátok, s az élenjáró kolhozok, szovhozok, gép- és traktorállomások és mezőgazdasági újítók eredményeivel foglalkozó külön röplapok kiadását.

9. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és a Politikai és Tudományos Ismereteket Terjesztő Összszövetségi Társaságot, hogy javítsák meg a kolhozokban, a szovhozokban, s a gép- és traktorállomásokon folyó előadásos mezőgazdasági propagandát, és vonják be ebbe a munkába a tudósokat, a mezőgazdasági szakembereket és a mezőgazdaság élenjáró dolgozóit.

10. Kötelezni kell a Szovjetunió Kultúrügyi Minisztériumát, hogy

a) a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyüjtési Minisztériumának, valamint a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának tervei és megrendelései alapján szervezzék meg kellő számú, magasszínvonalú, főképp színes oktató és népszerű tudományos mezőgazdasági film gyártását; szervezzék meg az oktató és a

népszerű tudományos filmek tömeges bemutatását közvetlenül a kolhozokban, a gép- és traktorállomásokon meg a szovhozokban;

b) komolyan javítsák meg a tudományos vívmányok és az élenjáró mezőgazdasági tapasztalatok rádiópropagandáját.

11. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és a Szovjetunió Kultúrügyi Minisztériumát, hogy gondoskodjanak a mezőgazdaság élenjáró dolgozói, a tudósok és a szakemberek által tartott felolvasások és előadások hangfelvételének megszervezéséről, és arról, hogy a felolvasásokat és beszédeket hanglemezekről, s hangszórók széleskörű alkalmazásával, ismertessék a kolhozokban, a szovhozokban, a gép- és traktorállomásokon, az agro- és zootechnikai tanfolyamokon.

12. A szocialista mezőgazdaság eredményeinek széleskörű propagálása céljából 1954-ben Moszkvában meg kell nyitni az állandó Összszövetségi Mezőgazdasági Kiállítást; széles körben ki kell fejleszteni a versenyt a kolhozparasztok és kolhozparasztnők, s a mezőgazdaság, a kolhozok, a gép- és traktorállomások, a szovhozok, a kerületek, a területek, a kísérleti állomások és a tudományos kutatóintézetek valamennyi dolgozója közt az Összszövetségi Mezőgazdasági Kiállításon való részvétel jogáért. A kerületek, a területek, a határterületek és a köztársaságok rendezzenek évente mezőgazdasági kiállításokat.

13. Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a mezőgazdasági tudomány — a közismert eredmények ellenére — még mindig elmarad a kolhoz- és a szovhoztermelés által támasztott követelményektől. Számos tudományos kutatóintézet és kísérleti állomás elszakadt a gyakorlati munkától, a laboratóriumok és kísérleti földek szűk keretei közé zárkózik, s nem gazdagítja a tudományt és a gyakorlatot újabb felfedezésekkel és javaslatokkal, nem segíti eléggé a kolhozokat, a gép- és traktorállomásokat és a szovhozokat a mezőgazdaság és az állattenyésztés színvonalának emelésében.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériumát, a területek, a határterületek és a köztársaságok párt- és szovjetszerveit, hogy küszöböljék ki a tudományos kutatóintézetek munkájában tapasztalható fogyatékosságokat, gondoskodjanak róla, hogy a tudomány behozza a kolhoz- és szovhoztermelés támasztotta követelményektől való elmaradását, növeljék a tudományos intézmények szerepét a kolhozoknak, a gép- és traktorállomásoknak és a szovhozoknak valamennyi mezőgazdasági ág további fellendítéséhez adott gyakorlati segítségben. A tudósok erőit a mezőgazdasági tudomány további fejlesz-

tésére kell összpontosítani, hogy a mezőgazdasági tudomány a munkatermelékenység emelésének és a mezőgazdasági termelés növelésének újabb ismereteivel és módszereivel fegyverezze fel a mezőgazdasági káderekt.

14. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági és Begyűjtési Minisztériumát, a helyi párt- és szovjetszerveket, hogy biztosítsák a Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzata szigorú betartásának rendszeres ellenőrzését, ne tűrjék a közös föld és a kolhozjavak elherdálását, tegyenek intézkedéseket a kolhozügyek felelőtlen irányításának megszüntetésére, javítsák meg a munkaszervezést, fokozzák a munkafegyelmet, s biztosítsák minden kolhozparaszt aktív részvételét a közös termelőmunkában.

15. Ma már az ország minden kerületében nagyszámú olyan, gazdaságilag megerősödött kolhozunk van, amely nagy pénz- és természetbeni jövedelemmel rendelkezik, sikeresen teljesíti az állam iránti kötelezettségeit, s évről évre nagymennyiségű terméket és jelentékeny pénzösszeget ad a kolhozparasztoknak munkaegységeikre. A párt és a kormány által a mezőgazdaság fejlesztésére vonatkozóan kidolgozott számos nagyszabású intézkedés megvalósítása biztosítja a kolhozok pénzjövedelmének további jelentős növekedését. Ilyen körülmények között a kolhozoknak közös gazdaságuk fejlődése arányában megvan minden lehetőségük, hogy jövedelmük egy részét napközi otthonok, bölcsődék és szülőotthonok építésére használják fel, s így jobb feltételeket biztosítsanak a kolhozparasztasszonyoknak a kolhoz termelőmunkájában és a társadalmi életben való aktívabb részvételére. A gazdaságilag megerősödött kolhozoknak módjukban van és kötelességük biztosítani a szükséges összegeket klubok és egyéb, kulturális-felvilágosító célokat szolgáló épületek építésére is.

Ajánlani kell a kolhozoknak azt is, hogy támogassák a kolhozparasztokat házaik és háztáji gazdasági épületeik tatarozásában, illetve építésében, ha házuk mellett gyümölcsöst akarnak telepíteni, segítsék őket az ehhez szükséges facsemeték és oltványok beszerzésében, segítsenek a tüzelő szállításában és a kolhoztagok egyéb személyes szükségleteinek kielégítésében.

VII.

A falusi pártpolitikai munkáról

Hiba volna, ha azt gondolnánk, hogy a mezőgazdaság további fejlődése önmagától valósul meg. A mezőgazdaság fejlődése számára létrejövő anyagi feltételek és lehetőségek önmaguk-

ban, a pártszervezetek munkájának megjavítása nélkül nem hozzák meg a kellő eredményeket. E lehetőségek és feltételek kihasználása érdekében a pártszervezeteknek a kolhozparasztok, a gépállomásokon és szovhozokban dolgozó nagy munkástömegek élére kell állniuk, s harcra kell vezetniük őket a mezőgazdaság hatalmasarányú fejlesztéséért.

A mezőgazdaság további fejlesztésével kapcsolatos feladatok sikeres megoldása tehát megköveteli, hogy a pártszervezetek minden módon fokozzák a tömegek közt végzett szervező- és politikai munkájukat.

Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a falusi pártszervezetek munkájában komoly fogyatékosságok tapasztalhatók. Igen sok kolhozban alacsony színvonalú a politikai tömegmunka, nem gondoskodnak kellőképpen a dolgozók politikai neveléséről. Sok kolhozban, gép- és traktorállomáson és szovhozban rosszul szervezték meg a dolgozók kulturális és szociális ellátását.

A kerületi párt- és szovjetszervek munkájának tartalma és módszerei gyakran nem felelnek meg a kolhozok, a gép- és traktorállomások, valamint a szovhozok irányításának megjavításával kapcsolatos követelményeknek. Bár a helyi párt- és szovjetszervekben sok funkcionárius van, mégsem vált rendszerré, hogy a kerületi vezető funkcionáriusok felelősséggel tartozzanak a kolhozok meg a gép- és traktorállomások ügyeinek állásáért. A kolhozok, a gép- és traktorállomások meg a szovhozok irányítása főleg úgy történik, hogy a mezőgazdasági kampányok lebonyolítása idején megbízottakat küldenek ki a helyszínre, mégpedig gyakran olyanokat, akik nem ismerik a mezőgazdaságot, ami csökkenti a gazdasági vezetők felelősségét a rájuk bízott feladatokért.

A kerületi pártbizottságok keveset törődnek a kolhozok, a gép- és traktorállomások, meg a szovhozok pártszervezeteinek munkájával, sokszor magukra hagyják ezeket a pártszervezeteket, nem támaszkodnak rájuk a mezőgazdaság irányításában, s emiatt igen sok pártszervezet nem gyakorol kellő befolyást a kolhozok, a szovhozok, a gép- és traktorállomások ügyeire, rosszul szervezi meg a kolhozaktívákat, a gépállomások és a szovhozok dolgozóit.

A helyi pártszervek lebecsülik, s nem használják ki megfelelően a mezőgazdaság fejlesztéséért vívott harcban azt a nagy erőt, amelyet faluhelyen a komszomol jelent. A komszomolszervezeteket és a falusi fiatalokat nem kellő mértékben vonják be a földművelés és a közös állattenyésztés színvonalának emelésével kapcsolatos feladatok megoldásába.

Az SzKP KB plénumának véleménye szerint a mezőgazdaság irányítása terén észlelhető fogyatékosságok és hibák jelentős mértékben azzal magyarázhatók, hogy a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak számos területi és határterületi bizottsága, és e pártok Központi Bizottságai nem megfelelően vezetik a kerületeket, rosszul ismerik a helyi viszonyokat, nem segítik hathatósan az elmaradó kerületeket és kolhozokat, kiengedték kezükből a gép- és traktorállomások irányítását, s a gép- és traktorállomások munkájáért a felelősséget teljes egészében a kerületi szervezetekre hárították át.

Az SzKP KB plénuma a falusi pártszervezési és pártpolitikai munka megjavítása céljából határozatilag kimondja:

1. Kötelezni kell a területi és határterületi pártbizottságokat, s a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, hogy jelentősen javítsák meg a falusi politikai tömegnevelő munka vezetését, biztosítsák e határozat megmagyarázását minden kolhozparasztnak, a gép- és traktorállomások és szovhozok minden munkásának. Széleskörű szocialista munkaversenyt kell indítani a szocialista mezőgazdaság minden ágának további fejlesztéséért, a kolhozok közös gazdaságának erősítéséért és általános fejlesztéséért, az össz- és az árutermelés növeléséért, a mezőgazdasági termékek állami begyüjtési terveinek időben való teljesítéséért, a kolhozok pénz- és természetbeni jövedelmének növeléséért, a kolhozparasztok anyagi jólétének emeléséért. A pártszervezetek támaszkodjanak munkájukban a kolhozok, a gép- és traktorállomások meg a szovhozok élenjáró dolgozóira, a földművelés és az állattenyésztés mestereire, akiknek száma napról napra nőni fog.

Kötelezni kell a központi és a helyi sajtót, hogy részletesen ismertesse a szocialista munkaverseny menetét, a kolhozépítés élenjáró módszereit, a párt- és szovjetszerveknek a mezőgazdaság irányításával kapcsolatos gyakorlati munkáját.

2. Kötelezni kell a területi és határterületi pártbizottságokat, s a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, hogy változtassanak a mezőgazdaság irányításának módszerein, vessenek véget a kolhozok, a gép- és traktorállomások meg a szovhozok felületes és bürokratikus irányításának, hagyjanak fel a kolhozok irányítása terén a parancsolgató módszerekkel, erősítsék kapcsolataikat a kerületekkel és a kolhozokkal, ismerkedjenek meg behatóan minden kerület helyzetével.

Elengedhetetlen feladatnak kell tekinteni, hogy fokozzuk a kerületi végrehajtó bizottságok felelősségét a párt- és kormányhatározatok végrehajtásáért, a kerületek mezőgazdasági terme-

lésének helyzetéért, s biztosítsuk, hogy a kerületi végrehajtó bizottságok konkrétabban irányítsák a kolhozok, a szovhozok, s különösen a gép- és traktorállomások munkáját, számolva óriási és egyre növekvő szerepükkel a mezőgazdaság fejlesztésében.

Gondoskodni kell a falusi és kerületi pártbizottságok, továbbá a kerületi végrehajtó bizottságok olyan tapasztalt, s a mezőgazdaságot jól ismerő káderekkel való megerősítéséről, akik alkalmasak a kolhozok, gép- és traktorállomások, valamint a szovhozok helyes és szakszerű vezetésére. Ki kell válogatni, s a kerületek párt- és szovjetvezetésének megerősítésére kell küldeni a területi, a határterületi és a köztársasági szervezetek legjobb funkcionáriusait.

3. Mivel a falusi kerületi pártbizottságok jelenlegi felépítése nem felel meg a gép- és traktorállomások, s a kolhozok irányításának megjavításával kapcsolatos követelményeknek, fejlődésünk mostani szakaszában elengedhetetlen feladatnak kell tartanunk a kerületi pártapparátus munkájának olymódon való átszervezését, hogy megszűnjék az egyéni felelősség hiánya, a felelőtlenség a kolhozok, gép- és traktorállomások irányítása terén, hogy a kerületi pártbizottságban minden gép- és traktorállomásra jusson egy csoport funkcionárius, élén a kerületi pártbizottság egy titkárával, s ez a csoport végezze a gép- és traktorállomáson, meg a hozzátartozó kolhozokban a pártpolitikai munkát. E csoportok munkájának általános irányítása a kerületi pártbizottság első titkárának a feladata. Meg kell állapítanunk, hogy a gép- és traktorállomásokon célszerűtlen az igazgató politikai helyettesének funkciója.

4. A szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a határterületi, területi és kerületi pártbizottságokat illetően az egyik legfontosabb feladatnak kell tekinteni, hogy megerősítsék a kolhozok, a gép- és traktorállomások, valamint a szovhozok pártszervezeteit, s növeljék szerepüket a mezőgazdaság további fellendítésében. Biztosítani kell a kommunisták és a komszomolisták helyes elosztását a legfontosabb termelőterületek közt; képzett és tapasztalt pártfunkcionáriusokkal kell megerősíteni a kolhozok, a gép- és traktorállomások, valamint a szovhozok párttitkárkádereit.

5. Kötelezni kell a területi és határterületi pártbizottságokat, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, területi bizottságait, valamint az ÖLKISz Központi Bizottságát, hogy növeljék a komszomolszervezetek szerepét a mezőgazdaság további fejlesztéséért vívott harcban, biztosítsák a falusi ifjúság bevonását a szocialista munkaversenybe, s min-

den módon fejlesszék és támogassák a fiatalok kezdeményezését és értékes javaslatait. A komszomolszervezetek legyenek a szocialista munkaverseny élharcosai, járjanak elől a korszerű munkamódszerek, s a mezőgazdasági tudomány és gyakorlat legújabb vívmányainak a termelésben való alkalmazása terén, fejtsenek ki minél nagyobb kezdeményezést a kolhozok, a gép- és traktorállomások, valamint a szovhozok munkájában mutatkozó fogyatékosságok kiküszöbölésével kapcsolatos kérdéseknek a pártszervezetek elé terjesztésében.

6. Abból a megállapításból kiindulva, hogy a nőknek óriási a szerepük a kolhozok és a szovhozok termelőmunkájában, kötelezni kell a kerületi, területi, határterületi pártbizottságokat és a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, hogy fokozzák a politikai tömegmunkát és a kulturális-felvilágosító munkát a kolhozparasztnők, a gép- és traktorállomások, valamint a szovhozok munkásnői közt, szélesebb körben vonják be a nőket a kolhozépítésbe, a terméshozam emeléséért és az állattenyésztés hozamának emeléséért vívott aktív harcba.

7. A pártszervezeteknek számításba kell venniük, hogy a szocialista mezőgazdaság fejlődésével együtt nőnek a kolhozparasztok, a gépállomási és szovhozdolgozók kulturális igényei, s ezért fokozottabban kell gondoskodniuk a falusi lakosság kulturális és szociális ellátásáról. Emelni kell a falusi kulturális-felvilágosító intézmények munkájának színvonalát, élénkíteni kell a klubok és könyvtárak munkáját, rendszeressé kell tenni a filmelőadásokat, gyorsítani kell a falvak rádióval való ellátását, s meg kell javítani a rádióadások minőségét. A pártszervezetek ellenőrizzék lankadatlanul a falusi gyógy- és gyermekintézmények munkáját, valamint a szövetkezeti kereskedelmi szervek tevékenységét, biztosítsák minden közszükségleti cikk zavartalan árusítását.

Az SzKP KB plénuma azon a véleményen van, hogy minden párt- és szovjetszervezet igen fontos kötelessége az állandó gondoskodás a kolhozfalu dolgozói anyagi és kulturális életszínvonalának emeléséről.

* * *

A Szovjetország biztos léptekkel halad előre a kommunizmus felé vezető úton. A kommunista építés programmjának egyik igen fontos alkateleme annak a feladatnak gyakorlati megoldása, hogy a szocialista iparnak, a népgazdaság vezető erejének hatalmas növekedése alapján megteremtsük országunkban a

mezőgazdasági termékek bőségét. A mostani körülmények közt ez a feladat létfontosságú feladatunkká, az egész nép feladatává vált. Sikeres megoldása a munkásosztály és a kolhozparasztság szövetségének további erősödését is elő fogja segíteni.

Az SzKP KB plénuma felhív minden kolhozparasztot, minden gép- és traktorállomási és szovhozdolgozót, hogy feszítse meg minden erejét, s fejtsen ki alkotó kezdeményezést a Szovjetunió mezőgazdaságának további fejlesztésével kapcsolatos feladatok teljesítése érdekében.

Az SzKP KB plénuma szilárdan meg van győződve róla, hogy a munkásosztály, a kolhozparasztság és értelmiségünk, valamennyi szovjet ember, a Kommunista Párt vezetésével a legrövidebb időn belül megoldja ezt a feladatot.

„Pravda" 256. sz. 1953 szeptember 13

AZ SZKP KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA

1954 február 23—március 2

TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNY

A Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága a napokban teljes ülést tartott.

A teljes ülés meghallgatta és megvitatta N. Sz. Hruscsov elvtársnak a Szovjetunió gabonatermelésének további növeléséről, s a szűz- és parlagföldek hasznosításáról szóló beszámolóját és megfelelő határozatot hozott.

Ennek a kérdésnek a megvitatása a helyi párt-, szovjet-, mezőgazdasági és begyűjtési szervek funkcionáriusainak, kolhozelnököknek és szovhozfunkcionáriusoknak a részvételével történt.

A SZOVJETUNIÓ GABONATERMELÉSÉNEK TOVÁBBI NÖVELÉSÉRŐL, S A SZŰZ- ÉS PARLAGFÖLDEK HASZNOSÍTÁSÁRÓL

(Az SzKP KB plénumának 1954 március 2-án, N. Sz. Hruscsov elvtárs beszámolója alapján elfogadott határozata)

I.

Az SzKP Központi Bizottságának szeptemberi teljes ülése kitűzte a jelenlegi körülmények közt az egész nép szempontjából legsürgősebb feladatot: a szocialista ipar hatalmas növekedése alapján a legközelebbi két-három esztendő alatt bőségesen ki kell elégíteni országunk lakosságának a közfogyasztási cikkek terén egyre fokozódó szükségletét, s biztosítani kell a könnyű- és az élelmiszeriparnak szükséges nyersanyagot. A párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek azóta, az ülés határozataihoz híven, jelentős munkát végeztek, hogy megteremtsék a mezőgazdaság valamennyi ágának hatalmas fellendítésével kapcsolatos feladat megoldásához szükséges feltételeket.

A kolhozparasztok, s a gép- és traktorállomások meg a szovhozok dolgozói teljesítették az SzKP KB szeptemberi teljes ülésének határozatait, s jobban végezték el az őszi mezőgazdasági munkákat, mint az előző években. 1953 őszén a kolhozok és a szovhozok 13 millió hektárral több őszi szántást végeztek, 3,5 millió hektárral több feketeugart szántottak fel, mint 1952-ben. Az 1954. évi termésű őszi növények vetési és a tavasziak talajelőkészítő munkái a legtöbb köztársaságban, határterületen és területen hamarább és agrotechnikai szempontból kedvezőbb határidőre fejeződtek be.

Az SzKP KB teljes ülésén elfogadott határozatok, s az ezeket követő párt- és kormányhatározatok végrehajtása alapján 1953-ban, s különösen 1953 második felében jelentékenyen megnövekedett a parasztok jövedelme. A parasztok által vásárolt áruk állami kiskereskedelmi árának átlagosan 11%-os leszállításával egyidejűleg jelentékenyen emelték a kolhozok és a kolhozparasztok által az államnak a kötelező beszolgáltatás keretében beadott hús, tej, gyapjú, burgonya és zöldségfélék begyüjtési árát. Elkezdődött a hús, a tej, a zöldségfélék és a burgonya állami felvásárlása, a begyüjtési árakat jelentősen meghaladó áron. A kolhozok mentesültek az elmúlt évekből fennmaradt állatitermék-, burgonya- és zöldségbeadási hátralékoktól. Csökkent a kolhozparasztok háztáji gazdasága utáni kötelező beadás mértéke, a kolhozporták mezőgazdasági adója, az illetékes pénzügyi szervek törölték az elmúlt évekből fennmaradt mezőgazdasági adóhátralékot. Ezenkívül a kolhozparasztok gazdaságai mentesültek az elmúlt évekből fennmaradt kötelező állatitermék- és burgonyabeadási hátralékoktól is. A kötelező beadások mértékének csökkentése lehetővé tette, hogy a kolhozok és a kolhozparasztok árutermelésük jelentékeny részét a magasabb felvásárlási áron adják el az államnak. 1953-ban a kolhozok és a kolhozparasztok jövedelme a kolhozok és a kolhozparasztok gazdasági ösztönzésére irányuló felsorolt intézkedések, valamint az adópolitika terén megvalósított intézkedések nyomán több mint 13 milliárd rubellel növekedett.

A párt- és szovjetszervezetek ezentúl is állandóan gondoskodjanak róla, hogy a kolhozoknak és a kolhozparasztoknak a mezőgazdasági termelés fejlesztésében való anyagi érdekeltségével kapcsolatos elv töretlenül érvényesüljön.

Mivel a párt jól tudja, hogy az emberek, a káderek döntik el minden mezőgazdasági intézkedés sikerét, a teljes ülés határozatának megvalósításáért indított harc során a káderek problémájára, elsősorban a gép- és traktorállomások kádereinek proble-

májára összpontosította legfőbb figyelmét. Az SzKP KB teljes ülése után körülbelül 1 250 000 traktoros, traktorosbrigádvezető, a korszerű mezőgazdasági gépekhez értő gépkezelő és egyéb dolgozó került állandó munkásként a gép- és traktorállomások állományába. A párt hívó szavára az iparból és a népgazdaság más ágaiból körülbelül 50 000 gépkezelő tért vissza a gép- és traktorállomásokra.

Az illetékes szervek a legutóbbi hónapok folyamán több mint 100 000 agronómust és zootechnikust küldtek a gép- és traktorállomásokra. Az iparból és a népgazdaság más ágaiból 23 000 mérnök és technikus vállalt munkát gép- és traktorállomásokon. Mindennek az volt az eredménye, hogy a gép- és traktorállomások és a kolhozok jelentékenyen megerősödtek szakemberekkel, s a szakkáderek közelebb kerültek a mezőgazdasági termelés döntő területeihez.

De a gép- és traktorállomások és a kolhozok szakképzett káderekkel való megerősítése terén nagy hiányosságok észlelhetők. Egyes vezető párt- és szovjetfunkcionáriusok nyilván nem értik meg, hogy a káderprobléma megoldása nélkül nem lehet biztosítani a mezőgazdaság valamennyi ágának jelentős fellendülését.

Sok gép- és traktorállomás, főként Orel, Kurszk és Kalinyin terület traktorosbrigádjai állandó dolgozóinak létszáma még korántsem teljes, és e brigádok tagjait nem vették fel a gép- és traktorállomások állományába. A gép- és traktorállomások állományába formálisan besorolt munkások közül sokan — a téli munkák felgyülemlése ellenére — nem dolgoznak a gép- és traktorállomásokon, illetve a kolhozokban. A gép- és traktorállomások rosszul szervezték meg állandó dolgozóik munkáját. Brjanszk, Vlagyimir és jónéhány más területen nehézkesen folyik az iparba és a népgazdaság más ágaiba távozott gépkezelőkáderek visszairányítása a gép- és traktorállomásokra. Nagy hiányosságok vannak a gépkezelőkáderek képzésében: a gépésziskolák és a gépkezelőképző tanfolyamok tanulóinak létszáma még nem teljes. Az oktatás jónéhány iskolában és tanfolyamon a mezőgazdasági termelés legfontosabb kérdéseitől elvonatkoztatottan folyik.

A párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek, gép- és traktorállomási és szovhozigazgatók okvetlenül javítsák meg a gépkezelőkádereknek a szántóföldi növények élenjáró termesztési módszereire és eljárásaira való oktatását, az új technika tanulmányozását és az új szakmák elsajátítását.

Egyes területeken, határterületeken és köztársaságokban súlyos hibák mutatkoznak a mezőgazdasági szakemberek kiválogatása és elosztása terén. Az illetékes szervek sokszor elsősorban a városok és a kerületi székhelyek közelében levő gép- és traktorállomásokra vagy kolhozokba irányítják a szakembereket, a távolabbi gép- és traktorállomások meg kolhozok vezetőkádereinek és szakembereinek létszáma pedig továbbra is hiányos. Sok esetben a legtapasztaltabb szakembereket az élenjáró kolhozokba irányítják, s a gazdaságilag gyenge kolhozokba, amelyek pedig elsősorban szorulnak szakszerű segítségre, kevésbbé tapasztalt agronómusokat és zootechnikusokat küldenek. Egyes gép- és traktorállomások nem biztosítanak megfelelő lakásviszonyokat és életkörülményeket a munkára érkezett szakembereknek.

A párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek mezőgazdasági káderkiválasztási munkájában a legfontosabb és eddig megoldatlan kérdés a kolhozelnökök kérdése. Csak kevés pártszervezet kezdett hozzá a vezető kolhozkáderek megerősítését szolgáló intézkedések végrehajtásához. A legtöbb terület, határterület és köztársaság pártszervezete szemlátomást lebecsüli ezt a fontos ügyet. Márpedig a kolhozok közös gazdaságának további fellendülése és általános fejlődése sok tekintetben a kolhozelnökök kiválasztásától függ. A tények azt mutatják, hogy ha a kolhoz vezetője tevékeny és kezdeményező elnök, aki érti a dolgát, s képes a tömegek megszervezésére, akkor két-három esztendő alatt a legelmaradottabb gazdaság is élenjáró lesz, a kolhozparasztok pedig munkaegységeik után nagy jövedelmet kapnak. Az ilyen kolhozok helyesen hangolják össze az állam, az egész nép érdekeit a kolhozok és a kolhozparasztok érdekeivel. De a gazdag termelési lehetőségű kolhozok is elmaradoznak és sorvadoznak, ha vezetőik sodródó emberek, akik nem alkalmasak a szocialista nagyüzemi termelés irányítására.

Különösen rosszul halad az SzKP KB szeptemberi teljes ülésén a kolhozok vezető káderekkel való megerősítéséről elfogadott határozat végrehajtása a Kazah SzSzK-ban, Altáj határterületen, Kalinyin, Gorkij, Cskalov, Vologda, Novgorod, Pszkov, Orel, Brjanszk területen és a Tatár ASzSzK-ban.

Az SzKP KB plénuma megköveteli a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervektől, a gép- és traktorállomások igazgatóitól, hogy vessenek véget a vezető kolhozkáderek kiválogatásában tapasztalható felelőtlenségnek, s valóban oldják meg a kolhozok szervezeti és gazdasági megszilárdításának ezt a sarkalatos kérdését.

Az SzKP KB szeptemberi plénuma a szocialista mezőgazdaság anyagi és termelési bázisának megszilárdítására irányuló átfogó programmot fogadott el. Iparunk a plénum határozatának végrehajtása során csupán 1953 negyedik negyedévében körülbelül 42 000 traktort (15 lóerősre átszámítva), több mint 11 000 gabonakombájnt, több mint 22 000 traktoros vetőgépet, többezer traktoros szénakaszálógépet és egyéb elsőrendű gépet szállított a mezőgazdaságnak. Hatalmas nehéziparunk mind bőségesebben és gyorsabban juttatja korszerű gépekhez hazánk mezőgazdaságát. 1954 elején a gép- és traktorállomásoknak több mint egymillió traktoruk (15 lóerősre átszámítva), köztük 460 000 Diesel-motoros traktoruk, 270 000 gabonakombájnjuk, körülbelül 450 000 traktoros gabonavetőgépük, több mint 260 000 traktoros szénakaszálógépük és sok más korszerű gépük volt.

De az SzKP KB plénuma azt is megállapítja, hogy a Gépipari Minisztérium jónéhány vezetője és sok gyárigazgató nem kielégítően teljesíti a mezőgazdasági gépek gyártásával kapcsolatos feladatát, s ebben a kérdésben nem az állam érdekeihez igazodik. Gépiparunk a „Belarusz" traktorok 1953. évi gyártási tervét nem teljesítette. Az SzKG—4 típusú burgonyaültetőgépek gyártási tervét 59%-ra, a KOK—2 burgonyaszedő kombájnok gyártási tervét 38%-ra, a KON—2,8 típusú traktoros kultivátorok gyártási tervét csak 89%-ra teljesítette. 1953 negyedik negyedében a SzON—2,8 típusú konyhakerti vetőgép gyártási tervét csak 60%-ra, az SzRN—4 típusú palántaültetőgép gyártási tervét 13%-ra, a KRN—2,8 típusú műtrágyázó kultivátorok gyártási tervét 60%-ra teljesítették. A Gépipari, a Közlekedési-Gépipari és a Nehézgépipari Minisztérium sok vállalatának vezetői felelőtlenül foglalkoznak a gép- és traktorállomások zökkenőmentes és komplex pótalkatrész-ellátásának kérdésével.

A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma, több terület, határterület és köztársaság helyi szovjet- és mezőgazdasági szervei a gép- és traktorállomásokon nem megfelelően végzik az építkezéseket. A műhelyek építésének 1953. évi tervét csak 57%-ra, a mezőgazdasági gépek tárolására szolgáló színek és fészerek építési tervét 70%-ra teljesítették.

A tenyésztelepeken némileg javult a jószág gondozása, mert a párt és a kormány intézkedései fokozták a kolhozok és a kolhozparasztok anyagi érdekeltségét a közös állattenyésztés fejlesztésében, mert mezőgazdasági szakemberek mentek a kolhozokba, a gép- és traktorállomások pedig szervezési és technikai segítséget adtak a kolhozoknak a jószág teleltetésében, s mert a jószág számbavétele január 1. helyett október 1-én történik.

1953-ban jobban folyt a hús, a tej és a gyapjú beadása és felvásárlása, mint 1952-ben. De a kolhozok 1953-ban nem teljesítették a szarvasmarha- és a juhtenyésztés fejlesztésére vonatkozó állami tervet. Nem teljesítették a takarmánytárolás tervét, s kevesebb szálastakarmányt gyüjtöttek, mint 1952-ben. 1953 negyedik negyedévében sok terület, határterület és köztársaság, különösen Rjazany, Tambov, Pszkov, Kosztroma, Tula, Novgorod, Orel és Jaroszlavl terület tehénállománya jelentősen csökkent.

A területi és határterületi pártbizottságok, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságai az SzKP KB szeptemberi teljes ülésén elfogadott határozatokhoz híven egyre jobban törődtek a falusi pártpolitikai munkával. Megkezdték a kerületi pártapparátusok munkájának átszervezését, s a kolhozok és a szovhozok termelőmunkájához való közelebbvitelét. Instruktorcsoportokat alakítottak, s ezeket a kerületi pártbizottságok titkárai vezetik. E csoportoknak az a feladatuk, hogy közvetlenül a gép- és traktorállomásokon, valamint az ezekre bízott kolhozokban pártpolitikai munkát végezzenek.

De rendkívül lassan folyik a mezőgazdasági munka és a falusi pártpolitikai munka vezetőszerveinek átszervezése, s ez nagyon hátráltatja a gazdasági feladatok megoldását, mert a kolhozok, a gép- és traktorállomások meg a szovhozok vezetésének gyökeres megjavítása nélkül, az egész falusi pártpolitikai és szervezési munka színvonalának jelentős emelése nélkül nem lehet sikeresen fejleszteni a mezőgazdaságot.

II.

A gabonatermelés helyzete és a gabonatermelés növelésével kapcsolatos feladatok

1. Az egész mezőgazdasági termelés alapjául szolgáló gabonatermelés további fejlesztése igen nagy jelentőségű a párt és a kormány által a közszükségleti cikkek gyártásának jelentős fellendítése érdekében kitűzött országos feladat teljesítése szempontjából.

Elsősorban a gabonatermelés növekedésétől függ, hogy mind teljesebben kielégíthessük a lakosság kiváló minőségű termékekben mutatkozó szükségletét. Az állattenyésztés problémájának lehető leggyorsabb megoldása az egész jószágállomány számára elegendő mennyiségű szemestakarmány — kukorica, árpa

és zab — biztosítását követeli. A gyapot- és lentermesztő vidékek iparinövény-termelésének bővítése, továbbá a városok és az ipari központok körüli konyhakertészeti, burgonyatermesztő és állattenyésztő bázisok létrehozása ugyancsak megköveteli e vidékek lakosságának fokozottabb gabonaellátását.

A tervszerű szocialista népgazdaság feltételezi állami gabonatartalékok létesítését és ezek évenkénti felújítását. Ezenkívül az országnak gabonafölöslegek is kellenek a növekvő exportszükségletek kielégítésére.

Tehát a gabonatermelés fejlesztésének sikereitől függ a mezőgazdaság valamennyi többi ágának további fellendülése, a lakosság és az egész népgazdaság növekvő igényeinek kielégítése.

Ezzel kapcsolatban a párt Központi Bizottságának teljes ülése megállapítja, hogy a gabonatermelés mostani színvonala sem a teljes termelés, sem az árutermelés tekintetében nem fedezi a népgazdaság növekvő szükségleteit. Aránytalanság támadt az államnak átadott gabona mennyisége és a gabonafogyasztás növekedése közt. Az állam iránti kötelezettségek teljesítése után a kolhozokban maradó gabonamennyiség nem fedezi a kolhozok közös gazdaságának minden szükségletét; sok kolhozban a tagok kevés gabonát kapnak munkaegységeikre, s különösen kevés a megmaradó szemestakarmány, pedig enélkül lehetetlen az állattenyésztés jelentős fellendítése.

2. Az SzKP KB plénuma azon a véleményen van, hogy a gabonatermelés mostani színvonala és az ország növekvő gabonaszükségletei közt mutatkozó aránytalanság a jelenlegi szakaszban több okra vezethető vissza.

Bár az egész vetésterület 1953-ban 6,8 millió hektárral növekedett 1940-hez viszonyítva, a kalászosok vetésterülete 3,8 millió hektárral csökkent, s jóval — 6,8 millió hektárral — kisebb lett a szemestakarmányok (a kukorica, az árpa, a zab) vetésterülete; a kásanövények (a köles, a hajdina, a rizs) vetésterülete 1,3 millió hektárral, a hüvelyesek vetésterülete pedig 0,8 millió hektárral csökkent.

Noha a szocialista mezőgazdaság a világ legnagyobb mértékben gépesített mezőgazdasága, s évről évre több, legújabb típusú kiváló gépet kap, az alkalmazott agrotechnikai intézkedések jelenlegi színvonala mégsem mindenütt biztosítja a nagy gabonatermést. A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma, helyi szerveikkel együtt, sok gép- és traktorállomás, szovhoz és kolhoz lebecsüli a gabonafélék termesztésének agrotechnikáját, nem teljesíti az ugarmélyszántási és az őszi mélyszántási feladatokat, lazítja a

vetési normát, elnyújtja a vetés és a betakarítás idejét, s megtűri a nagy szemveszteséggel végzett betakarítást.

A gabonatermelés fejlődésének színvonala és a lakosság, s a népgazdaság növekvő gabonaszükségletei közt mutatkozó aránytalanság egyik legfőbb oka, hogy a Szovjetunió Állami Tervbizottsága, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma és a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma durva hibákat követett el a vetésterületek tervezésekor, különösen a gabona és a szálastakarmánynövények vetésének tervezésekor. Mivel az illetékesek a földművelés füves vetésforgós rendszerének sablonos alkalmazása során nem számoltak az ország különféle övezeteinek sajátosságaival, Ukrajnában, Észak-Kaukázusban, a Volgavidéken és a Központi Feketeföldű Területeken csökkent a kalászosok vetésterülete.

Ez a helytelen tervezési gyakorlat nagyon ártott gabonatermelésünk fejlődésének.

3. Az SzKP KB plénumának véleménye szerint az országra most az a feladat hárul, hogy jelentősen fokozza a kenyérgabona, a szemestakarmány, a kásanövények és a hüvelyesek termelését, hogy az állami begyűjtés és a gabonafelvásárlás a legközelebbi években 1953-hoz viszonyítva 35—40%-kal növekedhessen.

Mezőgazdaságunknak rengeteg elsőrendű gépe van, s ez lehetővé teszi minden fontos mezőgazdasági munka gépesítését. Most már megvannak a nagyüzemi szocialista gazdaság — a gép- és traktorállomások, a kolhozok és a szovhozok — vezetéséhez szükséges kádereink. A mezőgazdasági termelésben a mezőgazdasági szakemberek és gépkezelők óriási hadserege dolgozik. Végül pedig a Szovjetország rendkívül gazdag földekben.

Tehát szocialista mezőgazdaságunknak minden lehetősége megvan a gabonatermelés hatalmas fellendítésére.

III.

A szűz- és parlagföldek hasznosítása — a gabonatermelés növelésének nagy tartaléka

1. Az SzKP KB plénuma azon a véleményen van, hogy a gabonatermelés növelése szempontjából a kalászosok terméshozamának az ország minden kerületében való emelésén kívül óriási jelentőségű az új földek hasznosítása. A gabonatermelés gyors növelésének fontos és teljesen reális forrása a kalászosok vetésterületének a Kazahsztánban, Szibériában, az Uralban, a Volgavidéken és részben Észak-Kaukázusban levő szűz- és parlag-

földek hasznosítása révén történő kiterjesztése. Ezeken a vidékeken óriási kiterjedésű kihasználatlan fekete- és barnatalajú termékeny földek vannak, s ezeken nagy pótlólagos beruházás nélkül gazdag termést lehet elérni.

A szibériai és a kazahsztáni kolhozok és szovhozok tapasztalatai szerint a felszántott szűz- és parlagföldeken hektáronként 14—15 mázsa tavaszibúza termelése teljesen lehetséges, sőt az élenjáró gazdaságok 20—25 mázsát vagy még ennél is többet termelhetnek. Például Cseljabinszk területen a „Petropavlovszkij" szovhoz 1953-ban 19 000 hektáron, amelyből 10 000 hektárt csak a legutóbbi években tört fel, hektáronként 22 mázsa búzát takarított be. Észak-Kazahsztán terület konjuhovi kerületében a „Lenin Útja" kolhoz hektáronként átlagosan 14,5 mázsa tavaszibúzát takarított be, de 350 hektár újonnan hasznosított szűzföldön hektáronként 30 mázsa búzát termelt.

Az SzKP KB plénuma a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumának, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának, a kazahsztáni, a szibériai, az urali, a volgavidéki és az észak-kaukázusi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveknek, az említett területek gép- és traktorállomásainak, kolhozainak és szovhozainak legfontosabb állami feladatául tűzi ki, hogy ezek 1954—1955-ben a parlag- és a szűzföldek hasznosítása révén legalább 13 millió hektárral növeljék gabonavetésterületüket, s e területekről 1955-ben takarítsanak be 1 100—1 200 millió pud gabonát, amelyből 800—900 millió pud árugabona legyen.

2. Kötelezni kell Kazahsztán Kommunista Pártjának Központi Bizottságát, az SzKP szibériai, urali, volgavidéki és észak-kaukázusi területi és határterületi bizottságait, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, az OSzFSzK Minisztertanácsát, a Kazah SzSzK Minisztertanácsát, az említett vidékek területi és határterületi végrehajtó bizottságait, gép- és traktorállomási és szovhozigazgatóit, hogy a kolhozok és a szovhozok a következő arányban növeljék vetésterületeiket: 1954-ben a búza és a köles vetésterületét a népgazdasági tervnek megfelelően 2,3 millió hektárral, ebből a kolhozokban 1,8 millió, a szovhozokban 0,5 millió hektárral; 1955-ben a kalászosok vetésterületét további legalább 10,7 millió hektárral.

1955-ben az újonnan hasznosított területeken általában korai őszi szántással jól előkészített talajon kell elvégezni a vetést.

3. A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma, az OSzFSzK Minisztertanácsa, a Kazah SzSzK Minisztertanácsa, a helyi szovjet- és mezőgazda-

sági szervek kellő időben, de legkésőbb 1954 június 1-ig, elsősorban a legtermékenyebb parlag- és szűzföldekből, valamint a lakóhelyek közelében fekvő kevésbbé termékeny szénakaszálókból és legelőkből jelöljenek ki és határoljanak el a kolhozok és a szovhozok gabonavetésterületének kiterjesztésére szolgáló földterületeket. Új gabonatermelő szovhozok szervezésére, a szovhozok és a kolhozok földterületének növelésére fel kell használni az Állami Földalap földjeit is.

4. Az új földek idejekorán történő felszántása, a talajnak vetésre való kellő idejű előkészítése, a kalászosok idejében való vetése és betakarítása, és a gabonatermelésnek a lehető legkisebb munkaráfordítással való elvégzése érdekében biztosítani kell a gabonaneműek termelésével és megmunkálásával kapcsolatos valamennyi munkafolyamat teljes gépesítését.

A parlag- és szűzföldek hasznosításához, a kevésbbé termékeny rétek és legelők felszántásához, s a búzavetésterületek további növeléséhez 1954-ben új földeket hasznosító vidékekre 120 000 traktort (15 lóerősre átszámítva), 10 000 kombájnt, megfelelő mennyiségű traktorekét, vetőgépet, nehéz tárcsás boronát, kultivátort és egyéb mezőgazdasági gépet kell szállítani. A gép- és traktorállomány műszaki ellátása céljából megfelelő mennyiségű gépkocsit, vándor javítóműhelyt, tartálykocsit, mozgó töltőállomást, állandó olajtárolót, szerszámot és felszerelést kell juttatni ezekre a vidékekre.

5. A párt Központi Bizottságának teljes ülése felhívja valamennyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerv figyelmét, hogy a parlag- és szűzföldek hasznosításának sikere elsősorban attól függ, helyesen választják-e ki az új földeket hasznosító vidékekre küldött szakképzett vezető káderekét, mérnököket, technikusokat és agronómusokat, továbbá a gépkezelőkádereket a gép- és traktorállomások meg szovhozok traktoroscsoportjainak és brigádjainak kiegészítésére.

Mivel az új földeket hasznosító gép- és traktorállomások és szovhozok munkaerőellátása halaszthatatlan feladat, az egyéb területeken működő gép- és traktorállomások és szovhozok dolgozói közül, továbbá a mezőgazdasági gépkezelőket képző szakiskolákban, a mezőgazdasági gépésziskolákban, s a gép- és traktorállomások és a szovhozok tanfolyamain kiképzett traktoristák és kombájnvezetők ideirányítása útján kell szakképzett káderekkel kiegészíteni ezeket a gép- és traktorállomásokat, illetve szovhozokat. Az új földeken újonnan szervezendő szovhozok számára a hiányzó munkaerőt szervezett toborzás útján kell pótolni.

Az SzKP KB plénuma a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjai Központi Bizottságainak, az SzKP határterületi és területi bizottságainak, a köztársaságok minisztertanácsainak, a területi és határterületi végrehajtó bizottságoknak, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumának, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának, minden pártszervezetnek, szakszervezetnek és komszomolszervezetnek feladatául tűzi ki, hogy 1954-ben széleskörű felvilágosító munka alapján válasszanak ki és küldjenek az új földeket hasznosító szovhozokba, gép- és traktorállomásokra vezető funkcionáriusokat, szakembereket és szakmunkaerőket. Ezeket a más területeken működő gép- és traktorállomásokról és szovhozokból, valamint az iparból és a többi népgazdasági ágból kell átirányítani. A dolgozók szervezett toborzását és az új földek hasznosítása céljából kijelölt vidékekre irányítását fontos párt- és kormányfeladat végrehajtásának, nagy hazafias ügynek kell tekinteni.

Minden vállalat, intézmény és szervezet tekintse megtisztelő kötelességének, hogy kollektívájából mindazokat a szakembereket és szakmunkásokat, akik kifejezik azt a kívánságukat, hogy az új földek hasznosítására kijelölt vidékeken akarnak dolgozni, elküldje ezekre a vidékekre.

6. Helyes az ÖLKISz Központi Bizottságának és a helyi komszomolszervezeteknek az a kezdeményezése, hogy a komszomoltagok és az ifjúság köréből önkéntes alapon százezer gépkezelőt szervezetten átirányítanak az új földeket hasznosító gép- és traktorállomásokra és szovhozokba.

7. Mindazoknak a mérnököknek, technikusoknak, agronómusoknak, állattenyésztési és más mezőgazdasági szakembereknek, traktoristáknak, kombájnvezetőknek, szakképzett javítómunkásoknak, számviteli és egyéb dolgozóknak, akik más gép- és traktorállomásokról, szovhozokból, ipari vállalatokból és szervezetekből a parlag- és szűzföldek hasznosítása céljából kijelölt vidékek gép- és traktorállomásaira, szovhozaiba és begyüjtő szervezeteibe mentek át, az előző munkahelyükön kapott háromhavi járandóságuknak (fizetésüknek) megfelelő összegű egyszeri segélyt kell adni, továbbá a munka törvénykönyvének 82. cikkelye értelmében meg kell téríteni az új munkahelyre utazással kapcsolatos költségeket.

8. Az új földeket hasznosító gép- és traktorállomások és szovhozok traktoroscsoportjaiban és brigádjaiban dolgozók megfelelő életkörülményeinek biztosítása érdekében kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági

szerveket, hogy 1954-ben szervezzenek nyári brigádszállásokat, lássák el ezeket nyári szálláskocsikkal és lakósátrakkal, konyhákkal, fürdőkkel, s szervezzék meg a szóbanforgó vidékeken az üzemi étkeztetést és a vízellátást.

Kötelezni kell a Szovjetunió Kereskedelmi Minisztériumát és az FSzKSz-t, hogy a traktoroscsoportok és brigádok munkahelyein mozgóboltok kiterjedt felhasználásával szervezzék meg az élelmiszerek és elsőrendű közszükségleti cikkek árusítását.

A Szovjetunió Kultúrügyi Minisztériumának és az ÖKSzT-nek kötelessége, hogy gondoskodjék az új földek hasznosítására kijelölt vidékeken levő gép- és traktorállomások meg szovhozok traktoroscsoportjai és brigádjai kulturális igényeinek kielégítéséről (mozi, rádió, ujság, folyóiratok stb. biztosításával). A Szovjetunió Egészségügyi Minisztériumának biztosítania kell a dolgozók egészségügyi ellátását.

9. Hogy fokozódjék a kolhozok, a kolhozparasztok, a gép- és traktorállomási dolgozók anyagi érdekeltsége az új földek hasznosítására vonatkozó terv végrehajtásában és a nagy gabonatermés elérésében, a következő serkentő eszközöket kell alkalmazni:

a) javasolni kell a kolhozoknak, hogy közgyűlési határozat alapján biztosítsanak a szántóföldi és a traktorosbrigádok dolgozói részére az új földek egész vetésterületéről a tervben megállapított terméshozamon felül betakarított termés 30%-áig terjedő fizetéskiegészítést;

b) javasolni kell, hogy a kolhozok, a kolhozparasztok közgyűlésének hozzájárulása alapján adjanak a kolhozparasztoknak az újonnan hasznosított vetésterületekről származó gabona kötelező állami beadásából és eladásából befolyó összeg 25%-áig terjedő munkaegységelőleget;

c) kötelezni kell az FSzKSz-t, hogy az állami felvásárlások során gabonát eladó kolhozok számára tartalékoljanak ipari cikkeket, tehergépkocsikat, teherautópótkocsikat, villanymotorokat, építőanyagot, és egyéb termelési, valamint gazdasági rendeltetésű árukat, s az eladott búzamennyiség értékének minden 100 rubelje után 50 rubelt ilyen áruban számoljanak el, kiskereskedelmi áron;

d) a gép- és traktorállomások igazgatói kivételesen kapjanak felhatalmazást arra, hogy traktorosbrigádjaik dolgozóinak, s a gép- és traktorállomások szakmunkáscsoportjainak juttatandó prémium céljára további 75 kopeket számolhassanak el minden mázsa gabona után, amelyet a kolhozok valóban beszolgáltatnak vagy eladnak az államnak. Az ilymódon való prémiumelszámo-

lás csak azzal a feltétellel történhet meg, ha a gép- és traktorállomás működési körzetébe tartozó kolhozok teljesítik a kalászosok szűz- és parlagföldeken való elvetésére és az e földekről valóban betakarított termés hozamára vonatkozóan megszabott tervfeladatokat.

1954—1955-re 15%-os munkabérpótlékot kell megállapítani a parlag- és szűzföldeket hasznosító, újonnan szervezett szovhozok munkásai, alkalmazottai, szakemberei és vezető funkcionáriusai részére.

10. Az SzKP KB plénumának véleménye szerint a gabonatermelés növelésével kapcsolatos feladatok megkövetelik, hogy a kazahsztáni, a szibériai, az urali, a volgavidéki és az északkaukázusi szűz- és parlagföldek hasznosításán kívül az ország más vidékein, különösen pedig a nemfeketeföldű területeken is, jelentősen növeljék a vetésterületeket, mégpedig a kihasználatlan földek, a gyengén termő rétek és legelők felszántása, a bozótok és cserjék kiirtása, valamint a mocsarak kiszárítása útján.

E munkák elvégzése lehetővé teszi, hogy a legközelebbi években újabb termékeny földterületeket vonjunk be a mezőgazdasági művelésbe, növeljük a kalászosok, a zöldségfélék, a burgonya és a takarmánynövények vetésterületét az ország sűrűn lakott, erősen fejlett iparú vidékein, s ezen az alapon jelentősen megjavítsuk a városok és az ipari központok lakosságának friss zöldségfélékkel, burgonyával, tejjel és hússal való ellátását.

Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a nemfeketeföldű területeken, ami új földterületek művelés alá vételét illeti, súlyos fogyatékosságok mutatkoznak. A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma, a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek elnézik a pénznek és az anyagnak igen sok apró földterület hasznosítására való elfecsérlését. Ezért nem alkalmazhatók itt az új földterületek hasznosításakor a talajjavító munkák ipari módszerei, nincs biztosítva a komplex-gépesítés, rossz a technikai felszerelés kihasználása, s ezért emészt itt fel oly sok pénzt és munkát egy-egy hektár hasznosítása.

Gyökeresen meg kell változtatni a nemfeketeföldű területeken az új földek hasznosításának megszervezését, elsősorban rá kell térni a nagy földterületek hasznosítására, ezekre kell összpontosítani a talajjavító technikai felszerelést, s nagy arányokban kell alkalmazni a munkaszervezés ipari módszereit.

11. Először a mescsorszki alföldnek (különösen Rjazany, Vlagyimir és Moszkva terület kerületeiben), az Ukrán SzSzK-ban levő Trubezs folyó árterületének és más hasonlóan nagy

földterületeknek kiszárításához és hasznosításához kell hozzáfogni.

Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, az OSzFSzK Minisztertanácsát, az Ukrán SzSzK, a Belorusz SzSzK, a Lett SzSzK, a Litván SzSzK és az Észt SzSzK Minisztertanácsát, hogy két hónap alatt dolgozzanak ki javaslatokat a nagy elvadult és elmocsarasodott földterületek hasznosítására, s e javaslatok terjedjenek ki külön erre a célra szolgáló építő és tervező szervezetek létesítésére, s megfelelő anyagi és műszaki ellátásukra, hogy ezeken a területeken mielőbb munkához foghassanak.

Elsősorban azoknak a földterületeknek vetésre való alkalmassá tételét kell biztosítani, amelyek a háború és egyes kolhozok gyengesége miatt estek ki a mezőgazdasági művelésből, s amelyeknek hasznosítása nem jár nagy költséggel.

12. A KB plénuma megjegyzi, hogy az ország keleti és délkeleti vidékein fekvő 13 millió hektár szűz- és parlagföldnek, valamint a nemfeketeföldű területeken és az ország más területein levő elvadult és új földterületeknek 1954—1955-re előirányzott hasznosítása a kezdete azoknak az egész államra kiterjedő nagy munkálatoknak, amelyeknek célja a nagykiterjedésű kihasználatlan földterületek felhasználása a gabona és egyéb mezőgazdasági termékek termelésének növelésére.

Az új földek hasznosítására, s a kalászosok vetésterületének a parlag- és szűzföldek megművelésével való kiterjesztésére irányuló munkák tervét elsősorban akkor lehet sikeresen teljesíteni, ha a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek konkrétan, operatív módon irányítják ezt az országos fontosságú ügyet, ha szervezetileg és technikailag előkészítik a gép- és traktorállomásokat és a szovhozokat; ha a kitűzött feladatok elvégzésére megfelelően mozgósítják a kolhozparasztokat, valamint a gép- és traktorállomások meg a szovhozok dolgozóit.

IV.

A mezőgazdaság tervezéséről, a vetésterületek összetételének megváltoztatásáról és a terméshozam emeléséről

A gabonatermelés nagyarányú fellendítésére irányuló feladat sikeres megoldása szempontjából óriási jelentőségű a vetésterületek helyes kihasználása és a kalászosok terméshozamának jelentős emelése.

A. *A búza, a szemestakarmányok, a kásanövények és hüvelyesek vetésterületének bővítése*

1. Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a vetésterületek jelenlegi összetétele a füvesvetésforgós rendszer megfontolatlan, nem gazdaságos, sablonos, s az ország különféle vidékeinek sajátosságaitól elvonatkoztatott alkalmazásáról tanúskodik. A Szovjetunió Állami Tervbizottsága, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma a mezőgazdasági tervek készítésekor helytelen irányvonalat követett. Ez abban jutott kifejezésre, hogy a tervek készítői indokolatlanul bővítették a rendkívül csekély termésű évelő szálastakarmánynövények vetésterületét az Ukrán SzSzK, a Moldva SzSzK aszályos és részben aszályos déli kerületeiben, Észak-Kaukázusban, az ország délkeleti vidékein, valamint abban, hogy komolyan csökkentették a kalászosok, különösen pedig a kukorica, a hüvelyesek, a kásanövények és a szemestakarmánynövények vetésterületét. E helytelen tervezés következtében jelentősen csökkent a kalászosok vetésterülete, s a kásanövények, a hüvelyesek és a szemestakarmánynövények teljes termése.

Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a déli és délkeleti területek, határterületek és köztársaságok helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveit, hogy gondoskodjanak a füves vetésforgó alkalmazása során elkövetett hibák kiküszöböléséről, s úgy javítsák meg a vetésterületek összetételét, hogy 1954-től a csekély termésű évelő szálastakarmánynövények vetésterületének csökkentése és felszántása útján jelentősen növeljék a kalászosok, különösen pedig a kásanövények, a hüvelyesek és a szemestakarmánynövények vetésterületét.

2. Meg kell bízni a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, hogy a szövetségi köztársaságokkal egyetértésben három hónap alatt dolgozzanak ki és terjesszenek a Szovjetunió Minisztertanácsa elé javaslatokat az ország egyes övezeteiben levő vetésterületek 1955. évi összetételéről, s ezek a javaslatok számoljanak a parlag- és szűzföldek hasznosításával, a régóta művelt földek tökéletesebb hasznosításával, különös tekintettel a kalászosok, a hüvelyesek, a kásanövények, a szemestakarmánynövények, a kukorica, a cukorrépa, a napraforgó, a gyapot, a rostlen, a gyökértakarmányok, a silónövények vetés-

területének növelésére, valamint a kertek és a szőlők vetésterületének jelentős kiterjesztésére.

3. Mivel a mezőgazdasági tervkészítés jelenlegi rendszere súlyos fogyatékosságokkal küzd, s az e rendszer szerint történő tervezés rendkívül nagyfokú központosítottsága megbénítja a kolhozoknak, a gép- és traktorállomásoknak meg a szovhozoknak a mezőgazdasági termelés fejlesztésére irányuló kezdeményezését, meg kell bízni a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, hogy a szövetségi köztársaságokkal egyetértésben két hónap alatt dolgozzanak ki és terjesszenek a Szovjetunió Minisztertanácsa elé javaslatokat a mezőgazdasági tervezés módszereinek megváltoztatásáról, s ezek a javaslatok a mezőgazdasági termelési tervek elkészítésekor számoljanak azzal, hogy nagyobb kezdeményezési lehetőséget kell biztosítani a helyi szerveknek.

B. *A kalászosok terméshozamának további növelésére irányuló intézkedések*

1. Az SzKP KB plénuma különösen nagy nyomatékkal hívja fel a pártszervezetek, a szovjet- és mezőgazdasági szervek, a kolhozok, a gép- és traktorállomások, valamint a szovhozok figyelmét arra, hogy jelentősen növelni kell a kalászosok terméshozamát, mert ez volt és lesz a gabonatermelés növelésének legfőbb módszere.

A szocialista gazdasági rend megteremtette a lehetőséget a bő termés állandósítására. Meggyőző bizonyítékát szolgáltatja ennek az élenjáró kolhozok, gép- és traktorállomások és szovhozok gyakorlati munkája. Ezek az ország legkülönbözőbb övezeteiben évről évre bő termést takarítanak be. De a kalászosok terméshozama az ország sok vidékén változatlanul alacsony, mert ezeknek a területeknek a kolhozai és szovhozai durván megszegik e növények termesztésének agrotechnikáját. A vetésterületek jelentős részét csak tavasszal szántják fel, a gabonafélék termeléséhez rendkívül kevés helyi és műtrágyát használnak, sokhelyütt lassan honosul meg a kiváló minőségű vetés. A nemfeketeföldű területeken jóformán nem alkalmazzák a savanyú talajok meszezését, rendkívül kevés istállótrágyát, tőzeget és egyéb helyi talajjavító anyagot juttatnak a földbe, pedig ezeken a vidékeken trágyázás nélkül még nagyfokú gépesítés esetén sem lehet jó gabonatermést elérni.

2. Az SzKP KB plénuma meghagyja a pártszervezeteknek, a szovjet- és mezőgazdasági szerveknek, a kolhozoknak, a gép- és traktorállomásoknak meg a szovhozoknak, hogy a terméshozam emelésével kapcsolatos következő kérdésekre összpontosítsák figyelmüket: az élenjáró agrotechnikai módszerek széleskörű alkalmazása a termelésben; a traktorállomány kihasználásának megjavítása; a helyes vetésforgókra való sürgős áttérés s ezek mielőbbi meghonosítása; a mezei munkák minőségének javítása s elvégzésük időtartamának csökkentése; a vetőmaggazdálkodás megjavítása; a helyi trágyák (istállótrágya, tőzeg stb.) gyűjtésének és a talajba juttatásának jelentős fokozása, a műtrágyáknak, a savanyú talajok meszezésének és a szikes talajok gipszezésének a korábbinál jobb alkalmazása; a gabona betakarítása, szállítása és tárolása folyamán keletkező szemveszteség elleni harc erélyes fokozása; a mezőgazdasági növényi kártevők és növénybetegségek elleni harccal kapcsolatos intézkedések rendszeres megvalósítása.

Meg kell hagyni a köztársaságok minisztertanácsainak, a határterületi és területi végrehajtó bizottságoknak, hogy az egyes vidékek sajátosságainak mérlegelésével minden növényfajtára vonatkozóan dolgozzák ki és hagyják jóvá a minimálisan kötelező agrotechnikai követelményeket, többek közt szabják meg a legkedvezőbb vetési időpontokat, a vetési normákat, az ugarszántás határidejét, az őszi vetéshez szükséges talajelőkészítő munkáknak és az ősziek elvetésének határidejét, a szalma betakarítását a kombájnok alól, az őszi mélyszántás elvégzését, az őszi vetések megvédését a lelegeléstől stb. Ezekben a szabályokban jelöljék meg, hogy ki és milyen következmények terhe alatt felel a kötelező agrotechnikai követelmények megszegéséért.

Meg kell bízni a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és a Lenin Országos Agrártudományi Akadémiát, adjanak kellő segítséget és tanácsokat a köztársaságok minisztertanácsainak, a határterületi és területi végrehajtó bizottságoknak a minimálisan kötelező agrotechnikai követelmények kidolgozásához.

3. A terméshozam emelésére irányuló intézkedések terén elsőrendű fontosságú az őszi mélyszántás és az ugarmélyszántás idejében való elvégzése. Tűrhetetlen az a helyzet, hogy egyes kolhozok és szovhozok a tavaszi növények vetésterületének jelentős részét csak tavasszal szántják fel, az őszi mélyszántási tervet pedig éveken át nem teljesítik. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerve-

ket, biztosítsák, hogy 1955-től a tavaszi növények csakis őszi mélyszántással és ugarmélyszántással előkészített talajba, valamennyi őszi vetemény pedig, különösen az őszibúza, jól megmunkált és trágyázott fekete, tiszta és megművelt ugarba, vagy pedig elővetemények idejében megmunkált táblákba kerüljön, s tavasszal gondos fejtrágyázást kapjon.

4. A pártszervezetek, a szovjet- és mezőgazdasági szervek, a kolhozok, a gép- és traktorállomások meg a szovhozok elsőrendű feladata, hogy biztosítsák az őszi és a tavaszi növények agrotechnikai szempontból legkedvezőbb időben való elvetését. Az SzKP KB plénuma azt a követelményt támasztja a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumával, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumával, a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervekkel szemben, tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy az élenjáró gazdaságok tapasztalatai szerint minden kolhoz és szovhoz az illető övezetek számára agrotechnikai szempontból legkedvezőbb határidőre végezze el az őszi és a tavaszi növények vetését.

5. A terméshozam emelésének fontos feltétele, hogy a kolhozok meg a szovhozok nagy terméshozamot biztosító fajtatiszta vetőmagot használjanak fel vetés céljára, teljes vetőmagmennyiséget vessenek, s javítsák meg a vetőmagtermesztés munkáját. A párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervek feladatául kell kitűzni, hogy a legközelebbi két-három év alatt minden területen, határterületen és köztársaságban biztosítsák az áttérést a legnagyobb termést hozó és legértékesebb minőségű, körzetek szerint válogatott növényfajták vetésére.

A legjobb hajdina-, hüvelyes- és kölesvetőmag-fajták mennyiségének gyorsabb növelése érdekében 1954-ben a kerületi vetőmagtermesztő gazdaságokon kívül az élenjáró kolhozokban és szovhozokban is meg kell szervezni e növények vetőmagvának fokozottabb termesztését.

6. Annak a megfontolásnak alapján, hogy a gép- és traktorállomások döntő szerepet töltenek be a kolhozok nagy terméshozamának biztosításában, az SzKP KB plénuma megköveteli a párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervektől, s a gép- és traktorállomások minden dolgozójától, hogy határozottan javítsák meg a traktormunkákat. Fokozni kell a szakembereknek, különösen a gép- és traktorállomások állami ellenőri funkcióval felruházott főagronómusainak felelősségét a munkák idejében való elvégzéséért és megfelelő minőségéért. Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a szövetségi köztársaságok mezőgazdasági minisztériumait, a határterületi és a területi mező-

gazdasági hivatalokat, hogy a gép- és traktorállomások munkájának értékelésénél elsősorban azt vizsgálják meg, hogyan teljesítik ezek a kalászosok és az egyéb szántóföldi növények terméshozamával és teljes begyűjtésével kapcsolatban megállapított állami feladatokat. A gép- és traktorállomások munkájának minősége szempontjából a terméshozamot kell fő kritériumnak tekinteni.

7. Az SzKP KB plénuma megköveteli a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervektől, hogy ne becsüljék le a szerves trágyák és a műtrágyák használatát, mert ezek használata a terméshozam további emelésének igen fontos eszköze. A helyi trágyák helyes és kiterjedt felhasználása lehetővé teszi, hogy már 1954—1955-ben többszázmillió pud gabonával többet termeljünk.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és helyi szerveiket, hogy biztosítsák a helyi trágyák (az istállótrágya, a tőzeg, a komposztok stb.) fokozottabb gyűjtését és felhasználását, a baktériumtrágyák kiterjedt használatát, a műtrágya használatának megjavítását, széles körben gépesítsék a tőzeg- és mészkőkitermelést, az istállótrágya, a tőzeg és más helyi talajjavítók kiszállítását a földekre és azok talajbajuttatását, s hogy a legközelebbi két-három év alatt a kolhozokban és a szovhozokban főleg gépek végezzék a helyi trágyák előkészítését, kiszállítását és talajbajuttatását.

Különösen nagy figyelmet kell fordítani a trágyázásra a nemfeketeföldű területeken, mert itt fokozottan szükséges az állati trágya, a tőzeg, a foszforliszt talajbajuttatása; növelni kell a csillagfürt és egyéb talajjavítók vetésterületét, továbbá meszet kell juttatni a savanyú talajokba. Az ugarmélyszántáskor kötelezővé kell tenni megfelelő mennyiségű istállótrágya, tőzeg és egyéb talajjavító felhasználását. A kalászosok koratavaszi fejtrágyázásakor biztosítani kell a szerves és a műtrágya messzemenő alkalmazását.

Meg kell bízni a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és a Szovjetunió Építőanyagipari Minisztériumát, hogy egy hónap alatt készítsenek tervjavaslatot a trágyázási célokra felhasználandó tőzeg kitermelésére, a savanyú talajok meszezéséhez szükséges mész kifejtésére és őrlésére, továbbá egyes mezőgazdasági felszerelések gyártásának és szállításának jelentős fokozására, például tőzegkitermelő gépek, istállótrágya-, tőzeg- és mészkőrakodó gépek, önműködő lapátolók, traktorvontatású billenő pótkocsik, univerzális trágya-, tő-

zeg-, műtrágya- és mészszóró gépek, nehéz tárcsás boronák, ekszkavátorok, talajnyesőgépek, buldozerek és mészőrlő berendezések gyártásának és szállításának fokozására.

8. Az SzKP KB plénuma megengedhetetlennek tartja, hogy sok kolhoz és szovhoz megtűri a nagy szemveszteséggel történő gabonabetakarítást.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveket, hogy vessenek véget a betakarítás idején mutatkozó szemveszteséggel szemben tanúsított nemtörődömségnek. Ezért biztosítani kell, hogy 1954-ben jelentősen emelkedjék a gabonafélék betakarításában részt vevő kombájnok teljesítménye, meg kell javítani a betakarítási munkák megszervezését, a kombájnaggregátok műszaki kezelését, idejében elő kell készíteni a gabonának a kombájnoktól való elszállításához szükséges szállítóeszközöket, s biztosítani kell a szérűkön folyó munkák gépesítését.

9. Meg kell bízni a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és a Gépipari Minisztériumot, hogy két hónap alatt dolgozzanak ki és terjesszenek a Szovjetunió Minisztertanácsa elé javaslatokat a következő kérdésekről:

a kombájngyártás növeléséről, annak mérlegelésével, hogy 1954—1956-ban a gép- és traktorállomások és a szovhozok részére olyan mennyiségű kombájnt kell szállítani, hogy az biztosítsa a gabonafélék idejében való betakarítását;

nagyteljesítményű magtisztító gépek, mégpedig röpítőszalagos magtisztító gépek, gabonarakodó gépek, stabil és mozgó magszárítók, továbbá gépkocsikon szállítható mérlegek, mozgó áramfejlesztő telepek tömeggyártásának megszervezéséről;

termelési célokra szolgáló helyiségek, lakások, szociális és kulturális rendeltetésű épületek építésének megszervezéséről, valamint a szükséges felszereléseknek a nagykiterjedésű szűz- és parlagföldek hasznosítására kijelölt kerületek gép- és traktorállomásaira és szovhozaiba szállításáról;

1954—1956-ban a mezőgazdaságnak olyan mennyiségű gépkocsi, főleg fa- és fémkarosszériás billenő gépkocsik szállításáról, hogy az biztosítsa a gabonaféléknek a kombájnoktól főleg gépkocsikkal való elszállítását.

10. A Gépipari Minisztérium, valamint a Közlekedési-gépipari és Nehézgépipari Minisztérium igen fontos feladatának kell tekinteni a mezőgazdaság ellátását a traktorokhoz és a mezőgazdasági gépekhez szükséges pótalkatrészekkel, a gép- és

traktorállomások és a szovhozok megállapított szükségletével megegyező mennyiségben és választékban.

Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, a Gépipari Minisztériumot, valamint a Közlekedési-gépipari és Nehézgépipari Minisztériumot, hogy haladéktalanul gondoskodjanak a pótalkatrészek gyártásának jelentős fokozásáról, a meglevő termelőkapacitások jobb kihasználása és bővítése, továbbá a pótalkatrészek gyártásának ezidőszerint ezek termelésével nem foglalkozó üzemekben való megszervezése útján.

C. *A gabonafélék begyűjtéséről és felvásárlásáról*

1. Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy teljesen helyesnek bizonyult az a párt és a kormány gabonabegyűjtési politikájának alapjául szolgáló elv, amelynek értelmében a kötelező állami gabonabeadás mértéke a szántóföld hektárjaihoz igazodik. Ez az elv érdekeltté tette a kolhozokat a gabonatermelés fejlesztésében. De a gyakorlatban a gabonabegyűjtő szervek durván megszegik a gabonabeadás hektáronkénti kiszámításának alapelveit, s nagy hibákat követnek el a kötelező gabonabeadásra és a természetbeni fizetésre vonatkozó tervekben. Helytelen, hogy egyes területek, kerületek és kolhozok gabonabeadási terve elégtelen teljesítésének terhe más, jótermésű területekre, kerületekre és kolhozokra hárul. Ennek következtében a kötelező gabonabeadás hektáronként kiszámított mértéke voltaképpen elveszti jelentőségét.

A Begyűjtési Minisztériumnak, az egyes köztársaságok miniszter tanácsainak, a határterületi és területi végrehajtó bizottságoknak kötelességük, hogy amikor a kolhozok kötelező gabona- és rizsbeadásának kerületek szerinti új mértékét kidolgozzák és jóváhagyják, ne tűrjenek meg nagy eltéréseket a gabonafélék termelésében körülbelül egyforma feltételekkel rendelkező kerületek közt, egy közigazgatási kerület határain belül pedig egyforma kötelező gabonabeadási mérték legyen érvényes.

2. Mivel a szibériai, a kazahsztáni, az urali, a volgavidéki és az észak-kaukázusi kolhozok az új földek felszántásához és megműveléséhez szükséges egész technikai felszerelésüket az állam terhére szerzik be, el kell rendelni, hogy ezeken a vidékeken az újonnan hasznosított földterületeket számítsák hozzá ahhoz a szántóterülethez, amelyen a vetés első évétől a kötelező állami gabonabeadásnak az illető körzet kolhozai számára megállapított mértéke és a rögzített természetbeni fizetési díjtételek szerinti kiszámítása alapszik.

3. Ki kell mondani, hogy a betakarítás idején a gabonának az újonnan szervezett szovhozokból, valamint a távoli, újonnan hasznosított földterületeken gabonaféléket termelő szovhozokból és kolhozokból az állami begyűjtőhelyekre való szállítása általában közvetlenül a kombájnoktól, az „Összszövetségi Begyűjtési Fuvarozó" és a „Szovhozfuvarozó" gépkocsijainak segítségével történjék, s a szükséges utómunkákat, a gabona tisztítását és szárítását a begyűjtőhelyek végezzék el.

4. Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát és a Begyűjtési Minisztériumot, tegyenek javaslatot a Szovjetunió Minisztertanácsának az ország keleti vidékein új elevátorok és gabonatárolók építésére, hogy teljesen biztosítva legyen az új földeket hasznosító kolhozok és szovhozok által beadott gabona átvétele.

5. Az állami gabonatartalékok kiegészítése, továbbá annak érdekében, hogy fokozódjék a kolhozok és a kolhozparasztok érdekeltsége a gabonatermelés növelésében, mindenképpen fejleszteni kell a kolhozok és a kolhozparasztok gabonafölöslegeinek felvásárlási áron történő állami felvásárlását.

6. Meg kell bízni a Begyűjtési Minisztériumot és az FSzKSz-t olyan értelmű intézkedések életbeléptetésével, hogy a kolhozok idejében és megfelelő árukat kapjanak az államnak a megállapított mérték szerint beadott és az államnak eladott mezőgazdasági termékeikért.

V.

Az ipari növények termelésének növeléséről, s a gyümölcs- és szőlőtermelés fejlesztéséről

Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a háború óta jelentékenyen megnövekedett a cukorrépa, a gyapot és az olajosmagvú növények vetésterülete és teljes betakarított termése. Ez lehetővé tette a pamutszövetek, a cukor és a növényi olaj termelésének fokozását.

De az ipari növények termelése még most is nagyon elmarad a népgazdaság megnövekedett szükségleteitől, s nem elégíti ki kellőképpen a nép fogyasztási szükségleteit.

Az SzKP KB plénuma az ipari növények termelésének a közfogyasztás szükséges növekedését, s a könnyű- és élelmiszeripar nyersanyagkészleteinek növekedését biztosító mértékű fokozása érdekében kötelezi a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a Szovjetunió Élel-

miszeripari Minisztériumát, a területi pártbizottságokat, a határterületi pártbizottságokat, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a területi végrehajtó bizottságokat, a határterületi végrehajtó bizottságokat és az egyes köztársaságok minisztertanácsait, hogy a legközelebbi két-három esztendő alatt biztosítsák az ipari növények termeshozamának jelentős emelkedését és e növények vetésterületeinek kellő kiterjesztését.

A gyapottermelés terén. Az SzKP KB plenuma kimondja, hogy a közép-ázsiai köztársaságok, a Kaukázusontúl és Kazahsztán öntözött vidékeinek, valamint az Ukrán SzSzK, az OSzFSzK és a Moldva SzSzK gyapottermesztésre legkedvezőbb déli vidékeinek kolhozaiban és szovhozaiban a legközelebbi években jelentősen növelni kell a gyapot vetésterületét, terméshozamát és teljes termését. Biztosítani kell a korábban felhasznált, de később elhanyagolt öntözött földek bevonását a mezőgazdasági termelésbe.

Helyeselni kell Üzbégisztán párt- és szovjetszerveinek azt a kezdeményezését, hogy bevonják a gyapottermelésbe az öntözőhálózattal ellátott kihasználatlan földeket.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a közép-ázsiai, a kaukázusontúli és a dél-kazahsztáni gyapottermelő vidékek helyi párt- és szovjetszerveit, hogy 1954—1958-ban valamennyi gyapottermelő kolhozban érjék el a gyapot-lucernás vetésforgóra való áttérést és e vetésforgó meghonosítását, biztosítsák a kolhozok vízfelhasználásának szigorú ellenőrzését, s messzemenően alkalmazzák a szántóföldi növények öntözésének tökéletesebb módszereit. A legközelebbi két-három év alatt gyökeresen meg kell javítani az öntözött földek talajviszonyait. El kell végezni a meglevő vízgyűjtő és levezetőhálózat kijavításához, új hálózatok létesítéséhez, valamint az öntözött földek későbbi elszikesedésének és a mezőgazdasági termelésből való kiesésének megakadályozásához szükséges munkákat.

Kötelezni kell a Szovjetunió Közszükségleti Iparcikkgyártási Minisztériumát és a gyapottermelő köztársaságok minisztertanácsait, hogy intézkedjenek a gyapotfeldolgozó üzemek anyagi és műszaki bázisának, valamint begyűjtőhálózatának megjavításáról.

A rostlen- és kendertermelés terén. Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a rostlen- és kendertermelés terén tűrhetetlen elmaradás és hanyagság tapasztalható. A lentermelő terüle-

tek és köztársaságok legtöbb kolhozában változatlanul alacsony a lentermés, a kolhozok nem teljesítik a lenbeadási terveket, s nem biztosítják saját vetőmagszükségletüket. A legutóbbi három év alatt a len vetésterülete 35%-kal csökkent. A lenrost teljes termése nem fedezi az ipar len-nyersanyagszükségletét.

A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma, a párt- és szovjetszervekkel együtt beletörődik ebbe a helyzetbe, s nem tesz kellő intézkedéseket a terméseredmény növelésére, az elmaradás leküzdésére, s a len- és kendertermelés további fejlesztésére. A Szovjetunió Közszükségleti Iparcikkgyártási Minisztériuma nem gondoskodik arról, hogy meghonosítsa a termelésben a len- és kenderkóró feldolgozásának ipari módszereit. A Gépipari Minisztérium késlekedik a len- és kendertermelő munkák gépesítésére alkalmas új gépek gyártásával.

Az SzKP KB plénuma kötelezi a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a len- és kendertermelő területek helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveit, hogy gondoskodjanak a rostlen és a kender vetésterületének jelentős növeléséről és e növények hozamának emeléséről.

Meg kell bízni a Szovjetunió Állami Tervbizottságát és a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, hogy egy hónap alatt dolgozzák ki és terjesszék a Szovjetunió Minisztertanácsa elé a lentermelés fellendítésére alkalmas, s a kolhozoknak és a kolhozparasztoknak a len- és kendertermelés fokozásában való anyagi érdekeltségét növelő intézkedéseket.

Kötelezni kell a Szovjetunió Közszükségleti Iparcikkgyártási Minisztériumát, hogy biztosítsa a len- és kenderkóró ipari feldolgozását szolgáló műhelyek és lentiloló műhelyek építését.

A cukorrépatermelés terén. Annak a megfontolásnak alapján, hogy jelentékenyen fokozni kell a lakosság cukorellátását, a cukorrépatermelésre legalkalmasabb kerületekben a legközelebbi két-három év alatt legalább 300 000 hektárral kell növelni a cukorrépa vetésterületét, s intézkedéseket kell tenni a cukorrépa terméshozamának és teljes termésének jelentékeny növelésére.

Az olajosmagvú növények termesztése terén. A növényi olaj termelésének növelése érdekében ki kell mondani, hogy az olajosmagvú növények terméseredményének jelentős növelésével egyidejűleg 500—600 000 hektárral növelni kell a napraforgó, az olajlen és más olajosmagvú növények vetésterületét, elsősorban a Volgavidéken, Kazahsztánban, Nyugat-Szibériában és az Uralban.

Az olajosmagvú növények vetésterületének növelése céljából kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, valamint a helyi párt- és szovjetszerveket, hogy a legközelebbi két-három év alatt az egész vetésterületen teljesen gépesítsék az olajosmagvú növények termelését. Biztosítani kell 1954-től a napraforgó négyzetes-fészkes termesztésére való áttérést.

A gyümölcs- és szőlőtermelés fejlesztése terén. Az élelmiszerek bőségének hazánkban való megteremtéséhez a gyümölcs- és a szőlőtermelés jelentős növelése is szükséges, mert a gyümölcs és a szőlő értékes élelmezési cikk. De a gyümölcs- és szőlőtermelés sok kolhozban és szovhozban elhanyagolt állapotban van, s elmaradott ága a mezőgazdaságnak. Különösen gyengén fejlődik a gyümölcstermelés Szarátov, Penza, Kujbisev, Gorkij, Tula és Tambov terület kolhozaiban és szovhozaiban. Itt a gyümölcsösök területe a háború előttihez viszonyítva csökkent. Nem kielégítő a gyümölcstermelés helyzete a hagyományos gyümölcstermelő vidékeken: Kurszk, Orel, Belgorod, Rjazany és Krim területen, a Kazah, az Üzbég, a Tadzsik, az Azerbajdzsán, a Grúz és az Örmény SzSzK-ban sem. Gyengén fejlődik a gyümölcstermelés a nagyvárosok és ipari központok környékén, valamint a kolhozparasztok, a munkások és alkalmazottak háztáji gazdaságaiban.

Az SzKB KB plénuma tűrhetetlennek minősíti a gyümölcs- és szőlőtermelés fejlődésének helyzetét, s az egyik legfontosabb feladatul tűzi ki a gyümölcsösök és a szőlőtermő területek hozamának minden eszközzel való emelését, a gyümölcs- és a dióültetvények területének bővítését, a teljes termés és az árutermelés növelését, hogy a legközelebbi években erősen növekedhessen a gyümölcs és a szőlő termelése és fogyasztása.

Meg kell bízni a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a Szovjetunió Élelmiszeripari Minisztériumát és a Vegyiipari Minisztériumot, hogy egy hónap alatt dolgozzák ki és terjesszék a Szovjetunió Minisztertanácsa elé:

a) a szovhozoknak és a kolhozoknak a gyümölcsösök és a szőlők kártevői és betegségei ellen való küzdelemhez szükséges vegyszerekkel és készülékekkel való ellátására alkalmas intézkedéseket;

b) a gyümölcs- és szőlőültetvények gondozásának és telepítésének további gépesítésére és a szőlőtőke karózásának biztosítására irányuló javaslatokat.

A tea, a citruszfélék, az illóolajos magvú és egyéb növények

termelésének további fejlesztése céljából a KB plénuma kötelezi a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, a Szovjetunió Élelmiszeripari Minisztériumát, Grúzia, Azerbajdzsán és Krasznodar határterület helyi párt- és szovjetszerveit, hogy tegyenek további intézkedéseket a tea, a citruszfélék, az illóolajos magvú növények hozamának emelése és minőségének javítása, valamint e növények termelési területének növelése érdekében. A legközelebbi években meg kell oldani a tealevél szüretelésének gépesítését.

VI.

Az állattenyésztés takarmánybázisának megszilárdításáról

1. Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a Szovjetunió Állami Tervbizottsága, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma, egyes helyi párt- és szovjetszervekkel együtt, súlyos hibákat követtek el az állattenyésztés takarmánybázisának megteremtésére szolgáló gyakorlati munkájuk során, mert lebecsülték a szemestakarmányok és a nedvdús takarmányok termelésének fontosságát. Ennek következtében igen nehezen elégíthető ki a kolhozok közös állattenyésztésének szemestakarmány-szükséglete, s a szálastakarmánynövények vetésterületének növekedése ellenére sem fokozódott a szénatermelés. Márpedig a belterjes közös állattenyésztés elképzelhetetlen elegendő mennyiségű szemes- és nedvdús takarmány nélkül.

Nagyon elmarad a nedvdús takarmányok termelése. A silónövények, a gyökértakarmány-növények és a kobakos takarmánynövények hozama alacsony, a silózási tervek évről évre papíron maradnak. Nem kielégítő a silókukorica termelése, pedig ez nagy tápértékű takarmány. Számos vidék kolhozai silónövények vetése helyett rétifüvet kaszálnak silózási célokra. Ez gazdaságilag hátrányos, s már eleve lehetetlenné teszi a takarmánysilózási és szénabegyűjtési terv teljesítését.

A szálastakarmánynövények termelése és begyűjtése is elmarad az állattenyésztés szükségleteitől. Az egy-egy állatra jutó átlagos szálastakarmánymennyiség a legutóbbi években jelentékenyen csökkent. A szálastakarmánynövények és a természetes kaszálók gyenge hozama következtében kevés a széna.

2. Meg kell értetni a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumával, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumával, a helyi párt-, szovjet- és mezőgazdasági szervekkel, hogy nem szabad

lebecsülniük az állattenyésztéshez szükséges szemes- és nedvdús takarmányok termelését, s biztosítaniuk kell a szemestakarmány-növények vetésterületének kiterjesztését és hozamának emelését, hogy a közös állattenyésztést elláthassák szemestakarmánnyal és egyéb abraktakarmánnyal.

Gondoskodni kell a nedvdús takarmányok biztosításával kapcsolatban megszabott feladatok minden körülmények közötti teljesítéséről, s a silónövények, különösen a kukorica, a gyökértakarmány-növények, a cukorrépa és a takarmányburgonya, a kobakos takarmánynövények vetésterületének és hozamának az egyes vidékek gazdasági és természeti viszonyaival összehangolt növeléséről. Meg kell szervezni a rét- és legelőjavítási munkákat.

3. Annak a megfontolásnak alapján, hogy a burgonya igen értékes takarmány, amelynek segítségével hamarosan jelentékenyen növelni lehet a tehenek tejhozamát, s meg lehet szervezni a nagyarányú sertés- és baromfihízlalást, növelni kell a takarmányburgonya termelését a nemfeketeföldű területeken, Szibériában, a Központi Feketeföldű Területeken, valamint az Ukrán SzSzK erdős-sztyeppés és erdős vidékein, hogy a burgonya kiemelkedő helyet foglaljon el e területek kolhozainak és szovhozainak takarmánykészletei közt.

4. Helytelennek kell minősíteni, hogy az élelmiszeripar sok cukor-, szesz-, serfőző- és egyéb üzeme rosszul szervezte meg az értékes takarmány-melléktermékeknek hízlalási célokra való felhasználását.

Kötelezni kell a Szovjetunió Élelmiszeripari Minisztériumát, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, hogy állathízlaló telepek létesítése útján gondoskodjanak az élelmiszeripari üzemek melléktermékeinek — a szesz, illetve a cukor kivonása után megmaradt cefrének, melasznak, keményítőmosléknak és egyéb mellékter-mékeknek — teljes felhasználásáról.

5. Kiváló minőségű silótakarmány fokozottabb előkészítése céljából kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát, valamint a helyi párt- és szovjetszerveket, hogy nagy arányokban szervezzék meg silótornyok és vakolt ároksilók építését, alakítsák át silónövények betakarítására a gabonaaratásra alkalmatlan kombájnokat.

6. Meg kell hagyni a Szovjetunió Állami Tervbizottságának, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumának, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának, a Geológiai és Ásványkincsvédelmi Minisztériumnak, az Építésügyi Minisztériumnak, az

OSzFSzK, a Kazah, az Üzbég, a Kirgiz, a Türkmén és a Tadzsik SzSzK Minisztertanácsának, hogy két hónap alatt dolgozzák ki és terjesszék a Szovjetunió Minisztertanácsa elé a jelentős új idény-legelőterületeknek a legeltetéses állattenyésztés céljaira való felhasználásával kapcsolatos intézkedések (kutak és itatók létesítése, istállók, ólak, karámok felállítása, lakóházak, szociális és kulturális célokat szolgáló épületek építése) tervezetét.

7. Meg kell állapítani, hogy az állattenyésztési tervezés terén a Szovjetunió Állami Tervbizottsága és a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma megtűrik az állatállomány növelésére és hozamának emelésére vonatkozó tervfeladatok sablonos megállapítását. Ezért nem használjuk ki teljesen a természeti és gazdasági feltételeket az állattenyésztés fejlesztésére.

Kötelezni kell a Szovjetunió Állami Tervbizottságát, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, hogy javítsák ki az egyes állatenyésztési ágak fejlesztésének tervezésében elkövetett hibákat, s ennek során abból a követelményből induljanak ki, hogy a gazdasági szempontból különböző jellegű vidékek sajátosságainak mérlegelése alapján helyesebben kell elosztani az állatállományt, s hogy növelni kell a hús, a tej, a gyapjú és az egyéb állati termékek 100 hektár mezőgazdasági művelés alatt levő területre számított termelését.

VII.

A szovhozok további fejlesztéséről és jövedelmezőségük növeléséről

Az SzKP KB plénuma azon a véleményen van, hogy a mezőgazdaság valamennyi ágának jelentős fellendítéséről és a mezőgazdasági termékek bőségének megteremtéséről szóló párt- és kormányhatározatban kitűzött feladatok megvalósításában nagy szerep jut a szovhozoknak. A szovhozoknak — az élenjáró mezőgazdasági technikával felszerelt nagyüzemi állami szocialista gazdaságoknak — óriási lehetőségük van arra, hogy rövid időn belül jelentősen növeljék a termelést, s a gabona, a burgonya, a zöldségfélék, a hús, a tej, a gyapjú és más mezőgazdasági termékek beadását, és mintaszerű, nagyjövedelmezőségű gazdaságokká váljanak.

A szovhozok munkájában azonban nagy hiányosságok észlelhetők. A szovhozokban rosszul használják ki a nagy földterületeket a földművelés és az állattenyésztés fejlesztésére, s alacsony a szántóföldi növények terméshozama. Sok szovhoz évről

évre elmarad a gazdaságfejlesztés állami tervének teljesítésében, nagy önköltséggel és nagy veszteséggel termel. Az ország mindmáig kevés gabonát, húst, tejet, gyapjút és más állatiterméket kap a szovhozoktól.

Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy sok szovhoz elmaradása, a szovhozok termelésének, és különösen a gabonatermelésnek elhanyagoltsága annak a következménye, hogy a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma rosszul irányítja a szovhozokat, s nem gondoskodik az élenjáró tapasztalatok alkalmazásáról. A Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma nem gondoskodott a szovhozok földjeinek gazdaságos felhasználásáról. A minisztérium a szovhoztermelés fejlesztésének tervezésekor nem irányozta elő a szovhozok óriási földterületeinek a felhasználását gabonafélék, ipari növények, burgonya és zöldségfélék fokozottabb termelésére és az állattenyésztés gyorsabb fejlesztésére. Különösen tűrhetetlen, hogy a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma nem törődik a méntelepek gazdaságához tartozó földterületek gazdaságos felhasználásával, s így ezek 5,4 millió hektár földből mindössze 275 000 hektárt használnak fel gabonafélék termesztésére. A Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának legsúlyosabb hibája, hogy megengedte a szovhozokban a gabonavetésterület részarányának jelentős csökkentését, ami kirívóan ellenkezik az állam érdekeivel.

A Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma nem gondoskodott a szovhozoknak szakképzett vezető káderekkel és mezőgazdasági szakemberekkel való megerősítéséről. Ez egyik fő oka a szovhoztermelés nagy elmaradásának.

Sok szovhozban nem veszik figyelembe az agrotechnika követelményeit, s így a megművelt földek leromlottak. Ugyanakkor tűrik a rossz munkát, a vetési határidők kitolását, az ugarszántás és az őszi mélyszántás határidejének kitolását, s a vetések jelentős részét nem jóminőségű vetőmaggal végzik. A szovhozok kevés szerves- és műtrágyát juttatnak a talajba, s nem kellő mértékben meszezik a savanyú talajokat. Az elhúzódó és rosszul végzett aratási munkák nagy termésveszteséggel járnak. A szovhozok lassan térnek át a szántóföldi növények termelésének haladó eljárásaira és módszereire — a burgonya, a zöldségfélék és más növények vetésének és ültetésének négyzetes-fészkes és négyzetes módszereire, a gabona vetésének sűrűsoros és keresztsoros módszereire, s a terméshozam emelését elősegítő más élenjáró agrotechnikai módszerek alkalmazására.

Nagy hiányosságok mutatkoznak az állattenyésztés fejlesztése terén. Sok szovhoz nem teljesíti az állam által az állattenyész-

tés fejlesztésére, az állatok hozamának emelésére vonatkozóan megállapított feladatokat. A szovhozok jelentős részében az elhullások és az anyaállatállomány meddősége miatt nagy veszteségekkel folyik az állattenyésztés. Mindmáig alacsony az állattenyésztés hozama, különösen a juhok gyapjúhozama, a hízósertések és hízómarhák súlygyarapodása. Sok szovhozban alacsony a tehenek tejhozama.

A szovhozállattenyésztés nem kielégítő helyzetének egyik fő oka a takarmánytermelés és betakarítás nagy elmaradása. A szovhozokban igen alacsony a takarmánynövények terméshozama. Szovhozaink nem termelnek elég takarmányburgonyát és kukoricát.

A szovhozok nem megfelelően használják fel a traktorokat és a mezőgazdasági gépeket, ezért kevés traktoraik meg kombájnjaik egy műszakra számított termelése, ezért igen sok a gépállás, mindez pedig a legfontosabb mezőgazdasági munkák végrehajtási határidejének kitolódására és a terméshozam hanyatlására vezet. Sok szovhoz nem létesített műhelyeket a gépek javítására, színeket és fészereket a traktorok és a mezőgazdasági gépek megóvására.

Súlyos fogyatékosságok vannak a szovhozok építkezéseinek megszervezésében és végrehajtásában; a szovhozok évek óta nem használják fel az erre a célra kiutalt jelentős pénzösszegeket. A szovhozokban nincsenek állandó építőmunkáskáderek, gyakori jelenség az építkezések idényszerűsége, s az építőmunkák gépesítésének csaknem teljes hiánya. Mindez arra vezet, hogy a szovhozok nem teljesítik a termelési célokat szolgáló, s a kulturális és a szociális rendeltetésű épületek építési tervét, és így a szovhozokban nagyon érezhető az ilyen épületek hiánya. A szovhozok rosszul gondoskodnak tenyésztelepeik és legelőik vízellátásáról.

Nagy hiányosságok tapasztalhatók a Szovjetunió Élelmiszeripari Minisztériumához tartozó szovhozoknak és más minisztériumok meg intézmények szovhozainak munkájában is.

1. Az SzKP KB plénumának véleménye szerint a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának és a szövetségi köztársaságok szovhozügyi minisztériumainak, a szovhozokkal rendelkező minisztériumoknak és intézményeknek, a területi, határterületi és köztársasági párt- és szovjetszerveknek egyik legfontosabb feladatuk, hogy gyökeresen megjavítsák a szovhozok munkáját, emeljék a szántóföldi növények terméshozamát és az állattenyésztés hozamát, ezen az alapon a legközelebbi két-három év alatt legalább 500 millió pudra emeljék az államnak beadott

gabonamennyiséget, s jelentősen növeljék az államnak beadott hús, tej, gyapjú és más mezőgazdasági termékek mennyiségét. Okvetlenül el kell érni a termékek önköltségének jelentős csökkentését, biztosítani kell minden szovhoz jövedelmező munkáját, s mintaszerű, sok árut termelő gazdaságokká kell tenni a szovhozokat.

2. A szovhozokra nagy szerep vár a gabonatermelésnek az ország keleti és délkeleti területein levő parlag- és szűzföldek hasznosítása, valamennyi meglevő szovhoz kihasználatlan földterületeinek megművelése, s a gabonafélék terméshozamának erőteljes fokozása útján történő növelésében. A szovhozoknak mint erősen gépesített nagyüzemi gazdaságoknak minden lehetőségük megvan arra, hogy a legkisebb munkaráfordítással termeljék a gabonát, s a legolcsóbb gabonát adják az országnak.

Kötelezni kell a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát, az OSzFSzK Minisztertanácsát, a Kazah és a Kirgiz SzSzK Minisztertanácsát, a határterületi és területi végrehajtó bizottságokat, Kazahsztán Kommunista Pártjának Központi Bizottságát, Kirgizia Kommunista Pártjának Központi Bizottságát, a párt határterületi és területi bizottságait, az említett köztársaságok szovhozainak igazgatóit, hogy a szovhozokban a búza és a köles vetésterületét 1954—1955-ben 4,3 millió hektárral növeljék, mégpedig 2,3 millió hektárral a szűz- és parlagföldek hasznosítása és a szovhozok más földterületeinek felhasználása, 2 millió hektárral pedig az Állami Földalap földjeinek felhasználása révén.

1954—1955-ben újabb gabonatermelő szovhozokat, továbbá búza, köles, zab, kukorica és más szemtermékek, részben napraforgó és olajlen termelésére szakosított nagy gabonagazdaságokat kell szervezni, s ezekben teljesen gépesíteni kell minden munkafolyamatot. Ki kell mondani, hogy az újonnan szervezett szovhozok termelési alapegysége a traktoros növénytermelő brigád legyen, s ennek traktorokat, kombájnokat, mezőgazdasági gépeket, mozgó nyári szálláskocsikat, sátrakat, gépkocsikra szerelt javítóműhelyt, mozgókonyhát és a traktorok üzemanyag- és vízellátását biztosító tartálygépkocsikat kell rendelkezésére bocsátani.

3. Meg kell hagyni a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának, s a helyi párt- és szovjetszerveknek, hogy biztosítsák a meglevő szovhozokban szakképzett, nagy tapasztalattal rendelkező szovhozigazgatók, mérnökök, gépkezelők, agronómusok, könyvelők, növénytermelő traktorosbrigád-vezetők, traktorosok és kombájnvezetők kiválasztását, és ezeknek az újonnan szervezett gabonatermelő szovhozokba küldését.

4. A Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának, a párt- és szovjetszerveknek haladéktalanul gondoskodniuk kell a szovhozok szakképzett vezetőkkel és szakemberekkel való megerősítéséről. Szovhozigazgatóvá általában mezőgazdasági főiskolai képzettségű szakembereket, üzemegység- és tenyésztelep-vezetővé felső- és középfokú mezőgazdasági képzettségű szakembereket, a szovhozok vezető szakembereivé főiskolai képzettségű szakembereket nevezzenek ki.

A szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságai, a párt határterületi és területi bizottságai az iparból és a népgazdaság más ágaiból irányítsanak a szovhozokba mérnököket és technikusokat, hogy ott főmérnökként, javítóműhelyvezetőként, üzemegység- és tenyésztelep-gépészként dolgozzanak.

5. Meg kell hagyni a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának, hogy javítsa ki a szovhoztermelés tervezésében elkövetett hibákat, dolgozzon ki az egyes övezetek szovhozaira vonatkozóan az övezet természeti és gazdasági adottságainak megfelelő intézkedéseket a föld legcélszerűbb hasznosítása érdekében, a termelési ágak helyes összehangolása alapján.

Egy hónap alatt felül kell vizsgálni és jóvá kell hagyni minden méntelep gazdaságának a gabonavetésterület bővítésével, a haszonállattenyésztés fejlesztésével kapcsolatos feladatát, a méntelepek gazdaságának rendelkezésére álló egész földterület lehető legteljesebb kihasználásának szem előtt tartásával.

6. Meg kell hagyni a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumának és a szövetségi köztársaságok szovhozügyi minisztériumainak, hogy biztosítsák a szovhoztermelés valamennyi ágának további gépesítését, törekedjenek a technika kihasználásának gyökeres megjavítására, építsenek nagy számban javítóműhelyt, géptároló színt és fészert, továbbá az állattenyésztés céljaira istállót, ólat és más helyiségeket. Egyszersmind építsenek lakóházakat, kulturális és szociális célokat szolgáló épületeket is.

Ki kell mondani, hogy általában minden szovhoznak és lótenyésztő gazdaságnak legyen típus-javítóműhelye, kellő számú géptároló színe, fészere és aszfaltozott tárolóhelye a traktorok, a kombájnok és más mezőgazdasági gépek megőrzésére, továbbá ásványolajraktára, kocsiszíne, tartalékalkatrész- és anyagraktára.

7. Kötelezni kell a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumát és a szövetségi köztársaságok szovhozügyi minisztériumait, hogy tegyenek további intézkedéseket az SzKP KB szeptemberi plénumán a szovhozok állattenyésztésének fejlesztése érdekében kitűzött feladatok sikeres megvalósítására.

E célból:

a) biztosítani kell az állatállomány felújítását, s a kifejlett állatok és a növendékállatok gondozásának megjavítását, jelentősen javítani kell a tenyésztőmunkát, el kell érni a tehénállomány gyors szaporodását és a tejhozam emelkedését;

b) jelentősen ki kell terjeszteni a sertéshízlalást, s 1956-ban 450 000 tonnára kell emelni az államnak beadott sertéshús mennyiségét. A sertéshízlaláshoz fokozottan kell használni silózott burgonyát, kukoricát és élelmiszeripari melléktermékeket;

c) a juhállomány növelésével egyidejűleg gondoskodni kell a gyapjúhozam jelentős emeléséről, s a legközelebbi két-három év alatt növelni kell a finomgyapjas és félfinomgyapjas juhok állományát;

d) minden szovhozban biztosítani kell szilárd takarmánybázis létesítését az állattenyésztés számára, elsősorban a szemtermelés és a silózás céljára termelt kukorica, a takarmányburgonya, a cukorrépa, a szudánfű és más igen értékes és nagytermésű takarmánynövények vetésének az egyes övezetek természeti viszonyaival számoló jelentős kiterjesztése útján, s meg kell szervezni a természetes rétek és legelők nagyarányú feljavítását.

8. Az SzKP KB plénuma nagy jelentőséget tulajdonít a szovhozmunka gyökeres megjavításának és a szovhoztermelés gyors fellendítésének, s ezért kötelezi a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a párt határterületi, területi és kerületi bizottságait, hogy nagyobb figyelmet fordítsanak a szovhozok irányítására, fokozzák tevékenységük ellenőrzését, s gondoskodjanak a szovhozok szakképzett káderekkel való megerősítéséről. A pártszervek kötelessége, hogy állandóan foglalkozzanak a szovhozok pártszervezeteinek erősítésével, szerepüknek és a szovhoztermelés további fellendítéséért való felelősségüknek növelésével, a pártpolitikai munka fokozásával és a szovhozdolgozók kulturális igényeinek jobb kielégítésével.

VIII.

A kolhozok szervezeti és gazdasági megerősítéséről és a falusi politikai munkáról

1. A párt és a kormány által a mezőgazdaság elé kitűzött feladatok bonyolultsága és életbevágó fontossága a mezőgazdasági termelés minden területének hasonlíthatatlanul szakszerűbb és gondosabb irányítását követeli a párt- és szovjetszervek-

től, megköveteli, hogy értsenek a tömegek megszervezéséhez a mezőgazdaság fellendítésével kapcsolatos létfontosságú kérdések megoldása érdekében.

Az SzKP KB plénuma megállapítja, hogy a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériuma, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériuma, a párt- és a szovjetszervek igen lassan küszöbölik ki a mezőgazdaság irányításának azokat a hiányosságait, amelyeket az SzKP KB szeptemberi plénuma tárt fel.

A mezőgazdaság irányítása terén ártalmas, bürokratikus gyakorlat alakult ki; ennek az a lényege, hogy az apparátus vezető funkcionáriusai és a szakemberek nem arra a konkrét és létfontosságú munkára összpontosítják erőfeszítéseiket, hogy megszervezzék a kolhozparasztokat, a gép- és traktorállomások és a szovhozok dolgozóit a mezőgazdaság további fejlesztésére vonatkozó párt- és kormányhatározatok teljesítésére, hanem tengernyi irányelv, határozat, feljegyzés, levél, jelentés és más, gyakran teljesen fölösleges papírok gyártására, s ennek következtében a párt- és a szovjetfunkcionáriusok meg a szakemberek elszakadnak a gépállomásokon, kolhozokban és szovhozokban közvetlenül végzett szervezőmunkától.

A Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumában, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumában lábrakapott hibás, íróasztal mellőli bürokratikus vezetési módszert átveszik a helyi mezőgazdasági szervek, meg a gép- és traktorállomások is, amelyek maguk is fölösleges irkafirkákkal és különféle szükségtelen papírokkal árasztják el a kolhozokat és szovhozokat.

Az SzKP KB plénuma megköveteli a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumától, a Szovjetunió Szovhozügyi Minisztériumától, a párt területi és határterületi bizottságaitól és a szövetségi köztársaságok Kommmunista Pártjainak Központi Bizottságaitól, hogy küzdjék le a mezőgazdasági szervek munkájában mutatkozó súlyos hiányosságokat, s szokjanak le a mezőgazdaság iróasztal mellőli bürokratikus vezetésének ártalmas gyakorlatáról, mérsékeljék a papír- és irományáradatot, teremtsenek eleven kapcsolatot a kolhozokkal, a gép- és traktorállomásokkal meg a szovhozokkal, fokozzák a dolgozók felelősségét a rájuk bízott munkáért, s összpontosítsák erőiket arra, hogy gyakorlati támogatást nyujtsanak a kolhozoknak, gép- és traktorállomásoknak és szovhozoknak az élenjáró tapasztalatok alkalmazása és a rájuk háruló feladatok eredményes megvalósítása terén.

2. Az SzKP KB szeptemberi plénumán elfogadott határozatok a kerületi pártbizottságok és a kerületi végrehajtó bizottságok munkájának átszervezéséről is intézkedtek. De sok területen las-

san és gyakran formálisan folyik az említett határozatok e részének végrehajtása. A kerületi pártbizottságoknak a gép- és traktorállomásokkal foglalkozó, egy-egy pártbizottsági titkár vezette funkcionárius-csoportjai sokhelyütt még nem kezdték meg a tulajdonképpeni munkát. Sok terület és köztársaság kerületi pártbizottságai a szóbanforgó csoportok összeállításakor nem törekedtek arra, hogy e csoportokba képzett, feladatukat értő, a kolhoztermelésben jártas és a pártmunkát szívesen vállaló emberek kerüljenek.

Sok kerületi pártbizottság még ma is a régi módszerekkel dolgozik, a kerületi pártbizottságnak a gép- és traktorállomásokkal foglalkozó titkárai és instruktorai továbbra is a kerületi központokban laknak, s ott töltik idejük nagy részét, a gép- és traktorállomásokon meg a kolhozokban pedig ritkán jelennek meg, nem tanulmányozzák behatóan azok életét, és nem nyujtanak számukra kellő segítséget.

Sok területen, határterületen és köztársaságban gyengén folyik a falusi kerületi pártbizottságok és a kerületi végrehajtó bizottságok megerősítése tapasztalt, a mezőgazdaságot jól ismerő káderekkel, akik helyesen és az ügyek ismeretében vezethetik a kolhozokat, a gép- és traktorállomásokat meg a szovhozokat.

Kötelezni kell a területi pártbizottságokat, a határterületi pártbizottságokat és a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, hogy a lehető leghamarabb fejezzék be a falusi kerületi pártbizottságok átszervezését, s úgy szervezzék meg a kerületi pártbizottságok titkárainak és más funkcionáriusainak a hatáskörükbe tartozó gép- és traktorállomásokon végzett munkáját, hogy ezáltal ne csak formálisan, hanem valóban is megszüntessük a gép- és traktorállomások meg a kolhozok vezetésében a személyes felelősség hiányát és a felelőtlenséget, kiküszöböljük a bürokratikus munkamódszereket és a végeláthatatlan ülésezéseket, elérjük, hogy ezek a csoportok állandó politikai, szervező- és kulturális nevelőmunkát végezzenek a kolhozokban meg a gép- és traktorállomásokon, s eljussanak minden kolhozparaszthoz, minden gép- és traktorállomási dolgozóhoz.

Gondoskodni kell a párt- és szovjetapparátus kerületi szerveinek szakképzett vezetőkáderekkel való megerősítéséről olymódon, hogy a területi, határterületi és köztársasági pártszervezetek apparátusából összeválogatott kiváló funkcionáriusokat, továbbá városi meg iparközponti párt- és szovjetfunkcionáriusokat kül-

dünk ki a falusi kerületi pártbizottságokhoz és a kerületi végrehajtó bizottságokhoz állandó munkára.

3. Az SzKP KB plénuma azon a véleményen van, hogy a mezőgazdaság terén kitűzött feladatok teljesítésének egyik legfontosabb feltétele a kolhozok további szervezeti és gazdasági erősítése.

A kolhozrend — élenjáró közösségi rend. A kolhozoknak korlátlan lehetőségeik vannak a mezőgazdasági termelés fellendítésére. De e lehetőségek teljes kihasználása érdekében határozottan meg kell javítani a kolhozok vezetését, hogy kivétel nélkül valamennyi kolhoz az élenjárók színvonalára emelkedhessen.

Nálunk még szép számmal találhatók elmaradt kolhozok, amelyekben nincs kellő munkafegyelem, rossz a munka szervezése, alacsony a munka termelékenysége, nem gazdaságos a földek kihasználása. Mindennek következtében ezek a kolhozok kevés mezőgazdasági terméket termelnek.

Kötelezni kell a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait, a határterületi, területi és kerületi pártbizottságokat, az egyes köztársaságok minisztertanácsait, a határterületi, területi és kerületi végrehajtó bizottságokat, a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és helyi szerveit, hogy rendszeresen és gondosan foglalkozzanak a kolhozok szervezeti és gazdasági erősítésével. Gondoskodni kell a kolhozok munkafegyelmének határozott megszilárdításáról, javítani kell a munka szervezését, rendületlenül törekedni kell a haladó teljesítménynormák alkalmazására a mezőgazdasági munkák során, mert ezek elősegítik a kolhozmunka termelékenységének szüntelen emelkedését; észszerűen kell felhasználni a kolhozokhoz tartozó földterületet, hogy a hasznosítható föld minden hektárjáról minél több mezőgazdasági terméket kapjunk. Csak ezen az alapon lehet rendszeresen növelni a mezőgazdaság teljes termelését, fokozni árutermelését, megsokszorozni a kolhozok közös vagyonát, s évről évre emelni a kolhozparasztok anyagi jólétét.

A párt-, szovjet- és mezőgazdasági szerveknek különösen nagy gondot kell fordítaniuk arra, hogy valamennyi kolhozban elterjedjen az élenjáró kolhozok és a mezőgazdasági újítók tapasztalata.

4. Sok helyi párt- és szovjetszerv nem tesz kellő intézkedéseket a kolhozelnökök összetételének további javítása érdekében, noha a kolhozok egy részében szükséges volna a vezetés megerősítése. A mostani körülmények közt a kolhozelnök szerepe mérhetetlenül megnőtt, s elsősorban a kolhozelnöktől függ a párt által a kolhozok elé kitűzött feladatok sikeres teljesítése.

Kötelezni kell a kerületi, területi és határterületi pártbizottságokat, a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak Központi Bizottságait annak biztosítására, hogy minden kolhoz élére szakképzett, tapasztalt és a nagyüzemi kolhozgazdaság eredményes irányítására alkalmas vezető kerüljön.

A helyi pártszervekre a vezető kolhozkáderek helyes kiválasztása, elosztása és nevelése terén háruló felelősség növelése érdekében a kolhozelnököket fel kell venni a területi pártbizottságok, a határterületi pártbizottságok és a szövetségi köztársaságok Kommunista Pártjainak élén álló Központi Bizottságok kádernévsorába, a kolhozelnökhelyetteseket, termelőbrigád-vezetőket és állattenyésztőgazdaság-vezetőket pedig a kerületi pártbizottságok kádernévsorába.

5. Meg kell állapítani, hogy a vezető kolhozkáderek képzésének mostani rendszere — a hároméves kolhozelnökképző mezőgazdasági iskolán történő képzés — nem felel meg rendeltetésének. Az említett iskolák tanulói elsősorban fiatal, nem teljes középiskolát végzett és a mezőgazdasági vezető munkában tapasztalatlan emberekből kerülnek ki, s a nagy gyakorlati tapasztalattal rendelkező, de a megkívánt előképzettség híján levő emberek legtöbbször nem jutnak be ezekbe az iskolákba.

Kötelezni kell a Szovjetunió Mezőgazdasági Minisztériumát és a Szovjetunió Kultúrügyi Minisztériumát, hogy egy hónap alatt terjesszenek a Szovjetunió Minisztertanácsa elé javaslatokat a kellő előképzettség híján levő gyakorlati szakemberek kolhozelnöki továbbképzésének megszervezésére vonatkozóan.

6. A KB plénuma megállapítja, hogy egyes vezető párt- és szovjetfunkcionáriusok, köztük területi pártbizottsági titkárok és területi végrehajtó bizottsági elnökök, rosszul ismerik a mezőgazdaságot, s nem tanulmányozzák a mezőgazdasági termelés alapjait. Ez komoly kihatással van a kolhozok, a gép- és traktorállomások meg a szovhozok irányításának színvonalára. A mezőgazdasági termeléssel kapcsolatban álló párt- és szovjetkáderek elé feladatként kell kitűzni, hogy sajátítsák el a mezőgazdasági alapismereteket és ismerjék meg a mezőgazdaság élenjáró dolgozói által alkalmazott új eljárásokat és módszereket.

7. Az SzKP KB plénuma a gabonatermelés jelentős növelése szempontjából nagyfontosságú állami ügynek tekinti a szűz- és parlagföldek hasznosítását, s ezért kötelezi a párt-, szakszervezeti és komszomolszervezeteket, hogy végezzenek felvilágosító munkát a falusi gépkezelők, szakemberek és vezető mezőgazdasági káderek között, s toborozzanak közülük önkénteseket az új földek hasznosításával kapcsolatos állandó munkára. A fel-

világosító munka érdekében fel kell használni a sajtót, a rádiót, a mozit, s a propaganda és az agitáció egyéb eszközeit. Az SzKP KB plénuma felhívja a kolhozparasztokat, a gép- és traktorállomások meg a szovhozok dolgozóit, hogy vegyenek tevékenyen részt az új földek hasznosításában.

8. Az SzKP KB szeptemberi és mostani plénuma által a mezőgazdaság további fejlesztésével kapcsolatban kitűzött feladatok teljesítése a falusi politikai munka erélyes fokozását követeli. A pártszervezeteknek el kell érniük, hogy minden falusi dolgozó — kolhozparaszt és kolhozparasztnő, szovhozmunkás, gép- és traktorállomási dolgozó, mezőgazdasági szakember — jól megértse a mezőgazdaság további fellendítésével kapcsolatos feladatokat, s a maga munkaterületén önfeláldozóan dolgozzék e feladatok teljesítéséért. Jobban be kell vonni a politikai és kulturális tömegmunkába falusi értelmiségünket — a pedagógusokat, az orvosokat, az agronómusokat, a zootechnikusokat és a mérnököket. A falusi értelmiség hatalmas erő, amely a pártszervezetek támaszává válhat, s azzá is kell válnia.

Az SzKP KB plénuma felhívja a falvak kommunistáit és komszomoltagjait, a kolhozparasztokat, a gép- és traktorállomások meg a szovhozok dolgozóit, hogy indítsanak minden eddiginél átfogóbb szocialista munkaversenyt a gabontermelés hatalmas fellendítése, valamennyi szántóföldi növény bő termése, az állatállomány további gyarapítása és az állattenyésztés hozamának emelése érdekében.

„Pravda" 65. sz. 1954 március 6.

A RÖVIDÍTÉSEK MAGYARÁZATA

FSzKSz — Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetsége — Центросоюз

KB — Központi Bizottság — ЦК — Центральный Комитет

KEB — Központi Ellenőrző Bizottság — ЦКК — Центральная Контрольная Комиссия

KIVB — Kommunista Internacionále Végrehajtó Bizottsága — ИККИ — Исполнительный Комитет Коммунистического Интернационала

KVB — Központi Végrehajtó Bizottság — ЦИК — Центральный Исполнительный Комитет

LNT — Legfelsőbb Népgazdasági Tanács — ВСНХ — Высший Совет Народного Хозяйства

MPF — Munkás-Paraszt Felügyelet — РКИ — Рабоче-Крестьянская Инспекция

OSzFSzK — Oroszországi Szovjet Föderatív Szocialista Köztársaság — РСФСР — Российская Советская Федеративная Социалистическая Республика

*ÖK(b)P — Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt — ВКП(б) — Всесоюзная Коммунистическая Партия (большевиков)

ÖKSzT — Összszövetségi Központi Szakszervezeti Tanács — ВЦСПС — Всесоюзный Центральный Совет Профессиональных Союзов

ÖLKISz — Összszövetségi Lenini Kommunista Ifjúsági Szövetség — ВЛКСМ — Всесоюзный Ленинский Коммунистический Союз Молодежи

SzKVB — Szovjetunió Központi Végrehajtó Bizottsága — ЦИК СССР — Центральный Исполнительный Комитет СССР

SzKP — Szovjetunió Kommunista Pártja — КПСС — Коммунистическая Партия Советского Союза

---

* VKP(b) — Vszeszojuznaja Kommunyisztyicseszkaja Partyija (bolsevikov) — Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt — a kommunisták pártjának neve a XIV. kongresszustól a XIX. kongresszusig. A XIX. kongresszus a párt nevét „A Szovjetunió Kommunista Pártjá"-ra változtatta. Ebben a kiadványban a párt XIX. kongresszus előtti nevét a régi gyakorlattól eltérően szó szerint „Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt"-nak (ÖK(b)P) fordítjuk. — *Ford.*

SzMPF — Szovjetunió Munkás-Paraszt Felügyelete — РКИ СССР — Рабоче-Крестьянская Инспекция СССР

SzSzKSz — Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége — СССР — Союз Советских Социалистических Республик

USzSzK — Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaság — УССР — Украинская Советская Социалистическая Республика

UK(b)P — Ukrajna Kommunista (bolsevik) Pártja — КП(б)У — Коммунистическая Партия (большевиков) Украины

TARTALOM

AZ ÖK(b)P TIZENHATODIK KONGRESSZUSA. *Moszkva. 1930 június 26—július 13* ..... 7—82

A kongresszus határozatai:

Az ÖK(b)P KB beszámolójához 9
A Központi Revíziós Bizottság beszámolójához 23
A KEB és az MPF beszámolójához ..... —
Az ÖK(b)P-t a KIVB-ben képviselő küldöttség beszámolójáról 35
Az ipar ötéves tervének teljesítéséről 39
A kolhozmozgalomról és a mezőgazdaság fellendüléséről 55
A szakszervezetek feladatai az újjáalakítási időszakban 68

AZ ÖK(b)P KB ÉS A KEB EGYÜTTES PLÉNUMA, *1930 december 17—21* ..... 83—106

A plénum határozatai:

Az 1931. évi népgazdasági tervről 84
A Közellátási Népbiztosságnak a hús- és zöldségellátásról szóló beszámolójához 92
A Fogyasztási Szövetkezetek Központi Szövetségének a fogyasztási szövetkezetek munkájáról szóló beszámolójához 97
A szovjetek újjáválasztásáról 101

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1931 június 11—15* ..... 107—145

A plénum határozatai:

Az előzetes vetéseredmények és a betakarítási kampány feladatai 107

A vasúti közlekedés és soronlevő feladatai 114
A moszkvai városgazdálkodásról és a Szovjetunió városgazdálkodásának fejlesztéséről 130

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1931 október 28—31* ..... 146—155

A plénum határozatai:

A vasúti közlekedésről 146
A szovjet kereskedelem fejlesztéséről és a munkásellátás megjavításáról 152

AZ ÖK(b)P TIZENHETEDIK KONFERENCIÁJA. *Moszkva. 1932 január 30—február 4* ..... 156—180

A konferencia határozatai:

Az ipar fejlődésének 1931. évi eredményei és az 1932. év feladatai 157
Irányelvek a Szovjetunió második ötéves népgazdasági tervének összeállításához (1933—1937) 171

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1932 szeptember 28—október 2* ..... 181—201

A plénum határozatai:

A szovjet kereskedelem fejlődéséről 181
A közszükségleti cikkek termeléséről 189
A vaskohászatról 196

AZ ÖK(b)P KB ÉS A KEB EGYÜTTES PLÉNUMA, *1933 január 7—12* ..... 202—232

A plénum határozatai:

Az első ötéves terv eredményei és az 1933-ra, a második ötéves terv első évére vonatkozó népgazdasági terv ... 202
A gép- és traktorállomások és szovhozok politikai osztályainak feladatai és céljai 217
A párttisztításról 230
Ejszmont, Tolmacsev, A. P. Szmirnov és mások pártellenes csoportosulásáról 231

AZ ÖK(b)P TIZENHETEDIK KONGRESSZUSA. *Moszkva. 1934 január 26—február 10* ..... 233—284

A kongresszus határozatai és rendelkezései:

Az ÖK(b)P Központi Bizottságának beszámolójáról 234
A Központi Revíziós Bizottság beszámolójáról..... —
A KEB és az MPF beszámolójáról ..... —
Az ÖK(b)P-t a KIVB-ben képviselő küldöttség beszámolójáról 235
A Szovjetunió népgazdaságának fejlesztését szolgáló második (1933—1937. évi) ötéves tervről ..... —
Szervezeti kérdések 259
Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt Szervezeti Szabályzata 270

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1934 június 29—július 1* ..... 285—298

Az állattenyésztés megjavításáról és fejlesztéséről 285

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1934 november 25—28* ..... 299—310

A plénum határozatai:

A kenyér és néhány más cikk jegyrendszerének megszüntetéséről 299
A mezőgazdasági politikai osztályokról 304

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1935 február 1* 311

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1935 december 21—25* ..... 312—336

A plénum határozatai:

Az ipar és a közlekedés problémái a Sztahanov-mozgalommal kapcsolatban 312
A pártigazolványok felülvizsgálatának eredményei... 326

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1936 június 1—4* 337

A Szovjetunió Alkotmányának tervezete ..... —

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1937 február 23—március 5* ..... 338—342

A pártszervezetek előkészítése a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének az új választási rendszer alapján történő választásaira, és a pártpolitikai munka ennek megfelelő átszervezése 338

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1937 június 23—29* ..... 343—360

A gabonafélék vetőmagjának javítására irányuló intézkedések 344

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1938 január* ..... 361—372

A pártszervezetek által kommunistáknak a pártból való kizárása során elkövetett hibákról, az ÖK(b)P-ből kizártak fellebbezésének formális, bürokratikus kezeléséről és az e fogyatékosságok kiküszöbölésére irányuló intézkedésekről 362

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK HATÁROZATA, *1938 november 14* ..... 373—392

A pártpropaganda megszervezése az „ÖK(b)P története rövid tanfolyamá"-nak kiadásával kapcsolatban..... 373

AZ ÖK(b)P VALAMENNYI SZERVEZETÉNEK TUDOMÁSÁRA ..... 393—394

AZ ÖK(b)P TIZENNYOLCADIK KONGRESSZUSA. *Moszkva. 1939 március 10—21* ..... 395—466

A kongresszus határozatai:

Sztálin elvtársnak az ÖK(b)P KB munkájáról tartott beszámolójával kapcsolatban 397
A Központi Revíziós Bizottság beszámolójához..... —
Manuilszkij elvtársnak az ÖK(b)P-t a KIVB-ben képviselő küldöttség munkájáról tartott beszámolójához.. —
A Szovjetunió népgazdaságának fejlesztését szolgáló harmadik (1938—1942. évi) ötéves terv 398
Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatának módosítása... 432
Az Összszövetségi Kommunista (bolsevik) Párt Szervezeti Szabályzata 449

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1939 május 21—24 és 27* ..... 467—474

A közös kolhozföldek elherdálásának megakadályozására irányuló intézkedésekről 467

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1940 március 26—28* ..... 475—481

A mezőgazdasági termékek begyüjtésének és felvásárlásának politikájában eszközölt változtatások 475

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1940 július 29—31* ..... 482—501

A mezőgazdasági termékek betakarítása és begyüjtése 482

AZ ÖK(b)P TIZENNYOLCADIK KONFERENCIÁJA. *Moszkva. 1941 február 15—20* ..... 502—514

A pártszervezetek feladatai az ipar és a közlekedés területén 503

A SZOVJETUNIÓ NÉPBIZTOSI TANÁCSÁNAK ÉS AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK HATÁROZATA, *1943 augusztus 21* ..... 515—562

A német megszállás alól felszabadított kerületek gazdaságának helyreállítására irányuló halaszthatatlan intézkedésekről 515

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1944 január 27* 563

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK HATÁROZATA, *1946 augusztus 2* ..... 564—573

A vezető párt- és szovjetfunkcionáriusok képzéséről és továbbképzéséről 564

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK A „ZVEZDA" ÉS A „LENINGRÁD" CÍMŰ FOLYÓIRATOKRÓL HOZOTT HATÁROZATÁBÓL, *1946 augusztus 14*..... 574—578

AZ ÖK(b)P KB HATÁROZATA. *1946 augusztus 26*..... 579—584

A drámai színházak műsoráról és a műsor megjavítását célzó intézkedésekről 579

A SZOVJETUNIÓ MINISZTERTANÁCSÁNAK ÉS AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK HATÁROZATA, *1946 szeptember 19* ..... 585—592

A Mezőgazdasági Artel Mintaalapszabályzatának megsértésével kapcsolatosan a kolhozokban előforduló esetek felszámolását célzó intézkedésekről 585

AZ ÖK(b)P KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1947 február* ..... 593—649

A mezőgazdaság háború utáni fellendítését célzó intézkedésekről 593

AZ ÖK(b)P VALAMENNYI SZERVEZETÉNEK TUDOMÁSÁRA ..... 650—651

AZ SZKP TIZENKILENCEDIK KONGRESSZUSA. *Moszkva. 1952 október 5—14* ..... 652—702

A kongresszus határozatai:

G. M. Malenkov elvtársnak, az ÖK(b)P Központi Bizottsága titkárának az ÖK(b)P Központi Bizottságának munkájáról tartott beszámolójához 654

Az ÖK(b)P Központi Revíziós Bizottságának beszámolójához ..... —

Irányelvek a Szovjetunió fejlesztését szolgáló 1951—1955. évi ötödik ötéves tervhez ..... —

A párt elnevezésének megváltoztatásáról..... 679

Az ÖK(b)P Szervezeti Szabályzatának módosításáról.. —

A Szovjetunió Kommunista Pártjának Szervezeti Szabályzata 680

Az SzK(b)P programmjának átdolgozásáról 697

A Szovjetunió Kommunista Pártjának a párt XIX. kongresszusán megválasztott Központi Bizottsága 699

A XIX. pártkongresszus által megválasztott Központi Revíziós Bizottság tagjai..... 702

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJA KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁTÓL, A SZOVJETUNIÓ MINISZTER-

TANÁCSÁTÓL ÉS A SZOVJETUNIÓ LEGFELSŐBB SZOVJETJÉNEK ELNÖKSÉGÉTŐL ..... 703—705

A párt valamennyi tagjához, a Szovjetunió valamennyi dolgozójához 703

A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA PÁRTJA KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, A SZOVJETUNIÓ MINISZTERTANÁCSA, A SZOVJETUNIÓ LEGFELSŐBB SZOVJETJE ELNÖKSÉGE EGYÜTTES ÜLÉSÉNEK HATÁROZATA ..... 706—711

AZ SZKP KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1953 március 14* 712

AZ SZKP KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1953 július 2—7* 713

AZ SZKP KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1953 szeptember 3—7* ..... 714—763

A Szovjetunió mezőgazdaságának továbbfejlesztésére szolgáló intézkedésekről 714

AZ SZKP KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK PLÉNUMA, *1954 február 23—március 2* ..... 764—801

A Szovjetunió gabonatermelésének további növeléséről, s a parlagföldek hasznosításáról 764

A rövidítések magyarázata 802

Szerkesztette: Fedor János. Műszaki vezető: Szécsi Andor.

A könyv szedését 1954. XI. 18-án kezdték meg. — Megjelent XII. 27-én, 15.000 példányban. — Tartalmaz 54,2 szerkesztői ívet. — Terjedelem $55^{3}/_{4}$ (A/5) ív.

6532. Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.
Felelős: Vértes Ferenc.